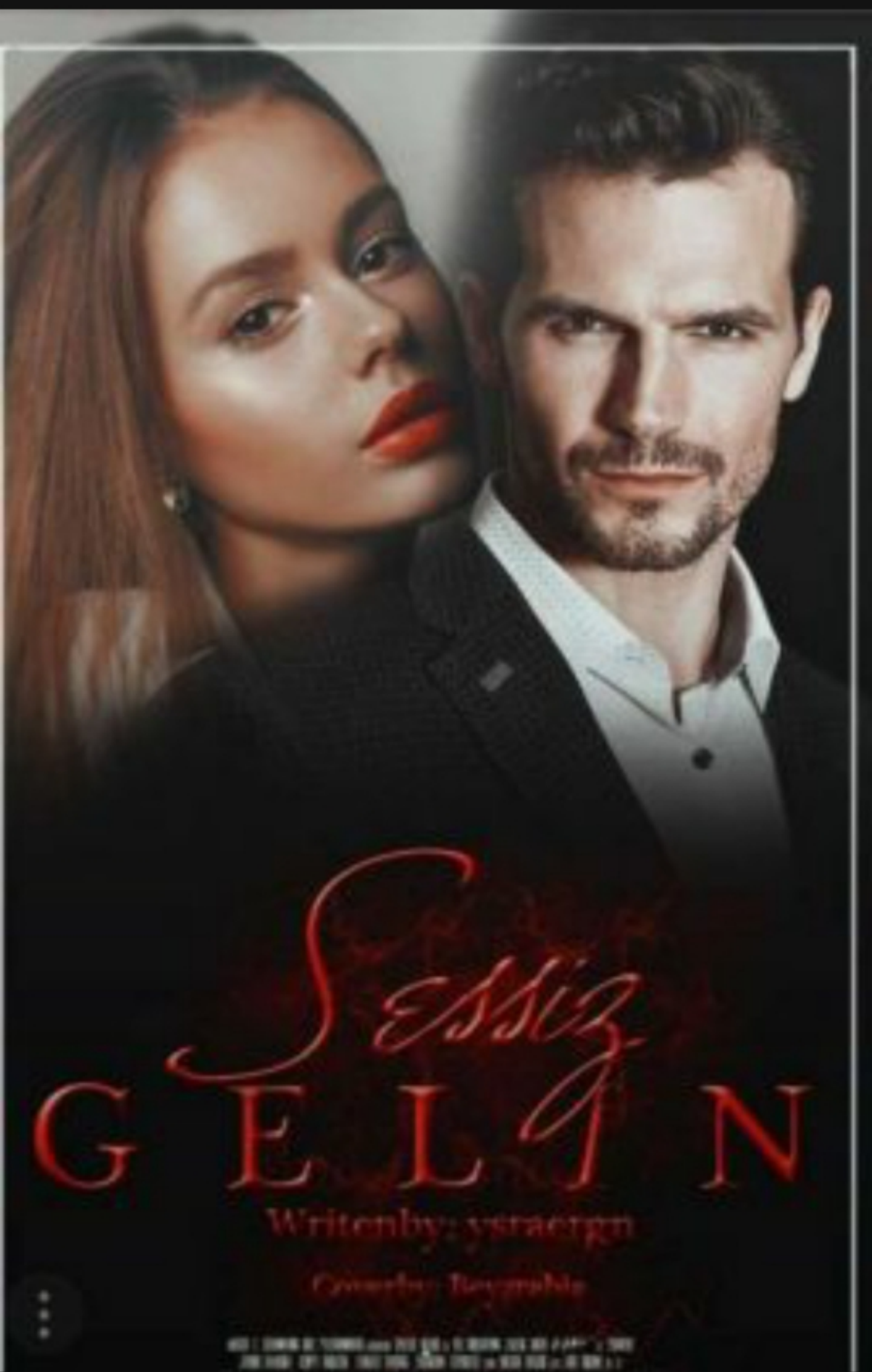

1. BÖLÜM

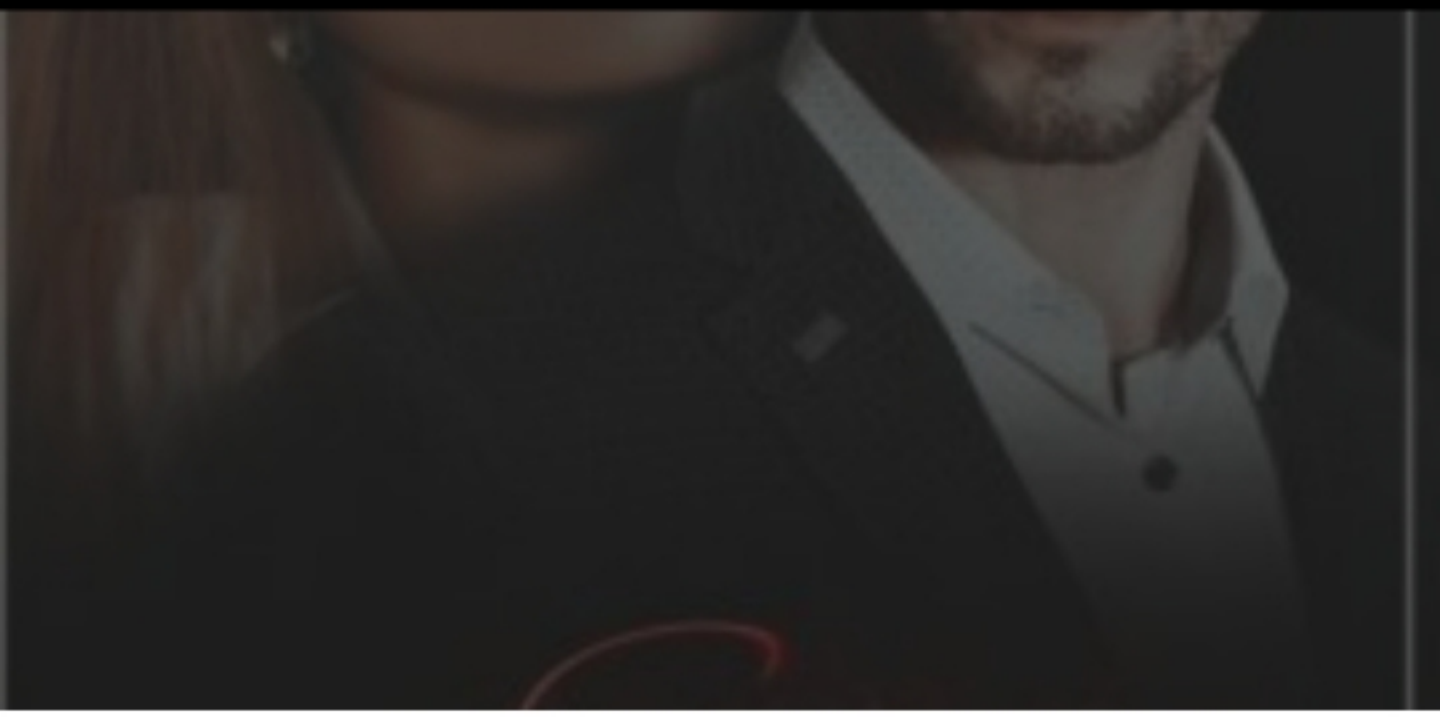

1. BÖLÜM

493 Bin ★ 13 Bin 2,93 Bin

Yatağına uzanmış dü
ünüyordu Arya. Çok zor şeyler yaşamıştı.
Hemde kimsenin dayanamayacağı
acılarda boğulmuştu ama yinede güçlü
durabilmeyi başarmıştı. Küçükken
anne ve babasının ölümü onu sessizliğe
mahkum etmişti. Ailesi öldüğünde çok
küçüktü daha, 6 yaşındaydı Arya. Zaten
o günden sonra bir daha konuşamadı.
Hem annesiz hem babasız kalmıştı
ama şanslıydı ki amcası vardı, sahip
çıkmıştı ona. Onu hiçbir zaman kendi
çocuklarından ayırmamış, her zaman
çok sevmişti. Amcasının oğlu Murat vardı
birde henüz 16 yaşındaydı. Amcası oğluna
babasının ismini vermişti. Çok severdi
Arya kuzenini. Kızın yüzünde

küçük bir tebessüm belirdi.
Arkadaşlarıyla tatile gitmişti Murat. "Bir an önce dönseydi keşke' dedi içinden.
Konağın haylazı ve neşesiydi Murat.

Birde yengesi ve kuzeni Rojin vardı. Ne yapsa da Arya onlara yaranamıyordu. Biliyordu ki sevmiyorlardı, istemiyorlardı Aryayı. Zaten bunun için değil miydi tüm yaptıkları?
Arya derince bir iç çekti, birazdan yengesi odaya dalıp onu azarlayacaktı. Nitekim tam da o sırada içeri giren yengesine hiç şaşırmadı. Yine ne yaptıracak ona diye düşündü Arya.

"Kalk kız sen daha uyuyor musun? Akşama misafir gelecek bir sürü iş var ama Arya hanım daha uyuyor" dedi yengesi her zaman ki gibi azarlar bir tonda.

Arya oflayarak çıktı yataktan. Banyoya gideceği sırada yine duydu yengesinin sesini.

"Şuna bak birde oflayıp pufluyor. On dakika içinde aşağıda olmazsan o zaman sana yapacağımı bilirim. " deyip çıktı odadan Sultan hanım.

Arya bir süre yengesinin arkasından öylece bakakaldı. Ne yapmıştı da bu kadın onu sevmiyor ve eziyet ediyordu ona böyle? Başını sallayıp düşünmeyi bıraktı. Bir an önce hazırlanıp aşağı inmesi lazım yoksa yengesinin gazabından kurtulamazdı.

Banyodaki işlerini bitirip üstünü değiştirmek için dolabın önüne geçti. Gözü dolabın aynasındaki yansımasına takıldı. Açık kumral saçları, bal rengi gözleri, yuvarlak yüzü ve beyaz teniyle çok güzeldi. Bunu biliyordu Arya ama konuşamaması, yengesi ve kuzeni yüzünden herkesin gözünde dilsiz kız olarak görülmesi, güzelliğinin önüne geçiyordu. Bu onun suçu muydu sanki? İnsanlar kendileri gibi olmayanları kabul etmiyor, onları hor görüyorlardı. Bazıları acıyor, bazıları ise küçük görüp uzaklaşıyordu sanki vebalı bir hastalığı varmış gibi. O da böyle olsun istemezdi ama yaşadığı acılar onu bu sessizliğe mecbur kılmıştı. Derin bir nefes aldı ve aklındakileri def edip bir an önce giyinmeye koyuldu, yoksa yengesi az sonra gelir onu hırpalardı.

Arya odasından çıkıp merdivenlerden avluya doğru inmeye başladı ve o an Mardin'in kavurucu sıcaklıktaki havası yüzüne çarpmıştı. Gözü avludaki telaşa takıldı. Kaşlarını çattı kız. Ne oluyordu ki burada diye düşündü. Ah doğru ya! Akşam misafir gelecekti. Acaba kimdi bu misafirler diye düşünerek yavaş yavaş merdivenlerden indi. Etrafına baktı herkes bir şeylerle uğraşıyor, yetiştirmek için acele ederek çalışıyordu.

"Ne dikiliyorsun sen orada? " diyen yengesine baktı Arya.

"Kim geliyor, bu telaş ve bu kadar hazırlık niye? " diye sordu Arya işaret diliyle.

Amcası sayesinde işaret dilini öğrenmişti. Amcası bununla kalmamış konaktaki herkesinde Arya gibi ders alarak işaret dilini öğrenmesini sağlamıştı. Çünkü amcası onun herkesle rahat iletişim kurmasını istiyordu, bunun için amcasına minnetardı.

"Bu seni ilgilendirmez. Ayrıca mutfakta bir sürü iş varken sen burda dikiliyorsun. Git ve mutfak işlerine yardım et, hadiii!" diye bağırdı yengesi.

Başını sallayıp mutfağa doğru yürüdü.
İçeri girince bütün başlar ona dönmüştü.

" Kolay gelsin" dedi Arya ellerini oynatarak.

"Günaydın kuzum? " diyen Seniha teyzesine baktı.

Çok seviyordu bu kadını.
Arya'nın kimi zaman koruyucusu, kimi zaman annesi olmuştu.

"Günaydın. Size yardım etmeye geldim. Ne yapılacak Seniha sultan söyle de hemen işe koyulayım" dedi Arya elleriyle.

"Yengen olacak o cadı mı yolladı seni? "

Seniha Hanımın sözüyle Arya ile birlikte mutfaktaki kızlar kıkırdamaya başladı.
Arya Seniha teyzesine bakıp başını olumlu anlamda salladı.

Ellerini harekete geçirip " Hadi Seniha sultan söyle de bir an önce başlayayım" dedi.

Seniha Hanım kaşlarını çatıp " Olmaz

öyle şey önce kahvaltını yap " dedi.

Arya ellerini harekete geçirip konuşacakken Seniha Hanım ellerini tutup,

" İtiraz yok küçük hanım " dedi.

Arya pes etmiş bir şekilde kahvaltısı kurulu olan masaya oturup bir şeyler atıştırmaya başladı. Oldukça hızlı yapıyordu kahvaltısını çünkü yengesi gelip onun bir şey yapmadığını görürse kızacaktı. Tabi kendisine kızmasına alışmıştı artık, umursamıyordu ama buradaki insanlara bağırıp çağırıyordu. Hele ki ondan yaşça büyük olan Seniha teyzesine kötü davranınca, Arya çok sinirleniyordu bu duruma ama yapacak bir şeyi yoktu. Yengesi böyle bir kadındı.

Kahvaltısını bitirip işe koyuldu.
Herkes harıl harıl çalışırken, Arya da elinden geleni yapıyordu. Buralara özgü birkaç çeşit yemek yapmışlardı. Tabi yengesi arada kontrole gelmeyi ihmal etmiyordu.

Her şey bitmişti ve misafirlerin gelmesine az bir zaman kalmıştı. Misafirlerin kim olduğunu bile

soramamıştı. Arya mutfaktan çıkıp avluya doğru gitti ve kapıdan gelen amcasını gördü. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle amcasına doğru yürüdü. Amcası onu kollarının arasına alıp sarıldı. Kerim bey yeğenini çok seviyordu, abisinden kalan emanetiydi. Geri çekilip yeğeninin güzel yüzüne baktı ve başını ellerinin arasına alıp alnından öptü.

"Nasılsın bakalım güzel gözlüm" dedi amcası.

Arya tebessüm etti. Amcası ona hep böyle seslenirdi.

"İyiyim amcacım" dedi Arya ellerini kullanarak.

Amcası ona bakıp kaşlarını çattı. "Sen neden hala hazırlanmadın? Misafirler gelecek birazdan"dedi.
Arya' nın konuşmasına kalmadan arkadan yengesinin sesi duyuldu.

"O misafirler gidene kadar odasında otursun, hem sıkılır " dedi Sultan.

Kocası ona sert bir şekilde bakıp, "Arya' da katılacak bu yemeğe"

dedi. Sultan hanıma cevap hakkı tanımadan. Kerim bey yeğenine dönüp " Hadi git hazırlan ve aşağı in bir an önce" deyip Arya ' dan aldığı onayla üstünü değiştirmek için odasına gitti.

Tabi arkasında sinirden deliren karısını ve merdivende durup her şeyi duyan kızını bırakarak.
Arya da amcasının arkasından odasına çıkıp hazırlanmaya başladı.

Merdivenlerden sinirle inen Rojin "Anne bu dilsiz kızda mı olacak yemekte? " dedi.

Sevmiyordu o kızı, ne kadarda kusurlu olsa çok güzeldi ve o buna katlanamıyordu. Hele ki babasının onu çok sevmesini kıskanıyordu. Gerçi onun her şeyini kıskanırdı. O yüzden nefret ediyordu ondan.

"Merak etme kızım, sence ben buna izin verir miyim? " deyip gülümsedi kızına Sultan Hanım.

Arya üstüne dizinin altında lacivert fiziğine yakışan bir elbise giymişti. Çok güzeldi, melekleri bile kıskandıracak bir güzelliği vardı. Yüzündeki tebessümle

aynada kendine bakıyordu ve o an hızla açılan kapı ile irkildi. Sinirle kendisine doğru yürüyen yengesine baktı.

"Sakın aşağı inmeyi aklından geçirme, tüm gece bu odadan çıkmayacaksın "

"Neden? Amcam gelmemi söyledi"dedi elleriyle Arya.

"Bende gelmeyeceksin diyorum. Ayrıca amcan sorarsa da başım ağrıyor deyip aşağı inmeyeceksin, tamam mı? " deyip cevap hakkı tanımadan, odadan çıktı Sultan Hanım.

Arya üzgünce gözlerini yumup yatağına oturdu. Bıkmıştı artık bu kadından. Elbette karşılık vermeyi bilirdi ama amcasını üzmek istemiyordu. Hem zaten ne yaparsa yapsın anne-kızla baş edemezdi. Sinsi ve istediklerini yaptırana kadar eziyet etmekten gram vicdan azabı çekmeyen insanlardı. Amcası olmasa hayatta dayanamazdı ama onun için katlanıyordu. Çok emeği vardı üstünde, bu yüzden onun için her şeyi yapmış amcasının hakkını ödeyemezdi.

Bir süre öyle kaldıktan sonra ayağa kalktı ve üstünü değiştireceği sırada odanın

kapısı tekrar açılmıştı. Arkasını dönüp gelen kişiye baktı.
Gördüğü kişiyle pek mutlu olduğu söylenemezdi. Derin bir nefes alıp ellerini harekete geçirdi Arya.

"Ne istiyorsun Rojin, neden geldin? "

Rojin yüzündeki sinsi gülüşüyle baktı kuzenine. Nefret ediyordu bu kızdan, konuşamamasına rağmen her şeyiyle ondan daha iyiydi.

"Ah yazık!! O kadar hazırlanmışsın ama gel gör ki aşağıya inmen yasak " deyip iğrenç kahkahalarından birini attı.

Arya yüzünü buruşturdu. Bu kız nasıl bir insandı hiç anlayamıyordu. Gözlerindeki nefreti o kadar açık bir şekilde belli ediyordu ki, Arya bu kıza ne yapmıştı da nefret ediyordu ondan bilmiyordu. Halbuki onunla iyi anlaşıp dost gibi, kardeş gibi olmak isterdi. Ama bu kız ondan nefret ederken bu çok zordu.

Rojin Arya'nın konuşmaması üzerine "Ne oldu dilini mi yutun. Ah ama sen zaten dilsizdin değil mi? " dedi yine gülerek.

Arya bu kıza tahammül edemiyordu, ona

dilsiz demesini bile takmıyordu. Rojin onun tepki vermemesine daha da sinirlendi. Ne yaparsa yapsın bu kızı alt edemiyordu. Konuşamazsa bile her zaman güçlü ve meydan okuyan bakışlarla karşılık veriyordu.

Ama durmadı.

"Bu akşam ki misafirler kim biliyor musun? "Dedi.

Arya başını olumsuz anlamda salladı ve "Bilmiyorum ayrıca beni ilgilendirmez" dedi ellerini oynatarak.

Rojin "Bence de seni ilgilendirmez ama ben yinede söylemek istiyorum. Bu akşam Demir ailesi geliyor"dedi ve devam etti. "Ama sadece yemeğe değil beni Yiğit 'e istemeye geliyorlar" dedi.

Arya duyduğu isimle ve Rojin'nin söyledikleriyle dondu. Yıllardır içinde büyüttüğü kişi, bu akşam kuzenini mi istemeye gelecekti? Başını hayır anlamında salladı.

"Yalan söylüyorsun " dedi Arya titreyen ellerini oynatarak.

Rojin kızın bakışlarındaki acıyı görünce ne olduğunu anlamasa da onun acı çekmesi hoşuna gitmişti.

"Hayır yalan söylemiyorum, inanmıyorsan birazdan görürsün" dedi ve kıza son kez bakıp yüzündeki iğrenç gülümseme ile odadan çıktı.

O çıkar çıkmaz yatağa çöken Arya, gözünden bir damla yaşın akmasına engel olamadı. 'Hayır' dedi içinden. Olamaz, sevdiği adam kuzeniyle evlenemezdi. Bugüne kadar her şeye dayanmıştı ama buna dayanamazdı. Genç kız işte şimdi paramparça olmuştu. İçinden kuzeninin yalan söylemiş olmasına dua eti. 9

Bir yandan da aşağıda ki hazırlıklar bitmiş, misafirlerin gelmesi bekleniyordu. Çok geçmeden kapı açılmış, Kadir ağa, eşi Esma Hanım ve oğulları Yiğit içeri girmişti. Rojin Yiğit ' i görünce derin bir iç çekti. Çok yakışıklıydı bu adam. Tüm kızlar peşindeydi. Duruşuyla, yakışıklılığıyla hayrandı herkes ona. Rojin de bunlardan birisiydi. Hırs ve kibir dolu bakışlarıyla Yiğit ağayı süzüp ' bu muhteşem adam benim olmalı ' dedi 28

içinden.

O sırada Kerim Bey misafirlerine doğru gidip,
"Hoş geldiniz" dedi ve Kadir ağayla tokalaştı.

Hoş geldin faslı bitince bahçede bulunan sedirlere geçip oturdular. Herkes kendi arasında konuşurken Rojin ' in gözü Yiğit ' in üstündeydi. Ama Yiğit ona hiç bakmamıştı. Bu durum onu sinirlendirse de belli etmedi.

Yiğit ise üstündeki gözlerin farkındaydı ama umursamıyordu. Zaten çok sinirliydi. Babasının zoruyla buraya gelmiş ve evlenmesi için zorlanmıştı. Babasının tüm ısrarlarına dayanamamış kabul etmişti. Normalde başkası olsa asla ona bir şey yaptırmazdı fakat babasına çok değer veriyor onun her dediğine saygıyla yaklaşıyordu. İşte bu yüzden şimdi burda bir kurbanlık koyun gibi kaderine razı olmuş bir şekilde bekliyordu.

Ona sorsalar evlenmek istemiyordu. Çünkü kendisini biliyordu sevmediği biriyle evlenip de o kadının ondan sevgi beklemesine katlanamazdı. Aşk ona göre

değildi, zaten böyle şeylere de inanmayan biriydi. Babasına başta çok karşı çıksa da hem babasının anlattıkları hem de babasına daha fazla karşı gelmek istemediği için kabullenmişti mecburen. Tek umudu o kızla konuşup vazgeçirmekti.

Yukarıda merdivenlerin başında onları izleyen Arya gördüğü kişiyle kalbi hem heyecanla hem de acıyla atmaya başlamıştı. Deme ki kuzeni yalan söylememişti, doğruydu. Daha fazla dayanamayıp gözündeki yaşlarla birlikte odasına gitti. Sevdiği adam için kuzeninin istenmesine dayanamayacaktı.

Aşağıda ise muhabbet devam ederken Kerim Bey "Arya nerde?" diye sordu.

"Biraz önce gidip baktım başının ağrıdığını ve yemeğe katılamayacağını söyledi" dedi Sultan hemen atılarak.

Kadir Bey karısının yalan söylediğini biliyordu. Hiçbir zaman Arya ' yı sevmemişti. Fakat yine de karısını herkesin içinde bozuntuya vermeyip usulca başını salladı tamam anlamında.

Masanın hazır olduğunu söyleyen çalışanla herkes masaya geçip sohbet eşliğinde yemeklerini yemeye başladı. Esma Hanım Arya ' nın gelmemesine üzüldü. Onu görmeyi çok istiyordu. Arya onun kardeşi gibi gördüğü en yakın arkadaşının kızıydı.
Ayrıca babası da kocasının en yakın arkadaşı, dostuydu. Onların ölümüne ikisi de çok üzülmüştü ama taktiri ilahi işte yapacak bir şey yoktu.

Yemekler yenmiş herkes masadan kalkıp sedirlere oturmuştu. Az bir muhabbetten sonra vaktin geldiğini anlayan Kerim Bey çağırdığı çalışan kıza, Arya ' nın aşağıya inmesini söyledi sessizce. 19

Rojin mutfakta çalışanların yaptığı kahveyi aldı ve avluya gidip herkese teker teker kahvelerini verdi. O sırada merdivenlerden inen Arya ' yı fark eden Esma Hanım kızın güzelliğine hayran kalmıştı. Gözleri dolu dolu dostunun kızına baktı. Arkadaşına ne kadar da benziyordu. 1

Arya ise ilk önce Yiğit ' i
görmüş sonrada bakışlarını kaçırıp başını eğmiş bir şekilde yanlarına doğru geldi. Onu gören yengesi ve kuzeninin 5

Rojin ellerini sıkıp öfkeyle izliyordu olanları. Ona böyle sıcak davranmamışlardı. Kıskandı yine bu dilsiz kızı, onu parçalamak istedi.

"Evet büyümüş kocaman kız olmuşsun. Seni uzun zamandır görmek istiyorduk ama kısmet bugüneymiş güzel kızım. Bizi hatırladın mı? " diye sordu Kadir ağa.

Arya kafasını olumlu anlamda salladı ve tebessüm etti ona böyle şefkatle bakan adama.

Yiğit ise kızı daha görmemiş yerinde öylece oturuyordu. Ancak herkes oturduğu zaman kız da karşısına oturmuş ve o an Yiğit 'in bakışları kızı buldu. Aynı anda Arya kafasını kaldırıp ona bakan bir çift siyah gözle karşılaştı. Çok soğuk ve duygusuz bakıyordu. İçinin ürpermesine mani olamadı. Bakışlarını kaçırdı Arya ama onun gözlerinin hala üstünde olduğunu biliyordu.

Kadir ağa hafif bir öksürükle dikkatleri üzerine taşıdı ve söze girdi.

"Buraya gelmemizin nedeni hayırlı bir iş için ve sözü fazla uzatmayacağım" dedi Kerim Beye bakarak.

Kerim Beyden aldığı onayla tekrar söze başlayarak,
"Allah ' in emri peygamberin kavliyle Arya kızımı oğlum Yiğit ' e istiyorum"dedi.

Arya gibi yengesi ve kuzeni de şok içindeydi. Yiğit ise bir an önce bitmesini ve burdan gitmeyi istiyordu. Evlendiği yetmezmiş gibi birde konuşamayan bir kızla nasıl baş edeceğini düşündü. Babasını vazgeçirmek için artık çok geç kalmıştı.

Kerim Bey derin bir nefes aldı ve Kadir ağaya baktı.

"Sen abimin en yakın dosttuydun Kadir ağa ve seni de oğlunu da bilirim ama Arya benim abimin bana olan emaneti. Onun mutlu olmasını herkesten çok isterim elbete ama eğer müsaadeniz olursa Arya ' yla konuşup önce onun onayını almak istiyorum" dedi.

Kadir ağa bir kaç gün önce ona bu durumdan bahsetmiş ve abisinin vasiyeti olduğunu söylemişti. Abisi ölmeden önce en yakın dostuna kızına iyi bakmasını ve eğer oğlun ilerde birini sevmezse kızını oğluna almasını istemiş. Abisi de

biliyordu kızı burda mutlu olamazdı, karısı ona rahat vermezdi. Yinede her ne olursa olsun abisinin vasiyeti dahi olsa Arya istemezse buna izin vermeyecekti.

Arya oldukça şaşkın bir şekilde olanları izliyordu. Gerçekten bu haliyle onu oğluna mı istemişti Kadir ağa? Peki Yiğit bunu istiyor muydu? Bir an bakışları Yiğit ' e kaydı. Yumruklarını sıkmış, oldukça sinirli gözüküyordu. Arya on an anladı ki istemiyordu. Peki o zaman neden karşı çıkmıyordu? Kafası zaten karışıktı, dahada karışmış oldu böylelikle. Amcası ona soracağını söyledi. Peki o ne cevap verecekti? Kabul edip sevdiği ama onu sevmeyen bir adamla evlenmeyi mi, yoksa rededip ömür boyunca yengesi ve kuzenine katlanmayı mı seçecekti? Hala şoktaydı ve ne yapacağını bilmiyordu?

Oyla 2,93 Bin Paylaş

2. BÖLÜM

269 Bin ★ 10,7 Bin 1,17 Bin

Arya

Hayat sürprizlerle doludur derler ya, sanki bu sözü kanıtlamak içindi tüm bu yaşadıklarım. Gerçekten de hiç beklemediğin anda tüm olaylar karmakarışık bir şekilde gelip buluyor seni. Bir tek aklım değil ki karışık olan, kalbimde bir o kadar karışıktı. Dün geceden beri hiç uyumadan düşünüp durdum. Kendimi bildim bile seviyordum Yiğit' i. O benim hep dilimdeki duam, gönlümdeki sevdam, içimdeki hasretimdi. Onun aşkı kalbime düştüğü zaman daha küçücük bir çocuktum. O zamanlar bunu bilmiyordum, farkında değildim çünkü henüz aşkın ne demek olduğunu bile bilmediğim bir yaştaydım. Fakat zamanla kalbimde benimle beraber büyüdüğü an fark ettim ona olan kara sevdamı. Kara sevda diyorum çünkü hiçbir zaman sahip olamayacağımı biliyordum. Ama şimdi böyle bir fırsatım varken ne yapacağımı bilmiyordum. Kalbim onunla olmak için can atarken,

aklım durgun bir deniz gibi fısıldıyor beynimin içinde. Olmaz diyor bunu ona yapmaya hakkın yok. Kalbim ise buna karşı çıkıp sen onu yıllarca sevdin, bekledin şimdi bu fırsatı kaçırma, diyordu. Kalbim ve aklım arasındaki savaşı ağır yaralar almadan kurtulamayacağımı biliyorum. Çünkü her iki türlü de acı çekeceğimin farkındaydım. Bir ömür geçirmek istediğim adamdı o, evet ama konuşamayan bir kızla kim evlenmek ister ki? Kafam çok karışıktı.

Hep kendi içinde kendiyle konuşan biri oldum bu zamana kadar. Kara bir leke gibi üstüme sinen o gün benim hayatımın mahvolduğu gündü. Ne o günün hatıraları ne de kâbusları bitiyordu. Geceleri kan ter içinde uyanır, tekrar yaşıyormuşcasına geçmişe geri döner, o günün yaşattığı acılar içinde boğulurdum. Amcam çok kez doktora götürse bile her zaman aldığımız cevap 'psikolojik travma geçirdiği için kendi sessizliğine gömülmüş ' oluyordu. Gördüğüm tedavilerin hiçbiri bu zamana kadar işe yaramadı ve bende sonunda vazgeçtim, kabullendim. Çünkü kabullenmekten başka çarem yoktu!

Belki diyorum, belki böyle olmasaydım her şey daha kolay olurdu. Tutunacak bir umudum olsaydı eğer, sıkı sıkı tutar asla bırakmazdım ama maalesef hayat hep bana kötü tarafını göstermişti. Yine de şükür ediyorum Rabbime. Bu güne kadar asla isyan etmedim. Çünkü derdi veren de o, dermanı veren de.

Derin bir nefes alıp kalktım yataktan. Banyodaki işlerimi halledip aşağı inmek için üstümü değiştirdim. Aynadaki yansımam içler acısıydı resmen. Göz altlarım uyumadığımı beli edercesine şişmişti. Umursamayıp odadan çıktım. Aşağı indiğimde çalışanların kahvaltıyı hazırladığını gördüm. Daha kimse uyanmamıştı. Bugün benim için güzel bir gün olmayacağını biliyordum çünkü yengem ve kuzenimin ne kadar öfkeli olduğunu tahmin edebiliyorum. Kahvaltı hazır olana kadar huzur bulduğum tek yer olan terasa gideceğim sırada yengem ve amcamın odasından gelen tartışma seslerine istemeden kulak misafiri oldum.

"Ne saçmalıyorsun sen kadın? " diye öfkeyle bağırdı amcam.
Ardından yengemin bir o kadar öfkeli sesi duyuldu.

"Kendi kızın dururken o dilsizi mi vereceksin böyle bir aileye?"

"Bana bak kadın bir daha Arya ' ya dilsiz dersen seni gebertirim.
Ayrıca onlar Arya için gelmişken onu boş verin gelin benim kızımı mı isteyin deseydim haa!! " diye bağırdı tekrar amcam.

"Kendi kızını hiç mi düşünmüyorsun? "

"Rojin ' de Arya ' da benim kızım. İkisinin bir farkı yok benim için"

" Her zaman onu daha çok sevdin, kendi kızını göremeyecek kadar hemde."dedi yengem ağlayarak.

Daha fazla dinlemek istemediğim için kendimi terasa attım. Yengem tahmin ettiğimden daha öfkeliydi ve bu sefer bana olan öfkesini nefretini amcamdan saklamıyordu. Mardin ' in huzur veren güzelliğine bakarken aynı zaman da ne yapsam diye düşünüyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum ve bunu düşünmekten beynim uyuşmaya başlamıştı. Ben yine düşüncelere dalmışken arkamdan birinin bana seslendiğini duydum. Arkamı dönüp

baktığımda konağın çalışanı olan Dilay ' ın olduğunu gördüm.

"Kahvaltı hazır, seni bekliyorlar" diyen Dilay ' a başımı salladım.

Aşağı indiğimde amcam ve yengem masada oturuyorlardı. Bende geçip otururken, "Günaydın " dedim ellerimi oynatarak.

Benim dilimde, sesimde ellerimdi. İlk baslarda zor gelse de alışmıştım ve iletişimimi böyle kuruyordum.

"Günaydın kızım " diyen amcamın sesiyle ona döndüm. Amcama küçük bir tebessüm yollayıp bakışları üzerimde olan yengeme çevirdim gözlerimi. Bana öfkeyle ve nefretle bakan o gözler bugün başıma nelerin geleceğini söylüyordu. Bakışlarımı önüme çevirip bir şeyler yemeye başladım. Bir süre sonra daha fazla canım istemediği için arkama yaslandım.

Kahvaltısını bitiren amcam, "Kahvaltın bittiyse seninle konuşalım mı biraz?" dedi.

Başımı olumlu anlamda sallayıp masadan

kalkıp giden amcamın peşinden yürüdüm. Yengemin bakışlarını sırtımda hissediyordum. Biliyordum ki bakışlarıyla beni paramparça edebilseydi şu an her bir parçam bir yere dağılmış olurdu. Amcamla terasa gittiğimizde oturduğu sedire elini vurup yanına oturmamı istediğini belirtti. Oturduğumda derin bir nefes alıp bakışlarını yüzümü çevirdi.

"Az çok ne diyeceğimi biliyor olmalısın" diyen amcama başımı salladım.

"Bak güzel kızım, sen her zaman benim için çocuklarımdan farksız oldun. Sen abimin bana emanetisin. Senin mutlu olmanı isterim. Burda benim yanımda güzel günler geçirmediğinin farkındayım"

Başımı hayır anlamında salladım ve ellerimi harekete geçirip,
"Böyle söyleme amca, sen benim bu hayatta ki tek dayanağımsın. Amca değil baba oldun bana, asla hakkını ödeyemem "dedim.

"Evet ama yengeni biliyorsun. Sana yaptıklarının bugüne kadar hep farkındaydım ve bir şekilde seni

koruyabiliyordum. Yine korurum sana asla zarar vermesine izin vermem ama artık üzülüp mutsuz olmanı istemiyorum."diyen amcama,
"Kabul edip evlenmemi mi istiyorsun? " dedim

Amcamın gözlerinden geçen hüznü görebiliyorum. Biliyorum ki beni korumak ve mutlu olmamı istediği için istiyordu ama her ne kadar seviyor olsam da beni sevmeyen istemeyen bir adamla mutlu olamazdım.

"Evet. Dün gece senin rızan olmadan bunun olmayacağını söylemiş olsam da çok düşündüm ve iyiliğin için bunun olması gerektiğini düşünüyorum. Yarın öbür gün bana bir şey olduğunda seni bırakabileceğim kimse yok. Yiğit her ne kadar soğuk görünse de çok iyi biridir. Ayrıca Esma Hanım çok iyi bir kadın, bunca zaman yengenin sana vermediği anne sevgisini eminim o verecektir" dedi.

Derin bir nefes alıp,
"Akşama kadar bana müsaade eder misin amca? " dedim ellerimi oynatarak.

"Tamam kızım. Akşam tekrar gelecekler ve o zamana kadar düşün ama hem

iyiliğin için hemde benim için bunu kabul et lütfen "dedi.

Başımı olumlu anlamda sallayıp kalktım ve odama doğru yürüdüm. Odama girdiğimde kendimi yatağıma atıp, düşünmeye başladım.

Hayat hiçbir zaman bana iyi davranmamıştı. Her zaman engeller ve zorluklar çıkmıştı karşıma. Yaşadıklarım çok ağır şeylerdi ama buna rağmen hep direndim, ayakta kalmaya çalıştım. Kendimi ezdirmedim ve bana acınmasına izin vermedim.

Evet, küçük yaşta önce annem ve babamı kaybettim, daha sonra da sesimi. Bunun getirdiği ağır travmalar altında ezildim. Bir tek o gün değil ki kabusum olan, ondan sonra her gün benim için kabus dolu geçti. Herkesin tarafından hor görüldüm, dışlandım. Evde, sokakta, okulda, gezilerde... Hep dilsiz kız oldum onların gözünde, bu yüzden kimse arkadaşlık etmek istemezdi benimle. Derdimi soran, beni anlayan yoktu. Yalnızdım hep. Keşke diyorum keşke o beni anlasa, sevse yaşadığım bunca şeye rağmen çok mu şey istiyorum? Amcam haklı, burada hiçbir zaman mutlu

olmadım ömrümü böyle geçirmek istemiyorum, bir kerede bencil olsam ne olur ki?

Ben odamda oturmuş düşüncelere dalmışken kapı açılıp içeri giren Rojin ' e baktım. Ben onun bağırıp çağırmasını ya da beni hırpalamasını beklerken, o oldukça sakin görünüyordu. Şaşırmadan edemedim. O da bunu fark etmiş olacak ki sinsi gülüşüyle ve kafasında artık kaç tanesinin geçtiğini bilmediğim tilkilerle bana baktı.

Ellerimi harekete geçirip "Ne oldu, yine ne istiyorsun? "diye sordum.

"Niye bu kadar sakin olduğumu
hatta neden şu ana kadar üstüne atlamadığıma şaşırıyorsun değil mi? Sen sormadan söyleyeyim sevgili dilsiz kuzenim"dedi ve bana bir adım daha yaklaşıp dibimde durdu.
"Onunla evlenip mutlu olacağını mı sanıyorsun? Biliyor musun? O kadar zavallısın ki bu halinle Yiğit 'in karısı olabileceğini sanmakla büyük hata yapıyorsun. Sence o adam senin gibi birine katlanabilir mi? " diyen ve tüm zehrini kusan kuzenime baktım

Anlaşılan o ki yine üstümde psikolojik etki yaratmaya çalışıyordu. Beni alt edemeyeceğini anladığı zaman başvurduğu şey bu olurdu. Kendimi yetersiz ve eksik hissetmemi sağlayıp canımı yakmaya çalışırdı.

Bu beni ister istemez geçmişe götürdü.

.....
Geçmişten alıntı

Küçük kız avluda bebekleriyle oynayan kuzeninin yanına gitti. O da çok severdi bebekleriyle oynamayı ama burda hiç bebeği yoktu.

"Rojin bende seninle oynayabilir miyim? " dedi masum bir şekilde.

Rojin kaşlarını çatıp " *Hayır* benimle oynayamazsın" dedi.

Arya küçük ellerini oynatarak,
" Ama neden? " diye sordu.

Rojin ayağa kalkıp "Çünkü sen dilsizsin ve annem seninle oynamamamı söyledi"diye bağırdı.

Küçük kız dilini dışarı çıkarıp baktı. Dili vardı işte, neden kuzeni öyle dedi ki diye sordu kendine çocuk aklıyla ve kuzenine dönüp elleriyle,

"Bak işte dilim var benim " dedi yine küçük ellerini oynatıp.

"Sen konuşamıyorsun, konuşmadığın için dilsizsin ve hep böyle kalacaksın. Şimdi git yanımdan istemiyorum seninle oynamayı "

Küçük kız ağlayarak odasına doğru koştu. O gün gerçekler böyle yüzüne vurulmuş ve bundan sonraki tüm hayatı bu gerçekle geçmişti. Tabi o günle sınırlı kalmadı, yengesi ve kuzeni tarafından hep böyle hor görülüp, psikolojik baskı gördü. Çok ağır şeyler yaşatmıştı ona anne-kız....

.....

Geçmişin acı hatırası canımı yaksa da bunu belli etmemeye çalıştım. Ayrıca bu sefer ona bu zevki tadtırmayacağım.

"Bunu nerden biliyorsun? Bence o kadar emin olma. Ayrıca böyle olsa bile bu benim sorunum, seni ilgilendirmez"

dedim ellerimi oynatarak.

Ve o an gözlerinde alevlenen öfkeyle tam üstüme yürüyeceği sırada odamın kapısı çaldı. Içeri giren Seniha sultan Rojin ' i görünce bakışlarını endişeyle bana çevirdi ve baştan aşağı beni süzdü Rojin ' in bana bir şey yapmış olmasından korkarak. Bakışlarımız buluşunca ona küçük bir tebessüm yolladım, her şey yolunda, anlamında.

Ellerimi harekete geçirip "Ne oldu Seniha sultan?"dedim.

"Aşağıda seni Yiğit ağanın adamı bekliyor. Yiğit ağanın seninle konuşacakları varmış, o yüzden seni almaya gelmiş" diyen Seniha teyzeme şok olmuş bir şekilde baktım.

Benimle ne konuşmak istiyordu ki? Böyle bir şey beklemediğim için çok şaşırmıştım. Şaşıran bir tek ben değildim, Rojin ' de benim gibi şaşırmıştı ve bakışlarındaki şaşkınlık yerine tekrar öfke almaya başladı. Fakat bu öfke az öncekinden kat ve kat daha fazlaydı. Kendimi toparlayıp onu umursamadan Seniha sultana tamam anlamında kafamı salladım ve inmek için odadan çıktım.

Aşağı inip dış kapıya doğru yürüdüm.

Kapıdaki adam beni görünce,
"Buyurun hanımım Yiğit ağam sizi bekliyor" dedi.

Seniha teyzeye dönüp "Amcamın haberi var mı? Onun izni olmadan gidemem" dedim.

Seniha teyze adama söyleyince adam,
"Evet amcanızın haberi var, Yiğit ağam arayıp haber verdi "dedi.

Kafamı olumlu anlamda sallayıp son kez Seniha teyzeye bakıp adamın açtığı kapıdan arabaya bindim.

Yola koyulduğumuzda nereye gideceğimizi bilmiyordum. Adam işaret dilini bilmediği için soramıyordum da. Keşke kalem kağıt getirseydim. Oflayıp arkamı koltuğa yasladım ve gideceğimiz yere varmayı bekledim. Acaba benimle ne konuşmak istiyordu? Bunu çok merak etmiştim ve bunun yanında çok da heyecanlıydım. Kalbim normalinden daha hızlı atıyordu. Çünkü onu dün geceden sonra ilk defa yakından görecektim ve büyük ihtimalle de yalnız olacaktık. Bu düşünceyle terleyen

ellerimi elbiseme sürdüm. Yaklaşık yarım saat sonra büyük bir şirketin önünde durduk. Arabadan inip kafamı kaldırıp yukarı baktığımda kocaman harflerle yazılmış 'DEMİR HOLDİNG ' yazısını gördüm . Ne yani beni şirkete mi çağırmıştı? Ne bekliyordum ki, beni güzel bir yere götüreceğini mi? Kafamı sallayıp düşüncelerimi dağıttım ve içeri doğru yürüyen adamın peşinden gittim. Asansöre binip 15 ' inci kata geldiğimizde uzun bir koridorda yürüdük. Kapıya vardığımızda, heyecanlanmış kalbim göğsümden fırlamak istercesine çarpıyordu.

"Siz burda bekleyin ben haber vereyim"diyen adama kafamı salladım.

Adam kapıyı çaldı, onay gelmiş olmalı ki içeri girdi. Bende sekreter masasının önünde ki koltuğa oturup beklemeye başladım. Yine meraklı düşüncelerime dalmışken arkadan gelen ses ile bir anda irkildim.

Arkamı dönüp,
"Buyrun ağam sizi bekliyor " diyen adama baktım.

Ayağa kalkıp kapıya doğru giden adamın

peşinden gittim ve adamın kapıyı açmasıyla içeri girdim. İçeri girdiğim an ciğerlerime dolan koku ile derin bir nefes aldım. Çok.. çok güzel kokuyordu! Kendime gelmeye çalışıp bakışlarımı içerde gezdirdim. Oldukça büyük bir odaydı. Patron masası önünde siyah koltuklar ve sağında da dosyaların içinde olduğu büyük bir dolap vardı. Gözlerimi gezdirdiğim odada boydan camın önünde arkası dönük bir şekilde onun orda olduğunu gördüm. Kalbim biraz öncekinden daha şiddetli çarpmaya başladı. Sanki kalbim derimi parçalamak ister gibi çok hızlı atıyordu. ilk defa ona bu kadar yakındım ve ne yapacağımı bilmez bir şekilde öylece ayakta durmuş beklerken onun sesini duydum.

"Orda dikilmeyi bırak ve otur" dedi emir veren bir tonla.

Bu kaşlarımın çatılmasına neden olurken, koltuklardan birine oturdum. Bana dönüp gözlerini üstüme dikti ve yanıma gelmeye başladı. Karşımdaki koltuğa oturup bana bakmaya devam etti. Mümkünmüş gibi daha çok heyecanlanıp gerilmeye başladım. Hala konuşmayıp öylece bana bakınca daha çok gerilmeye başlamıştım.

"Seni buraya neden çağırdığımı merak ediyor olmalısın" demesiyle bakışlarımı yüzüne çevirdim ve gözlerinin içine baktım.

O kadar soğuk bakıyordu ki bir an üşüdüğümü hissettim. Kafamı olumlu anlamda salladım devam etmesi için.

"Konuyu fazla uzatıp dolandırmayacağım. Bu evliliği istemediğimi fark etmişsindir. Bu akşam geldiğimizde istemediğini ve kabul etmeyeceğini söyleyeceksin" dedi, bakışları kadar sesi de sert ve soğuktu.

Ellerimi kaldırıp cevap vereceğim sırada bana olan tuhaf bakışlarını görünce o an işaret dilini bilmediği aklıma geldi. Ellerimi geri indirirken nasıl konuşacağımı düşündüm. Gözüm masadaki ajanda ve kaleme kayınca kalkıp aldım ve yazmaya başladım. Her hareketimi dikkatlice izlemesi ellerimin titremesine neden oluyordu.

"*Bunu neden benden istiyorsun? Sende yapabilirsin*" yazıp defteri ona uzattım.

Defteri alıp yazdıklarımı okuyup öfkeli

bakışlarla bana döndü ve defteri masanın üstüne fırlattı.

"Ben yaparsam babam buna karşı çıkıp izin vermeyecektir. O yüzden sen yaparsan istemediğini düşünüp zorlamayacaktır seni. Şimdi bu kadar açıklama yeterliyse dediğimi yap, sonuçta ikimizde birbirimizi tanımıyoruz ve sevmiyoruz. O yüzden bu saçma evliliğin olması için hiçbir yeterli sebep yok" dedi.

Gözleri öfkeyle alev alev yanıyordu. Bu ondan korkmamı sağlıyordu çünkü gerçekten çok ürkütücü gözüküyordu. Yine de belli etmemeye çalışıp başımı olumsuz anlamda salladım ve tekrar elime aldığım deftere yazmaya başladım.

"*Bunu yapamam, amcam da istiyor bu evliliği ona karşı gelemem*" yazıp defteri tekrar ona uzattım.

Alıp okudu ve sinirle ayağa kalktı. Az öncekinden daha çok öfkeli bakıyordu ve bu korkumun gün yüzüne çıkışına neden oluyordu.

"Ne demek karşı gelemem!! Seni sevmeyen ve hiç bir zaman sevmeyecek bir adamla mı evlenmek istiyorsun?" diye

bağırdı.

Gözlerim dolmuş bir şekilde koltuğa sindim. Çok öfkeliydi ve korkunç görünüyordu.

Üstüme doğru gelip kolumdan tuttu ve ayağa kaldırdı. Kolumu o kadar sıkıyordu ki canım yanmaya başlamıştı. Gözlerimden düşen yaşlara ve bakışlarımda ki korkuya aldırmayıp konuşmaya daha doğrusu sıktığı dişleriyle tıslamaya başladı.

"Bana bak kabul etmeyeceksin. Kime karşı gelip gelmemen umrumda değil. Senin gibi konuşamayan dilsiz biriyle evlenmek isteyeceğim son şey bile değil!!" demesi ve beni koltuğa fırlatması bir oldu.

Canım çok yanıyordu. Söylediği her kelime sanki kalbime birer iğne olup batıyordu. Kalbim sıkışıyor nefesim daralıyordu. Bugüne kadar hiç bu kadar canım yanmamıştı. Ne yengemin eziyetleri ne milletin dışlaması bu kadar üzmemişti beni. Onun da bana herkes gibi dilsiz demesi sadece canımı yakmadı, beni paramparça etti.

Ayağa kalkıp odadan koşarak çıktım. Asansöre binip aşağı indim ve kendimi dışarı attığımda derin derin nefesler almaya çalıştım. Aldığım her nefes bile canımı yakıyordu. Gözümde durmak bilmeyen yaşlarla yürümeye başladım. Her sildiğim yaşın yerini bir diğeri alıyordu. Burdan bir an önce uzaklaşmalıydım. Herkesin söylemesi umrumda olmazdı hiçbir zaman ama sevdiğim adamın ağzından duymak kalbimi parçalara ayırıp ruhumu katletmişti. Kararımı vermiştim. Akşam amcamla konuşacaktım, ne olursa olsun artık umrumda değildi.

Oyla
1,17 Bin
Paylaş

3. BÖLÜM

250 Bin ★ 10,6 Bin 737

Arya

Saatlerdir oturmuş karşımdaki dolabımın aynasından kendime bakıyor, bir kaç günde hayatımın nasıl değiştiğini düşünüyordum. Artık beynim isyan ediyordu. Ne gündüz ne gece bu düşünceler beni rahat bırakmıyordu. Yine uykusuz bir gece geçirip erkenden kalkmıştım ve öylece oturmuş verdiğim kararın doğruluğunu sorguluyordum. Gerçi sorgulasam ne olacak, artık çok geçti. Olanların üstünden tam iki gün geçmişti. O gün hayatım boyunca hiç acı çekmediğim kadar acı çekmiş, üzülmüş ve kırılmıştım. Eve geldiğimde perişan bir haldeydim. Kimse görmeden odama çıkmış saatlerce ağlamıştım. Kararımı vermiştim ve verdiğim karardan dolayı şu an ayağa kalkmış düğün alışverişi için hazırlanıyordum. Üstüme çiçekli elbisemi giyip belime gelen uzun saçlarımı taramaya başladım. Her ne kadar dışım renkli cıvıl cıvıl bahar gibi görünse de içim bir o kadar renksiz

solmuş bir sonbahardı gibiydi. Tıpkı sonbaharda yapraklarını döken ağaç gibi döküldü tüm umutlarım. Kuru bir dal kaldı geriye sadece. Evet o gün kararımı vermiştim. Evlenecektim onunla. Beni bu kadar üzen kıran bir adamla evlenmem doğru değil belki ama kabul etmiştim bir kere ve onunla evliliğe adım atmıştım. Belki hataydı bu yaptığım, belki çok üzülecektim ama nasıl olsa burda da hep üzüldüğüm ve üzüleceğimi bildiğim için değişen pek bir şey olmayacaktı. Aslında o gün bu kararı vermiş olsam da hala tam emin değildim ama nasıl duydu, nerden öğrendiğini bilmediğim Yiğit ' in babasının konuşması tüm kararsızlığımı yıkmıştı. Emindim evlenecektim o buz kütlesiyle.

O günün akşamı geldiklerinde Yiğit ' in babası benimle konuşmak istediğini söylemiş ve beraber terasa gitmiştik.

.....

2 gün önce

Yiğit ' in babasının karşısında oturmuş bekliyordum. Bir konuşma seansı daha yaşayacağım sanırım. Terasa çıktığımızdan beri bir süre sessizce

oturduk ama Kadir amcanın konuşmasıyla sessizlik çokta uzun sürmedi.

"Bugün olanları biliyorum " diyen Kadir amcaya şaşkınlıkla baktım. Nasıl öğrenmişti , o mu söyledi acaba diye aklımda ki sorularla boğuşurken sanki Kadir amca duymuş gibi konuştu.

"Yiğit söylemedi. Nerden öğrendiğimi boş ver kızım ama sana yaptığından dolayı emin ol ki bunu ona ödeteceğim"

Gözlerim dolmuştu. Sanki yıllar önce kaybettiğim babam var karşımda ve ne olursa olsun beni hep koruyacakmış gibi hissediyordum. Ben gözlerim dolmuş bir şekilde ona bakarken ellerimi tutup devam etti.

"Arya güzel kızım benim *sen* bana *dostumun, kardeşimin emanetisin. Murat 'la biz kardeşten öteydik birbirimiz için. Sen babanı kaybettin, bense kardeşimi. Biliyorum çok zor şeyler yaşadın ve biz senin yanında olamadık kızım, affet. Seni yanımıza almayı çok istedik ama amcan izin vermedi haklı olarak çünkü çok sevdiği abisindan ona kalan tek şeydin. Bizde*

senin büyümeni bekledik. Yengenin nasıl bir kadın olduğunu biliyorum ve belli ki kızını da kendi gibi yetiştirmiş. Burada mutlu olmadığını, neler yaşadığını da biliyorum. Baban sanki bunları bilmiş gibi son nefesini vermeden vasiyet etti ve dostumun son isteğini yerine getirmek için buradayım "

Gözümden düşen yaşlara mani olamıyordum. Kalbim sıkışıyor, canım yanıyordu. Annemi ve babamı çok özlemiştim. O gün hala tüm canlılığıyla geldi gözümün önüne ve ben bir kere daha acılarda boğuldum. Gördüklerimi ve yaşadıklarımı hiç kimseye anlatamamış sessizliğe gömülmüştüm. Doktora bile amcamın anlatıklarıyla tedavi görmüştüm.

Kadir amcaya meraklı gözlerle baktım. Babam ölmeden önce ondan ne istemişti? Kadir amca merakla beklediğimi görünce tekrar söze başladı.

"Baban son nefesini vermeden önce Yiğit ve senin evlenmeni istedi benden "demesiyle gözlerim şaşkınlıktan açılmış, donup kalmıştım.

Kendime geldiğim an Kadir amcaya

elimdeki küçük defter ve kalemle sormak için yazmaya koyuldum. Neyse ki bu sefer yanımda kalem ve küçük bir defter getirmeyi akıl edebilmiştim.

*"**Nasıl yani? Babam neden böyle bir şey istedi? "** yazıp defteri ona uzattım.*

"Çünkü baban senin burada mutlu olamayacağını biliyordu. Her ne kadar amcandan emin olsa da yengeni tanıyordu. Şimdi de kardeşimin son isteğini yerine getirmek için buradayım ve senden babanın son isteğini kabul etmeni istiyorum"

Kurumayan yaşların yerine bir yenileri daha aldı. Canım babam, son nefesini vermeden önce bile beni düşünmüş. Gözlerimi kapattım ve babamın hiç unutmadığım yüzünü canlandırdım zihnimde. Küçükken beni kollarına alıp başım dönene kadar döndürmesi, her eve geldiğinde cebindeki çikolatayı benden öpücük alıp öyle vermesi, ağlamama dayanamayıp tüm şımarıklıklarıma katlanması, her şey bir bir geçti gözümün önünden. Onu çok özlemiştim.

Baba demek güvendiğin sığındığın liman demekti. Kısacası bir kız için baba her

şey demekti. Seni her zaman her koşulda koruyacağını bildiğin kişidir baba. Nitekim benim babamda son nefesinde bile beni korumak olmuş tek düşüncesi. Ben böyle geçmişe giderken elimi tutan elle gözlerimi açtım.

"Biliyorum, oğlumun bugün yaptıklarıyla çok üzüldün. İstememekte haklısın ama ben bu evliliği sadece babanın vasiyeti olduğu için değil gerçekten oğlumla evlenmeni istediğim içinde buradayım. Yiğit sinirlendiğinde ne dediğini bilmez ama sonrasında ise pişman olur çünkü her ne kadar soğuk gibi görünse de aslında merhametli biridir. Senden istediğim oğlumla evlenip hem ona bir yuva vermen hemde kardeşimin, yani babanın isteğini yerine getirmen. Ve emin ol kızım mutlu olacaksın"

Ne diyeceğimi bilmez bir şekilde öylece durdum. Nasıl bu kadar emin konuşup mutlu olacağımı söylüyordu. Oysa ben, beni sevmeyen bir adamla mutsuzluğu yaşayacağımı biliyordum. Derin bir nefes alıp tekrar yazmaya başladım.

"Benim gibi konuşamayan eksik bir kız nasıl ona bir yuva verebilir ki? Ayrıca bana ömür boyu mahkum olmasını

isteyemem. Babam için sizin için her şeyi yaparım ama bunu yapmamı beklemeyin benden, hem o da istemiyor"

"Sen eksik değilsin kızım, aksine güzelliğin iyilikle dolu kalbin bunu fazlasıyla tamamlıyor. Ayrıca önemli olan içinin ve kalbinin sesi. Kabul et ki hem dostumun isteğini yerine getireyim hem de seni burdan kurtarayım" dedi Kadir amca.

*Haklıydı burda hiç mutlu olamamıştım, ayrıca yengemin ve Rojin ' in yaptıklarına bir ömür boyu katlanamazdım. Bu sefer kalbimin sesini dinledim ve b*ana beklentiyle bakan adama kafamı olumlu anlamda salladım.

Gözlerindeki sevinçle ve sımsıcak gülümsemesiyle önce alnımı öptü sonra da bir baba şefkatiyle sarıldı.

.....

O gece her şey konuşulmuş karar verilmişti. Nişan olmayacak, iki hafta içinde düğün olacaktı. Bu kadar kısa sürede olacağı için şaşırmıştım, ayrıca her şey yetişir mi diye telaş ederken Kadir amca her şeyin hazır olduğunu

sadece gelinlik ve davetiyelerin basılıp herkese gönderilmesinin kaldığını söylemişti. Bugün de alışveriş yapıp gelinlik bakacaktık, tabi birde kına içinde bir şeyler alacaktık. Yani Esma teyze öyle söylemişti. Heyecanlı değilim dersem yalan söylemiş olurdum. Çünkü oldukça heyecanlıydım ve evet, belki normal bir evlilik değildi ama olsun sonuçta bir kere evleniyordum. Odamın kapısı açıldı ve Seniha teyze içeri girip gözleri dolu bir şekilde bana baktı.

"Ah kuzum senin de evlenip yuva kuracağını göreceğim ya benden mutlusu yok bu dünyada" deyip bana sarıldı.

Bu kadını o kadar çok seviyordum ki beni kendi kızıymışım gibi sevmesi, sahiplenmesi, her anımda yanımda olup yalnız bırakmaması... Hakkı çok üzerimde. Seniha teyze kimsesi olmayan bir kadındı. Sevdiği adamla evlenip çok mutlu bir hayatı varken kocası kaza geçirip ölmüştü ve ondan iki sene sonra da annesi de göçüp gitmiş yalnız kalmıştı bu dünyada. Zaten babası Seniha teyze çok küçükken ölmüş babasız büyümüştü. Hayatında sevdiği herkesi kaybetmişti. Bazen onu kocasının fotoğrafına bakıp ağlarken buluyordum. Kocasından

başkasıyla evlenmemiş ona ihanet etmemişti çünkü insan bu hayatta bir kere severdi ve oda kocasına çok büyük bir aşkla bağlıydı. Bazen anlatırdı onu ve o zaman gözlerindeki aşka şahit olurdum. Ben bu eve geldikten sonra amcam bana bakması için getirmiş, kendini bana adayıp her şeyimle ilgilenirdi. Bu yüzden hakkını ödeyemezdim.

Daha fazla dayanamayıp ellerimi harekette geçirdim.
"Yapma böyle ama Seniha Sultan bak vazgeçerim sonrada ömür boyu bana katlanmak zorunda kalırsın ona göre " deyip işi şakaya vurdum yüzünü güldürmek için.

Dediğime gülüp,
"Deli kız senden kurtulmuşken vazgeçmene izin verir miyim hiç? " dedi.

Yalandan üzülmüş gibi yapıp,
"Benden bu kadar çok kurtulmak istediğini bilmiyordum Seniha Sultan"

Saçımı okşayıp gözlerimin içine hem hüzün hem sevgiyle baktı.

"Mutlu olmanı o kadar çok istiyorum ki, benim yanımda olmasan da olur. Bir yanım burukta olsa yine de çok mutluyum. Güzel kuzum benim mutlu olmayı hak ediyorsun ve umarım bu güzel yüzün hep güler" diyen Seniha teyzeme sarıldım ve gözümden düşen yaşa mani olamadım.

Benden ayrılıp gözlerini sildi ve,
" Hadi kız bu kadar duygusallık yeter, düğün günü nasıl olsa devam edeceğiz. Hazırsan inelim bir an önce. Geldiler, seni bekliyorlar"diyen Seniha teyzeye başımı salladım.

Beraber odadan çıkıp aşağı indik. Avluda oturan Esma teyze ve yanında benim yaşlarımda siyah saçlı esmer teni ve badem gözleriyle çok güzel bir kız vardı. Yanlarına gittiğim gibi Esma teyze bana sıkıca sarılıp öptü. Benden ayrıldığında, "Nasılsın güzel kızım, iyi misin? " diyen Esma teyzeye başımı olumlu anlamda salladım.

Yanındaki kızı işaret edip,
"Bu benim kızım Avşin"dedi.

Avşin ayağa kalkıp önce bana sarıldı sonrada annesine dönüp,

"Ay anne yengem çok güzelmiş" dedi.

Onun bu sıcak davranışına şaşırdım ama şaşırmamam gerektiğini bilmem gerekiyor çünkü Yiğit hariç hepsi çok iyi ve sıcak insanlardı. Acaba o buz kütlesi kime çekti diye düşünmeden edemedim. Ayrıca bana yenge demesi biraz tuhaf hissettirmişti.

"Hadi artık gidelim" diyen Esma teyzemin ardından,
"Bende gelmek isterdim ama Rojin biraz hasta onunla ilgilenmem gerek "diyen yengemin yapmacık sesini duydum.

Yalan söylüyordu Rojin hasta falan değildi, gelmek istemediği için bahaneydi. Hem bu benim işime de gelirdi, gelmesini istemiyordum zaten. Ayrıca Rojin iki gündür bana bulaşmıyordu ve o gece tekrar geldiklerinde ise dayısının evine gitmişti. Bu sessiz kalışı bir şeyler karıştırıyor gibime gelse de yinede günahını almak istemem. Bana dönen yengemin bakışları çok kötü bakıyordu sanki öldürmek ister gibi. Tabi bunu gerçekten istediğine şüphem yoktu.

"Önemli değil zaten daha iyi oldu"diyen

Esma teyze yengemin bozulan suratını keyifle izledi.

Anladığım kadarıyla Esma teyze de yengemden hoşlanmıyordu.

Konaktan çıktık ve arabaya binip yola koyulduk. Ben pencereden dışarı izlemeye dalarken dizimin üstüne konan elle Esma teyzeye döndüm.

"Bak Arya, bundan sonra sende benim bir kızımsın. Benim için Avşin neyse sende osun ve beni annen gibi görmeni istiyorum. O yüzden benden çekinmeni istemiyorum tamam mı? " diyen Esma teyzeye başımı salladım ve ardında sıkıca sarıldım.

Gözlerim dolmuştu. Bu kadının sevgisi ve anne gibi kokması huzur veriyordu. Anne sevgisine aç bir kızdım ve bu kadının beni doyuracağından şüphem yoktu.

"Hey ben neyim burda dış kapının dış mandalı mı? " diyen Avşin, vakit kaybetmeden oda sarıldı Esma teyzeye.

"Bana bak yenge bozuntusu o benim annem " diyen Avşin ' in bu çocuk

tavrıyla hepimiz güldük.

Çok tatlı bir kızdı ve sanırım kendime bir arkadaş bulmuştum. Avşin 'le iyi anlaşacağız gibi görünüyor.
Keyifli yolculuğumuzu alışveriş merkezine gelmemiz böldü. Arabadan inip beklemeden içeri girdik ve yukarı çıkacağımız sırada gördüğüm kişiyle donup kaldım. Onun burda ne işi vardı, geleceğini bilmiyordum ve düşünmemiştim bile.

"Abi gelmişsin!" dedi Avşin.

"Sabah başımın etini yedin gelmem için, akşam da aynısı yaşamak istemediğim için geldim " dedi Yiğit.

"İyi yaptın oğlum" diyen Esma teyzeye tebessüm etti.
Küçükte olsa ilk defa gülerken gördüm. Ayrıca soğuk ve sert yüz hatları da yumuşamıştı. Demek ki bu buz kütlesi sadece dışarıya karşı soğuktu, ya da sadece bana.

Kardeşi için gelmişti demek. Ne sanmıştım ki benim için geleceğini mi? Bakışlarının üstümde olduğunu hissediyordum ama bana söylediği onca

şeyden sonra yüzüne bakmak istemiyordum.

"Hadi bakalım alışveriş zamanı" diye şakıyan Avşin'e bakıp güldüm.

Bakışlarım ona kayınca gülüşüm soldu. Gizlerimi kaçırdım ve yukarı çıkan Esma teyze ile Avşin ' in peşinden gideceğim sırada kolumu tutan elle durmak zorunda kaldım.

Hayır bu olamazdı değil mi? Şu an kolumu tutan o değildi. Bakışlarım koluma kayınca ellerinin kolumu tuttuğunu bu sefer gözlerimle gördüm. Elinden koluma yayılan sıcaklık tenimin karıncalanmasına, kalbimin ritminin değişmesine neden oluyordu. Bakışlarımı yüzüne çevirdim ve o soğuk gözlerinin içine baktım. Ben onun gözlerine dalıp gitmişken sanki insanlar silikleşmeye başlamıştı. Sadece biz varmış gibi dünyadan soyutlanmıştım resmen. Birkaç saniye sonra kendime gelip bakışlarımı kaçırırken oda kolumu bıraktı. Yanıma düşen kolum öylece sallanırken sanki uyuşmuş felç olmuş gibiydi. Kalbim göğsüme sığmaz bir şekilde çok şiddetli çarpıyordu. Sanki göğsümden fırlayıp sahibi olan bu adama

gitmek istiyordu.

"Ben... " dedi ve sustu.

Sanki bir şey söylemek istiyor ama zorlanıyor gibiydi. Ben başım eğik bir şekilde ne diyeceğini beklerken tekrar konuştu.

"Ben o gün sana söylediklerim için özür dilerim " dedi.

Böyle bir şey beklemediğim için eğik olan başımı kaldırıp şok içinde ona baktım. Ne yani benden özür mü diliyordu? Söylediği onca şeyden sonra mı? Bunda samimi miydi bilmiyorum çünkü gözleri ifadesiz, sesi hiç bir duygu barındırmıyordu. Peki ne yapacaktım, bir sözüyle onu affedip söylediklerini unutacak mıydım?
Hiç sanmıyorum, bu hep içimde bir yara olarak kalacaktı....

244
17
Oyla
737
Paylaş

4. BÖLÜM

276 Bin ★ 10,9 Bin 1,11 Bin

Avşin kendini kıyafetlerin arasında kaybederken bende biraz önce olanları düşünüyordum. Aklıma o an gelince, özür dilemesi ve benim yüzüne ifadesizce bakıp hiç bir şey demeden yanından geçip gitmem tekrar canlandı gözümde.

19

Gerçekten pişman mıydı yoksa öylesine söylenmiş bir şey miydi? Bilemiyorum. Belki de babası kızdığı için özür dilemişti. Babası her şeyi biliyordu tabi ve o gece bunun hesabını soracağını söylemişti. Onu tanımıyorum ve ne düşündüğünü de kestiremiyorum. İyi ki işinin olduğunu söyleyip daha fazla kalmadan gitmişti. Ben bir kenarda durmuş düşüncelere dalmışken Avşin çeşit çeşit kıyafetler getirip kucağıma koydu ve kolumdan tutup beni kabinlerin olduğu tarafa sürükledi.

"Hadi ama yengecim bunları dene. Ayrıca sanki senin değil benim düğün alişverişim. Biraz heyecanlı olsana" dedi

bir yandan azarlayıp bir yandan da boş kabin arıyordu.

Sonunda boş bir kabin bulup beni içeri soktu ve kapıyı kapattı.

"Hadi acele et, hepsini deneyeceksin"

Oflayıp elimdeki kıyafet yığınına baktım. Sanırım başka şansım yoktu, hepsini deneyecektim.

Denediğim birkaç parça kıyafeti beğenip aldık ve gelinlik bakmak için mağazadan çıktık. Esma teyze de kına ve bir kaç malzeme almak için bizden ayrılmıştı. Gerçi böylesi daha rahat etmeme neden oldu, her ne kadar ondan çekinmememi istese de elimde değildi, çekiniyordum. Ayrıca Avşin çok iyi bir kızdı ve biz çok iyi anlaşmıştık. Durumumu yadırgamamış, çok tuhaf bir şeymişim gibi yaklaşmamıştı. Sanki bu durumumu hep biliyor ve alışkın gibiydi. İşte bana onu sevdiren de buydu. Iyi ve anlayışlı olması.

Gelinlik mağazasının önüne geldiğimizde Avşin vitrine yapışıp gelinliklere hayran hayran bakıyordu. Bu haline gülmeden edemedim.

"Hadi yenge bir an önce içeri girelim, bunlar çok güzel "deyip koluma girdi ve beraber mağazaya girdik. Girer girmez askılıklardan gelinliklere bakmaya başladı. Ah bu kızın enerjisi hiç bitmiyor, yorulmak nedir bilmiyordu.

Durmayı kesip onun gibi bende gelinliklere bakmaya başladım. Birkaç dakikadır bakıyor bir türlü beğenemiyordum. Ayrıca Avşin de beğendiklerini getiriyor ve nasıl olduğunu soruyordu ama nedense hiç biri hoşuma gitmiyordu.

Avşin ' le birbirimize umutsuzca baktık. İçime sinen bir gelinlik bulamamıştım. Aslında öyle çok hevesli değildim her hangi bir gelinlikte olabilirdi çünkü sonuçta mutlulukla yaptığım bir evlilik değildi ama Avşin buna karşı çıkıp hayatımda ilk defa evleneceğimi ve her ne kadar normal bir evlilik olmasa da, her şeyin istediğim gibi olması için beni baya bir gaza getirmişti. Sonuç olarak hiç birini beğenmemiştim. Sanırım her hangi birini almaktan başka çarem yoktu. Başka bir yere de bakabiliriz ama çok yorulmuştum ve artık gezecek halim kalmamıştı. Tam idare dediğim

gelinliklerden birini alıp kabine gidecekken görevli kadının sesini duydum.

"Sanırım içinize sinen olmadı. iki saat önce yeni gelen gelinliklerimiz var onları ayrı bir yerde düzenleyip öyle getiriyoruz buraya, eğer isterseniz birde onlara bakın." diyen kadına başımı olumlu anlamda salladım.

Avşin ile beraber kadını takip ettik. Başka bir bölmeye geçtik ve orda bir kaç çalışanın gelinlikleri düzenlediğini gördük. Mankenin üstüne henüz giydirilmiş gelinlik dikkatimi çekti. Bu çok çok güzeldi. Kolları ve göğsün üst kısmına kadar güpür olan kabarık prenses gelinliğe hayranlıkla baktım. Gelinliğe doğru yürüdüm ve dokundum, çok...çok güzeldi. Avşin ' e baktığımda gözlerindeki ifadeyle onun da beğendiğini anladım. Benim de beğendiğimi görünce hemen görevliye dönüp,
"Bunu denemek istiyoruz" dedi.

Biz kabine doğru giderken görevli kızda gelinliği getiriyordu. Tabi tek başıma bu kabarık gelinliği giyemeyeceğim için çalışan kızla beraber kabine girip

gelinliği giydim. Kendimi aynadan süzdüğümde, gelinliğin zarifliği ve üstümdeki duruşunu çok beğenmiştim. Yanımdaki görevli kızın hayran bakışlarla bana baktığını gördüm.
"Çok.. çok güzel oldunuz "dedi tutulmuş bir şekilde.

Ona gülümseyip kabinden çıktım. Avşin kadınla konuşuyordu ve bir an bana baktı sonra önüne döndü ama saniyesinde kafası hızlı bir şekilde tekrar bana dönünce kocaman olmuş gözleriyle bana baktı. Nutku tutulmuş gibi beni baştan aşağı süzdükten sonra, "Arya sen çok ama çok güzel olmuşsun" dedi.

Avşin ile birlikte mağazadaki müşteriler ve çalışanlarda hayranlıkla bana bakıyordu ve bu biraz utanmama neden olmuştu.

Görevli kadın yanıma gelip,
"Maşallah zaten çok güzel bir yüzünüz var ve bu gelinlikte size çok yakıştı, çok güzel oldunuz" dedi.

"Sende beğendin mi? " dedi Avşin.

Kafamı olumlu anlamda salladım. Çok beğenmiştim hemde.

"Tamam o zaman bunu alıyoruz " dedi görevli kadına.

Ben üstümü değiştirip gelinliği aldıktan sonra oradan çıktık.
"Ben çok acıktım hadi bir şeyler yemeye gidelim"diyen Avşin 'e baktım ve kafamı salladım.

Bende çok acıkmış ve aynı zamanda yorulmuştum. Beraber kafeterya bölümüne geçip masalardan birine geçip oturduk. Bir şeyler sipariş verip beklemeye başladık. Ben etrafımdaki kalabalığa bakarken üstümde hissettiğim bakışlarla Avşin ' e döndüm. Elimdeki deftere,
"Ne oldu, niye öyle bakıyorsun?" yazıp ona uzattım.

Okuyup tekrar bana baktı.
"Sen çok güzel bir kızsın farkındasın değil mi? " dedi.

Tebessüm edip
" Teşekkür ederim, aynı şeyi bende senin için düşünüyorum" yazıp ona uzattım tekrar.

"Senin çok farklı bir güzelliğin var Arya.

Bugüne kadar kimsede görmediğim bir güzelliğin var. Duru ve masum"

Söyledikleriyle utanmıştım, daha önce kimse bana böyle şeyler söylememişti. Gerçi kimse pek yanıma yaklaşmazdı. Sanki bir vebalıymışım gibi insanlar benden uzak dururdu.

"Umarım bunu abim de fark eder" deyince yüzüm düştü.

Avşin üzüldüğümü görünce masanın üstünden elime tutup,
"Üzülme. Eminim abim senin farkına varacak ve emin ol sana aşık olacak" dedi.

Benim kalbim ise onun bunu demesiyle hızlanmıştı. Bunun olma düşüncesi o kadar güzeldi ki ama bir o kadarda imkansız. Çünkü o buz kütlesinin beni seveceğini hiç sanmıyorum.

"Bu halimle hiç sanmıyorum Avşin. Ben konuşamayan daha doğrusu herkesin tabiriyle dilsiz bir kızım" diye yazdım.

Avşin kaşlarını çatıp bana baktı ve öfkeyle konuştu.
"Sen dilsiz falan değilsin bunu diyenler

önce kendilerine baksın. Onlarda dil var da ne olmuş, milletin dedikodusunu yapmaktan başka ne yapıyorlar ki? Kendini milletin yakıştırmalarına inandırma. Ayrıca bu bir engel değil. Sevmek sevdiğinin kusurlarını görmezden gelmek demek, sevmek kalbinle kalbini sevmek demek böyle şeylerin önemi olmaz."

"Birde abim bu güne kadar hiç aşık olmadı veya bir kadına bağlanmadı, o hep kadınların güvenilmez olduğunu düşündü çünkü etrafındaki kadınların hepsi abimin zenginliği ve yakışıklılığı için ona yaklaşmaya çalıştı. Bu abimin hem aşka hemde kadınlara güvenini yitirmesine neden oldu. Ama sen öyle değilsin ve eminim abim de bunu fark edecektir. Buraya yazıyorum" diye devam edip parmağını masaya sürdü.

Şirketteki konuşmasından sonra buna inancım yoktu ama keşke olsa demeden de alıkoyamıyorum kendimi.

"Her neyse. Eğer sıkmadıysam seni tanımak için bir kaç şey sorabilir miyim?"dedi tatlı tatlı.

Bu haline tebessüm edip başımı olumlu

anlamda salladım. Yüzünde kocaman gülümsemesiyle konuşmaya başladı.

"Hımm...kaç yaşındasın?"

"23 yaşındayım" yazdım deftere ve ona gösterdim.

"Benden bir yaş büyükmüşsün. Peki okudun mu?" dedi.

Yüzümde büyüyen gülümseme ile kafamı salladım ve,
" Evet amcam okumam için elinden geleni yaptı. Üniversiteyi İstanbul da okudum" dedim

"Gerçekten mi? Ne güzel. Hangi bölümü okudun? "

"Mimarlık"

"Ooo mimar hanım he. Çok güzel bir meslek ayrıca çiziminde iyi olmalı"

Defterin başka bir sayfasına geçip,
"Evet. Konuşamadığım için küçüklüğümden beri hep çizerdim, bu da öğretmenimin dikkatini çekince bu mesleği bana önerdi. Ayrıca konuşma gerektirmeyen bir meslek sadece

çizimlerimle her şeyi anlatabiliyorum " diye yazdım.

"Abimin de mesleği ayrıca" dedi.

Biliyordum, o da mimardı ve çok da başarılıydı. Hakkında çok olmasa da bir kaç şey biliyordum. Bu da bildiklerimin arasındaydı.

Siparişlerimizin gelmesiyle daha fazla konuşmayıp yemeğimizi yedik. Sonrada Esma teyzenin aramasıyla kına için yöresel bindallı almak için kalktık. Avşin hesabı ödedi ve alışveriş merkezinden çıktık.

Çarşıya gittiğimizde Esma teyzenin olduğu dükkana girdik. Renkli renkli yöresel kıyafetlerin olduğu dükkan çok güzeldi, zaten oldum olası merakım vardı yöresel kıyafetlere. Ben bakışlarımı etrafta gezdirirken Esma teyze bizi görünce yanımıza geldi.

"Sonunda geldiniz kızlar. Ne yaptınız, gelinliği aldınız mı? " diye sordu

Avşin heyecanla atılıp,
" Evet anne ama bir görseydin Arya o kadar güzel olmuştu ki" dedi.

"Benim gelinim hep güzel zaten "dedi elini saçıma koyup okşayarak.

Tebessüm edip başımı eğdim. Anne kız beni bugün utandırmak için anlaşmıştı sanki.

Bindallıyı gelinlik gibi uzun sürede değil hemen beğenip almıştık. Gelinliği ve bindallıyı Avşin ' in arkadaşının kuaförüne bırakmıştık çünkü evde Rojin faktörü varken kendimle götürmek istemedim. Küçükken amcam bize bayram için elbise almıştı ama onunkinin daha güzel olmasına rağmen beni kıskanıp elbiseyi makasla paramparça etmişti. Huylu huyundan vazgeçmez sözü ona uyduğu için, bunu Avşin ' de söyleyince arkadaşının kuaförüne bıraktık. Zaten orada hazırlanacaktım. Ayrıca aldığımız kıyafetler de konaktaki dolapta yerini alacaktı. İşimiz bitince eve gitmek için yola koyulduk. Önce beni bırakıp vedalaştıktan sonra onlar da gitmişti.

Konağa girip mutfağa doğru yürüdüm. Seniha teyze tezgahta bir şey yaparken arkasından sarılıp kocaman öptüm. Bunu yapmamla irkildi ve dönüp sinirli bir

şekilde bana baktı.

"Ödümü kopardı kız " dedi sinirle.

Bense ona tatlı tatlı bakıp masum bakışlar attım. Oda bu halimle hemen yumuşayıp kollarını açıp sarıldı. Benden ayrılıp söylenmeye başladı.

"Birkaç gün sonra evlenecek ama hala çocuk gibi davranıyor "

Söylenmesine omuz silkip bugün aldıklarımızı ve Avşin ' le iyi anlaştığımızı anlattım heyecanla.

"Ah kuzum benim seni böyle mutlu görmek ne güzel " deyip şefkatle yanağımı okşadı.

"Merak etme bu mutluluğu uzun sürmeyecek " diyen Rojin ' e döndü bakışlarım.

Gözlerindeki nefret, kıskançlık, öfke o kadar açıkça belliydi ki bir an ürpermedim değil. Bu kız çok tehlikeli olmaya başladı.

"Zaten hiç bir zaman mutlu olamama izin vermedin ki Rojin. Ama bu sefer izin

vermeyeceğim yaptığın en ufak bir şeyde amcam her şeyi öğrenir, eskisi gibi sessiz kalmam yaptıklarına "dedim sinirle.

O kadar hızlı ve öfkeli hareket ettirdim ki kollarımı ve ellerimi, yorulmuştum.

"Sen beni tehtid mi ediyorsun dilsiz?" diye bağırdı. Şu an çok öfkeli görünüyordu ama bu umurumda değildi.

"Ne anlarsan o "dedim umursamaz bakışlarla.

Üstüme yürüyüp elini kaldırdı ve tokat atacağı sırada Seniha teyze bileğini tutup onu geriye doğru itti. Buna şaşırmıştı çünkü böyle bir şey beklemiyordu.

"Sen.. sen bunu ne cürretle yaparsın? "diye bağırdı Seniha teyzeye.

"Arya ' ya dokunmana izin vermem. Daha fazla bu kıza zarar veremeyeceksiniz. Şükür ki kurtuluyor sizden."dedi Seniha teyze.

Rojin sinirden kudurmuş bir şekilde, "Bunu yanınıza bırakmayacağım" deyip çıktı mutfaktan.

"Keşke korumasaydın beni, şimdi annesine söyler o daha kötüsünü yapar " dedim ellerimi oynatarak.

"Boş ver kızım ne yaparsa yapsın. Hadi sen odana çıkıp biraz dinlen bir de kapını kilitle " dedi.

Başımı olumlu anlamda sallayıp mutfaktan çıkıp odama gittim. Gidene kadar Seniha teyze bana bakmıştı, her an onların karşıma çıkma ihtimaliyle. Bu güne kadar en mutlu olduğum günümü bile mahvetmiş moralimi bozmuştu.

Üstümü değiştirip yatağıma uzandım. Az önce olanları unutup bugün yaptıklarımızı düşünmeye başladım. Aklıma ister istemez yine k gelmişti. Uyku yavaşça bedenimi esir almaya başladı gözlerimi kapattım ve karanlığa teslim oldum.

☆☆☆☆☆☆

Gözlerimi açtığımda sabah olmuştu. Bu kadar uyumuş muydum gerçekten diye düşündüm bir an ama sonra dün ne kadar yorulduğumu hatırlayınca sabaha kadar deliksiz uyumam normaldi.

Yataktan kalkıp banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım ve aşağı inmek için üstümü değiştirdim. Bordo günlük elbisemi giyip odadan çıkmak için kapıyı açtım fakat ben kapıyı dün gece kilitlemiştim ama kapı kilitli değildi. Kim açmıştı ki kapıyı? Tabi ya Seniha teyze açmıştır çünkü kapımın bir yedek anahtarı ondaydı. Dün gece de yemeğe inmem için çağırmaya gelmiş ama ben uyanmamış olmalıyım çünkü çok yorulduğum zaman derin uyurdum.

Küçükken yengem odaya kilitler amcam gelene kadar çıkarmaz, yemekte vermezdi. Ama Seniha teyze yedeğini yaptırmış bana gizlice yemek verirdi. O kadında vicdan olmadığı için beni günlerce aç bırakabilirdi ve bu hiç umrunda olmazdı. Bu yüzden biz de böyle bir çözüm bulmuştuk. Daha fazla bunları düşünmeyi bırakıp aşağı indim.

Dün erken uyuduğum için erkenden de kalkmıştım. Daha kimse inmemişti aşağı, çalışanlar ise kahvaltıyı kuruyordu. Boş boş durmayı bırakıp bende onlara yardım etmeye başladım ve kısa zamanda sofra hazır olmuştu. Seniha teyze merdivenlerden inip bana doğru gelmeye başladı. Üzgün görünüyordu.

"Ne oldu Seniha teyze niye üzgünsün? " dedim ellerimi oynatarak.

"Yok bir şey kuzum sadece başım ağrıyor " dedi ama ben inanmamıştım.

"Yengem mi bir şey dedi? " diye sordum tekrar.

"Hayır kimse bir şey demedi, dediğim gibi başım ağrıyor şimdi bir ilaç alır daha iyi olurum " dedi ve mutfağa gitti.

Arkasından düşünceli bir şekilde bakakalmıştım. Ne olmuştu acaba, yengem mi bir şey yapmıştı? Kesin bir şey vardı ve söylemiyordu.

"Günaydın güzel gözlüm "diyen amcama döndüm.

"Günaydın amca "dedim ellerimi oynatarak.

Ardından yengem ve Rojin de inip masaya oturdular.

"Arya gelsene sofraya "dedi amcam.

Başımı sallayıp gidip oturdum. Yengem

ve Rojin ' in kötü bakışlarını görmezden gelip kahvaltımı yapmaya başladım ama aklım Seniha teyzedeydi. Düşüncelerimi bölen amcamın sesiyle ona döndüm.

"Sabah Kadir ağa aradı ve bu akşam bizi yemeğe davet etti bende kabul ettim. Akşam yemekte oradayız" dedi.

Ben hem şaşırmış hemde heyecanlanmıştım. Bu akşam onlara gidecektik demek, aslında onunla pek karşılaşmak istemiyorum ama nereye kadar kaçabilirim ki sonuçta bir kaç gün sonra evlenecektik. Bu düşünceyle bütün bedenime sıcaklık yayılmaya başladı, kalbim ise maraton koşmuş gibi çok hızlı atıyordu. Derin bir nefes alıp kimseye belli etmemeye çalıştım, hem zaten Avşin ' i de özlemiştim. Tatlı halleri ve şakalarıyla güldürüyor iyi geliyordu bana.

Bakışlarım Rojin ' e kayınca sinsi sinsi bana baktığını gördüm. Allah bilir kafasındaki tilkilerle ne düşünüyordu? Ve bunu üstümde uygulayacakmış gibi bir hali vardı.

"Rojinim bana bir kahve yaparsın artık ellerinle " dedi amcam Rojin 'e bakarak.

Bu kız çok şanslıydı, annesi babası onun yanında ve onu çok seviyorlar ama onun umrunda değildi bunlar, sadece kendi istekleri olsun yeterdi. Bencildi Rojin ve doyumsuzdu. Elindekilerin kiymetini bilmiyordu.

"Tabi babacım yaparım şimdi " deyip mutfağa gitti.

Yine hangi çalışana yaptıracak acaba diye düşündüm.

Yengemle amcam avludaki sedirlere geçip oturdular. Bende çalışanların kahvaltıyı toplamasında yardım ettim. Mutfağa gittiğimde Dilay ' ın kahveleri yaptığını Rojin ' inde masada oturmuş telefonuyla ilgilendiğini gördüm. Tam da Rojin ' den beklediğim şeydi.

Bütün gün ev işlerine yardım etmiştim, Seniha teyze ve çalışanların itirazlarına aldırmadan. Amcam tüm gün evdeydi ve yengem bir ara geldi kolumu sıkıp sırf amcamın gözünü boyamak için yaptığımı söylemiş ve gitmişti. Bu kadını anlamıyorum yapsam kızıyordu yapmazsam kızıyordu, en iyisi umursamamak zaten ne yapsam da

yaranamıyorum.

Gitme vakti yaklaşınca odama gidip hazırlanmaya başladım. Üstüme siyah elbisemi giydim ve kemerini taktım, saçlarımı tarayıp hep yaptığım önden örüp arkaya atılan örgü modelinden yaptım. Makyaj yapmayı sevmediğim için sadece kaşıma kadar gelen uzun kirpiklerime biraz rimel sürüp daha belirginleştirdim. Hazırdım ve çok heyecanlıydım, umarım güzel geçerdi bu yemek.

Aşağı indiğimde bir tek amcam vardı, diğerleri daha hazırlanmamıştı. Mutfağa doğru yürüdüm Seniha teyzeye bakmak için. Sabah üzgündü, ne yapsam da söylemeyeceğini biliyordum ama yinede bulup nasıl olduğuna bakmazsam içim rahat etmeyecekti. Mutfağa girdiğimde oda çıkıyor olacak ki beni fark edip hemen yanıma geldi.

"Arya sen çok güzel olmuşsun yavrum" dedi.

Tebessüm edip ellerimle "Gerçekten mi? " dedim.

"Sen zaten hep güzelsin kuzum ama

bugün daha bir farklı olmuşsun " dedi.

Mutfaktaki kızlar hayranlıkla bana bakıyordu onlara gülümseyip Seniha teyzeme döndüm.

"Sen nasıl oldun daha iyi misin? " dedim ellerimi oynatarak.

"Iyim kızım merak etme "deyip geçiştirdi.

Tam ellerimi harekete geçirip konuşacakken amcamın bana seslenmesiyle ona döndüm.

"Arya hadi gidiyoruz "

Amcamın yanında yengemi ve Rojin ' in hazır olduklarını gördüm tabi birde bana olan kıskanç ve kötü bakışlarını.

Seniha teyzeye sarılıp onlara doğru gittim. konaktan çıkıp arabaya bindik. Yolla koyulduğumuzda heyecanım daha da artmıştı. İster istemez heyecan sarıyordu her yanımı ve bunu engelleyemiyordum. Yaklaşık 15 20 dakika sonra oradaydık. Arabadan inip kapısı açılan konağın içine girdik. Çok büyüktü, bizimkinden daha büyük.

"Hoş geldiniz "diyen Kadir amcanın sesini duydum, ardından da Esma teyzenin.

Sarılıp tokalaşma ve hoş geldin faslı bitip içeri girdik. Avluda geçip merdivenlerden yukarı çıktık. Büyük bir balkona geçip oradaki sedirlere oturduk. Herkes kendi arasında muhabbete başlamıştı bile, ben de arada Esma teyzenin sorularını cevaplıyor kafa sallıyordum. Avşin nerede acaba diye düşünürken merdivenlerden indiğini gördüm. Beni görünce kocaman gülümseyip yanımıza doğru geldi. Herkese hoş geldin dedikten sonra en son bana geldi ve sarıldı. Bende kollarımı beline doladım, sanki daha dün beraber olan ve yeni tanışan biz değilmişiz gibi özlemle sarıldık. Birbirimizden ayrılıp beraber bir köşeye geçip oturduk.

"Ama yenge sen yine çok güzel olmuşsun "deyip beni baştan aşağı süzdü.

Ona gülümseyip " Teşekkür ederim" yazdım elimdeki küçük not defterine.

Bakışları saçıma takıldığında "Bende örgü modellerini çok severim

ama beceremiyorum "dedi üzgün bir şekilde.

"Ben sana öğretirim hem bu çok kolay " yazıp ona gösterdim.

"Aman öğrenmekle ne uğraşacağım zaten bir süre sonra sende burda yaşayacaksın, yaparsın artık saçlarımı"dedi.

Dediğine kafamı sallayıp güldüm, bu kız çok tatlıydı. Biz böyle konuşup gülerken Rojin ' in bakışlarını üstümüzde hissediyordum. Ona baktığımda nefretle bakıyordu bana.

"Rojin cadısı bu demek. Zaten ilk gördüğümde sevmemiştim, baksana nasıl da gıcık duruyor. Ay bu kız bende onu pataklama hissi uyandırıyor."

Onun bunu söylemesiyle güldüm hatta kısık bir şekilde kahkaha attım. Benimle birlikte oda gülmeye başladı.

"Hoş geldiniz " diyen Yiğit ' in sesiyle gülüşüm donarak bakışlarım onu buldu.

Amcamla tokalaşıp oturdu. Bakışları beni bulunca gözlerimi kaçırdım ama o bakışların ağırlığını üstümde

hissediyordum hala.

Rojin ise Yiğit ' e hayran hayran bakıyordu. Sinirlenip yumruklarımı sıktım. Avşin haklıydı, bu kızı pataklamak lazımdı.

"Hadi sofraya geçelim "diyen Esma teyzeyle hepimiz ayaklandık.

Normalde bizde misafir oldu mu erkekler ve kadınlar ayrı yerdi, eğer misafirler yabancıysa. Mesela birçok kere amcamın arkadaşları gelmiştir biz ayrı onlar ayrı yerdi. Bu eskiden gelen bir şeydi. Yabancı erkek misafirler varsa ayrı yenilirdi. Akraba veya aile için geçerli degildi tabi, artık bizde birbirimiz için yabancı değil akraba olduğumuz için hep beraber yiyorduk.

Masada büyüklerin hoş sohbetiyle yemeklerimizi yedik. Bakışlarım bazen ona kayıyor hareketlerini gözlemliyordum. Çok yakışıklıydı ama bir o kadarda soğuk, ona daha fazla bakmayıp önümdeki yemeğimi yemeye başladım. Yemekler bitip kahveleri içmek için sedirlere geçip oturduk.

"Hadi yenge kahveler gelene kadar ben

de sana konağı gezdireyim " dedi Avşin kolumu tutup götürürken. Konak üç katlıydı ve baya büyüktü. Avşin bana her yeri gösterip en son ki kata çıkardı beni. Orada sadece iki kapı vardı.

" Soldaki abimin çalışma odası sağdaki de sizin odanız" demesiyle yanaklarım alev topu gibi kızardı.

"Had i gel içeri girelim "deyip cevap vermeme fırsat vermeden kolumdan tutup beni sürükledi.

Kapıyı açıp içeri girdiğimizde Yiğit ' in şirketindeki odasından gelen o koku doldu içime. Anında gözlerim kapanmıştı. Çok güzel bir kokuydu, sanki huzur veriyor rahatlatıyordu insanı. Ya da sadece bana böyle hissettiriyordu, bilmiyorum. Gözlerimi açıp etrafa bakmaya başladım, oda çok büyüktü. Kocaman bir yatak ve iki kapısı vardı. Tahminimce biri banyo, biri de giyinme odasıydı. Düşüncelerimi bölen Avşin ' in telefon sesiydi.

"Sen burda bekle ben iki dakika konuşup hemen geliyorum " dedi ve çıktı.

Ah Avşin beni bu odada nasıl yalnız

bırakırsın, biri görürse rezil olurum. Avşin 'e içimden kızmaya devam ederken, çıkmak için hareketlenmiştim ki, arkamdan gelen sesle olduğum yerde donup kaldım.

"Senin burda ne işin var?"diyen o soğuk ses Yiğit ' en başkasına ait değildi.

Ne yapacağımı bilmez bir şekilde öylece dururken onun bana yaklaştığını daha sonra da sıcak nefesini ensemden kulağıma doğru hissettim.

"Eğer bu odayı bu kadar çok merak ettiğini bilseydim seni daha önce getirirdim" demesiyle biraz öncekinden daha fazla kızarmaya başladım.

Ellerim titriyor kalbim göğsümü delmek istercesine hızla çarpıyordu. Çok utanmıştım. Ona böyle odasına girip tek başına yakalanmak çok utançvericiydi. Peki ya bu utançla nasıl bakacaktım onun yüzüne bir daha.

Ah Avşin! Seni elime geçirirsem öldüreceğim....

.....

5. BÖLÜM

232 Bin ★ 9,8 Bin 520

Hayatımda hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyorum. Her ne kadar birkaç gün sonra evlenecek olsak da aramızda bir bağ yoktu ve ben tek başıma onun yatak odasında yakalandım. Bu çok, çok utanç vericiydi. O an yüzüm domates gibi kızarmış ve soğuk terler akıtmıştım. Hele ki sıcak nefesini kulağımın dibinde hissetmek tarif edilemez bir heyecana sürüklemişti beni. Vücudum gibi içim de titremişti. Ona yakın olmak hem kalbime hem ruhuma zarardı çünkü kalbim sanki kriz geçirecekmişim gibi çok hızlı atıyor, ruhum ise hiçbir zaman beni sevdiği için yakınlaşmayacağını bildiğinden hasar alıyordu.

Biraz önce olanlar yüzünden kafamı kaldırıp yüzüne bakamıyordum. Kulağıma söylediklerinden sonra aramıza mesafe koyması benim ordan kaçmam için bir şans olmuştu. Kafamı yerden kaldırmadan hızlıca odadan çıkıp kendimi dışarı atmış derin derin nefesler almaya başlamıştım. Titreyişimin ve

heyecanımın dinmesi için biraz beklemiş öyle aşağı inmiştim.

Benden sonra oda inmiş ve bakışlarını üstüme dikmişti, bense başım eğik bir şekilde oturuyordum. Az sonra Avşin de gelip yanıma oturmuştu. Halimi görünce telaşla,
"Arya ne oldu sana? " dedi.

Kafamı kaldırıp öldürücü bakışlarımı ona yönelttim. Artık nasıl bakıyorsam hem tırsmış hem meraklı bir ses tonuyla,
"Ne oluyor ya, niye öyle bakıyorsun bana? " diye konuştu.

"Senin yüzünden, az önce yerin dibine girdim utançtan " yazıp ona gösterdim.

Bana anlamsızca bakıp,
"Neden, ne oldu ki? " dedi.

Çatık kaşlarımla ona bakıp başımla bizimkileri gösterip başka yere gitmek için işaret ettim. Çünkü Avşin ' i azıcık tanıdıysam söylediğim an çığlık atıp heyecanla nasıl konuştuğunu bilmeden bağıracaktı.

"Tamam hadi gel benim odama geçelim " dedi.

Herkese kısa bir bakış attım. Sohbete dalmış bir halde olduklarını gördüm. Rojin ise her zamanki gibi gözü Yiğit ' in üstündeydi, buna sinir olup bakışlarımı Yiğit' e çevirdim zaten bana baktığını ve yüzündeki alaylı ifadeyi görünce yutkunup kafamı çevirdim. Biz Avşin ' le kalkıp odasına gittiğimizde beni hemen içeri sokup yatağa oturttu.

"Anlatsana hadi, ne oldu?"dedi merakla.

Ona sinirli bir şekilde bakıp yazmaya başladım.
"Senin yüzünden abine odasında tek başıma yakalandım"

"Neee! Sen ciddi misin?" diye bağırdı. Ve sonra bir anda kahkaha atmaya başladı.

Benim kaşlarım kahkasıyla daha da çatılırken daha fazla dayanamayıp koluna vurdum.

"Ah! Ne vuruyorsun ya? Acıdı " dedi.

"Oh olsun ben düştüğüm utanç duruma yanarken sen burda kahkaha atarak gülüyorsun" diye yazıp ona gösterdim.

Hala kolunu ovalarken,
"Aman be yenge ne olacak sanki, birkaç gün sonra evleniyorsunuz zaten ve orası senin de odan olacak "dedi.

"Evet ama yinede bu böyle hoş olmadı. Kendimi sapık gibi hissettim" yazarak gösterince o takmadan sadece gülmemek için kendini zor tutuyordu. Onun bu haline sinir olup kalkacağım sırada kolumdan tutup durdurdu.

"Ya dur gitme, hem ayrıca güzel anlarınızı ve gecelerinizi geçireceğiniz odayı gördün fena mı oldu? "deyip göz kırptı.

Bunu söylemesiyle kocaman acılan gözlerimle bacağına çimdik attım. Yüzüm kızarmıştı yine. Of! Sanırım Bu gece yüzüm salça kavanozuna batmış gibi domatesten farksız bir suratla gezecektim.

Bu kızın hiç utanması yoktu gerçekten!!

"Ya sen de iyi alıştın beni dövmeye, ayrıca ben senin bugüne bugünlük hem tatlı hem güzel hem de çekici görümcen oluyorum, az saygı yahu"dedi pişkin

pişkin.

"Asıl çok edepsiz bir görümcesin. Ben burda neyi anlatıyorum, sen ne diyorsun. Ayrıca hepsi senin yüzünden, ne diye bırakıyorsun beni orda tek başıma?" diye yazdım ve gözüne sokarcasına ona gösterdim.

"Ya ne bileyim öyle olacağını? Uzun zamandır konuşmadığım bir arkadaşım aradı, açmasam olmazdı. Özür dilerim " dedi yüzüne masum bir hal takınarak. Omzumu silkip kafamı başka tarafa çevirdim. Gerçekten çok utanmıştım ve oda dalga geçip duruyordu benimle. Kafasını yüzüme doğru eğip bana bakmaya çalıştı ama umursamadım. Pes edip ofladı.

"Tamam ya gerçekten özür dilerim, affet beni yengelerin güzeli " dedi bana sokularak.

Yüzüne baktığımda üzgünce bana baktığını gördüm. Bu haline dayanamayıp kafamı salladım ve tebessüm ettim. Anında üstüme atılıp sarıldı. Birbirimizden ayrılınca yüzüme içten ve güzel bir gülümsemeyle bakıp, "Ben gerçekten seni çok sevdim Arya.

Bak ben abime çok düşkünüm ve onun bir gün evleneceğini düşünüp kıskandım hep. Annem senden bahsedince haliyle huysuzlandım ama annem senin çok iyi bir kız olduğunu ve tanıyınca seveceğimi söyledi. Bense aklımda sana ne tür işkenceler etsem diye düşünüyordum. Annem durumunu ve yaşadıklarını anlatınca üzüldüm, yanlış anlama kesinlikle acımadım sana. Aksine güçlü duruşuna hayran kaldım, birde güzelliğine tabi. Tanıştığımızda, sana sarıldığımda ve senden ayrıldıktan sonra gözlerindeki derinlerde sakladığın acıya şahit oldum. Anladım ki hiç arkadaşının olmadığını ve yalnız olduğunu. Sonra da senle yenge görümce değilde arkadaş olmak istedim ve oldukta. Bundan sonra hep yanındayım bunu bilmeni istiyorum" 34

Gözlerim dolmuş yaşlar firar etmeye başlamıştı bile. Bu nasıl güzel kalpli bir kızdı böyle? Beni anlamış ve daha iki gündür tanımasına rağmen bana sıcacık davranmış, arkadaş olmuştu benimle. Dayanamayıp bu sefer ben sarıldım ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Yıllardır olan yalnızlığım ve dışlandığım zamanlar geldi aklıma, bunun acısını çıkardım her bir göz yaşımda. Biliyordum ki bu aile bana çok iyi gelecekti. Her ne kadar Yiğit 11

beni hiçbir zaman sevmeyecek olsa da annem, babam ve kardeşim, dostum diyeceğim insanlara sahip olmuştum. Omuzlarının sarsılışından onunda ağladığını anladım. Birbirimizden ayrılıp gözlerimizi sildik ama Avşin bununla kalmayıp seslice burnunu çekmişti. Onun bu çocuksu haliyle güldüm.

"Bende seni çok sevdim ve ilk defa bir arkadaşa sahip oldum, artık yalnız olmadığımı biliyorum. Teşekkür ederim " yazıp ona gösterdim.

Gülüp yanağımdan öptü.
"Ay yeter bu kadar duygusallık zaten bir ağladım mı gözlerimden çok burnum akıyor, senin yüzünden sümüklü bir kız oldum " dedi bu hüzünlü havayı dağıtmak için.

Biraz daha sohbet ettikten sonra aşağı inmiştik, tabi önce yüzümüzü yıkayıp kendimize gelmeyi bekledik. Her ağladığımda olduğu gibi burnum kızarmıştı. Yüzümü soğuk suyla yıkayıp geçmesini bekledim tabi Avşin ' in palyaço gibi olduğumu söyleyip dalga geçmesi beni baya sinir etmişti.

Biz geldiğimizde Rojin yerinde yoktu.

nerde ki bu kız diye düşünürken onunda merdivenlerden indiğini gördüm. Bu kızın yukarda ne işi vardı? Niye gitmişti oraya, gibi soruları kafamdan geçirirken az sonra Yiğit de inmişti. Gerilmiş, yüz hatları sertleşmişti. Bakışları beni bulunca bir süre bakmış sonra kafasını çevirmişti. Ne oluyor böyle? Hiçbir şey anlamamıştım. Bakışlarım Rojin ' e kayınca yüzündeki alay ve sinsi gülüşüyle bir şeyler karıştırdığını fazlasıyla belli ediyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde geç olmuş biz de gitmek için ayağa kalkmıştık. Hem utanç dolu hemde güzel bir geceydi. Tabi Rojin ' in son hali kafamı kurcalasa da düşünmeyi sonraya bıraktım. Vedalaştıktan sonra arabaya bindik ve beklemeden yola koyulduk. Eve vardığımızda herkes odalarına dağılmıştı. Odama girip üstümü değiştirdim. Yatmadan önce Seniha teyzeye bakmayı istesem de bu saate kadar yatmış olduğunu bildiğimden vazgeçtim. Yatağıma yatıp olanları düşünmeye başladım. Yakalandığım an aklıma gelince tekrar kızarmıştım. Kesinlikle çok fena rezil olmuştum! Oflayıp düşünmemeye ve uyumaya çalıştım. Gözlerimi kapattım ve bu geceyi

düşünmeyi bırakıp hiçbir zaman gerçekleşmeyecek hayallerime bıraktım kendimi.

☆☆☆☆☆☆☆

Sabah yengemin sesiyle uyanmak zorunda kaldım. Yine ne istiyordu benden? Bu kadından bıkmıştım artık.

"Kalk hadi kalk, öğlene kadar uyuyacak mısın?"dedi.

Kalkıp oturdum ve ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Ben etrafa uykulu gözlerle bakıp ayılmaya çalışırken, yengem gelip saçlarımı çekti. Acı dolu bir iniltinin dudaklarımdan dökülmesine engel olamadım.

"Sana hemen kalkmanı söyledim ama sen hala aval aval bakıyorsun" dedi sinirle.

Saçlarımdaki elini itmeye çalıştım ama başarılı olamadım. En son tırnaklarımı etine geçirip ittim elini. Dudaklarından çıkan küçük çığlıkla eline baktı, büyük ihtimalle tırnak izim çıkmıştı. Ateş saçan bakışları beni bulduğunda üstüme doğru yürüdü. Ayağa kalkıp olası bir saldırıda hazırda beklemeye başladım, artık küçük

değildim ve kendimi koruyabilirdim.

"Seni dilsiz aptal! Sen kim oluyorsun da tırnaklarını elime geçiriyorsun? Haa! " diye bağırdı.

Elini kaldırıp tokat atacağı sırada bileğinden tuttum ve meydan okuyan bakışlarımı ona çevirdim. Bunu yapmamla gözleri kocaman açılmış baya şaşırmıştı. Çünkü böyle bir şeyi benden beklemiyordu ama artık canıma tak etmişti ve bu sefer bana dokunmasına izin vermeyecektim. Yeterdi artık! Bu kadın ve kızı bana tokat atmaya, eziyet etmeye yer arıyordu. Elini atar gibi bırakıp gözlerimi ona diktim ve ellerimi harekete geçirdim.

"Artık karşında o küçük kız yok, büyüdüm ve kendimi koruyup bana dokunmana izin vermeyeceğim. Bıktım artık eziyetlerinden " dedim.

"Şuna bak hele büyümüşte neler söylüyor. Bu cesaret nerden? O Seniha denen kadın mı sana bunları öğretiyor? Merak etme oda yakında gidecek burdan " demesiyle öylece kaldım.

Ne demek istiyordu bu kadın, nereye

gidecek Seniha teyze? Aklımdaki soruları duymuş gibi,
"Onu kovdum. Geçen gün mutfakta kızıma yaptığından sonra burda kalacağını mı sanıyordu? Bugün gidecek ve sende bana kalacaksın, o zaman sana yapacaklarımdan kork" dedi ve o iğrenç kahkahalarından birini attı.

Keyifle biraz daha yüzüme bakıp odadan çıktı. Yatağa çökercesine oturdum. Hayır yalan söylüyordu, amcam izin vermezdi buna. Çabucak yüzümü yıkayıp üstümü değiştirdim ve koşarak odadan çıktım. Seniha teyzemi bulmalıydım bir an önce. Mutfağa baktım ama orda yoktu, koşup odasına gittim ve kapıyı çalmadan odaya daldım. Yatağını düzeltiyordu ve benim kapıyı şiddetli bir şekilde açmamla irkildi. Elini kalbine koyup,
"Ödümü kopardın Arya ne oluyor, ne bu halin? " dedi yanıma gelerek.

Ellerimi harekete geçirip,
"Doğru mu, gidiyor musun burdan "dedim ağlamaklı bir ifadeyle.

Gözlerim dolmuş korkuyla ne diyeceğini bekliyordum. Seniha teyze elimden tutup yatağa oturttu.

"O cadı Sultan söyledi değil mi?"dedi.

Başımı olumlu anlamda sallayıp, ellerimi harekete geçirdim tekrar.
"Doğru yani gideceksin " dedim.

"Merak etme kuzum gittiğim falan yok. Daha doğrusu gideceğim ama sen evlenip burdan gidene kadar burdayım"dedi.

"Nasıl yani nereye gideceksin, burdan başka gidebileceğin bir yer var mı? Peki ben bir daha göremeyecek miyim seni?" dedim ellerimi oynatarak.

"Önce bir sakin ol yavrum. Dün yengen amcanla konuşmuş artık ne uydurdu bilmiyorum ama dün amcan beni çağırıp neler olduğunu sordu, bende çok detaya girmeden anlattım. Amcana senin burdan gidene kadar kalmama müsaade etmesini istedim, o da sağ olsun kabul etti. Ayrıca bu evden ayrılsam da buralardan gitmem. Seni yalnız bırakır mıyım hiç?"dedi.

Rahatlamıştım Seniha teyzenin burdan gitmeyeceğini duyunca yani en azından ben bu evden gidene kadar. Ayrıca zaten ben de istemiyordum, ben gittikten sonra burda kalmasını. Yengeme katlanmak

çok zordu. Keşke oda benimle gelseydi ama böyle bir şey mümkün değildi maalesef.

Beraber aşağı inip masayı kurduk. Amcam bugün erkenden çıkmıştı. Sofraya oturacağım sırada yengemin sesini duydum.

"Git mutfakta zıkkımlan. Hazır amcan yokken şu iğrenç yüzünü görmeden güzel bir kahvaltı yapalım kızımla" dedi.

Benim canıma minnetti. Sanki ben çok istiyordum onları görmeye. Umursamaz bir şekilde omuz silkip mutfağa doğru gittim. Arkamdan yengemin öfkeyle homurdanmasını duydum, sanırım umursamamam onu sinirlendirmişti.

Mutfağa girip kızlarla neşeli bir kahvaltı yaptık. Bugün kendimi çok yorgun hissediyordum. Seniha teyze de bunu fark etmiş ve beni zorla odama göndermişti.

Odama girip kendimi yatağa attım. Aslında yengem abisinin evine gitmiş Rojin ' ide kendiyle götürmüştü, yoksa hayatta izin vermez, bütün gün iş yaptırarak canıma okurdu. Neyse ki

akşama kadar rahattım. O yüzden onlar gelmeden biraz uyusam iyi olacaktı.

☆☆☆☆☆☆☆

Günler hızla geçmiş düğüne dört gün kalmıştı. Heyecan ve korku giderek tüm benliğimi ele geçirmişti. Çok az bir zaman kalmıştı onun karısı olmama. Ne yaşayacağımı bilmiyordum ama umarım her şey güzel olurdu.

Az önce Esma teyze arayıp yüzükleri almayı unuttuğumuzu söylemişti. Bugün almaya gidecektik ve biraz sonra geleceklerdi. Ben de oldukça hızlı hazırlanmış aşağı inmek için odamdan çıktım. Yiğit de gelecekti ve benim heyecanım tavan yapmıştı. Ne zaman adı geçse ya da onu görsem çok heyecanlanıyor kalbim derimi parçalayacak gibi hızlı atıyordu. Şu anda aynı şey oluyordu ve sakinleşmek için derin derin nefesler alıyordum, gerçi pek işe yaradığı söylenemezdi ya neyse.

Merdivenlerin başına geldiğimde Rojin 'le karşılaştım. Onu çekemeyeceğim için yönümü direk aşağı çevirmiştim ama kolumdan tutması buna engel olmuştu.

"Nereye böyle?" dedi.

Kolumu elinden kurtarıp,
"Sana ne " dedim ellerimi oynatarak.

Sinirlenmiş bir şekilde dişlerini sıkarak,
"Yemin ederim sana öyle şeyler yaparım ki bir daha benle böyle konuşmaman gerektiğini anlarsın" dedi.

En az onun kadar sinirli bir şekilde hareket ettirdim ellerimi ve,
"Çok mu merak ediyorsun? Söyleyeyim o zaman, Yiğit ' le yüzük bakmaya gideceğiz" dedim.

Bakışları değişik bir hal almaya başlarken bana bir adım yaklaşıp saçımdan kavrayıp hızla çekti.
"Sana bu zevki tattırmayacağım. Onunla evlenmene mutlu olmana izin vermeyeceğim "dedi hırsla.

Tüm gücümle onu ittirip elinden kurtuldum. Saç tellerim elinde kalmıştı ve iğrenerek elinden attı. Çok sinirlenmiştim ve ona yaklaşıp ellerimi harekete geçirip konuştum.

"Bunu yapamayacaksın, dört gün sonra senden kurtuluyorum. Yiğit ' le

evleneceğim ve senin hiçbir zaman sahip olmayacağın ama benim yerimde olmak için can attığın Demir ' lerin gelini, Yiğit 'in karısı olacağım. Zaten çekemediğin yer burası değil mi?" dedim yüzüne iğrenircesine bakarak.

Daha fazla bekleyip onun yüzünü görmek istemediğimden arkamı dönüp merdivenlerden ineceğim sırada sırtımda hissettiğim elle öne doğru itildim ve merdivenlerden yuvarlanmaya başladım. Kafamı korumak için elimle sardım ama sırtımın ve bacaklarının acısını önleyemedim. Merdivenlerin sonuna gelip bedenimi sertçe yere düşmesinden sonra yavaş yavaş bilincimin kapandığını hissediyordum. En son duyduğum şey ise Murat ' ın bağırması ve yanıma gelip beni kollarının arasına almasıydı.

.....

Rojin yine yaptı yapacağını..

Murat Arya ' nın kuzeni yani amcasının oğlu bunu ilk bölümde belirtmiştim ama hatırlamayanlar olabilir.

Bakalım diğer bölümde neler olacak...

19
42
75
9,8 Bin
520
Paylaş

6. BÖLÜM

249 Bin ★ 9,51 Bin 1,51 Bin

Bir insanın gözü nefretle nasıl bu kadar kör olabiliyordu, nasıl olur da canından kanından birine bu denli zarar vermek kolay geliyordu? Hırs, kin, nefret, öfke bunları içinde barındıran insan merhametten yoksun kalpsiz bir insandan farksızdır. Acı çeken birinin acısına tuz basan, hem psikolojik hem de fiziksel şiddet gösteren kişinin içinde bitmek bilmeyen nefret duygusu yatar. İşte bu kötülüğün en iyi dostu, iyiliğin en zorlu düşmanıdır. Hani derler ya nefrette bir duygudur diye, evet ama kötü ve acımasız olan bir duygu. Aslında insanı kötü yapan, kötü olan bu duygudan kaynaklı.

Hayatım boyunca kimseden nefret etmedim, kin beslemedim. Bunlar taşınmaz ağır bir yük olur biner insanın omuzuna. Önce içine işler sonra bütün ruhunu, aklını, gözlerini kör eder, ele geçirir tüm benliğini. Sonrada ortaya acımasız biri olur çıkarsın.

Bu denli nefreti hak edecek ne yaptım? Bilmiyorum. Yengem ve kuzenimin yaptığı onca şeye rağmen benim onlardan nefret etmem gerekirken onlar benden nefret ediyor, sanki o kadar eziyeti kötülüğü onlara yapan benmişim gibi bana yapmadıklarını bırakmıyorlardı. Onların gözünde gördüğüm nefreti hak edecek bir şey yapmamıştım ki ben. Neden beni hiç sevmediler, neden bu kadar acı çektirdiler, gibi soruları küçüklüğümden beri sorarım kendime ama hiç bir şekilde cevabı olmayan sorulardı bunlar. Nedenini bilmiyordum, hoş bir nedenin olduğunu da sanmıyordum. Artık bir süre sonra sormayı, düşünmeyi bıraktım. Çünkü ne onlar değişti ne nefretleri bitti.

Hastane odasında yatakta oturmuş bunları düşünüyordum. İki saat olmuştu buraya geleli. Çok şükür kırık çıkık yoktu ama her yerim ağrıyor, bütün bedenim sızlıyor ve karıncalanıyordu. Alnımın köşesi morarmış kolum ve bacaklarımda hafif çizikler olmuştu. Her şeye rağmen olası bir problem olma riskinden dolayı bütün tetkikler yapılmış kontrol altına alınmıştım. Kafamı koruyup bir yerlere vurmadığım için şanslıydım ama bedenim için aynı şeyi

söyleyemeyeceğim.

Rojin ' in beni itmesinden sonra yere kapaklandığım o esnada kuzenim Murat koşup beni kucağına alarak arabaya doğru hızla götürmüştü. Tabi herkesin telaşlı hallerini ve Seniha teyzenin bağrışlarını duymuştum. Murat beni kucağında götürürken bilincimin ve gözlerimin kapanmadan önceki o bir kaç saniyede Rojin ' in şok olmuş halini görebilmiştim. Bunu yapmayı oda beklemiyor olmalıydı. Nefreti ve hırsı gözünü kör etmiş aklını bulandırmıştı. Bilincim yavaş yavaş kapanırken sonrasını hatırlamıyordum. Gözümü açtığımda hastanedeydim. Daha kimse gelmemişti yanıma ve yanılmıyorsam herkes buradaydı.

Kapı açılıp içeri önce amcam ardından tüm herkes girdi. Amcam hemen yanıma oturup yavaşça sarılıp başımdan öptü. Benden ayrılıp yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Nasılsın güzel gözlüm, iyi misin? " diyen amcama gözlerimi kapatarak cevap verdim.

Kollarım sırtım o kadar ağrıyordu ki

kaldırıp cevap dahi veremiyordum. Amcamın ardından Esma teyze ve Kadir amca da geçmiş olsun demişti. Tabi Esma teyze çokça sarılıp endişesini gösterip ne kadar çok korktuğunu söylemişti.

Biraz kalıp çıkmışlardı. Neyse ki bir şey sormamışlardı. Onların çıkmasıyla Avşin yanıma koşup sarıldı. Benden ayrıldığında gözleri dolu doluydu.

"Canım benim iyi misin?"dedi titreyen sesiyle.

Ah canım arkadaşım! Benim için çok korkmuş, çok endişelenmiş görünüyordu. Elini tuttum ve kafamı olumlu anlamda salladım. Şu ana kadar kokusundan burda olduğunu bildiğim ama yüzüne bakamadığım kişi de buradaydı. Adım seslerinden bana yaklaştığını anladım.

"Geçmiş olsun " dedi Yiğit.

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım, ifadesizce bana bakıyordu. Başımı hafifçe eğip cevabımı vermiş oldum.

"Nasıl oldu bu?" diye soran Avşin ' e döndü bakışlarım.

Ne diyeceğim ki, kuzenim benden nefret ediyor ve bu yüzden beni merdivenlerden itti mi? Ne olursa olsun vicdansız değildim, bunu amcam öğrenirse çok kötü olurdu. Belki bana bunca şeyi yapan kişiye böyle taviz vermemem gerekiyor ama zaten onu değil amcamı düşündüğümden söylemiyordum.

Gözlerimi kaçırıp yanıtsız bıraktım Avşin ' i.

"İstersen sıkma Avşin, şimdi bırakalım dinlensin biraz "dedi Yiğit.

İlk defa soğuk konuşmadığını gördüm, gerçi sıcak veya yumuşak da değildi ses tonu ama soğuk da değildi. Gözlerim onu bulunca bana farklı bir şekilde baktığını gördüm. Ne olduğunu çözemeden, uzun süre gözlerine bakamadığım için bakışlarımı önüme sabitleyip kafamı eğdim. O bakışların ne anlama geldiğini bilmiyordum, belki de acıyordur bana. Bu düşünce canımı yakmıştı. Zaten fazlasıyla acıyan bedenimin üstüne birde ruhumun ve kalbimin acısı eklenmişti.

Avşin abisini dinleyip başka bir şey sormadı. Biraz kalıp beni neşelendirmek

için türlü şaklabanlıklar yapıp az da olsa güldürmüştü. Seviyordum bu kızı! Onlar çıktıktan bir süre sonra Murat geldi. Yanıma gelip yatağın kenarına oturdu.

"Abla iyi misin?"dedi.

Gülüp kafamı olumlu anlamda salladım. Ağrılarımı umursamayıp kollarımı kaldırıp sarıldım ona. Çok özlemiştim bu kıvırcığı. Kollarımı çekip zorlukla hareket ettirdim.
"Çok özlemişim seni" dedim.
Gülümseyip "Bende özledim" dedi ve sonra benden ayrılınca gülümsemesi silinip, ciddi bir hal aldı.

"Seni ablamın ittiğini gördüm. Bunu babama da söyledim " demesiyle şaşırmış bir şekilde baktım ona.

Ellerimi hareket ettirip,
"Neden söyledin amcama Murat, keşke söylemeseydin" dedim.

Kaşlarını çatıp,
"Ne yani ablamı koruyacak mıydın birde? Yapma Arya abla onun ve annemin sana yaptıklarını biliyorum, küçükte olsam anlıyordum ama artık büyüdüm ve sana bunları yapmalarına izin vermeyeceğim"

dedi kararlılıkla.

"Hayır onun için değil amcam için söylemek istemedim. Çünkü amcam buna çok üzülür. Annenin beni istemediğini hep biliyordu ama Rojin ' i çok seviyor baban bunun onun yaptığını öğrenmesi onu yıkmıştır" dedim ellerimi oynatarak.

Ellerimi ve kollarımı oynatmam canımı yakıyordu ama başka çarem yoktu, benim sesim onlardı.

"Ne olursa olsun babamın öğrenmesi gerekiyordu. Hem ben söylemeseydim bile illaki çalışanlardan biri söylerdi "dedi.

Haklıydı evet ama amcam çok üzülüp mahçup olacaktı bana karşı. Allah bilir ne yapacaktı Rojin ' e? Kolay kolay çocuklarına kızan bir adam değildi ama böyle şeylere tahammülü olmazdı. Umarım kötü bir şey yapmazdı.

Murat bana tatil anılarını anlatırken kahkahalarla gülüyordum. Bu çocuk gittiği her yerde illaki fırlamalık yapıyordu. Bir süre sonra doktorun gelip bir şeyimin olmadığını ve iyi olduğumu söyleyip ardından taburcu etmişti.

Herkes gitmiş Murat, Avşin ve Yiğit kalmıştı. Sanırım bizi onlar bırakacaktı. Avşin koluma girip arabaya kadar yardımcı oldu. Murat kapıyı açıp binmeme yardımcı olurken Yiğit çoktan sürücü koltuğuna oturmuştu. Sanki pek umrunda değilmiş gibiydi, gerçi öyleydi tabi. 'Buz kütlesi ne olacak?' diye geçirdim içimden.

Yola koyulduğumuzda Avşin 'le arkada oturmuş onun bana anlattıklarını dinliyordum. Arada bir iyi olup olmadığımı soruyor, rahat etmem için elinden geleni yapıyordu. Bu kızı çok sevdiğimi söylemiş miydim? Kafamı omuzuna yaslayıp bir an önce eve gitmeyi ve yatağıma girip uyumayı istiyordum.

Geldiğimizde Avşin beni odama kadar çıkarıp bol bol öpmüş sonrada gitmişlerdi. Yatağıma uzanmış amcamın nerde olduğunu düşünürken birden kapı açılıp gözlerindeki yaşlarla Seniha teyze girmişti içeri. Gelip beni kollarının arasına alıp saçlarıma öpücükler kondurarak okşamaya başladı.

"Kuzum benim affet beni yine

koruyamadım seni "deyip ağlıyordu.

Ağlaması canımı yakarken onu kendimden uzaklaştırıp ellerimi hareket ettirmeye başladım.
"Senin ne suçun var Seniha Sultan? Böyle yaparak beni üzüyorsun ama ağlama lütfen " dedim üzgün bir şekilde.

Gözlerini silip kafasını salladı.
"Tamam kuzum ağlamıyorum. Şimdi iyi misin, ağrım var mı? " dedi.

Kafamı hayır anlamında sallayıp gülümsedim ona. Kafasını eşarpla sıkı bir şekilde bağladığına göre tansiyonu çıkmış ve baş ağrısı yapmıştı. Bu yüzden hastaneye gelememiş olmalıydı. Yoksa ne olursa olsun gelirdi hastaneye biliyordum.

Seniha teyzeyi iyi olduğuma ikna etmiş ve biraz uyumak istediğimi söylemiştim. Oda ben uyuyana kadar burda kalıp gitmeyeceğini söylemişti. Saçlarımı okşaması uykumu daha çabuk getirmeye başlamıştı. Zaten oldum olası saçlarımın okşanması beni mayıştırır, uykumu getirirdi. Zaten bedenimdeki yorgunlukla çok da uzun sürmedi uykuya yenik düşmem.

☆☆☆☆☆☆☆

O olayın üstünden dört gün geçmişti.
Bedenim iyileşmiş kendine gelmiştim.
Hala bazı eklemlerim ağrısa da iyiydim.
Bugünse kına gecesiydi. Benim kınam.
Kulağa tuhaf geliyordu. Çok düşünmüş
çok hayal kurmuştum ama hiçbir zaman
gerçekleşeceğini sanmamıştım.
Biraz sonra Avşin gelip alacaktı beni
ve beraber arkadaşının kuaförüne
gidecektik. Heyecanlıydım, hemde çok!

O günden sonra Rojin ' i bir daha
görmedim. Amcam öğrendikten sonra
eve gelmiş ve kıyamet kopmuştu. Çok
kızmıştı bunu kızından beklemiyordu.
Hem hayalkırıklığı hem de öfkeyle o
an az kalsın Rojin ' e tokat atacakken
son anda durmuştu. Rojin' i dayısının
evine göndermiş bir süre burdan
uzaklaştırmıştı.

O gün eve geldikten sonra uyumuş
az da olsa dinlenmiştim. Sonrasında
her yerimin ağrımasını göz ardı edip
amcamla konuşmak için yanına gittim.
Onu terasta sıkıntılı bir şekilde sigara
içerken bulmuştum. Yanına gittiğimde
üzgün gözlerle yüzüme bakıp bakışlarını

kaçırmıştı. Onunla uzun uzun konuşup bana karşı böyle mahçup ve kötü hissetmesini azda olsa önlemiştim. Ben dalmış bir şekilde bunları düşünürken kapının bir anda açılması benimde korkuyla irkilmeme neden olmuştu. Avşin neşeli bir şekilde içeri girip vakit kaybetmeden boynuma atladı. Benden ayrıldıktan sonra heyecanla,
" Nasılsın, iyi misin? Çok iyi görünüyorsun. Hadi hazırsan hemen çıkalım. Çok işimiz var. Ay ben çok heyecanlıyım ya " diye üst üste sıralaması beni dahada strese sokmuş zaten olan heyecanıma bir o kadarını daha eklemişti.

Beraber aşağı inip Seniha teyzeyle vedalaştıktan sonra arabaya bindik.

"Hadi gidelim bir an önce Bekir abi "dedi Avşin araba kullanan adama.

Kısa bir süre sonra kuaföre geldik ve vakit kaybetmeden içeri girdik. Hemen beni alıp hazırlamaya başladılar. Akşam kına bizim konakta olacaktı. Her şey hazırdı ama son kontroller yapılıp eksiklikler tamamlanıyordu. Yengem ise o günden sonra bana hiç bulaşmamış uzak durmuştu. Sanırım o da korkmuştu

olanlardan.

Saçlarımın hepsine maşa yapılmış saçlarımdan anlıma düşen güzel bir aksesuar konulmuştu. Makyajım saçım yapılmadan önce bitmişti. Kolumdaki çiziklerin görünen kısmını fondötenle kapatmıştık. Zaten bindallının kolu uzundu geri kalan kısmı gözükmüyordu. Kabinde bindallımı giyip çıktım. Aynanın karşısına geçince üstüme tam oturan bordo rengindeki bindallıya baktım. Saçımın arkasında kırmızı duvak gibi bir tül vardı. Aynadaki aksim sanki ben değilde başka biriydi. Güzel olmuştum, bunun farkındaydım. Arkamı döndüğümde kuaförde ki herkesin hayran dolu bakışlarını gördüm. Avşin yanıma gelip,
"Arya çok güzel oldun canım " dedi.

Saçımı yapan kadın,
"Gerçekten çok güzel oldun maşallah. Damat çok şanslı " dedi.

Herkes beğenisini dile getirirken ben tebessümle karşılık veriyordum. Avşin 'de saçını ve makyajını yaptırmış yöresel elbisesini giymek için kabine doğru gitti. Bir süre sonra ikimizde hazırdık. Akşam olmuş hava hafiften kararmıştı.

Misafirler yavaştan gelmiş olmalıydı. Bizim içinde gitme zamanıydı.

"Abim geldi hadi çıkalım " diyen Avşin ' in sesiyle heyecanlanmış ellerim titremeye başlamıştı.

Dışarı çıkıp karşımızda arabanın yanında duran Yiğit ' e takıldı bakışlarım. Üstüne giydiği beyaz gömleği ve lacivert kumaş pantolonuyla çok yakışıklıydı. Gömleğinin iki üst düğmesinin açık olması daha karizmatik bir hava vermişti ona. Bakışlarım gözlerine ulaşınca onunda beni dikkatlice süzdüğünü gördüm. Bu yanaklarımın kızarmasına ve bakışlarımı kaçırmama neden olmuştu.

Daha fazla öyle dikilmeyi bırakıp arabaya bindik. Tabi Avşin yapmıştı yapacağını yine. Kendisi arka koltuğa geçmiş beni de öne oturtmuştu. Yiğit ' in bu kadar yakınımda olması ve kokusunun içime dolması başımı döndürüyor içimi ısıtıyordu. Başımı cama çevirip dışarıyı seyretmeye başladım, yoksa anlayabilirdi.

Konağa vardığımızda Avşin yanıma gelmiş içeri odama götürmüştü beni. Yiğit de erkeklerin olduğu tarafa gitmişti. Avlu

dolup taşmıştı ve bütün tanıdık eş dost gelmişti. Halaylar ve zılgıtlarla coşkulu bir kalabalık vardı aşağıda.

Bir süre sonra aşağı inme zamanı gelmişti. Seniha teyze yanıma gelip benimle beraber odadan çıkıp merdivenlere geldi. Bütün kızların her biri merdivenlerin kenarlarında yol oluşturmuş yöresel elbiseleriyle, ellerinde küçük kına tabaklarıyla ve içindeki yanan mumlarla durup çalan kına şarkısına eşlik ediyorlardı. Merdivenin sonunda Avşin damadın kardeşi olarak en büyük kına tepsisini elinde sallayarak beni bekliyordu. Beni görenler avluyu zılgıtlarla inletti. Daha fazla durmayıp yavaş yavaş indim. Merdivenler bitip Avşin ' e ulaştığımda önden yürüyüp beni avlunun ortasında duran sandalyeye götürdü. Arkamızda da kızlar sıra oluşturmuş geliyordu. Sandalyeye oturdum ve biraz sonra Yiğit de gelmiş, onun için ayrılan sandalyeye oturmuş ve yanımdaki yerini almıştı. Kızlar etrafımızda dönüp kına şarkısını söyleyip zılgıt çekiyordu.

Ne çok isterdim yanımdaki adamın beni sevmesini ve mecburi değil de isteyerek evlenmesini. Yan yana oturduğumuz

kınamızda elimi tutup heyecanlı olmasını, ne çok isterdim.
İsterdim istemesine ama sadece hayalden ibaretti. Yan yana oturmuş iki yabancı gibiyiz birbirimiz için. Bu canımı yakıyordu ama elimden de bir şey gelmiyordu. Böyle olacağını biliyordum ama bu kadar can yakacağını bilmiyordum.

Yanımda oturan Yiğit'in bacağını sallamasından bu durumdan hoşnut olmadığını biliyordum. Haklıydı aslında. Normal bir kızla evlenebilirdi ama şu an benimle evleniyordu. Hiçbir zaman bana yapılan ithamlar yüzünden kendime acımadım. Dışlandım, kovuldum, istenmedim evet ama kendimi ezdirmedim. Buna izin vermedim güçlü durdum hep ama şu an ona layık olmadığımı görebiliyordum. 8

Bunları düşünmeyi bırakıp Rojda' nın o sevdiğim kına şarkısını söyleyen kızlara kulak verdim. 3

Hinê binin li teştê kin
Şîr û şerbetê çêkin
Kevçî bu kevî rûn lêkin
Binin li destê zavê ki
Binin li serê bûkê kin 336

Şarıka bûkê heftreng e
Dayê rabe dereng e
Dawet hatî ber derî
Dawet hatî ber malê
Bîhna zavê pir teng e
Bîhna bûkê pir teng e

Berbu hatin bermalê
Rabe bûka delalê
Ha dilan dilan dilan
Stran dilan û lîlan
Çi bûkekî delal e
Zava bû xwedî malê

Bir süre öyle devam ederken Avşin yüzümdeki örtüyü kaldırdı. Ağladığımı söyleyip annesini çağırdı.

Ağlamıştım evet hem ailemin, annemin yanımda olmayışına hem de yanımdaki bu adamın beni sevmeyişine.

Esma teyze yanıma gelip hiç zorlamadan açtığım avucuma kına sürüp büyük bir altın koydu. Daha sonra eldiveni takıp bağladı. Esma teyze, yanında duran Avşin ' in elindeki kutuyu aldı ve içinden Diyarbakır ' ın meşhur hasır bileziğini çıkarıp bileğime taktı. Ben öylece bileziğe bakıp kurumayan yaşlarımın yerine

yenilerin eklenmesine izin verdim. Çünkü bu bilezik annemindi. Küçüktüm ama hatırlıyorum. Annem beni her kucağına oturttuğunda bu bilezikle oynardım. Annem çok severdi bunu ve hiç çıkarmazdı bileğinden.

Esma teyze kulağıma eğilip,
"Bu bilezik annenindi. Sen evlenince bunu sana vereceğini söylerdi hep ama bugün o yok onun yerine ben varım. Beni de bir annen olarak gör güzel kızım"dedi ve alnımdan öpüp göz yaşlarımı sildi.

Yiğit ' in bakışları ise üstümüzdeydi. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Bakışları biraz farklıydı ve ben ne olduğunu anlamamıştım. Daha fazla gözlerine bakamadığım için önüme dönüp başımı eğdim.

Benim her iki elime Yiğit ' in ise bir elinin serçe ve yüzük parmağına kına sürüldü. Biraz sonra kına bitip Yiğit erkeklerin olduğu tarafa giderken ben olduğum yerde oturup kızların halay çekişini izliyordum. Avşin arada bir gelip bir şeye ihtiyacımın olup olmadığını soruyor sonra halaya koşuyordu. Bu kızın enerjisi hiç bitmiyordu. Bir köşede sessizce ağlayan Seniha teyzeme takıldı gözlerim.

Mutluydu, bunu biliyordum zaten bu yüzdendi göz yaşları ama ağlamasın istiyordum. Ona küçük bir tebessüm yollayıp ağlama anlamında kafamı salladım. Oda anlayıp hemen göz yaşlarını sildi ve güldü.

Kına bitip herkes yavaş yavaş dağılmaya başladı. Avşin yanıma gelip yarın geleceği saati söyledi ve vedalaşıp gittiler.

Bende odama çıkıp üstümü değiştirdim ve kendimi banyoya attım. Önce elimdeki kınayı yıkadım daha sonra makyajımı temizleyip duş aldım. Banyodan çıkıp üstümü giydim ve saçlarımı kuruttum. Bugün çok yorucu bir gündü ve yarında bugünden farksız olmayacaktı. Yatağıma girip bir an önce uyumak için gözlerimi yumdum ve içimden dualar ettim. Umarım, umarım her şey güzel olurdu...

.....

Hasır bileziği ve kına tepsisi

Bir sonraki bölümde düğünümüz olacak hepiniz davetlisiniz :)

Arkadaşlar hikayenin gidişatını beğeniyormusunuz. Bunu yorumlarda görmek istiyorum olumlu veya olumsuz

farketmez kendimi duzeltmem için bu gerekli.
Ve şu ana kadar yanımda olan destek veren herkese teşekkür ederim.

Ayrıca dün akşam iki saat bölümün yarısını tamamlamakla harcadım sabah yayinlayacaktim ama bölümün yarısı silinmişti ve bende sinirden azıcık ağlamış olabilirm uğraştım dün akşam ve güzel olmuştu ama silinmiş ışte telefondan yazdığım için böyle sıkıntılar cekebiliyorum. Aslında bu akşam yayinlayacaktim ama sabah erken kalktigim için ve bekletmek istemediğim için tamamladım bölümü. Hatırladığım kadarıyla tekrar yazdım umarım güzel olmuştur.

Oylarinizi ve yorumlarınızı bekliyor olacağım...

Oyla
1,51 Bin
Paylaş

7. BÖLÜM

259 Bin ★ 9,36 Bin 2,09 Bin

Öyle bir an gelir ki hiç ummadığın şeyler gelir çalar kapını. Umutların tükendiği kül olduğu yerde, hiç beklemediğiniz anda küçük bir kıvılcım yavaş yavaş büyüyüp harlanır. Zamanla büyük bir ateş olur sönmediğini ve bitmediğini gösterir. Umutta böyledir işte. Önce biter, sonra küllerin dibinde kalmış küçük bir kıvılcımla tekrar alevlenir, büyür ve koca bir umut doğar yeniden. Benim içimde beslediğim umudum da bu şekildeydi. Tam her şey bitti, umut kalmadı dediğim anda içimde küllenmiş ama kıvılcımı duran o umut yeniden alev alarak büyüdü. Büyüdü ve alev aldı.

'Aşk kırıntısıyla doymaktansa aç kalırım' demiş ya Teoman şarkısında, bende umut kırıntısıyla doymaktansa aç kalmayı tercih etmiştim. Çünkü biliyordum ki olmayacak şeyler umut edip istiyordum ve bu da üzülüp kahrolmama neden oluyordu.

Ama Artık küllerinden doğan ve büyüyen bir umudum vardı. Adım attığım bu evliliğe sıkı sıkı tutunup bırakmayacak, pes etmeyecektim. Hayat ne gösterir bilinmez ama elimden geleni yapacak, mutlu olmak için çabalayacaktım.

Odamda dolabımın aynasından beyazlar içindeki halime bakıyordum. Bir kaç saat önce kuaför buraya gelip saçımı makyajımı burda yapmıştı. Amcamın isteğiyle tellimle duvağımla bu evden çıkacaktım. O yüzden Avşin kuaför ekibini buraya toplamıştı. Açık kumral saçlarıma önce maşa yapılmış sonrada toplanmıştı. Örükle güzel bir taç yapılmıştı ve yüzüme gerçekten çok yakışmıştı. Makyajım ise bal rengi gözlerimi ön plana çıkartacak şekilde yapılmış ama aynı zamanda da çok abartılmamıştı. Duru ve sadeydi. Kadın kuaförlük hakkını vermiş yine beni bambaşka birine çevirmişti.

Beyaz topuklu ayakkabılarımın altına Avşin kendi adını, birkaç arkadaşının ve konaktaki kızların adını yazmıştı. Hatta Seniha teyzenin tüm kızmalarına ve azarlarına rağmen onun bile ismini yazmıştı. İkisinin ayakkabıyı bir onun bir öbürünün elinden alma çabalarını

başımız bir sağa bir sola gidecek şekilde izlemiştik. O dakikalarda bende dahil odadaki herkes kahkahalarla izlemişti onları.

Bu kız deliydi!

Daha fazla ayakta durmayıp yatağımın üstüne oturdum. Buraya geldiğimde daha 6 yaşındaydım. 17 yılımı bu odada geçirmiştim. Tüm acılarım, göz yaşlarım ve yalnızlığıma bu duvarlar, bu yatak ve eşyalar şahit olmuştu. Kimse beni istemezken bu oda beni gizlemiş kabul etmişti. Kolay değildi alıştığın şeylerden gitmek. Bu ev bana baba evi olmuştu. Amcam bunun yokluğunu hiç eksik etmemiş, hissettirmişti hep. Onun hakkını asla ödeyemezdim. Artık yeni bir hayata adım atıyordum. Umarım adım attığım bu yolda takılıp düşmezdim.

Kapı açılıp içeri amcam girdi. İlk önce öylece durup bir süre bana baktı. Gözlerindeki mutlulukla harmanlanmış hüznü görebiliyordum. Derin bir nefes alıp yanıma gelip karşıma oturdu. Ellerini kaldırıp baba şefkatiyle yanağımı okşayıp sonrada alnımı öptü.

"Güzel gözlüm, bugün burdan gidiyor,

yuvadan uçuyorsun. Artık kendi yuvanı ve hayatını kuracaksın. Keşke rahmetli abim ve yengemde bugünü görebilseydi ama taktiri illahi işte onları erken aldı bizden. Sen abimin emaneti benimde kızımsın. Hiç bir zaman çocuklarımdan ayrı olmadın. İki evladım vardı ama sen gelince üç oldu. Bazen koruyamadım seni, bunun için affet yavrum. Umarım Rabbimden çok mutlu olursun. Bu güzel yüzün hiç solmaz, bu güzel gözlerin hep gülsün" dedi gözleri dolu dolu.

Bense hemen açmış muslukları birer birer akıtıyordum göz yaşlarımı. Bu adam benim her şeyimdi. Dediği gibi hiçbir zaman çocuklarından ayırmamış hep sevmişti beni. Babam yoktu ama babam olan amcam vardı. Dayanamayıp sarıldım amcama gözlerimdeki yaşlarla.

Amcam benden ayrılıp,
"Ağlama güzel gözlüm artık ağlamak yok mutlu olacak, hep güleceksin" dedi ve devam etti.
" Kız vermek çok zormuş, acaba yol yakınken vazgeçsem mi? " diyen amcama tebessüm ettim.

Ellerimi harekete geçirip,
"Hakkını helal et amca. Emeğin çok

üzerimde. Sen bana amca değil , baba oldun. Her zaman dayanağım, sırtımı dayayacağım çınarım oldun. Teşekkür ederim amcam" dedim, hala akan gözyaşlarımla.

"Helal olsun çâv xweşîkamın (güzel gözlüm). Ben hep burdayım ne zaman istersen bu ev bu kapı sana her zaman açık" dedi.

Tekrar alnımı öpüp çıktı odadan. Ardından Avşin girmiş gözleri kocaman olmuş bir şekilde bana bakıp cırladı.

"Ya ama makyajın akmış suratın mahvolmuş Arya. Ne vardı bu kadar ağlayacak of ya. Neyse ben makyöz kadını çağırayım gelip makyajını tazelesin" deyip aceleyle çıktı odadan.

Bir kaç dakika sonra Avşin kadınla gelmiş makyajım tazelenmişti. Tabi beni tehdit etmeyi unutmamıştı bir daha ağlamamam konusunda.

Daha sonra elindeki kırmızı kurdeleyle Murat girmişti içeri. Avşin vakit kaybetmeden,
"Sakın ağlatma Arya ' yı yoksa mahvederim seni. Daha şimdi yapıldı

makyajı yeniden "deyip Murat ' ı da nasiplendirmişti tehtidiyle.

Murat onu umursamayıp yanıma geldi, bende o esnada ayağa kalkmıştım. Gözlerindeki hayranlıkla,
"Çok çok güzel olmuşsun ablam. Melekler gibi "demiş ve sarılmıştı bana.

Ondan ayrılıp ellerimi hareket ettirdim, "Teşekkür ederim. Sende çok yakışıklı olmuşsun " dedim kıvırcık saçlarını karıştırıp.

Bunu yapmamı hiç sevmezdi. Yüzünü buruşturup elimi tuttu ve,
"Şunu yapma ya " dedi yalancı bir kızgınlıkla.

Omzumu silkip güldüm bu tatlı haline.
"Gerçi bana sorulmadı seni verip vermediğimi ama olsun bakalım. Bu kurdeleyi bağlamak bana düştü erkek kardeşin olarak" dedi sesindeki hüzünle.

Bu evde beni istemeyen bir yengem bir de Rojin ' di. Keşke Rojin ' de Murat gibi kardeşim olarak yanımda olsa, heyecanımı paylaşsaydı. Fakat bu imkansızdı çünkü hırsı ve kötülüğü gözünü karartmıştı.

Murat kırmızı kurdeleyi üç kez bağlayıp açmış en son bağlayıp öyle bırakmıştı. Yüzünü kaldırıp gözlerime baktı buruk bir tebessümle. Kollarını kaldırıp bana sarıldı.
"İnşallah çok mutlu olursun" dedi.
Geri çekilmeden yanağından öpüp, ona küçük bir tebessüm yolladım.

Aşağıdan gelen korna ve davul seslerinden geldiklerini anladım.
"Bizimkiler geldi hadi çıkalım " dedi Avşin.

"Olmaz. Bizden öyle kız almak kolay değil. Damat bey kapı arkası verecek " diyen Murat hemen kapının arkasına geçip kilitledi.

Bu eskiden gelen bir adeti. Dışarda kapının önünden sesler geliyordu ve ardından kapı çalmaya başladı. Sanırım kapıyı çalan Yiğit 'ti.

"Önce kapı arkasını alayım sonra veririm gelini " dedi Murat.

Yiğit ' in sert bir şekilde nefesini verdiğini duydum. Murat kapıyı az aralıklı açıp elini uzattı. Sanırım Yiğit bir

miktar para koymuştu ama Murat az deyip kapıyı açmadı. İkisinin arasındaki bu çekişmeyi Avşin ' le izliyorduk. En sonunda verdiği para Murat ' ı tatmin etmiş olacaktı ki kapıyı açıp Yiğit ' in içeri girmesine izin verdi.

Bakışları beni bulunca baştan aşağı süzdü. İfadesizdi ve ne hissettiğini belli etmiyordu. Gözleri çok iyi saklıyordu duygularını. Bende o arada ona bakıyordum, giydiği damatlık ve ceketinin altındaki yeleğiyle çok yakışıklı ve karizmatik duruyordu. Bu adam kalbimi delirtiyor, aklımı bulandırıyordu.

Hiçbir şey demeden yanıma gelip kolunu uzattı. Koluna baka kalmış bir şekilde öylece dururken,
"Akşama kadar öylece bakıp bekleyecek misin?" diyen sesini duydum.

Kendimi toparlayıp heyecandan titreyen elimi koluna koydum. Odadan çıkıp yavaş yavaş gelinliğimin izin verdiğince merdivenlerden inmeye başladık. Davul zurna daha bi coşkulu çalmaya başladı ve kadınların zılgıtları onlarla yarışır bir şekilde çoğalmıştı.

Konakta çıkıp arabaya bindik. Ben ve Yiğit arkada, Avşin de öne oturmuştu. Araba hareket etmeye başladı ve düğünün yapılacağı buranın en büyük salonunun açık alanına doğru yol aldı. Mardin' in ağası evleniyordu ve oldukça kalabalık bir düğün olacaktı. Yakın köylerden bile eş dost herkes gelmişti.

Çok heyecanlıydım. Kalbim göğsüme sığmıyor, delice atıyordu. Bugün evleniyorduk ve bir ömür beraberliğe en büyük adımı atarak imzayla sonlandıracaktık. Hayat çok garipti. Her zaman hayalim olan şey gerçekleşiyor ama ben kendimi hâlâ rüyadaymışım gibi hissediyordum. Kimi insan hayal eder, hayalle birlikte umut eder. Benimde her zaman hayalim vardı evet ama umudum ve inancım yoktu hiçbir zaman gerçekleşeceğine dair. Şimdi ise her zaman hayalim olan bu adamla evleniyordum.

Düğün mekanına varıp arabadan indik. Bizim için ayrılan gelin ve damat odasına geçtik. Az sonra elinde fotoğraf makinası olan bir adam içeri girdi.

"Buyrun sizi mekanın arka tarafına alayım. Stüdyoya gitmediğiniz söylendi.

Şanslısınız ki burada açık alanda dış çekim yapıyoruz" diyen adama şaşkınlıkla baktım.

Bu benim aklıma hiç gelmemişti. Elbet isterdim düğün fotoğraflarımızın olmasını ama Yiğit ister miydi ki? Ona baktığımda Avşin ' e kızgın bir şekilde bakıyordu.

"Bunlar senin başının altından çıktı değil mi küçük fare? " dedi.

Böylelikle anlamış oldum, istemiyordu. Zaten aptal gibi heveslenip isteyeceğini neden düşünürüm ki?

"Ama abi ne olacak sanki? Herkes çekiyor. Hem ileride çocuklarınıza gösterirsiniz" diyen Avşin ' e bu sefer kötü ve kızarmış bir şekilde bakan ben oldum.

Allah'tan yüzümdeki makyajdan dolayı yanaklarımın kızardığını göremiyorlardı. 3

"Avşin!! " diye uyardı Yiğit.

"Hadi ama abi her şey tam olsun işte. Lütfen " dedi tüm tatlılığını sergileyerek. 16

Aslında üstündeki bordo uzun elbise ona çekicilik katmıştı ama yüzündeki masumluk ve tatlılık yerli yerindeydi. Güzel kızdı Avşin. Giydiği elbiseyle, yaptığı salaş topuzuylu ve yüzüne özelikle badem gözlerine yakışan makyajıyla çok daha güzel olmuştu.

Yiğit sonunda pes ederek kabul etmişti. Düğünün tam anlamıyla başlamasına daha zaman vardı o yüzden adam elini çabuk tutacağını söylemişti. Beraber arka tarafa geçtik burası büyük ve yeşilliklerle dolu güzel bir yerdi.

"Şuraya geçin " diyen fotoğrafçının gösterdiği arkada ağaçların ve rengarenk çiçeklerin güzel bir manzara kattığı yere geçtik.

İkimizde yan yana öylece duruyor ne yapacağımızı bilmiyorduk. Yiğit ' in yüzünden buna hoşnut olmadığını görebiliyordum.

"Evet şimdi Yiğit bey gelinin belinden tutup kendinize çekin " dedi fotoğrafçı adam.

Ben daha adamın ne dediğini idrak

edememiş şaşkın bir şekilde öylece bakarken ne olduğunu anlamadan belimde hissettiğim eller ve yakınımda gördüğüm yüzle donup kalmıştım.

Bu kadar yakınlık kalbime iyi gelmemişti. Göğüs kafesime sığmayan kalbim şu an o kadar hızlı atıyordu ki bu kadar yakınımda olan Yiğit ' in hissettiğine eminim. Titriyordum. Hem heyecandan hem utançtan. O ise gayet rahattı.

"Biraz gülümseyin lütfen "

Hafif bir tebessüm edip sevdiğim adamın gözlerinde kayboldum. Bu siyah gözler karanlığın görünmeyen sonsuzluğunu gösteriyordu adeta. Her ne kadar soğuk ve duygusuz baksa da güzeldi, çok güzeldi.

Adamın bizi başka bir poza yönlendirmesiyle ilkinin çekildiğini anladım. Ne zaman ne ara olmuştu bilmiyorum. O ara Yiğit ' in gözlerine kapılıp etraftan soyutlanmıştım sanırım.

Yiğit alnını alnıma yasladı. O anda gözlerim kendiliğinden kapandı ve Yiğit ' in omuzlarına tutundum. Hızla inip kalkan göğsüm ve derimi parçalamak

isteyen kalbim heyecanımı fazlasıyla belli ediyordu. Tabi bedenimin titremesi de cabasıydı. Fark etmeden yüzümde oluşan tebessümle sevdiğim adamın kokusunda kayboldum. Gözleri olmasa bile kokusuyla da ona çekiliyor, onda kayboluyordum.

"Bu da tamam. Şimdi Yiğit bey gelinin arkasından sarılıp yüzünüzü saçlarına gömün "

Bu kadarı fazlaydı ve düşüp bayılmam an meselesiydi. Bu tatlı işkencenin bitmesini istiyordum çünkü şu an arkamdan sarılan adama deliler gibi aşıktım ve bu yakınlaşma beni heyecanın en yüksek dozuna sürükleyip, bacaklarımdaki gücün çekilmesine neden oluyordu.

"Elinizi Yiğit Beyin elinin üstüne koyun ve bana bakıp gülümseyin "

Titreyen ellerimi kaldırıp Yiğit ' in belimden geçen kolları ve karnımın üstünde birleştirdiği ellerinin üstüne koydum. Arkamdaki sevdiğim adama kendimi bırakmamak ve yaslanmamak için kendimi zor tutuyordum. Vücudum kontrolden çıkmak üzereydi ve beynim uyuşmaya başlamıştı.

Yüzünü saçlarıma gömdüğünü hissettim. Derin bir nefes alıp fotoğrafçı adama döndüm ve zorla da olsa hafifçe gülümsedim.

Bunun gibi birbirimize çokça yakın olan bir kaç poz daha çekmiştik ve en sonunda bitmişti. Aslında rahatsız değildim ama heyecanım beni ele veriyor kendimi dizginlememde zorluk çektiriyordu.

Tekrar bekleme odasına gittik. Ben oturmuş beklerken oda pencerenin önünde dışarıyı seyrediyordu. İkimizde uzak duruyor birbirimize bakmıyorduk. Bakışlarım ona kayınca yumruklarını sıkmış gergin olduğu her halinden belliydi ve göremesemde eminim yüzünde de sert bir ifade var.

Esma teyze Avşin ' i çağırmış ve bu sayede ikimiz odada tek kalmıştık. Hiçbir şey söylemiyor, yüzüme bakmıyordu. Sanki beni suçlar gibi bir hali vardı. Belkide onu dinlemeyip kabul ettiğim için kızgındır bana. Hatta nefret ediyordur benden.
Benden nefret etme düşüncesi nefesimi kesmiş, canımı yakmıştı.

Avşin ve yanında bir görevli gelmiş içeri gitme zamanının geldiğini söylemişti.

Yiğit yüzüme bir kaç saniye bakıp, yanıma doğru yürüdü ve kolunu uzattı. Olanları kabullenmiş ve ona verilen bir görevini yerine getiriyordu sanki. Derin bir nefes alarak elimi koluna koyup yürümeye başladık. Gergindi hemde çok. Bunu elimi koyduğum kolundan anlamıştım.

Mekanın bizim için olan girişine gelip kenarları çiçeklerle süslenmiş yolda yürüdük ve konukların olduğu büyük alana doğru giriş yaptık.

Alkışlar yeri göğü inletecek şekilde çok coşkuluydu. Tahmin ettiğimden daha kalabalıktı. Masamıza geçip oturduk. Nikah memuru biz oturduğumuzda başlamış ve bir kaç dakikada nıkahımız kıyılmıştı. İmam nikahımız ise iki gün önce kıyılmış hem Allah katında hemde devlet kayıtlarında artık evliydik. Nikah memurunun elime verdiği cüzdana takıldı bir süre bakışlarım. Artık onun karısı olmuştum ve oda benim kocam. İçimde tarifi edilemez kıpırtılar oluşmuş, kalbim ise deli gibi çarpıyordu.

Karışıktım aslında. Mutlu muydum değil miydim? Bilmiyorum. Bir yanım ise tedirgindi. Artık evlenmiştim ve yeni bir hayata adım atmıştım. Her şeyi akışına bırakıp düşünmeyi bana uzatılan elle erteledim.

"Ben Cihan. Yiğit ' in arkadaşıyım. Tanışmak bugüne nasip oldu yenge" diyen Yiğit ' in yaşlarında mavi-yeşil gözleriyle oldukça yakışıklı bir adamdı Cihan.

Elini sıkıp, küçük bir tebessümle başımı hafifçe eğdim. Yiğit ' in arkadaşı olduğuna göre durumumu biliyordur büyük ihtimalle. Sıcak gülümsemesiyle bana karşılık vermiş ve daha sonra Yiğit ' e dönüp sarılmıştı.

Biz oturmuş Yiğit ' in babası Kadir amcanın halayın başına geçip oynadığı govend halayını izliyorduk. Tabi kolundan tuttuğu ve halaya koyduğu amcamla birlikte. Gerçekten güzel oynuyordu ve mutluydu bu yüzünde hiç eksilmeyen gülüşten belliydi. Esma teyzenin de ondan kalır yanı yoktu. Misafirlerle ilgineliyor mutlu ve heyecanlı olduğunu belli oluyordu.

Seniha teyzem yanıma gelmiş bol bol dua edip öpmüştü beni. Çok mutluydu ve arada gözleri doluyor yüzündeki gülücükle bana bakıyordu. Bir süre yanımda kalmış ardından misafirlerle ilgilenmek için gitmişti. Malum yengem bunu yapmıyor bir yabancı gibi oturuyordu.

En köşede oturan yengemin suratsız yüzüne takıldı bakışlarım. Göz göze geldiğimizde bana nefretle bakmış sonrada başını başka yöne çevirmişti. Eminim içinden beddua ediyor, saydırıyordur. Çünkü yerimde kızının olmasını istiyordu. Böyle bilinen ve zengin bir aileye kızını vermek en büyük isteğiydi. Ama hayatta her istediğimiz olmuyordu işte.

Bir kere Avşin zorla halaya kaldırmış gelinliğimden dolayı biraz zorlanarak oynamış sonra da yerime oturmuştum. Yiğit ise arkadaşları kuzenleriyle oynamış onlarla ilgilenmiş arada da yanımda oturmuştu. Saat geç olmuş ve düğün sorunsuz güzel bir şekilde biterken herkes yavaş yavaş dağılmıştı.
Bizde düğün konvoyuyla birlikte konağa doğru yol aldık.

Konağa vardığımızda arabadan çıkmış tekrar Yiğit ' in koluna girmiştim. Konaktan içeri girip merdivenlerin önünde Esma teyzenin bana verdiği testiyi bir kerede kırmıştım. İçindeki şeker, para ve kuru yemişler dağılmış etrafımızı çocuklar sarmıştı.

Yiğit kuzenlerini uğurlamak için gitmiş bende bundan sonra beraber yaşayacağımız odaya girmiştim. Elim kolum altından ağırlaşmış kaldıramayacak hale gelmiştim. Bütün altınları çıkarmış beyaz torbaya koymuştum. Amcamın bana taktığı bileziği ve pırlanta seti ayırmış çekmeceye bırakmıştım. Üstümde sadece annemin hasır bileziği kalmıştı. Birde dün kınadan önce aldığımız alyansım.

Kendimi bunlarla oyalamış düşünmemeye çalışmıştım ama şimdi hepsi beynimin içine üşüşmeye başlamıştı. Ne yapacaktım şimdi? Heyecandan bayılacak gibi hissediyordum. Sevdiğim adamla evlenmiş onun hayatına dahil olmuştum artık. Peki bundan sonra ne olacaktı? Hem titriyor hem korkuyordum. Olacakları düşününce kızarıyor, utançtan yerin dibine girmek istiyordum.

Az sonra kapı açılmış Yiğit girmişti içeri. Bakışlarını üstümde sabitleyip bir süre öylece durmuştu. Bense oturduğum yerden kalkmış başım eğik bir şekilde duruyordum.

Ağır adımlarla yanıma doğru gelip tam karşımda durdu. Burnuma gelen kokusuyla zaten başımda olmayan aklım iyice uçup giderken, kalbim ise içime sığmayıp dışarı fırlamak ve sahibine gitmek istiyordu.

Parmaklarıyla çenemden tutup başımı kaldırmış gözlerimi gözlerine sabitlemişti. O kadar sert ve soğuk bakıyordu ki bu sefer soğukluğuyla titremeye başladım. Dudağının kenarı alayla kıvrılmış yüzüme yaklaşmaya başlamıştı.

"Korkuyor musun? " dedi gözlerindeki soğukluğu aratmayacak sesiyle.

Sıcak nefesi yüzüme çarpıyor, gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tutuyordum. Cevap vermeyip öylece bakarken yine konuştu.

"Bence de korksan iyi edersin. Çünkü... "

dedi ve sustu.

Bir süre yüzüme bakıp, kulağıma doğru eğildi ve,
"Cehennemine hoş geldin karıcım" diye fısıldadı ve benden uzaklaşıp giyinme odasına doğru yürüdü.

Söylediğiyle ürkmüş, korkum daha da artarken sert bir şekilde yutkunmuştum.

Yine ve yeniden acılar ve mutsuzluk beni bekliyordu. Bundan sonra olacak her acıya hazırlıklı olmalıydım. Sanırım kaderim hep aynı şekilde işleyecek, her zaman böyle devam edecekti. Yüzümdeki acı gülümsemeyle olduğum yere çöküp oturdum. İşte şimdi başlıyorduk...

.....

Arya ' nın kırdığı gelin testisi

102

Geçen bölümde yapılan yorumlarla o kadar mutlu oldum ki anlatamam :D Bu beni yazmak için daha da heveslendirdi. Güzel yorumlarını ve desteğini esirgemeyen herkese çok çok teşekkür ederim. Iyi ki varsınız ve hep olmaya devam edin ❤️

1

Ayrıca Arya ' nın geliniğini 4. Bölümde multimedya olarak bırakmıştım. Ordan tekrar bakabilirsiniz.

20

Bundan sonraki bölümler Arya ve Yiğit ağırlıklı olacak.
Hadi bakalım Arya ' nın da dediği gibi işte şimdi başlıyoruz :)

Oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin lütfen...

Oyla
2,09 Bin
Paylaş

8. BÖLÜM

247 Bin ★ 9,69 Bin 2,02 Bin

Hâlâ olduğum yerde öylece otururken düşünüyordum. Bu adam belli ki onunla evlenmemin bütün acısını benden çıkaracaktı çünkü bunu sözleriyle gayet açık bir şekilde belirtmişti. Ne yapacağımı bilmez bir şekilde üstümde gelinliğimle oturuyordum. Yiğit ise giyinme odasından az önce çıkmış banyoya girmişti. Su sesinden anladığım kadarıyla duş alıyordu.

Yaklaşık on dakika sonra banyo kapısı açılıp içeri tüm kokusu sardığı anda kalbim her zamanki gibi hızlı atmaya başlamıştı. Ne yaparsa yapsın kalbim uslanmıyor, onun varlığında böylesine delice atmayı bırakmıyordu. Bu adam değil mi onun için atan bu kalbime acılar çektiren? Peki neden kalbim bir kere bile olsun onu istemekten geri kalmıyor, vazgeçmiyordu? Biliyorum ki kalbim de bana ait değildi. Ben onu çocukken bu adama vermiş bir daha da geri almamıştım. Gerçi almak istememiştim ki ben. Her ne kadar Yiğit kalbimi

kanatsa da, paramparça etse de kalbim onda olmaktan memnundu. Benim ona hissettiğim aşk değildi çünkü aşk basit kalırdı. Ben Yiğit ' e sevdalıydım. Hemde kara bir sevda. Bütün her yeri kapalı ve karanlık olan ama küçük cılız bir ışığa tutunan kara sevdam.

Adım seslerinden bana doğru geldiğini anladım. Gelip tam karşımda durdu. Kafamı kaldırıp yüzüne bakmadım. "Neden hala burdasın, üstündekini benim çıkarmamı mı bekliyorsun?" dedi.

Söylediğiyle kızarmış ve sinirlenmiştim. Kafamı kaldırıp alaylı bakan bakışlarına çevirdim gözlerimi. Boş gözlerle yüzüne bir süre bakıp, ayağa kalktım. Önünden geçip giyinme odasına gittim. Çok sinirliydim, resmen benimle dalga geçiyordu. Buz kütlesi, pis herif! İçimden ona saydırırken bir yandan da dolaptan giyecek bir şeyler alıyordum. Giyinme odasından çıkıp banyoya gideceğim sırada beyfendinin yatağa kurulup yattığını gördüm. Bana onca şeyi söyleyip dalga geçiyor birde rahat bir şekilde uyuyordu.

Daha fazla dayanamayıp banyo kapısını açıp içeri girdim ve kapıyı sert bir şekilde

kapattım. İçerden homurdandığını duydum. Sinirlenmişti galiba. Oh olsun! Gelinliğimi çıkarıp kenara koydum. Allah'tan fermuar yandaydı ve kolay bir şekilde açabilmiştim. Makyajımı silip saçımdaki tokaları çıkardım ve saçlarımı serbest bıraktım.

Duşa kabine girip suyun üzerime akıp gitmesine izin verdim. Yılmayacak pes etmeyecektim. Ağlayamıyordum bile çünkü onun bu davranışına oldukça sinirlenmiştim.

Kısa bir duş alıp çıktım ve üzerimi giyindim. Saçlarımı kurutup ördüm ve banyodan çıkıp odaya girdim. Sırtı bana dönüktü ve sanırım uyumuştu. Daha fazla dikilmeyi bırakıp yatağın öbür tarafına doğru yürüdüm. Örtüyü kaldırıp tam yatağa gireceğim sırada örtüyü tuttuğum elimin bileğinden tuttu. Bunu birden yapması karşısında irkilmiş, korkmuştum.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi uykulu ama sinirli sesiyle.

Ona anlamsız bir bakış atıp gözlerimle yatağı işaret ettim. Bileğimi fırlatırcasına bırakıp yataktan doğruldu.

"Burda, bu yatakta benimle uyuyacağını mı sanıyorsun?" dedi tıslarcasına.

Ne yapacağımı bilmez bir şekilde öylece durup anlamamış bir ifadeyle yüzüne bakıyordum. Bunu anlamış olacak ki derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

"Burda benimle uyuyamazsın.
Senin iğrenç kokunun sindiği bir yatakta yatmam. Senin varlığına bile katlanamazken bu kadar yakınımda olup benimle yatmana izin vermem. Şimdi git şu kanepe de yat" dedi.

Gözlerim dolmuş, kalbim ve ruhum acımıştı. Onun karşısında ağlamamak için arkamı dönüp giyinme odasına gittim. Gözümden düşen bir yaşa engel olamadım. Bir tane daha ve bir tane daha. Yaşlar birer birer akıp giderken sanki iğne olup kalbime batıyordu.

Göz yaşlarımı silip dolaptan çarşaf, yastık ve pike aldım. Tekrar odaya geçtim, onun olduğu tarafa bakmayıp koltukta kendime yatacak yer yaptım. Madem öyle istiyordu öyle olsun. Kanepe de yaptığım yatağın içine girip sırtım ona dönük bir şekilde yattım. Ağlamamak için kendimi

sıkıyordum. Ağlamayacaktım! Güçlü duracak ona ezdirmeyecektim kendimi.

Çok yorgundum ve ruhumun acısı da üstüme yük olup dahada halsiz olmamı sağlamıştı. Daha fazla dayanamayıp huzursuz bir uykuya teslim ettim kendimi.

****

Sabah huzursuz uykumdan gözlerimi araladım ve yataktan doğruldum. Uyku sersemliğiyle önce nerde olduğumu idrak edemedim ama dün gece olanlar birer birer aklıma düşmeye başladığında her şeyi hatırladım. Yatağa baktım ama Yiğit yoktu. Çıkmış olmalıydı. Yataktan kalkıp etrafı toparlamaya başladım. Giyinme odasının kapısı açıldı ve içerde Yiğit takım elbisesiyle işe gitmek için hazırlanmış bir şekilde çıktı.

"Git hazırlan. Aşağı beraber inmemiz gerekiyor " dedi sert bir şekilde.

Ne yani ilk günümüzde işe mi gidecekti? Ne bekliyorum ki burda kalıp benimle romantik dakikalar geçirmesini mi? Hele ki dün gece söylediklerinden sonra.

Yastık ve örtüleri alıp giyinme odasına gittim. Dolaba yerleştirip üstüme giyeceğim birkaç parça kıyafet aldım. Odaya girdiğimde Yiğit kanepeye oturmuş telefonuyla ilgileniyordu. Banyoya girip çabucak işlerimi halledip üstümü değiştirdim. Mavi etek siyah yarım kol üstünü giyip saçlarımı öndeki iki tutamı alıp tokayla arkadan tutturdum. Banyodan çıkıp beni bekleyen Yiğit ' le beraber odadan çıktık. Aşağı indiğimizde herkes gelmiş ve bizi bekliyorlardı.

"Rojbaş (günaydın)" dedi Kadir amca. Ardından da Esma teyze.

"Günaydın " dedi Yiğit mırıldanarak. Bende hafifçe başımı eğdim. Küçük not defterim yanımdaydı ama yazıp teker teker gösteremezdim. Masaya oturup kahvaltı etmeye başladık.
"Yiğit oğlum işe mi gideceksin? " dedi Esma teyze.

"Evet anne " dedi.

"Olur mu öyle şey oğlum? Daha dün evlendin. Bir iki gün dinlen iş kaçmıyor ya "dedi Esma teyze kaşlarını çatarak.

"Annen haklı Yiğit işlerin acelesi yok " dedi ardından Kadir amca.

Belli ki Yiğit ' in evde kalmasını ve benimle vakit geçirmesini istiyorlardı ama Yiğit zaten beni görmemek için evde durmak istemiyordu. Dün gece aklıma gelince gözlerimin yandığını hissettim. Başımı eğip tabağımdakilerle oynamaya başladım. Şimdi olmazdı, ağlamamalıyım. Kendimi dizginleyip gözlerimin dolmasını engelledim.

"Düğün yüzünden ertelediğim birkaç toplantı ve işlerim var. Bir an önce gidip toparlamam lazım " dedi umursamaz bir şekilde.

Bahaneydi. Bunu masadaki herkes bariz bir şekilde anlamıştı ama kimse sesini çıkaramıyordu. Sanırım Yiğit ' in üstüne daha fazla gitmek istemiyorlardı. Onu tanıyorlardı ve biraz daha üstüne giderlerse Yiğit ' in onlara patlayacağını biliyorlardı.
Yiğit masadan işe gitmek için kalktı. Babasıyla bir şeyler konuşup aşağı indi.

"Hadi kızım git kocanı geçir " dedi Esma teyze.

El mahkum gittim. Biraz korksamda belli etmedim. Yine bir şeyler söyleyip kırabilirdi beni ama Esma teyze yolladığı için mecburdum. Kapıya kadar geçirdim. Hiç yüzüme bakmadan direk arabaya binip gitti. Bir hoşça kal demeyi bile çok görüyordu. Buz kütlesi işte ne olacak?

Onun için indiğim merdivenleri bu sefer onun yüzünden sinirli bir şekilde çıkıyordum.

Masayı toplayan kızlara yardım edeceğim sırada Kadir amcanın sesini duydum.

"Güzel gelinimin elinden içeriz bir kahve değil mi Hanım?" dedi.

"İçeriz tabi " dedi Esma teyze gülümseyerek. Kafamı sallayıp hafifçe tebessüm ettim.

Mutfağa inip çalışanlardan bana kahve malzemelerinin yerini göstermelerini istedim. Kimisi hayranlıkla bakıyor, kimisi de acayip bir şeymişim gibi. Herhalde konuşamadığımdan dolayı tuhaf görüyorlardı. Bu bakışlara alışık olduğumdan takmadım ve kahve yapmaya koyuldum.

Kahveleri yapıp tepsiye koydum ve mutfaktan çıkıp yukarı doğru gittim. Esma teyze ve Kadir amcaya uzattım. Onlara hala teyze ve amca diyordum çünkü kolay değil yıllardır söylemediğim anne baba kelimesini kullanmak. Bunun yaraları derin ve can yakıcıydı. Zamanla olurdu belki, hem zaten konuşamadığım için onlarda bilemeyecekti kendilerine nasıl hitap edeceğimi.

"Ellerine sağlık kızım " dedi Esma teyze.

Avşin kolumdan tutup "Hadi terasa çıkıp oturalım yenge " dedi beni çekiştirerek.

Terasa çıkıp Mardin'in o güzel manzarası ve tatlı esintisiyle azda olsa huzur bulmuş olanları uzaklaştırdım beynimin içinden.

"Çok güzel. Huzur veriyor insana burası " dedi Avşin de benim gibi aynı duygular içerisinde.

Kafamı sallayıp gözlerimi kapattım. Bir süre öyle durup sessizliği ve huzuru tattım.

"Arya " diye seslenen Avşin ile gözlerimi aralayıp yüzüne baktım.

Kafamı ne oldu anlamında sallayıp ne diyeceğini beklemeye başladım. Sanki söylemek ve söylememek arasında gidip geliyor gibiydi.

Elimdeki küçük deftere yazmaya başladım.

"*Söyle artık söylemek istediğini "* yazıp ona gösterdim.

Derin bir nefes alıp,
"Bak seninle her şeyden önce arkadaşız ve ben gerçekten seni çok seviyorum Arya. Böyle sanki hiç olmayan kız kardeşim gibisin. O yüzden bana her şeyini anlatabilir ve güvenebilirsin. Şimdi bunları neden söylediğimi merak ediyorsundur " dedi.

Kafamı evet anlamında sallayıp devam etmesini istedim.
"Sana bunu soracağım için kızma bana ama anladığım ve gördüğüm kadarıyla söylüyorum. Sen abimi seviyor musun? " diye sorunca gözlerim kocaman açılmış şaşkınlıktan öylece kala kalmıştım.

Kendime gelip yazmaya başladım. "*Bunu nerden çıkardın Avşin? "* yazıp ona

gösterdim.

Gözlerimin içine bakıp,
"Bazen seni abime dalmış bir şekilde bakarken görüyorum ve o anlarda duygularını saklayamıyor gözlerinden belli ediyorsun" dedi.

Ne yani bu kadar beli mi ediyorum onu sevdiğimi? Ya bunu o da fark ettiyse.
Bu düşünceyle korkmuş, kalbim telaşla karışık heyecanla atmaya başlamıştı.
Avşin yüzümdeki allak bullak olan ifadeyi görünce elimden tutup konuşmaya başladı.

"Bana güvenebilirsin. Emin ol kimseye bir şey söylemeyeceğim ve konuştuklarımız burada kalacak. Ayrıca merak etme benden başka kimsenin fark ettiğini sanmıyorum" demesiyle içim az da olsa rahatlamıştı. Bundan sonra duygularımı kontrol etmeli ve daha dikkatli olmalıydım.

Avşin ' e güvenebileceğimi biliyordum. Bunca zaman hiç kimseye anlatmamış hep içimde saklamıştım. Aynı acılarım ve göz yaşlarım gibi.

Beklentiyle bana bakan Avşin ' e çevirdim

bakışlarımı ve başımı olumlu anlamda salladım. Avşin ' in gözleri parlamış, dudaklarında buna sevindiğinin kanıtı olan bir gülümseme belirmişti.

Sanırım içimdekilerini dökme zamanı gelmişti. Defterde boş bir sayfa açıp yazmaya başladım.

"*Ona aşık olduğumda daha küçüktüm. Ailelerimiz çoğu hafta sonları beraber geçirirdi. Çoğu hafta sonu olduğu gibi çiftlikte buluşur, iki gün boyunca eğlenirlerdi. Zaten genelde İstanbul da yaşadığımız ve yazları burda geçirdiğimiz için aileler toplanırdı ama Yiğit hiç gelmezdi. Onu sadece bir kere görmüştüm. Sizinkiler geleceği zaman abin kuzeniyle oynamak istediğini söyler gelmezdi. Yani annen öyle söylerdi. Sende her yaz izmir ' e amcanlara giderdin. O yüzden biz geldiğimizde sen olmazdın, sen geldiğinde de biz giderdik ve bu yüzden hiç göremedik birbirimizi. Aileler her ne kadar yakın olsa da biz öyle değildik. Yine bir haftasonuydu ve ailelerin bir araya geldiği o gün abinde gelmişti. Kuzenin hasta olduğu için gelmek zorunda kalmıştı. Bende arka bahçede oynarken ayağım takılıp düştüm. Babalar at binmeye gitmiş,*

anneler mutfakta yemek yapıyordu.
Ağladığımı duyan abin yanıma koştu
ve dizimi tutup üflemeye başladı. Ben o
zaman 6 o ise 9 yaşındaydı. Haliyle şimdiki
gibi benden daha uzun ve iriydi.

"Çok acıyor mu? " diye sordu.

Birbirimizi ilk defa görüyorduk.
Bende o zamanlar konuşabiliyordum tabi
ve,
"Evet çok acıyor" dedim ağlayarak.
Abin cebindeki peçeteyi çıkarıp dizime
hafifçe bastırıp bir yandan da üflüyordu.
Canım acıyordu ama sanki abinin
yanımda olması güç veriyordu bana.
Dizimin sızısı azda olsa dindiği zaman
abin kalkmama yardımcı olmuş beni
çardağa oturtmuştu. Benim ağlayışlarım
iç çekişlere dönünce abin alnımdan öpüp,
bana sarıldı. "Geçti artık ağlama " dedi.
Bense beni öptüğü için şaşırmış neden
öptüğünü sormuştum. Oda "Bilmem
babam annemi hep alnından öper, senin
öyle canının yandığını görünce belki geçer
diye öptüm" dedi.
O gün abine hayran kalmış, sevmeye
başlamıştım. Tabi o zaman küçük olduğum
için bunu pek anlamamıştım.
Bütün gün beraber oynamıştık. Daha sonra
her buluşmada geleceğini düşünüp

heveslenirdim ama o bir daha hiç gelmedi. Sonra o olay oldu ve ben bu hale geldim ama onu hiç bir zaman unutmadım. Ondan sonra onu bir kere düğünde ve gazetelerde gördüm.O zaman anladım ki ben daha 6 yaşındayken abine aşık olmuş, kalbimi ona vermiştim. Kimseye anlatmadım, hep içimde sakladım. Olamayacağını bile bile sevdim, beklemedim çünkü yine gelmeyeceğini biliyordum ama sevmekten de vazgeçmedim " diye yazdım.

Kolum yorulmuş, küçük defterin sayfası dolmuştu. Avşin ' e uzattım okuması için. Avşin okumayı bitirdiğinde gözleri dolmuş bir şekilde bana baktı.

"Sen ne güzel sevmişsin öyle be Arya. Böyle güzel seven birini hiç tanımadım. Olmayacağını bile bile vazgeçmeyip sevmen çok acı vermiş olmalı " dedi hüzün dolu sesiyle.

"*İnsan sevince acısı bile güzel geliyor " diye yazdım.*

"Ama artık abimle evlendin. Her şey daha kolay ve güzel olabilir " dedi heyecanla.

Avşin ' e buruk bir tebessüm yollayıp tekrar yazmaya başladım.

"*Sanmıyorum Avşin. Abin beni istemiyor ve hiç bir zaman sevmeyecek. Ben onun gözünde onunla zorla evlendirilen onu evliliğe mahkum eden biriyim "*

"Orası hiç beli olmaz yengecim. Yeterki sen umudunu kaybetme " deyip göz kırptı.

Rahatlamış, birazda olsa içimdekileri anlatmak iyi gelmişti.

Biraz daha sohbet edip aşağı indik. Ben mutfağa gidip akşam yemeği için yardım edecekken Esma teyze gelmiş izin vermemişti. Şimdi odamda oturmuş düğün yüzünden yarım kalan kitabımı okuyordum.

Kapı açılıp içeri Yiğit girdi. Yorgun ve sinirli gözüküyordu. Ceketini çıkarıp yatağın üstüne attı. Ben öylece oturmuş onu izlerken bakışları bana kaymış burda olduğumu yeni fark etmiş gibiydi. Hiçbir şey demeden banyoya gitmişti. Su sesinden anladığım kadarıyla duş alıyordu. Giyinme odasına gidip giyeceklerini hazırlayıp yatağın üstüne

bıraktım ve odadan çıktım. Bunu neden yaptım bilmiyorum, sadece içinden gelmiş ve yapmıştım.

Aşağı indiğimde çalışanların sofrayı kurduğunu gördüm. Onlara yardım edip sofrayı hazırladım. Esma teyze ve Kadir amca gelmiş oturmuştu.

"Arya Yiğit ' i de çağır gelsin " dedi Esma teyze.

Kafamı sallayıp yukarı çıktım. Odaya girdiğimde Yiğit ' in duş almış giyindiğini gördüm. Bilgisayarda bir şeylerle uğraşırken elimdeki deftere,

"*Yemek hazır* " yazıp ona gösterdim.

Önce yüzüme bakmış sonrada defteri okumuştu. Tam dönüp gideceğim sırada bileğimden tutup durdurdu beni.

Ayağa kalkıp tam karşımda durdu.
Bileğimi bırakmadan,
"Bir daha sakın benim için bir şey yapma. Ne giyeceğim de ne yapacağım da seni ilgilendirmez" dedi oldukça sinirli bir şekilde.

"Sen kimsin ki böyle bir şey yapıyorsun?

Ha!!"dedi devam ederek.

O an fark ettim ki ona hazırladığım kıyafetleri giymemiş odanın köşesine fırlatmıştı. Bileğimi çok sıkı tutmadığı için elinden kurtarıp küçük deftere yazmaya başladım. Bu evde kimse işaret dili bilmiyordu ve ben böyle çok zorlanıyordum ama yapacak bir şey yoktu.

"*Ben senin karınım ve bunu yapmaya hakkım olduğunu düşünüyorum* " yazdım bir cesaretle.

Evet kıyafetlerini hazırlamaya mecbur değildim ama o an öyle istemiş ve yapmıştım. Söylediğimle zaten olan siniri sanki iki katına çıkmış gibi gözleri alev gibi parlıyordu. Şu an oldukça ürkütücü görünüyordu. Bunda bu kadar sinirlenecek ne vardı?Ayrıca böyle basit bir şeye bu kadar sinirleneceğini nerden bilebilirdim ki?
Ben korku dolu gözlerle ona bakarken üstüme doğru eğilip bu sefer kolumu tutmuştu ama tutuşu bu sefer sert ve can yakıcıydı.

"Sen benim karım değilsin, asla da olmayacaksın" dedi bağırarak.

Ben korkuyla titrerken onun umrunda değildi ve sinirini benden çıkarmak için kolumu dahada sıkmaya başlamıştı. Hem kolumun hem de kalbimin acısından gözlerim dolmuş yaşlar firar etmeye başlamıştı.

Durmadı. Sözleriyle canımı yakmaya devam etti.

"Sen nesin biliyor musun, bir ömür sırtımda taşımak zorunda olduğum yüksün" dedi, dişlerini sıkıp bana öfkeyle bakarak.

Kolumdan itti ve kapıdan çıkıp sert bir şekilde kapattı. Canım yanıyor kalbim acıyordu. Bu öfkesi bu nefreti niye? Sevmiyor olabilir ama en azından böyle kötü davranmasa olmaz mıydı sanki? Koluma baktığımda kızardığını ve parmak izlerinin çıktığını gördüm. Gözlerimdeki yaşlar daha da şiddetlenmiş kızarmış kolumun üstüne bir bir akıp dahada yakıyordu canımı.

Benim tek suçum onu sevmekti. Bu suçun cezasını yıllarca çektim ve hala da çekiyorum. Bu hayatta herkese karşı güçlü durdum, kendimi ezdirmedim, müsaade etmedim ama bu adam

karşısında güçsüzleşiyor bir şey yapamıyordum. Çünkü o kimse değildi o benim sevdiğim adamdı. Varlığı, kokusu beni etkisi altına alıyor, onun karşısında gücüm kalmıyordu. Ama artık yeterdi madem o öyle istiyordu öyle davranacaktım. Onu seviyor olabilirdim ama gurursuz değildim. Onun karşısında güçlü duracak bana bunları yapmasına izin vermeyecektim. Gerekirse görünmez olup gerekmediği zamanlarda yanında olmayacaktım.

Gözlerimi hırsla silip banyoya doğru gittim. Elimi yüzümü yıkayıp biraz sakinleşmeyi bekledim.Az sonra Avşin gelmiş beni çağırmıştı. Ona yüzümü döndüğümde ise gözleri kocaman açılmış bir şekilde yanıma doğru geldi.

"Arya ne oldu sana, ne bu halin? " diye sordu telaşla.

Kafamı yok bir şey anlamında sallayıp gitmek için adım atmıştım ki beni durdurdu.

"Arya ne oldu böyle? Anlat bana hadi " dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerimi kaçırdım. Ne diyebilirdim ki,

abisinin beni bu hale getirdiğini nasıl anlatırdım?

"*Lütfen Avşin üstüme gelme. Şimdi değil daha sonra tamam mı? Bizi bekliyorlar*" diye yazdım.

"Anladım sanırım abimle ilgili. Peki tamam daha sonra konuşacağız ama lütfen üzme kendini " dedi bana sarılarak.

Kafamı sallayıp odadan çıktık. Aşağı indiğimizde ona bakmayıp oturdum ve zorda olsa bir şeyler yemeye başladım. Yemekler bitip kahve için herkes sedire geçip otururken o ise işinin olduğunu söyleyip çalışma odasına gitmişti. Ailesine de biraz mesafeliydi. Gerçekten de bu evliliği hiç istemediğini belli ediyordu. Dediği gibi bir yüktüm onun için. Saat geç olmuş herkes odalarına dağılırken Avşin de şansını tekrar denemiş ama benden bir şey alamayıp pes edip odasına çıktı.

Odaya girip bir süre öylece dikildim. Daha gelmemişti. Çalışma odasında olmalıydı hala. Onunla karşılaşmak istemediğim için hemen üstümü değiştirip banyoya geçtim. İşlerimi

halledip kapıyı açtım ve çıkacağım sırada sert bir şeye çarpıp geriye doğru sendeledim. Ben düşmeyi beklerken belimde hissettiğim kollarla ve yakınımda olan kokuyla öylece gözüm kapalı bir şekilde duruyordum. Gözlerimi yavaşça açıp fazlasıyla yakın olan Yiğit ' in yüzüyle karşı karşıya geldim. Sıcak nefesi yüzüme çarpıyor, gecenin karanlığıyla yarışır gözleri beni kendine çekiyordu.

Birkaç saniye o şekilde durup birbirimizin gözlerine baktık ve ne olduğunu anlamadan, önce belimdeki kollar, daha sonrada yüzüme yakın yüzü ve sıcak nefesi uzaklaştı. Ben korkuyla yine kızıp bağıracak diye beklerken, hiçbir şey demeden arkasını dönüp odadan çıktı.

Kızmamış, bağırmamıştı. Bu bir yandan şaşırtırken beni bir yandan da sevindirmişti çünkü bu iki günde ne kalbim ne ruhum daha fazla onun söyleyecek sözlerini kaldıramayacaktı. Elimi kalbimin üstüne koyup az önce olanların etkisinden çıkmaya çalışıyordum. Daha önce fotoğraf çekiminde bu kadar yakınlaşmıştık ama bu sefer çok farklıydı, böyle tuhaf bir

çekim oluşmuştu aramızda sanki. Derin derin nefesler alıp sakinleşmek için çabalıyordum. Bedenim de işe yarasa da uslanmaz, laf anlamaz kalbim de pek işe yaradığı söylenemezdi.

Nereye gitmişti öyle acaba? Çıkıp bakmayı düşünsemde vazgeçtim. Biraz önce olanlardan sonra ne yapacağını kestiremiyordum.

Kanepeye kurduğum yatağın içine girip düşünmeye başladım. Kaç dakika böyle düşünüp durduğumu bilmiyordum ama kapının açılma sesiyle düşüncelerim bölündü ve gözlerimi kapattım. Sırtım ona dönük olduğu için ne yaptığını göremiyordum. Bir süre bakışlarını üstümde hissettim. Daha sonra banyo kapısının açıldığını duydum. Gözlerimi açtım ve derin bir nefes aldım. Bir an uyumadığımı anlayacak diye korkmuş bunun için nefesimi tutmuştum. Banyo kapısı açılınca gözlerimi tekrar kapattım ve kıpırdamamak için kendimi sıktım. Yatağa girdiğini anladım ve bir süre sonra düzenli nefeslerini duydum. Uyumuştu sanırım. Onun tarafına dönüp bana dönük olan yüzünü izlemeye başladım. Ne kadar izledim bilmiyorum ama gözlerimin ağırlaştığını ve yavaş

yavaş uykuya çekildiğini hissediyordum. Sonrası ise karanlık...

****

Sabah uyandığımda Yiğit yine yoktu. Banyoda veya giyinme odasında olduğunu düşünsemde bir süre sonra gitmiş olduğunu anladım. Erkenden şirkete gitmiş olmalıydı. Üstümü değiştirip, aşağı indim. Ardımdan Avşin ' de inip masaya oturdu. Yiğit hariç hep birlikte kahvaltı yaptık.

Kadir amca da şirkete gitmiş, Esma teyze ise bir arkadaşına uğrayacağını söylemişti. Avşin ile tek kalıp film izledik ve birbirimizi daha iyi tanımak için birçok şey konuşmuştuk. Konu aşk hayatına gelince biraz kaçamak cevaplar vermişti ama yakında çözülürdü. Avşin ile güzel bir gün geçirmiş biraz da olsa kafa dağıtmıştım. Tabi dün neler olduğunu sormuş bende çok detaya girmeden bir şeyler anlatıp geçiştirmiştim.

Avşin ' le büyük avluda yürüyüp sohbet ederken dış kapı açılmıştı. İçeri önce Yiğit girmişti. Ardından elinde valiziyle giren kadına şok geçirerek baktım. Onlar içeri

doğru yürürken ben yerimde
kıpırdamadan donmuş bir şekilde öylece
duruyordum. Gördüklerim gerçek miydi,
yoksa yanılıyor muydum? Bilemedim....

.....

Burda kestim diye çok sövmeyin bana :)
Ama Yiğit ' e sövmek serbest :D

Acaba gelen kadın kim? Tahminleri alalım...

Birde arkadaşlar bu hafta biraz yoğun olabilirim. Elimden geldiğince bölümleri geç yayınlamamaya çalışacağım. Hep dediğim gibi bekletilmekten nefret ettiğim gibi bekletmektende nefret ederim.
O yüzden eğer çok az gecikirse bira mahzur görün lütfen.
Benimde yaşadığım bir hayatım ve sorumluluklarım var. Inanın bana sırf bölümü erken yazmak adına odalara kapanıp çıkmadığım için annemden az azar işitmiyorum:D

Ayrıca okunma sayısına göre oylar çok az ve bu beni çok üzüyor, hevesimi kırıyor. Hayalet okuyuculara sesleniyorum. ulen! küçücük yıldıza basmak çok mu zor be. Beni

çirkefleştirmeyin saçınızı başınızı yollarım hee :)
Şaka bir yana küçük yıldıza basmak zor olmasa gerek.

Lütfen oylarınızı ve yorumlarınızı eksik etmeyin...

Oyla
2,02 Bin
Paylaş

9. BÖLÜM

259 Bin ★ 10,5 Bin 1,39 Bin

Avluda oturmuş hala olayın şaşkınlığını atmaya çalışıyordum. Benimle aynı durumda olan Avşin de bir o kadar şaşkın ve meraklıydı.

"Artık anlatacak mısınız? " dedim ellerimi kullanarak. Özleyeceğim aklıma gelmezdi ama ellerimle konuşmak yazmaktan daha rahattı.

Seniha teyze ve Esma teyze yüzlerindeki gülücükle bize bakıyor bu halimizle eğleniyorlardı. Seniha teyze beni kolumdan tutup yanına çekti ve sarıldı. 78

"Dur be kızım önce sana doya doya sarılayım. İki günde çok özlemişim seni kuzum " dedi. 6

Onun bu şefkati ve sevgisiyle yüzüm gülmüş, mutlu olmuştum. Bu kadın sanki öz evladıymışım gibi seviyordu beni. Yengem bunun küçük bir kırıntısını bile göstermezken, benimle hiçbir bağı

olmayan bu kadın benim için her şey olmuştu. Bu yüzden onun yeri bambaşkaydı.

"Gerçekten artık anlatsanız anne " dedi Avşin sabırsızca.

Esma teyze kafasını sallayıp konuşmaya başladı.
"Aslında Seniha benim uzaktan akrabam. Genç yaşta tüm sevdiklerini kaybedince onu buraya yanımıza getirdim. Daha sonra ise Melike ve Murat ' ın ölümüyle Arya ' yı amcası almıştı. Melike benim için kardeşten öteydi aynı şekilde Murat 'a Kadir için.
Ben onu buraya bizimle yaşaması için getirmek istesemde amcası izin vermedi. Tabi haklıydı, abisinden kalan yeğenini bırakmak istemedi ama biz Sultan 'ın nasıl biri olduğunu biliyorduk. O kadın Arya 'ya hayatta rahat vermez, eziyet ederdi ki, etti de. Bir gün Kadir 'le bunu tartışırken Seniha duymuş ve oraya gidip Arya ' ya bakmak için gönüllü olmuştu. Bu fikir bizimde kafamıza yatınca amcanla konuşup Seniha 'yı sana bakması ama bizim açımızdan seni koruması için o konakta işe aldırdık" dedi Esma teyze.

Olanları şaşkınlıkla dinliyordum. Bu iki kadın yüreği çok güzel insanlardı. Merhametleri ve sevgileri o kadar yüceydi ki ne yapsam haklarını ödeyemezdim.

"Ben zaten hayatımdaki herkesi kaybetmiş tek başıma kalmıştım. Allah razı olsun Esma beni bırakmayıp yanına aldırdı. Senin durumunu öğrenince, benim gibi yalnız kalmanı istemedim. Hele ki küçücük ve savunmasızken. Bazen koruyamadım ama canının yandığı her an benimki daha fazla yandı kuzum. Sen benim hiç olmayan kızım gibi oldun. O kadar masum ve güzeldinki seni görür görmez seni sarıp korumak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin içtim" dedi ardından Seniha teyze devam ederek.

Gözlerim dolmuştu. Tabi benim gibi diğer iki kadının ve Avşin ' inde. İlk önce Seniha teyzeme sarılıp anne gibi olan kokusunu içime çektim. Daha sonra Esma teyzeye sarıldım sıkı sıkı. Bu iki kadın da benim annemdi. Bir anne kaybettim ama iki anne kazandım.

Ellerimi kaldırıp,
"Ben sizin hakkınızı nasıl öderim. Hele ki

sen Seniha Sultan" dedim.

"Öyle deme kuzum sen benim canımsın. Sen mutlu ol ben ne hak isterim ne başka bir şey " dedi Seniha teyzem şefkatle saçlarımı okşarken.

"Sultan cadısı biliyor muydu? " diye sordu Avşin.

"Bilse hayatta izin vermezdi. Ne Arya ' nın annesinden ne de benden haz ederdi. O yüzden bir tek amcan biliyordu onu da söylememesi için bir şekilde hallettik " dedi Esma teyze.

"Vay be neler çevirmişsiniz öyle. Valla korkulur sizden " dedi Avşin.

Bu dediğine hepimiz güldük.
"Artık hep burda kalacaksın değil mi? " dedim ellerimi kullanarak.

"Evet kuzum tabi Esma benden sıkılıp kovmazsa " dedi gülerek.

"O nasıl söz, burası senin de evin. Hem ayrıca tekrar kavuştum arkadaşıma, bırakır mıyım?" dedi Esma teyze yalancı bir kızgınlıkla.

Onların bu tatlı atışmasına Avşin ' le gülerek izliyorduk. Çok mutluydum, artık Seniha teyzemde burda, yanımdaydı. Umarım her şey yavaş yavaş yoluna girerdi. Sofra hazır olana kadar oturmuş sohbet etmiştik. Yiğit kendini yine çalışma odasına kapatmış yemek hazır olunca gelmişti. Yine sert ve soğuktu her zamanki gibi. Gördüğüm bazı fotoğraflarda her ne kadar çok gülmese de yüzünde hafif bir tebessüm ve soğuk olmayan bir duruş vardı. Önceden ailesine karşı bu kadar soğuk değildi anladığım kadarıyla ama benimle evlendirilmek istemeleri sonucunda onlarla arasına da mesafe koymuştu. Tabi birde ben burda olduğum içindi. Haz etmiyor, nefret ediyordu benden. Acaba konuşamadığım için miydi ya da böyle olmasaydım sever miydi beni? gibi sorular hep aklımda dönüp duruyordu.

Beni hiçbir zaman sevmeyecek, ama ömür boyu sevmekten vazgeçmeyeceğim bu adamla hep böyle mesafeli ve birbirimize yabancı kalacaktık. Canım yanıyor, kalbim acıyla kasılıyordu. Buna mahkumdum, tıpkı sessizliğe mahkum olduğum gibi. Gözlerim hafiften dolmaya başlamıştı ama burda herkesin içinde olmazdı. O yüzden kendimi toparlayıp

yemeğimi yemeye başladım.

Yemek büyüklerin hoş sohbetiyle güzel geçmişti. Yiğit hiç konuşmuyor sadece arada sorulanlara cevap veriyordu. Avşin ise her zamanki gibi şen şakrak halleriyle güldürüyor, kahkaha attırıyordu. Bense öylece onlara bakıp tebessüm ediyordum. Seniha teyzenin bakışları bana kayınca bir süre gözlerime bakmış daha sonra acı bir tebessüm yollamıştı bana. Anlamıştı gözlerimde ki acıyı, yüzümdeki sahte tebessümü. O beni herkesten iyi tanır, iyi bilirdi. Beni o büyütmüş ne hissettiğimi en iyi o bilirdi. Gözlerinden sonra konuşacağız mesajını almıştım. Gözlerimi kapatıp açtım cevap olarak.

Yemekler bitip, kahveler içildi ve herkes yavaştan odasına dağılmaya başlamıştı. Yiğit daha önce gittiği için uyumuştu bile. Ses çıkarmamaya özen göstererek üstümü değiştirip, yatağımı kurdum. Uzanıp, yüzümü yine dün geceki gibi onun tarafına döndürdüm. Hep bu tarafa dönük bir şekilde yatıyordu. Çok nadir kımıldıyor ve dönüyordu.

Yakışıklıydı. Hemde fazlasıyla. Siyah gür saçları esmer teniyle farklı bir havası vardı. Ne çok isterdim siyah saçlarının

arasında parmaklarımı dolaştırmaya. Hep bunun hayalini kurmuş ama imkansızlığıyla da kavrulmuştum. Şimdi ise çok yakındı ama bir o kadar da uzak. Yine onu izlemeye dalmış bir şekilde ona bakarken telefon sesiyle irkilmiş anında gözlerimi kapatmıştım. Bu onun telefonuydu ve saat gecenin 1 ' iydi. Kim bu saatte arardı ki onu? Kötü bir şey olmuştur diye korkmaya başlamıştım ki Yiğit telefonu açmadı. Gözümü hafif aralayıp ona baktım. Karanlık olduğu için görmüyordu yüzümü ama telefonun ışığından dolayı ben onunkini net bir şekilde görüyordum. Kaşları çatık, yüz hatları sertleşmişti. Bir süre sonra telefona gelen bildirim sesiyle daha da sinirlenmiş ve gerilmişti. Sanırım mesaj gelmişti bu sefer. Kim bu saatte onu arayıp mesaj atan. Ayrıca o neden bu kadar sinirlenmişti?

Aklımda ki bu sorularla boğuşurken bakışları birden benim olduğum tarafa dönmüştü. Gözlerimi hemen kapatıp uyuyormuş gibi yaptım. Şanslıydım ki karanlıktan dolayı titreyen kirpiklerimi göremiyordu. Bir süre bana bakmış sonra da telefonunu komodine fırlatıp arkasını dönüp yatmaya devam etti. Benimse

aklım hala bu saatte onu kimin aramış olmasındaydı.

Birden aklıma gelen şeyle kalbim korkuyla atmış, nefesim kesilmişti. Ya birlikte olduğu bir sevgilisi veya başka bir kadın varsa. Bu düşünceyle ruhum bedenimden çekilmiş, kalbim her bir tarafa dağılmıştı. Bu olamazdı değil mi? Bunu yapmazdı. Ne ara dolduğunu bilmediğim gözlerimden bir yaş düşüp yanağımdan boynuma doğru yol aldı. Umarım böyle bir şey olmazdı, yoksa o zaman ben ölürdüm. Burada bir dakika daha kalmaz, giderdim ne olursa olsun. Ne kadar böyle düşünüp durdum bilmiyorum ama beynimdeki düşüncelerle ve kalbimdeki sızıyla saatin kaç olduğunu bilmediğim bir saatte uykuya yenik düşmüş, kendimden geçmiştim.

****

Sabah uyandığımda uykusuz ve yorgun bir şekilde üstümü değişmiş beni bekleyen Yiğit ile aşağı indik. Esma teyze ve Kadir amca masada oturmuş bir şeyler konuşuyor ve gülüyorlardı. Hâlâ birbirlerini çok seviyor ve bunu yaşamaktan çekinmiyorlardı. Böylesine

yılların eksitemediği bir aşka iç çekmemek elde değildi. Hemen arkamızdan Avşin ve Seniha teyze de gelmiş hep beraber masaya oturup kahvaltı yapmaya başlamıştık.

Yiğit kalkıp işe gitmek için aşağı inerken bende arkasından gittim ve kapıya kadar geçirip yukarı çıktım. Tabi yine yüzüme bakmamış, direk gitmişti.

Esma teyzenin kızmalarına rağmen sofrayı toparlamada kızlara yardım edip mutfaktaki işlerede el atmıştım. Bu eskiden gelen bir alışkanlıktı aslında ama yapmaktan rahatsız değildim. Benim mutfakta kızlara yardım etmem onları şaşırtmıştı. Herhalde hanımağa moduna girip onlara kötü davranmamı bekliyorlardı. Onlarla iyi anlaşmış hemen, kaynaşmıştım. Hanımlara da kahve yapıp yukarı çıktım. Esma teyze ve Seniha teyze sohbet ediyorlardı ama Avşin yoktu ortalıkta.

"Elin sağlık kuzum "dedi Seniha teyze.

Yanlarına oturup bir süre sohbetlerini dinledim ama biraz sıkılmıştım.

"Avşin nerde? " diye sordum ellerimle

Seniha teyzeme.

"Odasına çıkacağını söyledi " dedi.

Kafamı sallayıp bir yukarı kata çıktım. Avşin' in odası buradaydı. Kapının önüne gelip kapıyı çaldım ama ses yoktu. İçerde değildir diye düşündüm ama yinede şansımı deneyip kapıyı açtım ve içeri girdim. Ben kapıyı açar açmaz Avşin irkilmiş arkasına bir şey saklamıştı. Bu hareketine kaşlarım havada şaşkınlıkla bakmıştım.

"Arya sen miydin, ayrıca niye öyle pat diye giriyorsun? "dedi, biraz kızmıştı.

Cebimdeki küçük defteri ve kalemi çıkarıp yazdım.
"Kapıyı çaldım ama duymadın. Özür dilerim " yazıp ona gösterdim.

Arkamı dönüp çıkacağım sırada,
"Arya, dur gitme "diyen sesini duydum.

Ona dönüp yüzüne baktım. Üzgün bir şekilde bana bakıyordu.
"Ben özür dilerim öyle birden şey olunca korkudan ne dediğimi bilemedim" dedi.

Masum ve pişman bakışlarıyla bana

baktı. Elini yatağın üstüne vurup,
"Hadi gel otur " dedi.

Ben bu tatlılığa nasıl dayanırım ki. Gülüp yanına oturdum.
"Ne oldu, bir sorun mu var? " yazıp ona gösterdim.

"Var ama çok uzun bir hikaye. Şu an anlatacak gücüm yok ama daha sonra anlatırım olur mu? " dedi.

Gözlerimi kapatıp açtım. Onu fazla sıkmayacaktım. İstediği zaman anlatırdı zaten. Onunda bir yarası vardı anladığım kadarıyla ve bu yara eminim ki aşk acısıydı.

Avşin ' le oturup konuştuk bir süre. Yine eski haline dönüp kahkahalara boğmuştu beni. Bu güler yüzünün altında acılar vardı bunu artık görebiliyordum. Ama Avşin çok güçlü bir kızdı ve ustalıkla saklıyordu duygularını.

Öyle böyle derken akşam olmuş yine aynı rutin bir şekilde yemek yenilmiş, kahveler sohbetler derken gece olmuş herkes odasına dağılmıştı.

Yiğit çalışma odasında çıkmış kapıda

karşılaşmıştık. Bakışları bir süre üstümde gezinmiş daha sonra gözlerimin içine bakmıştı. Ben daha fazla o siyah gözlerin girdabına girip kendimi kaybetmeden kapıyı açıp içeri girdim. Ardımdan da Yiğit girmişti. Üstümü değiştirip yatağımı kurmak için giyinme odasından çıkmıştım ki onunla yine burun burnuna gelmiştim. Kafamı kaldırıp yüzüne bakamıyordum. Gözlerimi geniş göğsünde sabitlemiş çekilmesini bekliyordum. Ama ne çekiliyor ne de hareket ediyordu. Sertçe yutkunup, ciğerlerime nefes olan kokusunu içime çektim. Kokusu beni benden alıp, ruhuma can katıyordu.

Bakışlarını üstümde hissediyor ve geriliyordum. Daha fazla buna dayanamayıp bir adım attım ve adım atmamla kenara çekildi. Ben yanından geçip giderken oda giyinme odasına girmişti. Bu olanlarla kalbim derimi acıtırcasına çarpıyor, heyecandan titriyordum. Aramızda çok tuhaf bir çekim olmuştu Birkaç dakika oturup kendime gelmeye çalıştım.

Kalkıp kanepeye yatağımı kurup içine girdim ve sırtımı ona döndüm. Az sonra kapı açılmış ve anladığım kadarıyla

yatağa girip yatmıştı. Bu olanlar ruhuma fazla gelmiş yorgunluk çökmüştü üzerime. Göz kapaklarım ağırlaşmış uykuya dalmıştım.

****

Sabah her zaman ki gibi sessizce kahvaltı yaparken Yiğit ' in sesiyle sessizlik bölünmüş yerini telaşa bırakmıştı.

"Bu akşam beraber iş yaptığımız ortaklarımız yemeğe gelecekler" dedi.

"Oğlum bu şimdi mi söylenir? Nasıl yetişecek akşama kadar her şey?" dedi Esma teyze telaşla.

"Abartma anne. Hem daha akşama çok var yetişir merak etme " dedi Yiğit umursamazca.

Esma teyze Yiğit ' e sinirli bir bakış atmış ama onun umrunda olmamıştı. Buradaki insanlar misafir gelince bir gün önceden başlardı hazırlıklara. Bu konuda hassas ve titizlerdi. Bu yüzden bizi yorucu bir gün bekliyordu.

"Ayrıca hepimiz aynı yerde yiyeceğiz.

Buradaki aile ortamını görmek istiyorlar " diye devam etti Yiğit.

Bizde misafir oldu mu, daha doğrusu yabancı misafir oldu mu kadınlar ayrı erkekler ayrı yerdi. Bu yüzden Yiğit bunu belirtmiş, ayrı sofra kurmayalım diye önceden söylemişti.

Yiğit ve Kadir amca şirkete giderken biz hanımlar ise hummalı bir hazırlığa başlamıştık. Bazıları temizlik yapıyor bazıları da mutfakta buraya has yemekler yapıyordu. Ve bende mutfak kısmındaydım. Seniha teyze yemeklerimin çok güzel olduğunu söylemişti. Esma teyzede beni görevlendirmiş Seniha teyzeyle mutfağa girişmiştik.

Seniha teyzemle önce içli köfte açtık. Bir kaç ufak tefek meze hazırladık. Zaten içli köfte uzun ve zahmetli bir yemek olduğu için çoğu vakit ona gitmişti. Akşama üç saat kalmıştı. Bende Sac tava yaptım. Seniha teyze benimkinin çok güzel olduğunu söyleyip bana bırakmıştı. Birkaç çeşit etli yemek, salata ve buraların vazgeçilmezi bulgur pilavı yapmış her şeyi hazırlamıştık.

İçeri Avşin yorgun bir şekilde girmiş kendini sandalyeye atmıştı.
"Of anam çok yoruldum ya. Annem pertimizi çıkardı. Silip temizlediğimiz yerleri beğenmeyip tam üç defa tekrar temizletti. Bu kadın misafir gelince bir canavara dönüşüyor resmen " diye hayıflanan ve isyan bayrağını çeken Avşin ' e gülerek bakıyorduk.

"Annen çok evhamlı bir kadın. Bunu yapmasına şaşırmadım " dedi Seniha teyze.

"Burda çalışmak yerine benim dedikodum yapılıyor galiba " diyerek içeri girdi Esma teyze.

"Yok annecim. Biz hiç öyle şey yapar mıyız? Herkes çalışıyor işte" dedi Avşin hemen atılarak.

Esma teyze ona inanmayan bakışlar atıp konuşmaya başladı.
"Herkes çalışıyor da sen ne yapıyorsun? Burda oturup çene çalarsın anca " dedi Esma teyze kaşlarını çatarak.

"İnsaf be kadın! Sabahtandır öldüm. Temizlediğimiz yerleri beğenmeyip üç defa temizlettirdin. Sanırsın ki başbakan

geliyor "diye sitem etti annesine Avşin.

Bu hali çok tatlıydı ama üzüldüm onun için çünkü Esma teyze gerçekten kök söktürmüştü herkese.

"Hadi hadi çok konuşma. Yapılacak birkaç işimiz daha kaldı " dedi Esma teyze Avşin ' in hayıflanmasını umursamayarak.

Avşin ağlar gibi sesler çıkarıp mutfaktan çıkan Esma teyzenin peşine takıldı.
Çıkmadan bize dönüp,
"Hakkınızı helal edin. Bu kadın beni öldürmeden bırakmayacak " deyip gitti.

Bu haline gülmüş ama bir yandan da üzülmüştük. Her şey bitmişti ve bende son kontrolleri yapıp üstümü değiştirmek için yukarı çıktım.

Odaya girip direk banyoya yöneldim. Duş almak için direk banyoya doğru yürüdüm. Bütün gün mutfaktaydım ve yemek kokuyordum. Duş alıp banyodan bornozumla çıkıp giyinme odasına gittim. Bir süre dolapla bakışıp ne giysem diye düşündüm. Gözüme mor uzun bir elbise takıldı. Ne çok abartılı ne çok sıradandı ve bu akşam için gayet uygundu. Elime

alıp tam bornozumun kuşağını açacağım sırada kapı açıldı ve içeri Yiğit girdi.

Elbise elimden kayıp düşerken donmuş bir şekilde Yiğit ' e bakıyordum. Tabi onunda durumu benden farklı değildi. Şok olmuş bir şekilde bana bakıyordu. Bense ne yapacağımı bilmiyordum? Öylece hareketsiz bir şekilde Yiğit'in değişen bakışlarını izliyordum. Kuşağı sıkı sıkı tutup başımı önüme eğdim. Yüzüm kulaklarıma kadar kızarmış çok utanıyordum. Bakışlarını üstümde hissettiğim her saniye yerin dibine girmek ve bir daha da çıkmamak istiyordum. Koşup saklanabileceğim bir yerde yoktu. Öylece ulu orta durmuş, beni seyretmesine izin veriyordum. 24

Kalbim hızlanmaya, vücudum ise titremeye başlamıştı. Bu adam neden hala bakışlarını üstümden çekmiyor ve gitmiyordu. Kafamı hafifçe kaldırıp yüzüne baktım. Gözleri çok farklı bakıyordu. Sanki beğeni vardı o gözlerde ama tam emin değilim çünkü o kadar kısa bir an gördüm ki, ona baktığımı fark edip kendini toparladı ve yine ifadesiz haline geri döndü. 2

"Ben burda olduğunu bilmiyordum. 46

Kusura bakma" deyip hızla çıktı odadan. 46

Ses tonu da bir az önceki bakışları gibi farklıydı. Karmakarışık ve anlaşılmazdı. Dolabın aynasından yüzüme baktım. Sanki kafamı salça kavanozuna batırmışlardı. Yüzüm tam da öyleydi. Kızarmış ve yanıyordu. O gece beni odada yakaladığı zaman bile bu kadar çok kızarmamış utanmamıştım.

İçimdeki ses o senin kocan utanmamam gerektiğini söylese de elimde değildi. Hayatımda ilk defa bir erkeğe böyle göründüm. Her ne kadar kocamda olsa aramızda bir şey geçmemişti ve biz hala iki yabancı gibiydik. Of ya şimdi nasıl bakacağım yüzüne. Acaba hiç çıkmasam mı bu odadan? Ama öyle de olmaz ki. 30

Makyaj aynasının önündeki sandalyeye bedenimi bırakmış bir süre kendime gelmeye çalıştım ama bu pek başarılı olamıyordu çünkü aklıma geldiği her an kızarıyor ve utanıyordum. Tabi kalbimin heyecandan atması da cabasıydı.

Bir süre öyle durmuş ama gözüm saatte takıldığı an bu sefer telaşla ayağa kalkıp hazırlanmaya koyuldum. Gelmelerine az bir zaman kalmıştı ve ben hala hazır

değildim. Ayrıca sofranın son halini kontrol edip eksik var mı diye bakmalıydım. Esma teyzenin yüzünü kara çıkarmak istemiyordum.

Elbisemi giyip saçlarımı kuruttum. Saçlarım zaten kendiliğinden düz olduğu için salık bıraktım ve yüzüme çok hafif bir makyaj yaptım. Aynadan son kez kendime bakıp odadan çıktım. Allah'tan Yiğit odada yoktu. Olmasa ne olur sanki hiç karşılaşmayacaksınız, dedi iç sesim haklıydı.

Odadan çıkıp aşağı indim. Kızlar sofrayı kuruyordu. Sofraya baktığımda neredeyse tamamlanmış ve hiçbir eksik yok gibi görünüyordu. Gerçekten çok güzel bir sofraydı. Yok yok denilecek türdendi. Umarım sorunsuz biterdi bu akşam.

Hazırlanmış bir şekilde yanıma gelen Esma teyzeye baktım. Yüzündeki memnun ifadeyle sofraya bakıyordu. Bakışları bana dönünce gülümseyip alnımdan öptü.

"İşte benim gelinim" dedi ve devam etti.
" Her şey çok güzel gözüküyor kızım. Teşekkür ederim "

Esma teyzeye sıcacık gülümsedim. Bu kadını çok seviyordum. Beni Avşin' den ayırmamış, aynı şefkati ve sevgiyi göstermişti. Böyle kaynana herkese nasip olmazdı ve ben bu yüzden her zaman şükür ediyordum Allah ' a.

Herkes ve her şey hazır bir şekilde misafirlerin gelmesini bekliyordu. Yiğit de az önce inmişti. Kafamı kaldırıp yüzüne bakamıyordum. Olanlar aklıma geldikçe kızarıyor adeta domatese dönüyordum. Allah' tan başımı eğince saçlarım yüzümü kapatıyor ve yüzümdeki kızarmış ifadeyi kimse görmüyordu. Üstümde hissettiğim bakışlarla kafamı kaldırdım ve o aşık olduğum siyah gözlerle karşılaştım. Yutkunup bakışlarımı kaçırdım. Biraz önce düzelen yanaklarım tekrar alev almıştı. Sanırım bir süre bu böyle devam edecekti.

Neyse ki kapının açılmasıyla düşüncelerim dağılmış, onunda bakışları üstümden çekilmişti. Sanırım beklenen misafirler gelmişti. İçeri giren 45 yaşlarında bir adam yanında eşi diye tahmin ettiğim güzel ve bakımlı bir kadın vardı. Ardından da benim yaşlarımda bir

kız ve daha 15 yaşlarında bir oğlan girmişti.

Adam güler yüzle Kadir amcaya yaklaştı ve tokalaştılar. Ardından bayanlar tanışıp kaynaşmıştı. Hoş geldin ve tanışma faslından sonra bir müddet oturup sohbet edildi. Çok tatlı ve iyi insanlara benziyorlardı.

"Maşallah kocaman kızınız var ama hala çok genç ve güzel gözüküyorsunuz " dedi Esma teyze.

Evet haklıydı. Kadın en fazla otuzlarının sonundaydı.

"Ah hayır Buse benim kızım değil eşimin abisinin kızı. Bu işte beraber çalıştıkları için o da bizimle geldi " dedi kadın tatlı bir tebessümle.

Bakışların istemsiz kıza kaydı. Esmer teni ve siyah saçlarıyla oldukça güzel bir kızdı. Oda erkeklerle iş muhabbetine girmiş onlarla oturuyordu. Tülay hanımın dediği gibi o da onlarla çalışıyordu.

Kızın ara ara bakışları Yiğit ' e takılıyor ve gözlerindeki hayranlıkla onu

seyretmeye başlıyordu. Zaten ona yakın oturmuş gülerek bir şeyler anlatıp arada da elini koluna koyuyordu. Bu kaşlarımın çatılmasına ve sinirden dişlerimi sıkmama neden oluyordu. Bu kızın Yiğit ' e ilgisinin olduğu apaçık belliydi. Bu düşünceyle içimdeki öfke ve kıskançlık kıvılcımları büyüyüp harlı bir ateşe dönüşmeye başlamıştı. Birde sürekli beraber çalışacaklardı. Peki ben ne yapacaktım? Tabi ki hiç bir şey. En çokta öfkemi artıran ve canımı acıtan da buydu. Onun karısıydım evet ama üstünde hiçbir hakkım yoktu. Birbirimize yabancıydık hala. Bu kız günün birinde aklına girip kendine aşık ederse yapabileceğim bir şey yoktu. Gözlerim dolup taşmadan önce Esma teyzeye son kontrolleri yapacağımı söyleyip kendimi banyoya attım. Gözlerim yanıyor ve yaşlar bir bir düşüyordu. Korkuyordum. Ona daha kavuşamamışken kaybetmekten korkuyordum. Titreyen ellerimle göz yaşlarımı silip yüzüme su serptim.

Kendime azda olsa geldiğimde çıkacağım sırada birine çarptım. Kafamı kaldırdığımda Avşin ile burun buruna geldim.

"Arya ne oldu, yine neden ağladın? " dedi üzgünce.

Gözlerimi kaçırıp yok bir şey anlamında omuz silktim.
"Hayır küçük hanım bu sefer olmaz. Anlatacaksın bana " dedi ve kolumdan tutup odasına soktu.

Elime kağıt ve kalem verip başıyla yazmamı işaret etti. Derin bir nefes alıp yazdım. Yazarken öldüm, kahroldum. Biraz önce düşündüklerimi yazıp ona gösterdim. Okuyup yüzüme baktı.

"Boşuna üzüyorsun kendini. Böyle bir şey olmayacak " dedi kendinden emin bir şekilde.

Kaşlarımı çatıp tekrar yazmaya başladım.
"*Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun*"

Avşin elimi tutup güven veren bir gülümsemeyle bana baktı.
"Bunu hissediyorum Arya. Abim sana aşık olacak. Lütfen sende inan ve umudunu kaybetme. Hem ayrıca o aşağıdaki boya küpü avucunu yalar. Abim onun gibilere bakmaz. Baksaydı emin ol şu an onun gibi bir kadınla evli

olurdu" dedi.

İçime az da olsa su serpilmişti ama yinede korkum olduğu gibi duruyordu. İşte her zaman ki gibi konu Yiğit olunca güçsüzleşiyor ne yapacağımı bilemiyordum.

Avşin ile aşağı indiğimizde herkes masaya geçmeye başlamıştı. Bizde yerimize geçip oturduk. Servisi çalışanlar yapacaktı. Tülay hanımın bakışları üstümdeydi ve kafamı kaldırıp küçük bir tebessüm ettim. Oda aynı şekilde karşılık verdi.

"Masaallah çok güzel bir yüzünüz var" dedi ve Esma teyzeye dönüp devam etti. "Bu güzel kız neyiniz oluyor? "

Bütün bakışlar bana dönmüştü ve bu utanmama sebep olmuştu.
"O benim gelinim. Yiğit 'in karısı" dedi Esma teyze gururla.

"Yiğit bey çok şanslısınız gerçekten çok güzel bir karınız var " dedi Tülay Hanım.

"Evet Tülay ' a katılıyorum. Gerçekten yakışıyorsunuz " dedi Tülay Hanımın eşi Sedat Bey.

Ben utanmış bir şekilde onları dinlerken kıskanç ve soğuk bakışlarıyla Buse denen kız beni süzüyordu. Benden hoşlanmamıştı belli ki. Sanki ben çok haz ettim de ondan. Gözlerimin içine bakıp meydan okuyan bakışlarla bana baktı. Bende aynı şekilde bakıp karşılık verdim. Niyetini gayet açık bir şekilde beli ediyordu, benim onun karısı olmamı umursamadan. Elimdeki çatalı öfkeyle sıktım. Rahat bir kızdı bu belliydi zaten. Yanımda oturan Avşin ' in elini bacağımın üstünde hissettim. Kafamı çevirip ona baktığımda bana güven veren bakışlarıyla karşılaştım. Ona zor da olsa küçük bir tebessüm yollayıp önüme döndüm. 9

Yiğit teşekkür etmişti söylenenlere. Yanımda oturuyordu ama bedeni ne kadar yakınsa ruhu bir o kadar uzaktı bana. Ona ulaşamıyordum. İzin vermiyordu buna ve biliyordum ki ne yaparsam yapayım o izin vermedikçe ona ulaşamayacaktım. 2

Herneyse. Bunları düşünmenin ne yeri ne zamanıydı şuan.

Masada ara ara iş ara ara da normal 5

samimi bir sohbet dönüyordu. Yemekleri çok beğenmiş ve hayran kalmışlardı. "Bunun adı ne ve kim yaptı? "diye sordu Tülay hanım Sac tavayı işaret ederek.

"Bu Sac tava ve gelinim Arya yaptı " dedi Esma teyze.

"Gerçekten çok güzel ve farklı bir lezzet. Yapanda güzel yapmış tabi " dedi bana tebessüm ederek.

Bu kadın gerçekten çok tatlı bir kadındı. Zarif ve narin bir o kadar da güzeldi.

Başımı hafifçe eğip tebessüm ettim. "Ayrıca abimin en sevdiği yemek ve yengemde onun için her zaman yapar " dedi Avşin.

Ben bunu neden söylediğine anlam vermeyen bir şekilde bakarken o bakışlarıyla Buse denen kıza bakıp ona bilmiş bir gülümseme yollamakla meşguldü. Allah'tan erkekler koyu bir sohbete dalmış sadece biz hanımlar duymuştuk ve tabi mesajın gönderilmek istendiği asıl kişi de dahil.

Buse ' nin yüzü düşmüş kafasını yemeğine gömmüştü. Avşin' e baktığımda

bana göz kırpıp, sinsi bir gülüş yollamıştı.
Ah bu kız çok fenaydı.

Yemek ve kahve faslı da güzel bir şekilde geçmişti.
Misafirler artık gitmek için ayaklanmıştı.
Güzel ve sorunsuz bir akşamdı tabi Buse kısmı hariç.

Misafirleri kapıya kadar geçirdiğimiz esnada Sedat Bey ' in sesini duyduk. "Her şey için çok teşekkür ederiz. Güzel bir akşamdı" dedi tebessümle.

"Her zaman bekleriz "dedi ardından da Kadir amca.

Misafirlerle vedalaştığımız esnada Buse Yiğit ' e sarılmış, yapmıştı yapacağını.
Ben sinirden kudurmuş bir şekilde onlara bakarken bana sinsi bir gülümseme yollayıp arabaya binmişti.
Yumruklarımı sıktım ve öfkeli gözlerle ardından baktım. Benim kadar Avşin de bir o kadar sinirlenmişti ama benimki kıskançlık denen o illet duygusu sarmıştı tüm benliğimi. Bakışlarım Yiğit ' e kayınca gerilmiş olduğunu gördüm. Dönüp bakışlarını bana yönlendirdiğinde öfkeli halime kaşları havada bakmıştı. Arkamı dönüp yukarı çıktım. Herkese iyi

geceler deyip odama gittim. Tabi içimden o utanmaza saydırıp duruyordum.

Üstümü değiştirip yatağımı kurduğum esnada içeri Yiğit girmiş ve üstünü değiştirip gelmişti. Kanepeyi yatmak için hazırlamayı bitirip gireceğim anda ensemde hissettiğim nefesle olduğum yere çakılıp kaldım. Sertçe yutkunup, kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama nafileydi. O şu an arkamda duruyor ve nefesi ensemi istila ediyordu. Ne olduğunu anlamadan kolumdan tutmuş, oradan uzaklaştırmıştı.

"Yatağa geç burda ben yatacağım "dedi.

Yüzüne şaşırmış bir şekilde bakarken daha sonra kaşlarımı çattım. Dalga mı geçiyordu bu adam benimle? Önce beni yatakta istemeyip kovdu şimdi de gelmiş burda ben yatacağım sen yatağa geç diyordu. Komodinin üstünde duran not defteri ve kalemi alıp yazmaya başladım.

Zaten sinirliydim az önce aşağıda olanlara, bu yaptığı dengesizlikle dahada sinirlenmiştim.

"Gerek yok ben yerimden memnunum

"yazıp ona gösterdim.

Şimdi sinirlenme sırası ondaydı. Bana doğru bir adım atıp,
"Lafımın ikiletilmesinden hoşlanmam. Şimdi geç şuraya ve uyu "dedi yatağı işaret ederek.

Ben yine bir şeyler yazmaya çalışırken elimdeki defter ve kalemi alıp, kendim için hazırladığım yatağa girdi. Ağzım açık bir şekilde yaptığına bakarken tekrar konuşmasıyla kendime geldim.

"Başımda dikilip durmayı kes ve git yat " dedi sert sesiyle.

Şaşkın bir şekilde yatağa girip uzandım. Bu adam gerçekten dengesizdi. Çarşafları bile degiştirmeme izin vermedi. Neden böyle birden değiştiğini düşünürken yataktan gelen kokusuyla mayışmıştım. Anladım ki ben bu adamın kokusuna bile ayrı aşıktım. Zaten günün verdiği yorgunlukla ve Yiğit ' in o erkeksi güzel kokusuyla daha fazla dayanamayıp gözlerimi kapattım ve derin bir uykuya daldım.

.....

10. BÖLÜM

280 Bin ★ 10,7 Bin 2,45 Bin

Tam bir ay olmuştu evleneli. O günden bu yana değişen bir şey olmamıştı. Hala aynı evde, aynı odada, iki yabancı gibiydik. O bana adım atmıyor, benim de ona adım atmama izin vermiyordu. Gerçi izin verse ne olacak ki? Buna cesaret edebilir miydim? İşte orası karışıktı. Bazen kendimi çok güçlü ve fazlasıyla cesaretli hissedip ne olacaksa olsun diyor ve ona adım atmayı düşünüyordum ama sonra kızacak ve tersleyip dalga geçecek diye korkuyor, vazgeçiyordum.

Ona hem çok yakın hem de çok uzaktım. Bunca sene sonra ona böylesine yakın olup da uzak durmak beni mutlu edeceğine canımı yakıyordu. Çünkü yeteceğini sanmıştım fakat yanılmışım.

Yiğit.

Sevdiğim adam.

Kalbime, ruhuma, tüm benliğime işleyen gönül yaram.

Niye bu kadar ulaşılmazsın? Duvarları o kadar kalın ki hiçbir şekilde yıkıp geçemiyor, ona ulaşamıyordum. Umudum yavaş yavaş tükenmek üzereydi ve kalbim acı içinde inim inim inliyordu. Aslında uzaktan sevmek daha kolaydı. Evet o da acı veriyordu ama yakınında olup uzak kalmak daha can yakıcıydı.

Bu eve bu insanlara alışmıştım artık. Onlarla iyi anlaşıyor, her şey güzel gidiyordu. Tabi Yiğit dışında. O hala çok soğuktu ama eskisi gibi kötü davranmıyor, canımı yakmıyordu. Sabah erken çıkıyor gece geç geliyordu. O gelene kadar bekliyor, geldiğinde ise uyumuş gibi yapıyordum. İşleri bu ara yoğundu ama tek bundan değildi geç gelişleri. Biliyordum benimle olabildiğince az karşılaşmak istiyordu. Bu her ne kadar beni üzse de ses etmiyor, ona uyuyordum. O böyle istiyorsa öyle olacaktı. Belki benim yerimde başkası olsa ona kendini sevdirmek veya baştan çıkarmak için her şeyi yapardı ama ben öyle biri değildim. Elbette seviyorsan çabalamak lazımdı ama basit ve gursuz da olmamak gerekiyordu bana göre.

O geceden sonra kanepede o yatıyordu.

Gerçekten bazen çok dengesiz oluyor, kafamı karıştırıyordu. O gece kokusuyla bu güne kadar en huzurlu bir şekilde uyumuş ve uzun zaman çarşafları değiştirmemiştim. Taki kokusu silinene kadar. Bazen kendimi bu yüzden aciz hissediyordum ama bir yandan da böyle olmadığımı da biliyordum çünkü ben aşık ve sevdalı bir kadındım. Onun kokusuyla da hayat buluyor, mutlu oluyordum. Kalbimi ona kaptırmış olmam benim suçun değildi.
Ah be adam! Senin için bu yürekteki kor yangın hiç dinmiyor, her gün daha da artıyordu. Uzaktayken de hayalini kurardım, yakınındayken de kuruyor varlığınla avunuyorum.

Yine birkaç gündür olduğu gibi Yiğit yoktu. Erkenden çıkmış, şirkete gitmişti. Bende hazırlanmış aşağı iniyordum. Kahvaltı hazırdı ve bir tek Avşin vardı. Telefonla konuşuyordu. Konuştuğu her neyse ve kimse mutlu olmuş bir ifade vardı yüzünde. Beni görünce konuşmasını sonlandırıp, hızlı olmam için elini kaldırmıştı. Sanırım bana söyleyeceği bir şey vardı ve sabırsızdı. Yanına vardığımda beni hemen oturttu ve konuşmaya başladı.

"Arya sana güzel bir haberim var " dedi heyecanla.

Onun bu heyecanına ortak olup nedir anlamında kafamı salladım.

"Hani Buse denen o yılan kız var ya İstanbul ' a geri dönmüş. Daha doğrusu abim postalamış " dedi.

O kızın ismini duymamla kaşlarım çatılmış, sinirlenmiştim. Ama daha sonra Avşin ' in söylediğiyle önce şaşırmış sonra da bir sevinç dalgası sarmıştı içimi. O kız gitmişti yani. Artık Yiğit ' in etrafında olmayacak, ona yaklaşamayacaktı. Ama Avşin bunu nerden biliyordu ve Yiğit neden böyle bir şey yaptı? Aklımda ki soruları elimdeki küçük deftere yazıp Avşin ' e gösterdim.

"Öncelikle yengecim istihbaratım sağlam "dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

Ben ona anlamadığımı belirten bir bakış atıp gözlerimdeki merakla ona bakmaya başladım.

"Abimin sekreteri İpek söyledi. Ha ama merak etme İpek iyi kızdır. Ayrıca evli ve bir çocuğu var yani tehlike arz etmiyor"

deyip göz kırptı ve devam etti.

"O yılan iki haftadır abimin peşinden ayrılmıyor onu baştan çıkarmak için elinden geleni yapıyormuş. Abim ise Sedat Bey yani amcası için katlanıyordu. Ama abimin canına tak etmiş ve buna bağırıp çağırmış. Birde ' ben evli bir adamım. Hareketlerine ya dikkat et yada seni burdan gönderirim ' demiş. Tabi laftan anlar mı o arsız? Abimi takmayıp daha fazla üstüne gitmiş. Abim artık patlayıp, amcasına her şeyi anlatmış ve onu burdan göndermesini istemiş. Amcası da hem çok sinirlenmiş hem de mahçub olmuş ve ilk uçakla İstanbul ' a postalamış" dedi gülerek.

Oh olsundu.

Çok sevinmiştim bu habere. Hatta o kadar sevinmiştim ki Yiğit burda olsa koşar sarılırdım. Onun böyle bir şey yapması çok hoşuma gitmişti. O kıza haddini bildirip, göndermişti. Bugün güne çok güzel başlamış, yüzümde gülümseme eksik olmamıştı.

Kahvaltıdan sonra Seniha teyze ve Esma teyze bir arkadaşlarına, Kadir amca da şirkete gitmişti. Avşin ' le evde tek kalmış

canımız sıkılmış bir şekilde oturuyorduk. Avşin oflayıp ayağa kalktı.

"Hadi Arya kalk gidiyoruz " dedi.

Ben nereye anlamında kafamı salladım. "Dışarı çıkalım, alışveriş yapalım veya gezelim. Ne bileyim bir şeyler yapalım işte. Ben çok sıkıldım evde oturmaktan " dedi.

"*Güzel olurdu ama annenlere sormamız lazım önce* " yazıp ona gösterdim.

"Merak etme ben annemi hallederim. Hadi git hazırlan" dedi ve odasına doğru gitti.

Bende odama çıkıp üstümü değiştirdim. Pek kot pantolon giymezdim ama değişiklik olsun. Siyah kotumu ve üstüne mavi gömleğimi giydim. Saçlarımı açık bıraktım ve odadan çıktım. Aşağı indiğimde Avşin hazırlanmış telefonla konuşuyordu. Sanırım Esma teyzeydi çünkü 'tamam anne' dediğini duydum. Beni görünce yanıma gelip koluma girdi.

"Annemden kopardım izini. Hadi çıkalım hemen " dedi.

Dış kapıya gelip bizi bekleyen arabaya bindik. Arabayı konağın çalışanlarından Bekir abi kullanıyor bizde arkada oturuyorduk. Yollar kayıp giderken önce çarşıyı geldik. Oldukça kalabalıktı. Buranın insanından tut turistlere kadar her tür insan vardı. Mardin güzel yerdi ve bu güzelliği görmek isteyen insan çoktu.

Keyifli bir Mardin turu yaptık, sonrada kendimizi alışveriş merkezine attık. Avşin ' in vazgeçilmezi olan hamburger yemek için kafeterya bölümüne gittik. Bende çok severdim aslında. İstanbul ' da okuduğum zamanlarda hep giderdim. Önceleri tek başımaydım ama daha sonra bir arkadaş edinmiştim. Zaten bugüne kadar bir kere arkadaşım olmuştu oda çok uzun sürmedi. Çünkü babası doktordu ve yurt dışına taşınmak zorunda kalmıştı.

Avşin ile keyifli bir sohbet eşliğinde yemeğimizi yedik.
"Hadi Arya biraz alışveriş yapalım " dedi, yine tüm enerjisi üstündeydi.

Konu kıyafet oldu mu Avşin de her kadın gibi kendini kaybediyordu. Ben onun bu haline bakıp gülümserken ne olduğunu

anlamadan omzuma bir şeyin çarpmasıyla öne doğru savrulmuş ve aynı zamanda kolumdan tutulmuştum. Önce kolumdaki elle baktım daha sonra bana çarpan kişiye.

"Ben çok özür dilerim hanımefendi" dedi.

Uzun boylu mavi gözlü bir adamadı. Tahminimce benim yaşlarımdaydı. Adamı incelemeyi bırakıp kolumu elinden yavaşça çektim. Önemli değil anlamında kafamı sallayıp gideceğim sırada önüme geçmişti. Bu hareketiyle kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. Bakışlarındaki ifadeyle rahatsız olmuştum. Rahatsız olduğumu anlamış olacak ki,
"Rahatsız etmek değil niyetim sadece bir yeriniz acımamıştır umarım diye soracaktım" dedi.

Kafamı hayır anlamında sallayıp gidecekken tekrar konuştu. Bıkkınlıkla ona baktım.

"Bir şey demediniz" dedi.

Allah ' ım deli mi bu ya? Kafamı salladım ya işte. Rahat bırakıp yoluma devam

etsem artık, demek isterdim ama yazmam gerekiyordu ve ben daha fazla uğraşmak istemiyordum.

"Eğer biraz daha orda dikilirsen ben sana bir şey diyeceğim " diyen soğuk ve bir o kadar da sinirli sesi duymamla donup kaldım.

Yiğit 'in ne işi vardı ki burda?
Ona döndüğümde yüzündeki ifadeden korkmuştum. Çok sinirliydi ve her an bu adamı öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Kusura bakmayın. Acelem vardı ve ben hanımfendiye çarptım. Niyetim özür dilemekti" dedi.

"Dilediğine göre gidebilirsin " dedi Yiğit kabaca ve gelip kolumdan tutup ordan uzaklaştırdı.

Korkuyordum. Hemde çok. Çünkü şu an çok sinirliydi ve ne yapacağını kestiremiyordum. Allah'tan Avşin bizi görüp yanımıza geldi yoksa bu adam beni yerdi bu sinirle.

"Abi! Sen ne zaman geldin? " dedi Avşin şaşırmış bir şekilde.

Yiğit cevap vermedi. Sinirli bir şekilde Avşin' e baktı. Bunu fark eden Avşin sertçe yutkundu.
"Abicim ne oldu? " diye sordu ama keşke sormasaydı.

"Ne olduğunu göstereceğim size. Yürüyün gidiyoruz " dedi.

O önden biz arkadan peşinden gidiyorduk. Avşin ile birbirimize korku dolu gözlerle bakıp biz bittik bakışı attık.

Arabaya binip yarım saate konağa vardık. Yiğit ' in öfkesi hala olduğu gibi duruyordu. Avluda arkasından yürürken aniden bize döndü ve sinirli bakışlarına hedef tuttu.

"Benden izin almadan, haberim olmadan nasıl çıkarsınız dışarı lan! " diye bağırdı.

İrkilip korkuyla ona baktım. Avşin ' in de durumu farklı değildi ama yinede cevabını vermekten geri kalmıyordu.

"Ama abi annemin haberi vardı ondan izin aldım "dedi.

"Peki ben neyim burda Avşin hanım, bu konuda ne kadar hassas olduğumu

bilmiyor musun? Bunu bile bile haberim olmadan nasıl çıkarsın?" dedi tıslayarak.

Avşin başını önüne eğdi. Konuşmadı çünkü abisinin haklı olduğunu biliyordu. Aslında Yiğit ' in kızdığı konu dışarı çıkmamız değildi. Onun dostu olduğu kadar düşmanı da vardı ve bize zarar verebilirler, diyeydi bu kızgınlığı. Bunu bir keresinde Avşin anlatmıştı. Bu benimde aklımdan çıkmıştı. Haklıydı ona haber vermemiz gerekiyordu ama onunla o kadar uzaktık ki birbirimize ona haber vermek aklıma bile gelmemişti.

"Özür dilerim abi" diyen Avşin ' in mırıldanmasını duydum.
"Evde çok sıkıldık ve biraz hava alalım dedim. Benim fikrimde. Arya ' nın suçu yok " dedi ardından.

Bu hali o kadar masum gelmişti ki gözüme, gidip sarılasım vardı ama tabi yapamazdım çünkü Yiğit gerçekten çok sinirliydi. Bakışları bana dönünce bana yine aynı sinirle ama biraz daha farklı bir bakışla bakıyordu Bakışları yüzüme odaklanmış dişlerini ve yumruklarını sıkıyordu. Bu bakışın ne olduğunu anlamamıştım. Ama korktuğumu gayet

iyi biliyordum. Gözlerini kapatıp bir süre sakinleşmeyi bekledi ve gözleri kapalı bir şekilde konuştu.

"Bir daha sakın haberim olmadan çıkmayacaksınız. Hata bir süre bunu unutun " dedi ve gözlerini açtı.

Hala siniri geçmemişti ama biraz önceki gibi de değildi.

"Tamam abi " dedi sessizce Avşin.
Yiğit arkasını dönüp yukarı çıktı.
Bende gidip Avşin ' e sarıldım. Çok üzgün gözüküyordu.

"Of ya ne güzel bir gün geçirmiştik birde şimdi ki halimize bak" dedi.

Çantamdaki küçük defteri çıkarıp yazmaya başladım.
"*Evet ama abin haklı Avşin. Bana anlattıklarından sonra ona haber vermemiz gerekiyordu "* yazdıktan sonra ona gösterdim.

"Biliyorum ama tamamen aklımdan çıkmış. Düşünemedim işte " dedi.

Bu haline daha fazla dayanamayıp sarıldım. Ondan ayrılıp tebessüm ettim.

"*Her ne kadar kötü bitse de günümüz yinede güzeldi ben çok eğlendim* " yazıp ona gösterdim.

Oda tebessüm edip başını salladı. Avşin yukarı çıkarken bende mutfaktaki kızların ne alemde olduğuna bakmak için yönümü mutfağa çevirdim. Yemek yapmayı ve yemekle ilgilenmeyi seviyordum. Onun için mutfaktaki kızlara akşam yemeği için yardım etmiş ardından da Avşin sever diye limonlu kek yaptım.

İşim bitmişti ve yukarı çıkıp odama girdim. Üstümü değiştirip elimi yüzümü yıkadım. Akşam olmuştu ve büyük ihtimalle herkes gelmiş sofra hazırlanmıştır. Kapıya doğru gidip çıkacağım sırada içeri Yiğit girmişti. Gelip tam karşımda durdu. Sağ tarafa kayıp, gidecekken oda sağa kaymıştı. Aynı şeyi sola kayarak yaptım ve yine önümü kesti. Bunu bilerek yapıyordu. Kaşlarımı çatıp kafamı kaldırdım ve yüzüne baktım. Oda kaşları çatık bir şekilde bana bakıyordu. Elimde tuttuğum küçük deftere yazmaya başladım.

"*Ne yapıyorsun. Önümden çekilirsen*

aşağı ineceğim" yazdım ve ona gösterdim.

Okuyup bakışlarını tekrar gözlerime çıkardı ve üstüme doğru yürümeye başladı. Bende geri geri gidiyor bu yaptığına anlam veremiyordum. Her adım attığında bende geriye doğru atıyordum. Sırtım duvarla buluştu ve durmak zorunda kaldım. Bana yaklaşıp az bir mesafe bıraktı ve önümde durdu. Yüzüne bakamadığım için bakışlarımı geniş göğsünde sabitledim.

Kalbim yine onun varlığıyla deli gibi atmaya başlamıştı. Yüzümün her yerinde bakışlarını hissediyordum. Sertçe yutkundum. Elini çeneme koyup kafamı kaldırdı ve onunla göz göze gelmemi sağladı. Yüzünü yüzüme dahada yaklaştırdı ve sıcak nefesinin yüzüme vurmasına neden oldu.

"Bir daha haberim olmadan bu konaktan çıkmayacaksın" dedi sert bir şekilde.

Çenemde ki eli hala duruyor parmaklarıyla okşuyordu. Bu içimde bir şeylerin hareketlenmesine yol açıyordu. Gözlerimi kapatmak bu anın tadını çıkarmak istiyordum. Yine beni etkisi

altına almıştı.

"Anladın mı beni? " dedi fısıldayarak.

Bu adam ne yapmaya çalışıyordu böyle, Kalpten gitmemi mi istiyordu? Bu kadar yakın olmak kalbime zarardı. Kafamı olumlu anlamda salladım ve kuruyan damağımı ıslatmak için yutkundum.

"Ayrıca bir daha böyle bir şey olursa bir başka erkekle konuştuğunu görürsem hiç iyi şeyler olmaz" dedi hala yüzümü yakan nefesiyle.

Dediğini idrak edince gözlerim büyümüştü. Ne yani beni sahipleniyor muydu? Ya da kıskanmış mıydı? Kafam karışmıştı. Yüzüne anlamsız bir şekilde baktım.

"Ağa karısı ve ünlü bir iş adamının karısı olarak adın, adım çıksın istemiyorum" dedi.

Tabi ya bu yüzdendi. Yoksa beni sahiplendiği veya kıskandığı yoktu. Gözlerim dolmaya başlamıştı. Bakışlarımı kaçırıp kafamı olumlu anlamda salladım.

"*Benim bir suçum yok. O gelip bana*

çarptı " yazıp ona gösterdim.

Dişlerini sıkmış sinirlenmişti.
"Biliyorum ama yine de dikkat et" dedi dişlerinin arasında.

En azından beni suçlamıyordu. Buda demek oluyor ki her şeyi görmüştü. Buna sevinmeliydim aslında ama ben bir an beni kıskandığını ve bu yüzden bu kadar sinirlendiğini düşünmüştüm fakat o adının çıkmasını istemiyordu. Acaba beni kıskanması nasıl bir şey olurdu? Sanırım bunu hiç öğrenemeyecektim.

Benden uzaklaşıp arkasını döndü ve odadan çıktı. Bense hala sırtım duvarla yapışık bir şekilde nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. Daha fazla ayakta duramayıp yatağın üstüne oturdum. Dizlerimin bağı çözülmüş, zor hareket ediyordum. Bir süre sonra kendime geldiğimde ayağa kalkıp odadan çıktım. Merdivenlerden inip hazırlanmış masaya oturdum. Benden sonra Kadir amca gelmiş yemeğe başlamıştık.

"Bugün Kerim aradı ve yarın akşam bizi yemeğe davet etti " diyen Kadir amcaya baktık.

"Olur tabi gideriz " dedi Esma teyze.

Her ne kadar yengem ve Rojin ' i görmek istemesem de amcamı ve Murat ' ı çok özlemiştim.

"Ben gelmeyeceğim " dedi Seniha teyze. Onu anlıyordum o kadını görmek istemiyordu ve haklıydı. Bende istemiyordum ama yinede ne olursa olsun hem amcam hemde çocukluğumun geçtiği o konaktan kopamazdım. Seniha teyzemin bakışları beni bulunca anlayışla baktım ve gözlerimi yumdum.

"Sen bilirsin canım " dedi Esma teyze.

Herkes onun bu isteğine saygı duyuyor, karışmıyordu.

Bütün gece oturmuştuk hanımlarla. Gece ilerleyince üstüme ağırlık çökmüş uykum gelmişti. Daha fazla dayanamadım ve herkese iyi geceler deyip odama çıktım.

Üstümü değiştirip yatağa girdim ve çok geçmeden uykuya daldım içimden dualar ederek.

****

Sabah uyandığımda Yiğit hala uyuyordu. Yataktan doğrulup oturdum ve onu izledim bir süre. Kanepe genişti ama çok uzun değildi, daha doğrusu Yiğit ' in boyuna göre kısaydı ve bacakları sığmıyordu. Bu hali biraz komik duruyordu ve gülmeden duramadım.

"Hayırdır sabah sabah neye gülüyorsun? "diyen aksi sesini duyunca gülüşüm yüzümde donmuştu.

Ne diyecektim şimdi? Sana gülüyorum desem kesin çok kızardı. Bana tuhaf bakışlar atıp cevap beklercesine yüzüme bakıyordu.

'Hiç' anlamında kafamı salladım ve hızla yataktan çıkıp banyoya doğru gittim. Eğer daha fazla diretirse diyecek bir şeyim yoktu ve o yüzden tek çare kaçmaktı.

Bütün gün aynı rutinliği ile bitmiş neredeyse akşam olmuştu. Odama çıkıp hazırlandım. Üstüme beyaz üstünde mavi desenleri olan diz altı elbisemi giydim. Açık kumralı saçlarımı tarayıp salık bıraktım. Lacivert sandaletlerimi de giyip aynadan kendime baktım. Elbise üstüme tam oturmuş güzel durmuştu. Daha fazla

geç kalmadan odadan çıkıp aşağı indim. Avşin telefonuyla oynuyordu. Sessizce yanına gidip arkadan yanağına bir öpücük kondurdum. Bunu yapmamla irkilmişti. Bana dönüp kaşları çatık bir şekilde beni azarlamaya başladı.

"Ya ödüm koptu kızım, ne diye öyle sessiz sessiz gelip öpüyorsun?" diye dahada devam ederken bakışları üstüme kaydı. Beni baştan aşağı süzdü ve ıslık çaldı.

"Vay be çok güzel olmuşsun sen "dedi bakışları kadar sesi de beğeni doluydu.

Tebessüm edip elbisemin eteğinden tuttum ve hafifçe eğilip selam verdim. Bunu yapmamla gülmüş saçımı çekmişti. Bende koluna çimdik attım ve böylece bir süre didişmeye başladık.

"Şunlara bak Seniha biri evli öbürü evlenme çağında koca iki kız, çocuk gibi didişiyorlar" dedi Esma teyze.

Seniha teyzede gülmüş onaylamıştı. Ben utanmıştım ama Avşin her zamanki gibi yine lafını esirgememişti.

"Gelin görümce olarak kavga ediyoruz burda. Bir rahat verin yahu " demişti

yalancı bir kızgınlıkla.

Dediğine hepimiz gülerken o da dayanamayıp gülmüş sonrada bana sarılmıştı.

"Umarım kavgalarınız hep böyle olur " dedi Seniha teyzem.

Biz hanımlar hazırlanmış Yiğit ve Kadir amcayı bekliyorduk. Çok geçmeden onlarda gelmiş konaktan çıkıp yola koyulmuştuk. Yıllarca yaşadığım evin önünde durduk bir süre sonra. Arabadan inip açılan kapıdan içeri girdik hep beraber. Amcam güler yüzüyle bizi karşıladı. Tabi arkasında ki asık suratlı bir Sultan hanımla.

Amcam herkese hoş geldin deyip en son bana geldi. Kollarını açıp özlemle sarıldı. Aynı şekilde karşılık verip sarıldım amcama.

"Babaevine hoş geldin güzel gözlüm"dedi amcam.

"Hoş buldum amcam " dedim ellerimi oynatarak.

İçeri geçip oturduk. Az sonra Rojin' de

gelmişti. Herkese hoş geldin deyip oturdu. Bakışları üstümdeydi. Gözlerimi gözlerine dikip baktım. Her zamanki gibi nefret ve kıskanç dolu bakışlarla bakıyordu. Kafamı çevirip daha fazla bakmak istemedim.

"Aryacım umarım mutlusundur yeni evinde "dedi yengem yapmacık sesiyle.

"Evet yengecim çok mutluyum "dedim ellerimi kullanarak.

Bana sahte bir tebessüm yollayıp kafasını salladı.

Gece ilerlerken Yemekler yendi sohbetler edildi.

"Güzel gözlüm içeriz elinden bir kahve" dedi amcam.
Kafamı olumlu anlamda sallayıp, elimle cevap verdim.
"Tabi amca hemen yaparım "

"Sen benim gelinimi çalıştırmak için mi çağırdın Kerim ağa? "dedi şakayla Kadir amca.

Amcam kaşlarını çatıp,
"O ne demek Kadir ağa. Özlemişim

kızımın elinden kahve içmeyi " deyip devam etti Kadir amcayla takılmaya.

Herkes onların bu haline gülerken, bakışlarım Yiğit ' e kaydı. İfadesiz bir şekilde duruyordu. Bir kere gülse ölürdü zaten. Onun bu haline göz devirip mutfağa doğru yürüdüm.
Hem kahve yapıp hemde kızlarla hasret giderdim kahve pişene kadar. Tepsideki kahveleri elime alıp avluya çıktım. Herkese teker teker dağıtım ve yerime oturdum. Herkes kendi arasında sohbet ederken Avşin ' e biraz sonra geleceğimi söyleyip yukarı çıktım. Önce eski odama girip özlemimi giderdim. Daha sonra en sevdiğim yere terasa çıktım. Öylece Mardin ' in o güzel manzarasını seyrederken duyduğum adım sesiyle arkamı döndüm. Gelen kişiyle yüzüm istemsizce buruşmuştu.

"Ne o beni gördüğüne sevinmedin mi kuzen?" dedi her zamanki iticiliğiyle.

Cevap vermedim. Gözlerinin içine bakıp derdinin ne olduğunu söylemesini bekledim.

"Nasıl mutlu musun Yiğit ağayla? " dedi Rojin.

"Evet çok mutluyum " dedim ellerimi kullanarak.

Ben ne olduğunu anlamadan birden kahkaha atmaya başladı.
"Zavallısın Arya. Yalan söylemeyi bile beceremiyorsun. O adam seni zere sevip umursamıyor. Hem zaten senin gibi dilsizi kim sever ki, o sevsin. Ayrıca o gün onlara yemeğe gittiğimizde bunu ona da söyledim ve biliyor musun? Hiçbir şey demedi. Çünkü haklı olduğumu o da biliyordu" dedi.

Demek yukarı çıkmasının sebebi buydu ve tabi ardından Yiğit ' in de inmesinin. Söylediğiyle canım yanmıştı çünkü haklıydı evet ama bunu ona gösterecek değildim. Dişlerimi sıkıp tiksintiyle yüzüne baktım.

Ellerimi harekete geçirip,
"Haklısın yalan söylemeyi beceremem çünkü o konuda üstüne yoktur. Ama o kadar emin olma. Nerden biliyorsun beni sevip umursamadığını? " dedim yüzümdeki ona meydan okuyan gülümsememle.

Sinirlenmişti. Hemde fazlasıyla ve bana

bir adım yaklaşıp parmağını göğsüme vurarak konuşmaya başladı.

"Eğer sen olmasaydın onunla ben evlenecek ve mutlu olacaktık. Hemde senden daha fazla mutlu ederdim onu. Ama ne biliyor musun, kendini kandırmaya devam et. O seni hiçbir zaman sevmeyecek" dedi tüm nefretini kusarak.

Sinirle ona doğru bir adım atacağım sırada arkamdan duyduğum sesle olduğum yerde donup kaldım.

"Arya "

Bu... bu Yiğit ' ti. İlk defa adımı söylüyordu. Kalbimin hızlanmış sanki içimden bir şeylerin kıpırdanmaya başlamıştı. O bana adımla seslenmişti ve ben biraz önce olan sinirimi tamamen unutmuştum.

"Burda mıydın güzelim? Her yerde seni aradım" dedi ve ben bir kere daha eridim.

O... o bana bu sefer ' güzelim ' mi demişti? Yok artık, kesin rüya görüyordum.
Rojin'in şok olmuş ifadesini görünce hiç

olmadığı kadar gerçek olduğunu anlamam uzun sürmedi. İşte şimdi düşüp bayılabilirdim. Bu adam tek bir sözüyle bile beni mahvediyor, heyecandan tüm bedenimin titremesine neden oluyordu.

Ona şaşkın ve kocaman olmuş gözlerle baktım. Bana doğru yürüyüp yanım geldi ve belimden tutup kendine çekti.
Yok yok ben rüya görüyordum kesin. Kalbim şiddetle çarpıp göğsüme sığmıyordu. Bu kadarı fazlaydı. Bedeninden yayılan sıcaklıkla kendimden geçmek üzereydim. Kendimi toparlayıp bir şey belli etmemeye çalıştım. Yoksa Yiğit anlayabilirdi, tabi şuana kadar anlamadıysa.

Dönüp Rojin ' in yüzüne baktım. Sinirden kızarmış, yumruklarını sıkıyordu. Ah tabi birde kafasının üstünden çıkan dumanları unutmamak lazım. Onun bu haline içimden kahkahalarla gülüyordum. Meydan okuyan bakışlarımla ona baktım. Sinirden kudurmuş bir şekilde bize baktı ve sonrada aynı sinirle çekip gitti.

O gider gitmez Yiğit kolunu çekmiş uzaklaşmıştı benden. Uzaklaşmasıyla kendimi boşluğa düşmüş ve üşümüş gibi

hissettim.

"Sakın aklına bir şey getirme. Bu kızdan hoşlanmıyorum, bir dersi hak etmişti " dedi yine soğuk haline dönerek.

Sanırım duymuştu her şeyi. Zaten yanlış anlamazdım çünkü onun durup dururken böyle bir şey yapmayacağını biliyordum. Ama yine de hoşuma gitmiş ve keşke gerçek olsaydı demekten alı koyamadım kendimi.

Kafamı olumlu anlamda salladım.
"Hadi aşağı inelim "deyip yürümeye başladı. Bende arkasından yürüdüm. Aşağı indiğimizde Rojin ortalıkta görünmüyordu. Sanırım kendini odasına kapatmış sinirden kudurmakla meşguldü. Böyle bir şeyi beklemiyordu. Gerçi bende öyle ama ona bu dersi vermek benimde hoşuma gitmişti. Böylelikle ağzı kapanmış olurdu.

Avşin yüzümdeki ifadeyi görmüş olacak ki dirseğiyle beni dürtüp, ne oldu anlamında göz kırptı. Elinde duran küçük defterimi ve kalemi alıp,

"*Sonra anlatırım* "yazdım ve ona gösterdim.

"Tamam " dedi ve önüne döndü.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Murat arkadaşlarıyla gezmelerden gelmiş onunla da hasret gidermiştim. Tabi öncesinde bol bol azarladım. Ben geliyorum ama beyefendi evde yoktu Gönlümü almıştı tabi sonra bay fırlama.

Artık gitme vakti gelmiş, ayaklanmıştık. Amcamla vedalaşıp, yengeme gerek duymadan arabaya bindim. Eve geldiğimizde herkes odasına dağılmıştı. Zaten geç olmuştu.

Her zamanki rutin işlerimi halledip yatağa girdim. Ardımdan Yiğit de gelmiş onun için kanepeye hazırladığım yatağa girmişti. Uykum gelmediği için bir süre tavanla bakıştım. Yiğit ' in üstümdeki bakışlarını hissediyordum. Daha fazla dayanamayıp ondan tarafa dönüp gözlerinin içine baktım. Pencereden sızan ışıkla yüzünü görebiliyordum ama ne düşündüğünü yüzünden anlayamıyordum. Bir süre gözlerimiz kenetli bir şekilde öylece bakıştık. Taki gözlerim ağırlaşıp kapanana ve uykuya yenik düşene kadar.

****

Avşin ile avluda oturmuş ona dün geceyi anlatıyordum. Şu an bir yandan gülüyor bir yandan da Rojin ' e saydırıyordu. Abisinin bu yaptığına sevinmiş, ben tutmasaydım ciddi ciddi şirkete gidip sarılıp öpecekti. Deli kız.

Seniha teyzenin beni çağırmasıyla sohbetimizi bırakıp mutfağa gittim.

"Ne oldu Seniha Sultan? "dedim ellerimi oynatarak.

"Kuzum senin hep yaptığın bu böreğin harcı böyle miydi? " diye sordu.

Ellerimi harekete geçirip,
"Evet ama yarısı da patatesli olsun belki öyle seven vardır " dedim.

"Tamam ama burda patates yok hepsi kilerde " deyince,
"Ben getiririm şimdi " deyip mutfaktan çıktım.

Kiler mutfakla aynı hizadaydı ama biraz ilerisindeydi. Kilere girip patates aramaya başladım. Birkaç saniye daha baktıktan sonra bulunca tam alacakken

ne olduğunu anlamadan kilerin kapısı rüzgardan kapanmış karanlıkta kalmıştım. Bir an öylece durup şoku atlatmaya çalıştım. Daha sonra zihnime dolan görüntüler geçmişimde yaşadığım olayı hatırlatmıştı. Korkuyla kapıya doğru koştum. Titriyor gözümün önüne gelen siluetlerle can verecek gibi oluyordum. Deli gibi kapıya vuruyordum. Bağıramıyor kimseyi yardıma çağıramıyordum. Geçmişime geri dönüp o günü yaşıyordum adeta.
Ben deli gibi kapıya vururken az sonra dışardan sesler duymaya başladım. Bu Seniha teyzemin sesiydi ve bağırıyordu. Onun sesiyle herkes toplanmış , kapıyı açmak için zorluyordu. Bense sesleri uğultulu bir şekilde duyuyor hala kapıya vuruyordum. O kadar şiddetli vuruyordum ki ellerim acımaya başlamıştı. Göz yaşlarım ise akmaya başlayalı çok olmuştu. Çok korkuyordum. Bedenimdeki gücün çekildiğini hissediyor, o gün gördüklerim tekrar gözümün önünde canlanıyordu.

Aradan kaç dakika geçti bilmiyorum ama ben hala kapıya vurmaya devam ederken onun sesini duydum.

"Ne oluyor burda? " dedi Yiğit.

"Yiğit, Arya içerde kaldı, ne olur kurtar onu. O orda kalamaz " diye feryat eden Seniha teyzenin de o günü hatırladığını anladım.

Gücüm kalmamıştı ama hala durmadan kapıya vuruyordum. Kendimde değildim ve ne yaptığımı bilmiyordum. Beynim bulanıklaşmış hiçbir şey düşünemiyordum.

"Arya çekil kapının arkasından " diyen Yiğit ' in sesini duyuyor ama ne demek istediğini anlayamıyordum.

"Çekil ordan!!" dedi tekrar ama ben hala kapıya vurmayı bırakmayıp onlardan kaçmaya çalışıyordum.

Kapıya atılan tekme ve Yiğit ' in en şiddetli bağırışını duydum.
"Çekil lan çekil!!! "

Bununla birlikte irkilerek kendimi kapının kenarındaki duvara dayadım ve yere çöktüm. Başımı dizlerime gömüp hem ağlayarak hemde titreyerek sallanmaya başladım. Kendimden geçmiş bir şekilde bunu yaparken kapının kırıldığını duydum. Ardından bedenimde

hissettiğim kollarla az da olsa gevşemiş ama hala kendime gelememiştim.

"Geçti güzelim geçti, yanındayım" diyordu Yiğit.

Onu duyuyor fakat ne dediğini algılayamıyordum. Seniha teyze ve diğerlerinin hıçkırıklarını da duyuyordum ama beynim o güne hapsolmuş gibi bir tepki veremiyordum.

Yiğit beni kucağına alıp oradan çıkardı. Bilincim yavaş yavaş kapanıp kendimden geçmek üzereyken, sevdiğim adamın kollarına sığındım...

.....

Oyla
2,45 Bin
Paylaş

11. BÖLÜM

11. BÖLÜM

251 Bin ★ 10,2 Bin 662

Geçmişin acı hatıraları tüm beynimi ve ruhumu istila etmişti. Maalesef öyle denildiği gibi geçmiş geçmişte kalmıyor, aksine bütün geleceğin boyunca seninle geliyor, hep içinde gizleniyordu. Bir süre unutuyor, eski de kaldı diyorsun. Taki hatırlatacak bir şeyin tetiklemesiyle ortaya çıkana kadar. İnsanın geçmişini hiçbir zaman unuttuğunu sanmaması gerekiyor aslında. Çünkü her unuttuğun anda içinde kalmış o gizli yara ve travmayla birlik olup seni o ana hapsediyor, kolay kolay kurtulamıyorsun. Adı geçmiş dahi olsa, o acı geçmiyor, o an unutulmuyordu hiçbir zaman. Bende de durum buydu. Unuttum sandım, geçti, geride kaldı sandım ama

9

yanılmışım.

Şu an gözümün önünde küçük Arya vardı. Korkmuş ve ürkmüş bir şekilde küçük elleriyle kapıya vuruyor, birinin onu kurtarması umuduyla çırpınıyordu. Elimi uzatıp onu sarmak ve burda olduğumu, korkmamasını söylemek istiyordum ama yerimden kımıldayamıyor ona gidemiyordum. Çaresiz, ürkmüş ve küçük kalbi korku doluydu. Yere çöküp uzanıyor ve iki elini bacağının arasına sıkıştırıp titriyordu.

Pes etmişti.

Umutsuzdu.

Ve çaresiz.

Ben böyle geçmişin karanlık kör kuyularında dolanırken küçük Arya yavaş yavaş bulanıklaşmaya ve kaybolmaya başladı. Sesler duyuyordum ama uğultulu ve boğuk geldiği için anlayamıyordum. Bir süre sonra beynimin içindeki bulanıklık netlik kazanırken, bilincim yavaş yavaş yerine gelmeye başlamıştı. Ama hala gözlerimi açamıyordum. Sanki gözlerimin üstünde tonlarca ağırlık vardı ve sıkı sıkıya

bağlanmış gibiydi. Sesler de beynim gibi netlik kazanmaya başlarken artık daha net ve açık duyabiliyordum. Seniha teyzenin ağlayışları geldi önce kulaklarıma. Daha sonra hiç tanımadığım bir ses konuştu.

"Merak etmeyin şu an iyi. Sakinleştirici iğne yaptım ve az sonra kendine gelir. Sadece biraz halsiz hissedecektir kendini " dedi yabancı ses.

Sanırım doktordu. Ama ben hastanede olduğumu sanmıyordum çünkü hastanenin o keskin kokusu yoktu. Sanırım şu an odamdaydım ve doktor buraya gelmişti.

"Peki ne oldu ona? " diyen ses Avşin ' e aitti.

"Sanırım bir tür travma onu bu hale getirmiş ama hasta uyanmadan bir şey söylemek için erken. Uyanır uyanmaz iyi bir psikolokla görüşüp onun durumuna netlik getirmesi en uygunu olacaktır "dedi doktor.

"Ben neden böyle olduğunu biliyorum. Travmanın sebebi geçmişte bunun aynısını yaşaması onu bu hale getirdi"

dedi Seniha teyze.

"Ne olduğunu anlatır mısınız lütfen?" dedi doktor.

"Arya o zamanlar daha 8 yaşındaydı. O gün evde değildim. Rahatsız olduğum için hastaneye gitmiştim. Bunu fırsat bilen yengesi önce ona korkunç şeyler anlatmış ve Arya ' nın etkilendiğini görünce de onu kilere kapatmış. Kilerin ışığını da kapatarak onun daha çok korkmasını sağlamış. Arya çok küçüktü o zaman ve garibim yengesinin böyle yapacağını nerden bilsin, kanmış ona. Deli gibi kapıya vurmuş ama kimse Sultan ' nın korkusundan gidip onu oradan çıkaramadığı için orada kalmış. Eve geldiğimde kilerden sesler geldiğini duydum. Ne olduğunu bilmiyordum. Yavrum seside yoktu bağırıp çağırsın. Çalışan kızlardan biri ağlayarak yanıma geldi ve her şeyi anlatı. Anahtarı kendiyle götürmüş ve herkesi tehdit etmişti Sultan. Gidip ona bağırıp çağırdım ve Kerim ağaya söylemekle tehdit edince mecbur anahtarı verdi. Koşup kapıyı açmaya gittim ve... ve" dedi ve hıçkırdı Seniha teyze.

O anlatırken benimde gözümden bir yaş

akıp gitti. Ama yanağım yastığa yakın olduğu için kimse görmeden düştü. Hala gözlerim kapalı dinliyordum.

"Güzel yavrum benim. Yerde uzanmış korkudan titriyor, gözlerini sıkı sıkı kapatmış, ağlıyordu. Hemen onu kucağıma alıp çıkardım oradan. Bir süre kendine gelemedi. Daha da kötüleşince onu hastaneye götürdüm" dedi devam ederek.

"Bu kadın nasıl bir insan ya, nasıl bir vicdansızlık bu? Küçücük çocuk be! Hiç mi acımadın? " diye bağırdı ağlayarak Avşin.

Onun gibi Esma teyze ve Seniha teyze de ağlıyordu.

"Sakin ol kızım " dedi Esma teyze sesi titriyordu.

"Peki amcasına söylemedin mi? "
dedi Yiğit. Sesi çok sinirli ve öfke dolu geliyordu.

"Söyledim tabi. Ama o vicdansız Rojin ile birlikte saklambaç oynayıp orda kilitli kaldığını söyledi. Tabi foyası ortaya çıkmasın diye benden önce arayıp haber

verdi ve sahte göz yaşları döktü.
O zamanlar Kerim ağa bilmiyordu karısının bunları yaptığını. Çünkü onun yanında iyilik meleği oluyor Arya ' ya iyi davranıyordu " dedi Seniha teyze bu sefer öfkeli bir sesle.

"Geçmişte bunun gibi bir olay yaşaması bu olayı tetiklemiş ve onu o güne götürmüş olmalı. Kötü bir travma, hemde çocuk yaşta yaşadığı tek olay değilmiş. Kim olsa dayanamazdı" dedi doktor.

"Zaten bir süre kendine gelmedi. Geceleri tek başına korkuyordu. Bu yüzden onunla ben yatıyordum. Işıkları kapatmama izin vermiyordu, odasından da çıkmıyordu. Psikolojisi bozulmuştu, çok zor toparlandı" dedi Seniha teyze.

"Dediğim gibi iyi bir psikologla görüşmesi lazım. Bunun için tanıdığım bir arkadaşım var. İsterseniz sizi ona yönlendirebilirim. İşinde çok iyidir "dedi doktor.

"Tamam doktor, söyle gelsin " dedi Yiğit.

Üzgün müydü benim için ya da endişeli miydi? Anlayamamıştım.

Gözlerimi zorda olsa açtım. Öylece boşluğa bakıyordum. Tüm gücüm çekilmiş ne bedenimi ne ruhumu hissedebiliyordum. Ruhum bomboş bedenim ölü gibiydi.

"Uyandı!! " diye bağırdı Avşin ve koşup yanıma geldi.

"Canım iyi misin? " diye sordu.

Onun gibi diğer herkes de başıma toplanmıştı.

"Kuzum " diyen Seniha teyze elimi tutup öptü.

Tepki veremiyordum. Çünkü buna ne gücüm vardı nede takatim. Gözlerim hala boş bir şekilde bir noktada sabitlenmiş oraya bakıyordum.

"Lütfen onu sıkmayın. Ben arkadaşımı arayıp buraya gelmesini söyleyeceğim " dedi ve çıktı doktor.

Herkes yanımdaydı ama ben kimseyi görmüyordum. İçime kapanmış, kendimle savaş veriyordum. Daha fazla dayanamayıp, ağırlaşan göz kapaklarıma

yenik düştüm ve bir süre sonrası karanlık oldu...

****

O günün üstünden iki gün geçmişti. Fakat ben hala aynıydım. Değişen bir şey olmamıştı. Hala bir ölü gibi yatıyor, yataktan çıkmıyordum. O günde dahil olmak üzere her gün psikiyatrist doktor geliyor ama bir sonuç elde edemiyordu.

Bir türlü kendime gelemiyor, kafamı toparlayamıyordum. Sanki ruhum bana küsmüş ve kaçıp gitmişti. Bedenim ise beynim uyuşmuş olduğu için komut veremiyor hareket ettiremiyordum.

İki gündür yanımda Seniha teyze kalıyordu. Kahvaltı veya yemek yediriyor yanımdan ayrılmıyordu. Avşin ' de sürekli geliyor komik anılarını anlatıp tepki vermem için çabalıyor ama olmuyordu. Esma teyze ise anne şefkatiyle saçlarımı okşuyor, okuyup dualar ediyordu.

Yiğit de her gün geliyor nasıl olduğumu soruyordu. Ona bile tepki veremeyecek kadar kendimde değildim. Bazen geliyor yatakta yanı başımda oturuyordu. O an

kokusu doluyordu içime. Kokusu huzur veriyordu tüm benliğime ve biraz da olsa rahatlamama neden oluyordu.

Kapı açılıp içeri biri girdi. Bu iki gündür gelen doktordu. Ardından Avşin ve Yiğit girmişti.
"Bugün nasılsın bakalım " dedi güler bir yüzle.

Yine benden bir cevap alamayınca derin bir nefes alıp iki gündür yaptığı konuşmayı yaptı.

"Bak Arya böyle yapmaya devam edersen sana yardımcı olamam. Kendini bu kadar kapatmaman lazım. Ve unutma ki bu senin elinde. Eğer istersen bu ruh halinden çıkabilirsin ve sana yardım etmem için bana yardımcı olabilirsin. Beni duyduğunu ve anladığını biliyorum. Hadi biraz çabala lütfen" dedi.

Evet biliyordum. İstersem kurtulabilirdim ama yapamıyordum. İçimden gelmiyordu. Daha ruhuma kavuşamamıştım. Beynime komut veremiyor bedenimi hareket ettiremiyordum. Çünkü bunu yapacak ruhum yerinde değildi. O gün orda, bunları yaşadığım yerde kalmıştı. Belkide

orda hala tutsaktı ve ben onu oradan kurtaramıyordum.

"Maalesef. Hiçbir şekilde tedaviye cevap vermiyor, kendini kapatmış ve çaba göstermiyor " dedi doktor pes etmiş bir şekilde.

"Peki ne yapabiliriz?" dedi Yiğit.

"Sanırım hala o günde takılı kalmış oradan kurtulamıyor. Bunun tek çözümü oraya gitmesi ve korkularının üstüne gidip yenmesidir. Ancak böyle tepki verebilir ve iyileşebilir. Son çare olarak bu kalıyor elimizde" dedi tekrar doktor.

Bir süre daha benimle uğraşmış, saati dolunca da gitmişti.

Avşin yanıma oturup elimi tuttu.
"Lütfen artık kendine gel. Seni çok özledim Arya " dedi.

Sesi titriyordu. Kapı açılıp Esma teyze girmişti odaya bu sefer. Yanıma gelip oturdu ve şefkatle saçımı okşadı.

"Yetmez mi bu kadar kendine eziyet etmen yavrum? Bizim için iyileş artık kızım " dedi.

O da ağlıyordu. Normalde şuan onların bu haline dayanamayıp benimde ağlamam lazımdı ama ben hala boş bir şekilde bakışlarımı bir noktada sabitlemiş öylece bakıyordum.

Ben ne olduğunu anlamadan Yiğit sinirli bir şekilde iki kolumdan tutup beni oturur pozisyonuna getirdi.

"Abi ne yapıyorsun? " dedi Avşin şaşkınlıkla.

"Yeter artık! Kendine gel! Burda herkes perişan. Neden biraz çaba göstermiyorsun? " dedi sert bir tonda.

Bir yandan konuşuyor bir yandan da beni sarsıyordu. Bakışlarımı sabitlediğim noktadan ayırıp onun yüzüne çevirdim. Bir süre boş bakışlarımla yüzüne bakmış, daha sonra gözlerinin içine takılı kalmıştım. Gözlerimin içine üzgün ve sanki.. sanki çaresiz bir şekilde bakıyordu.

"Artık kendine gel "dedi tekrar.

Hala bir tepki vermediğimi görünce bir anda ben anlamadan kucağına alıp

odadan dışarı çıkardı. Peşimizden gelen Avşin ve Esma teyzenin konuşmalarına aldırmıyordu.

Kucağında hareketsizce dururken ne yapmaya çalıştığını pek umursamadım. Merdivenlerden inip o kapıya yaklaşmaya başladı. Bunu fark edince tüm korkum gün yüzüne çıkmış, hızlı hızlı nefes alıp vermeye başlamıştım. Ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Doktor korkularının üstüne gitmesi lazım demişti ve oda beni oraya götürüyordu. Kafamı deli gibi sallıyor, kollarında çırpınıyordum. Boynuna sıkı sıkı sarıldım. Korktuğumu ve bunu yapmaması için kucağında deli gibi çırpınsamda o bunu umursamıyordu.

Kapıyı açıp kilere girdik. Göz yaşlarım çoktan akmaya başlamıştı. Korkuyordum. Hemde çok.

Kapıyı kapatıp arkadan kilitledi. Avşin ve diğerlerinin bağırışlarını duyuyordum. Bunu yapmamasını söylüyorlardı ama Yiğit duymamazlıktan geliyordu. Beni kucağından indirip, benden uzaklaştı ve gidip ışığı kapattı.

Işığın kapanmasıyla anlamsız sesler

çıkarmaya ve daha çok korkmaya başlamıştım. Kalbim korkuyla atıyor, aldığım nefesler boğazıma takılıp canımı yakıyordu. Görme engeli bir insan gibi ellerimi öne uzatmış Yiğit ' i arıyordum. Titremeye başlamıştım. Ellerimde hissettiğim elleri sıkıca tuttum ve beline sarıldım. Oda hemen kollarını belime dolayıp beni kendine çekti. Elleri saçlarımın arasında şefkatle dolanıyordu.

"Sakin ol. Bu senin iyiliğin için" dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerimi sıkıca kapatıp, kafamı göğsüne gömdüm.

"Aç gözlerini Arya. Bak etrafa, burda hiçbir şey yok. Karanlık olabilir ama kimse yok" dedi.

Ben gözlerimi açmamakta direnirken, beni kendinden ayırıp yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Hadi güzelim aç gözlerini. Korkacak bir şey yok. Ben yanındayım"dedi şefkat dolu sesiyle.

Onu ilk defa böyle görüyordum. Soğuk

değildi aksine sıcak ve şefkat doluydu.

Kapıya vurulma sesi ve Avşin ' in bağrışları kesilmişti.

"Hadi " dedi son bir kez.

Gözlerimi yavaşça açtım ve etrafıma baktım. Karanlıktı ama küçük pencereden sızan hafif bir ışık vardı. Korkum yavaş yavaş azalırken etrafıma bakmayı kesip ona döndüm.

Gözlerindeki anlamını çözemediğim bir bakışla ve şefkatle bakıyordu bana. Bu ilk tanıdığım Yiğit ' en farklı biriydi ve ben bu Yiğit ' i daha çok sevmiştim.

Parmakları göz yaşlarımı silip, yüzüme hafif bir tebessümle baktı.

"Bak gördün mü? Korkacak bir şey yok. Geçmişinde yaşadığın buna benzer olayda da hepsi sana anlatılanın etkisiyle bir şeyler gördüğünü sanmışsın sadece" dedi.

Haklıydı. Gerçekten de korkacak bir şey yoktu ama beynimin içinde olan, geçmişin izleri her şeyi tekrar yaşamama neden olmuş ve beni bu hale getirmişti.

Yiğit burda tutsak kalan ruhumu kurtarmamı ve onun bana geri dönmesini sağlamıştı. Artık ruhum bedenime kavuşmuş, beynim ise işlevini yerine getirmeye başlamıştı. Evet daha iyi hissediyordum. Sanki ruhumu bulmuş gibiydim. Artık korkmuyordum ve daha iyiydim. Yiğit ' in bu yaptığı beni kendime getirmişti.

"İyi misin? " dedi.

Kafamı olumlu anlamda sallayıp, tebessüm ettim. Karanlıkta olsa pencereden sızan hafif ışık sayesinde az da olsa yüzünü görebiliyordum. Beni anlar mıydı bilmiyorum ama gözlerimle ona teşekkür ettim. O yanımda olmasa, böyle bir şey yapmasaydı, ruhum hala tutsak, bedenim bir ölü gibi olacaktı. Elbet zamanla atlatırdım ama bu kolay olmayacak ve zaman alacaktı.

"Teşekkür etmene gerek yok. Bu iyileşmen için olması gereken bir şeydi " dedi.

Bense şaşırmıştım. Gözlerimle ona anlatmak istediğimi anlamıştı. Gözlerim doldu ve yüzümde hafif bir gülüş belirdi.

Utanmak için düşünmeyi sonraya bırakıp kollarımı boynuna dolayıp ona sarıldım. Bu adam şüphesiz bana çok iyi geliyordu. Bu yaptığımla kaskatı kesilmişti. Bir önceki sarılmamın korkudan olduğunu biliyordu ve normal karşılamıştı ama bunu yapmam onu germişti. Karşılık vermemişti ve bu beni birazda olsa üzmüştü. Tam geri çekileceğim sırada belimde hissettiğim kollarıyla şaşırmış bir o kadarda mutlu olmuştum. Kokusunu ona hissettirmeden içime çektim.

Bu adamın kokusu huzurdu.

Aşktı.

Sevdaydı.

Yakıp kül eden ateşti.

Yüzünü saçıma gömdüğünü hissettim. Ne kadar öyle kaldık bilmiyorum ama kapının tekrar vurulmaya başlamasıyla irkilmiş ondan ayrılmak zorunda kalmıştım. İşte şimdi utanmaya ve kızarmaya başlayabilirdim. Bu yaptığım delilikti ama pişman değildim. O da geri çevirmemiş karşılık vermişti. Kalbim bu düşünceyle kan değil bu adamın aşkını

pompalamaya başlamıştı resmen.
Yüzümdeki aptal sırıtışla kapıya doğru giden Yiğit ' in arkasından gittim.

Kapıyı açar açmaz Avşin, Esma ve Seniha teyze içeri dalmıştı.

"Arya iyi misin? "

"Kuzum iyi misin? "

Her biri bir ağızdan iyi olup olmadığımı soruyordu. Onlara gülümseyip kafamı olumlu anlamda salladım. Beni böyle görmeleri onları şaşırtmıştı. Çünkü az öncesine kadar ölü gibi olan kız şimdi capcanlı ve gülen bir yüzle onlara bakıyordu.

Önce Avşin kendine gelmiş ve çığlık atıp boynuma atlamıştı.

"Çok şükür Arya, iyileştin artık " dedi tüm sevinci sesine yansımış bir şekilde.

Daha sonra Seniha ve Esma teyzede sarılmış, mutluluk göz yaşları dökmüşlerdi. Bu insanları bu kadar üzdüğüm için kendime kızdım.
Ellerimi kaldırıp konuşmaya başladım.
Diğerleri olmasa da Seniha teyze anlardı

beni.

"Sizi bu kadar üzdüğüm için özür dilerim " dedim üzgün bir şekilde.

"Evet üzüldük ama geçti. Bu senin elinde değildi o yüzden özür dileme kuzum " dedi Seniha teyze.

Diğerleri de ne dediğimi anlamış olacak ki,
"Sen iyi olda başka bir şeyin önemi yok " dedi Avşin.

"Aynen öyle kızım " dedi Esma teyze ardından.

Bu üç kadın benim her şeyimdi. Onları çok seviyordum. Yanımızda sessizce duran Yiğit sessizliğini bozmuş ve, "Artık burdan çıksak diyorum. Hasretinizi ve sevincinizi yukarda giderseniz " demişti.

Hep beraber ordan çıktık ve yukarı gidip oturduk. Hepsi etrafımda pervane olmuştu ve bu kadar ilgi çok hoşuma gitmişti. Seniha teyze ise yemediğim iki günün acısını çıkartırcasına bir tepsi dolusu yemekle gelmiş ve hepsini bitireceksin diye itiraz istemez bir sesle

söylemişti.

Bende çok acıkmıştım zaten ve tepsideki yiyecekleri beklemeden yemeye başladım. Üstümde hissettiğim gözlerle bakışlarımı kaldırıp elleri cebinde tüm karizmasıyla bana bakan sevdiğim adama çevirdim gözlerimi. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Sadece bakıyor ve sanki düşünüyor gibiydi. Az önce ona sarıldığım aklıma gelince yanaklarım kızarmış bakışlarımı kaçırmıştım. Onun bakışları eşliğinde yemeğimi yerken bir yandan da Avşin ' in anlatıklarını dinliyordum ama pek anladığım söylenemezdi. Çünkü aklım kalbimin sahibi olan adamdaydı. Ve artık şunu iyi anlamıştım. Bu adam bana çok iyi geliyor, yaralarımı sarıp beni iyileştiriyordu. 2

Ah be adam keşke içimi nasıl yaktığını ve önce kül edip daha sonra o küllerden beni tekrar var ettiğini bir bilsen.... 16

.....

Öncekilere göre biraz kısa bir bölüm oldu farkındayım ama burda bitirmek istedim. Bazı güzel okuyucularım çok istedi bende bitirip yarına bırakmak 17

12. BÖLÜM

284 Bin ★ 9,11 Bin 2,03 Bin

Karanlıktı.

Her yer karanlık ve ıssızdı. Nerde olduğumu buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Bir çıkış yolu arıyor ama bulamıyordum. Ne taraf dönsem karanlıktı ve tek bir ışık dahi yoktu. Sanki bir girdabın veya kapalı bir kutunun içinde gibiydim. Birden arkamdan gelen bir ışıkla o yöne döndüm. Işık çok fazlaydı ve gözümü kamaştırmıştı. Kolumu gözlerime siper edip bekledim. Işık yavaş yavaş kaybolurken kolumu çekip ışığın geldiği ve söndüğü tarafa baktım. Bir şey vardı orda biraz daha yaklaşınca ne olduğuna baktım. Bu bir kapıydı. Koşar adımlarla oraya doğru gittim ve aralık olan o kapıdan içeri girdim. Kapıdan çıkar çıkmaz arkada kalan kapı kaybolmuştu. Etrafa bakındım bir süre. Çok tanıdık gelen bir yerdi ama neresi olduğunu hatırlayamıyordum. Büyük ve güzel evler vardı. Daha sonra evin önündeki küçük

bir kız çekti dikkatimi.

En güzel kıyafetlerini giymiş, elinde de bebeği vardı. Heyecanla birilerini bekliyordu sanki.

"Anne! baba! Hadi ama gelin artık " diye bağırdı küçük kız.

Az sonra kapıdan genç bir kadın ve adam çıktı. Ama bunlar.. bu kız.

O küçük kız bendim ve yanına gelen kişilerde annem ve babam. Gözlerim dolmuş yaşlar akmaya başlamıştı. Adam kızın önünde eğilip önce saçını okşadı daha sonra yanağına bir öpücük bıraktı.

"Geldik işte kızım"

"Ama baba ne zamandır sizi bekliyorum "dedi dudak bükerek.

Babam gülümseyip beni yani küçük beni kucağına aldı.

"Güzel kızım benim. Annen kardeşini taşıdığı için eskisi gibi hızlı hareket edemiyor. O yüzden geç kaldık "

Bakışlarım anneme kaydı. Elini şişmiş

karnına koymuş hayran gözlerle bizi izliyordu. Çok güzeldi. Benimkinin aynısı olan açık kumral saçları ve bal rengi gözleriyle ona ne kadar çok benzediğimin kanıtıydı. Hamileydi birde. Bir erkek kardeşim olacaktı eğer yaşasaydı.

"Hadi artık oyalanmadan gidelim" dedi annem.

Tam arabaya binecekleri sırada yanlarında duran araçta çıkan adam onlara doğru uzattığı silahla öylece kala kaldım.
Bu.. bu o gündü. Mardin ' e gitmek için heyecanlandığım ama ailemi kaybettiğim o kara gün.

Öne doğru koşmak istiyor ama yerimden hareket edemiyordum. Sanki buraya çakılmış gibi ayaklarım yerinden kalkmıyor, kıpırdayamıyordum. Ben çakılı kaldığım yerle mücadele verirken duyduğum iki silah sesi ve acı çığlıklar beynimden vücuduma acı bir hançer gibi geçip gitti. Karşılaşacağım görüntüye kafamı kaldırmaya korkuyordum.

Kafamı yavaşça kaldırıp karşımdaki görüntüye baktım. Yerde kanlar içinde yatan anne ve babamın bedeni vardı.

Arabanın kenarına çökmüş ve dehşete düşmüş küçük ben ise ne ağlıyor ne hareket ediyordu. Şoka girmişti. Ayaklarımı yerden hareket etmeye başladığında oraya doğru koşmak için hamle yaptım ama biraz önce ki kapı tekrar belirmiş beni içine çekmişti. Attığım çığlıklar ve çırpınışlarım boşaydı. Tekrar o karanlık girdaba girip bağırmaya başladım.

Bedenimde hissettiğim kollarla ve sarsılmanın etkisiyle gözlerimi açıp etrafıma baktım ve ne olduğunu anlamaya çalıştım. Kan ter içinde kalmış bir şekilde nefes nefeseydim. Görüş alanıma takılan Yiğit ' in telaşlı bakışlarını gördüm.

"Geçti. Sadece bir kabustu " dedi.

Kabustu.

Sadece bir kabus.

Ama çok gerçekçiydi. Attığım çığlıkların boğazımda bıraktığı o yanma hissi hala duruyordu. O güne gitmek ve tekrar yaşamak çok çok kötüydü. Ne zamandır görmediğim bu kabuslar tekrar gelmişti. Kalbim hala ağzımda atıyor, zar zor nefes

alabiliyordum. Ben böyle transa geçmiş gibi bunları düşünürken Yiğit beni bir kere daha sarsmış, yüzümü ellerinin arasına almıştı.

"İyi misin? " dedi.

Başımı hayır anlamında sallayıp, hıçkırarak ağlamaya başladım. Beni kollarının arasına alıp saçlarımı okşamaya başladı. Bir süre sonra kollarında ve kokusuyla sakinleştim. Benden ayrılıp yüzüme baktı ve daha sonra göz yaşlarımı sildi.

"Sadece kötü bir kabustu. Geçti artık " dedi yine şefkat dolu bir sesle.

Başımı olumlu anlamda salladım. Geçirdiğim kötü bir kaç günün ardından bu kabusları tekrar görmeye başlamıştım.

Yiğit benden uzaklaşıp gideceği sırada kabusun vermiş olduğu korkuyla elinden tuttum.

Bir bana bir elimize baktı.
Bakışlarımı gözlerine sabitleyip ona gitmemesini söyledim.

Ben ona 'gitme ' dedim.

Oda beni anlayıp tekrar oturdu.

"Burdayım merak etme" dedi.

Yine anlamıştı gözlerimle anlatmak istediğimi.

"Su ister misin " dedi.

Onun söylemesiyle ağzımın kuruduğunu yeni anlıyordum. Başımı olumlu anlamda sallayıp, istediğimi belirttim. Az ötede duran masanın üstündeki sürahiden bardağa suyu koyup getirdi. Bardağı elinden alıp kana kana suyu içtim ve bardağı komodinin üstüne koydum.

"Hadi biraz kay " dedi.

Ben ona anlamadığımı belirtircsine bakarken tekrar konuştu.

"Yanında kalma mı istedin. Vazgeçtiysen ben yerim geçiyorum" dedi ve gideceği sırada tekrar elini tutum.

Elinden yayılan sıcaklık ve çekimle elimi hemen çekip yana kaydım. Oda benim gibi oturur pozisyonda sırtını yatağın

başlığına dayadı.

Bense derin düşüncelere dalmıştım.
Neden bana bu kadar iyi davranıyor?
Ne değişti ki benden nefret ederken bir anda böyle. Kafam karışmıştı. O an aklıma gelenle kalbim sıkışmıştı. O... o bana acıyordu. Böylesine sorunlu bir kızla evliydi ve bana acıyordu. Bu düşünceyle gözümden düşen yaşa mani olamadım.

Bakışları üstümde olan Yiğit,

"Ne oldu, şimdi neden ağlıyorsun?" diye sordu.

Kafamı ona çevirip yüzüne baktım. Acı bir tebessüm belirdi dudaklarımda.

Kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakıyordu. Çekmecedeki kalem ve küçük defteri çıkarıp yazmaya başladım.

"*Bana acıyorsun değil mi? "* yazıp ona gösterdim.

Kaşları dahada çatılırken,

"Bunu nerden çıkardın "dedi biraz sert bir tonda.

"*Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun o zaman. Benden nefret ederken ne değişti?* " yazıp ona gösterdim tekrar.

Bir süre öylece yüzüme bakıp düşündü. Gözlerindeki ifade karmakarışıktı. Sanki bunu kendide bilmiyor gibi bir hali vardı. Derin bir nefes alıp gözlerini benden çekti. Bir kaç saniye sessizce bekledi ve tekrar bakışlarını bana çevirdi.

"Birincisi sana acımıyorum. Aksine çok güçlü olduğunu düşünüyorum. İkincisi ise... " dedi ve durdu.

"Bilmiyorum " dedi mırıldanarak.

İki kaşımı havaya kaldırıp ona baktım. Yine yazacağım sırada defteri ve kalemi alıp komodinin üstüne bıraktı.

"Hadi yat uyu geç oldu" dedi.

İtiraz etmedim. Gördüğüm rüya yüzünden bedenimle birlikte ağırlaşan ruhumla daha fazla dayanamayıp gözlerimi yumdum. Ben aşağı kaymış uzanırken o hala sırtı yatak başlığına dayalı bir şekilde duruyordu. Yakınımda olması bana iyi geliyor, huzur veriyordu. Daha fazla dayanamayıp uykuya teslim

oldum.

****

Sabah uyandığımda belimdeki kollar ve saçlarımın arasından akıp giden nefesle kala kaldım. Kalbim hızlanmış, nefesim kesilmişti. Yiğit şu an bana sarılıyordu. Sıcaklığı ve varlığı çok huzur veriyor, yüreğimin kuş gibi kanat çırpmasına neden oluyordu. Yavaşça ona doğru dönüp yüzüne baktım. Kaşları her zamanki gibi çatıktı. Elimi uzatıp yeni çıkmış sakalları olan yanağına dokunmak istedim ama uyanır diye buna cesaret edemedim. Çok yakışıklıydı bu adam. Bana ait gibi görünen ama bana ait olmayan kocam. Bir süre durup onu izledim. Sonra yavaşça kollarının arasından çıkıp giyinme odasına gittim. Bu haldeyken uyanırsa salçayla yarışır bir yüzüm olacaktı. Utanıyordum. Bu elimde değildi, böyle şeylere alışık değilim. Hep hayallerim, rüyalarımda böyle yakın görürdüm ama gerçeği çok farklı. Sıcaklığını, kokusunu, varlığını hissedebiliyorum.

Kıyafet alıp odadan çıktım ve direk banyoya attım kendimi. Üstümdekileri çıkarıp duş almak için kabine girdim. Çok

iyi hissediyordum kendimi ve çokta huzurlu. İlk defa böyle huzurlu uyumuş ve böyle huzurlu uyanmıştım. Dün geceki şefkat dolu hali ve bu sabahki halimiz aklıma gelince yüzümde küçük bir tebessüm, kalbimde büyük bir heyecan oluştu. Yavaş yavaş aramız iyi olmaya başlıyordu. Belki zamanla alışır ve severdi de beni.

Duşumu alıp, üstümü giyindim. Saçlarımı da kurutup banyodan çıktım. Yiğit yatakta yoktu. Galiba giyinme odasına gitmişti. Bende odadan çıkıp aşağı indim. Nedense ona görünmek istemedim.

Aşağı inmekten vazgeçip Avşin ' in odasına doğru gittim. Çok üzülmüştü canım arkadaşım. Beni böyle iyi görsün de mutlu olsun. Odasına girdiğimde hala uyuyordu. Yüzümde oluşan sinsi gülüşle yanına biraz daha yaklaşıp, yatağa atladım. Yerinden sıçrayıp bağırdı.

"Allaaaah ne oluyor lan. Deprem mi tsunami mi kıyamet mi kopuyor " deyip bağırmaya devam etti.

Elimle ağzını kapattım. Şimdi herkesi başımıza toplayacaktı bu çatlak. Bir yandan gülüyor bir yandan onu

tutuyordum. Benim olduğumu sonunda fark edince önce sinirli bir şekilde bakmış daha sonra üstüme atlayıp yastıkla dövmeye başladı.

"Pis hain yenge. Bu yapılır mı haa! Çok korktum " diyor bir yandan da yastıkla vuruyordu.

Ben ise hem gülüyor hemde ona engel olmaya çalışıyordum. Sonunda yorulup üstümden kalktı ve yüzüne gelen saçını üfleyerek geri itmeye çalıştı. Yüzü asıktı. Dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemeye çalıştım yoksa yine yastık yerdim. Saçım başım dağılmış birbirine girmişti. Tabi Avşin ' inde aynı şekil. Bakışlarını bana çevirdi ve birbirimize bakıp kahkaha atmaya başladık.

"Cadı gibi görünüyorsun Arya " dedi hala gülerken.

Gözlerimi kısıp yüzüne baktım. Sanki kendisi çok farklıydı. Ayağa kalkıp masanın üstünde duran aynayı alıp ona yansımasını gösterdim. Görür görmez yüzünü buruşturdu.

"Tamam bir tek cadı gibi görünen sen değilmişsin" dedi.

Ona gülüp yanağından öptüm ve çekmecedeki tarağı alıp arkasına geçtim ve saçlarını taramaya başladım. Bu yaptığımla şaşırmıştı. Saçlarını tarayıp balıksırtı örüğü yaptım. Elini saçlarına götürdü ve daha sonra koşup aynadan kendine baktı. Yüzündeki güzel gülümsemesiyle bana dönüp yanıma geldi ve sarıldı.

"Çok teşekkür ederim. Çok güzel olmuş Arya " dedi.

Omuzlarımı silkip önemli olmadığını belirttim. Tarağı elimden alıp bu sefer o saçımı taramaya başladı.

"Senin ki salık kalsın. Sana böyle yakışıyor. Zaten saçların çok güzel " dedi.

Başımı olumlu anlamda sallayıp odasından çıktım oda üstünü giyinecekti.

Aşağıya ineceğim sırada Yiğit ' e gelmiş bana yetişmişti. Son iki basamak kalmıştı ki kolumdan tutup beni kendine çevirdi. Sinirli gözüküyordu sanki. Kaşları çatılmış, gözleri olduğundan daha koyulaşmıştı.

"Bir daha bensiz aşağı inme. Anladın mı? " dedi tıslayarak.

Yutkundum ve başımı olumlu anlamda salladım. Kolumu bırakıp yanımdan geçti ve masaya oturdu.

Dengesiz. Bir iyi bir kötüydü. Sırf aşağı ondan önce indiğim için bu kadar sinirlenmiş. Halbuki dün gece ne kadar şefkatli ve sıcaktı. Yine eski suratsız buz kütlesine dönmüştü. Derin bir nefes alıp bende indim ve geçip masaya oturdum. Diğerleri de gelince kahvaltıya başladık. Yiğit işe gitmek için kalkıp giderken bende arkasından onu uğurlamak için peşinden kalkmıştım. Bu böyle evin bir kuralı gibiydi. Halen daha Kadir amca giderken Esma teyze kalkar kocasını uğurlardı.

Kapıya kadar geldik ve ben onun yine yüzüme bakmadan gideceğini düşünürken yine beni şaşırtıp dengesizliğini gösterdi.

"Hoşça kal. Kendine dikkat et " dedi ve bir süre gözlerimin içine bakıp gitti.

Arkasından öylece baka kalmıştım. Ah be

adam kafamı karıştırıyor, seni anlamama izin vermiyorsun.

Gün aynı rutinliği ile geçerken, akşamın karanlığı hafiften çökmeye başlamıştı. Her akşam olduğu gibi masada sessizlikle yemekler yenirken Yiğit ' in sesi bu sessizliği bozdu.

"İki gün sonra çok yakın bir arkadaşımın düğünü var. Düğün Diyarbakır ' da. Arya ve Avşin ile yarından gidelim diyorum " dedi.

"Ay abi çok güzel olur. Hem merak ediyordum oraları " dedi Avşin heyecanla.

"Tamam oğlum gidin " dedi Kadir amca.

"Değişiklik olur size de. Evlendiğinizden beri Arya kızım da buraya tıkılıp kaldı. Gezin oraları. Güzel yerdir Diyarbakır " dedi Esma teyze de.

"Evet abi. Erken gidelim gezeriz. Çok merak ettiğim yerler var " dedi Avşin.

"Tamam. Zaten yarın erkenden çıkacağız. Cihan da gelecek bizimle. O iyi biliyor oraları gezdirir " dedi Yiğit.

Avşin ' in birden yüzü düşmüş ve heyecanı uçup gitmişti. Ona dikkatlice baktığımda gözlerindeki acıyı görebildim. Ne oldu acaba diye düşünürken bakışları beni buldu ve gözleri dolmuş acı bir tebessüm ile bana baktı. Onun bu hali canımı yakmıştı. Avşin benim hiç sahip olmadığım kız kardeşim gibiydi. O her zaman deli dolu neşeli olmuştur. Şimdi bu hali hiç hoşuma gitmemişti. Ona gözlerimle iyi olup olmadığını sordum. Gözlerini kapatıp açtı cevap olarak ama iyi olmadığını görüyordum.

Yemek bitmişti ve herkese kahvelerini yapıp vermiştim. Avşin yemekten sonra odasına kapanmıştı. Herkes sohbette dalmışken kalkıp Avşin ' in odasına doğru gittim. İçeri girdiğimde ağlıyordu. Kızarmış gözlerini bana çevirince dayanamayıp gidip sarıldım. Hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Canım çok yanıyor Arya. Kalbim acı içinde kıvranıyor, ruhum can veriyor " dedi acı dolu bir sesle.

Benimde gözlerim dolmuş, onunla ağlamaya başlamıştım. Onu bu denli

üzecek, kalbinin bu denli acı içinde olması aşk acısı çektiğini gösteriyor. Bu tahmin ettiğim kişi galiba ama neden, ne olmuştu?
Bir süre ağlayıp içini dökmesine izin verdim. Onu kendimden ayırıp cebimdeki küçük defter ve kalemi çıkardım.

"*Anlat bana canım. Anlat ki rahatlayasın*" yazıp ona gösterdim.

Göz yaşlarını silip karşıma geçti.

"Ben... ben onu çok sevdim Arya. Herkesi karşıma alabilecek kadar çok sevdim ama o ne yaptı bana ihanet etti, kandırdı beni " dedi gözlerinden tekrar akmaya başlayan yaşlarla.

"*O kişi Cihan mı? "* diye sordum.

Başını evet anlamında salladı. Cihan Yiğit ' in en yakın arkadaşıydı ve arkadaşının kardeşine bunu nasıl yapmıştı.
Derin bir nefes alıp anlatmaya başladı.

"Onu ilk defa 18 yaşındayken gördüm. O gün ondan etkilenmiştim. İlk önce heves veya beğenme sandım ama değildi. Ben ona aşık olmuştum. Abimle beraber iş

yapıyorlardı. O ara sık sık bize gelirdi. Bende kalbimin onu sevmesine engel olmadım. Olmak istemedim. Daha sonra bir kaç kere karşıma çıkmaya başladı ve bir süre beraber olduk sevgili gibi. Ama aramızda sözlü bir **seni seviyorum** olmamıştı.
Fakat hissediyordum. Beni sevdiğini öyle güzel hissettiriyordu ki böyle bir şey yapma ihtimali bile gelmedi aklıma. Kaç defa abime anlatacağını söylemişti ama ben onu hep durdurdum. Çünkü daha erkendi ve bana beni sevdiğini söylememişti ama buna rağmen ona güveniyordum. Sonra bir gün abim geldi ve onun evleneceğini söyledi. O an sanki kalbimi söküp atmışlar gibi hissettim. Tarifi imkansız bir acı sardı tüm benliğimi. Yalan dedim inanmak istemedim. Onu aradım bir süre açmadı ama vazgeçmedim. Sonra aramalarıma cevap verdi. Doğrumu diye sordum lütfen yalan olsun diye çok yalvardım ama bana tek söylediği şey ' doğru yakında evleniyorum ' oldu. İşte o gün ben öldüm. Bir daha nefes alamadım. Kaçtım hep buralardan. Gittim. Onu bir daha görmedim ta ki sizin düğüne kadar. Şimdi ise yarın ve iki gün boyunca beraber olacağız " dedi ağlayarak.

Ona sarılıp acısını hafifletmek istedim ama bu mümkün değildi. Aşk acısı çok can yakıcıydı. Yaşadıkları çok zor şeyler kim olsa dayanamazdı ama o her şeye rağmen acısını gizleyip gülüyor, güldürüyordu.

"Sonra duydum ki karısı hamile ve doğumda ölmüş . Şu an ise bir kızı var" dedi.

Acı çekiyordu. Bu sesinden bile belliydi. Bir süre daha konuşup içini dökmüştü. Daha sonra uyuya kalmıştı. Uyuyana kadar yanında kalıp saçlarını okşamıştım. Yanağına küçük bir öpücük bırakıp odasından çıktım. Çok acı çekiyordu. Canı yanıyor, özlüyordu. Evet ondan bahsederken bile acıyla karışık özlemde vardı bunu anlamıştım. Ne olursa olsun sevdiğimizden nefret edemiyor onu daima seviyor ve özlüyoruz. Yiğit ' in bana söylediği onca şeyden sonra nefret etmem gerekirken ben daha çok seviyor ve bağlanıyordum. Avşin ' de öyleydi. Kalp dinlemiyordu işte hep seviyor ve vazgeçmiyordu. Kırılıyor üzülüyor ama sevmekten bıkmıyordu .

Avşin ' i düşüne düşüne odama gelmiştim. Yiğit yoktu yine çalışma

odasındaydı galiba. Üstümü değiştirip yatağa gireceğim sırada kapı açılmış Yiğit içeri girmişti. Bakışları bana takılınca kaşları çatıldı ve yanıma doğru geldi. Gelip tam karşımda durdu.

"Sen ağladın mı? " dedi.

Başımı hayır anlamında sallayıp, gözlerimi kaçırdım. Yüzü sertleşmiş kaşları dahada çatılmıştı.

"Neden ağladın. Ne oldu " diye sordu bu sefer.

Ne diyecektim şimdi. Kardeşin aşk acısı çekiyor onun derdini dinleyip ağladım mı. Anlatamazdım. Avşin onun kardeşiyse Cihan da dostuydu ve anladığım kadarıyla dostuna değer veren biriydi Yiğit.
O benden bir cevap beklerken bende ne diyeceğimi bilmez bir şekilde bakışlarım yerde bekliyordum. Hem nasıl anlamıştı ki ağladığımı? Parmaklarıyla çenemden tutup gözlerine bakmamı sağladı. Tam bir şey diyeceği sırada telefonu çalmıştı. Cebinden çıkardığı telefonunun ekranına bakıp konuşarak odadan çıktı.
Derin bir nefes verip yatağa oturdum. İyi ki telefonu çalmıştı yoksa Yiğit benden

bir cevap almayana dek bırakmayacaktı.

O gelmeden ve sorular sormadan hemen yatağa girip gözlerimi yumdum. Yarın erken kalkacağız zaten. Ben tam uykuya dalmak üzereyken kapı açılmış Yiğit içeri girmişti. Gözlerimi hiç açmayıp uykumun daha derinleşmesine izin verdim.

****

Sabah erken kalkmış hemen hazırlanıp yolla koyulmuştuk. Önce Cihan ' ı alacaktık tabi. Şehir merkezinin içine girip lüks sitelerin olduğu bir yere girdik. Apartmanın önünde duran Cihan geldiğimizi görünce bize doğru gelip arabaya bindi. Yiğit ile selamlaşıp bize de merhaba demeyi ihmal etmedi. Ama Avşin onun tarafına ne bakmış nede cevap vermişti.

Yollar akıp giderken beyler ara ara iş muhabbeti yapıyor Avşin ise kulaklığını takmış gözleri kapalı bir şekilde başını cama dayamıştı. Acı çekiyordu. Bunu biliyordum ama elimden bir şey gelmiyordu. Cihan ' a karşı öfkeyle dolup taştım. Nasıl yapardı bunu Avşin ' e. Hiç mi düşünmedi onun nasıl acı çekeceğini? Bunları ona sorup, pataklamak

istiyordum.

Çok yol almamıştık ama bir tesiste durmuştuk. Arabadan inip Avşin ' i lavaboya çektim. İyi görünmüyordu ve biraz elini yüzünü yıkaması lazımdı. Lavaboya girip elini yüzünü yıkayan Avşin ' e baktım. Aynadan bana dönen bakışlarında acı vardı. Onun için üzüldüğümü görmüş olacak ki zorla hafif bir tebessüm etti.

"Merak etme iyiyim. Daha önce atlattım yine atlatırım " dedi üzgün bir tonla.

Başımı sallayıp hafifçe güldüm. O güçlü bir kızdı ve duygularını iyi kontrol edebilen biriydi. Atlatacaktı bunu biliyordum ama ya kalbi oda atlatabilecek miydi veya vazgeçecek miydi? Sanmıyorum. Kendimden biliyordum.

Lavabodan çıkıp arabaya doğru gittik. Cihan arabaya yaslanmış, Yiğit ise görünmüyordu. Geldiğimizi fark eden Cihan bakışlarını Avşin ' in üstüne sabitlemiş gözleriyle derin bir şekilde ona bakıyordu. Sanki onun bakışlarında da acı vardı ama bunu çok kısa bir an gördüm emin değilim. Duygularını iyi

saklıyor ifadesiz bakıyordu şimdi. Avşin ' e baktığımda ondan tarafa hiç bakmadan gidip arabaya bindi. Cihan ise gözlerini yumup, yumruklarını sıkmıştı. Cihan hala Avşin ' e karşı bir şeyler hissediyordu sanki ama sevseydi sevdiğine bunu yapar mıydı işte burda kafam karışmıştı. Arabaya binip beklemeye başladım Avşin tekrar aynı pozisyonu almıştı. Kendini soyutlamış, kendi içinde acısına gömülmüştü. Az sonra Yiğit elinde paketlerle gelmiş arabaya binmişti. Bir kaç atıştırmalık ve su almıştı. Poşeti bana uzattı. Poşeti elinden alırken elim eline değmiş ve aramızda bir çekim olmuştu yani en azından ben öyle hissettim. Gözlerimin içine bakıp sanki orda içimi okumak ister gibi derin bakıyordu. Bakışlarımı kaçırıp, arkamı yasladım koltuğa. Poşeti kucağıma bırakıp içinden Avşin için bir şeyler çıkarıp ona uzattım. Doğru dürüst bir şey yememişti sabah. Elimdekini alıp yemeye başladı.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra Diyarbakır ' a varmıştık. Cihan bizi önce Hasan Paşa Hanı' na götürdü kahvaltı yapmak için. Masallardan birine geçip oturduk ve siparişleri verdik. Az sonra önümüze yok yok denilecek türden bir kahvaltı gelmişti. Her şey vardı ve çok güzel

gözüküyordu. Kahvaltı yapmaya başladık. Bugün bütün gün gezmeye ayıracaktık. Kahvaltı bitmiş Cihan ' ın rehberliğinde gezmeye başladık. Söylediğine göre annesi buralıymış ve hep gelirmiş o yüzden her yeri iyi biliyordu.

Diyarbakır surlarına gittik önce daha sonra Hevsel bahçesi, Gazi köşkü, yer altı çarşısı ve Bahram paşa konağına gittik. Çok güzel bir yerdi ve bayılmıştım buralara. Eski tarihi kokan yerler ve şehrin havası çok güzeldi. Öğlen olmuş acıkmıştık. Buraların en meşhur ciğercisine getirmişti bizi Cihan. Pek ciğer sevmesem de, yemiştim ve gerçekten tadı çok güzeldi. Daha sonra üstüne kadayıf tatlısıyla tamamlayıp turumuza devam ettik. En son akşam üstü On gözlü köprüye geldik. Üstünde bir tur attık ve çay bahçesinde oturup o güzel manzarayı izledik. Avşin biraz olsun iyi görünüyordu. Gezmek ona iyi gelmişti. Bazen Cihan ' ın ona kayan bakışlarını yakalıyordum. Ama Avşin o yokmuş gibi davranıyordu.

Çaylarımızı içerken duyduğumuz davul zurna sesiyle bakışlarımız On gözlü köprüye kaymıştı. Gençler bir yandan

halay çekiyor bir yandan zılgıt çalıyordu. Buda buranın bir geleneğiymiş. Her zaman davul zurna bulunur isteyen halay çekerdi. Yavaş yavaş karanlık çökerken bizde ayaklanmıştık.

Arabaya binip Cihan ' ın burdaki evine gittik. Yine lüks bir sitedeydi. Arabadan çıkıp apartmana girdik. Cihan ' ın dairesinin önünde durup kapıyı açtıktan sonra içeri girdik. Hepimiz yorgun olduğumuz için bir an önce yatmak istiyorduk. Cihan önce Avşin ' e odasını göstermiş daha sonra Yiğit ile odamızı da gösterip gitmişti. Yiğit elinde hazırladığım küçük çantayla gelip yatağın üstüne koydu. İçinden geceliğimi çıkarıp banyoya geçtim. Ben çıktığımda aynı şekilde Yiğit girmişti.

Odada çift kişilik bir yatak, dolap ve çekmeceler vardı. Oda demek oluyor ki beraber yatacaktık. Ben öylece durmuş bunu düşünürken Yiğit ' in sesiyle irkildim.

"Burda kanepe veya koltuk yok. Mecbur aynı yatakta yatacağız" dedi.

Başımı olumlu anlamda sallayıp yatağın içine girdim. Sırtım ona dönük bir şekilde

yatmıştım. Bir süre sonra yatağın çökmesiyle oda yatağa girmişti. Kalbim hızlanmış göğsüme sığmaz olmuştu. İlk defa değildi beraber yatmamız bu ikinciydi ama ilkinde uyuya kaldığım için hatırlamıyordum. Ben böyle günün verdiği yorgunlukla ve arkamdaki sevdiğim adamın varlığıyla gözlerimi kapatıp uykuya dalmıştım.

Sabah uyandığımda belimde Yiğit ' in kolları vardı ve benimde başım onun göğsünde ona sarılmıştım. Uyurken nasıl bu hale gelmiştik anlamıyorum ve bu iki olmuştu. Ben yine o uyanmadan kollarından çıkmayı düşünürken geç kalmıştım. Gözlerini açmış bana bakıyordu. Çok yakın duruyorduk ve nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Belimden daha sıkı tutup sanki çok yakın değilmişiz gibi beni kendine biraz daha çekmişti. Bunu yapmasıyla yutkunup, o dipsiz siyah gözlerine dalıp gitmiştim. Kedime gelip olduğumuz pozisyonu hatırlayınca, aceleyle kollarından çıkmak için hamlede bulunmuştum ki birden ne olduğunu anlamadan sırtım boşluğa denk gelmiş yataktan düşmüştüm. Tabi o esnada beni tutmaya çalışan Yiğit ' e üstüme düşmüştü. Gözlerim kapalı bir şekilde ve

dudaklarımın üstündeki sıcaklıkla donup kalmıştım. Yavaşça gözlerimi açtım ve bana çok yakın olan, dudakları benimkilerin üstünde olan Yiğit ile burun buruna geldim. Oda şaşkındı. Ne hareket ediyor nede kalkıyordu. Ben ne olduğunu anlamadan dudakları hareket etmeye başlamıştı. Gerilmiş kaskatı kesilmiştim. Beni öpüyordu. Harekete geçen dudaklarıyla gözlerim kendiliğinden kapanmış, kalbim onun göğsüne vuracak şekilde atıyordu. Bunu hissettiğine emindim. O beni öperken ben ne yapacağımı bilmez bir şekilde öylece duruyordum. Ne kadar sürdü bilmiyorum beynim işlevini yitirmiş, başka bir diyara geçiş yapmıştım. Yiğit benden ayrılıp gözlerimin içine derin bir şekilde bakmış, eliyle yanağımı okşamaya başlamıştı. Gözlerimi açıp dahada koyulaşmış gözlerinin içine baktım. Yanaklarım kızarmaya başlamış, şaşkın bir şekilde ona bakıyordum.

"Arya " dedi fısıltıyla.

Sesinde anlamını çözemediğim bir ton vardı. Biraz daha yaklaştı ve yüzünü boynuma gömdü. Gözlerim kapalı bu anın tadını çıkarmaya başladım. Utanıyordum evet ama umurumda

değildi şu an, çünkü bunu sonraya bırakmıştım....

.....

.....

Nabersiniz canlar. İyisinizdir inşaAllah:)
Sizin için aşağıya bol bol fotoğraf koydum bakın da az canınız çeksin nihahahhaha :D
Çok kötü bir yazar, bu yapılır mı dediğinizi duyar gibiyim:D
Ama sadece sizi düşündüğümden canım ;) Kafanızda canlansın istedim.

Birde beğenmediğiniz veya saçma dediğiniz yerleri lütfen söylemekten çekinmeyin...

Neyse kendinize iyi bakın, sizi çook seviyorum yavrular. Diğer bölümde görüşmek üzere❤️❤️❤️

Hasan Paşa Hanı

Han Kahvaltısı

Surlar

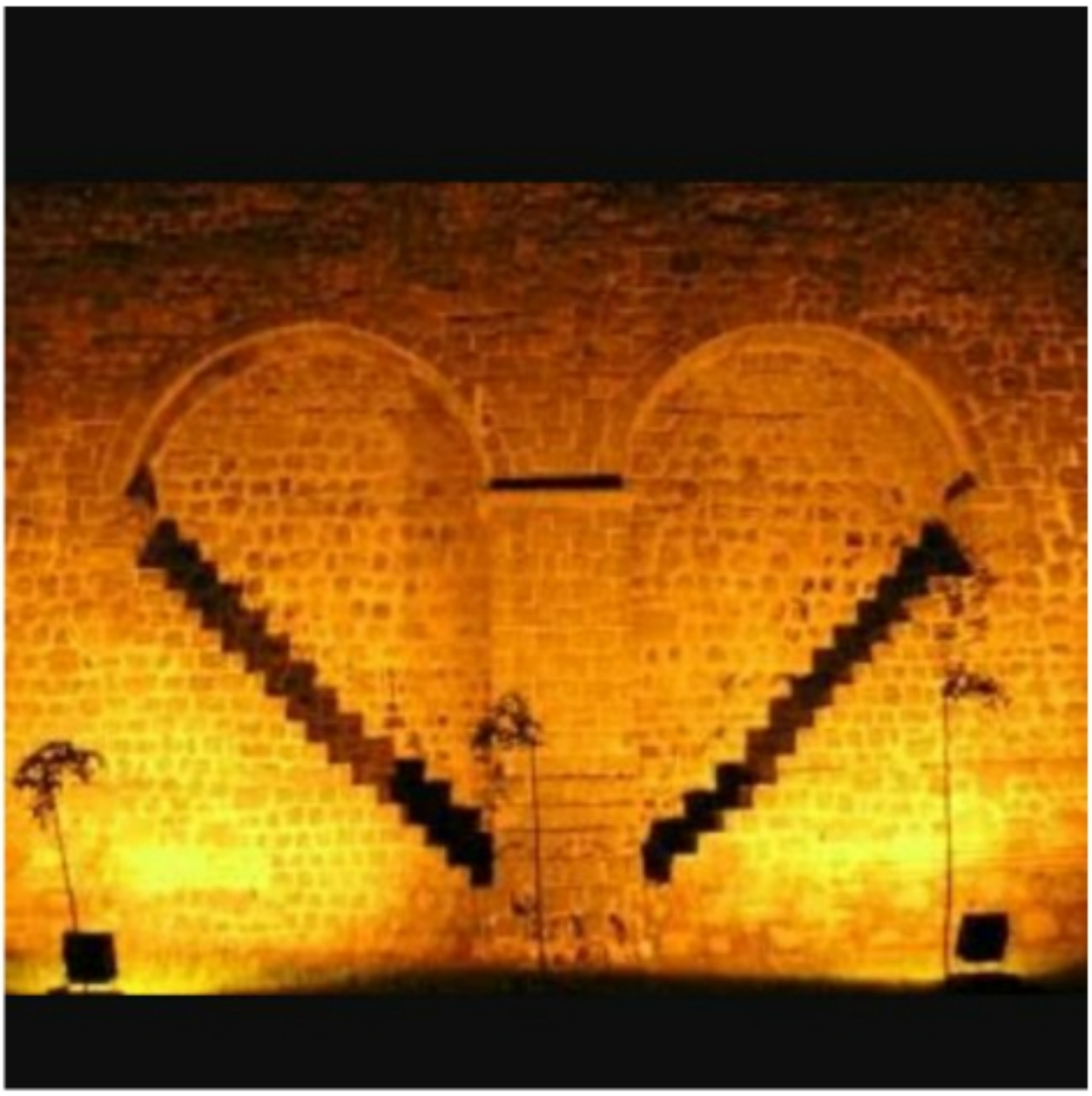

Bahram Paşa Konağı

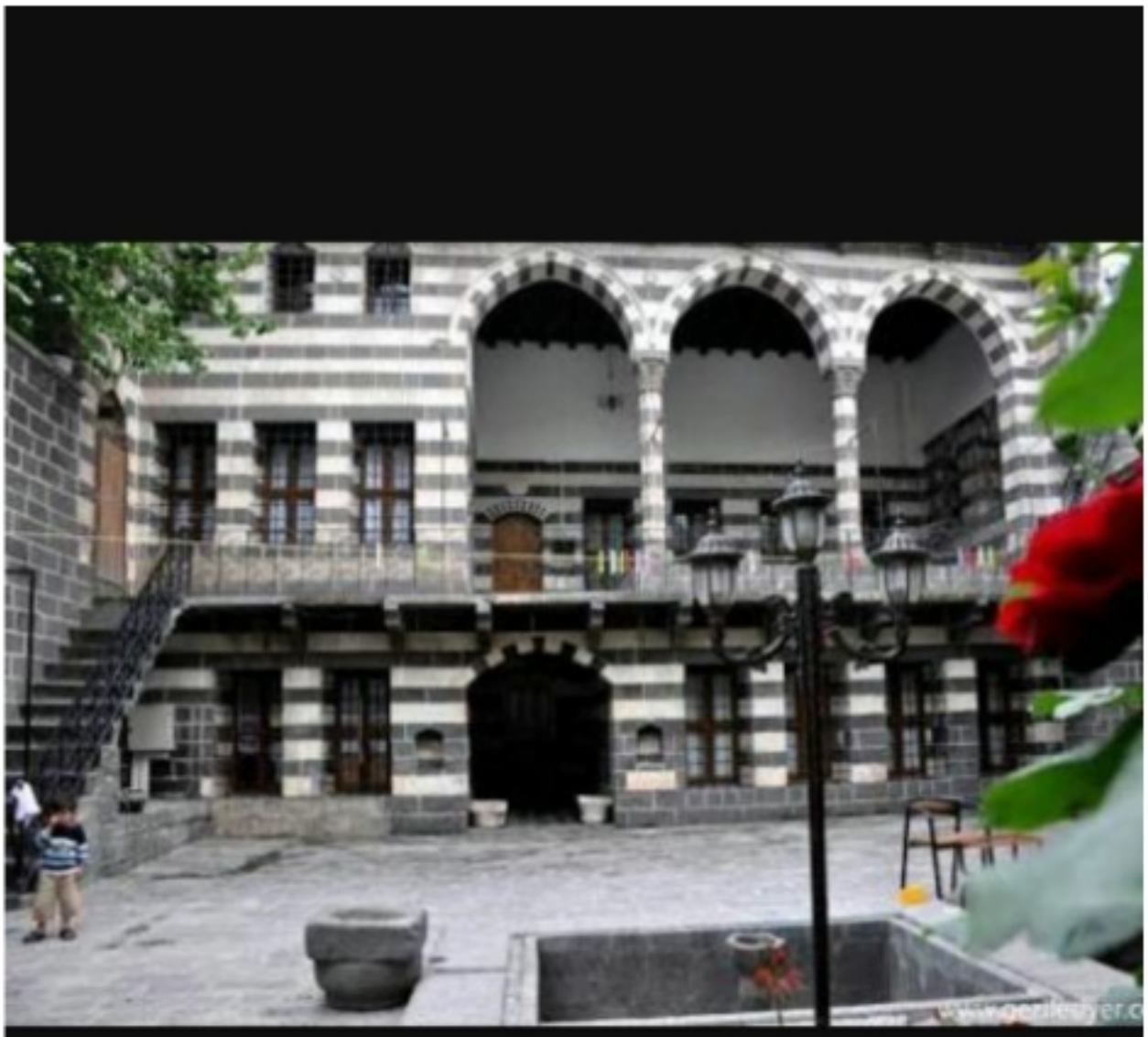

3

2

Hevsel bahçeleri

En sevdiğim yer On gözlü köprü ve Dicle nehri

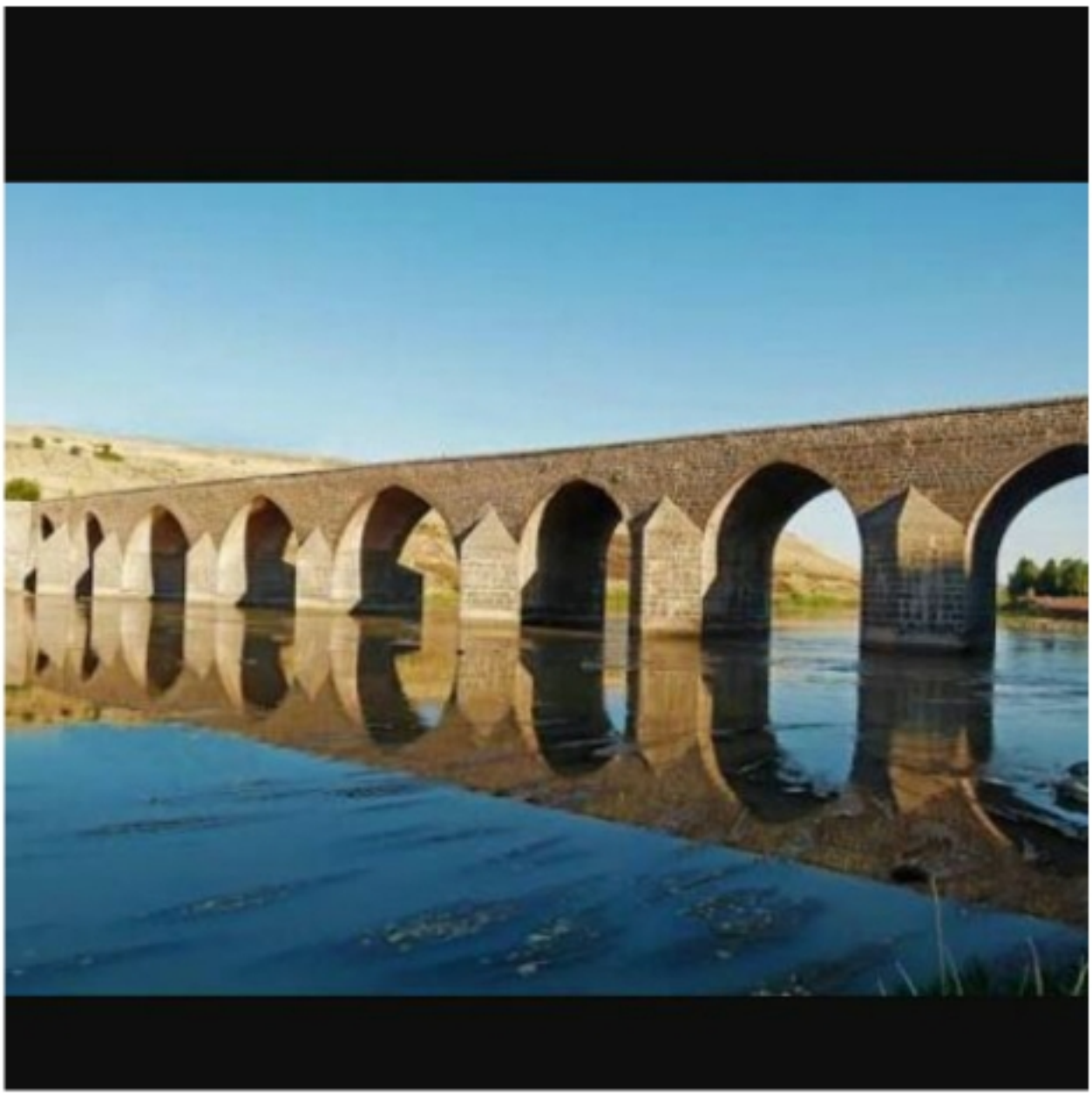

Geceden görüntüsü

Halay çeken gençler

Gazi köşkü

6

Oyla

2,03 Bin

Paylaş

13. BÖLÜM

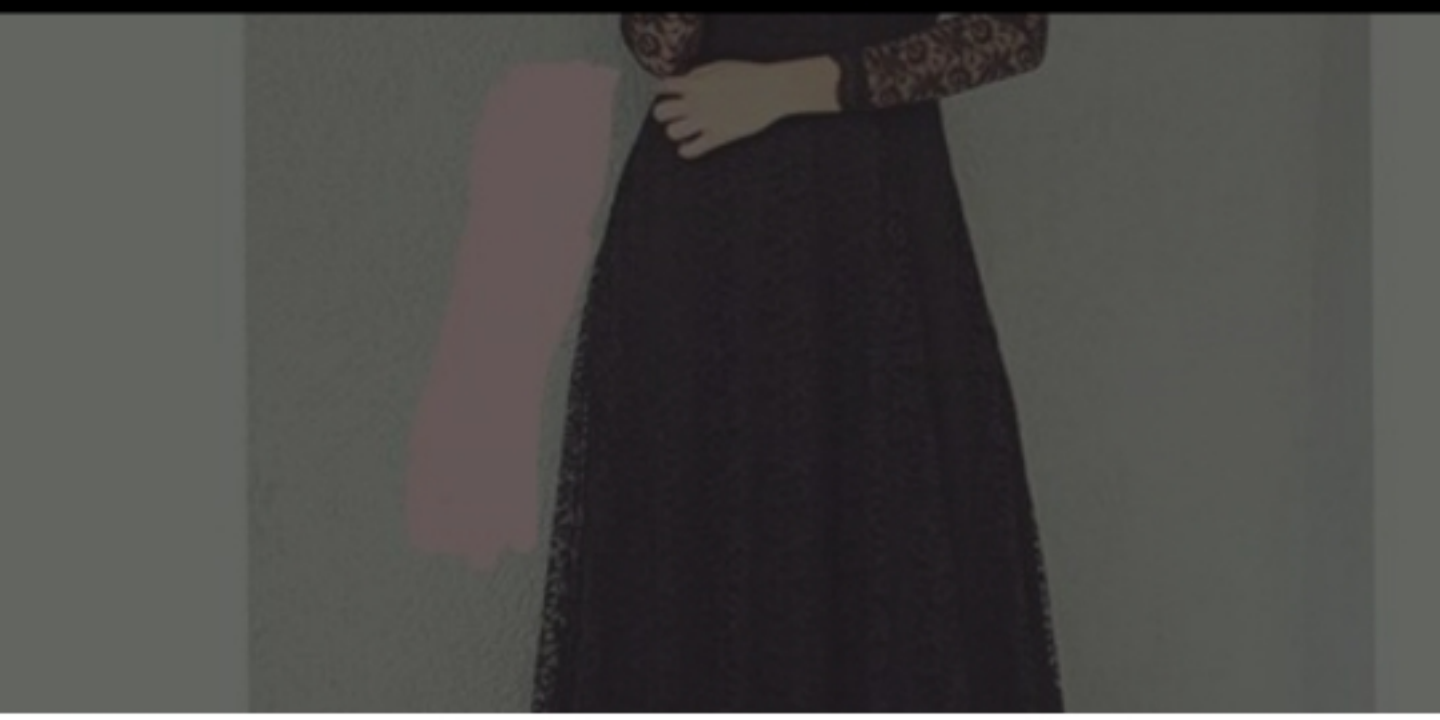

13. BÖLÜM

286 Bin ★ 11,1 Bin 2,64 Bin

Veee çoğunuzun beklediği gibi bu bölüm Yiğit ' in ağzından olacak... Şunu söylemek isterim ki bir erkek ağzından yazmak çok zormuş ve bu bölümü yazarken gerçekten çok zorlandım. Yapabildim mi bilmiyorum ama inşAllah olmuştur. Erkekler biz kızlar gibi duygularını çok beli eden varlıklar değil ve Yiğit gibi soğuk sert biri için hele duygunun d si bile olmayan birini yazmak beynimi yordu vallahi:D

Multimedya: Arya ' nın elbisesi

Keyifli okumalar Canlarım ❤️

.

Şu an kollarımda olan ve öptüğüm
bu kadın bana tarifi mümkün olmayan
şeyler hissettiriyordu. Bu masum ve
ne yapacağını bilmez hali ben uzak
durmak için uğraşırken her defasında
beni ona daha çok çekiyordu. Ben
bugüne kadar kadınlardan hep uzak
durup, hayatımda evlenmek gibi
bir kelime dahi geçmeyen biriydim.
Fakat şimdi evliydim ve uzak
durmaya yeminli olduğum bu kadına
çekildiğimi hissediyordum. Buna karşı
koyamıyordum. Onunla evlenmek
istememiştim ama benim dışımda oluşan
tüm olanlar beni buna mecbur kılmıştı.

Onu ilk gördüğüm zaman içimde oluşan
öfkeyle karışık nefretle çok kötü şeyler
söyleyip onu yaralamıştım. Bu yaralı
kadını daha çok yaralayıp kırmıştım.
O zaman öfkeme yenilmiş babama
olan tüm sinirimi ona kusmuştum.
Hak etmiş miydi ? Hayır. Ama kendime
hakim olamayıp ağır şeyler söyledim.
Şimdi ise yavaş yavaş ona çekildiğimi
girebiliyordum. Seviyor veya aşık
olduğumu sanmıyorum ama aramızda
olan çekimi de inkar edecek değildim.
Evet aramızda bir çekim vardı beni ona

çeken ve ona karşı çekildiğim bir takım şeyler oluyordu. Belki de ondan hoşlanmaya başlamıştım, bilmiyorum. Bu düşünce nedense bir yandan beni rahatsız ederken bir yandan da güzel hissettirmişti. Aynı anda bu nasıl oluyordu bende bilmiyordum. Ama bildiğim ve emin olduğum tek şey ise bu kadının kafamı karıştırmasıydı.

Yaralıydı. Küçük yaşta yaşamadığı şey kalmamıştı. O gün onu o kilerde öyle savunmasız ve korkmuş görünce içimden bir yerlerin acıdığını hissettim. Önce bir sızı ele geçirmişti benliğimi, daha sonra ona şefkat ile dolan kalbime engel olamamıştım. Onu sarıp sarmalamak geliyordu içimden ama hala aramızda büyük bir mesafe vardı ve bununla birlikte engel olan bir şeyler. Bunun ne olduğunu bilmiyordum fakat o günden sonra içine kapanmış hali hiç hoşuma gitmiyordu. Onun etrafta ve odada dolanan hallerine alışmıştım.

Utandığında kızaran yanakları, güzel yüzüyle çok öpülesi duruyordu. Güzeldi evet, hemde fazlasıyla. Bal rengi gözlerine her baktığımda orda çok fazla duygu görüyordum ama ne olduğunu çözemiyordum. Bazen gözlerimi ondan

alamıyordum.

Çok farklıydı, her şeyiyle.

Bu kadın güzelliğiyle tüm kusurlarını örtüyor, adeta bir tanrıça gibiydi. Kokusu daha önce hiç bilmediğim bir kokuydu ve aklımı bulandırıyor, nefesimi kesiyordu.

Öptüğüm dudaklardan ayrılıp gözlerinin içine baktım. Yanakları kızarmış, bakışları baygınlaşmıştı. Göğsüme vuran kalbini hissedebiliyordum. Heyecanlanmış, titreyen ellerini nereye koyacağını bilmiyordu. Bu masum hali ona şefkat ile dolmama neden oluyordu. Elimi kaldırıp kızarmış yanağını okşamaya başladım. Gözleri beni içine çekiyor oraya hapsediyordu.

"Arya" dedim fısıltıyla.

Onu tekrar öpmek istiyordum. Hiç bırakmak istemeyerek bir kere daha hissetmek istiyordum o sıcak ve güzel dudaklarını. Ama yapmadım. İstedim ama yapamadım. Başımı boynuna gömdüm ve beni benden alan kokusunu içime çektim. Titreyen ellerini saçlarıma götürüp hareket etmeden öylece bekledi.

Ne kadar öyle kaldık bilmiyorum ama kapının çalmasıyla kendime gelmiş, üstünden kalkmıştım. Kalkmasına yardımcı olup biraz kendime geldikten sonra kapıya açmaya gittim.

"Abi hadi ama daha uyanmadınız mı? " dedi Avşin.

Tuhaf bir hali vardı sanki.
"Ne oldu çok mu özledin? " dedim alayla.

Gözlerini devirip,
"Of abi ya dalga geçme. Acıktım sizde gelmek bilemediniz bir türlü "dedi.

"Tamam küçük fare geliyoruz birazdan "deyip burnunu sıktım.

Bundan nefret ederdi ve bu yüzden elimi sinirle itip içeri doğru gitti. Kapıyı kapatıp arkamı döndüğümde Arya yoktu. Banyoya girmiş olmalıydı. Üstümü değiştirip çıkmasını bekledim ama on dakika olmuştu ve hala çıkmamıştı. Gidip kapıyı çaldım.

"Arya iyi misin? " diye seslendim.

Az sonra kapı açılmış Arya içerden çıkmıştı. Kafasını eğmiş bana

bakmıyordu. Önümden geçeceği sırada kolundan tutup bana bakmasını sağladım ama o inatla gözlerini benden kaçırıyordu.

"İyi misin? " diye tekrar sordum.

Elimi çenesine koyup gözlerini gözlerime sabitledim. Titreyen göz bebeklerindeki derin anlama çekilmiş, tutuklu kalmıştım yine.
Yanakları kızarmıştı. Nedense bu utanmış hali çok hoşuma gidiyordu.

Kafasını olumlu anlamda salladı.
Önünden çekilip geçmesine izin verdim. Ardından banyoya girip elimi yüzümü yıkadım. Onu öpmek bana tuhaf hissettirmişti. İlk defa öpmüyordum bir kadını. Ufak tefek de olsa ilişkilerim olmuştu tabi ama ileri gitmezdim hiçbir zaman. Çünkü bir kadına evlenmeden dokunacak biri değildim. Belki yetiştiğim bu topraklar veya ailemin beni bu şekilde yetiştirmesiydi bunu yapmamam ama etrafımdaki kadınlar bana hep o şekilde yaklaşmıştı. Bunlara evli kadınlarda dahil. Bu yüzden kadınlara güvenmez ve nefret eder olmuştum. Halbuki kadınlar çok değerli varlıklardı ama kendilerini böyle basitleştirmeleri beni onlardan

soğutmuş, tiksinir olmuştum. Ama o çok farklıydı. Masumdu, yaralıydı. Bu hali ona öfkeli olmama ve nefret etmeme engel oluyordu. Gerçi hiçbir zaman nefret etmedim ondan. Öyle zannettim öfkenin kör ettiği zamanlar.

Daha fazla düşünmeyi bırakıp banyodan çıktım. Giyinmiş beni bekliyordu. Yine yüzüme bakmıyor, kafasını kaldırmıyordu. Utanıyordu ve bu hali tebessüm etmeme neden olmuştu.

"Hadi çıkalım yoksa Avşin yine kapıya dayanır "dedim önden yürürken.

Odadan çıkıp hazır olan kahvaltı masasına oturduk. Avşin tek başına oturuyor bizi bekliyordu.

"Cihan nerde? " diye sordum.

"Bilmiyorum "dedi mırıldanarak Avşin.

Arkamdan gelen adım sesiyle Cihan ' ın geldiğini anladım. Oda yerine geçince kahvaltı etmeye başladık.

"Beran aradı. Berfin kızların yanına gelmesini istemiş. Onları gelin evine bırakıp Beran' ın yanına geçeriz" dedi

Cihan.

"Tamam " dedim kısaca.

Kahvaltı bitmiş evden çıkmıştık.
Kızları gelin evine bıraktıktan sonra arkadaşımızın yanına gelmiştik.
"Oo Yiğit ağa seni görmek ne güzel " dedi gülerek bize doğru gelen Beran.

"Seni de öyle dostum" dedim sarılarak.

Ardından Cihan ' la da sarılmış evin avlusunda geçip oturmuştuk. Misafirlerle ve koşuşturmaca içinde olan bu evde en sakin köşeye çekilmiştik.

"Nasılsın Beran, heyecan var mı? Yarın evli bir adam oluyorsun " dedi Cihan.

"Olmaz mıyım kardeşim? Sevdiğim kadınla evleniyorum, benden mutlusu yok, tabi darısı senin de başına "dedi Cihan ' a.

Gerçekten de çok mutlu gözüküyordu. Onunda dediği gibi sevdiği kadınla evleniyordu. Bu nasıl bir duyguydu bunu bilemezdim çünkü bu yollardan geçmeme rağmen istediğim bir evlilik değildi ki ayrıca onu tanımıyordum.

Aslında bu birazda benim yüzümdendi. Eğer bu kadar çok tepki vermeseydim ve her an bir yolunu bulup kurtulmaya çalışmasaydım babam bizim evliliğimizi iki haftada yapmayacak bize zaman tanıyacaktı. Tabi yinede onu seveceğimi sanmıyordum çünkü bugüne kadar kimseyi sevmemiş, aşık olmak nedir bilmezdim. Ayrıca ilk başlarda ki ön yargım ve öfkemle böyle bir şey düşünecek halde değildim. Ama şimdi bilemiyordum. Onu sevebilir miydim veya ona yaptıklarımdan sonra o beni sever miydi? Orası biraz zor görünüyordu. Fakat bu düşünce içime anlamlandıramadığım bir kıpırtı oluşturmuştu.

"Zor be kardeşim "diyen Cihan ' ın sesiyle düşüncelerim bölünmüştü.

Sesi hüzünlüydü, tıpkı bakışları gibi. Onun bu haline çok üzülüyordum ama olanları değiştiremiyorduk maalesef.

"Annen nasıl oldu Beran? "diye sordum konuyu değiştirmek için.
"Şimdi iyi çok şükür. Ayrıca kusura bakma kardeşim düğününe gelemedik"dedi mahcupça.

"Önemli değil. Annen iyi olsun da. Hem bir gün Mardin ' e beklerim Berfin'le " dedim.

"Olur tabi geliriz " dedi sırıtarak.

Adı geçince bile gözleri parlıyor yüzü gülüyordu. Aşk böyle bir şey olmalı, diye geçirdim içimden.

Biz muhabbete dalmış giderken hafiften karanlık çökmüş kınanın başlamasına az kalmıştı. Herkesle birlikte arabalara binip gelin evine doğru yola koyulmuştuk.

Oraya vardığımızda erkekler için ayrılan yere geçip oturduk. Tabi benim zeki arkadaşım balkondan kadınların göründüğü tarafa oturmuş bizi de oraya çekmişti. Burdan karısını daha iyi görebilecekmiş. Daha önceden imam nikahı kıymışlardı ve Allah katında evliydiler.

Misafirler gelmiş kına başlamıştı. Kadınlar tarafında zılgıtlar ve halaylar çekilirken erkeklerin tarafında da halay çekiyordu gençler. Bir süre böyle devam ederken kınanın yakılma zamanı gelmiş Beran da kadınların olduğu tarafa

götürülmüştü. Kadınlar gelin ve damadın etrafını sarıp mumlarla dönerken benim gözüm onu arıyordu. Çok geçmeden görüş alanıma girmişti. Sandalyede oturmuş, yüzündeki tebessümle olanları izliyordu. Çok güzel olmuştu. Giydiği yöresel kıyafetiyle ve o güzel gözleriyle parlıyordu. Ben ona bakmaya dalmışken yanıma kendini çuval gibi bırakan Cihan' a baktım. Ne ara gitmişti de gelmişti bu adam, anlamamıştım. Çok dağılmış görünüyordu. Bu haline kaşlarım çatılmış, ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Ne oldu, ne bu halin? " dedim.

Derin bir nefes verip gözlerini benden kaçırdı.

"Yok bir şey " dedi ama kötü olduğu her halinden belliydi.

Tam tekrar soracakken yanımıza gelen Beran ' ın kuzenleriyle tokalaşıp, halaya kaldırılmıştık.

Gece ilerleyince kına bitmiş herkes dağılmaya başlamıştı. Bizde düğün sahipleriyle vedalaşmış Cihan ' ın evine gitmek için yolla koyulmuştuk. Çok

geçmeden eve varmış, odalara dağılmıştık. Herkes yorgundu ve yarın da düğün vardı.

Odaya girdiğimde Arya üstünü değiştirmiş yatağa girmişti bile. Sanırım sabah onu öptüğümden dolayı benden kaçıyordu. Ona bakmayı kesip üstümü değiştirip yatağa girdim. Girdiğim an kokusu dolmuştu içime. Bir süre sırtıyla bakışıp, ondan gelen düzenli nefes alışverişlerle uyuduğunu anlamıştım. Ona yaklaşıp belinden tutum ve kendime çektim. Bunu yapma isteğime engel olamadım. Bana göre küçücüktü. Onu göğsüme yaslayıp, yüzümü saçlarına gömdüm. Sanki oksijensiz kalmış gibi derin derin çektim içime. Bu kadın farkında olmadan neler yaptırıyordu bana böyle?

****

Sabah uyandığımda yatakta tektim ve Arya odada yoktu. Yine benden önce uyanıp çıkmıştı. Bunu yapması hoşuma gitmiyordu. Ben uyandığımda yanımda olsun isterken o kaçıyordu. Gerçi bunu neden istiyordum bilmiyorum ama sabah uyandığımda kollarımın arasında olması hoşuma gitmeye başlamıştı. Derin bir

nefes alıp yataktan çıktım ve banyoya gittim. Daha sonra üstümü değiştirip odadan çıktım.

Kahvaltı hazır ama kimse görünmüyordu. Mutfaktan gelen seslerle adımlarımı oraya doğru hareket ettirdim. Arya tezgahta bir şeyler yapıyordu ve arkası bana dönüktü. Yavaşça yaklaşıp belinden tuttum. Bunu yapmamla irkilmişti. Onu kendime döndürüp, tezgahla aramda sıkıştırdım. Bana şaşkın bir şekilde bakıyordu ve bu hali çok tatlı gözüküyordu. Ona doğru yaklaşıp, öpeceğim sırada vazgeçip yanağından kulağına doğru yol alarak nefesimi bırakmaya başladım. Sertçe yutkunmuş ve nefes almadan öylece kalmıştı. Oldukça yavaş hareketlerle dudaklarımı kulağına yaklaştırınca kollarımdaki kadının titrediğini hissettim.

"Sana ben uyanmadan odadan çıkmayı yasaklıyorum bundan sonra " dedim fısıltıyla.

Geri çekilip yüzüne baktım. Gözlerini kapatmış, yanakları kızarmıştı yine. Gözlerini görmek istiyordum ama o inat etmiş gibi açmıyordu.

"Gözlerini aç Arya " dedim.

Bunu bekliyormuş gibi gözlerini açtı ve bakışlarını kaçırdı. Kafasını çevirmesini izin vermeden çenesinden tutup gözlerini gözlerime sabitledim. Gözlerinin rengi çok farklıydı. Baktıkça bakmak istiyordum. Yine gözlerinin derinliklerine kaybolmuşken, Avşin' in sesiyle ne olduğunu anlamadan beni itmiş uzaklaşmıştı benden. Eli ayağı birbirine dolaşmış, ne yapacağını bilmiyordu. Bu haline gülüp, ona doğru döndüm. Bana baktığında bir an donup kaldı. Bakışları gülüşüme takıldı. Haklıydı pek gülen biri değildim ve beni ilk defa böyle görüyordu. Gülüşüm tebessüme dönerken, Avşin içeri girmişti ve elindeki telefonla konuşuyordu. Kendimi toparlayıp ona döndüm ama Arya ' nın bakışlarını hala üstümde hissedebiliyordum. Tekrar eski halime dönüp, telefonu kapatan Avşin ' e baktım.

"Hayırdır kim bu sabah sabah?" diye sordum.

"Kim olacak abi, tabi ki annem " dedi bıkkınlıkla.

Anladığım kadarıyla annem yine sorularıyla bunaltmıştı onu. Cihan ' ın gelmesiyle kahvaltı yapmış, daha sonra hanımlar evi toparlamaya başlamıştı. Böylece akşam olurken düğün vakit de yaklaşmıştı. Ben odada siyah takımımı giyerken Arya da Avşin ile onun odasında hazırlanıyorlardı. Sabahki hali gelince aklıma yüzümde bir tebessümün belirmesine neden oldu. Onun o utanmış ve kızarmış hali oldukça hoşuma gitmişti. Tadı kokusu çok farklıydı ve bağımlı gibi sürekli tekrar istemekten kendimi alıkoyamıyordum.

Sessizdi.

Masum ve güzeldi.

Kapının açılmasıyla o tarafa döndüm.

"Hazır mısın? " dedi Cihan.

"Evet " dedim kısaca.

Bakışlarını bir süre üstümde sabitledi. Söylemek istediği bir şey var gibiydi.

"Hayırdır aşık mı oldun bana?" dedim alayla.

"Ha! Ne? Ne saçmalıyorsun?" dedi kaşlarını çatarak.

Derin bir nefes alıp,
"Diyorum ki deminden beri bana bakıyorsun. Çıkar şu ağzındakini" dedim.

Gelip yatağa oturdu.
"Arya ile aranız nasıl? " diye sordu.

Bunu neden şimdi sorduğunu anlamamıştım.
"Neden soruyorsun? " dedim.

"Sanki aranız iyi gibi. Yani ilk zamanlardaki öfken bitmiş gibi"

"Ne demek istiyorsun? " diye sordum anlamaya çalışarak. 2

"Demek istediğim şu dostum. Sanki ona bakışların farklılaşmış gibi. Yoksa aşık mı oldun? " dedi sırıtarak. 3

Kaşlarımı çatıp yüzüne baktım.
"Saçmalama! Yok öyle bir şey " dedim sertçe. 38

"Neden olmasın Yiğit. O senin karın, onu sevmeyi deneyebilirsin. Hem Arya çok iyi

ve masum biri. Etrafındaki kadınlar gibi değil " dedi ciddileşerek.

"Onun farklı olduğunu biliyorum ama yinede sevmek çok başka bir şey ki ben bunu istemiyorum " dedim tek seferde.

"Hayır kardeşim, bence sen aşık olmaktan korkuyorsun " dedi.

Dişlerimi sıkıp, öfkeyle ona baktım.
"Yok öyle bir şey. Sevmek veya aşık olmak istemiyorum hele ki zorla evlendirildiğim bir kadına " dedim sinirle.

"Bir gün bunları sana hatırlatırım" dedi keyifle.

"Kes Cihan! Sinirimi bozma da çıkalım" dedim ve ceketimi alıp sinirle çıktım odadan.

Sinirlenmiştim. Bu sinirim Cihan ' a mıydı yoksa söyledikleriyle kafamın karışmış olmasına mıydı? Bilmiyordum. Evet onunla aramda farklı bir çekim vardı ama bu kesinlikle aşk olamazdı. O duygu bana çok uzak ve hiç olmayacaktı.

Bunları düşünüp aklımda tartarken koridorda önüme çıkan kişiyi fark

etmeyip çarptım ve düşmemesi için belinden tutum. Yüzüne bakmadan bile bu kokunun kime ait olduğunu biliyordum. Arya!
Kafamı eğip bakmaktan kendimi alamadığım gözlerine çevirdim gözlerimi. Gözleri kocaman açılmış ve şaşkınlıkla öylece kalakalmıştı. Bir süre öyle kalırken gelen öksürük sesiyle kolumu belinden çekip ondan uzaklaştım. O an fark ettiğim şeyle onu baştan aşağı süzdüm. Bu kadın niye bu kadar güzel olmuştu ki? Giydiği siyah elbise ve topladığı sarıya yakın saçlarıyla çok güzel gözüküyordu. Bal rengi gözlerini ortaya çıkaran makyajla daha başka görünüyordu. Bu kesinlikle Avşin ' in işiydi. Sinirle ona baktım ama onun da Arya ' dan bir farkı yoktu.

Zaten Cihan ' ın tepeme çıkardığı sinir halen daha dururken onların bu haliyle daha da sinirlenmiştim. Tam bir şey diyecekken telefonum çaldı.

"Yiğit nerde kaldınız düğün başlamak üzere " dedi Beran heyecanlı sesiyle.

"Birazdan orda oluruz Beran " dedim.

"Tamam ama acele edin " dedi.

"Tamam " deyip telefonu kapattım.

"Beran mıydı?"dedi Cihan.

"Evet. Bizi bekliyor çıkalım hadi "dedim kızların halini bu seferlik görmezden gelerek.

Kısa sürede düğünün yapılacağı büyük salonun önünde durduk. İçeri girdiğimizde Beran' ın ailesi karşıladı bizi. Daha sonra bize ayrılan yere geçip oturduk. Normalde kızların kadınlar tarafına geçmesi gerekiyordu ama kimseyi tanımadıkları için aynı masada oturacaktık.

Yanıma gelen Beran' ın kardeşi kulağıma eğilerek,
"Yiğit abi, abim sizi ve hanımları yanına çağırıyor" dedi.

Kafamı sallayıp, hep beraber gelin ve damat için ayrılan odaya gittik. İçeri girdiğimizde Beran ayağa kalkmış bizi karşılamıştı. Kızlar ve Berfin hemen kaynaşmıştı.

"Yiğit tebrik ederim ayrıca gerçekten çok güzel bir karın var " dedi Berfin.

"Teşekkür ederim, bende sizi tebrik ederim. Hayırlı olsun" dedim.

Bakışlarım Arya ' ya kaydığında yanakları kızarmış başını eğmişti.

"Aynen öyle Berfin, yengem çok güzel "dedi Avşin de destekleyerek.

"Evet çok yakışıyorsunuz" dedi tekrar Berfin.

Hafif bir tebessümle teşekkür ettim.
"Darısı sana Cihan " dedi Berfin bu sefer ona dönerek.

Cihan acı bir tebessüm ederek,
"Belki bir gün "diye kestirip attı.

Hep beraber tekrar salona dönüp yerimize oturduk. Az sonra düğün başlamış gelin ve damat gelmişti. Halaylar ile güzel geçen düğün sona yaklaşmıştı. Takı için aldığımız seti Arya ile Avşin geline takmaya giderken bizde Cihan 'la Beran ' a tebriklerimizi iletip vedalaştık. Biz kızları beklerken arkamda duyduğum ses ile sinirle yumruklarımı sıktım.

"Kız Halime şu giden siyah elbiseli kız çok güzelmiş. Kim acaba? Senin oğlan için gider isteriz " dedi şiveyle kadın.

"Hangisine dersin Piroz? "

"Keçe (kız) şu elinde kutuyla giden güzel gözleri olan kız"

"Belki evlidir öyle bilip bilmeden olur?"

"Ben eline baktım yüzük yoktu sahipsiz o kız. Oğlunla da yakışır ha, çok güzel kız maşallah "

Dişlerimi sıkıp arkamı döndüm. Sinirle o iki kadına baktım. Bakışlarımı fark edip yavaşça geçip gittiler yanımdan. Bahsettikleri kişi Arya ' ydı. Yanımıza geldiklerinde bakışlarım eline kayınca yüzüğünün olmadığını gördüm. Sinirden tüm kaslarım gerilmiş adeta gözlerimden alevler çıkıyordu ve Arya ' yı hedef alıyordu. Arya bu halimi fark etmiş korkulu gözlerle bana bakıyordu.

Arkamı dönüp salondan çıktım ve arabaya bindim. Peşimden gelip onlarda arabaya yerleşince arabayı çalıştırıp gaza bastım.

"Yiğit biraz yavaş ol lan!" dedi Cihan ama şu an onu duyacak halde değildim.

Kısa sürede eve vardığımızda odaya girmiş bir sağa bir sola yürüyerek üstümdeki siniri atmaya çalışıyordum ama nafileydi. Sinirim hala kendini korurken, kapı açılıp Arya içeri girdi. Kolundan tutup, sırtını duvara yasladım. Bu yaptığımla şaşırmış ve korkmuştu. Sinirle ona doğru eğilip bağırdım.

"Yüzüğün nerde lan senin!! "

Bağırmamla gözlerini yumup titremeye başladı ama şu an o kadar sinirliydim ki bunu umursamadım.

"Cevap ver " dedim tıslarcasına.

Eliyle komodinin üstündeki defteri gösterdi. Önünden çekilip geçmesine izin verdim. Defteri alıp yazmaya başladı ve bana uzattı okumam için.

"Parmağımı çok sıkıyordu ve yara yapmıştı bende çıkardım ama geri takmayı unuttum " yazmıştı.

Defteri elimde sıktım.
"Her ne olursa olsun sen benim karımsın

ve ona göre davranmak zorundasın. Eğer o yüzük sıkıyorsa değiştirirdik, bunu söylemen gerekirdi " dedim hala hiç eksilmeyen sinirimle.

Gözleri dolmuş ve gözlerinde beliren acıyla birkaç saniye öylece bana baktı. Daha sonra elimdeki defteri hışımla alıp tekrar yazmaya başladı ve bana uzatıp odadan hışımla çıktı.

Yazdıklarını okuduğum an kendime lanetler okuyup kafamı duvara dayadım. O tüm bunları hak etmemişti ama sinirim ve öfkem yüzünden ona söylediklerim şu an bir tek onun değil benimde canımı yakıyordu. Defteri kaldırıp tekrar okudum ve içimde yakıcı bir sızının geçtiğini hissettim.

"Ben senin karın değilim, bir ömür sırtında taşımak zorunda olduğun yüküm "

.

Bu arada canlarım üniversiteye başlayacağım bu sene ve kayıt işlemleriydi hazırlıklardı derken bu aralar yoğun olabilirim. Bir diğer bölüm azcuk gecikebilir haberiniz olsun ve

lütfen mahzur görün:)

16

Oylarınız ve yorumlarınız için çook teşekkür ederim. Kendinize iyi bakın :D ❤️

Oyla
2,64 Bin
Paylaş

14. BÖLÜM

279 Bin ★ 10,5 Bin 2,31 Bin

Keyifli okumalar canlarım ❤️

Avşin ' den

38

Yarı yolda bırakılmak mı daha acıydı yoksa ihanet etmek mi? Buna karar vermek zor çünkü ikisi de acı veriyor can yakıyordu. Seversin, inanırsın, bağlanırsın ama o ne yapar? Seni yarı yolda tek bir açıklama yapmadan bırakır, arkasına bile bakmadan çekip giderdi hayatından. Her zaman neşeli güler yüzlü biri oldum. Hiçbir şeyi belli etmeyerek içimde gizledim fakat içimde ki acı hiç dinmedi, aksine hep daha büyüdü. Kimse görsün istemedim, gizledim, unutmaya çalıştım. Tabi unuttum mu? Hayır. Ama en azından alıştım. Hani bir yeriniz kesilir ve bir süre sonra o acıya alışırsınız ya, işte benimki de öyle oldu. Acı derinleşti ben alıştım, acı her gün büyüdü ama bastırdım. Fakat gördüğüm an bastırdığım acı gün yüzüne çıkarak

2

alıştığım o acı daha da dayanılmaz bir hale geliyordu.

Diyarbakır ' a giderken onu görmezden gelmiş, uzak durmuştum. Bazen bakışlarını üstümde hissediyor, gözlerimiz kesişiyordu. Gözlerinde acı, aşk ve özlem görür gibi oluyordum ama beynimin yanılması diye düşünüp bu düşünceyi kafamdan atıyordum. Onun evinde, onunla aynı çatı altında olmak çok zordu benim için. Sabah herkesin kalkmasını bekliyor öyle çıkıyordum odadan. Onunla karşılaşmak tek kalmak istemiyordum. Korkmuyordum veya kaçmıyordum sadece abimin de olduğu bu evde kendime hakim olamayıp olası bir tartışma çıksın istemiyordum.

Kına gecesinde bir ara kalabalıktan sıyrılıp hava almak için dışarı çıktım ve bir süre sonra onun sesiyle olduğum yerde çakılı kaldım.

" Asim "

Gözlerimi kapatıp aklıma gelen anıları yok etmeye çalıştım. Bana hep *asim* ya da badem gözlüm derdi ve yıllar sonra bunu duymak, uslanmaz kalbimi hızlandırmıştı.

Arkamı dönmedim. Dönmek, yüzünü görmek istemedim. Bana doğru geldi ve tam koluma dokunacağı an da geri çekilip ona dönmek zorunda kaldım. Bugüne kadar kişiliğime ve gülen yüzüme zıt olan soğuk ve ifadesiz bir yüzle baktım. Gözlerimin içine bakıyor, orda hala bir şeyler arıyordu. Fakat boşunaydı. Artık o eski Avşin yoktu.

"Asim değil, Avşin benim adım. Hani hatırlarsan" dedim yüzüm kadar sesimde soğuktu.

Yüzünde beliren acı gülümsemeyle bana bakıp,
"Unutmadım ki " dedi.

"İyi " deyip yanından geçeceğim sırada kolumdan tutmuş buna engel olmuştu.

Tuttuğu yer sıcaklığıyla yanıyor, karıncalanıyordu. Kendime itiraf edemesem de özlemiştim. Kendimi kaybedeceğimi fark edince toparlanıp kolumu elinden kurtardım.

"Avşin yapma lütfen " dedi acı çeken bir tonda.

Neyi yapmayayım, her şeyi o yapmamış mıydı? Ne istiyordu şimdi bu adam benden? Hiç bir şey olmamış gibi boynuna atlamamı mı?

"Ben bir şey yapmadım " dedim.

Bu cümlem bir çok anlam içeriyordu. Sen yaptın ben değil demekte dahil ve kendisi de farkındaydı. Anlamıştı.

"Beni affetmeyeceksin " dedi sanki kendine söylüyormuş gibi.

"Affetmeyeceğim" dedim tüm acımasızlığımla. 3

"Kızın nasıl?" dedim dışım duygusuz ama içim yanarken.

"İyi " dedi bakışlarını kaçırarak.

"Sana bir şey söyleyeyim mi? " dedim merakla yüzüme bakarken.

Ona bir adım daha yaklaşarak,
"Kızını her gördüğün an seni asla affetmeyeceğim gelsin aklına" dedim ve onu arkamda bırakarak yanından gittim. 161

Gözlerim dolmuş ve ağlamamak için 2

kendimi çok zor tutuyordum. Gözlerinde gördüğüm acı benimde canımı yakmıştı. Ne olursa olsun hala seviyordum onu ve onun canının yandığı her an benimde canım yanıyordu. Zaten sevmek böyle bir şey değil miydi? Onun canı yanıyorsa seninki iki kat daha fazla yanıyordu. Ama anlamadığım şey bunu o istedi, bir başkasıyla evlenerek beni bırakan oydu. Peki neden acı çekiyordu? Pişman mı olmuştu yoksa vicdan mı yapıyordu? Bilmiyordum.

Aklımda birçok soru vardı ve bu beynimi yoruyordu. Ayrıca burası yeri değildi. Sanırım şimdilik düşünmeyi bırakmak en iyisiydi.

****

Arya

Diyarbakır ' dan döneli bir hafta olmuştu. O günden sonra aramıza olduğundan daha mesafe girmiş, birbirimizden uzak durmuştuk. Kırgındım ve canım yanıyordu.

Yüzüğü tekrar takmıştım. Parmağımı sıkıyordu ve yara yapmıştı. Yüzük yüzünden sinirlenmiş, kızıp bağırmıştı.

Bana karım değilsin, yüksün diyen adam, şimdi de bana karımsın ve ona göre davranmak zorundasın diyordu. Beni karısı olarak görmezken, sırf yüzüğü çıkardım diye karısı olmuş oldum. Gözlerim dolmuştu yine. Yeterdi artık ağlamak, üzülmek istemiyordum. Kendimi toparlayıp odadan çıktım. Yiğit her sabah olduğu gibi erkenden çıkmıştı ben uyanmadan. Geceleri ise geç geliyordu. Artık onu beklemiyordum ve o gelmeden uykuya dalıyordum. Gelişini hayal meyal hatırlıyor bazense kollarını belimde hissediyordum ama tabi rüyada görüyor olabilirim. Diyarbakır ' dan döndüğümüzden beri benimle uyuyordu. Tabi hem kırgın olduğum için hem de cesaret edemediğim için neden benimle uyuduğunu soramıyordum. Açıkçası bu hoşuma gidiyordu, kokusu ve varlığı ona olan hasretimi az da olsa gideriyordu. Ama bir yandan da ona olan kırgınlığım hala yerli yerinde duruyordu.

"Günaydın kuzum "diyen Seniha teyzenin sesiyle ona döndüm.

"Günaydın " dedim elleri oynatarak. Ona gülümsemeye çalıştım ama pek başarılı olamadım çünkü Seniha teyzenin yüz ifadesinden ters giden bir şeyler

olduğunu anladığını biliyordum

"Arya gel kızım seninle konuşalım biraz " dedi.

Henüz kimse yoktu ortalıkta. Kahvaltı daha hazırlanıyordu. Seniha teyze ile büyük balkonda oturduk.

"Neyin var kuzum? Döndüğünüzden beri hepinizde bir haller var. Sen ayrı, Avşin ayrı Yiğit desen zaten varlığı yokluğu belli değil " diye direk sordu lafı dolandırmadan.

Haklıydı. Hepimiz dağılmıştık. Kendi derdimden Avşin ile de ilgilenemedim, nasıl bir arkadaşım ben? Seniha teyze benden cevap bekler bir şekilde yüzüme bakıyordu.

"Yok bir şey Seniha Sultan " deyip geçiştirdim.

"Sen ne zamandan beri benden bir şeyler saklar oldun " dedi kızgınlıkla.

Evet ondan bir şey saklamazdım. Hiç arkadaşım olmazdı ama Seniha teyze tek başına bana anne, arkadaş, dost olurdu. Her şeyimi bilirdi ama Yiğit ' i ona da

anlatmamıştım. Hep içimde saklayıp, gizlemiştim.

Benden bir şey çıkmayacağını anlayan Seniha teyze,
"Yiğit ' le ne oluyor Arya. Aranız neden düzelmek yerine daha da kötüleşiyor? " diye sordu.

Anlatıp anlatmamak arasında kalırken Seniha teyze elimden tutup bana anlatmam için cesaret veriyordu. Anlatım. Ona ne zaman aşık olduğumdan bu yana evliliğimizde yaşadığım her şeyi baştan sona anlatım. Hem anlatım hem ağladım ama bir yandan da rahatladım. Ara ara duraklıyor kollarımı dinlendirip tekrar anlatıyordum. Zor olmuştu kolumu kullanarak anlatmak ama benim sesim onlardı.

Seniha teyze ona aşık olduğum kısma şaşırmamıştı ama ne zaman başladığı kısmında baya şaşırmış kızgın bir şekilde bakmıştı. Yiğit ' in bana söylediklerini çok detaya girmeden anlattım.

"Senin zaten Yiğit ' e karşı bir şeyler hissettiğini tahmin ediyordum ama bunun bunca yıl var olduğunu bilmiyordum ve sende bana anlatmadın

"dedi kırgınlıkla.

Haklıydı ama utanmıştım işte.

"Utandım. Ayrıca nasıl tahmin ediyordun? " diye sordum ellerimle.

"Güzel kızım sevmenin utanılacak bir yanı yok. Ayrıca ona bakışlarını görüyorum. Ah Arya seni ben büyüttüm, kim seni benden daha iyi tanıyabilir? " dedi.

Yine haklıydı. Beni bu kadar iyi tanıdığı için ondan bir şey saklamak zordu.

Ellerimi hareket ettirip,
"Ben ne yapacağım Seniha teyze?" dedim umutsuzca.

"Sabredeceksin kızım. Belki bazen kırılacak üzüleceksin ama vazgeçmeden sabredip bekleyeceksin. Her şey yoluna girecek " dedi kendinden emin bir şekilde. 8

Ellerimi kaldırıp,
"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun. Korkuyorum Seniha teyze. Bir gün başka birini severse ne olacak? " dedim gözlerim dolarak. 1

Bu düşünce aklıma gelince içimde korku tohumları büyüyüp filiz veriyordu ve canımı yakıyordu. Çünkü boş bir kalbe girmek zor değildi ve ben giremezsem bir başkasının girmesinin verdiği korku beni tüketiyordu.

Seniha teyze bana biraz daha yaklaşıp ellerimi tuttu.

"Öyle bir şeyin olacağını sanmıyorum. Ha yine nasıl bu kadar eminsin diye soracaksan gözünü açıp biraz dikkatli bak, o zaman anlayacaksın " dedi.

Yine anlamamıştım.

"Nasıl yani anlamadım? " diye sordum ellerimi oynatarak.

"Zamanı gelince anlarsın" dedi ve kalkıp gitti.

Ne demek istedi ki şimdi? Kafam çok karışmıştı. Zamanı gelince neyi öğrenecektim, yada neye dikkatli bakınca anlayacaktım? Off! Aklıma daha da soru tohumu ekmiş olan Seniha teyzeye sinirlenmiştim. Ne vardı yani direk söylese ve kafamı karıştırıp beni merakta

bırakmasa? Hiçbir şey bulamayacağımı bildiğimden düşünmeyi bırakıp, mutfağa doğru gittim.

Akşama doğru ben terasta oturmuş bedenimden geçen tatlı esintiyle mayışmış bir şekilde kendimden geçerken yanıma oturan kişi ve gelen kokuyla gözlerimi kapatıp, derin bir nefes aldım. Bir süre ben manzarayı o ise beni izledi. Bunu üstümdeki bakışlarından hissedebiliyordum.

"Arya " dedi sessizliği bozarak.

O günden sonra ilk defa konuşuyordu benimle. Ona dönmedim. Dönmek istemedim çünkü gözlerine bakarsam yine her şeyi unutur ona kapılıp giderdim. Hala hareketsizce durduğumu görünce kolumdan tutup beni kendine çevirdi ve elini çeneme götürüp göz göze gelmemizi sağladı. Gözlerindeki derin bakışları çözemiyordum. Bakışları soğuk değildi ama karışıktı ve ben anlayamıyordum. Elini çenemden çekip yanağıma koydu ve usulca okşadı. Gözlerimi kapatmamak için büyük bir savaş verdim ama savaşa yenik düştüm. Dokunuşu beni benden alırken kendimden geçmek üzereydim.

Yanağımdaki sıcaklık kaybolurken üşüdüğümü hissettim. Gözlerimi açıp ondan kaçırdım.

"Gözlerini kaçırma benden Arya " dedi.

Gözlerimi gözlerine dikip, siyah derin bir kuyuyu andıran harelerine baktım.
Elimi elinin içine aldı ve o an sanki içimden bir şeyler akıp gitti. Yavaşça parmağımdaki yüzüğü çıkardı ve yara olmuş yeri okşadı. Sanki yarama merhem olmak ister gibi parmaklarını dolaştırdı. Nerden çıkardığını anlamadığım bir kutuyu açtı ve içindeki kreme benzer şeyi parmağıma sürmeye başladı. O bunları yaparken gözümü kırpmadan onu izliyordum. Kafasını kaldırıp yüzüme baktı.
"Bu krem yaraya iyi gelecek ve bir iki güne geçecektir " dedi.

Peki kalbimde ki yaralar ne olacak sevdiğim, onlar nasıl geçecek, ya da geçecek mi?

Bunları içimden söylerken aslında ona sormayı çok isterdim.

Ceketinin cebinden bir başka kutu çıkardı ve daha sonra açıp bana gösterdi.

"Bu yeni yüzüğün, diğerini takma artık " dedi ve yüzüğü çıkarıp zaten avucunun içinde olan elimi kaldırıp parmağıma taktı.

Diğerinin aynısı olan ama parmağımı sıkmayan bu yüzük benim için diğerinden daha anlamlıydı. Çünkü bu yüzüğü hep hayal ettiğim gibi sevdiğim adam takmıştı parmağıma. Gülümsedim. Gözlerimin içinin parladığına eminim. Yiğit ' in bakışları gülüşüme ardından da gözlerime kaydı. Onun yüzünde oluşan tebessüme baktım. Gülmek çok yakışıyordu bu adama. O gülünce kalbimin ritmi bozuluyor, tüm benliğim ona doğru akıp gidiyordu.

Yüzündeki tebessüm silinip yerini sıkıntılı bir hal aldı. Derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.
"Biliyorum seni çok kırdım, hak etmediğin sözler söyledim. Bunlar için senden özür dilerim" dedi.

Ben şaşırmış bir şekilde yüzüne bakarken devam etti.

"Öfkeliydim. Babama, anneme, sana, herkese. Hayatım boyunca evlenmek

istemedim. Babamın beni zorlaması öfkelenmeme ve bunu senden çıkarmama neden oldu. Kötü davrandım, kırdım, ağır şeyler söyledim sana ama öfkem gözümü kör etmişti ve o an kim olsa aynısını yapardım" dedi.

Cebimde duran kalem ve küçük defteri çıkarıp yazmaya başladım.

"*Kendince haklısın ama benim de senden bir farkım yoktu, ben de senin gibi baban, babam ve amcan için kabul ettim ama sen sadece beni suçlu görüp öfkeni benden çıkardın* "

Gözlerim dolmuştu. Bende onun gibi büyüklerin isteğiyle evlenmiştim. Evet onu seviyordum ama sevmeseydim de bu değişmeyecekti. Bu evlilik yine de kaçınılmaz olacaktı.

"Biliyorum ama öfkem gözümü kör etmişti ve evet haklısın, herkese olan öfkemi senden çıkardım. Özür dilerim tekrar" dedi.

İlk defa benimle bu kadar uzun konuşuyor, içini döküyordu ve bununla kalmayıp benden içten bir şekilde özür diliyordu. Buna oldukça şaşırmıştım. Bu

benden ikinci özür dileyişiydi ama bu sefer samimi olduğuna inanıyordum. Gözlerindeki pişmanlığı görebiliyordum. Hafif bir tebessüm ettim ona, belki kalbimin kırıklarını hemen toparlamayacaktı ama bir başlangıç olabilirdi.

Kafamı olumlu anlamda sallayıp özrünü kabul ettim. Bu halleri kafamı karıştırıyordu. Bazen yakın davranıyor bazen de çok uzak. Onunda karışık olduğunun farkındayım. Belki de vicdan azabı çekiyordur bunu bilemiyorum. Bu bilinmezlikler canımı sıkıyordu.

Hala elim avucunda duruyor, gözleri gözlerime kenetlenmiş bir şekilde bana yaklaşmaya başladı. Beni öpecek düşüncesi heyecanlandırmış ve kalbimin hızlanmasına, nefesimin sıklaşmasına neden olmuştu. Aramızda çok az bir mesafe kala gözlerimi kapatacağım anda telefon sesiyle irkilip ondan uzaklaştım. Ağzının içinde homurdanmasını duydum ama ne dediğini anlamadım. Az önce beni yine öpecek olması yanaklarımı kızartmış, alev gibi yanmasına sebep olmuştu.

Kaşları çatık bir şekilde cebindeki

telefonu çıkardı ve ekranına baktı. Ekrandaki isim her kimse kaşları normal haline dönmüş yüzünde hafif bir tebessüm oluşmuştu. Telefonu açıp kulağına dayadı.

"Efendim Hale "dedi.

Hale de kimdi?

"İyiyim sağ ol, sen nasılsın? "

"Tamam geleceğin zaman haber ver seni almaya gelirim " dedi ve biraz daha konuşup kapattı.

Ben meraklı bir şekilde onu dinlerken bu halimi yakalamış ve utanmama neden olmuştu. Kafamı eğip, kızarmış yüzümü gizlemeye çalıştım.

"Hadi aşağı inelim yemek hazır olmuştur " dedi.

Beraber aşağı inip hazır olan masaya geçip oturduk. Herkes gelmiş, yemekleri yerken benim aklım hala şu Hale denen kızdaydı. Kimdi acaba, buraya mı gelecekti? Yiğit onu almaya gideceğini söylemişti. Off! Kafam allak bulak olmuştu.

Yanımda oturan Avşin baktım. Morali bozuk görünüyordu, o düğün gününden sonra bu hale geldi zaten. Ona baktığımı anlamış olacak ki kafasını bana döndürdü. İşte o zaman yine gözlerindeki acıyı gördüm. Benden saklamıyordu artık. Bacağının üstündeki elini tuttum.

"*Yemekten sonra konuşalım mı?* " diye yazıp ona gösterdim.

Kafasını olumsuz anlamda sallayıp,

"Kendimi çok yorgun hissediyorum yatacağım hemen ama yarın konuşuruz benimde ihtiyacım var " dedi.

Onu onaylayıp önüme döndüm. Avşin ' i böyle görmeye alışık değildim ve bu canımı sıkıyordu. Yarın konuşup, derdine ortak olacaktım ve elimden geleni yapacaktım onun için. O benim tek dostumdu. Onun üzgün olması beni de üzüyordu.

Herkes yavaş yavaş masadan kalkmış, sedirlere geçmişti. Kadir amca da odasına giderken kahveyi getiren çalışan kız herkese dağıtmıştı. Fakat tepside kalan son kahveyi o gitmeden elinden alıp

çalışma odasına kapanan Yiğit 'e götürmek için yukarı çıktım. Kapıya gelince elimi uzattım açmak için ama sonra aklıma böyle pat diye girsem kızacağını düşününce kapıya vurdum. İçerden 'gel ' diyen sesini duyunca içeri girdim. Elimdeki kahveyi gösterip ona doğru gittim. Ne olduğunu anlamadan bir anda ayağım halıya takılıp elimdeki kahve Yiğit ' in masasındaki kağıtların üstüne döküldü.

"Ne yaptın sen!! " diye bağırdı birden.

Masayı silmeye çalışırken bağırmasıyla irkildim. Gözlerim doldu ve kafamı kaldırıp gözlerine baktım. Gözlerimle özür diledim ama şu an çok öfkeli bakıyordu. Yarısı ıslanmış kağıdı kaldırdı.

"Bu proje yarına kadar hazır olması lazımdı ama sen mahvettin" dedi hala çok sinirliydi.

Kağıdı silmeye çalıştım ama sildikçe parçalandı ve daha kötü oldu.

"Tamam bırak " dedi Yiğit kağıdı almaya çalışırken.

Bense hala inatla silmeye çalışıyordum. Yiğit kağıdı elimden alıp buruşturdu ve çöpe attı.

"Boşuna uğraşma işe yaramaz. Çık şimdi " dedi soğukça.

Gidip kağıdı alacakken kolumdan tuttu.

"Bırak ve çık dedim sana! " diye bağırdı.

Çok öfkeliydi ve bağırması kalbimi acıtıyordu. Gözlerimden akan yaşlarla arkamı dönüp odadan çıktım. Onun için önemli bir proje olmalıydı ama kazaydı işte. Kendimi çok kötü hissediyordum. Ne vardı sanki sakarlığım tutacak? Adamın projesini mahvettim ve üstüne odadan kovuldum. Herhalde daha rezil bir durumda olamazdım.

Odama gelip banyoya girdim. Elimi yüzümü yıkayıp, giyinme odasına girdim ve üstümü değiştirdim. Yatağa girince uyku tutmadığı için dönüp durdum. İki saat böyle geçerken kapı açıldı ve içeri Yiğit girdi. Gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yaptım. Üstünü değiştirip, yatağa girdi ve bir süre sonra uykuya daldığını hissettim. Arkamı dönüp bir süre bana dönük olan sırtını izledim. Uykunun

tutmayacağını anlayınca yavaşça yataktan çıktım ve Yiğit ' in çalışma odasına girdim.

Masasına yaklaşıp yeni çizmiş olduğu ama sadece kaba taslağı olan projeye baktım. Baya büyük bir projeye benziyordu ve sanırım burası için değildi. Yanında duran açık dosyaya baktım. İstanbul ' da bir hastane projesiydi. Masaya oturup gerekli kalemleri elime aldım. Boşuna mimarlık okumamıştım. Birçok kez proje çizmiştim ve bunu da yapabilirdim.

Saatlerce projeyi tekrar çizmeye başladım. Çöpten çıkardığım mahvolmuş kağıdı aldım ve silinmeyen yerlerin aynısını çizmeye başladım tabi kendimi kaptırıp bir kaç değişiklikte yaptım. Umarım kızmazdı. Sabahın ilk ışıklarına kadar projeyi çizip bitirdim. Son kontrolleri yaparken artık bir süredir direndiğim uykuya yenik düştüm ve kafamı masaya koyup uykuya daldım.

****

Sabah birinin bana seslenmesiyle gözlerimi araladım. Önce nerde olduğumu idrak edemedim. Gözlerimi

etrafta gezdirince Yiğit ' in çalışma odasında olduğum ve dün gece aklıma geldi. Kafamı masadan kaldırıp, karşımda iki kaşı havada merakla bana bakan bir adet Yiğit ile karşılaştım. Onu görünce tamamen dikleşip, yutkundum ve gelecek tepkiyi bekledim.

"Ne işin var senin burda?" diye sordu.

Ne diyecektim şimdi, mahvettiğim projeni tekrardan çizmek için burda olduğumu mu? Büyük ihtimalle seni ilgilendirmez deyip kızacaktı. Sorusuna cevap vermeyip gözlerimi kaçırdım. Dudağımı dişlerken, kızıp bağırmasını bekledim ama sakince bana doğru gelip hala kolumun üstünde olduğu proje çizimine baktı. Kağıdı kolumun altından çekip aldı ve incelemeye başladı. Kafamı kaldırıp yüzüne bakamıyordum ve tabi ne yapacağını da kestiremediğim için aynı zamanda korkuyordum.

"Bunu sen mi çizdin? " dedi şaşkınlıkla.

Kafamı olumlu anlamda salladım ve göz ucuyla yüzüne baktım. Hala yüzündeki şaşkınlıkla projeyi inceliyordu. Yüz ifadesinden bir şey anlayamıyordum ve açıkçası çok endişeliydim. Gözlerimi

kaçırdım ve suçlu çocuklar gibi kafamı önüme eğip, beklemeye başladım.

"Ama nasıl, yani bunu nasıl çizdin? " dedi.

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Acı bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Hakkımda hiçbir şey bilmiyordu ve bu beni üzmüştü. Benden hala bir yanıt bekliyordu ve çok şaşkındı. Masadan aldığım küçük not kağıdına yazmaya başladım.

"*Ben mimarlık bölümünden mezunum* " yazıp ona verdim.

Okudu ve az öncekinden daha şaşkın bir ifadeyle baktı yüzüme. Bu hali çok tatlı gözüküyordu o her zamanki sert ve soğuk Yiğit ' en farklıydı.

"Sen üniversite okudun ve mimarlık mezunusun? " dedi inanamayarak.

Sanırım böyle bir şey beklemiyordu benden. Kafamı olumlu anlamda salladım.

Üzerindeki şaşkınlığı atlatıp bana başka bir ifadeyle bakmaya başladı. Gözleri o

kadar yoğun bakıyordu ki anlamını çözemediğim duygu geçişleri oluyordu ama belirgin olan bir tanesini yakalayabilmiştim. Hayranlık!
Bakışlarını tekrar proje çizimine yöneltti ve,
"Bu çok... çok iyi " dedi sesinden de akan hayranlıkla.

Sanırım bu sefer şaşırma sırası bendeydi. Beğenmiş miydi yani şimdi çizimi mi? Yüzümdeki şaşkınlığın yerine tebessüm alırken mutlu bir şekilde ona baktım.

Küçük bir not kağıdı daha alıp tekrar yazdım.

"*Gerçekten beğendin mi? "* yazdım ve ona uzattım.

"Evet. Gerçekten çok başarılı olmuş. Yaptığın değişiklikler fazla cesur ve çok iyi " dedi yüzündeki hafif gülümseme ile.

Bende ona gülümsedim ve,
"*Hem dün gece yaptığım sakarlığın telafisini yapmak için hemde zamanında yetişsin diye çizdim. Aslında kızacağını sanmıştım ama beğenmene çok sevindim "* diye yazdım.

"Açıkçası buna gerek yoktu demeyeceğim çünkü gerçekten çok iyi bir çizim olmuş ve ayrıca bugün için yetişmesi gerekiyordu. Teşekkür ederim " dedi yoğun bakışlarla bakarken.

Beğenmesine ve kızmamasına çok sevinmiştim. Bunun yüzüme de yansıdığına eminim çünkü tabiri caizse şu an tam anlamıyla sırıtıyordum.

Masadan kalkıp gideceğim sırada kolundan tutup buna engel oldu. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. O ilk zamanlarda ki Yiğit değildi. Gözleri soğuk bakmıyor, suratı o sert ve katı halde değildi. Aksine gözleri canlı bir şekilde parlıyordu.

"Sen nasıl bir şeysin böyle? " dedi fısıltıyla.

Yüzü yüzüme yakın nefesi dudaklarıma değiyordu. Dahada yaklaşıp, dudağımın kenarından öptü ve bir süre öyle kaldı. Tenime değen dudaklarıyla ateş basmış, her yerim alev almıştı. Şaşkınlıkla gözlerim kocaman açılmıştı ve nefes almayı unutmuştum. Şu an tam bir aptal gibi göründüğüme emindim ama ne yapabilirim? Beni öpmesine henüz alışmış değildim. Kalbim ise ah onu

"Açıkçası buna gerek yoktu demeyeceğim çünkü gerçekten çok iyi bir çizim olmuş ve ayrıca bugün için yetişmesi gerekiyordu. Teşekkür ederim " dedi yoğun bakışlarla bakarken.

Beğenmesine ve kızmamasına çok sevinmiştim. Bunun yüzüme de yansıdığına eminim çünkü tabiri caizse şu an tam anlamıyla sırıtıyordum.

Masadan kalkıp gideceğim sırada kolundan tutup buna engel oldu. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. O ilk zamanlarda ki Yiğit değildi. Gözleri soğuk bakmıyor, suratı o sert ve katı halde değildi. Aksine gözleri canlı bir şekilde parlıyordu.

"Sen nasıl bir şeysin böyle? " dedi fısıltıyla.

Yüzü yüzüme yakın nefesi dudaklarıma değiyordu. Dahada yaklaşıp, dudağımın kenarından öptü ve bir süre öyle kaldı. Tenime değen dudaklarıyla ateş basmış, her yerim alev almıştı. Şaşkınlıkla gözlerim kocaman açılmıştı ve nefes almayı unutmuştum. Şu an tam bir aptal gibi göründüğüme emindim ama ne yapabilirim? Beni öpmesine henüz alışmış değildim. Kalbim ise ah onu

anlatmama gerek yoktu herhalde çünkü şu an göğüs kafesimden firar etmek ister gibi şiddetli bir şekilde çarpıyordu.

Tenimden ayrılan dudaklarıyla hoşnutsuz bir şekilde kaşlarımı çattım ama hala yüzüme yakın olan Yiğit ' in yüzüyle karşı karşıya gelince kaşlarım düzelip eski halini aldı. Gözlerimin derinliklerine yoğun bir şekilde bakıyor, sanki orda bir şeyler görmek istiyor gibiydi. Tam ağzını açıp bir şey diyeceği sırada, aramızda oluşan çekimi tekrar bir telefon sesi böldü.

Benden uzaklaşıp aramayı cevapladı. "Hayır Cihan toplantıyı erteleme. Birazdan çıkıyorum "dedi ve gerekli evrakları ile projeyi bir çantaya koyarak.

"Sende git biraz daha uyu, saat daha çok erken "dedi.

O an gözüm duvardaki saatte takıldı. Saat henüz yediydi ve kimse daha uyanmamıştır. Yiğit haklıydı biraz daha uyusam iyi olacaktı. Tüm gece uykusuz kalmış ve rahatsız bir yerde oturmuştum.

Kafamı olumlu anlamda sallayıp odadan

çıkan Yiğit 'in ardından çıktım ve hemen çalışma odasının sağında olan bizim odamıza girip kendimi yatağa attım. Anında Yiğit ' in kokusu içime dolarken, yastığına sarılıp yüzümdeki gülümsemeyle çok geçmeden uykuya daldım.

****

Avşin ile bugün dışarı çıkmış, küçük ama sevimli bir çay bahçesinde oturuyorduk. Tabi önce Yiğit ' i arayıp izin almıştık. Gerçi başta çok zorlasa da Avşin ' in dili ve cazgırlığına dayanamayıp izin vermişti.

Siparişlerimiz gelmiş sohbet eşliğinde çayımızı içiyorduk. Bu kaçak çay gibisi yoktu. Tadı mükemmel ve boğazımdan akıp giden bu hisse bayılıyordum.

Avşin diğer günlere nazaran daha iyi görünüyordu.

"*Anlat bakalım. Diyarbakır ' dan geldiğimiz günden beri iyi değilsin. Ne oldu Avşin? "* yazıp ona gösterdim.

Derin bir nefes alıp bakışlarını uçsuz ve yüksek dağlara çevirip manzarayı izledi

bir süre boş gözlerle. Bulunduğumuz çay bahçesi yüksek bir yerdeydi ve yan tarafı uçurum ve dağlarla kaplı geniş bir araziydi.

Avşin ' in sesiyle ona döndüm.

"Onu görmek, onunla aynı havayı soluyup aynı çatı altında olmak çok zordu Arya. Canım çok yandı, bu kadar yakınında olması ama aynı zamanda şu uçurum kadar uzak olması, imkansızlığı bir kere daha göstermiş oldu bana " dedi gözleri dolarak.

Masanın üstüne ki elini tutup ona destek oldum. Gözlerinden firar eden yaşlarla Cihan ' la konuştuklarını ve o an hissettiklerini anlattı. İçini dökmek az da olsa rahatlatmış iyi gelmişti ona.

Bazen içimizdekileri daha fazla taşıyamaz, onları dışarı dökmek ve rahatlamak isteriz. İhtiyacımız olan tek şey iyi bir dost, ağlayacak bir omuz ve destekçiydi. Avşin ile aynı acıları paylaşıyorduk, her ne kadar olaylar farklı dahi olsa acı aynı acıydı.

Biraz daha konuşup içini döktü ve daha sonra oradan kalktık. Avşin ' in çok

sevdiği çarşıda gezip biraz yeni kavrulmuş kahve ve leblebi türü şeyler alıp konağa doğru yola koyulduk.

Konağa vardığımızda arabadan inip içeri girdiğimizde avluda duran kişiyle önce çok şaşırdım daha sonra koşup hemen sarıldım. Mutluluktan ağzım kulaklarımda havalara uçuyordum.

Kuzenim Barnas gelmişti. Uzun zamandır onu görmüyordum çünkü iş nedeniyle yurt dışına gitmiş iki yıldır da dönmemişti. Şimdi ise onu görmek beni çok mutlu etmişti. Barnas benim hep abim gibi olmuştur ve aynı zamanda da süt kardeşimdi.
İkimiz böyle hasretle birbirimize sıkıca sarılmış dururken kapıdaki Yiğit ' i fark etmemle Barnas ' tan yavaşça ayrıldım. Şu an çok kötü bakıyordu. Yumruklarını sıkmış, o günkü gibi sinirle ve korkunç haliyle öylece durmuş gözlerinden çıkan alevle bize bakıyordu. Yutkunup korkuyla ona baktım.

İşte şimdi bitmiştim ben....

9
93
Oyla
2,31 Bin
Paylaş

15. BÖLÜM

283 Bin ★ 10,4 Bin 2,12 Bin

Çok uzun bir bölümle yine karşınızdayım. Bu bölümü çok seveceğinize eminim çünkü hem Arya hemde Yiğit ' in ağzından yazdım hadi yine iyisiniz :D

Ayrıca bölüm sonundaki sizin için yazdığım yazıyı atlamadan okuyun lütfen. Önemli!!

Keyifli okumalar canlarım❤️

.

Korku tüm hücrelerime yayılırken ne yapacağımı bilmez bir şekilde Barnas ' ın eli hala belimde öylece duruyordum. Hiçbir şeyden haberi olmayan Barnas yüzüme anlamsızca bakıyordu.

Bize doğru gelen bir adet sinirli Yiğit ile iyice gerilmiştim ve gözlerimdeki korkunun apaçık okunduğuna eminim. Bakışlarını benden ve Barnas ' ın belimdeki elinden ayırmadan bize doğru

attığı her adımda benimde yüreğim ağzımda atıyordu.

Yanımıza vardığında bakışları öfkeyle önce üstümde dolaşmış daha sonra Barnas ' a yönelmişti. Barnas da Yiğit ' i fark edip benden ayrıldı ve ona dönüp elini uzattı.

"Arya ' nın kuzeni Barnas " diye tanıtı kendini.

Yiğit de elini uzatıp sıktı ama ne sıkmak. Burdan bile beli oluyordu sert tutuşu.

"Yiğit, **kocasıyım** "dedi üstüne basa basa.

"Biliyorum. Bende Arya ' nın evlendiğini duyunca gelip görmek istedim zaten uzun zamandır görüşememiştik" dedi Barnas açıklama yaparak.

"E şey içeri mi geçsek artık? " dedi Avşin, ortamdaki gerginliği fark etmişti o da.

Yiğit bir şey demeden önden yürüyüp yukarı çıktı, tabi bizde arkasından. Büyük balkondaki sedirlere geçip oturduk. Seniha teyze ve Esma teyze yoktu evde. Ortamda sinir bozucu bir sessizlik hakim olurken, Barnas bu

sessizliği bozup, bana döndü ve konuşmaya başladı.

"Nasılsın Arya? "

Ellerimi kaldırıp cevap verdim.
Oda benim için işaret dilini öğrenmişti.
"İyiyim süt kardeş sen nasılsın görmeyeli ? " dedim gerginliğimi beli etmeyerek.

Birbirimize her zaman süt kardeş derdik.
Bu dediğime gülümsedi.
"İyiyim bende süt kardeş, iş güç uğraşıp duruyoruz " dedi.

"Artık ne kadar yoğunsa bu iş güç iki senedir yoksun " dedim ellerimi oynatarak.

"Haklısın ama çok şey oldu bunu daha sonra anlatırım zaten bir süre buralardayım " dedi hafifçe gülümseyerek.

Kafamı olumlu anlamda salladım. Bu iki sene ona yaramıştı. Eskiden bebeksi ve küçük görünen yüzü artık olgunlaşmış ve daha da yakışıklı olmuştu. Halamı beş yıl önce kaybetmiştik ve oda babasıyla buralardan gitmişti. Ara ara geliyorlardı ve çok güzel vakit geçiriyorduk beraber.

Hiç sahip olmadığım abim gibiydi.

Biz böyle konuşurken göz ucuyla Yiğit ' e baktım. Kaşları çatık bir şekilde bize bakıyor, konuşmuyordu. Bakışları tuhaftı sanki. Yine anlamını çözemediğim bir şekilde bakıyordu. Duygularını saklamakta o kadar iyiydi ki ben çözemeden kendini gizliyor duvarlar örüyordu. Bazen bu duvarların ardına geçmeme izin veriyordu ama hiçbir zaman tamamiyle almıyordu beni ve bu benim canımı sıkıyordu. Gerçek Yiğit ' i hiçbir zaman göstermiyordu. Kendini duvarlarının arkasına gizliyor oraya kimsenin girmesine de izin vermiyordu.

Biz Barnas ile sohbete dalmış konuşurken ara ara Avşin ' de katılıyordu. Barnas ' ın anlattığı komik anılarıyla kahkahalarla gülüyor ve eğleniyorduk. Yiğit ise bize hiç dahil olmadan öylece oturuyordu. Ara sıra bakışlarını üstümde hissediyor, göz göze geliyorduk. Yumruklarını sıkmış, yüzü sert, bakışları soğuktu. Yine bana kızıp bağırır diye beklerken, sadece susuyor ve sinirle bakıyordu ama daha çok bakışlarının hedefi Barnas ' tı. Barnas ' ta bunun farkındaydı ama hiç umursamıyor, takmıyordu. Onun bu rahat haline şaşırıyordum.

Yiğit kalkıp yanımızdan gidince Avşin de üstünü değiştirmek için yukarı çıkmıştı.

"Hayırdır bu eniştenin derdi ne? " diye sordu.

Yiğit 'e enişte demesi tuhaf gelmişti. Hafifçe güldüm.
"Bilmem ki " dedim ellerimi hareket ettirerek.

"Bir an üstüme atlayıp beni yumruklayacak diye korkmadım değil " dedi gülerek.

Onun söyleyiş şekline kahkaha atmıştım. Bu halleriyle Murat ' la çok benziyorlardı. İkisi de fırlama ve komikti.

Bakışları yukarı bir yere odaklanınca bende o tarafa baktım ve yukarda bizi izleyen Yiğit ' i görmemle gülümsemem yavaşça solup yerini tedirginliğe bıraktı. Yiğit hala çok sinirli bakıyordu. Neden bu kadar sinirli olduğunu anlamamıştım. Acaba toplantı beklediği gibi gitmemiş miydi, yada projeyi beğenmemişler miydi de o yüzden mi sinirliydi bu kadar?

Bakışlarımı Yiğit ' ten çekip bana

sırıtarak bakan Barnas ' a çevirdim. Bu adam niye pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

Ellerimi harekete geçirip,
"Ne? Niye öyle sırıtıyorsun? " diye sordum.

Yüzündeki sırıtma daha da genişlerken, "Sanırım kocan seni benden kıskanıyor "deyince dona kaldım.
Yiğit ve beni kıskanmak. Onun bu dediğine kahkaha attım çünkü bu imkansızdı. Yiğit beni neden kıskansın ki? Ben onun sevmediği ve zorla evlendirildiği karısıyım. Barnas bana tuhaf bir şekilde bakarken gülmeyi kesip ona baktım.

"Bu kadar komik olan ne Arya? " dedi iki kaşı havada bana bakarken.

"Boş ver " dedim hareket ettirdiğim ellerimle.

Bakışlarım tekrar Yiğit ' e kayınca hala aynı şekilde bize baktığını gördüm. Gözleri tuhaf ve bir o kadar sert bakıyordu. Olabilir miydi? Beni kıskanmış mıydı gerçekten? Bu düşünce nedense içimde bilmediğim bir şeylerin akıp gitmesine neden olmuştu. Bakışları

bana kayınca yoğun bir şekilde yüzüme baktı. Ben gözlerine dalıp gitmişken Seniha teyzenin sesiyle kendime geldim.

"Barnas oğlum hoş geldin " dedi sevinçle.

"Hoş buldum Sultanım " dedi Barnas kalkıp ona sarılarak.

Seniha teyzede Barnas' ı çok severdi.

"Nasılsın oğlum? "

"İyiyim Seniha Sultan asıl sen nasılsın?"dedi.

"Çok şükür iyiyim oğlum. Ne zaman geldin hiç de haber vermiyorsun" dedi Seniha teyze Barnas ' ı azarlayarak.

"Sürpriz yaptım Seniha teyze "dedi Barnas yüzüne masum bir hal takınarak.

Seniha teyze dayanamayıp tekrar sarıldı. Onu da en az oğlu gibi severdi.

"Hoş geldin oğlum " dedi Esma teyze de.

"Hoş bulduk " dedi Barnas gidip Esma teyzenin elini öperek.

Hepimiz sedirlere geçip oturduk. Avşin ve Yiğit ' e inmiş bize katılmıştı. Tabi Yiğit hala sert yüzü ve ve çatık kaşları ile duruyordu.

"Kız sen hiç yaşlanmaz mısın? " dedi Barnas Seniha teyzeye.

"Ne diyorsun oğlum yaşlandım ben artık "

"Yok yok maşallah ' ın var. Ben diyorum gel seni babamla everek ama nazlanıp yok diyorsun illa " dedi Seniha teyzeye takılarak.

"Sus edepsiz oğlan. Bak şuna ya koca adam olmuş ama hala benimle uğraşıp duruyor " dedi Seniha teyze kızarak.

Biz Avşin ile gülmemek için kendimizi sıkıyorduk. Ah bu çocuk hiç değişmeyecekti.

Barnas yüzüne muzip bir ifade ekleyip Seniha teyzeye baktı.
"Aaaa ama neden öyle diyorsun Sultanım, naz etmede gelip isteyelim seni Arya ' dan " dedi ve gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Ben artık dayanamayıp kıkırdarken Avşin kahkaha atmaya başlamıştı.

"Eşek sıpası, sen hiç değişmez misin? Sus valla alırım seni ayağımın altına "dedi Seniha teyze sinirle.

Ardından bize sinirli bir bakış attı susmamız için. Tabi Barnas bu durur mu?

"Aman be Seniha Sultan benim gibi yakışıklı ve harika bir oğlun olsun istemez misin? " dedi yalandan üzülmüş gibi yaparak.

"Barnas!! " dedi Seniha teyze sinirle ve bu sefer baya sinirlenmişti.

"Tamam Sultanım kızma " dedi Seniha teyzenin yanına gidip gönlünü almaya çalışarak.

Biz onları gülerek izlerken üstümdeki bakışlarla kafamı yana çevirip gönlümün kara sevdasına baktım. Yüzündeki hafif bir tebessümle bana bakıyordu. İster istemez bende gülüp kalbimin ritmini bozan adama aşk dolu bakışlarımla baktım ama daha sonra ne yaptığımı fark edip gözlerimi kaçırdım yoksa

anlayabilirdi ve ben anlamasını veya bilmesini istemiyordum. Daha fazla gururumun kırılmasına göz yumamazdım.

Akşam olmuştu ve hepimiz sofraya kurulmuş yemeklerimizi yiyorduk. Seniha teyzenin ısrarlarına dayanamayan Barnas da yemeğe kalmıştı. Onlar Kadir amcayla iş muhabbetine girmiş konuşurlarken diğer herkes sessizce yemeğini yiyordu.

Yemekten sonra Barnas gitmek için kalkmış herkesle vedalaşmıştı. Onu kapıya kadar geçirdim.

"Görüşürüz süt kardeş " dedi bana sarılarak.

Ondan ayrılıp ellerimle,
"Görüşürüz " dedim.

Gülüp yanağımdan makas aldı ve gitti. Yüzümdeki gülümsemeyle arkamı dönüp merdivenleri çıktığımda Yiğit ' i görmemle gülümsemem yüzümde donmuştu. Şu an çok kötü bakıyordu. Yumruklarını sıkmış, ateş saçan gözlerini gözlerime dikmişti. Yutkunup temkinli adımlarla merdivenleri çıkmaya

başladım. Bugün ne olmuştu bu adama da sinir küpü gibi geziyordu acaba?

Arkasını dönüp yukarı çıkınca bende peşinden gittim. Korksam da derdinin ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Çalışma odasına gireceğini sandım ama o direk bizim odamıza girip ardından banyoya gitti. Yatağa oturup çıkmasını beklerken su sesinden duş aldığını anladım ve oturmaktan sıkılıp yatağa uzandım. Telefonuma gelen mesajla elime alıp açtım. Mesaj Barnas ' tandı. Mesajı okuyup telefonumu komodinin üstüne bıraktım.

Bir süre sonra gözlerim yavaş yavaş ağırlaşmaya başladığı anda banyonun kapısı açılmış Yiğit ' in o güzel kokusu etrafta yayılmaya başlamıştı. Derin bir nefes alıp kokusunu içime hapsetmek istedim ama nefesimi verdiğimde havaya karışıp çıkmıştı içimden maalesef ki.

Kafamı çevirip ona baktığımda giydiği eşofman ve ıslak saçlarıyla çok yakışıklı görünüyordu. Bu haline derin bir iç çekip aptal aşık gibi onu süzmeye başladım. Kafasını kaldırıp bana bakınca, kendimi çabucak toparlayıp bakışlarımı kaçırdım. Yanaklarım kızarmış, utanmıştım. Onu

süzerken yakalamıştı beni!

Hiçbir şey demeden gelip yatağa oturdu ve sırtını yatağın başlığına dayayıp laptopunu eline aldı. Kaşları hala çatık, yüzü ise sertti. Bende onun gibi oturup sırtımı yatak başlığına dayadım. Daha fazla dayanamayıp tüm cesaretimi topladım ve çekmeceden aldığım küçük deftere yazmaya başladım.

"*Bir sorun mu var? "* yazıp ona gösterdim.

Bakışlarını laptoptan çekip elimdeki deftere baktı ve daha sonra gözlerime çıkardı.

"Hayır " dedi ve tekrar önüne döndü.

Kısa cevabına sinirlensem de belli etmedim ve tekrar yazmaya başladım.

"Emin misin? Çünkü çok sinirli gözüküyorsun " yazdım ve ona gösterdim.

"Seni ilgilendirmez " dedi soğuk bir sesle.

Asılan yüzümle birlikte gözlerim

yanmaya başlamış yüreğim ise paramparça olmuştu. Haklıydı, beni ilgilendirmezdi, sonuçta ben kimdim ki? Zorla evlendirildiği karısı ki o beni karısı olarak bile görmüyordu.

Yatağa uzanıp sırtımı ona döndüm ve gözümden düşen yaşa mani olamadım.

Kırılmıştım.

Kırmıştı yine beni. Ağlamamak için dudağımı birbirine bastırdım ama gözlerimin dolmasını engelleyemiyordum. Onu düşünen de kabahat. Aptal adam. Eğer seni sevmeseydim sana asla katlanmazdım. Duygusuz buz kütlesi.
Ben ona içimden saydırırken derin bir nefes verdiğini duydum.

"Çizdiğin proje çok beğenildi ve yakın zamanda çalışmalara başlanacak " dedi.

Umursamayıp sesimi çıkarmadım.
"Ortağımız olan Sedat Bey bile kaç senelik mimar olduğunu ve böyle başarılı bir proje görmediğini söyledi " dedi tekrar benimle konuşmaya çalışarak.

Hala cevap vermediğimi görünce nefesini

sertçe verdi ve konuştu.
"Uyumadığını ve beni duyduğunu biliyorum Arya "

Huzursuzca kıpırdanıp, yatağa iyice gömüldüm.
"Ne yani çocuk gibi küstün mü? " dedi alayla.

Bu dediğine sinirlenip yataktan doğruldum ve sinirli bir şekilde yüzüne baktım. Yüzündeki alaylı ifadeyi silip, yoğun bir şekilde bakmaya başladı.
Baş ucumda duran küçük defteri alıp yazmaya başladım.

"*Ben küsmedim. Ayrıca çocuk değilim* "
yazdım sinirle ve ona gösterdim.

"Çocuk olmadığını görebiliyorum " dedi muzurca sırıtarak.

İmasını anlayınca kulaklarıma kadar kızardım. Dişlerimi sıkarak sinirle ona döndüm ama o bu halimden keyif alıyordu resmen. Sırıtması yavaşça yerini sıcak bir gülümsemeye bırakınca bende daha fazla sinirli kalamadım. Gülüşü o kadar güzeldi ki kalbimin ritmini bozuyordu. Onu böyle saatlerce izleyebilirdim.

Bu konuyu kapatmak için ona ne zamandır sormak istediğimi yazmaya başladım hazır hiç olmayan cesaretim bugün kendini hatırlatırken.

"*Neden benimle uyuyorsun? "* yazdım ve ona gösterdim.

"Bundan rahatsız mısın? " dedi kaşlarını çatıp.

Evet şimdi ne diyecektim? Hayır desem olmazdı, evet dersem de kalkıp gider miydi ki acaba? Aslında benimle uyuması hoşuma gidiyordu ama yinede bana söylediklerini unutamıyordum.

"*Benimle uyumak istemeyen sendin, ne değişti merak ettim"* yazdım.

O günü hatırlayınca bakışlarını kaçırıp bir süre ifadesizce önündeki duvarı izledi. Sanki düşünüyordu ve kaşlarını çatmış, dişlerini sıkıyordu. Bu haline anlam veremeyerek sorduğuma pişman olmuştum. Kesin kızacaktı şimdi.

Tekrar bana dönünce ifadesi yumuşamıştı biraz.

"Kanepe çok rahatsız ve küçük. Sığamıyordum oraya. Ayrıca bunu Diyarbakır ' dayken aştığımızı düşünüyordum " dedi.

Hiçbir şey demeyip bakışlarımı ondan çekip önüme bakmaya başladım ama onun gözleri hala üstümde, yüzümdeydi. Elini kaldırıp çeneme koydu ve yüzümü kendine çevirdi. Gözlerine bakmayıp bakışlarımı göğsüne sabitledim.

"Gözlerime bak Arya " dedi yoğun bir ses tonuyla.

Bakışlarımı yavaşça kaldırıp gözlerine baktım. Siyah gözleri beni içine çekiyor, aklımı başımdan alıyordu. Ben gözlerine dalıp gitmişken, dudağımın üstünde hissettiğim baskıyla gözlerim şaşkınlıktan açılmış, kalbim şiddetle çarpmaya başlamıştı. Birkaç saniye hareketsizce durup geri çekildi ve kızarmış alev alev olan yanağımı okşadı. Ben nutkum tutulmuş bir şekilde ona bakıyordum çünkü işlevini yitiren beynim durmuştu.

"Hadi yatalım. Yarın erkenden toplantım var " dedi beni öptüğünün üstünü kapatmak ister gibi.

Bunu neden yaptığın dair soracak cesaretim yoktu. Dengesizdi. Bir an iyi ve yakınken bir an çok uzak soğuk oluyordu. 7

Başımı sallayıp, yatağın içine girdim ve sırtımı tekrar ona döndüm. Bana her yaklaştığında kızaran yüzümden nefret ediyordum. Gözlerimi yumup az önce olanları kafamdan atmak için uyumaya çalıştım yoksa bu halimle açık verebilirdim.

Onunda uzandığını anlayınca, istemeden bedenim gerildi. Bana yakın olmasına alışkın değildim ve ister istemez bedenim böyle tepkiler verebiliyordu.

Ben içimdeki yangınla savaşmaktan yorulurken, ağırlaşan göz kapaklarıma daha fazla dayanamayıp uykuya daldım.

****

Sabah uyandığımda Yiğit yoktu. Yine erkenden çıkmış diye düşünürken giyinme odasının kapısı açılmış Yiğit giyinmiş bir şekilde çıkmıştı. Dün gece yine aklıma gelince utanmıştım. Bu halimi fark edip hafif tebessüm etmişti.

"Günaydın " diyen Yiğit ' e hafif bir tebessüm ile cevap verdim.

Banyoya girip elimi yüzümü yıkadım ve ardından giyinme odasına gidip üstümü değiştirdim. Çıktığımda beni bekleyen Yiğit ' in yanına gittim ve elime aldığım küçük deftere yazmaya başladım.

"Barnas yarın gidecekmiş. İstanbul ' da *acil bir* işi çıkmış o yüzden bugün onu görmek için amcamlara gideceğim" yazıp ona gösterdim.

Okuyunca dişlerini sıkıp, sinirle yüzüme baktı.
"O kadar istiyorsan o gelsin sen gidemezsin oraya " dedi sinirle.

"*Ama neden? Hem ben amcamı çok özledim, gitmişken onuda görmek istiyorum"* yazdım ve ona uzattım okuması için.

Arkasını dönüp odadan çıktı. Onun bu tavrına anlam veremeyip bende peşinden çıktım ve önüne geçip tekrar yazmaya başladım.

"*Bir şey demedin"*

"Desem ne fark edecek, zaten gitmeyecek misin?" dedi ve yanımdan geçip aşağı indi.

Ne oluyordu bu adama böyle? Neden yine birden bire öfkelenmişti? Off neden aklımı karıştırıp duruyorsun Yiğit.

Aşağı inip kahvaltı masasına oturdum. Herkesin gelmesiyle kahvaltı yapmış ayağa kalkan Yiğit ' i geçirmek için onun peşinden aşağı indim.

Kapıya geldiğimizde yüzüme bakmadan ve hiçbir şey demeden arabaya binip gitti. Daha önce ' görüşürüz ' veya 'hoş çakal ' demeye başlamıştı ama şimdi ilk zamanlardaki gibi olmuştu. Yüzüm asık bir şekilde yukarı çıktım.

Öğleye doğru hazırlanmış, amcamlara gitmek için Bekir abiden beni bırakmasını istemiştim. Oraya gidip Rojin ve yengemin yüzünü görmek istemesem de Barnas için gidecektim mecbur. Aslında dışarda buluşmayı teklif etmişti ama bu uygun olmayacağı için reddetmiştim çünkü etrafta dedikodu yapmaya yer arayan insanlar vardı ve biz her ne kadar süt kardeş dahi olsak

bilmeyip yanlış anlayanlar olabilirdi. Hem amcamı ve Murat ' ı da çok özlemiştim o yüzden onlara katlanacaktım.

Arabayı getiren Bekir abi ile amcamlara gitmek için yola koyulduk ama benim aklım hala Yiğit ve davranışlarındaydı. Çok tuhaf davranıyordu ve nedenini anlayamıyordum. Aklım ve kalbimde Yiğit ile dolu halde akıp giden yolu izlemeye başladım.

****

Yiğit ' ten

Sırtı bana dönük olan Arya ' yı izledim bir süre. Ne oluyordu bana böyle? Bu kadın yanımda yakınımdayken aklım ve mantığım devre dışı kalıyor, kendime hakim olamıyordum. Tıpkı az önce onu öpmem gibi. Önce ona uzak davranmak için çabalıyor ama sonra ne olduğunu anlamadan kendimi ona yakın ve ona çekilmiş buluyordum. Onunda kafasının karıştığının farkındaydım çünkü benimde durumum ondan farklı değildi. Ne yaptığımı bende bilmiyordum ama içimden bir şeyler sürekli onu yakınımda istiyor ve ben ne olduğunu anlamadan

kendimi onun yanında, onun varlığı ve sıcaklığında buluyordum.

Yine onu kendimden uzak tutmak için terselemiş, kırmıştım. Gözlerinin dolduğunu görünce sanki içimde bir sızı baş göstermiş canımı yakmıştı. Ağlamasın diye onu sinirlendirmiştim. Sinirli hali bile çok güzeldi ve o halinden keyif aldığımı inkar edemem.

Bir süre böyle kalıp uyuduğunu anlayınca yine kendime hakim olamayarak kollarımı beline sarıp onu kendime çektim ve sırtını göğsüme yasladım. Anında içime dolan kokusuyla gözlerim kapanmış derin derin nefesler almaya başlamıştım. Kokusu bana huzur veriyor, her şeyi unutturuyordu. Bana neden onunla uyuduğumu sormuştu. Nedenini bende bilmiyordum ama tek bildiğim ona yakın olmak isteyişimdi. O uyuduktan sonra onu kollarıma hapsetmem ve kokusuyla uyumak bana iyi hissettiriyor, Daha huzurlu uyumamı sağlıyordu.
Bu kadın beni anlamını çözemediğim duygulara sürüklüyordu.
Hafifçe kıpırdanınca, bir an uyanacak sandım ama daha sonra çok derin uyuduğunu gördüm.

Sanki yeterince yakın değilmiş gibi onu kendime biraz daha çekip, yüzümü saçlarına gömdüm. Ah be kadın bana neler yapıyorsun? neden bu kadar masumsun ki? Seni kendimden uzak tutmaya çalışırken, her defasında sana yakın olmama engel olamıyorum. Hala saçına gömülmüş bir şekilde derin bir nefes daha alıp bastıran uykuyla gözlerimi yumdum.

Sabah gözlerimi araladığımda kollarımda hala uyuyan karıma baktım.

KARIM.

Bu çok tuhaftı, onu önceleri karım olarak görmezken şimdi ise bunu söylemek hoşuma gidiyordu ve bu beni ilk baştaki gibi rahatsız etmiyordu. O kadar masum, naif ve güzeldi ki onu izlemeye doyamıyordum. Bu dengesiz hallerime karşı koyamıyor, onu sürekli kırıyordum. Aslında neden böyle yaptığımı bende çözemiyorum.

İstemeyerek kollarımı ondan çekip yataktan çıktım. Uyandığında bizi bu halde görürse kızarıp benden kaçmaya başlayacaktı. Gerçi yüzünün kızarması ve utanması hoşuma gidiyordu ama sonra

benden uzaklaşıyordu ve bu sinirlenmeme neden oluyordu.

Banyoda işlerimi halledip, giyinme odasına gidip üstümü değiştirdim. Çıktığımda onunda uyanmış olduğunu gördüm. Dün gece onu öptüğüm için hala yüzüme bakamıyor, utanıyordu. Bu haline tebessüm edip,
"Günaydın " dedim.

Cevap olarak o da küçük bir tebessüm yollamıştı. Yataktan çıkıp hazırlanmak için giyinme odasına giderken onu beklemeye başladım. Bir süre sonra çıkınca yanıma gelip elindeki deftere yazmaya başladı. Yazıp bitirdikten sonra bana uzattı okumam için. Yazdığını okuduğumda ve o herifin adı geçince dünkü olanlar ve Arya ile yakınlıkları aklıma gelince, sinir tüm hücrelerime dağılmış, damarlarıma kan yerine öfke dolanmaya başlamıştı.

Ben gidemezsin dediğim halde gitmekte diretmişti ve benim daha da sinirlenmeme neden olmuştu. Kahvaltıyı nasıl yaptığımı bilmeden şirkete gitmek için ayaklandığımda Arya da beni geçirmek için peşimden gelmişti. Öfkeyle onu kırmamak için hiçbir şey demeden

arabaya binip, gittim.

Şirkete vardığımda hala gram eksilmeyen sinirimle içeri girip, herkese kök söktürmüş, bütün öfkemi çalışanlardan çıkarmıştım. Odama girip sinirle elime aldığım dosyaları karıştırırken, kapı açılmış içeri Cihan girmişti.

"Hayırdır kardeşim, ne bu halin? Şirkete gelir gelmez milleti canından bezdirmişsin " dedi kendini karşımdaki koltuğa atarak.

"Zaten sinirim tepemde bana bir şey sorma Cihan " dedim onu tersleyerek.

"Sinirinin tepende olduğunu görebiliyorum ama bunun nedenini merak ediyorum Yiğit " dedi ciddi bir ifadeyle.

Derin bir nefes alıp arkamı yaslandım ve sakinleşmek için bir süre gözlerimi kapattım. Ama olmuyordu. Onların o hali ve bugün olacak halleri gözüm önüne gelince sinirim iki katına çıkmıştı. Gözlerimi açtığımda Cihan hala bana bakıyor bir cevap bekliyordu. Bugüne kadar ondan hiçbir şey saklamamıştım. Şimdi de saklamayacaktım ve belki bu

hallerime bir cevap bulmamda yardımcı olabilirdi.

"Arya " dedim ve durdum.

İsmini bile söylerken kalbimde tuhaf kıpırtılar oluyor ve sakinleşiyordum ama o kuzeni denen herif aklıma gelince öfke tekrar sarıyordu tüm bedenimi.

"Dün kuzeni geldi ve onları sarmaş dolaş sarılırken gördüm " dedim devam ederek.

"Ne var bunda Yiğit. Kızın kuzeni, sarılamaz mı? " diye sordu.

"Sarılamaz " dedim dişlerimi sıkarak.

"Bir dakika kuzeni erkek mi yoksa?" dedi gözlerindeki muzip pırıltılarla.

"Evet " deyince kahkaha attı.

Bu haline anlamayarak baktım. Neden gülüyordu bu herif? Gözlerimi kısıp sinirle ona bakmaya başladım.

"Neye gülüyorsun sen?" dedim daha da sinirlenerek.

"Kardeşim sen karını kıskanıyorsun ve bunun farkında değilsin" deyince donup kaldım.

Ne saçmalıyordu bu adam. Ben kimseyi kıskanmam, hele ki bir kadını. Hışımla ayağa kalkıp üstüne doğru yürüdüm.

"Ne saçmalıyorsun!! " diye bağırdım.

Gülmeyi kesip yüzüme bakmaya başladı. "Sakin ol Yiğit gel otur şöyle " dedi.

Karşısındaki koltuğa oturup, arkamı yaslandım.
"Bak kardeşim, onu kuzeniyle yakın bir şekilde gördüğünde ne hissettin? " diye sordu.

Ben kaşlarımı çatıp ona bakarken devam etti.
"Sinirlendin ve o adamı parçalamak istedin, değil mi?" dedi.

Kahretsin ki doğruyu söylüyordu. Benden cevap alamayınca tekrar konuştu.

"Sadece sana ait olsun senden başka hiçbir erkek ona dokunsun istemiyorsun " dedi, bunları söyleyince bakırları ve sesi değişmiş sanki tecrübeyle konuyor

gibiydi.

Kendini toparlayıp bir şey söylemem için yüzüme baktı. Birkaç saniye durup düşündüm ve yine haklı olduğunu anladım. Arya ' ya başka bir erkek dokunsun veya ona yaklaşsın istemiyordum. Bunun düşüncesi bile beni sinirden delirtmeye yetiyordu. Ne yani şimdi Cihan'ın dediği gibi onu kıskanıyor muydum? Peki ama neden, onu istemeyen ve nefret etmek için çabalayan ben değil miydim? Şimdi neden ondan nefret edemiyor, aksine ona karşı anlamadığım şeyler hissediyordum.

Böyle ne kadar durup düşündüm bilmiyorum ama Cihan ' ın sesiyle düşüncelerim bölünüp ona baktım.

"Ona da kendine de bir şans ver kardeşim yoksa sonra her şey için geç olabilir ve benim gibi her an pişmanlıkla geçirirsin günlerini" dedi ve ayağa kalkıp odadan çıktı.

Ne dediğini elbet anlamıştım ama bunu yapabilir miydim bilmiyorum. Başım çatlamak üzereydi ve üstümde bir kırıklık vardı. Sanırım hasta olacaktım. Bir bu eksikti! Kolay kolay hasta

olmazdım ama olunca da yataktan kalkamazdım.

Cihan kafamı iyice karıştırıp gitmişti. Ne yapacağımı bilmiyordum ve kararsızdım. Daha fazla düşünmeyi ve zaten ağrıyan başımı yormayı bırakıp, kendimi işe verdim.

Akşama kadar zar zor çalışıp bu hastalık beni daha fazla ele geçirmeden şirketten çıktım. Arabama binip konağa doğru sürdüm. Konağa vardığımda arabadan inip kapıdan içeri girdim. Merdivenlerden çıkınca annemin sesiyle ona döndüm

"Hoş geldin oğlum "

"Hoş bulduk anne " dedim yorgun sesimle.

Sanırım annem de anlamış olacak ki hemen yanıma geldi.
"Neyin var yavrum? İyi görünmüyorsun " dedi telaşla.

"İyiyim anne merak etme sadece biraz halsizim " dedim, bir an önce odama çıkıp uyumak için hızlı cevap veriyordum.

"Hasta mı oldun sen? " dedi ve elini anlıma götürdü.

Ondan uzaklaşıp,
"Biraz dinlenirsem geçer anne" dedim ve tam gidecekken aklıma gelen şeyle durup anneme baktım.

"Arya gelmedi mi daha? " dedim.

"Biraz sonra geleceğini söyledi "

Kafamı sallayıp odama çıktım.
Sinirlenmeye bile halim yoktu ama içimde kopan fırtınaları hissediyordum. Üstümü değiştirip yatağa girdim ve biraz uyumaya çalıştım.

Anlımda hissettiğim elle gözlerimi aralayıp kim olduğuna baktım. Arya. Gelmişti sonunda. Gözlerimi tam açmaya çalıştım ama buna halim olmadığı için vazgeçtim. Kısık gözlerle Arya ' nın güzel yüzüne baktım. Endişeli gözlerle bana bakıyor, eliyle ateşimi ölçüyordu. Elini çekip üstümdeki yorganı çekti ve terlediğim için biraz çekinerek de olsa üstümü değiştirmek için tişörtümü çıkardı ve yeni bir tane giydirdi. Bunu yaparken yanakları kızarmış, gözlerime

bakmamaya çalışmıştı. Bu hali tebessüm etmeme ve onu hayranlıkla seyretmeme neden olmuştu. Sonunda üstümü değiştirip beni tekrar yatağa yatırmıştı. Zaten bana göre küçücüktü ve bunu yaparken oldukça zorlanmıştı. Üstümden çıkardıklarını banyoya götürüp ardından odadan çıkıp gitti.

Dengesizleşen havalarla en ağır şekilde hasta olmuştum ve kalkacak halim yoktu. Yarım saat sonra kapı açılmış elinde üstünde ne olduğunu bilmediğim bir tepsiyle Arya girmişti. Tepsiyi komodinin üstüne koymuş küçük deftere bir şeyler yazmaya başlamıştı. Bana gösterdiğinde kısık gözlerimle okumaya çalıştım.

"*Önce çorbayı daha sonrada ilacı içmen lazım* " yazmıştı.

Doğrulmaya çalışıp sırtımı yatak başlığına dayadım. Arya tepsiyi alıp kucağıma koydu ve içmem için başımda bekledi. Kolumu zorla kaldırıp yaptığı çorbayı içmeye başladım. Onun bana içirmesini isterdim ama sanırım oda buna cesaret edemiyordu. Çorbayı bitirip ilacı da içtikten sonra yatağa tekrar uzanmıştım. Sanırım ateşim çok yüksekti ve yeni fark ettiğim küçük kap ile bezle

yanıma oturmuş bezi sudan sıkıp anlıma koydu. O bunları yaparken uyumamak için direnip onu izledim bir süre. O böyle tüm güzelliğiyle benimle ilgilenirken, onu kollarıma alıp sıkıca sarılmak istiyordum. Bir süre boyunca bunu tekrarlamıştı yorulmadan.

Daha fazla dayanamayıp, kısık çıkan sesimle,
"Yeter artık bırak şunu da yanıma gel " dedim.

Bu dediğime anlamayarak yüzüme baktı. Elindeki bez ile kabı alıp yandaki çekmeceye koydum ve kolundan tutup onu kendime çektim. Bu yaptığımla şaşırdığını ve donup kaldığını hissedebiliyordum. Yanımda uzanmasını sağlayıp onu kollarımın arasına aldım. Bir süre hareketsizce durmuştu ama kendine gelince kıpırdanmaya başladı.

Onu sıkıca tutup,
"Rahat dur " dedim halsiz ama hafif sert çıkan sesimle.

Tekrar hareketsiz bir şekilde durup kendini rahat bıraktı. Biraz aşağı kayıp kafamı boynuna gömdüm ve kokusunu içime çektim. Uykuya dalmak üzereyken

son söylediğim şey onu daha da şaşırtmıştı.

"ÇOK GÜZEL KOKUYORSUN" 235

.....

Vee bir bölümün daha sonuna geldik. Yiğit ağa sonunda yola geliyor ha :D 13

Umarım beğenmişsinizdir canlarım :) 3

Ayrıca arkadaşlar bir konu hakında çok kararsızım ve size de danışmak istedim. Biliyorsunuz ki ikinci çiftimiz olan Avşin ve Cihan ' da kitabın içinde. Elbette kitap Arya ve Yiğit ' in üstüne olduğu için tabiki onlar ağırlıklı olacak ama sizce Cihan ve Avşin için farklı bir kitap mı yazayım yoksa onlara da bu kitapta birkaç bölüm yer vereyim mi? Eğer başka kitap derseniz şunu söylemek isterim ki kitabı şimdi yazamam çünkü hem iki kitabı birden yürütmek zor ve karışık olacak hemde Sessiz Gelin ' e bölümler daha geç gelecek eğer iki kitap için bölüm yazmam gerekirse. Bense bu kitaba bölümler geç gelsin ve bitirmeden de başka bir kitaba başlamak istemiyorum. Cihan ve Avşin ' e de bu kitapta yer verme tarafım biraz daha

yinede kararsız olan bir yanımda var ve bunu size de sormak istedim.

2

Sizce ne yapmalıyım?

25

Oyla

2,12 Bin

Paylaş

16. BÖLÜM

16. BÖLÜM

287 Bin ★ 9,6 Bin 2,1 Bin

Birine kaptırdıysan gönlünü bir kere, bırakmak veya oradan söküp atmak çok zordur. Kimisine acı verir, kimisine ise mutluluk. Sevmek güzel bir şey ama sevmenin yanı sıra sevilmekte güzeldir. Seversen ve sevilirsen senden mutlusu yoktur. Bazıları ise aynı şey geçerli değildir maalesef. Sevdiği halde sevilmez ama bazıları da dibine kadar sever de, sevilir de. Bu insanlardan olmayı çok isterdim ama hayatın hep şansız ve kötü tarafını gördüğüm için istemekle kalmıştım sadece. Hiçbir zaman evleneceğimi sanmazdım hele ki sevdiğim, gönlümü kaptırdığım adamla. Ama hayat bir kere olsun bana iyi davranmış, bunu yaşatmıştı. Tabi yinede

Allah ' ın bana yazdığı kader demekten de kendimi alıkoyamıyordum.

Şu an kafasını boynuma gömmüş bana sıkıca sarılan bu adam benim gönlümü kaptırdığım sevdiğim adamdı. Bana böyle yakın davranması ve söylediği cümle ile ne yapacağımı şaşırmış adeta donup kalmıştım. O ise hastalığın vermiş olduğu yorgunlukla uyuya kalmıştı.
Sıcak nefesi boynuma vuruyor, içimden kalbime doğru bir şeylerin akıp gitmesine neden oluyordu. Biliyorum ki bu adama hissettiğim şeye aşk demek çok basit kalırdı çünkü ben ona bitip tükenmeyen ve sonu olmayan bir sevdayla bağlı ve tutukluydum.

Yiğit ' in düzenli nefesinden çoktan uyuduğunu anlamıştım. Çok şükür ki ateşi düşmüştü. Uyuduğuna emin olduğum için titreyen elimi kaldırıp her zaman çok istediğim şeyi yaptım. Saçlarının arasına elimi daldırıp usulca parmaklarımı dolaştırdım. Yumuşak ve güzel kokusuyla mest olurken, oda gevşeyip kafasını boynuma daha da gömmüştü. Hastalığın verdiği bitkinlikle derin bir uykuya dalmıştı.
İlk defa onu böyle güçsüz ve bitik bir halde görüyordum. Koca cüssesine aykırı

bir şekilde bu hastalığa yenik düşmüştü. Tıpkı küçük bir çocuk gibiydi ve küçük bir çocuğun annesine sığındığı gibi sığınmıştı bana. Şu an o kadar huzurluydum ki hayatımda hiç bu kadar huzurlu olduğumu hatırlamıyorum.

Sevdiğim adama dilediğim ve istediğim gibi sarılabiliyordum. Bu durumda ondan biraz faydalanmış olacağım ama başka türlü de ona böyle yakın olamazdım. O yüzden fırsatım varken neden değerlendirmiyim ki?

****

Gözlerim hala kapalı bir şekilde yatarken bilincim çoktan açılmıştı. Saçlarımın arasında gezinen elle mayışmış, tekrar uykum gelmişti. Gözlerimi yavaşça aralayıp, saçlarımın kimin okşadığını görmek için kafamı hafifçe kaldırdım. Gülen yüzüyle ve sıcak bakışlarıyla bana bakan Yiğit ile göz göze geldim.

"Günaydın" dedi.

Bense hala bana sarılmış ve eli saçlarımda olan Yiğit ile şaşırmış bir şekilde öylece bakakalmıştım. Şaşkınlığı

atlatıp, idrak etmeye başlayınca yanaklarım kızararak gözlerimi kaçırdım. Bu halimi fark edince hafifçe gülmüştü. Bakışlarım gülüşüne kayarken orada takılıp kalmıştı. Soğuk ve sert yüzüne zıt olan sıcak ve gülen yüzü içimi sıcacık yapmış, benimde gülmeme neden olmuştu. Ne olmuştu bu adam? Yüksek ateş beynine mi vurmuştu yoksa değişiyor muydu? Anlamamıştım.

"Hadi kalk bakalım bugün dışarı çıkacağız " dedi ve yine bir şok dalgası geçirmeme sebep oldu.

Benim hala hareket etmeyip durduğumu görünce,
"Hadi artık akşama kadar yatakta mı kalacaksın? " dedi.

Kendime geldiğimde dün geceki hali aklıma gelmişti ve elim direk alnını bulmuş ateşi var mı diye kontrol ettim. Bu hareketimle gözlerini kapatmıştı ve daha sonra elimi avucunun için alıp alnından indirdi. Elim hala avucundayken gözlerini açıp,
"Merak etme iyiyim ben. Benimkisi sadece bir günlük, ilk gün hastalığı ağır geçirir ertesi gün kendime gelip iyileşirim " dedi beni rahatlatmak ister

gibi.
"Ayrıca tüm gece benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim" diye devam etti.

Sanki onunla ilgilenmem hoşuna gidiyor gibiydi. Yoğun bir şekilde yüzüme bakarken dün gece söylediği aklıma gelince bakışlarımı kaçırmıştım. Belkide o hatırlamıyordur veya hastalığın verdiği bilinçsizlikle söylemişti bilmiyorum ama söylediği içimi titretmiş, çok hoşuma gitmişti.

Daha fazla yoğun bakışlarının altında kalmaya dayanamayarak yataktan çıktığım gibi hemen banyoya koştum. Kalbim yine onun etkisiyle hızlanmıştı. İlk defa beraber bir şeyler yapacaktık. Neden birden bire bunu istediğini anlamadım ama üstelemedim de yoksa vazgeçebilirdi ve ben elimdeki bu fırsatı geri tepmek istemedim. Elimi yüzümü yıkayıp ardından giyinme odasına gittim. Yiğit ise hazırlanmış beni bekliyordu.

Üstüme siyah uzun elbisemi giyip saçlarımı taradım ve salık bıraktım. Yanıma kolu uzun yandan takmalı bir çantada alıp içine küçük defter kalem ve lazım olan bir kaç şey koydum. Hazır olduğum da odaya girdim ama Yiğit

yoktu. Nerede olduğunu düşünürken telefona gelen bildirim sesiyle yatağın üstündeki telefona takıldı bakışlarım. Hafif eğilip ekranda görünen mesaja baktım. Bunu yapmak istmesemde kendime engel olamadım.

'Yiğit Bey bugün acil bir işim çıktığı için size ders vermeye gelemeyeceğim '

Ekranda yazanı okuyunca kaşlarım çatıldı. Ne dersiydi ki bu? Ayrıca Yiğit neden ders alıyordu anlamamıştım. Kimin gönderdiğini ekranın ışığı sönmeden öğrenebilmiştim. 'Hoca ' yazıyordu ve bu hocanında dersinde ne olduğunu çok merak etmiştim.

Kapı açılıp içeri Yiğit girdi ve beni görünce baştan aşağı süzdü. Ağzının içinden bir şeyler söyledi ama duysam da anlayamamıştım.
"Hadi gidelim " dedi ve telefonunu alarak önden çıktı.

Arkasından onu takip ederken kahvaltı masasına yöneleceğim sırada fark edip kolumdan tuttu. Ben ona ne oldu derecesine bakarken,
"Kahvaltıyı dışarda yapacağız " dedi.

Oldukça sevinmiş bir şekilde peşinden gidip arabaya bindim. Çok mutlu ve heyecanlıydım. Beraber vakit geçirmek beni heyecanlandırıyordu. Arabayı kullanan Yiğit ' e kaydı bakışlarım. Çok sert değildi ama yinede az önce ki gibi yumuşak da değildi yüzü. Yine tüm yakışıklılığı üstünde, olanca karizmasıyla kaşları çatık bir şekilde araba kullanıyordu.

"Bakıyorum da gözünü alamıyorsun benden " diyen sesini duyunca ne yaptığımı anlayıp utanmış bir şekilde bakışlarımı kaçırdım.

Kızardığımı yanan yanaklarım yüzünden anlamıştım. Aptal gibi adamı kesip durursan böyle yakalanırsın işte. Ben kendi içimde kendime kızarken göz ucuyla ona bakınca sırıttığını gördüm.

"Çekinme güzelim istediğin kadar bakabilirsin " deyince yerin dibine girmek istedim.

Pis öküz yakaladı ya beni dalga geçip durur artık. Ona cevap vermek için yazmaya üşenmiştim. O yüzden kafamı pencereye çevirip dışarıyı izlemeye başladım. Şehrin dışında yeşillik olan

küçük ama güzel bir kahvaltı salonunun önünde durmuştuk. Arabadan inip hayranlıkla etrafıma baktım. Burası çok güzeldi, cennet gibi.
Her taraf yeşil ve ağaçlarla doluydu. Önümüzde taştan dışı bir ev gibi görünen ama içi masalarla dolu olan kahvaltı salonunun içine girdik.
Havası ve atmosferi sıcacık, çok güzel bir yerdi. Rengarenk otantik masalar ve sandalyelerin üstündeki işlemeli minderli örtüleri harika bir hava katmıştı.
Ben etrafı izlemeye dalmışken duyduğum kadın sesiyle yan tarafa döndüm.
"Yiğit oğlum hoş geldin " dedi Esma teyze yaşlarında ki kadın.

"Hoş buldum Gül anne " dedi Yiğit sıcak bir şekilde gülümseyip kadına sarılırken.

Adının Gül olduğunu öğrendiğim teyze Yiğit ' en ayrılıp,
"Ne zamandır gelmiyorsun ağam özlettin kendini " dedi hafif sitemli sesiyle.

"Bu aralar çok yoğundum Gül anne mahzur gör " dedi Yiğit.

"Peki öyle olsun hayırsız oğlan " dedi.

Bakışları bana kayınca, kim olduğumu anlamaya çalışır gibi yüzümü inceledi daha sonra Yiğit ' e baktı.

"Bu güzel kız da kim Yiğit?" dedi.

Yiğit beni yanına çekip kolunu omzuma attı. Bu yakın temas kalbimin hızlanmasına neden olmuştu.

"Karım Arya. Hem seninle tanışması için hem de o güzel kahvaltından yemeye geldik " dedi Yiğit.

Kadın önce şaşırmış sonrada yüzüne yayılan sıcak gülümsemeyle bana sarılmıştı. Başta şaşırsam da kendime gelip bende ona sarıldım. Tıpkı adı gibi gül kokuyordu bu kadın. Benden ayrılıp yüzümü ellerinin içine aldı ve yanaklarımdan öptü. Bense öylece kalakalmıştım.

"Maşaallah ne kadar da güzelsin sen yavrum " dedi şefkatli bakan gözlerle.

Bende ona sıcak bir şekilde gülüp elini tuttum ve öpüp anlıma koydum. Bu kadar yakın olduklarına göre Yiğit için önemli biri olmalıydı.

Bu hareketimle mutlu olmuş beğeniyle yüzüme bakmıştı.

"Hadi geçin bakalım sizin için en güzel masayı hazırlayayım " dedi ve önden yürüyüp bahçeye çıkan bir kapıdan çıktı.

Bizde peşinden çıkınca gördüğüm manzarayla nutkum tutulmuştu. Burası ön taraftan daha harikaydı. Her yer rengarenk gül ağaçlarıyla dolu mis gibi gül kokan bahçenin karşısında da kocaman bir göl vardı. En köşede manzaranın daha güzel görünen kısmına geçip oturduk. Gül teyze anında iki çalışana emirler yağdırıp masayı donatmaları için oradan oraya koşuşturmuştu.

Beş dakika içinde masa dolmuş çeşit çeşit reçel, peynir ve yeşilliklerle donatılmıştı.

"Gül anne benim süt annemdi " dedi Yiğit etrafa dalmış bakışlarımı üstüne çekerek.

İki kaşım havada şaşırmış bir şekilde yüzüne baktım. Çantamdan çıkardığım küçük kağıda yazmaya başladım.

"*Çok tatlı kadın "* yazıp ona gösterdim.

Yiğit hafifçe gülüp kafasını salladı.

"Gül anne buralı değil, eşi memur olduğu için tayini buraya çıkmış ve buraya gelmişler. Daha sonra küçük oğlu doğduktan birkaç ay sonra eşi kalp krizi geçirip vefat etti. Şu anda benimle yaşıt ve benden üç yaş küçük iki oğlu var ve büyüğü Serhat ile süt kardeşiz. Beni onunla emzirmiş bir süre bakıcılık yaptı ve daha sonra da burdan kopamayıp hayali olan burayı açıp işletmeye başladı " dedi.

Etkilenmiştim yaşadıklarından. Erken yaşta kocasını kaybetmiş çocuklarıyla tek başına kalmıştı. Süt kardeş deyince Barnas aklıma gelmişti ve düşünmeden yazmaya başladım.

"*Senin de ben ve Barnas gibi bir süt kardeşin var demek* " yazıp ona gösterdim ve gösterdiğim an pişman oldum.

Çünkü Yiğit okuyunca sinirlenmiş öfkeyle solumaya başlamıştı. Ben ona korkulu gözlerle bakarken o yumruklarını sıkmış, öfkeyle bana bakıyordu. Barnas ' tan hoşlanmıyordu ve onun adını duymak

bile onu sinirlendiriyordu ama bunun nedenini anlamıyordum. Tam ağzını açıp bir şey diyecekken gelen Gül teyzeyle susmak zorunda kaldı.

"Siz neden başlamadınız hâlâ? " diye sordu.

Yiğit biraz sakinleşmiş haliyle cevap verdi.

"Seni bekliyorduk hadi gel de bir an önce şu güzellikleri yiyelim " dedi.

"Olur mu öyle şey? Siz karı - koca baş başa yapın kahvaltınızı " dedi ve gidecekken Yiğit ' in sesiyle durdu.

"Olmaz öyle biz buraya seni görmeye de geldik, hadi geç otur Gül anne " dedi sandalyeyi çekip işaret ederek.

Gül teyze pes edip oturdu ve hep beraber kahvaltıya başladık. Gerçekten her şey çok güzeldi, tatları ise harikaydı.

"Düğününüze gelmeyi çok isterdim ama o ara oğlum ufak bir kaza geçirdiği için gelemedim " dedi üzgün bir şekilde.

Bana bakarak söyledi ve benden bir

cevap bekledi ama galiba bilmiyordu konuşamadığımı.

"Güzel kızım çekiniyor musun sen, neden konuşmuyorsun? " dedi.

Ne yapacağımı bilemediğim için kafamı önüme eğdim.

"Gül anne Arya küçükken yaşadığı bir olaydan dolayı konuşamıyor" dedi Yiğit açıklama yaparken.

Gül teyze bir süre bir şey demeyip bekledi, sanırım şaşkındı. Daha sonra elimden tutup dolu gözleriyle konuşmaya başladı.

"Çok özür dilerim kuzum ben bilmiyordum" dedi üzgün bir şekilde.

Önemli değil anlamında kafamı salladım. Saçlarımı şefkatle okşayıp,
"Konuşup konuşmamanın bir önemi yok kızım önemli olan kalp ve ahlak güzelliği " dedi.

Ona gülümsedim kendini kötü hissetmesin diye. Bakışlarım Yiğit ' i bulunca onun da yoğun ve şefkatli bakan gözleri üstümdeydi. Bu halime

acımamaları mutlu etmişti beni ama durumum ilk defa canımı sıkmıştı. Bu tatlı kadınla saatlerce sohbet etmek, Yiğit ile dilediğim gibi konuşmak isterdim ama bazen elimizde olamıyor ve sadece istemekle kalıyoruz.

Gülüp sohbet ederek kahvaltımızı yaptıktan sonra etrafı biraz gezmek için ayağa kalkmıştık. Ağaçların arasında göle daha yakın olan yere geçip çitlerin arkasından huzur veren manzarayı izlemeye başladım. Manzaraya dalmış bir şekilde etrafın güzelliği ile mest olmuşken arkamdan belime sarılan kollarla irkildim ama daha sonra burnuma dolan kokuyla kimin olduğunu anlayıp kaskatı kesilmiştim. Yüzünü saçlarımın arasında gezdirip derince nefesler almaya başladı. Kollarının arasından çıkacağım sırada kulağımda hissettiğim nefesle kalbimin ritmi bozulmuş, gözlerim kapanmıştı.

"Rahat dur Gül anne bize bakıyor" diyen Yiğit ' in fısıltılı sesi tenimi delip geçmişti.

Titrememeye çalışarak kollarında sabit durmaya çalıştım ama sanırım gerildiğim için Yiğit bunu anlamıştı.

"Rahat ol Arya " dedi.

Sanki bunu beklermiş gibi bedenim anında rahatlamıştı ve bununla birlikte kendimi onun kollarına bıraktım.

Bir süre öyle kaldıktan sonra Yiğit benden ayrılmış karşıma geçerek arkasını çitlere dayadı. Onun benden uzaklaşmasıyla kendimi boşluğa düşmüş gibi hissederken, tekrar onun sıcaklığını aramıştı bedenim.

"Arya " dedi bakışlarımı üstüme çekmek için.

Yüzüne bakıp ne oldu dercesine kafamı salladım.
"Daha önce hiç tedavi oldun mu?"dedi.

Neyi kastettiğini anlamıştım. Defter ve kalem çantanın içinde kalmıştı ve ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Oturduğumuz masaya yöneleceğim sırada Yiğit cebinden çıkardığı küçük not defterini ve kalemi bana uzattı. Bunların onda olmasına şaşırsam da beli etmeyip elinden aldım.

"*Evet. Bir çok kez tedavi oldum ama*

hiçbiri işe yaramadı " yazıp ona gösterdim.

Okuyup bakışlarını bana çevirdi.
"Belki de yeterince çabalamamışsındır" dedi.

Kaşlarımı çatıp yüzüne baktım. Aslında biraz da olsa haklıydı. İlk başlarda ailemin olmayışına karşı bir daha konuşmak istememiştim ama büyüyüp her şeyi anladığım yaşa gelince ve birde milletin benimle dalga geçmesiyle bir kere daha tedaviye başlamış kaç sene çabalamıştım ama bir işe yaramamıştı.

"*İlk başlarda çabalamadığım doğru ama daha sonra yengem, kuzenim ve milletin benimle dalga geçmesiyle hırs yapıp tekrar başladım tedaviye ama iyileşemedim. Daha sonra zaten alıştım dilsiz olmaya "* yazdım doğruyu söyleyerek *ve ona* gösterdim.

Okuduğunda yüzü ve bedeni bariz bir şekilde gerilmişti.

"Sen dilsiz falan değilsin. Kimsenin ne dediğini umursama " dedi sinirli ve bir o kadar gergin bir sesle.

Onun bu söylediğine hafifçe gülüp yüzüne kırgınlıkla baktım, gülüşümdeki acıyla birlikte.

"*Önemi yok alıştım artık, hem dilsiz olduğumu söyleyenlerden biri de sendin* " yazıp ona gösterdim.

Okur okumaz gözlerini bana çevirip, pişmanlıkla bana bakmaya başladı. Benimse gözlerim dolmuş, onun pişman olmuş haline bakıyordum.

"Arya ' m " dedi fısıltıyla.

Bana 'Arya ' m demesi bile şu an üstümde etki etmiyordu çünkü hissettiğim acı hem bedenimi hem de ruhumu uyuşturmuştu. Gözümden düşen bir yaşla, gözlerini yumup, acı çeken bir ifadeyle dişlerini sıkmaya başladı. Gözlerini açtığı zaman az öncekinden daha fazla pişman bakışlarla yüzüme baktı ve elini kaldırıp yanağımda yol çizmiş olan yaşı sildi.

Biliyorum ki sevdiğim adam pişmandı. Çünkü bunu gözlerinden ve acı çeken yüzünden anlayabiliyordum.
Bana biraz daha yaklaşıp yüzümü ellerinin arasına aldı ve alnını alnıma

yasladı.

"Biliyorum ne kadar özür dilesem az ama o zaman o kadar öfkeliydim ki ne dediğimin farkında bile değildim. Bunlar mazeret olamaz biliyorum ama söyledikten sonra çok pişman oldum. Özür dilerim delalamın, çok özür dilerim" dedi pişman ve perişan bir sesle.

Yaşlar gözlerimden birer birer firar etmeye başlamıştı ve o her akan yaşı eliyle siliyordu hiç bıkmadan.

"Ağlama " dedi alnını alnımdan uzaklaştırıp yüzüme bakarak.

Ne olduğunu anlamadan beni kendi kollarına hapsetmişti. Onu affeder miydim bilmiyorum ama şunu çok iyi biliyordum ki yüreğime yaralar açan bu adam tekrar açtığı yaraları sarıp iyileştirecek olan tek kişiydi.

Teslim oldum kollarında bir ömür hapis olamaya. Hemen teslim olduğum için aptaldım belki ama bu adamın sevdası zaten beni aptallaştırmıştı yeterince.

Benden ayrıldı ama aramıza mesafe

koymadı. Yaşlarla kurumuş olan yanağımı okşayıp yüzüme yaklaştı ve ilk defa alnımdan öptü. Uzun bir süre dudaklarını alnımdan ayırmadan koklayarak öptü defalarca.

"Bundan sonra her şey daha güzel olacak. Bana hemen inanmayacaksın belki ama bunun için elimden gelen her şeyi yapacağım " dedi güven veren sesiyle ve sessini destekleyen gözleriyle.

Yanımıza gelen garson çocukla ondan ayrılıp kızarmış yanaklarımla başımı eğmiştim. Herkesin içinde sarılıp koklaşmıştık resmen. Ah bu çok utanç vericiydi.

"Yiğit abi Gül teyze sizi yukarı yanına çağırıyor " dedi.

"Tamam geliyoruz " dedi Yiğit ve elimden tuttu.

Elinin sıcaklığı tenimi yakarken aynı zamanda da heyecanlandırmıştı.

Bahçeden çıkıp içeri girdik ve ardından koridorun sonundaki merdivenlerden yukarı çıkmaya başladık. Buraya daha ne kadar hayran olabilirdim bilmiyorum.

Üst katı iki odalı bir ev olan bu kahvaltı salonuna güzel demek az kalırdı. Sanırım Gül teyze burada kalıyordu.

"Gelin çocuklar " dedi Gül teyze bizi görünce.

Yanına gittiğimizde Yiğit ' in elinde olan elimi çekmiştim çünkü utanıyordum ve alışkın değildim. Bunu fark etmiş gibi yüzüme tebessüm ile bakıyordu. Bakışlarımı ondan kaçırıp Gül teyzeye baktım. Elindeki kadife lacivert bir kutuyla yaklaşıp bana uzattı. Ben ne olduğunu anlamadığım için öylece bakakalmıştım. Bunu fark eden Gül teyze kutuyu açıp gösterdi. Kutunun içinde mavi safir taşlarla süslü göz kamaştıran narin ve güzel bir bileklik vardı.

"Bu senin güzel kızım. Oğlumun düğününe gelemedim ama karısına eşimden bana kalan benden de gelinime kalacak olan bu bilekliği takmanı istiyorum " dedi.

Hala elimde olan küçük deftere yazmaya başladım.

"*Ama sizin iki oğlunuz var bunu onların eşine vermeniz gerekiyor o yüzden kabul*

edemem " yazdım ve ona gösterdim.

Okuyup yuvarlak ve hafif kırışmış yüzüne yakışan sıcacık bir gülümsemeyle bana baktı ve,
"Yiğit de benim oğlum. Bak kızım ben Yiğit ' i emzirdiğimde onunla aramda bir bağ oluştu ve Serhat ve Kerem benim için neyse Yiğit ' e odur. Ayrıca merak etme diğer oğlumun eşine de bir yadigarım var o yüzden beni kırma ve kabul et " dedi.

Bu güzel yürekli kadını nasıl kırabilirdim ki? Hem dediği gibi Yiğit de onun oğluydu. Anne sütü de bir anne gibi kutsaldı ve kuvvetli bir bağdı.

Yiğit ' e baktığımda onaylayıp, bilekliği eline aldı. Gül teyzeye gülümseyip, kafamı olumlu anlamda salladım. Yiğit ise eline aldığı bilekliği bileğime takmıştı.

Gül teyzeye teşekkür edip sarıldım. Ardından Yiğit de sarıldı ona bu kadar değer veren kadına.

"Çok ama çok mutlu olun ve hiçbir zaman birbirinizi bırakmayın" dedi hem nasihat hem de dilekte bulunarak.

Artık gitme vakti gelmişti. Gül teyzeyle vedalaşıp ordan ayrıldık. Ben o güzel cennetten ayrıldığım için biraz üzgündüm ve suratımın düşmesine mani olamadım. Hem mekanın hem de Gül teyzenin sıcaklığına bir kaç saatte de olsa alışmıştım.

"Ne oldu, neden asıldı yüzün?" diye sordu Yiğit bir yandan da araba kullanarak.

"*Oraya ve Gül teyzeye kısacık zamanda alışmıştım ve ordan ayrılmak zor geldi*" yazıp ona gösterdim.

Araba kullandığı için hızlıca okuyup önüne döndü. Hafifçe gülümseyip, "İstediğin zaman yine geliriz " dedi kısa bir an bana bakarak.

Bu dediğiyle mutlu olup, gülümsemeye başladım. Güldüğümü görünce oda gülümseyip göz kırpmıştı.

Sanırım bugün hayatımın en güzel günüydü. Çünkü Yiğit ile yakınlaşmış, aramızdaki mesafeyi azda olsa kapatmıştık.

Ben eve gideceğimizi sanırken Yiğit arabayı çarşıda müsait bir yerde park

edip başıyla inmemi işaret etmişti.

"Biraz gezeriz diye düşündüm "
dediğinde kafamı sallayıp mutlu bir
ifadeyle gülümsedim.

Çarşıda tarihi sokakları ve esnafları
gezip dolaştık bir süre. Bazı yerler çok
kalabalık olduğundan zar zor adım atıp
yürüyorduk. Ben tezgahtaki gümüş
takılara dalmış bakarken elime aldığım
bir kolyeyi Yiğit ' e göstermek için arkamı
döndüm ama Yiğit yoktu. Etrafıma
bakındım bir süre ama onu hiçbir yerde
göremedim. Zaten bu kalabalıkta görmem
imkansızdı!
Etrafımda dönüp durmayı bırakıp
ileri doğru yürümeye başladım.
Sağıma soluma belki onu görürüm
diye bakıyordum ama yoktu. Nereye
kaybolmuştu bu adam? Bir anda ne
olduğunu anlamadan biri kolumdan
tutmuş beni kendine çekmişti. O anki
korkuyla kim olduğuna bakmayıp kolumu
elinden kurtarmaya çalıştım. Kalbim
korkuyla atamaya başlarken bağırıp
yardım da isteyemiyordum. Çırpınıp
durmaktan başka bir şey gelmiyordu
elimden...

.....

Son bir şey söyleyip uyumaya gidiyorum :D
Avşin ve Cihan için farklı bir kitap yazmaya karar verdim. Sessiz Gelin biter bitmez onu yazmaya başlayacağım. Adı ve kurgusu her şeyi hazır bir tek kapak kaldı onuda halledeceğim inşAllah. Kafamda o kadar güzel kurgular var ki hepsini kelimelere dökmek için sabırsızlanıyorum :))
Neyse ben yine çok konuştum.

Kendinize iyi bakın diğer bölümde görüşmek üzere canlarım❤️

3

Oyla
2,1 Bin
Paylaş

17. BÖLÜM

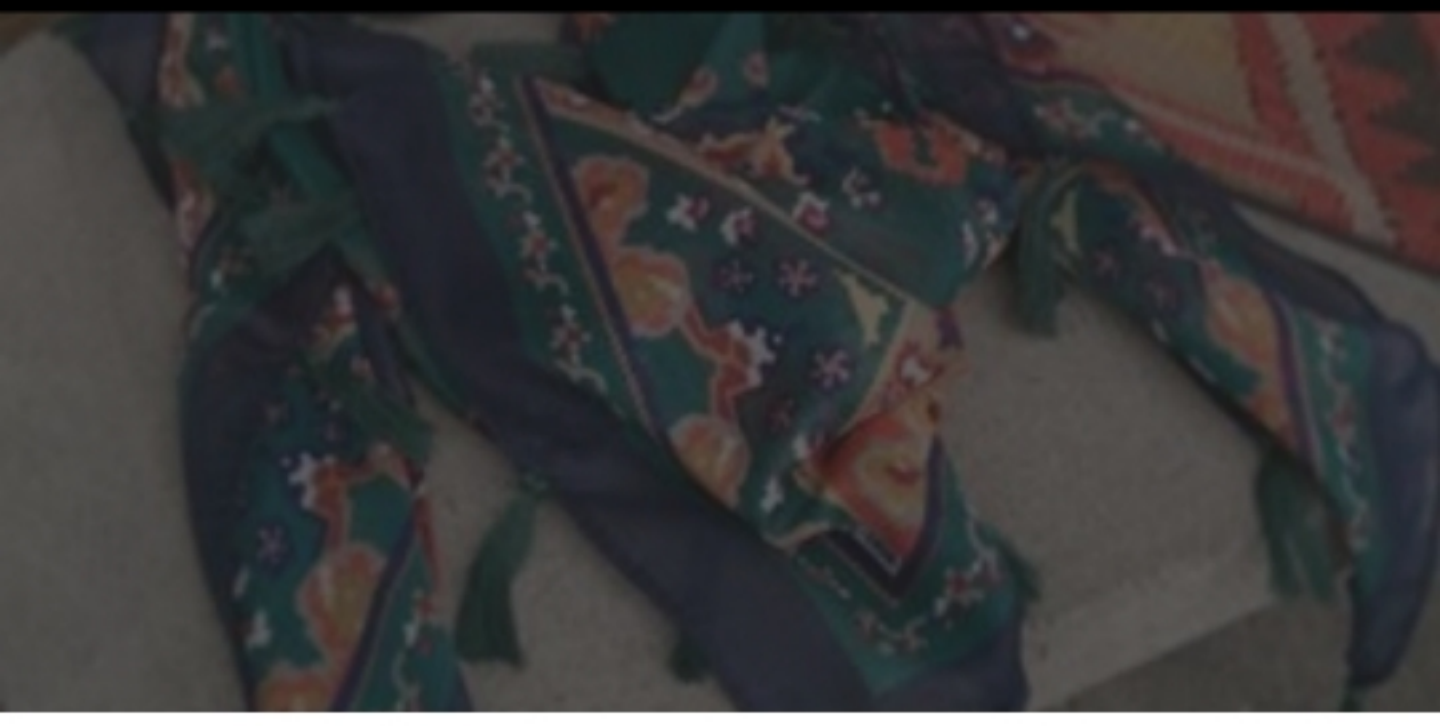

17. BÖLÜM

283 Bin ★ 9,95 Bin 2,29 Bin

Multimedya : Puşi

50

Keyifli okumalar yavrular 💕

1

.....

Ben hala kolumu tutan elden kurtulmaya çalışırken, yüzümde hissettiğim ellerle gözlerimi kapattım. Gelen tanıdık kokuyla kim olduğunu anladığımda rahatlamıştım. Gözlerimi açtığımda bana endişeli gözlerle bakan Yiğit ile karşılaştım. Onu karşımda görünce ve az önce hissettiğim korkuyla kollarımı beline sarıp, kafamı göğsüne dayadım.

"Sakin ol delalamın, benim " dedi

235

yumuşak sesiyle.

Yiğit beni kendine çekip sarıldı ve saçlarımı okşayıp öpücükler bırakmaya başladı.

"İyi misin? ' diye sordu.

Kafamı evet anlamında salladım. Daha sonra çarşının ortasında ona sarıldığımı idrak edince ondan hemen ayrıldım. Yiğit elinde su satan çocuklardan birini durdurup bir şişe su alıp içmem için bana verdi. Suyu alıp kana kana içtim. Boğazım kurumuş, susamıştım. Hala iyi olup olmadığımı anlamak için dikkatlice yüzüme bakıyordu. Çantamdaki defteri çıkarıp yazmaya başladım.

"*Nereye gittin Yiğit? "* yazıp ona gösterdim.

"Gözüme bunlar takılınca sana almak için gittim senin de peşimden geldiğini sanıyordum " dedi elindeki puşiyi göstererek.

Ben elindeki lacivert ve yeşil ağırlıklı ama rengarenk desenleri olan puşiye bakakalmıştım. Bana aldığını söylediği an

biraz önce yaşadığım korkuyu unutup puşiyi elinden heyecanla aldım ve tamamiyle açıp baktım.
Çok güzeldi!

"Beğendin mi? " dedi Yiğit.

Kafamı olumlu anlamda sallayıp, ona gülümsedim. İlk defa bana bir şey alıyordu. Çok mutlu olmuş, az önceki halimi unutmuştum bile. Yiğit puşiyi elimden alıp sarmaya başladı ve ardından boynuma dolayıp altında kalan saçlarımı acıtmamaya özen göstererek çıkardı.

Gözlerindeki hayranlıkla bana bakıp gülümsedi.
"Çok yakıştı " dedi.

Ona sıcacık gülümseyip gözlerinin içine bakarak gözlerimle teşekkür ettim. Gözlerimin içine o kadar dikkatlice bakıyordu ki teşekkür ettiğimi anlayıp, elini enseme koyup beni kendine çekti ve dudaklarını alnıma değdirip uzunca öptü. Anında gözlerim kapanmış, etraftaki her şey silikleşmişti.

"Böyle küçük şeyler için teşekkür etmene gerek yok güzelim " dedi benden

uzaklaşıp elimden tutarak.

"Elinden tutayım da bir daha kaybolma " dedi dalga geçerek.

Elimden tutmasıyla sevinmiş ama ardından söylediğiyle yüzüm düşmüştü. Elimi elinden çektim. Sanki küçük bir çocukmuşum gibi dalga geçip elimden tutması beni üzmüştü. Halbuki istediği için tutsun istiyordum. Kaşlarımı çatıp yüzüne baktım ve ardından yazmaya başladım.

"*Çocukmuşum gibi elimi tutmana gerek yok* " yazıp ona gösterdim ve yürümeye başladım.

Bana yetişip elimden tuttu ve avucumu avucunun içine hapsetti. Daha sonra bana doğru eğildi ve kulağıma yaklaştı. Sıcak nefesi içimi titretmiş, kokusu ciğerlerime bayram ettirmişti.

"Çocuk olmadığını biliyorum ve elini istediğim için tuttum. Ayrıca sakın bir daha beni ardında bırakıp sırtını dönme bana " dedi biraz sert bir tonla.

Yakınlığı ve kokusuyla mayışmış bir şekilde yutkunup kafamı olumlu anlamda

salladım. Benden uzaklaşıp tekrar yumuşayan bakışlarıyla bana bakıp,

"Hadi gidelim " dedi.

Bir süre daha çarşıyı gezip, dolaşmıştık. Her gören Yiğit ' e selam veriyor, saygıyla karşılıyordu. Tabi kızların bakışlarını da yok saymak olmazdı. Kimi imrenerek bakarken kimisinin de ilgi odağı direk Yiğit 'ti ve tabi o esnada kıskançlık damarım kabarıp onlara kötü kötü bakıyordum ama pek fayda ettiği söylenemezdi.

Yiğit ile el ele arabayı park ettiği yere doğru giderken arkamdan seslenen kişi ile durdum. Bu sesi bir daha duymak istemesem de maalesef pek mümkün değildi. Yiğit ' in elimde olan eli bedeniyle birlikte gerilmişti. Arkamı döndüğümde bana her zamanki nefret ve kötü bakışlar atan yengem ile Rojin ' in o görmek istemediğim yüzleriyle karşı karşıya geldim.

" Aryacım seni görmek ne güzel. Nasılsınız? " dedi yengem yapmacık bir şekilde.

Cevap vermek için elimi Yiğit ' in elinden

çekeceğim sırada Yiğit izin vermeyip elimi daha sıkı kavradı. Rojin ' in bakışları elimize kayınca kıskançlık ve öfkeli gözlerini bana çevirdi. Ben ise halimden hoşnut, meydan okuyan bakışlarla karşılık verdim.

"İyiyiz Sultan Hanım " dedi Yiğit soğuk bir sesle.

Yengem fark etse de bozuntuya vermeyip konuşmaya devam etti.

"Gerçekten iyi misiniz Yiğit ağam? Mecbur kaldığınız bu evlilikle ne kadar iyi olabilirsiniz ki? Hemde dilsiz bir kızla evliyseniz işiniz zor " dedi dilindeki zehri akıtarak.

Rojin annesinin dediğiyle sırıtarak bana baktı.

Ben alışık olduğum için umursamazken Yiğit sinirlenip elimi bıraktı ve onlara doğru yürüdü.
"Bir daha karım hakkında bu şekilde konuşursan ne yaşına bakarım ne de kocana" dedi tıslayarak.

Yengem ve Rojin bir adım geriye atıp, korkuyla Yiğit ' e baktılar. Yengem ağzını

açıp tekrar konuşacağı esnada Yiğit elini kaldırıp, engel oldu.

"Benim karım en azından ahlaklı ve temiz senin kızın gibi yaptıklarıyla kendini lekelemiyor" dedi.

Bu dediğiyle ben dahil yengem ve Rojin ' de şok olmuş bir şekilde Yiğit ' e bakıyorduk.

"Ne dersin sen Yiğit ağa?" dedi yengem sinirle.

"Kızına sor o gayet iyi biliyor ne dediğimi " dedi Yiğit yüzündeki soğuk ama eğlenen bir ifadeyle.

Onlara yaklaştım ve iğrenircesine Rojin' e bakıp ellerimi harekete geçirdim.

"Amcam gibi bir babayı hak etmiyorsun. Yazık. Kendine bunu yapman çok yazık" dedim küçümseyici bakışlarla.

Başını önüne eğip, sesini çıkarmadı. Yengem ise hala şaşkın bir şekilde kızına bakıyor bir şey desin diye bekliyordu.

Ben onlarla konuşurken bakışlarım kısa bir an Yiğit ' i bulmuştu ve onu dikkatlice

ellerime bakarken gördüm.

"Rojin ne demek oluyor tüm bunlar? "
dedi yengem.

"Hayır anne yok öyle bir şey "dedi telaşla
ve inkar ederek.

Alay eder bir ses tonuyla,
"Birde yalancı " dedi Yiğit.

Elimi tuttu ve onlara son bir bakış
atıp arabaya doğru yürüdük. Arabaya
bindiğimizde yengem ve Rojin' in hala
konuşuyor olduklarını ve yengemin çok
sinirli olduğunu gördüm.

"*Söylediklerin doğru muydu gerçekten?*
"diye yazıp arabayı çalıştırmak üzere olan
Yiğit ' e gösterdim.

Okuyup önüne döndü ve arabayı
çalıştırdı.

"Evet " dedi tek kelimeyle.

Onun bu ifadesiz ve kısa cevaplarını
sevmiyordum.

"*Nasıl öğrendin?*" yazıp tekrar gösterdim.

Araba kullandığı için defteri elimden alıp hızlıca okudu ve geri verdi.

"Boş ver " diye kestirip attı.

Sert bir nefes verip sinirle ona baktım.

"Kısa cevaplar vermenden nefret ediyorum " yazdım ama ona göstermedim.

Bir anlık sinirle yazdım ve göstermeye cesaret edemedim. Onları gördükten sonra sinirlenmiş ve ifadesizleşmişti zaten daha da sinirlenip kızmasını istemiyordum. Güzel bir gün geçirdik ve her ne kadar onlarla karşılaşmak mutlu etmese de beni, yine de günümüzün kötü bitmesini istemiyordum.

"Ne yazdın? " diye sordu.

Elimi boş ver dercesine salladım ve küçük defteri kapatacağım sırada Yiğit elimden alıp durdurmaya fırsat kalmadan okumuştu.

Okuduktan sonra tek kaşını kaldırdı ve defteri bana uzattı.

"Demek kısa cevaplar vermemden nefret

ediyorsun " dedi düz bir sesle.

Bir şey demeyip bakışlarımı kaçırdım ve önüme döndüm. Konağa varmış arabayı durdurmuştu. Tam çıkacağım zaman kolumdan tutup beni kendine çekti ve aramızda az bir mesafe bıraktı. Gözlerimin içine derin bir şekilde baktı bir süre. Gözlerinden geçen duygu geçişlerini görebiliyordum ama net olmadığı için anlayamıyordum.

"Bana bir şey söylemek istediğinde rahat ol ve çekinme " dedi.

Bu kadar yakınımda olması beni heyecanlandırmış, nefesimi düzensizleştirmişti.

Zor bela kafamı salladım. Yiğit bana doğru dahada yaklaşıp yanağımdan öpüp geri çekildi. O kısacık an bile sanki zaman durmuş dakikalarca sürmüş gibi gelmişti bana.

Arabadan inip konağa girdik. Akşam olmuş hava kararmaya başlamıştı. Yiğit yukarı çıkarken, ben ise merdivenlerde ki Avşin radarına takıldım. Kolumdan tutup beni sedirlerin oraya çekti ve oturttu.

Yüzündeki yaramaz ifadeyle bana bakıp, "Ee neler yaptınız bakalım anlatsana" dedi heyecanla.

Bu haline tebessüm edip yazmaya başladım.

"*Haber vermeden gittik nerden biliyorsun gezmeye gittiğimizi? "* yazıp ona gösterdim.

Okuyup,
"Abim sabah mesaj atmıştı bana, ordan biliyorum " dedi hemen.

"Hadi ya anlatasana " dedi tekrar sabırsızlıkla.

Yiğit ile gittiğimiz kahvaltı salonundan, Gül teyzeye ardından çarşıda geldiğimizi en ince ayrıntısına kadar anlattım. Tabi Yiğit ile yakınlaşmamız dışında. En son Yengem ve Rojin ' le karşılaştığımızı ve olanları anlattım. Daha doğrusu deftere yazdım ve Avşin ' e gösterdim. Yengemleri anlattığım kısımda Avşin sinirlenip sövmeye başlamıştı.

Gözleri boynuma takılınca,
"Bunu abim mi aldı sana? " diye sordu

puşiyi göstererek.

Kafamı olumlu anlamda sallayıp gülümsedim.
Oda bilmiş bir ifadeyle bakıp,
"Çok yakında her şey istediğin gibi olacak desene " dedi sırıtarak.

Neyi kastettiğini anlamadığım için ona anlamayan bir bakış attım.
"Bekle ve gör " dedi göz kırpıp giderken.

Neler oluyor yahu? Gizemli gizemli konuşmalar falan. Avşin ve Seniha teyze bir şey biliyorlardı sanki ama bana ne olduğunu söylemiyorlardı. Fakat kafamı karıştırıp merakta bırakıyorlardı. Derin bir nefes alıp düşünmeyi bırakarak üstümü değiştirmek için yukarı odama çıktım.

Odaya girdiğimde banyodan gelen su sesiyle Yiğit ' in duş aldığını anladım. Giyinme odasına girip üstümü değiştirdim ardından Yiğit ' in giyeceklerini çıkarıp odada yatağın üstüne bıraktım. En son bunu yaptığımda olanlar yüzünden tekrar yapmakta biraz tereddüt etsem de aramızda ki mesafeleri yavaş yavaş kapattığımız için bu sefer bir sorun olmayacağını umuyordum. Odadan

çıkıp aşağı indim ve mutfağa doğru gittim. Ocakta yemek karıştıran Seniha teyzemin yanına gidip arkadan beline sarıldım ve yanağından öptüm. Elindeki kaşığı bırakıp bana döndü ve gülümseyerek saçlarımı okşadı.

"Günün nasıl geçti kuzum? " dedi.

Göstermemeye çalışsa da endişeli olduğunu anlayabiliyordum. Sanırım Yiğit ' in beni üzmesinden korkuyordu.

Ona mutlu olduğumu gösteren bir gülümseme yollayıp ellerimi harekete geçirdim.

"Çok güzeldi Seniha Sultan. Çok mutluyum " dedim parladığına emin olduğum gözlerimle.

Bu halime gülüp yanağımdan öptü. Ona da kısaca anlatıp mutluluğumu paylaştım.

"Umarım hep böyle mutlu olursun kızım " dedi içten bir dileyişle.
Umarım diye geçirdim içimden.

Beraber kalan yemekleri hazırlayıp kızlarla masayı kurduk.

Hanımlar masaya geçerken beyleri beklemeye başladık. Merdivenlerden inen Yiğit ' i görünce kalbim hızlanmaya başlamıştı bile. Ah bu kalbim bir gün bu kadar hızlı atmaya alışamayıp duracaktı kesin. Üstüne dikkat edince benim ona hazırladıklarımı giydiğini görüp gülümsedim. Bakışları bana yönelince, hafif bir tebessümle bakıp göz kırptı.

Karnıma yediğim dirsekle, bakışlarımı Avşin ' e yönelttim. Kaşlarımı çatıp ne oldu derecesine yüzüne baktım.

"Yedin bitirdin abimi gözlerinle" dedi sırıtarak.

Onun bu dediğiyle gözlerim kocaman açılmış bir şekilde ona baktım. Kızararak utanmıştım ve kızgınlıkla yüzüne bakıp koluna cimdik attım.

"Ah ne yapıyorsun ya!! Hem yalan mı sanki?" dedi hala dalga geçerek.

Bu sefer masadaki çatalı alıp ona yöneldiğimde korkuyla elini dur dercesine kaldırıp,
"Tamam tamam sustum kötü yenge "
deyip önüne döndü homurdanarak.

Yiğit gelip diğer yanıma oturunca tüm kokusu sarmıştı etrafımı.

Bana bakıp kaşlarını çattı ve hafifçe eğilip kulağıma fısıldadı.
"Ne oldu sana, neden kızardın böyle? "
diye sordu.

Masanın üstünde duran küçük deftere yazmaya başladım.

"Yok bir şey, biraz sıcak bastı sanırım "
yazıp ona gösterdim.

İnanmayan gözlerle bana bakıp öyle olsun der gibi kafasını salladı ve önüne döndü.

Ah Avşin senin bu patavatsızlığınla ne yapacağım ben?

Hepimiz yemeğe başlamak için Kadir amcayı beklerken merdivenlerden görünen Kadir amca ve arkasından gelen amcamla önce şaşırmış daha sonra gülerek ayağa kalkıp yanlarına gittim.

Beni gören amcam gülümseyerek bana doğru gelip beni kollarının arasına aldı ve saçlarımdan öptü defalarca. Benden

ayrılan amcam özlemle yüzüme bakıp yanağımı okşadı ve,
"Nasılsın güzel gözlüm? " dedi.

"İyiyim amca sen nasılsın? " dedim ellerimi oynatarak.

"Çok şükür kızım iyiyim " dedi alnımdan öperek.

Amcama gülen gözlerle baktım. O diğerleriyle selamlaşırken bende yerime geçmiştim.
Amcamı çok özlüyordum. Hayatta ki dayanağım ve güvenli limanımdı.

Amcamın katılmasıyla hep beraber hoş bir sohbetle yemek yiyip kahveler için yine görevlenmiş, yapmak için mutfağa gitmiştim. Kahve pişene kadar mutfakta kızların gülüşmelerine ve sohbetine katıldım. Bugüne kadar hiç birinin kötülüğünü görmemiş hep iyi anlaşmıştık. Amcamların evinde de iyi anlaşırdık çalışan kızlarla ama bazıları yengem veya Rojin ' den fazla yüz bulduğu için biraz sorun yaşıyordum ama tabi her zamanki gibi koruyucu meleğim olan Seniha teyzem bana bulaşmalarına izin vermiyordu.

Kahveler hazır olunca, alıp yukarı çıktım ve ilk önce beylerden başlayıp sırayla herkese dağıttım. En son yerime geçip oturdum ve bana bakan amcama küçük bir tebessüm yollayıp ellerimi harekete geçirdim.

"Murat nasıl amca? "

"İyi kerata. Oda Barnas ' la İstanbul ' a gitti. Okullar açılana kadar Barnas ile biraz çalışıp işleri öğrensin diye gönderdim" dedi.

Benim bildiğim Murat orayı altını üstüne getirirdi. Tam bir fırlama ki Barnas ' ın da ondan aşağı kalır yanı yok ama Barnas konu iş oldu mu ciddileşir, bambaşka birine dönüşürdü.
Saat ilerledikçe geç olmuş amcam gitmek için ayaklanmıştı. Amcama bol bol sarılıp, onun sevgisini çokça kalbime depoladım.

"Kendine iyi bak güzel gözlüm. Bir sorunun sıkıntın olursa bana gelmekten sakın çekinme" dedi.

Beni burda bıraktığı için üzgün gibiydi ve tabi bende gideceği için. Kafamı olumlu anlamda salladım.

"Dikkat et kendine ilaçlarını zamanında almayı unutma " dedim hareket ettirdiğim ellerimle.

"Tamam kızım " dedi gülerek.

Diğerleri ile de vedalaşıp gitti. Arkasından üzgün gözlerle baktım, ondan kopmak zor geliyordu bana. Onunla ilgilenmek ilaçlarını ve yemeğine dikkat etmesi için küçük ama sonu bol öpücüklü tartışmalarımızı özlüyordum.

Geç olduğu için herkes odasına çekilmişti. Odaya girdiğimde Yiğit yatakta uzanmış gözleri ise kapalıydı. Giyinme odasına girip pijamalarımı giyip, banyoya geçtim ve işlerimi halledip yatağa girdim.
Sırtım Yiğit 'e dönük bir şekilde yatarken belimde hissettiğim kollar ile irkilmiştim. Yiğit beni kendine çekip sırtımı göğsüne yasladı. Artık buna alıştığım için kendimi ona bırakıp gevşedim. Her gece olduğu gibi kafasını enseme gömüp derin derin nefesler almaya başladı. Çok geçmeden zaten bende yorgunlukla uykuya daldım... 9

****

Yine aynı şey oluyordu. Hep gördüğüm o kabuslar peşimi bırakmıyor, bazı geceler uykuma eşlik ediyordu, tıpkı bu gece olduğu gibi. Ben ailemin ölümünü tekrar görüp onlara doğru koşmak için çırpınırken, birinin beni çekmesiyle gözlerimi açtım. Nefes nefese kalmış, kabusun etkisiyle terlemiştim. Yiğit anlımda birikmiş teri silip saçlarımı okşuyordu. Ben ise hala kabusun etkisinde boş gözlerle karşıdaki duvara bakıyordum.

"Arya iyi misin?" diye sordu.

Benden cevap gelmeyince kollarımdan tutup sarstı.

"Kendine gel Arya! " diye hafifçe bağırdı.

Yiğit ' in sesiyle irkilmiş hıçkırarak ağlamaya başlamıştım. Beni kendine çekip saçlarımı okşamaya başladı.

"Şşş tamam delalamın geçti. Sadece kötü bir kabustu " dedi yatıştırıcı bir sesle.

Her gördüğümde sanki o anı tekrar yaşıyordum. Ailem ve doğmamış kardeşim gözümün önünde öldürülüyor ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Bu

kabusları eskiden çok sık görürdüm ama artık arada görmeye başlamıştım ve her gördüğümde çok kötü oluyor, tüm gün aklımdan çıkmıyordu.

Yiğit bana sıkıca sarılmış hala yatıştırmaya çalışıyordu.
"Geçti artık ağlama " dedi tekrar.

Yüzümü ellerinin arasına alıp göz yaşlarımı sildi.

"Hadi kalk yüzünü yıkayalım" dedi beni kaldırarak.

Yiğit kolunu belime sarıp beni banyoya, lavabonun önüne getirdi. Kolumu kaldıracak halim, hareket edecek gücüm yoktu. Musluğu açıp avucuna doldurduğu suyla yüzümü yıkamaya başladı. Yüzüme çarpan suyla birazda olsa kendime gelmiş, ferahlamıştım. Ellerimi lavabonun kenarına koyup yaslandım bir süre. Kafamı kaldırdığımda aynadan Yiğit ' le göz göze geldim. Bana yoğun ve şefkatle bakıyordu. Gözlerine uzunca daha fazla bakamayıp bakışlarımı kaçırdım. Bu aciz ve yıkılmış halimi görmesini istemezdim. Askıda duran havluyu alıp bana uzattı. Elinden aldığım havluyla yüzümü kurulayıp, banyodan

çıkmak için adım attım ama sanki bacaklarımdaki güç çekilmiş, derman kalmamış gibiydi. Tökezleyip düşeceğim sırada Yiğit belimden tutup beni kucağına aldı ve odaya kadar taşıyıp, yatağa yatırdı. Benimle böyle ilgileniyor olması başka zaman olsa mutlu ederdi ama şu an aklım hala gördüğüm kabustaydı, o yüzden hiçbir şey düşünecek durumda değildim.

Terlediğim için üstüme yapışan kiyafetlerimle durmak rahatsız ediyordu ama kalkıp değiştirecek halim yoktu. Yiğit anlamış olacak ki giyinme odasına girip yeni pijamalar getirdi. Üstümün eteklerinden tutup çıkaracağı zaman ellerimi ellerinin üstüne koyup engel oldum. Gözlerimle gözlerinin içine bakıp başımı olumsuz anlamda salladım. Kocam olabilirdi ama aramızda hiçbir şey geçmemişti ve utandığım için beni çıplak görmesini istemiyordum. Anlayıp geri çekildi.

"Tamam ben arkamı dönüyorum sen de üstünü değiş " dedi.

Arkasını döndüğü zaman aceleyle üstümü değiştirip, çıkardıklarımı da yatağın kenarına koydum. Yanaklarımın

yanmasından kızardığımı anlamıştım. Onu çağırıp dönebilmesini söyleyemediğim için yatağın yanındaki küçük komodinine vurdum. Dönüp önce beni süzdü, daha sonra çıkardığım kıyafetleri alıp banyoya götürdü.

Gelip yanıma oturdu ve,
"Daha iyi misin? " diye sordu

Sevdiğim siyahlarına bakıp, kafamı olumlu anlamda salladım. Yatağa uzanıp beni de göğsüne çekti ve elini saçlarıma daldırıp okşadı. Biraz tereddütle kolumu kaldırıp karnının üstünden beline sardım. Bunu yapmamla beni daha da kendine çekip bedenimin yarısını kendi bedeninin üstüne çıkardı. Pencereden göründüğü kadar hava hala karanlıktı. Gözüm duvardaki saate takılınca saatin daha gecenin üçü olduğunu gördüm. Bir süre daha böyle kalırken Yiğit ' in kokusuyla ve saçlarımın arasında gezinen eliyle mayışmış, uykum gelmişti. Zaten yorgun olan ruhumla birlikte daha fazla dayanamayıp gözlerimi kapattım.

****

Sabah gelen tıkırtılarla uyanmış neler olduğuna bakmak için gözlerimi açtım.

Yere düşen kemerini alan Yiğit aceleyle takmaya çalışıyordu. Onun bu haline anlam vermeyip doğruldum, zaten uykumda kaçmıştı. Uyandığımı gören Yiğit yanıma gelip oturdu.

"İyi misin? " diye sordu.

Dün gece olanlar aklıma gelince, vücudumdan bir ürperti geçti ama bunu Yiğit ' e belli etmeden kafamı olumlu anlamda salladım.

"Doktora gitmek ister misin? " dedi.

Kafamı olumsuz anlamda sallayıp istemediğimi belirttim.

"Şimdilik öyle olsun ama sonra tekrar konuşacağız bunu. Acil bir işim çıktı erkenden şirkete gitmem lazım " dedi açıklama yaparak.

Yataktan kalkıp ceketini giydi ve tekrar yanıma gelip alnımdan öpüp çıktı. Gerçekten acelesi olmalıydı.

Saat daha yediydi ve benim uykum tamamen açıldığı için tekrar uyuyamazdım. Yataktan kalkıp banyoya gideceğim sırada kanepenin üstünde olan

Yiğit ' in telefonuna takıldı gözüm. Aceleyle çıktığı için unutmuştu. Alıp odadan çıkıp aşağı inmeye başladım belki hala gitmemiştir umuduyla.

Gelen bildirim sesiyle bakışlarım telefona kaymış gelen mesajı okurken birine çarpıp geriye doğru düşeceğim sırada belime dolanan kollar sayesinde tekrar dengemi sağlayabilmiştim. Kafamı kaldırıp Yiğit ile göz göze geldim. Biri görür korkusuyla ondan ayrılıp uzaklaştım çünkü birbirimize yapışık duruyorduk.

Tekrar gelen bildirim sesiyle elimdeki telefonu hatırlamış ve refleks olarak ekrana bakmıştım. Mesaj tekrar **Hoca** denen kişiden gelmişti.

"Sen mesajlarımı mı okuyorsun? " dedi Yiğit ifadesiz sesiyle.

Onun sesiyle kendime gelmiş onun burda olduğunu hatırlamıştım. Utanarak yüzüne bakıp kafamı telaşla hayır anlamında salladım. Kesin kızacaktı. Ben hala kafamı sallarken üstüme doğru gelmeye başladı. Daha fazla kaçmamam için belimden tutup beni olduğum yere sabitledi.

Kaşları çatık bir şekilde bana bakıyordu.

"Neden mesajlarımı okuyordun? " diye sordu.

Yutkunup ne yapacağımı düşünmeye başladım. Yanımda yazıp cevap verecek bir şey de yoktu.

Aklıma gelenle ondan uzaklaşıp hala elimde olan telefonun mesaj oluşturma kısmına girip yazmaya başladım. Yiğit ise ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışır gibi bakıyordu.

"Mesajlarına bakmak değildi amacım. Telefonunu sana getirirken gelen bildirimle refleks olarak baktım ve okumuş bulundum özür dilerim " yazdım ve ona gösterdim.

Okuyup tekrar yüzüme baktı ve telefonunu alıp gelen mesajlara baktı. Ben ise endişeyle ona bakıyor kızar diye korkuyordum. Bu halimi fark etmiş olacak ki hafif bir tebessüm ederek, "Öyle olsun bakalım" dedi.

Rahatlayıp derin bir nefes verdim.

Dişimle dudağımı kemirip merak ettiğimi sormak için bunu nasıl yapacağıma dair düşünürken dudağımda parmaklarını hissetmemle, irkilmiş, nefesim sıklaşmıştı.

"Yapma bunu "dedi yoğun bakışı ve sesiyle.

Bir adım geriye gidip dudağımdaki elinin uzaklaşmasını sağladım yoksa düşüp bayılabilirdim.

Ne olacaksa olsun deyip sormaya karar verdim bir cesaretle. Elindeki telefonu tekrar alıp yazmaya başladım.

"*Kızmazsan bir şey soracağım? "* yazıp ona gösterdim.

"Sor bakalım ama acele et çıkmam lazım " dedi.

"*Hoca kim yani ne dersi alıyorsun? "* yazıp tekrar ona gösterdim.

"Çok mu merak ediyorsun? " dedi.

Kafamı hevesle olumlu anlamda salladım. Cevap vermesini beklerken bir adım daha bana yaklaşıp aramızda ki mesafeyi

kapattı.

"Bir kere öpersen söylerim" dedi sırıtarak.

Gözlerim kocaman açılmış şaşkınlıkla ona bakakaldım. Kafamı olumsuzca salladım ve yapamayacağımı belirttim.

Tek kaşını kaldırıp,
"Peki sen bilirsin " dedi omuz silkerek.

Arkasını dönüp gideceği sırada aceleyle kolundan tutup engel oldum. Çok merak ediyordum ve öğrenmek istiyordum.

Bunu yapabilirdim sanırım. Parmak uçlarımla yükselip gözlerimi kapattım ve ağzımda atan kalbimle ona yaklaşıp yanağından öpüp geri çekildim. Dudaklarım tenine değdiği an alev gibi yanmış ve uyuşmuştu. Yüzümün kızardığına eminim. Göz ucuyla ona bakınca sırıttığını gördüm.

"*Oldu mu? Hadi söyle artık "* yazdım elimdeki telefona.

Hala yüzüme sırıtarak bakıyordu.

"Olmadı. Ben yanaktan istememiştim ki "

dedi eğlenen bir ifadeyle.

Kaşlarımı çatıp öfkeyle ona baktım.
Benden daha fazlasını istiyorsa meraktan ölsem de yapamazdım.

*"Öptüm işte daha ne istiyorsun, hem acelen yok muydu? Hadi artık "*yazdım.

"Olmaz " dedi hala sırıtan yüz ifadesiyle.

Eskiden hiç gülmeyen adam ne çok sırıtıp güler olmuştu böyle.
Gözlerimi kaçırıp elimi yanan yanaklarıma koydum.

"*Bunu yapamam hem biri görebilir ayıp* "yazıp ona gösterdim.

Birden ifadesi değişip gözlerinde bariz belli olan yoğunlukla gözlerimin içine bakmaya başladı.
"Niye bu kadar masumsun ki "dedi sanki kendine söylüyormuş gibi.

Ben ondan hala cevap beklerken öylece durup bana bakıyordu. Öpmeden söylemeye niyeti yoktu ama benimde o kadar ilerisini yapacak cesaretim yoktu. Sinirle nefesimi verip tekrar yazmaya başladım.

"*Tamam ya söylemezsen söyleme*" yazdım düşen suratımla. Bir yandan da üzgünce ona bakmaya çalıştım.

Arkamı dönüp gideceğim sırada kolumdan tutup,
"Yaklaşık iki haftadır hızlandırılmış bir şekilde günde birkaç saat işaret dili öğrenmek için ders alıyorum " dedi.

Şok olmuş bir şekilde ona bakıyordum. Ne yani benim için işaret dili mi öğreniyordu? Derin bir nefes alıp tekrar konuşmaya başladı.

"Bir çok dediğini anlayabiliyorum artık ve ayrıca bugünden itibaren konaktaki herkes ders görmeye başlayıp işaret dili öğrenecek " dedi sıcak bir gülümsemeyle.

Bunu yapmasıyla o kadar mutlu olmuştum ki dün geceden sonra ilk defa gülüp, ne yaptığımı bilmeden boynuna atlayıp sarıldım. Anında kollarını belime sarıp, karşılık verdi.

Biliyordum ki artık o eski Yiğit yavaş yavaş değişiyordu. Bana iyi davranıyor, aramıza bir şeylerin başlamasına izin

veriyordu. Neden bu kadar değiştiğini bilmiyordum açıkçası sormaya da cesaret edemiyordum ama bu yakın davranışları beni mutlu ediyor, beni umutlandırıyordu. Belki diyorum belki beni sever ve onun için zorunlu evliliğimiz bir anlam bulur da mutlu oluruz...

.....

Bölüm biraz geç geldi kusura bakmayın canlarım:(
Bu aralar çok yoğun günler geçiriyorum. Misafirdi bayram temizliğiydi derken boş zamanım pek olmuyor birde üstüne hastalığım tutunca çok zor şartlarla ve dar zamanlarda yazdım bölümü. Nasıl yazdım neler yaptım inanın pek bilmiyorum eğer kötü olan yerler varsa kusura bakmayın tekrar. Kontrol etsem de bu aralar beynim ruhum ve bedenim çok yorgun olduğu için okuduğumdan pek bir şey anlayamadım. Kötü olan eksik veya hatalı olan yerleri düzeltim ama ne kadar iyi oldu bilemiyorum. Çok içime sinen bir bölüm olmasa da umarım beğenirsiniz ve anlayışla karşılarsınız.
Ha nasıl hastalık bu daha iyileşemedin mi diye soracak olursanız arkadaşlar

değil. Bende kansızlık ve demir eksikliği olduğu için vücut direncim bazen düşüyor günlerce ruh gibi dolaşıyorum ve genelde de yatıyorum çünkü kolumu kaldıracak halim olmuyor.
Artık olduğu kadar😏

Bu arada canlar instagramda bana istek atan varsa lütfen mesaj atıp burdan okuyucum olduğunu belirtsin çünkü o kadar çok fake hesaplarla karşılaşıyorum ki artık tanımadığım ve olur olmadık herkesi kabul etmiyorum. O yüzden mesaj atıp söylemenizi reca ediyorum :)

Oyla
2,29 Bin
Paylaş

18. BÖLÜM

276 Bin ★ 9,69 Bin 1,85 Bin

Keyifli okumalar canlarım ❤️

.....

Günler hızla geçiyor, hayatın temposuna ayak uyduruyorduk. Bugün evliliğimizin tam dördüncü ayı bitmişti. Yiğit geçen iki ayda işaret dilini tamamen öğrenmiş, konaktaki herkesin de öğrenmesini sağlamıştı. Artık herkes işaret dilini biliyordu ve artık bana da kolaylık olmuştu. Avşin canım arkadaşım, o hoca gelmeden videolar izleyerek az çok kapmıştı ama ders alarak tam öğrenmişti. Bundan sonra sürekli defter ve kalemle gezmek zorunda değildim. Bu benim için daha kolay ve rahat olmuştu. Artık herkesle daha rahat konuşuyor derdimi daha rahat anlatabiliyordum.

Geçen günler aynı geçmiş, Yiğit ile aramız hala olduğu gibi devam ediyordu. Ama artık ben bununla yetinmiyor bu davranışlarının sebebini öğrenmek istiyordum. Birkaç kere sormayı denesem de yapamamıştım. Bunu yapamamamın

bir nedeni de bir haftadır Yiğit iş yüzünden fazla yoğun ve gergindi. İşlerle ilgili çıkan birkaç sıkıntı vardı. Sorsam da pek anlatmayıp geçiştirmişti. Sanırım onlarla uğraşan biri veya birileri vardı ve sürekli yaptıkları işlerine engel oluyordu. Hem bunu yapanı bulmak için hem de şirkete iş çoğunluğu yüzünden son günlere geç geliyor ve erken çıkıyordu. Erken geldiği günler de ise çalışma odasına girip geç saatte kadar çalışıyordu. Projelerle ilgili ona yardım etmeyi teklif etsem de kabul etmemişti. Biraz ısrar edince de tersleyip, kızmıştı. Çok gergin ve sinirliydi. Yine o soğuk ve öfkeli Yiğit olmuştu. Bana karşı çok olmasa da geçen ay son günlerde yaşadıklarımızdan sonra kendini biraz geri çekmiş, mesafe koymuştu aramıza. Bunun iş yoğunluğundan ve kafasının dolu olmasından olduğunu biliyordum ama yinede üzülüyor ve eskisi gibi tekrar soğuk olmasından korkuyordum.

Yine Yiğit olmadan bir sabaha uyanmış aşağı inmek için hazırlanmıştım. Odadan çıkıp merdivenlerden indiğim esnada Avşin ' in telefonla hararetli bir şekilde konuştuğunu gördüm.

Henüz beni fark etmeyen Avşin,

"Tamam abi " dedi ve kapattı.

Arkasını dönüp beni fark edince yanıma geldi ve,
"Günaydın " dedi her zamanki güler yüzüyle.

Ellerimi kaldırıp,
"Günaydın. Abin miydi konuştuğun? " dedim.

"Evet. Akşama misafir varmış onu haber verdi " dedi.

Kaşlarımı çatıp ellerimi harekete geçirdim.
"Kimmiş misafir? " diye sordum.

"Okuldan bir arkadaşı ve ayrıca işlerle ilgili yardımcı olacak, bunun için bir hafta burada kalacak " dedi demesine ama benim merak ettiğimi sanki anlamış gibi söylemiyordu.

Ellerimi oynatarak,
"Erkek mi gelecek kişi? " diye sordum en sonunda dayanamayarak.

Sırıtarak bana bakmaya başladı.
"Asıl merak ettiğin bu değil mi yengecim? " dedi gıcık bir şekilde.

"Of Avşin evet merak ettiğim bu, artık söylesen " dedim ellerimle hızlıca.

"Tamam ya sinirlenme hemen kuzum " dedi ve,
"Gelen kişi bir kadın ama hemen söyliyim öyle sandığın gibi biri değil. Abimin çok yakın arkadaşı ve birbirlerine kardeş gibiler bu konuda için rahat olsun aksisi olsa bilirsin hemen el atarım " dedi göz kırpıp içimi rahatlatmak için uzun bir açıklama yaparak.

"Peki adı ne? " dedim ellerimle.

"Hale " dedi, tepkimi merak eder gibi dikkatle bakıyordu.

Hale.

Bu isim bana yabancı gelmiyordu sanki. Daha önce duymuş olmalıydım ama hatırlamıyordum.

Hala bana bakan Avşin ' e kafamı sallayıp hiçbir şey demeden kurulan kahvaltı masasına doğru gittim. Avşin her ne kadar içimi rahatlatmak için konuşmuş olsa da, yine de içimde oluşan kıskançlık hissine engel olamıyordum.

Herkese ellerimle günaydın deyip masaya oturdum. Artık onlarda az çok bildiği için anlayabiliyorlardı beni. Sessiz bir şekilde kahvaltı yaparken Avşin Esma teyzeye de misafir geleceğini söylemişti. Yine aklıma gelen düşüncelerle tüm iştahım kaçmıştı. Masadan kalkıp yukarı çıktım ve odamı toplamaya başladım, az da olsa aklım dağılır diye.

Ben odayı toplamaya dalmışken kapı açılıp içeri Seniha teyze girdi.

"Neyin var kuzum?" dedi yanıma gelir gelmez.

"Yok bir şey Seniha Sultan " dedim ellerimi oynatarak.

Elimden tutarak kanepeye oturttu ve karşıma geçti.

" İyi görünmüyorsun Arya ve ben azıcık kızımı tanıyorsam bir şey var " dedi.

"Gerçekten yok bir şey sultanım sadece yorgunum bu aralar biraz " dedim ellerimle.

İnanmayan bir bakış atıp tam konuşacağı

sırada içeri Avşin girmişti.

"Seniha teyze annem seni çağırıyor " dedi, çaktırmadan bana göz kırparak.

Anladım ki beni tam zamanında kurtarmıştı Avşin. Seniha teyzeye anlatıp da onu üzmek istemiyordum daha fazla ki anlatacak bir şey de yoktu. Kendi içimde olanları nasıl anlatabilirim ki? Onu kıskandığımı veya bir haftadır doğru dürüst görmüyorum diye özlediğimi. Anlatamazdım eğer utançtan ölmek istemiyorsam.

Seniha teyze odadan çıkarken Avşin yanıma gelip oturdu.

Ellerimi kaldırıp,
"Tam zamanında Avşin" dedim.

Sırıtan yüz ifadesiyle,
"Ah biliyorum çok harikayım" dedi saçlarını savurarak.

Bu haline gülüp bacağına vurdum.
"Ee anlat bakalım neyin var? " diye sordu.

"Yok bir şey "dedim ellerimle Seniha teyzeye verdiğim cevapla.

"Bari bana yapma Arya. Hadi anlat rahatlarsın" dedi

Derin bir nefes alıp, içimdeki korkuları ve oluşan kuruntuları anlattım. Her anlattığımda rahatlıyor, yüküm azalıyordu sanki. Anlatırken gözlerimin dolmasına engel olamadım.

"Korkuyorum Avşin. İş yoğunluğundan olduğunu düşünsem de bilemiyorum içimde kötü bir his var. Yiğit bana karşı biraz mesafeli davranıyor son yaşadıklarımızdan sonra. Aramız henüz iyi olmuşken tekrar eskisi gibi olmasından korkuyorum"

"Canım benim böyle düşünüp d kendini üzüyorsun. Abim işler yüzünden çok yoğun evet ama bu demek değil ki yine eskisi gibi olup aranıza mesafe koyacak. Hem abim sana karşı boş değil bence. Ayrıca şu işler yoluna girsin gör bak sizin içinde her şey çok güzel olacak " dedi güven verircesine elimi sıkarak.

Avşin haklıydı aslında ama yinede içimdeki hislere engel olamıyor, kafamdan bu düşünceleri atamıyordum. Birde şu okul arkadaşı olan kız vardı tabi

ama Avşin zaten bir açıklama yapmıştı bir daha sormanın manası yok diyerekten o konuyu kafamdan attım. Avşin ile biraz daha konuşup dertleştikten sonra o aşağı inerken bende hissettiğim yorgunlukla biraz uyumaya karar verdim ve yatağa kıyafetlerimi değiştirmeye üşenip girdim. En iyisi biraz uyuyup, kafamdaki düşünceler ve içimdeki kötü hissi dağıtmak.

****

Saçlarımda hissettiğim el ile gözlerimi araladım ve yüzüme tebessüm ile bakan Yiğit ile karşılaştım.

"Neyin var, hasta mısın? " diye sordu saçlarımın arasındaki elini çekerek.

Doğrulup sırtımı yatak başlığına dayadım. Ellerimi harekete geçirip,
"Hayır sadece biraz yorgundum " dedim.

Kafasını sallayıp, yüzümün her karesinde gezdirdi siyah harelerini. Yoğun bakışları içimi titrermiş, bakışlarımı kaçırmama neden olmuştu.

"Hadi kalk aşağı inelim misafirimiz var " dedi.

Kafamı sallayıp yataktan çıktım ve giyinme odasına doğru yürüdüm. Demek gelmişti sonunda şu misafir. Nasıl biriydi acaba? Belki kötü biriydi belki de çok iyi. Kafamı sallayıp bu düşünceleri uzaklaştırdım beynimden. Kızı görmeden bir sürü teori yürütmüş, şimdiden şüphe ve ön yargı oluşturmuştum kafamda.

Üstümü değiştirip odaya girdiğimde Yiğit yoktu. Banyo kapısı açık olduğundan orda da değildi. Belki çalışma odasındadır diyerek odadan çıkıp oraya yöneldim. Kapıyı çaldım ama ses yoktu. Kapının kolunu yavaşça indirip açtım ama burası da boştu. Aşağı inelim diyen adam nereye kaybolmuştu.

Yiğit ' i aramayı bırakıp aşağı indim. Aklıma gelen şey ile durakladım. Bu kız benim konuşmadığımı biliyor mu ki? Yiğit ' in arkadaşı olduğuna göre biliyordur kesin. Nasıl karşılar acaba? Omzumu silktim. Nasıl karşılarsa karşılasın çokta önemli değil. Bit hafta kalıp gidecek zaten. Merdivenlerde öylece durmayı kesip aşağı indim.

Karşılaştığım görüntüyle sinirle soludum. Bana aşağı inelim diyen adam şu an bu

kızın yanında oturup muhabbet ediyor. Bakışlarım kıza kayınca boyalı olduğu beli olan sarı saçları ve mavi gözleriyle çok güzel biriydi, bunu inkar edemem. Giydiği geniş pantolonla ve gayet üslubunda kapalı üstüyle buralara ayak uydurmuş gibiydi. Ayrıca yuvarlak yüzü ve güzel bir gülüşü vardı.

Ben hala kızı süzerken, beni ilk fark eden Avşin bana gülümseyip,
"Arya gelsene yanımıza"diye seslendi.

Onun seslenmesiyle Yiğit ve Hale ' nin de bakışları bana dönmüştü. Yiğit ' e sinirli bir bakış atıp önüme döndüm. Kaşlarını çattı ve ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bana baktı. Onu umursamayıp olduğum yerde durmayı kestim ve onlara doğru yürüdüm.
Avşin ayağa kalkıp koluma girdi.

"Bu benim yengem Arya. Yengecim bu da abimin arkadaşı Hale " dedi ama neden sen tanıtıyorsun Avşin abin tanıtsa ya.

Ben elimi tokalaşmak için uzatırken hiç beklemediğim anda Hale bana sarılmıştı. Şaşkınlıkla gözlerim kocaman açılmış, hareket dahi edemedim.

Benden ayrılıp sıcak bir gülümsemeyle yüzüme baktı.
"Memnun oldun Arya " dedi içtenlikle.

Hafifçe gülümsedim ve başımı eğip cevap verdim.

"Bu nasıl dehşet bir güzellik? " dedi bana hayranlıkla bakarak.

Bu haline daha da şaşırmış sersem gibi ona bakıyordum. Bu kızı kesinlikle böyle hayal etmemiştim. Düşündüğümün aksine kötü değil iyi birine benziyordu.

"Sen ve şu çılgın lafların " dedi Yiğit yüzünü buruşturarak.

"Ne varmış laflarımda soğuk nevale " dedi Hale Yiğit ' e kaşlarını çatıp bakarak.

"Ne yok ki " dedi Yiğit homurdanıp otururken.

"Boş verelim biz bu soğuk nevaleyi uğraşılmaz yani " dedi Hale koluma girip beni de oturturken.

Yiğit ona ters bir şekilde baksa da Hale bunu umursamayıp bana döndü ve beni

incelemeye başladı.

"Yiğit biraz senden bahsetti. Mimarlık bölümünden mezunmuşsun" dedi.

Yiğit ona benden mi bahsetmişti? Bu nedense çok hoşuma gitmişti. Hala benden cevap beklerken kafamı olumlu anlamda salladım ama nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Artık konaktaki herkes işaret dilini bildiği için yanımda kalem ve kağıt taşımıyordum.

Benden cevap gelmeyince durumu anlamış yüzüme anlayışla bakmıştı.

"Ay kusura bakma ben öyle seni sıktım biraz" dedi mahcubiyetle.

Kafamı önemli değil anlamında salladım bu sefer.
"Hey ben burda unutuldum galiba " dedi Avşin yalandan sinirlenerek.

Ona dönüp gülümsedim. Ellerimi kaldırıp, "Hiç unutur muyum seni canımın içi" dedim.

"Vazgeçilmezin olduğumu biliyordum yengecim " dedi havalanarak.

Bu haline güldüm.
Bakışlarım hiç ses çıkarmayıp konuşmayan Yiğit ' e takıldı. Onunda bakışları yüzümde ardından gülüşüme kaydı. Ben böyle onun o siyah bir girdap gibi beni içine çeken gözlerinde kaybolurken Avşin ' in sesiyle kendime gelip bakışlarımı kaçırdım.

"İşler nasıl abi. Sorunlarınızı hal edebildiniz mi? " dedi.

"Bir kısmını halletik ama hala sorunlar devam ediyor " dedi Yiğit.

"Bana anlattığın kadarıyla sanırım sizinle uğraşan biri var kim olduğunu biliyor musun Yiğit? " dedi Hale.

"Hayır kendini iyi gizliyor ona ulaşmamıza engel oluyor" dedi dişlerini sıkarak.

Ellerimi harekete geçirip,
"Büyük ihtimalle şirkete köstebekleri vardır " dedim.

Avşin dediğimi Hale ' ye çevirirken Yiğit ise kafasını sallamıştı.
"Arya haklı kesinlikle şirkete adamları

var " dedi Hale beni destekleyerek.

"Bizde bunun farkındayız ve şu ana kadar bir kişiyi tespit ettik ama bir kişiyle sınırlı olmadığını biliyoruz bu her kimse kafayı bize takmış durumda. Tüm yaptığımız anlaşmalara engel oluyor önümüze taş koyuyor " dedi Yiğit sinirli bir şekilde.

Onlar biraz daha böyle iş hakkında konuşurken bende mutfağa gidip yemeklerin ne alemde olduğuna baktım. Her zamanki gibi misafir olduğu için Esma teyze ve Seniha teyze döktürmüştü. Tencere kapaklarını kaldırıp buharla birlikte gelen o muhteşem kokuları içime çektim. Yemek yemeyi severdim ve buna rağmen kilo almazdım. Bu da benim şansımdı.

Kızlar sofrayı kurarken bende son kontrolleri yaptım. Tamamen hazır olmuş masaya, yüzümdeki memnun gülümseme ile baktım. Esma teyze gelip bana gururla bakmış 'düşünceli gelinim ' deyip sarılmıştı. Herkes masaya yavaş yavaş gelirken en son Kadir amcanın da gelmesiyle yemekler yenmeye başlanmış, sohbetler edilmişti. Anladığım kadarıyla Hale daha öncede gelmiş ve herkese

sevdirmişti kendini. Öyle kötü veya gıcık biri değildi aksine iyi ve sıcak bir kızdı ayrıca kendini sevdirmesini de biliyordu.

Yemekten sonra çalışan kızlar büyüklere kahvelerini verirken bende terasa Yiğit ve kızların yanına çıkıp onlara çay verdim.

"Bu tada bayılıyorum ya, mis gibi kaçak çay" dedi Hale çayını yudumlarken ardından bana bakıp,
"Ellerine sağlık Arya " dedi gülümseyerek.

Bende ona gülümseyip çayımdan bir yudum aldım. Üçü birbiriyle sohbet ederken ben onları izliyor arada komik konuşmalarına da gülüyordum.

"Biliyor musun Arya? Biz üniversitedeyken bir grubumuz vardı. Yiğit, Cihan, Selim, Mert ve ben. Kız olarak bir ben vardım çünkü Yiğit ' in soğuk ve sert kişiliğinden dolayı kızlar ondan korkar yanımıza yaklaşmazdı" dedi Yiğit ' e gıcık bir gülümseme yollarken.

Anladığım kadarıyla Yiğit ' le uğraşmayı

seviyordu.

Ellerimi harekete geçirip,
"Sen hiç korkmadın galiba?" dedim.

Avşin söylediğimi çevirirken oda kendinden emin bir şekilde gülümseyip, "Korkmadım tabi baksana şu surattan korkulur mu?"dedi Yiğit ' in yüzünü elinin arasına alıp sıkarken.
"Bu soğuk surata anca yüz ekşitilir" dedi ardından sırıtarak.
Yiğit yüzünü Hale ' den kurtarıp, elini saçlarının arasına daldırdı ve karıştırıp başını aşağı doğru eğdi.

"Seni küçük cadı " dedi Yiğit yalancı bir kızgınlıkla.

Onların bu yakın hallerine kaşlarım çatık bir şekilde izledim. Göğsüm sinirli nefes alış verişimden dolayı hızla kalkıp inerken, kıskançlık tüm damarlarıma kan gibi akın etmişti. Yumruklarımı sıkmaktan tırnaklarım etime batıyor ama şu an onu bile hissedecek durumda değildim. Gözlerim dolmuştu ve kimse fark etmesin diye kalkıp odama çıktım. Kendimi banyoya atıp kızarmış gözlerime ve ağlamaklı yüzüme soğuk suyu çarpıp biraz sakinleşmeyi bekledim. Aynadan

kendime bakıp güçlü ve sabırlı olmam için kendimi telkin ettim.

Birazda olsa sakinleşip banyodan çıktığım an Yiğit ile burun buruna geldim. Yüzüne bakmayıp önünden geçip gideceğim sırada kolumdan tuttu ve durmamı sağladı. Elini çeneme koyup kafamı kaldırdı ve yüz yüze gelmemizi sağladı.

"Sen ağladın mı? " diye sordu kaşları çatık bir şekilde.

Bu beni böyle ikinci yakalayışıydı ve ağlamamın ona verdiği rahatsızlığı belli ederek sormuştu. Hala benden bir cevap beklerken kafamı olumsuz anlamda sallayıp, ondan uzaklaşmak için bir adım atacakken bunu fark edip elini belime koydu ve beni kendine çekti.

"Bana ne olduğunu söyle Arya " dedi.

Yüzümü yakıp kavuran nefesiyle mest olmuş bir şekilde ona baktım. Gözlerimi kapatmamak için büyük bir uğraş versem de yanağıma giden eli ile daha fazla dayanamayıp gözlerimi kapattım. Kalbimin hızı göğsümü acıtıyordu. Sanki derimi parçalayıp dışarı fırlamak ve bu

adama gitmek istiyordu. Yanağımı okşayan sıcak eli bir anda yok olunca gözlerimi açtım. Ben ne yapıyordum böyle? Resmen kendimi teslim ediyor ve açık veriyordum. Böyle giderse Yiğit ' in onu sevdiğimi anlaması an meselesiydi.

Ondan biraz uzaklaştım ama belimdeki eli hala duruyordu.

Ellerimi harekete geçirip,
"Gerçekten yok bir şey Yiğit " dedim emin bir şekilde yoksa inanmaz söyleyene kadar sorardı.

"Neden gözlerin ve burnun kızardı o zaman?" diye sordu.

Bu sefer ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Kahretsin ki her ağladığımda gözlerim ve burnum kızarırdı bense bundan nefret ederdim.

Ellerimi kaldırıp,
"Şey.. ben.. ben hapşırdım o yüzden böyle oldu " dedim saçmalayarak.

Yiğit iki kaşı havada inanmayarak yüzüme baktı ve,
"Hapşırdığın için öyle mi?" dedi.

Kafamı evet anlamında salladım.
"Bana neden inandırıcı gelmiyor o zaman" dedi ve devam etti.

Benden cevap alamayınca,
" Peki öyle olsun bakalım" dedi daha fazla üstelemeyerek.

Belimdeki elini indirip kolumdan sürterek yavaşça avucumun içine indi ve elimi tuttu. Gözümü kırpmadan ona bakıyor, kendimden geçmemek için uğraşıyordum.

"Hadi gidelim " dedi beni kapıya doğru çekiştirerek.

El ele terasa sohbet eden Avşin ile Hale ' nin yanına doğru gittik. Bakışları bize dönünce Avşin memnuniyetle gülümsemiş, Hale de tebessüm ile bize bakıyordu.

"Ooo çifte kumrular " dedi Avşin sırıtarak.

Yanaklarım kızarmıştı ama yinede elimi çekmedim Yiğit ' in elinden. Neden bilmiyorum ama Hale ' nin bizi böyle görmesi hoşuma gitmişti. Belki haksızlık ediyordum ona ama bu elimde değildi.

Sevdiğim adamı kıskanıyor, sadece bana ait olsun istiyordum. Biliyorum bu bencilce ama kıskançlık denen bu his beni tanımadığım birine dönüştürüyordu.

Onların yanına varıp oturduğumuzda Yiğit Avşin ' e ters ters bakıp,
"İyiliğin için sus bence küçük fare " dedi.

Avşin ağzına fermuar çeker gibi yapıp sustu.

"Aa ne var canım kız ne dedi ki sanki, doğruyu söylemekte kabahat " dedi Hale Yiğit ' i tersleyerek.

"Ha yani iki cadı bir oldunuz başımı yersiniz şimdi " dedi Yiğit homurdanarak.

Onların bu atışmalarını gülerek izliyordum. Bir süre daha Avşin ve Hale bir olup Yiğit ' i delirtirken Yiğit ' in telefonunun çalmasıyla bölünmüştü.

Yiğit telefonla konuşmak için terasın öbür ucuna giderken benim gözüm üstünde bir an olsun ayrılmıyordu çünkü şu an çok sinirli gözüküyordu. Telefonla konuşmayı bırakıp öfkeli bir şekilde

yanımıza geldi. Her adım atışında sanki yer sarsılıyor, öfkesi katlanıyordu.

"Ne oldu Yiğit? " dedim ellerimle.

Diğerleri de bunu fark edip benim gibi ayağa kalkmış Yiğit ' i sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Yiğit neler oluyor sakin olup anlatır mısın? " dedi Hale.

"Kim lan bu, ne istiyor bizden? Ne istiyor ki uğraşıyor benimle? " dedi sinirle.

"Bu sefer ne yaptılar abi? " dedi Avşin.

"Bugün yaptığımız anlaşmayı yarın imzalamamız gerekirken şimdi ise karşı taraf vazgeçtiğini söylüyor " dedi öfkesi daha da katlanarak.

"Tamam sakin ol halledeceğiz " dedi Hale.

"Nasıl sakin olayım lan!! Herif sürekli bizimle uğraşıp duruyor ve bizi batırmaya çalışıyor " dedi Yiğit bağırarak ve ardından daha önce ondan hiç duymadığım bir şekilde küfür ederek.

Yiğit sinirle hala bir o yana bir bu yana gidip gelirken ona yaklaşıp kolundan tuttum. Bakışları bana kayınca gözlerindeki öfke ile korkmuş olsam da beli etmedim. Bu adam sinirlenince gerçekten çok korkunç oluyordu.

Ellerimi kaldırıp,
"Sakin ol Yiğit " dedim.

Derin bir nefes alıp, gözlerini kapattı ve sakinleşmeye çalıştı. Gözlerini açtığında daha sakinleşmiş ve öfkesi biraz öncekine göre azalmış görünüyordu. Gözlerime yoğun bir şekilde bakıyor, sanki orda bir şeyler arıyordu. Bakışlarımı kaçırıp, bize dikkatle bakan Avşin ve Hale ' ye döndüm ama onları bize böyle bakmaları beni utandırmış, yanaklarımın kızarmasına neden olmuştu.

Yiğit daha sakinleşmiş bir şekilde otururken kızlar da ardından oturmuştu. Onlar ne yapılabilir hakkında konuşurken bende onlara atıştırmalık bir şeyler hazırlamak için mutfağa gittim. Çabucak hazırlayıp yukarı çıktım ve önlerine koyup hala konuşan üçlüye yemelerini işaret ettim.

Gece geç saatte kadar konuşmuş, yorgunlukla herkes odalarına dağılmıştı. Ben yatağa girmiş dalmak üzereyken, banyonun kapısı açıldığını ve yatağın çökmesiyle Yiğit ' in geldiğini anlamıştım. Uyku bastırmış göz kapaklarıma ağırlık çökmüştü.
En son hatırladığım belimde hissettiğim kollar ve o tanıdık sıcaklıkla uykuya daldığım...

****

Birkaç gündür herkes tempolu ve yoğundu. Esma teyze yeğeninin düğünü için ablasının evine gidip gelirken Seniha teyzede onunla gidiyor hazırlıklara yardım ediyordu. Yiğit ve Hale işleri yavaş yavaş yoluna koymaya başlamıştı. Kadir amca da işleri Yiğit ' e devrettiği için pek şirkete gitmezken bu sorunlar yüzünden oda her gün gidiyor oldukça geniş çevresiyle bunun kimin yaptığını araştırarak öğrenmeye çalışıyordu.

Yine her sabah olduğu gibi hep beraber kahvaltı ederken,
"Bu son yaptığınız anlaşmada bir sorun var mı oğlum? " dedi Kadir amca.

Yiğit ağzındaki lokmasını yutup,

"Hayır baba. Her kimse bu aralar sesi çıkmıyor, yaptığımız anlaşma ve projeler sorunsuz ilerliyor" dedi Yiğit babasına cevap vererek.

"Yinede tedbiri elden bırakmayın ve dikkatli olun çünkü böylelerinin ne yapacağı belli olmaz. Bir süre durur bekler ama daha sonra hiç beklemediğin anda bir hamle yapıp yerle bir eder her şeyi " dedi Kadir amca tecrübeli bir şekilde..

"Merak etme sen Kadir amca her şeyi yoluna koyduk sayılır ayrıca şirketteki köstebekleri de temizledik " dedi Hale.

Kadir amca ona gülümseyip,
"Sağ ol kızım " dedi.

"Evet ama şimdilik çünkü bu işin arkasında kim olduğunu henüz bulamadık " dedi Yiğit sinirle.

"Önemli değil Kadir amca ve ayrıca merak etme Yiğit kim olduğunu bulur onu da hallederiz " dedi Hale emin bir şekilde gülümseyip.

"Hadi gidelim Hale " dedi Yiğit.

Onlar Hale ile kalkıp giderken bende Yiğit ' i uğurlamak için peşlerinden gittim. Hale gidip arabaya binerken, Yiğit ise durup alnımdan öpmüş daha sonra da arabaya binmiş ve gitmişlerdi.

Esma teyze ve Seniha teyzede ayaklanmış kalan düğün hazırlıklarına yardıma gitmişlerdi. Onları da uğurlayıp, yukarı çıktım. Odaya girip biraz toparladım ve Yiğit ' in çıkardığı kirli gömleğini elime alıp banyoya götürdüm. Kirli sepetine atacağım sırada burnuma dolan kokusuyla gömleği biraz daha yakınlaştırıp derin bir nefes aldım. Parfümüyle karışan erkeksi kokusu ile gözlerimi kapattım ve sevdiğim adam için kalbimin hızla atmasına izin verdim.

"Arya nerdesin?" diye seslenen Avşin ile gömleği hızla kirliye atıp banyodan çıktım.

"Ne oldu Avşin? " dedim ellerimi oynatarak.

"Bende birazdan çıkacağım haber vereyim dedim "

Ellerimi hareket ettirip,
"Hayırdır nereye gideceksin?" dedim.

"Bir arkadaşımla buluşacağım ordan da belki şirkete abimlerin yanına uğrarım " dedi.

Ellerimi kaldırıp,
"Abine haber verdin mi çıkacağını? " diye sordum en son olanlar aklıma gelince.

"Evet haberi var merak etme en son senle çıktığımızda olanları unutmadım " dedi yüzünü buruşturarak.

"Tamam güle güle sana " dedim ellerimle.

"Görüşürüz kuzum " dedi yanağımdan öpüp giderken.

Avşin gittikten sonra odayı toparlamayı bitirmiş ardından Yiğit ' in çalışma odasına girdim. Dağılan etrafı ve masanın üstünü de düzeltip aşağı indim. Mutfakta kızlarla kahve içip sohbet ettik bir süre. Saat öğleden sonraya yaklaşırken, akşam için yemek yapmaya başladım yavaştan. Kızlar itiraz etse de onları dinlemedim ve işe koyuldum.

"Yenge sac tavası da yapsana sen çok güzel yapıyorsun " dedi içlerinden en

küçükleri olan Elif.

Kafamı sallayıp gülümsedim ve ellerimle, "Hadi malzemeleri çıkar beraber yapalım sende öğrenmiş olursun " dedim.

"Tamam yenge " dedi hemen.

O ve benden küçük olan kızlar bana yenge derdi. İlk başta hanımağa veya hanımım derlerdi ama daha sonra benim onlara kızmamla öyle demeyi bırakıp bana yenge demeye başladılar. Ayrıca bu daha iyi olmuştu ve hoşuma da gidiyordu.

Yemekleri pişmeye bırakıp mutfaktan çıktım. Yukarı çıkacağım sırada konağın kapısı açılmış beni gören Avşin koşup telaşla yanıma geldi. Onun bu haline endişelenirken ellerimi harekete geçirip, "Ne oldu Avşin, kötü bir şey mi var?" dedim korkuyla.

Nefes nefese kalmış bir şekilde eğilip elini dizlerine koydu ve sakinleşmeye çalıştı.

"Ay yok, bir şey yok, yani var ama kötü bir şey yok " dedi ama hiçbir şey

anlamamıştım.

Kolundan tutup onu kaldırdım ve bana bakmasını sağladım.

"Ne diyorsun hiç bir şey anlamıyorum? " dedim ellerimle.

"Of nefes nefese kaldım" dedi ve devam etti,
"Seni akşam için hazırlamamız lazım çünkü akşam bir çok kişinin katılacağı bir iş yemeği var ve bu yemek eşli olacak. O yüzden akşam sende abimle gideceksin bunun için bir an önce seni hazırlamaya başlayalım" dedi tek bir nefeste ve heyecanla.

Kolumdan tutup beni odaya çıkardı ve ardından giyinme odasına soktu. Hemen dolabın başına geçip kıyafet bakmaya başladı. Kolundan tutup onu kendime çevirdim ve ellerimi harekete geçirdim.

"Bir sakin ol Avşin. Ayrıca kim söyledi sana bunu?" dedim.

"Ee... şey hani ben şirkete uğrayacağımı söyledim ya işte oraya gittim ama abimi göremedim bana da şey söyledi " dedi gözlerini kaçırarak.

"Şey ne Avşin düzgün anlatsana!"dedim ellerimi oynatarak.

"Tamam be ne kızıyorsun" dedi üste çıkarak.

Kaşlarımı çatıp sinirle yüzüne baktım.

"Tamam tamam. Şey söyledi işte" dedi ve ardından "Cihan " dedi kısık sesle.

İki kaşım havaya kalkmış, şaşkınlıkla ona baktım.

"Siz Cihan ile konuşuyor musunuz?" dedim ellerimi oynatarak.

"Hayır canım ne konuşacağım ben onunla? Abimi ararken karşıma çıktı bir anda, sonrada laf arasında söyledi işte " dedi aceleyle.

Ellerimle,
"İyi tamam öyle olsun bakalım " dedim.

"Öyle tabi. Hem lafa tutmasana beni akşama az kaldı senin hazırlanman lazım " dedi yine telaşla.

Bütün dolabı neredeyse boşaltıp tek tek

kıyafetleri inceledi. En sonunda değişik bir rengi olan kıyafete karar kıldı ve denemem için giyinme odasından çıktı. Kıyafeti giyip aynadan kendime baktım. Diz altına gelen elbisenin eteği ve üstünde bileğime kadar gelen bir tülü vardı. Üstüme tam oturmuş gerçekten güzel olmuştu.

Ben aynada kendimi incelerken içeri Avşin girmiş beni görünce de ıslık çalarak yanıma gelmişti.

"Arya çok güzel oldun " dedi beğeniyle.

Ona gülümseyip tekrar aynaya döndüm ve kendimi süzdüm.

"Yeter bu kadar baktığın hadi gel saçını ve makyajını yapalım" dedi.

"Tamam ama fazla abartma " dedim ellerimi oynatarak.

"Merak etme, bana bırak sen "dedi.

Beni aynanın önündeki sandalyeye oturtup önce sade ama güzel bir makyaj yaptı daha sonrada saçımı at kuyruğu yapıp topladı. Tamamen hazır olduğumda Yiğitlerin gelmesine az bir

zaman kalmıştı.

"Harika oldun canım " dedi Avşin.

"Teşekkür ederim senin sayende " dedim ona sarılarak.

Avşin ' den ayrılacağım sırada telefonu çalmıştı.

"Efendim anne " diye açıp konuşmaya başladı.

Bir süre konuştuktan sonra bana dönüp, "Annemler akşam geç geleceklermiş "dedi.

Kafamı olumlu anlamda sallayıp odaya geçtim ve yatağa oturup beklemeye başladım. Avşin ise odasına üstünü değiştirmek için gitti.

Saatler ilerledikçe heyecanım artmıştı ayrıca Yiğit ' in nerde kaldığını da merak etmeye başlamıştım. Avşin içeri girip yanıma doğru geldi.

"Abim nerde kaldı ki?" dedi oda benim gibi merak içinde.
"Dur bir arayayım en iyisi " diye devam etti.

Telefonla numarayı çevirip aramaya başladı. Bir süre bekledi ve telefonu kulağından çekip bana baktı.

"İlkin açmadı ikincisinde de meşgule attı " dedi Avşin kaşları çatık bir şekilde.

Az sonra telefona gelen bildirim sesiyle Avşin açıp okumaya başladı. Okur okumaz kafasını kaldırıp şaşkınlıkla ve öfkeyle yüzüme baktı.

"Nasıl ya?" dedi sinirle.

"Ne oldu Avşin?" dedim ellerimi oynatarak.

Bana mahcupça bakıp,
"Arya şey.. abim " dedi ve sustu.

Ellerimi kaldırıp,
"Ne oldu Yiğit ' e? " dedim korkuyla.

Avşin ' in söylemeyeceğini anlayıp telefonu aldım ve gelen mesajı okumaya başladım.

"**Avşin akşam bizi beklemeyin, biz Hale ile iş yemeğine gidiyoruz geç gelebiliriz "**

Yiğit ' ten gelen mesajı okuduğum an içimde baş gösteren acı ile sarsıldım. Kalbim parçalanmış, darmadağın olmuştu. Gözlerimden akan yaşların makyajımı bozması umrumda bile değildi. İş yemeğine herkes karısıyla giderken Yiğit Hale ile gitmişti. Ben onu burda hazırlanmış bir şekilde beklerken o başka biriyleydi. Canımı acıtan kalp kırıklarımla yatağa çöker gibi oturdum ve gözümden yaşların birer birer düşmesine izin verdim...

.....

Sizi beklettiğim için çok üzgünüm canlarım. Özelikle sürekli mesaj atıp yeni bölüm isteyen ve bunun için sabırsızlanan yavrular kusura bakmayın. Bu seferlik böyle oldu. Ayrıca yazım yanlışları olabilir çünkü ne kadar kontrol etsem de gözden kaçırıyorum maalesef.

Bir daha ki bölümde görüşmek üzere hepiniz çokça seviliyorsunuz canlar 💕💖

Oyla 1,85 Bin Paylaş

19. BÖLÜM

217 Bin ★ 8,98 Bin 473

Avşin

Konaktan çıkıp arabaya bindim ve Bekir abiye gideceğim yerin adresini verip yola koyulduk. Uzun zamandır görmediğim bir arkadaşıma gidecektim. Yaklaşık yarım saat sonra arkadaşımın işlettiği şık ve şirin kafenin önünde durduk. Arabadan inip beklemeden içeri girdim. Kafe tıklım tıklım doluydu, deme ki baya tutulan bir yerdi. Gözlerimle çalışanların harıl harıl çalıştığı tezgahta gezdirdim ama onu göremedim. 18 yaşlarında olan ve etrafı düzenleyip bardak silen çocuğun yanına doğru yürüdüm.

"Merhaba, kolay gelsin " dedim başlangıç olarak.

Çocuğun bakışları bana takılınca, tek kaşını kaldırıp yüzüme tanımak ister gibi baktı.

"Buyrun? "dedi.

"Ben Sinem ' e bakmıştım yok mu acaba? " diye sordum.

"Neden arıyorsun Sinem ablayı? " dedi.

Tam cevap vereceğim sırada yan tarafta duyduğum çığlık sesi ve boynuma sarılan kollarla neye uğradığımı şaşırdım.

"Avşiiiin "

Kollarımı ona sarıp hasret giderdik bir süre. Benden ayrılıp koluma girdi ve beni köşede olan bir masaya doğru çekti. Ayak üstü sohbetleri sevmediği için direk oturttu.

Masaya oturduğumuzda,
"Nasılsın hayırsız?" dedi yüzündeki mutlu gülümsemeyle.

"İyiyim canım sen nasılsın? " dedim.

"İyiyim bende, işte iş güç " dedi.

"Sonunda buradan kopamayıp tamamen yerleştin ve hayalin olan bu kafeyi açtın ha. Ayrıca kafen gerçekten çok güzelmiş baya da işlek" dedim bakışlarımı etrafta gezdirirken.

"Sus kız nazar deydireceksin " dedi koluma vurarak.

Onun bu deli dolu hallerine alışık olduğumdan garipsemiyordum.

"Evet öyle oldu ama ben çok kırgınım sana ne kafemin açılışına geldin ne de beni görmeye " dedi yüzünü asarak.

"Biliyorum haklısın canım ama inan abimin evliliği ve sonrası çok yoğun geçti o yüzden fırsatım olmadı" dedim.

"Bunları bilmesem gerçekten küserdim ama şanslısın ki anlayışlı bir arkadaşın var " dedi saçlarını savurarak.

"Ayrıca Yiğit aşkım evlendi ha bunu bana nasıl yapar? " dedi yalandan ağlarmış gibi yaparak.

"Öyle canım kaçtı o tren " dedim gülerek.

"Ee anlat bakalım yengen nasıl biri güzel mi, yada kötü birimi, aranız nasıl? " diye sıraladı.

"Dur be kızım bir sakin " dedim ve ardından " Arya çok ama çok güzel bir kız, tabi içi de dışı gibi güzel yani tam

abime ve ailemiz yakışan biri " dedim Arya hakkında içtenlikle.

"Ya gerçekten mi? Çok merak ettim fotoğrafı yok mu? " dedi merakla.

Telefonumu çıkarıp abimle Arya ' nın düğünde çaktırmadan çektiğim bir fotoğraflarını gösterdim.

"Gerçekten çok güzelmiş. Yiğit abiyle de yakışmışlar " dedi beğeniyle.

Biraz daha görüşemediğimiz zamanlardan konuşup vakit geçirdik. Yeni kahvelerimiz ve pastalarımız gelince bir süre sessizce oturduk.

"Sende yok mu bir şeyler ?" diye sessizliği bozdu Sinem.

"Bir şeyler derken? " dedim anlamamazlıktan gelerek.

"Hadi ama Avşin neyden bahsettiğimi biliyorsun" dedi.

Gözlerimin içine beklentiyle bakarken pes edip derin bir nefes aldım.

"Yok hiçbir şey ve olmayacak da" dedim

kesin bir dille.

"Neden öyle diyorsun Avşin? Kendini bu kadar kapatma lütfen daha çok gençsin ve tekrar aş... "

"Hayır Sinem o konu benim için tamamen bitti, bir kere yaşadım ve bir daha olsun istemiyorum" dedim sözünü keserek.

"Senin asıl istemediğin Cihan ' dan başkasının olmaması" dedi gerçekleri yüzüme vurarak.
"Sen ne Cihanlı nede Cihansız bir hayat istiyorsun " diye devam etti.

"Yıllar geçmiş ve bana kazık atmış olsa da onu hala ilk günkü gibi seviyorum Sinem ama onu affedemiyorum. Beni öylece ortada bırakıp başka bir kadınla evlenmesini kaldıramıyorum" dedim.

Gözlerim dolmuş, kalbimdeki acı canımı yakıyordu. Sinem elimi tutup bana şefkatle baktı.

"Anlıyorum canım ama sonsuza dek böyle mi olacak? Yarın öbür gün ailen evlenmeni isteyecek her ailenin evladının yuva kurmasını istediği gibi. Ne

yapacaksın o zaman, nasıl anlatacaksın olanları?" dedi.

Haklıydı ne yazık ki ama yapamazdım onu sevdiğim halde bir başkasıyla olamazdım. Ama onunla da olmuyordu ve ben çıkmazdaydım.

"Bilmiyorum Sinem, ne yapacağımı inan bilmiyorum " dedim.

"Belki Cihan ' la olur, ha! Dur sözümü kesip hemen ' olmaz ' falan deme sen ne kadar hayır desen de kaderiniz birse eğer olabilir "dedi.

Bir an umutlanmış olsam da sonra olanlar aklıma gelince yüzüm düşmüş içimdeki umut uçup gitmişti.

"Sanmıyorum Sinem" dedim.

"Off Avşin hemen olumsuz düşünme " dedi kızarak.

"Ne yapmamı istiyorsun Sinem. Beni bırakan adam bana geri dönmek isterse hemen boynuna atlamamı mı? " dedim sinirle.

"Saçmalama Avşin ben öyle mi diyorum?"

dedi.

"Ne diyorsun peki canım arkadaşım?" dedim alayla.

Gözlerini devirip, kahvesinden bir yudum aldı ve bakışlarını üstümde sabitledi.

"Şöyle diyorum canım arkadaşım eğer ayağına gelecek bir fırsat olursa hemen hayır deyip kestirip atma, değerlendir. Süründür, dağıt parçala ama bırakma yoksa sonsuza dek kalırsın tek başına, tabi ailen senin evlenmeni isteyip seni birine vermezse " dedi.

"Bilmiyorum hem böyle bir fırsatın olacağını sanmıyorum " dedim umutsuzca.

"Orası hiç belli olmaz tatlım kader diye bir şey var ne de olsa " dedi göz kırparak.

İçimden Rabbimden kaderin hayırlısını diledim. Sinem ' le bir süre daha sohbet etikten sonra gitmek için ayaklandım.

"Yine gel, arayı çok açma bu sefer " dedi bana sarılırken.

"Tamam canım ama sende gel konakta seni ağırlamaktan mutluluk duyarım " dedim.

"Olur gelirim bir gün " dedi.

Kafeden çıkıp beni bekleyen arabaya bindim.

"Beni şirkete bırakır mısın Bekir abi? "

Bekir abi kafasını sallayıp arabayı çalıştırdı ve şirkete gitmek için yola koyuldu. Zaten kafeye çok uzak olmayan şirkete kısa sürede vardığımızda arabadan inip içeri girdim ve direk abimin odasının olduğu kata çıktım.

Asansörden inip koridordan geçtim ve abimin sekreterinin olduğu masaya baktım ama kime yoktu. Abimin odasının önüne gelsem de önce içeri girmekten vazgeçtim belki müsait değildir diye ama daha sonra kararımı değiştirip tam kapıyı açacağım sırada ensemde hissettiğim nefesle olduğum yere çivilenip kaldım. Hışımla önüme dönüp bu kadar yakınıma girene patlamayı düşündüm ama gördüğüm kişiyle ve bana olan yakınlığıyla bir şok dalgası

geçirdim.

"Se-seen ne yaptığını sanıyorsun? " dedim kekeleyerek.

Allah kahretsin ki bu kadar yakınımda olması ve kokusunun içime dolması düşünme yetimi kaybettirip, kendimden geçmeme neden oluyordu.

Bu kadar yakınımda olması kalbime ve aklıma zarar olduğundan bir adım geriye atıp uzaklaşmayı düşünmüştüm ama arkamda kapalı olan kapıya çarpıp ve durmak zorunda kaldım. Şansıma bir kere daha lanet ettim. Kapana kısılmış bir kedi gibiydim şu an.

Yoğun bakışları yüzümün her karesinde geziyor, sanki gözleriyle seviyordu beni. Bundan rahatsız olmuş bir şekilde kıpırdanıp bakışlarımı kaçırdım.

"Hani önümden çekilsen diyorum" dedim bu sefer tek seferde.

Sanki yeterince yakın değilmiş gibi biraz daha yaklaştı ve beni mest eden kokusunu içime çekmeme fırsat verdi.

"Seni yemeyeceğim merak etme " dedi

alayla.

Bu söylediğiyle öfkelenmiş, elimi göğsüne koyup boş anından yararlanarak tüm gücümle ittim ve onun kıskacından kurtuldum.

Koridorda onan uzaklaşıp derin bir nefes aldım ve,
"Ne yaptığın farkında mısın? Abim burda ve sen bana yaklaşma cürettinde bulunuyorsun " dedim sinirle.

"Merak etme abin şirkette değil ayrıca sana yaklaşıp yıllar sonra kokunu içime çekmek çok güzeldi " dedi değişen ifadesiyle.

Bu dediğiyle şaşırsam da kendimi hemen toplayıp ona soğuk bakışlar attım.

"Abim nerde?" dedim son söylediğini takmayarak.

Gözlerini yumup derin bir nefes aldı.

"Bana böyle soğuk bakmayı kes! " dedi dişlerinin arasında.

"Nasıl bakayım?" dedim yüzümdeki alaylı gülümsemeyle.

Bakışları önce gözlerime ardından dudaklarımdaki sahte gülümsemeye gitti.

"Eskisi gibi "dedi sesindeki özlemle.

Yutkunup başımı başka yöne çevirdim. Eğer biraz daha bakarsam yumuşayacağımı ve duvarlarımı yıkıp hiçbir şeyi düşünmeden ona gideceğimi biliyordum.

"Bu artık imkansız bunu sende biliyorsun " dedim buruk bir tebessümle.

"Biliyorum "dedi acı çeker gibi.

"Avşin be.... "

"Abimin nerde olduğunu söylesen artık" dedim sözünü keserek ve bu gereksiz konuşmayı sonlandırmak için.

Derin bir nefes alıp benden bir adım uzaklaştı. O uzaklaşınca sanki canımdan can gitmiş gibi içim acıdı ve onu tutup kendime çekmek ardından yıllardır yapamadığım şeyi yapıp ona doyasıya sarılmak istedim.
Evet sadece istedim çünkü bunu asla

yapmazdım.

Yapamazdım!

"Onlar Hale ile çıktılar. Burda yapılacak olan bir proje için arazi bakmaya gittiler. Ayrıca akşamda büyük bir iş yemeği var ve bu yemek eşli olacak o yüzden tüm gün baya yoğun olacak abin" dedi açıklama yaparak.

Benim aklım her şeyden önce eşli yemeğe takılırken ve abim gideceği için eşi olarak da Arya ' nın gitmesi gerekecek. Bu yüzdende ona hemen haber vermeli ve onu hazırlamak lazımdı. Ben bunları düşünürken Cihan ' ın sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

"Eğer istersen sende bana eşlik edebilirsin **eşim** olarak " dedi muzip bir ifadeyle *eşim* kısmının üstüne basarak.

Eşim kelimesi içimi kıpır kıpır ederken dışımda ise ifadesiz bir yüzle baktım ona. Bunu yıllar önce ne kadar da istemiştim senin eşin olmayı ama sen her şeyi mahvedip beni paramparça ettin. Eğer tüm o yaşananlar olmasaydı bu teklifine büyük bir sevinçle evet der ardından boynuna atlardım. Ama bu artık

mümkün değildi. Geri dönülmez şeyler yaşadık ve bu yüzden artık hayal ettiğim tüm güzel anların olması imkansızdan ibaretti.

İfadesiz halimi bozmayarak,
"İstemez, ayrıca eminim kendine iyi bir **eş** bulursun " dedim yanından geçip giderken.

Arkamı döner dönmez gözlerim dolmuş onun için tekrar göz yaşı dökmemek için kendimi tuttum. Kendimi şirketten güç bela dışarı atıp arabaya bindim.

"Eve dönelim "dedim Bekir abiye.

O arabayı çalıştırıp yola koyulurken son kez gözüm şirketin olduğu tarafa dönmüş ve onun gidişimi izlediğini gördüm. Bakışlarımız son kez birbirine değmiş ama arabanın hızlanmasıyla göz temasımız son bulmuştu. Gözlerindeki acı tam kalbimin üstüne oturan koca bir taş misali canımı yakmıştı.

Kalbimin ve ruhumun acısıyla tekrar yıkılmış, sevdiğim ve sevmeye ömrümün sonunda kadara devam edeceğim adamı bir kere daha arkamda bıraktım, canım yana yana...

****

Arya

Ağlamaktan şişmiş gözlerim ve akan makyajım ile hala onun için hazırlandığım üstümdeki elbiseyle duruyordum. Daha önce hiç bu kadar canım yanmamıştı. Kendimi aldatılmış ve ihanete uğramış gibi hissediyordum. Artık göz pınarlarım kurumuş, tek damla yaş akmıyordu. Avşin ' i zar zor odadan çıkartıp, yalnız kalmak istediğimi söylemiştim. Hiç istemese de odadan çıkmış, bir şeye ihtiyacım olursa ona gitmemi istemişti ama benim kıpırdayacak halim bile yoktu.

Bir süre daha acıdan çöktüğüm yerde oturmuş, üstümü çıkarmak ve yüzümü toparlamak için giyinme odasına gittim. Büyük bir heyecan ve umutla giydiğim elbiseyi bu sefer büyük bir acı ve hüzünle çıkardım. Ardından yüzümdeki akmış ve iğrenç görünen makyajı silip saçımı açtım. Bir ruh gibi hareket ediyordum. Gözlerimin ışığının bile yaşadığım hayalkırıklığından dolayı söndüğünü biliyordum.

Banyoya geçip yüzümü yıkadım. Çıktıktan sonra direk yatağa girdim ve onun kokusunun gelmeyeceği tarafa döndüm. Her zaman ki gibi olsa kokusuyla uyumak huzur verirdi bana ama şu an o kadar kırgındım ki huzur değil acı veriyordu.

Kapı açıldığında gözlerimi yumdum. Yanıma doğru gelen kişi Avşin ' di ve beni kontrol etmeye gelmişti. Bana yaklaşıp saçımı okşadı ve bir öpücük bıraktı.

"Özür dilerim hepsi benim suçumdu. Seni bu kadar umutlandırmamalıydım. Çok özür dilerim kuzum" dedikten sonra üstümü örtüp odadan çıktı.

Gözlerimi açıp boş bir şekilde duvara baktım. Ne kadar böyle kaldım bilmiyorum ama uzun bir zaman olduğu kesindi. Kapı tekrar açılınca bu sefer Avşin değil de kalp kırıklığım olduğunu biliyordum. Gözlerimi yine yumup uyuyormuş gibi yaptım. Bir süre bakışlarını üstümde hissettim ve huzursuzca kıpırdamamak için kendimi zor tuttum. Belki şu an kalkıp ona hesap sormalı ve kızmalıydım ama bunu yapacak ne halim nede gücüm vardı. Kalbimin ağrısı ruhuma ve bedenime

ağır gelmiş, tüm gücümü tüketmişti.

Bir süre sonra adım seslerinden uzaklaştığını anladım. Az sonra üstünü değiştirip gelmişti. Diğer tarafın çökmesiyle yatağa girdiğini anladım ve ilk defa yakınımda olmasından rahatsız oldum. Belimde hissettiğim kollarıyla gerildim. Şu an bana ne dokunmasını ne de yakın olmasını istiyordum ama ondan uzaklaşıp bana dokunmasını engelleyemedim çünkü şu an hiç gücüm yoktu, tükenmiş bir haldeydim. Birkaç dakika sonra uyuduğunu anladığımda kollarını belimden çekip ondan daha da uzaklaştım. Yataktan çıkıp Avşin ' in odasına gittim. Onunla daha fazla kalmak istemiyordum. Ne acayip ama değil mi? Önceleri onunla olabilmek için can atarken şimdi ise ondan uzakta olmak istiyordum. İçeri girdiğimde Avşin hissetmiş gibi gözlerini araladı.

"Arya ne oldu? " dedi endişeyle doğrulurken.

"Seninle yatabilir miyim? " dedim ellerimle.

Yana kayıp bana yer açtı.
"Gel hadi " dedi.

Yanına gidip bana açtığı yere uzandım ve kafamı göğsüne koydum.

"Abim bu sefer seni çok kırdı değil mi? " dedi.

Kafamı evet anlamında salladım. Gözlerim dolmuş ve küçük bir yaş düşmüştü, geceden beri olduğu gibi.

Derin bir nefes alıp saçlarımı okşamaya başladı. Başka bir şey sormadı ve söylemedi çünkü oda biliyordu ne halde olduğumu.

"Ah abi ah!"dediğini duydum.

Daha sonra çok geçmeden kendimi uykuya bırakmış, yüreğimin acısını birkaç saat dahi olsa uykunun verdiği bilinçsizlikle unutmuştum.

****

Sabah uyandığımda Avşin henüz uyuyordu. Onu uyandırmadan yavaşça çıktım yataktan.

Yukarı çıkıp odaya girdiğimde Yiğit hala uyuyordu. Ondan tarafa hiç bakmayıp

direk giyinme odasına girdim ve üstümü değiştirdim. Saat daha erken olduğu için ve bugün hiç bir şey yapacak halde olmadığım için terasa çıktım. Sabahların o hafif serin ve güzel kokusunu içime çektim. Çektiğim hava bile bana yetmiyor, hep huzur bulduğum bu köşe bile bana iyi gelmiyordu.

Kendimce bir karar vermiştim ama doğru bir karar mıydı? Bilemiyordum. Az sonra bunu Yiğit ' e söylediğimde ne tepki verecek kestiremiyorum ama kararım kesindi. Biraz daha kalıp kendime cesaret ve güç depoladım daha sonra aşağı indim ve herkesin bulunduğu kahvaltı masasına doğru gidip oturdum. Esma ve Seniha teyze dün gelmemiş düğün evinde kalmışlardı. Kadir amca da erkenden çıkmıştı. Yani biz bize kalmıştık. Yiğit ile Hale ' nin yüzüne bakmadan ellerimle 'günaydın ' deyip kahvaltımı yapmaya başladım. Onların garip bakışlarını fark etsem de umursamadım. Bundan sonra böyleydi. Artık Yiğit ' in her dediğine inanıp onu bu sefer kolay affetmeyecektim.

"Bir sorun mu var? " dedi Yiğit hafifçe bana doğru eğilerek.

Yüzüne bakmadan kafamı olumsuz anlamda salladım.

"Emin misin? Sanki bugün biraz tuhaf gibisin " dedi bu halimi anlamaya çalışarak.

"Evet eminim yok bir şey " dedim ellerimi oynatarak.

"Sabah neredeydin yine? "dedi bu sefer.

Geceden beri yokluğumu fark etmemesi iyi olmuştu benim için, şimdi birde onun açıklamasını yapamazdım. Hala benden cevap isteyen bakışlarla bakarken kollarımı kaldırıp beklediği cevabı verdim biraz yalan da olsa.

"Erken uyanınca uyku tutmadı bende terasa çıktım "

Ona açıklamak yapmak canımı sıksa da daha fazla uğraşmak istemedim.

Cevabımdan sonra bir şey demeyip önündekileri yemeye başladı.

Kahvaltı bitmiş onların gideceği sırada ellerimi kaldırıp,
"Ben bugün amcamlara gideceğim ve

belki bir iki gün kalırım " dedim.

Yiğit kaşlarını çatıp bana baktı.
"Nerden çıktı bu? " dedi.

"Amcamı ve kuzenimi özledim " dedim ellerimle.

"Tamam git ama kalmayı unut akşam seni almaya gelirim " dedi sesindeki huzursuzlukla.

"Hayır kalmak istiyorum " dedim yine ellerimi oynatıp.

"Hayır dedim Arya orda kalamazsın" dedi sert bir şekilde.

Ellerimi kaldırıp,
"Neden? " dedim ve dün geceden sonra ilk defa gözlerinin içine baktım.

Gözlerimdeki donukluk ve ifadesizlik karşısında affaladı. Bir süre sessiz kalıp bir şey anlamak için yüzümü dikkatlice süzerek baktı.

"Çünkü yengen ve kuzenin sana rahat vermeyecek "dedi hala bu halime bir anlam vermek ister gibi.

"Merak etme bundan önce de baş edebildim onlarla, bundan sonra da baş edebilirim " dedim kararlılıkla.

Yanıma yaklaşıp kolumdan tuttu ve beni yukarı doğru çekiştirmeye başladı. Arkamızdan ne olduğunu anlamaya çalışan iki kişi bırakıp gözden kaybolduk. Beni yavaşça duvara yaslayıp karşıma geçti.

"Neler oluyor, bu halin ne? " diye sordu.

Ellerimi kaldırıp,
"Ne varmış halimde ?" dedim hala ifadesizliğimi koruyarak.

"Arya! " dedi dişlerinin arasından.

"Bugün çok farklısın. Bu tavrının ve bana karşı soğuk oluşunun bir nedeni olmalı " dedi.

"Bir nedeni yok sadece artık hak etmeyene değer vermemeyi öğreniyorum " dedim ellerimi oynatarak.

Kaşlarını dahada çatıp,
"Buda ne demek oluyor? " dedi anlamadığını belirtircesine.

"Boş ver, ayrıca konumuz bu değil. Biraz önce dediğim gibi amcamlara gideceğim ve orda kalacağım " dedim inatla.

Bir süre tekrar yüzüme ve gözlerimin içine baktı bir şeyler anlamak ister gibi daha sonra umduğunu bulamayınca pes edip sinirle derin bir nefes alıp verdi.

"Bu konuda neden bu kadar ısrarcısın? "dedi sert bir şekilde.

Ellerimi kaldırıp,
"Buradan uzaklaşmak istiyorum biraz " dedim dürüstçe.

"Neden? "dedi.

Harekete geçirdiğim ellerimle,
"Lütfen artık bir şey sorma. Sadece gitmek istiyorum " dedim.

Bana biraz yaklaşıp elini kaldırdı ve tam dokunacağı esnada hala duvarla sırtım arasında kalan az bir mesafe sayesinde bir adım geri gidip bana dokunmasını engelledim. Bu hareketimle gözlerinde ilk defa bir acı belirtisi gördüm.

"Neden benden kaçıyorsun?" dedi sesine de yansıyan acıyla.

Bakışlarımı kaçırıp, kafamı başka yöne çevirdim. Gözlerim dolarken ağlamamak için kendimi sıktım.

"Peki tamam istediğin gibi olsun Bekir seni bıraksın " dedi ve son kez yüzüme bakıp gitti.

Sanki... sanki kırılmış gibiydi ya da bana öyle geldi bilmiyorum ama eğer öyle olsa bile onun canı yandığı için kalbimde oluşan sızıyı gözardı edip umursamamaya çalışsam da pek başarılı olamadım. Benim canımı çok kez yakmasına rağmen yine de ona kıyamıyordum. Çünkü onun canı benim canımdı ve onun canını yakan her şeyi kalbimin en derininde hissediyordum.

Karşısında güçlü ve ifadesiz durabilmeyi başarmıştım. Sanırım canımın acısı ve kalbimdeki aşkın kırıkları buna neden olmuştu.

Onun ardından bende aşağı indim ve gitmek için ayağa kalkan Hale ve Yiğit ' e hiç bakmadan masayı toparlamaya başladım. Hale bugün ona hiç pas vermeme şaşkın gibiydi ve Yiğit de bana neler olduğunu çözmek istiyordu ama

bugün kendimi iyi gizlemiş kalın duvarlar örmüştüm, bu yüzden beni çözemiyor ve anlayamıyordu.

Onlar giderken her zaman yaptığım gibi Yiğit ' i uğurlamak için peşinden kapıya kadar gitmedim. Bunu fark eden Yiğit, "Gelmeyecek misin? " diye sordu.
O kadar masum bir şekilde sormuştu ki yumuşamaya az kala kendime gelip umursamaz bir şekilde kafamı olumsuzca salladım. Sinirli bir nefes verdi ve aynı zamanda sinirli bir şekilde merdivenleri inip kapıdan çıktı. Ardından da Hale çıkıp gitti.

"Arya... "

Ellerimi kaldırıp,
"Lütfen Avşin bir şey söyleme. Birkaç günde olsa burdan uzaklaşmak ve hem gücümü hemde kendimi toparlamak istiyorum çünkü artık gerçekten dayanamıyorum. Yaşadığım bu acılar çok fazla geliyor. Canım....canım çok yanıyor " dedim ağlayarak.

Avşin anında bana sarılıp destek oldu.

"Tamam canım git. Git ve abimin canına okumak için güçlü bir şekilde dön " dedi.

Bu söylediğine buruk bir şekilde güldüm. Ondan ayrılıp yukarı odama çıktım. Küçük bir çanta hazırlayıp son kez onunla yaşadığım bu odaya baktım ve içimdeki buruk acıyla çıkıp arkama bakmadan aşağı indim. Eğer bir kez bakarsam arkama, vazgeçerdim o yüzden hiç durmadan ilerleyip kapıda bekleyen Avşin' le kısa bir vedalaşmadan sonra beni bekleyen Bekir abi ile arabaya bindim. İçimi saran huzursuzluk konaktan uzaklaştık.

Amcamın evine vardığımızda arabadan inip Bekir abiye teşekkür ettim ve kapıdan içeri girdim. Ortalıkta kimse görünmüyordu. Merdivenlerden yukarı çıktığımda bakışlarım sedirde oturan amcama kaydı. Amcamın beni fark etmesiyle yüzünde önce beliren şaşkınlıktan sonra yerini mutlu bir ifade aldı.

"Arya kızım hoş geldin " dedi yanıma gelip bana sarılarak.

Özlemle amcama sarılıp onun güven veren kollarına sığındım.

"Gel şöyle oturalım "dedi beni sedire

oturtup karşıma geçerken.
"Nasılsın kızım?" dedi.

Ellerimi kaldırıp,
"İyiyim amca, sen? " dedim hafif bir tebessüm ile.

"Çok şükür kızım" dedi ve ardından " Hayırdır bir sorun yok ya? "dedi kaşlarını çatarak.

Bakışları yüzümde ve gözlerimde dikkatlice geziniyordu.

"Bir sorun yok amca sadece sizi özledim ve birkaç gün kalmaya geldim " dedim ellerimle.

"İyi yaptın güzel gözlüm tekrar hoş geldin babaevine "dedi saçlarımdam öperek.

Bu adam benim her şeyimdi.

"Herkes nerde?" dedim ellerimle.

Aslında yengem ve Rojin ' i hiç merak etmiyor ve görmek istemiyordum ama yinede nerde olduklarını öğrenmek istedim.

"Murat hala dönmedi İstanbul ' dan, Rojin

de dayısında, yengen de dışarda bir işinin olduğunu söyleyip çıktı" dedi.

Kafamı olumlu anlamda salladım. En azından onlar olmadan birkaç saat rahat olabilecektim.

"Ben biraz yorgunum amca sana ayıp olmazsa gidip dinlenmek istiyorum "dedim biraz çekingenlikle.

"Tabi kızım git dinlen zaten odana dokunmadık" dedi alnımdan öperek.

Amcamın yanından ayrılıp yukarı odama çıktım. İtiraf etmem gerekirse özlemiştim çocukluğumun geçtiği bu evi. Odama girdiğimde hiçbir şeyin değişmediğini gördüm. Eminim ki ben gittikten sonra yengem bu odayı benim izlerimden arındırmak istemiştir ama amcam buna izin vermemiştir yoksa odam eskisi gibi yerli yerinde olmazdı.
Bir süre kapıda durup yıllarımın geçtiği bu odada gezdirdim gözlerimi. Tüm acılarım, göz yaşlarım ve yakarışlarım geldi bir bir aklıma. Bu duvarlar bu eşyalar bana yoldaş olmuş tüm acılarımı gizlemişti. Ve bugün yine aynı acının bir kat daha fazlasına şahit olacaklardı.

Beklemeden üstümü değiştirip yatağıma girdim. Yatağın soğukluğuyla ürpersem de, kısa sürede alışmıştım.

Seniha teyze buraya geldiğimi öğrendiğinde bana çok kızacak ve sinirlenecekti. Ama en çokta endişelenecekti. Avşin ' e ona kısaca anlatmasını söyledim. Umarım anlar ve beni çok azarlamazdı. Aslında haklıydı çünkü eziyetlerle dolu bu evden kurtulmuşken tekrar buraya dönmekle iyi mi yaptım bilmiyorum ama gidecek başka bir yerim yoktu. Her ne kadar bu ev kötü insanlarla dolu da olsa amcamın varlığı bana güç veriyor güvende hissettiriyordu.

Bu düşüncelerle yorgun düşmüş uyuya kalmıştım.

****

Arkadaşlar bu bölüm biraz geçiş bölümü gibi bir şey oldu ama eğer yetişirse bugün içinde bir bölüm daha gelecek yetişmezse de yarın gelecek. Ayrıca diğer bölüm hem Arya hemde Yiğit ' in ağzından olacak.

Pazar günü deyip bölümü bir gün geciktirdiğim için üzgünüm canlarım.

Gelecek olan diğer bölüm için beklemekte kalın. :))

Oyla
473
Paylaş

20 BÖLÜM

242 Bin ★ 9,12 Bin 1,81 Bin

Yine çok uzun bir bölüm oldu umarım beğenirsiniz.

Keyifli okumalar ❤️

.....

Yiğit

Sinirle binip geldiğim arabadan yine aynı sinirle çıkıp şirketten içeri girdim. Arkamdan seslenen ne Hale ' yi ne de bana rapor veren sekreterimi umursamadan odama girip kapıyı sert bir şekilde kapattım. Belki biraz sakinleşip, unuturum diye kendimi işe verip dosyalara gömüldüm ama olmuyordu bir türlü, sakinleşmiyor aklımdan çıkaramıyordum.

Arya ' nın bu sabahki hali ve soğuk bakışları bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Ne olmuştu böyle hiç bir fikrim yoktu ama aramıza mesafe koymuş, çok soğuk davranmıştı. Amcasına gitmek istediğini

duyduğumda çok sinirlenmiş ama onu kırmamak için susmuştum, yine de engel olmak istesem de beni dinlemeyip kararından bir türlü dönmedi. Beni dinlemeyip gideceğini söylemesi beni sinirlendirmiş kalbimde küçük bir sızıya neden olmuştu. Ben giderken her zaman yaptığı gibi beni geçirmediği içinde ayrı sinirlenmiştim. Amcasının evine gitmek hakkıydı evet çünkü orası onun için babaeviydi ama yine de tekrar o eve gitmesini istemiyordum çünkü yengesi ve kuzeni ona kötü davranıyordu. Bu gerçek bir kere daha yüzüme çarparken o ikisinin ona yapacaklarını az çok tahmin edebiliyordum. Ah Arya o eve neden tekrar gitmek istedin ki?

Telefonumu elime alıp numarayı çevirdim ve bir süre açılmasını bekledim.

"Alo kimsiniz?" diyen o itici sesi duyunca yüzümü buruşturdum.

"Ben Yiğit" dedim kısaca.

"Bu.. buyurun Yiğit ağam " dedi Sultan Hanım.

Onu aramama oldukça şaşırmıştı.

"Lafı fazla uzatmayacağım. Arya bugün oraya gelecek ve birkaç gün kalacak. Eğer ona kötü bir söz, bir ima veya başka bir şey yapacağını duyacak olursam o zaman seni elimden kocan bile alamaz, anladın mı? " dedim sert ve soğuk bir sesle.

"A-anladım ağam " dedi korkuyla.

"Bu arada kızın nerede? "

"Abimin evinde, niye sordunuz? " dedi merakla.

"İyi söyle orda kalsın. Arya eve dönene kadar eğer tek bir sorun olur da ona bir şey yaparsanız kızının bütün pisliklerini kocan dahil tüm Mardin duyar, ha duymam sanma benim bir gözüm sürekli üstünüzde olacak o yüzden bu dediklerimi yaparsan hem senin hem de kızının iyiliği için en iyisi olur " dedim tehtid ederek.

Hiçbir şey demesine fırsat vermeden telefonu yüzüne kapattım. Oldukça korkmuş görünüyordu ve bu benim az da olsa içimi rahatlatmıştı. En azından Arya ' ya bulaşmayacaktı. Akşama kadar çalışmış yapacak hiçbir iş kalmayınca

odadan çıkıp bana korkuyla bakan sekreterime aldırmadan asansöre binip şirketten çıktım.

"Yiğit! " diyen Hale ile durup yanıma gelmesini bekledim.

"Dur bekle! Beni almadan nereye gidiyorsun? " dedi nefes nefese kalmış bir şekilde.

Onu tamamen unutmuştum.

"İyi misin sen? " diye sordu.

"Evet "dedim ve arabaya binip onunda binmesini bekledim.

Hale de binince arabayı çalıştırıp, yola koyuldum. Aklımdaki düşüncelerle yolda giderken konuşan Hale ' nin ne dediğini anlamıyordum çünkü kafam oldukça doluydu.

"Yiğit sen beni dinliyor musun? " dedi.

"Hayır " dedim dürüstçe.

"Neyin var, iyi görünmüyorsun?"

"Hale bugün bana bir şey sorma ve

gidene kadar sessizce otur " dedim onu tersleyerek.

"İyi be tamam"dedi ve önüne dönüp somurtmaya başladı.

Onun bu halini umursamayıp, kafamdaki düşüncelerin tekrar benliğimi sarmasına izin verdim.
Konağa vardığımızda arabanın anahtarımı kapıda duran adama verip içeri girdim ve direk çalışma odama çıktım. Daha fazla düşüncelerin başıma ağrılar sapmasına dayanamayıp yarım kalmış projeyi çizmeye başladım. Bugün diğer günlerden daha çok çalışmıştım. Genelde canım sıkkın olduğunda kendimi bu kadar işe verirdim ama şimdi ise aklıma dolanan düşüncelerden kurtulmak için bu kadar çalışıyordum.

Ne kadar süredir burada olduğumu bilmiyordum ama kapının çalmasıyla kafamı çoğunu tamamladığım projeden kaldırıp kapıya doğru 'gel ' diye seslendim.

"Yemek hazır ağam sizi bekliyorlar "dedi çalışanlardan biri.

"Yorgun olduğumu ve yemeğe

gelmeyeceğimi söyle" deyip gönderdim.

Şimdi annem ve babamın sorularıyla uğraşamayacaktım. Gerçi sorulara verilecek bir cevabım bile yoktu. Arya ' ya birden bire ne olduğunu anlayamadım. Ne olduysa kötü görünüyordu ve söylemeden çekip gitmişti. Merak etsem de üstüne gitmeyip onu rahat bırakmıştım. Zaten yakın zamanda babamla kavgam kaçınılmaz olacak ve bugün hiç uğraşacak halde değildim, o yüzden birazcık ertelemekten zarar gelmezdi.

Yine aklımın ona kaydığını ve onu düşündüğümü anlayınca ayağa kalkıp çalışma odasından çıkıp biraz uyumak için yan taraftaki odaya girdim. Bugün oldukça yorulmuştum ve bu yüzden de gözlerim yanıyordu.

Önce kendimi banyoya atıp sıcak bir duş aldım. Ardından giyinip erkenden yatağa girdim. Yatağa girer girmez anında Arya ' nın kokusu içime dolmuş, tüm benliğimin huzurla dolmasına neden olmuştu. Bu kadın nasıl bir şeydi ki böyle kokusu bile bana huzur veriyordu. Her yer o varken onunla dolu, yokluğunda ise bomboş ve soğuktu. Tıpkı şu an yatağın soğukluğu ve

boşluğu gibi. Ona karşı hislerimin olduğunun farkındaydım ama ne boyutta olduğunu bilmiyordum. Onu kıskanıyordum hem de delice bir hisle! Öte yandan varlığıyla bana iyi geliyor onunla huzur buluyordum. Bu hissettiklerim aşk mıydı bilmiyorum ama kalbimde bir şeyler olduğu kesindi. Bana yabancı olan bu duyguları nasıl adlandıracağımı bilmiyordum.

Şu an yanımda olsaydı onu kollarımın arasına alır kokusuyla uykuya dalardım ama yoktu ve o gitmek istemişti. Bir süre yatakta dönüp durdum ama gözlerimin yanmasına rağmen bir türlü uyuyamıyordum. Gözlerimi açıp tavana diktim bir süre, ne kadar böyle kalıp kafa patlattım bilmiyorum ama daha sonra yatağın boş kısmına çevirdim gözlerimi. şimdi orda olması gereken kişi yoktu ve bu canımı sıkıyordu.

Arya ' nın bir iki tane saç telinin bulunduğu yastığına kaymıştı bakışlarım bu sefer. Yüzümde hafif bir tebessüm belirirken yastığı kendime çektim ve yüzümü gömüp buram buram kokan Arya ' nın kokusuyla ve kokusunun verdiği huzurla kaç dakikadır uyumamaya direnen gözlerim yavaşça

kapanarak kısa sürede uykuya dalmıştım.

****

Arya gideli iki gün olmuştu ve o günden bu yana patlamaya hazır bir bomba gib dolanıyordum etrafta. Öfkem hem gidişinin sebebini bilmemem hem de onu özlememdendi. Kokusunu, varlığını ve her gece kollarımın arasında huzurla uyumasını çok özlemiştim.

Gittiği günden beri onu hiç arayıp sormadım. Elim her ne kadar mesaj atmak için telefona gitse de yapamadım. Eğer onunla konuşursam biliyorum ki kendimi tutamayıp gidişinin nedenini sorardım ama bu konu öyle telefonda konuşulacak bir şey değildi.

Bu akşam kuzenim Serdar ' ın düğünüydü. Telefonumu elime alıp iki gündür yapamadığımı yapıp Arya ' ya akşam onu alacağımı haberini vermek için mesaj attım.

'Akşam 7 ' de hazır ol seni almaya geleceğim '

Mesajı gönderip cevap yazmasını

bekledim. Birkaç dakika sonra telefona gelen bildirim sesiyle beklemeden açtım ve okumaya başladım.

'Gerek yok zaten amcamlar da davetli onlarla gelirim '

Telefonu elimde sıkıp sinirle soludum. Deme ki Arya hanım benimle gelmek dahi istemiyordu. Günlerdir artık bu soruyu kendime sormaktan yorulmuştum. Neden, neden gitmişti, neden soğuk ve mesafeliydi? Bilmeden bir şey mi yaptım? Söyleseydi belki sorun her neyse çözebilirdik ama o hiçbir şey demeden gitmeyi tercih etmişti. Derin bir nefes alıp kafamı koltuğun başlığını dayadım. Günlerdir düşünmekten kafam patlamak üzereydi. Yetmezmiş gibi birde sabahtan beri iki toplantı ve birkaç görüşmeden sonra ruhumdan sonra bedenimi de baya yormuştu.

Ayaklanarak ceketimi alıp şirketten çıktım ve kuzenimin düğün günü yanında olmak için arabamı evlerine doğru sürdüm. Tabi aklımdan hiç çıkmayan güzel karımla ve bugün iki günden sonra onu görebilmenin heyecanıyla birlikte.

****

Arya

Buraya geleli tam iki gün olmuştu ve ben şimdiden evdekileri özlemiştim. Kendime itiraf etmekten kaçınsam da en çokta Yiğit ' i özlemiştim. Bu iki günde onu düşünmediğim tek bir an bile olmamıştı. Ona hala kırgın olsam da yine de düşünmekten ve özlemekten geri kalmıyor, kendime engel olamıyordum. İster istemez düşüncelerim ona kayıyor her gözlerimi kapatışımda yüzü canlanıyordu. Avşin ve Seniha teyze sürekli arayıp soruyordu ama o bir kere bile bir mesaj dahi atmamıştı. Bu beni üzse de elimden geldiğince beli etmemeye çalışıyordum. Yoksa amcam anlardı bir terslik olduğunu. Amcam burda olmamdan dolayı çok mutluydu ama yengem bir tuhaftı. Tuhaf olan şey yengemin bana hiç bulaşmamış olmasıydı. Benimle muhatap olmayıp görmezden geliyordu. Rojin ise dayısının evindeydi geldiğim günden beri. Bu beni biraz şüpheye düşürse de böyle olması benim için iyi olduğundan bir şey demiyordum.

Bu akşam günlerdir Esma ve Seniha

teyzenin yardım ettiği Yiğit ' in kuzeninin düğünü vardı. Amcamlar da davetli olduğu için onlarla gidecektim.

Aşağı ineceğim sırada telefonuma gelen mesaj sesiyle yatağın üstündeki telefonumu elime alıp ekrana baktım. Gördüğüm isimle kalbimin hızı artmış, ellerim titremeye başlamıştı. Derin bir nefes aldım ve mesajı açıp okudum.

'Akşam 7'de hazır ol seni almaya geleceğim ' yazıyordu.

Mesaj Yiğit ' tendi. Ona olan öfkem dinmiş olsa da kırgınlığım hala aynıydı, o yüzden onu ne kadar özlemiş ve görmek için can atıyor olsam da yine de gelip beni almasını ve onunla yalnız kalmak istemiyordum. Verdiğim kararın sonunda kadar arkasında durup ona soğuk ve mesafeli davranacaktım. Bu sefer rolleri değişmiştik. Belki biraz da olsa beni anlardı. Tabi geçen geceki konuyu unutmuş değildim er yada geç açılıp konuşulacaktı!

Parmaklarımı dokunmatik tuşlarda gezdirip cevap yazmaya koyuldum.

'Gerek yok amcamlar da davetli zaten

onlarla gelirim ' yazdım ve gönder tuşuna basıp yolladım.

Birkaç dakika mesaj gelmesini beklesem de bir cevap gelmedi. Merak etsem de beklemeyi bırakıp aşağı indim.
Yemek yine sessiz geçerken çabucak yiyip hazırlanmak için odama çıktım. Dolabımı açıp dün Avşin ' in gönderdiği elbiseyi çıkardım. Ondan özelikle o gece iş yemeği için giydiğim elbiseyi göndermesini istemiştim ve oda sağ olsun yollamıştı.

Elbiseyi üzerime geçirip aynadan kendime baktım tıpkı o gün gibi ama bu sefer ne bir heyecan ne de bir sevinç vardı. Bu elbiseyi tekrar giymek o günü hatırlatıp acı verse de nedense bunu giymek istemiştim. Bunları düşünmeyi bırakıp saçımı ve makyajımı da yapıp tamamen hazır bir şekilde aşağı indim.

Gelen sesler ve kalabalıkla kaşlarımı çatıp, merdivenlerden hızla indim. Gördüğüm kişi ile önce şaşırmış daha sonra sevinçle ona doğru yürüdüm. Beni görünce baştan aşağı süzüp, ıslık çaldı.

"Vay vay süt kardeş, sen ne güzel olmuşsun öyle " dedi Barnas.

"Teşekkür ederim süt kardeş " dedim ellerimi oynatarak.

Ardından ona sarılıp,
"Hoş geldin " dedim.

"Gayet hoş buldum" dedi beni tekrar süzerek.

Koluna vurup, gülümsedim. Yine fırlamalığı üstündeydi.

Ellerimi harekete geçirip,
"Ne zaman geldin, ayrıca Murat nerde?" dedim.

"Biraz önce geldim. Murat da bir arkadaşının yanına gitti " dedi.

"Gelir gelmez mi? " dedim ellerimle tekrar.

"Önemli bir işi varmış arkadaşıyla beyefendinin" dedi Barnas.

Kafamı salladım anladım dercesine.
"Seninki nasıl? " diye sordu.

Kaşlarımı çatıp ellerimle,
"Benimki kim? " dedim.

"Kim olacak Arya? Kocan" dedi.

Aklıma gelince yine yüzüm düşmüştü. Bunu fark eden Barnas elini çeneme koyup kafamı kaldırdı ve göz göze gelmemizi sağladı.

"Ne oldu Arya, bir sorun mu var? " dedi ilgili bakışlarla.

Kendimi toparlayıp, kafamı olumsuzca salladım ve gülümsemeye çalışarak,

"Merak etme bir sorun yok " dedim ellerimle.

"Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun Arya " dedi inanmayan bakışlarla.

Ben ne desem diye kıvranırken yanımıza amcamın gelmesiyle kurtulmuştum yani sanırım çünkü Barnas ' ın bakışları ' sonra görüşeceğiz seninle ' der gibiydi.

"Hadi hazırsanız çıkalım " dedi amcam.

Harekete çevirdiğim ellerimle "Sende mi geliyorsun? " diye sordum Barnas ' a.

"Evet " dedi kısaca.

Yengemin gelmesiyle hep beraber konaktan çıktık. Yengem ile amcam arabalarına binerken bende Barnas' ın arabasına binmiştim. Yola koyulduktan bir yarım saat sonra düğünün olacağı mekanın önüne durduk.

Amcamlar içeri geçerken bizde arabadan inip içeri doğru yürüyeceğimiz esnada yanımızda duran arabadan çıkan Yiğit ile göz göze geldim. Gözlerinde geçen yoğun ve sanki özlem dolu bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Daha sonra bakışları arkamdaki Barnas ' a kayınca ifadesi anında değişmiş, yumruklarını sıkarak gözlerinden çıkan öfke lavlarıyla onu öldürmek ister gibi bakıyordu. Bakışları tekrar bana dönünce hayal kırıklığı ve aynı öfkeyle gözlerimin içine bakıp hiçbir şey demeden arkasını dönüp içeri girdi.

Sanırım onunla gelmeyi istemeyip Barnas ile gelmeme kızmıştı. Zaten Yiğit Barnas ' tan hoşlanmıyordu, şimdi iyice sevmemeye başlamıştır.

Aslında onun gibi bir başkasıyla gelmemin birazda olsa durumlarımızı

benzer kılmıştı. Bir yandan iyi oldu. Belki beni anlar desem de bir yandan da bu fikir doğru gelmemişti.

Barnas bana ne oldu der gibi göz kırparken , diyecek bir şeyim olmadığından omuz silkip daha fazla kapıda dikilmeyi bıraktım ve içeri doğru girdim. Gözüm hemen masada oturan bizimkilere takılınca onlara doğru gidip özlemle sarıldım.

"İyi misin kuzum, o kadın sana bir şey yapmadı değil mi? " diye sordu Seniha teyze endişeyle.

"Merak etme Seniha Sultan bu sefer hiçbir şey yapmadı " dedim ellerimle.

Oda benim gibi şaşırsa da, yanına gelen tanıdığıyla hal hatır sorma muhabbetine girip, beni rahat bırakmıştı ama tabi sonra mutlaka konuşulacaktı.

Avşin ' in yanına geçip oturdum.

"Nasılsın?" dedi bana doğru eğilerek.

"İyiyim, sen?" dedim ellerimi oynatarak.

"İyi olduğuna inandım ya bende" dedi

dalga geçerek.

"Lütfen Avşin burası yeri değil " dedim ellerimle tekrar.

"Tamam tamam ama şunu bil abim sen gittiğin günden beri pek de iyi sayılmaz. Şu iki günde her an patlamaya hazır bir bomba gibi çok sinirli ve ayrıca bizimkilerle de kavga etti, özelikle babamla. Sana bir şey yaptı ve ondan gittin diye çok kızdı abime" dedi.

"Benim yüzümden " dedim üzülerek.

Yiğit ' in babasıyla arası bozulmuştu ve bunun sorumlusu bendim.

"Saçmalama Arya, senin yüzünden değil. Zaten araları bir süredir pek de iyi sayılmazdı hem abim haketti " dedi Avşin üzülmemi engellemek için.

Yanımıza gelen Avşin ' in kuzenleriyle daha fazla konuşmamıştık. Düğün başlamış, akrabalar ve misafirler halaylarla coşmuştu. Düğün boyunca Yiğit ' in bakışlarını üstümde hissettim. Ara ara göz göze gelsek de bakışlarındaki yoğunluğa dayanamayıp birkaç saniye sonra bakışlarımı hemen kaçırmıştım.

Avşin 'e Hale' yi sorduğumda biraz rahatsız olduğunu söylemişti. Bugün de hastaneye gitmiş doktor üşüttüğünü ve dinlenmesi gerektiğini söylemiş, bu yüzden de gelememiş. İyi olmuştu aslında gelmemesi çünkü onu görmek istemiyordum. Her gördüğüm de yaşadığım acı aklıma geliyor canım yanıyordu.

Yavaş yavaş düğünün sonuna yaklaşmaya başlarken, yanıma Barnas gelmiş ve kolumdan tutup beni boş bir masaya çekmişti.

"Ne oldu?" dedim ona ellerimle.

"Arya şu kızı tanıyor musun?" dedi ilerde ki kızı göstererek.

Gösterdiği kızı incelemeye başladım. Siyah saçlarıyla ve esmer teniyle gayet güzel bir kızdı ama tanıyamamıştım.

Barnas ' a dönüp kollarımı harekete geçirdim.
"Hayır tanımıyorum büyük ihtimale gelin tarafıdır, hem hayırdır?"dedim göz kırparak.

İç çekerek gözlerini kıza dikti ve,
"Çok güzel kız yav "dedi.

Onun bu şapşal haline gülüp kafasını tutup daha fazla kızı dikizlemesin diye kendime çevirdim. Ben bunun yaparken gözlerim bize sinirle bakan Yiğit ' e kaymıştı. Yutkunup anında bakışlarımı kaçırdım çünkü çok kötü bakıyordu ve ben o bakışlardan hep olduğu gibi şimdi de korkuyordum.

Barnas tekrar bir şey diyeceği sırada kolumda hissettiğim el ile Yiğit olduğunu anlamış ve gerilmiştim.

"Karımı alabilir miyim artık?" dedi sert ve soğuk bir tonla.

Barnas bana endişeyle baktığında ona sorun yok der gibi gülümseyip gözlerimi kırptım.
"Tabi " dedi Barnas istemeyerek.

Yiğit elini belime koyup beni dışarı çıkardı. Çıkar çıkmaz belimden elini çekip kolumdan tuttuğu gibi çekiştirmeye başladı. Sinirli bir şekilde beni arabaya bindirip kendisi de vakit kaybetmeden binmişti. Arabayı çalıştırıp gaza basıp hızla yola koyuldu.

Çok sinirli gözüküyordu ve ben bu halinden çok korkuyordum. Arabayı o kadar hızlı kullanıyordu ki kısa bir sürede konağa varmıştık.

Arabadan inip, benim koltuğa sinmiş ve korkmuş halimi umursamadan kolumdan tutup beni arabadan çıkardı ve içeri doğru çekiştirmeye başladı.

Merdivenlerden çıkarken hızına yetişmek için topluluklarla olabildiğince hızlı olmaya çalışıyordum ama bu çok zordu çünkü Yiğit çok hızlıydı ve ben iki defa düşme tehlikesi geçirdim ama bu onun umrunda olmadığı gibi beni hala sinirle çekiştiriyordu.

Sonunda odaya vardığımızda kolumu bırakarak sinirle bir o yana bir bu yana yürümeye başladı. Tuttuğu yeri ovdum, kızarmış ve acıyordu.
Birden bana dönünce korkuyla bir adım geriledim çünkü gözleri o kadar ürkütücü bakıyordu ki korkudan titremeye başladım.

"Sen.. sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi bağırarak.

Bana doğru geldi ve karşımda durdu.

"O herifle düğüne geliyorsun birde yetmiyor gülüp eğleniyorsun" dedi hala sinirli bir şekilde.

"O benim kuzenim aynı zamanda da süt kardeşim " dedim ellerimle.

"Umrumda mı lan neyin olduğu?" dedi tekrar bağırarak.

Her bağırışında korkuyla irkilip bir adım geri gidiyordum.

"Ben seni almak için gelmek isteyeyim ama sen benimle değil o herifle gelmeyi tercih ediyorsun. Ne yapmaya çalışıyorsun Arya! Doğru dürüst bir neden bile söylemeden, ortada hiçbir şey yokken çekip gidiyorsun. Kaç gündür neler çektim biliyor musun? Her dakika her saniye neden niye diye sorgulayıp kafa patlatırken, seninle konuşup sorunu hal etmek için seni almaya gelmek istiyorum ama sen benimle değil başka bir adamla geliyorsun lanet olasıca düğüne "diye kükredi.

Şu an çok öfkeliydi ve tüm öfkesini kusuyordu. Gelip tekrar kolumdan tuttu

ve gözlerimin içine baktı. Canım yanıyordu ama kolumdan tuttuğu için bir şey diyemiyordum. O öfkesini yüzüme haykırırken sıramın gelmesini bekliyordum. Artık geri dönüşü yoktu, bu gece her şey konuşulacak, içimizi dökecektik.

"Bana amcamlarla geleceğim diyor ama onunla geliyorsun. Benden uzaklaşıyor ama hiçbir açıklama yapmıyorsun. Neden Arya, ha neden? Bana katlanmak zor mu geldi, bu yüzden mi gittin? Söylesene Arya bu kadar mı hiç bir şeyim senin için, bunca zamandan sonra hiç mi değerim olmadı? " dedi bir bir sıralayarak.

Kolumu ondan kurtarıp bu sefer ben ona öfkeyle bakmaya başladım.

Sinirli bir şekilde kollarımı kaldırıp, "Peki ya ben, ben neyim senin için? Dur ben söyleyeyim zorla evlendirildiğin ve hiçbir değeri olmayan karın "dedim.

Konuşacağı sırada elimi kaldırıp tekrar döktüm içimi ve öfkemi.
"Senin için o kadar değersizim ki, beni yanında hiçbir yere götürmeye bile layık görmüyorsun" dedim.

"Neyden bahsediyorsun sen? " dedi anlamayarak.

"Geçen günkü iş yemeğine neden benimle değil de Hale ile gittin? " dedim ellerimle.

Gözlerim dolmuştu ve ağlamamak için kendimi sıkıyordum. Şaşırmış ve ne diyeceğini bilmez bir şekilde yüzüme bakıyordu.

"Ben... ben "dedi ve sustu.

Ellerimi harekete geçirip,
"Bunu da ben söyliyim, götürmedin çünkü utandın, götürmedin çünkü dilsiz bir karın olduğunu kimse öğrensin istemedin "dedim yüzümdeki acı ve hayalkırıklığı ile birlikte.

"Saçmalamayı kes! " dedi dişlerinin arasından ve devam etti.
"Evet götürmek istemedim ama söylediklerin yüzünden değil "dedi ama hala nedenini söylemekten kaçınıyordu.

"Neden o zaman ha neden? " dedim ellerimle.

"Arya.. " dedi ama konuşmasına izin vermeden tekrar ellerimi harekete geçirdim.

"Şu üstümdeki elbiseyi görüyor musun? " dedim ve ardından elbiseyi etek kısmından tutup yırttım.

"Ne yapıyorsun? "dedi şaşkınlıkla.

Elbisesinin yırtılmış parçasını kaldırıp, "Ben bu elbiseyi o gün senin için giydim, hazırlanıp kaç saat gelmeni bekledim ama sen Hale ile gittin. Karın olarak yanında olması gereken benken sen onunla gittin. Seninle değil de bir başkasıyla geldiğim için beni anlıyor musun şimdi? Şuranda ki acıyı hissediyor musun? " dedim ellerimle ve ardından kalbimi göstererek.

Gözlerimden düşen yaşlarla ve en az yaşlar kadar akıp giden acıyla elimdeki kumaş parçasını yere fırlatıp yüzüne baktım.

Gücümün son kırıntılarıyla ellerimi kaldırıp,

"Sende haklısın, kim benim gibi konuşamayan bir kadınla olmak ister ki?

Herkesin dilsiz dediği birini karım diye başkalarına tanıtmaya utanmaktan haklısın" dedim.

"Yeter artık sana kendin için böyle şeyler düşünüp söyleme demiştim ve kimin ne dediği de umurumda değil! Arya ben senden utanmıyorum " dedi kolumdan tutup beni sarsarak.

Kolumu ondan kurtarıp sinirle,
"Yalan mı ha yalan mı? Sende öyle düşünüyorsun ki benimle gitmeyi tercih etmediğin gibi haber bile vermedin"dedim yorulan kollarımla.

"Ne desem boş baksana kendi kurduğuna inanmışsın" ve ardından,
"Biraz sakinleşip öyle konuşalım böyle ikimizde bir yere varamayız "dedi ve odadan çıkıp gitti.

Olduğum yere çöküp hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Öyle değil diyor ama neden onunla gittiğine dair doğru dürüst bir açıklama dahi yapmadan çekip gidiyordu. Her seferinde canımı yakıp arkasını dönüyordu.

Oturduğum yerden kalkıp üstümü değiştirmek için giyinme odasına gittim.

Üstümdeki elbiseyi hırsla çıkardım ve ardından çekmeceden aldığım makasla elbiseyi tıpkı kalbim gibi paramparça edip yere fırlattım.

Artık hiçbir şey hissetmiyor uyuşmuş bir şekilde öylece boş gözlerle yere bakıyordum. Gözüm açık dolabın içine kayarken orda duran küçük sandığı elime aldım ve gizli bölmesinde duran anahtarı çıkarıp açtım. İçindeki defteri çıkarıp yatak odasına girdim ve yere oturup sırtımı yatağa yasladım.

Defterin kalın kapağını açıp ilk sayfadan itibaren bakmaya başladım. Parmaklarımı usulca kara kalemle çizdiğim Yiğit ' in resimlerinde gezdirdim. Onu her gördüğüm anındaki halini çizerdim. Çizdiğim resimlerin üstüne düşen her göz yaşım siyah kalemle çizili olan yerlerin akmasına ve leke bırakmasına neden oluyordu.

Ne kadar öyle durdum bilmiyorum ama çok uzun bir süre olduğunu tutulan bedenimden anlayabiliyordum. Gözüm saatte takılınca gecenin üçü olduğunu gördüm. Bu kadar saat burda böyle bitik bir şekilde oturmuştum ve Yiğit hala gelmemişti. Demek ki daha

sakinleşmemişti ağamız. Oturduğum yerden kalkıp odadan dışarı çıktım. Temiz havanın yüzüme vurmasıyla ferahlayarak derin bir nefes çektim içime. Büyük ihtimalle herkes gelmiş odalarına çekilmişlerdi.

Bakışlarımı etrafta gezdirdim ama Yiğit yoktu. Gecenin karanlığı ve sessizlik dışında etraf boş ve sakindi.

Belki Yiğit çalışma odasındadır diye oraya yöneldiğim esnada açık olan pencereden oranında boş olduğunu gördüm. Oraya gitmekten vazgeçip bir kat aşağı indim. Avşin ' in odasına doğru yürüdüm. Odaya gireceğim sırada tam karşı odada olan Hale ' nin aralık kapısı çekti dikkatimi. İçimdeki dürtüye engel olamayıp yönümü oraya çevirdim. Aralık kapıyı elimle iteceğim sırada durdum ve ne yaptığımı sorgulamaya başladım. Ne yapıyordum ben gerçekten, neden gece gece kadının odasına giriyorum ki? Ama içimden bir ses gir diyordu ve ben o sesi dinleyip kapıyı itip yavaşça aralanmasını sağladım.

Görüş alanıma giren görüntüyle olduğum yerde kurşun yemiş gibi kalakaldım. Yok hayır ben yanlış görüyordum değil mi?

Şu an yataktaki Hale ' ye sarılmış Yiğit değildi, hayır hayır hayaldi. Olamazdı böyle bir şey. Gözlerimi sıkıca yumup tekrar açtım inanmak istemiyordum ama görüntü değişmemiş ve Yiğit her gece bana sarıldığı gibi şu an Hale ' ye sarılıyordu. O kadar şok olmuş bir durumdaydım ki ne ağlıyor ne de tepki verebiliyordum. Sarsılmış bir şekilde bir adım geri gittim ve sırtımı duvara yaslayıp yavaşça aşağı doğru kaydım. Daha ne kadar paramparça olabilirdim, daha ne kadar kahrolabilirdim? Yeterdi artık! Ben bunları hak edecek ne yaptım? Ben.. ben sadece sevdim, sevmek suç muydu, günah mıydı ki ben bunları yaşıyordum. Neden hep acı çeken ben oluyordum, neden?

Galiba benimki bedeli acı olan bir aşktı!

Artık beynim, kalbim, ruhum ve bedenim uyuşmuş acıyı hissedemez olmuştu çünkü şu an kalbim ve ruhum hissizleşmiş gibi bomboştu!

Ayağa kalkıp arkama bile bakmadan odama çıktım ve direk giyinme odasına girip dolabın köşesinde duran valizi aldım. Artık burda asla kalamaz, hiç kimse ve hiçbir şey beni burda

tutamazdı. Aşkım bile! Valizi açıp içine ne bulduysam attım. Geceden beri durmayan göz yaşlarım tekrar birer birer akmaya başlamıştı. Valizin içine ne attığımı dahi bilmiyordum çünkü hem göz yaşlarım yüzünden bulanık görüyor hem de az önceki görüntüyle beynimi kullanamaz olmuştum. Aceleyle üstümü değiştirip valizin ağzını kapattım ve elime aldığım gibi kendimi odadan dışarı attım. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama burda tek bir saniye daha kalamayacaktım. Amcamlara gidemezdim beni hemen bulurdu o yüzden kalacak bir yer bulmalıydım ya da bu şehirden gitmeliydim. Düğünde takılan altınların ve paraların birazını yanıma almayı akıl edebilmiştim. Kimin ne diyeceği ve ne yapacağı umrumda değildi, şu an kimseyi ve hiçbir şeyi düşünecek durumda değildim.

Yiğit bana her şey güzel olacak demişti. Bundan sonra beni üzmeyeceğini ve mutlu edeceğini söylemişti ama görüyorum ki hepsi yalandı. Defalarca dilediği özürler gibi. Çünkü insan bir kere özür dilediyse eğer bir daha aynı hatayı yapmayacaktı ama Yiğit ne yapmıştı? Defalarca özür dilemiş ve defalarca kırmış yaralamıştı beni. Artık

bunlara katlanamıyor ve dayanamıyordum. Sanırım buraya kadardı. Bundan sonra yalnız ve tek başıma içimdeki acıyla yaşayacaktım.

Merdivenlerden inip kapıya geldim ve son kez arkamı dönüp güzel ve acı dolu günlerimin geçtiği bu kocaman konağa baktım. Gidiyordum işte, onun hep istediği gibi gidiyordum hayatından. Kalbimdeki büyük ve dinmeyecek acıyla son kez bakıp arkamı döndüm ve tam kapıdan çıkacağım esnada arkamdan duyduğum ses ile olduğum yerde kaldım.

"Arya"

.....

Bazen kazanmak için kaybetmek gerekir ve Arya ' nın kaybettiği ona misliyle kazanç olarak gelecek..
Buda benden size bir tüyo :D

Arkadaşlar uzun bir süre bölüm gelmeyebilir çünkü okullar başlıyor ve bende üniversiteye gideceğim için hazırlık yapıyorum perşembe günü de gideceğim Allah ' ın izniyle. Düzenimi kurup biraz alışana kadar maalesef ki bölüm yazamayacağım ama merak

etmeyin çok uzun sürmeyecek. Bulduğum her fırsata yazmaya çalışacağım bir diğer bölümü. Sürekli mesaj atıp yeni bölümü heyecan ve sabırsızlıkla bekleyen okuyucularım ki onlar kendilerini biliyor özelikle onları üzülecek bu habere ama elimden bir şey gelmiyor ve lütfen anlayışla karşılamanızı istiyorum. Tabi uzun süre dediysem öyle bir ay falan sürmez bir hafta belki on gün falan çünkü bende sizsiz kalamıyorum. Her gelen bildirimlerle heyecanlanıyor ve oylamalardan çok yorumlarınızla mutlu oluyorum ve bunun için hepinize çok çok teşekkür ederim canlarım💕

Hoşçakalın ve kendinize çok iyi bakın :))

Oyla 1,81 Bin Paylaş

21.BÖLÜM

218 Bin ★ 9,03 Bin 1,52 Bin

Yiğit

Şirketten içeri girip asansöre doğru yürüdüğüm esnada beni gören çalışanların kimisi korkuyla bakıyor kimisi de yolunu değiştiriyordu. Onları umursamayıp direk odama çıktım. Beni bekleyen Bekir ayağa kalkıp önümde durdu, oldukça sıkıntılı ve korkuyla bakıyordu.

"Evet Bekir buldun mu? " diye sordum.

"Maalesef ağam her yere baktım ama bulamadım" dedi korkuyla çünkü ne zaman bu cevabı verse sinirleniyor bir şeyleri dağıtıyordum.

Ama artık bu cevaba alıştığım için daha alışmış ve sakin karşılıyordum. Tabi içimde kopan fırtınaları göstermeden.

Kendimi koltuğa atıp kafamı arkaya yasladım ve gözlerimi kapattım.
"Neden bulamıyorsun Bekir? Bugüne

kadar ağalık görevimde sağ kolum olup tüm işlerimde sorunsuz bir şekilde yardımcı oldun, neden şimdi bunu yapamıyorsun?"dedim yorgun bir şekilde.

"Affet ağam ama bakmadığımız yer kalmadı fakat bulamadık gelin ağamı"dedi mahçupça.

Derin bir nefes alıp,
"Tamam çıkabilirsin "dedim bıkkın bir halde.

Duyduğum kapı sesiyle Bekir ' in çıktığını anladım. Gözlerimi açtım ve tavanı izlemeye başladım.
Tam bir hafta olmuştu. Nereye gitmişti, şu an nerdeydi hiçbir fikrim yoktu. Bir haftadır aramadık yer bırakmadım ama onu bulamıyordum. Ulaşabileceği herkesi aramış tek tek bakmıştım. Zaten öyle çok çevresi yoktu ama yinede okuduğu şehir olan İstanbul ' a kadar gittim fakat elim boş kalbim onsuz geri döndüm.

O gün Arya ile tartıştıktan sonra biraz hava almak ve sakinleşmek için dışarı çıktım. Bir süre kalıp düşündüm. Yaptığım hatanın farkında olarak odaya tekrar döneceğim sırada Hale yanıma

gelmişti. Bir şeyler olduğunu ve benim sıkıntılı olduğumu fark etmiş neler olduğunu sormuştu. Üstünkörü bir şeyler anlattığımı daha sonra elindeki suyu bana uzattığını ve o suyu içtiğimi hatırlıyorum ama gerisinde ne oldu bilmiyorum. Önce biraz sersemlemiş daha sonra kendimi kaybetmiştim. Bu halim tuhaf gelse de bir süre ses çıkarmadım zaten sonra ne oldu hatırlamıyorum.

Aklım tekrar o günün sabahına gidince tüm görüntüler gözümün önüne üşüşmeye başladı.

****

Sabah gözlerimi açtığımda sersem gibiydim. Başım ağrıdan çatlıyordu. Doğrulup oturduğumda biraz kendime gelmeye çalıştım. Yavaş yavaş ayılmaya başlayınca ilk fark ettiğim pantolon ve gömleğimin üstümde olmayışı. Daha sonra etrafıma bakınca buranın bizim odamızın olmadığını gördüm. Ben ne olduğunu anlayamadığım için hızla arkamı döndüm ve o an yatakta uyuyan Hale ile donup kaldım. Neler oluyordu, benim burda ne işim vardı? Ben neden Hale ile yatıyordum? Hemde yarı çıplak

ve üstelik Hale de öyleydi.

Kalkıp hemen üstümü giyindim ve Hale ' nin yanına gidip onu uyandırmaya çalıştım.

"Hale... Hale uyan! " dedim hafif yüksek bir sesle.

Gözlerini aralayıp neler olduğunu anlamaya çalışır gibi baktı daha sonra ise ağlamaya başlayınca ne yapacağımı bilmez bir şekilde öylece kalakaldım. Neler olduğunu hala anlamış değilim ama tahmin etiğim şey ise bu imkansızdı çünkü Hale ile ben olacak şey değildi. Hala olayın şokuyla ne bir şey diyor ne de yapıyordum. Kendime gelip düşünmeye başladım.

"Neler oluyor Hale, ne bu halimiz? Biz.. biz..."dedim ama devamını getiremedim bir türlü.

"Kes ağlamayı ve ne olduğunu anlat" dedim bağırarak.

"Ben.. biz"dedi ama hıçkırmaktan konuşamadı.

Sinirle soluyup odanın bir köşesinden

diğerine gidip gelmeye başladım.

"Dün gece ne oldu? Hiçbir şey hatırlamıyorum ben, neden burdayım? Artık bir cevap ver!! " dedim sabrımın son kırıntılarıyla.

"Bi-biz dün gece konuşuyorduk sonra sana bir şeyler oldu bende seni benim odama getirdim biraz oturup kendine gelirsin diye ama so-sonra sen birden beni öpmeye başladın ve bende karşı koyamadım "dedi ağladığı için kesik kesik anlatarak.

"Hayır bu.. bu olmuş olamaz "dedim kendi kendime deli gibi o aradan oraya yürürken.

Evet olamazdı. Ben bunu Arya 'ya asla yapmam yapamam. Aklıma gelen şey ile durdum.

Arya!

Ona geleceğimi söyledim ama gitmedim. Orda öylece durmayı kesip ağlayan Hale 'yi ve olanları umursamadan odadan çıkıp üst kata koştum.

Bizim odamızın kapısını hızla açarak

içeri girdim ama Arya yoktu. Yatak boş ve hiç bozulmamış gibiydi. Belki banyodadır deyip kapıyı çalacağım esnada zaten aralık olan kapıyı itip içeri girdim ama burası da boştu. En son giyinme odasına bir umutla girdim ve o an karşılaştığım şey ile ikinci şokumu yaşadım. Dolabın Arya 'ya ait olan kısmın çoğu boştu ve dolabın köşesinde her zaman duran valiz yoktu.

Sanki ruhum çekilmiş, nefes alamaz olmuştum. Arya yoktu üstelik eşyaları da yoktu ve bunun anlamını düşünmek bile istemiyordum. Sendeleyerek arkamı döndüğüm de Arya 'nın dün giydiği elbise paramparça bir halde yerde duruyordu. O an kalbim bugüne kadar hiç atmadığı kadar korkuyla atmaya başlamıştı.

Görmüştü! Hale ile o halinizi görmüş ve gitmişti. Bu gerçek yüzüme acı bir şekilde vursa da kabullenemiyordum.

Son bir umut diyerek aşağı Avşin 'ni bulmaya gidecekken duyduğum seslerle hızla büyük balkona doğru değiştirdim yönümü.

Seniha Hanım ve Avşin ağlıyordu.

"Anne "dedim tüm bakışları üstüme çekerek.

O an fark etmediğim babam hızla yanıma geldi ve yüzüme bugüne kadar görmediğim bir öfkeyle baktı. Tam elini kaldırıp vuracağı sırada annem kolundan tutmuş buna izin vermemişti.

"Yazıklar olsun lan sana!! Bunu o masum kıza nasıl yaparsın? Sen nasıl bir adamsın ulan adam mısın sen? Haa! " diye bağırdı.

Yumruklarımı sıkıp dilimi dişimin arasına koyup ısırdım. Çok ağır konuşan babama karşı gelmek ve olayları daha fazla alevlendirmek istemiyordum.

"Kadir sakin ol dur bir dinleyelim oğlanı "dedi annem endişe ile.

"Neyi dinleyeceğim Esma, her şey ortada değil mi zaten? " dedi hala öfkeyle.
"Yiğit ağamız yine yapmış yapacağını "diye devam etti.

"Oğlum neler oluyor bunun bir açıklaması var mı?"dedi annem

Oda bana kızgındı şu an herkesin olduğu

gibi ama ben bile ne olduğunu tam bilmiyordum.

"Ben.. "dedim ama devamı gelmedi.

Seniha Hanım ağlayarak bana doğru geldi ve önümde durdu.

"Sen onu hep üzdün, tek bir gün bile mutlu etmedin o seni.. seni "dedi ama "Seniha teyze "diyen Avşin ile sözü yarım kaldı.

"Bul Yiğit ağa, kızımı nerde nasıl bulursan bul yoksa kimse seni elimden alamaz "dedi yakama yapışarak.
Yakamı öfkeyle bırakıp benden uzaklaştı ve tekrar eski yerine oturup ağlamaya devam etti.

Ne yapacağımı bilmez bir şekilde öylece durdum. Kafam karışık beynim durmuştu ve ben hem içimde oluşan sızıyla hem de kafamdaki düşüncelerle nasıl bu işin içinden çıkacağımı bilmiyordum. Neler olduğunu bilmezken bunu nasıl çözeceğimi bile bilmiyordum. Hele ki sol tarafımdaki sızı her geçen saniye daha da artarken.

Herkesin bakışları arasında durmayı

kesip hızla geldiğim gibi yukarı çıkmaya başladım. Hale ' nin odasının önüne gelip neler olduğunu öğrenmek için içeri gireceğim esnada aralık olan kapıdan duyduğum şeylerle öfke tüm benliğimi sarmış, içim sinirden kaynamaya başlamıştı ve az sonra da patlayacaktım. Hem de çok kötü bir şekilde....

****

O gün her şeyi öğrenmiş ve gerekeni yapmıştım. Bizimkilere bir şey söylemeden kendimi dışarı atıp Arya ' yı aramaya başladım. Akşam eve elim boş dönünce avludan gelen yüksek sesle hızla içeri girdim ve Arya ' nın amcası Kerim amcayla yüz yüze geldim. Üstüme yürüyüp bağırıp çağırdı ve gitti. Ertesi gün babamın odasından çıkarken tekrar gördüğümde yüzüme bakmadan yanımdan çekip gitmişti. Hala bana öfkeli olsa da daha sakin görünüyordu. Bunun anlamını çözemesem de uğraşacak vaktim olmadığından umursamadım.

Günler sıkıntılı ve benim için acı dolu geçmişti. Bir haftadır sanki hiç yaşamıyor ve nefes alamıyor gibiydim. Onsuzluk canımı yakıyor, ruhumu öldürüyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemiş canım

bu denli acımamıştı. Onu kokusunu ve varlığını çok özlemiştim. Bu sefer çok farklıydı. Daha önce amcasının evine gitmişti ve yine böyle hissetmiştim ama bu sefer daha fazla ve yoğundu her şey. Çünkü nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmiyor merak ediyordum. Bu durum canımı sıkıyor sürekli öfkeli ve asabi olmama sebep oluyordu. Ona o kadar alışmışım ki kokusu ve sıcaklığı olmadan uyuyamıyor, huzur bulamıyordum. Bir haftadır doğru dürüst uyumadığım için göz altlarım morarmış ve çökmüştüm.

İşlerle bile çok ilgilenmiyor, umursamıyordum. Düşüncelerle dolu olan kafam almıyordu. Yine odamda boydan pencerenin önünde boş boş oturuyordum. Yavaş yavaş karanlık çökmeye başlamıştı. İşte içimdeki karanlığa eşlik eden onsuz bir akşam daha olmuştu.

Başımın ağrısına ve düşüncelerin ağırlığına daha fazla dayanamayıp oturduğum yerden kalkıp odadan çıktım ve kendimi şirketin dışına attım. Temiz havayı içime çekip kafamı gökyüzüne doğru kaldırdım ve gündüzün mavisinden gecenin siyahına dönen gökyüzünde Arya ' nın yüzünün

yansımasını görür gibi baktım.

"Nerdesin be güzelim, neden bulamıyorum seni? " dedim gökyüzüne doğru.

Derin bir nefes alıp arabama doğru yürüdüm ve konağa doğru sürdüm. Konağa vardığımda arabadan inip anahtarı kapıda duran adama verip içeri girdim. Kimseyi görmek istemediğimden direk odama gittim. Odaya girdiğimde içime dolan kokusu artık yoktu. Onun gibi kokusu da beni bırakıp gitmişti. En azından onlarla avunup yetinmeye çalışırken yastıkta çarşafta ve en son giydiği geceliğinde de kokusu uçup gitmişti.

Onun yokluğuyla çökmüş, eskisinden daha da ruhsuz ve soğuk biri olmuştum. Arya varken bunları yavaş yavaş atlatmaya başlamıştım ama onun gidişiyle eskisinden daha beter bir adam olmuştum. Şimdi anlıyorum ki Arya ' nın varlığı bana iyi geliyor hiç kimsenin yanında olmadığım gibi onun yanında rahat ve içten biri oluyordum. Bu durum ilk başlarda canımı sıkmış ve istememiş olsam da daha sonraları alışmıştım.

Gitmişti, kaçmıştı benden. Haklıydı!
Çok kırdım onu çok yaraladım. Ama bu son olanlarda benim de suçum yoktu.
Ne yapacaktım, onu nasıl bulacaktım?
Bilmiyorum.

Daha fazla onun olmadığı bu odada kalamayıp terasa gittim. Arya burayı çok severdi. Onun adı ve onunla ilgili olan her şey yüzümde ben farkında olmadan bir tebessümün oluşmasına neden oluyordu. Tıpkı şu an olduğu gibi!

Çok nadir içtiğim sigaramdan bir dal alıp yaktım. Gözlerim gecenin karanlığında derinlere dalarken çok sevdiğim bir kitapta okuduğum bir şiir geldi ansızın aklıma. Dudağımın arasındaki sigaradan bir nefes çekip geri bıraktım ve mırıldanmaya başladım.

"Bu yaralı gönlüm sensiz dayanmıyor artık kadın.
Bu yürek artık sensiz uslanmıyor.
Gel artık sözcüklerim tükenmek üzere.
Dilim adını anmaktan yoruldu
Saatlerdir diz çöktü sensizliğe
Gel uğra ne olursun gözlerimdeki şehre"

Sözcükler içimdekileri anlatıyordu sanki.

Biten sigarayı söndürüp tekrar odama gittim. Bir haftadır olduğu gibi yine soğuk yatağa uzanıp onun kokusunu aradım ama yoktu. Bir süre gözlerim kapalı onu o güzel yüzünü hayal ettim taki kapının açılma sesiyle. Gözlerimi açıp doğruldum.

"Gelebilir miyim abi? " diye soran Avşin ' e kafamı salladım.

Konuşacak halim ve gücüm yoktu. Yorgun ve bitik bir haldeydim. Avşin gelip yanıma oturdu ve bir süre hiç ses çıkarmadan öylece etrafta gezdirdi gözlerini.

"Nasılsın abi? " dedi sessizliği bozarak.

"Kötü desem bu hoşuna gider değil mi? " dedim alay ve sitemle.

"Hayır abi seni böyle üzgün ve mutsuz görmek aksine hiç hoşuma gitmiyor canımı yakıyor "dedi üzgün bir şekilde.

Sessiz kalıp cevap vermedim ve kafamı eğip dirseklerimdeki ellerime yasladım. "Biliyorum başta seni çok suçladık bunun için çok kez özür diledim, sende affetsen artık olmaz mı? " dedi masum

bir ifadeyle.

Bir haftadır ilk defa yüzümde küçük bir tebessüm oluşmuştu. Onun bu haline dayanamayıp Avşin ' in omuzuna kolumu atıp kafasını göğsüme yasladım ve saçlarına küçük bir öpücük kondurdum.

"Bu affettin demek mi oluyor? " dedi.

"Sus biraz Avşin "dedim yalandan kızarak.

"Tamam anladım ama susmayacağım abi. Bu gece yanında olup kafanı şişireceğim"dedi.

Kafamı dağıtmak istiyordu ama boşunaydı. Arya ' nın olmadığı bir anda mutlu olamaz gülemezdim. Cevap vermeyeceğimi anlayan Avşin kafasını kaldırıp yüzüme baktı.

"Onu özlüyorsun değil mi? " dedi.

Gözlerimi kaçırıp cevapsız bıraktım sorusunu ama içimdeki ses ' evet hemde çok özledim ' diye haykırıyordu.

"Sana bir şey sormak istiyorum ama

tepkinden çekiniyorum abi? " dedi biraz tedirgince.

"Sor bakalım meraklı cadı " dedim onu teşvik ederek.

Hafif bir tebessüm etti ve daha sonra ciddi bir ifadeyle baktı.
"Arya ' yı seviyor musun? " dedi.

Şu bir haftada kendime sorduğum soruyu sormuştu Avşin. Bunu birçok kere sormuştum kendime. Arya ' yı seviyor muyum? Daha önce hiçbir kadına duygu beslemediğimden sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Başından beri ona karşı bir şeyler hissettiğimi biliyordum ama bu aşk mıydı? İşte bunu ayırt edemiyordum.

O varken mutlu olmam, çok az gülen ben ona bakarken veya düşünürken yüzümde ister istemez bir gülümsemenin olması, adı dahi geçse kalbimde oluşan değişiklikler ve yokluğunda eksik hissetmem bunların hepsi onu seviyorum anlamına geliyorsa evet ben Arya ' yı SEVİYORUM.

Hala benden cevap bekleyen ve yüzüme dikkatlice bakan Avşin ' e çevirdim

bakışlarımı .

"Ona karşı hep bir şeyler vardı ama sevmek miydi bilmiyordum " dedim.

"Peki şimdi, şimdi biliyor musun? " diye sordu.

Bakışlarımı duvarda sabitleyip içimde dolup taşan duygularla fısıldadım. "Biliyorum "diye.

"Onu özlüyorum, yokluğu canımı yakıyor. Kaç gündür yaşıyor muyum onu bile bilmiyorum. Sanırım insan kaybedince anlar sözünü yaşıyorum"diye devam ettim yüzümdeki acı tebessüm ile.

Günlerdir ilk defa içimdekileri birine anlatıyordum. Avşin yanımdan kalkıp Arya ' nın başucunda ki çekmeceyi açtı ve içinden bir defter çıkardı. Ben ne olduğunu anlamaya çalışır bir şekilde ona bakarken tekrar gelip yanıma oturdu. Elindeki defteri sıkıca tutup kafasını kaldırdı ve gözleri dolmuş bir şekilde yüzüme baktı.

"B-bu defter Arya ' nın" dedi.

Onun adı geçince kalbimin hızı ikiye katlanmış, göğsümü acıtırcasına atmaya başlamıştı. Ben defterin içinde ne olduğunu merak ederken bir an önce alıp bakmak için can atıyordum. Her zaman sabırsız bir adam olmuşumdur ama bu çok farklıydı. Sevdiğim kadına ait olan bu defter hem heyecanlandırmış hemde merak ettirmişti.

"Bunun içinde ne olduğu merak ettiğini görebiliyorum abi. Bu defterin içinde Arya ' nın sevdası var"dedi gözünden düşen yaşlarla.

Arya ' nın sevdası mı, ne demek oluyordu bu şimdi?

Avşin defteri bana uzattı ve açmamı bekledi. Defter elinden alıp bir süre siyah kalın kabına dokundum. Onun elinin değdiği bu defterin içindekileri çok merak etsem de önce tüm gücümü topladım daha sonra yavaşça açtım.

İlk sayfada kara kalemle çizilmiş küçük bir çocuk vardı yüzü yabancı gelmeyen. Daha dikkatli incelediğimde bu çocuğun ben olduğunu anlayınca şaşırdım. Daha sonraki sayfaların tümünde benim kara kalemle çizilmiş

resimlerim vardı. Her bir sayfada bir resim ve küçük birer not vardı. En son sayfada düğün günü çekilmiş yüzümde küçük ama sahte bir tebessüm olan bir resmim vardı ve kara kalemle çizildiği için birkaç yeri leke olup akmıştı. Sanki ıslanmış gibiydi. İşte o an aklıma gelen şey ile kalbim sıkıştı, nefes alamaz oldum. Bu lekeler Arya ' nın göz yaşlarıydı. Ağlaması hem de benim yüzümden ağlaması içimde acı bir sızının akıp gitmesine neden olmuştu.

"Bu defterin her bir sayfası seninle dolu. O seni hep sevdi abi, hem de umutsuzca hiç vazgeçmeden sevdi " dedi Avşin.

Gözlerimi yumup öğrendiklerimi hazmetmeye çalıştım. Ben ne yapmıştım böyle? O beni severken onu çok defa üzüp kırmıştım ki şu an bunun için kendimden nefret ediyor içimden kendime küfürler ediyordum. Hiç hak etmemesine rağmen birçok kere ağır sözler söyleyip canını yaktım ve onu ağlattım. Pişmanlık tüm benliğimi sararken yaşadığı acıları sanki şu an içimde hisseder gibi canım yanıyordu.

Defteri kapatıp derin bir nefes aldım.

"O beni severken ben onu hep üzdüm ve kırdım. Onu bulsam bile beni asla affetmeyecek "dedim umutsuzca.

"Hayır abi sakın pes etme hala bir umut var sizin için " dedi Avşin.

"Onu bulamıyorum nerde olduğunu nasıl olduğunu bilmiyorum Avşin, ne umudundan bahsediyorsun?"dedim içimden taşan öfkeyle.

Bu öfke kendimeydi. Kendi aptalığıma ve sevdiğim kadının canını yakışımaydı. Ayağa kalkıp üstümü değiştirmeye gideceğim sırada Avşin ' in fısıltı ile söylediklerileriyle donup kaldım.

"Ben Arya ' nın nerde olduğunu biliyorum "

Hızla ona dönüp şaşırmış bir şekilde ona baktım.

"Sen.. sen biliyor musun? "

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı gözlerindeki korkuyla birlikte.

"Evet " dedi.

Duyduğumu doğru anladığıma emin olmak için gözlerimi yumup bir süre bekledim.

"Ne zamandır biliyorsun, neden söylemedin bana? " dedim dişlerimi sıkarak.

"A-bi vala ben de yeni öğrendim" dedi kekeleyerek.

Bu meseleyi sonraya bırakıp Avşin ' e doğru yürüdüm.

"Nerede? " dedim.

Arya ' nın gittiği yeri öğrendiğimde şaşkınlıkla bakakalmıştım. Ne yani, bunca zaman yakınımda mıydı? Hem de benim sürekli gittiğim ama hiçbir zaman tahmin etmeyeceğim yerde.

"Seninle sonra konuşacağız "dedim Avşin ' e ve ceketimi alıp hızla çıktım.

Saat gecenin yarısı olmasını umursamadan arabama binip sevdiğim kadına bir an önce kavuşmak için beklemeden yola koyuldum.

Gidiyordum, onu bulmaya ve almaya

gidiyordum. Bu sefer hiçbir zaman ayrılmamak üzere....

****

Çok üzgünüm canlarım bölüm çok gecikti biliyorum ama inanın yazmak için ne fırsatım oluyordu nede kafamı toparlayabiliyordum.
Yeni bir şehir yeni bir yaşam ve yeni insanlar beni çok yordu. Ayrıca alışma süreci ve ailemin yokluğu karışık duygulara sürüklüyor beni. Biraz kötüyüm ama zamanla alışıp, atlatacağım inşAllah. Lütfen bana kızmayın ve anlayışla karşılayın.

Ayrıca bölüm pek içime sinmedi hata hiç sinmedi ama sizi daha fazla bekletmek istemediğim için yazdım daha sonra kafamın yerinde olduğu ve toparlandığım bir zamanda düzenleyip daha iyi bir şeyler yapmaya çalışacağım. Maalesef ki evimde olduğu gibi burda yazabileceğim sessiz sakin ve ilham gelecek bir köşem yok o yüzden bir süre sonra alıştığımda inşAllah daha verimli olacak ve rahat edeceğim.

Birde aranızda Mardin de yasayan varsa ben dört sene boyunca burdayım

%45

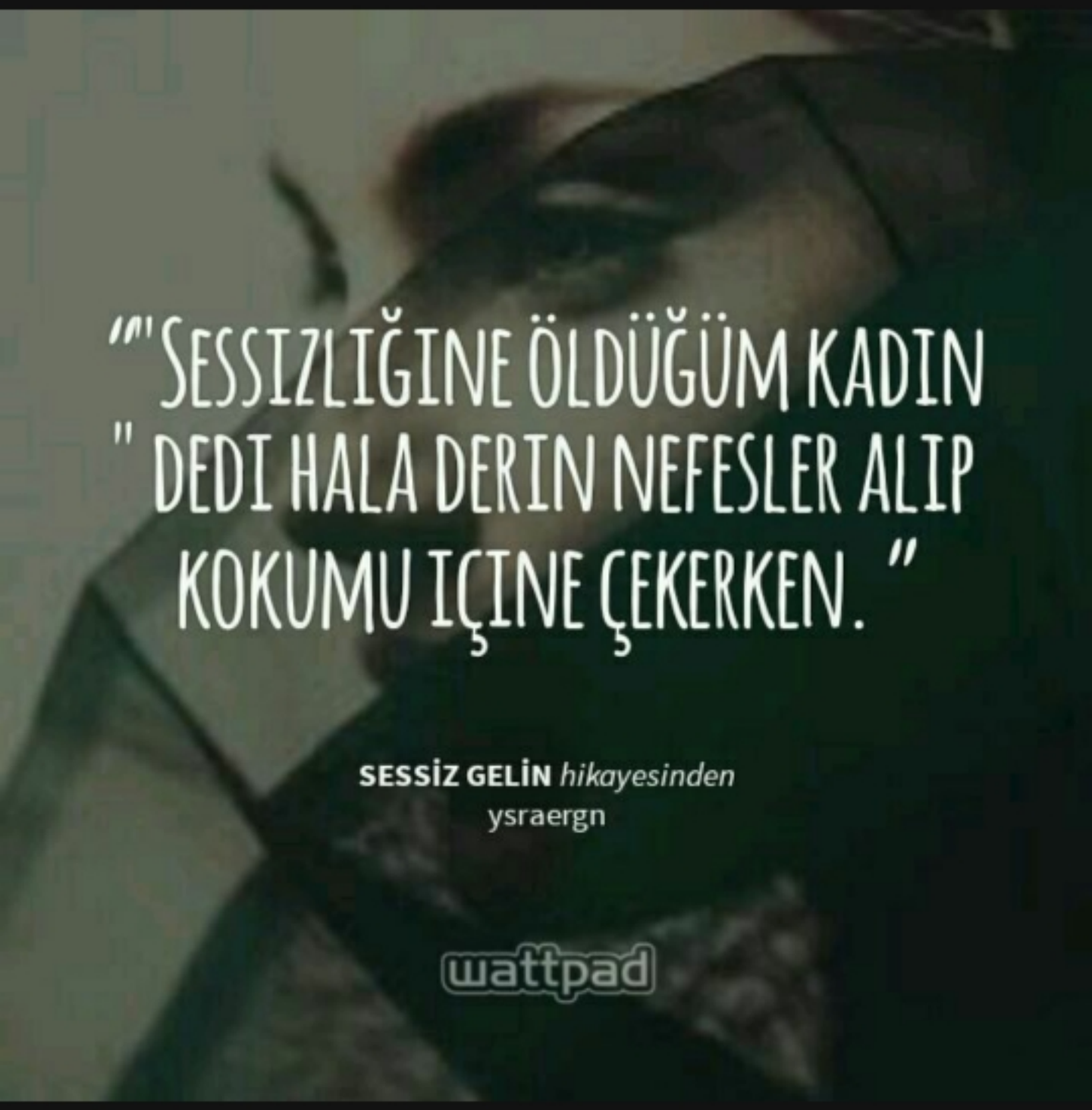
"SESSIZLIĞINE ÖLDÜĞÜM KADIN
" DEDI HALA DERIN NEFESLER ALIP
KOKUMU IÇINE ÇEKERKEN. "
SESSİZ GELİN hikayesinden
ysraergn
wattpad

22. BÖLÜM

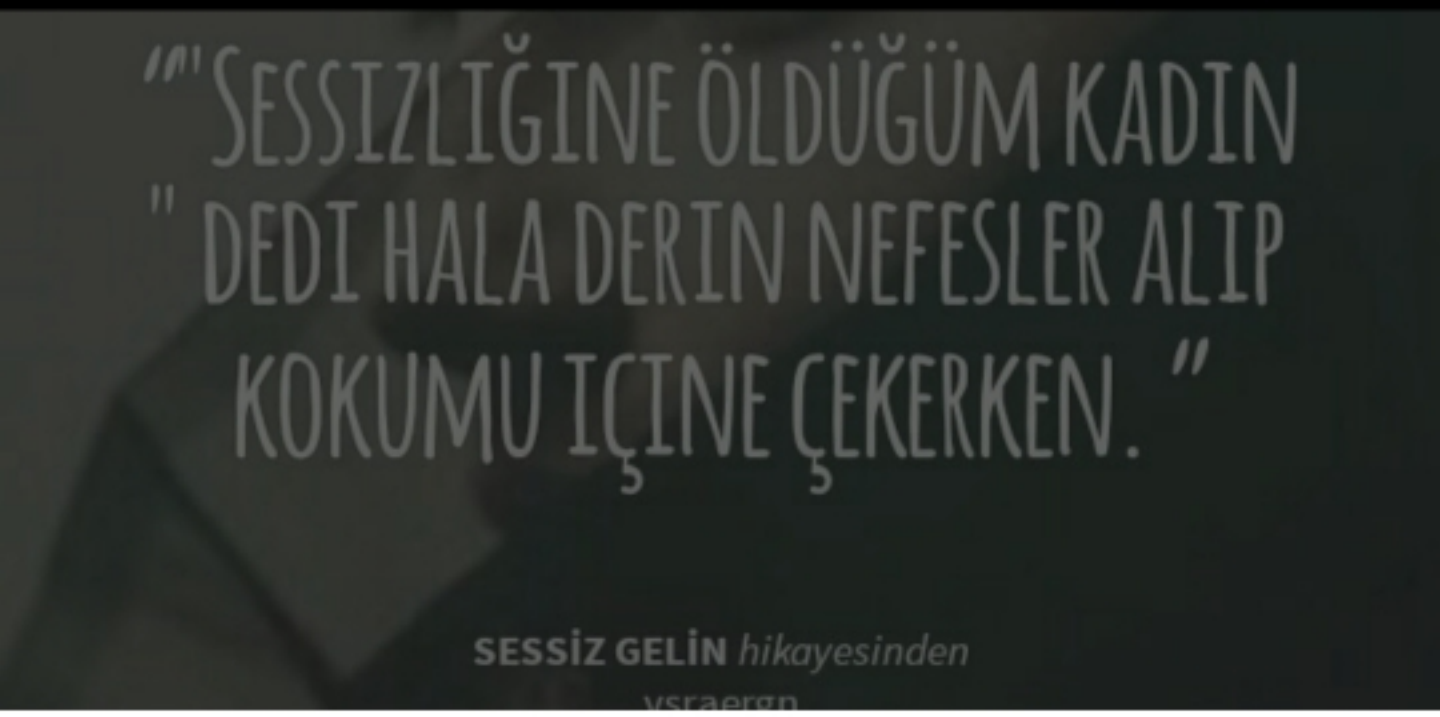

22. BÖLÜM

315 Bin ★ 10,1 Bin 2,6 Bin

Acı sarmışsa her bir tarafını, ruhun, kalbin ve bedeninin tüm uzuvları işlevsiz olup adeta bitkisel hayata geçiş yaparsın. Ne yediğin yemekten tat alır, nede uyuduğun uykudan huzur bulursun. Bir ruh hastası gibi boş gözlerle öylece tüm gün oturur bir noktaya bakar ve kendine acı çektirirsin. Acılarını düşünmek istemezsen bile her an beyninin bir köşesinde pusuda bekleyip fırsatı bulduğu an üşüşür her bir hücrene. Sana kalan da bu saldırıyla savaşmak olur.

Tam mutlu oldum her şey yoluna girdi derken bir anda her şey tepe taklak olur ve sen ne olduğunu anlamadan dişinle tırnağınla kazıyıp inşa etiklerin bir bir

yıkılıp enkaza döner, tabi sende o enkazın altında kalan bir ceset. Bedeni yaşayan ama ruhu ölmüş bir ceset!

Tam bir haftadır çiftlik evinde tek başıma içimdeki aşk ve beynimdeki düşüncelerle savaşıyordum. O günü her hatırladığımda sanki kalbime hançerler saplanıyordu. Artık göz yaşlarım tükenmişcesine tek damla bile akmıyor ağlayamıyordum. Canım hiç olmadığı kadar yanıyordu.

Oturduğum yerden kalkıp mutfağa doğru gittim ve günlerdir yaptığım gibi yemeğimden iki lokma yiyip tabağımı bıraktım. Şu bir haftada hem ruhum hemde bedenim çökmüştü. Derin bir nefes alıp biraz hava almak için dışarı çıktım. Bahçede olan çardağın ilerisinde ki güzel manzaraya dönük bir şekilde öylece durdum. Yine aynı düşünceler ve aynı kişi beynim ve kalbimde gezinirken üşüdüğümü fark ettim. Ne kadar süre burda olduğumu bilmiyordum ama saatin geç olduğunu hatta gece yarısına geldiğini havanın dahada kararmasıyla anlamıştım. Artık içeri dönmeye karar verdiğim esnada arkamdan duyduğum o ses beni hem şoka uğratmış hem de yakıp kül etmişti.

"Arya "

Dönmedim.

Sadece bekledim.

Bana doğru geldiğini hissettiğim an kalbim sanki göğsümü yırtmak ister gibi çarpmaya başladı. Ellerim titriyor, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Bedenini tam arkamda hissettiğimde ise gözlerimi sıkıca yumdum.

"Arya ' m" dedi tekrar beni benden alan sesiyle.

Yine dönmeyip tepki vermedim. Eğer dönersem biliyorum ki dayanamazdım. Gözlerimi açıp biriken yaşların bir bir düşmesine izin verdim. Boğazıma kadar gelen hıçkırığı zorla bastırıp elimle ağzımı kapattım.

Bana biraz daha yaklaştı ve nefesini ensemde hissetmeye başladım. İşte bu benim bitiş noktam, direncimin kırılma sebebiydi. Bir adım uzaklaşıp hızla ona döndüm. Gözlerim gözlerine değdiği an içim titremişti. Hasret, kırgınlık, acı ve aşkın yoğunlaştığı gözlerimde oda özlem

ve farklı duygularla bakıyordu. Ellerini kaldırıp yüzüme koyacağı sırada bir adım daha uzaklaştım ve bana dokunmasına izin vermedim.

Gözlerinde beliren acı ile,
"Benden uzaklaşma. Yokluğunla geçirdiğim azap dolu bir haftadan sonra hasret kaldığım o güzel yüzünden mahrum etme beni" dedi.

Ne olmuştu bu adama, neler diyordu böyle? Bilmesem beni sevdiğini ve bu yüzden acı çektiğini düşüneceğim. Fakat gözlerindeki duygular ve en belirgin olan acı ile hasret kafamı karıştırmıştı.

Ellerimi harekete geçirdim ve,
"Nerden öğrendin burda olduğumu ve neden geldin?" dedim tüm güçsüzlüğümle.

"Sana, ait olduğum kadına geldim " dedi.

Öfke ve acıyla hızla kollarımı kaldırıp,
"Sen bana ait değilsin, hiçbir zamanda olmayacaksın!" dedim.

Gözlerimdeki yaşlar dahada şiddetlenmişti. Bana yaklaşıp elini yüzüme koydu ve düşen bir yaşı sildi.

"Ağlama Arya ' m! Dayanamıyorum. " dedi onunda canı yanıyormuş gibi.

Gözlerimin içine derin bir şekilde bakıp, "Ben sana aitim hep olduğu gibi " diye devam etti bir süre sonra.

Alayla gülüp elini yüzümden çektim. "Ağlamamamı bugüne kadar canımı yakıp beni ağlatan sen mi söylüyorsun? "dedim ellerimle, diğer söylediğini umursamayarak.

Bugün ona olan tüm öfkemi bir bir kusuyor ve yaptıklarını yüzüne vuruyordum. İçimde tüm birikenler bugün dışarı çıkıp bir ok gibi sevdiğim adamı hedef alıyordu. Canı yanıyordu ve bu yüzden benimde canım yanıyordu ama biliyorum ki eğer şimdi her şeyi söyleyip içimi dökmezsem bir daha yapamazdım.

"Evet. Bugüne kadar canını yakıp seni ağlatan adam şimdi ise sen ağlıyorsun diye canı yanıyor"dedi.

Yiğit ' e ne olmuştu bilmiyorum ama bu söyledikleri sanki aşık bir adamın sözleri gibiydi. Ama hayır! Yiğit aşık bir adam

değildi ve olmayacağını da biliyordum fakat yinede kafam karışmıştı.

"Bu sen değilsin" dedim ellerimle.

Yüzündeki acı tebessüm ile,
"Biliyorum inanamıyorsun ama artık her şeyin farkına vardım. " dedi.

"Evet sana inanmıyorum çünkü bana söz verdiğin halde sözünü tutmadın, her şey güzel olacak dedin ama dahada berbat oldu şimdi sana nasıl inanabilirim " dedim ellerimle.

"Haklısın ama son olanların bir açıklaması var hiçbir şey görüldüğü gibi değil. Üşüyorsun hadi içeri girip konuşalım " dedi.

Elimden tutacağı sırada kendimi geri çektim.
"Hayır istemiyorum, git burdan " dedim ellerimi kullanarak.

"Asla! Seni bulmuşken asla gitmem " dedi kararlılıkla.

Ellerimi kaldırıp,
"Söyleyeceğin hiçbir şeye inanmayacağım o yüzden git "dedim

sinirle.

Arkamı dönüp eve gireceğim sırada Yiğit kolumdan tutup beni durdurdu ve ne olduğunu anlamadan beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. Olayın şokuyla birkaç saniye öylece kaldım. Kendime geldiğim an kollarının arasından çıkmak için uğraştım ama o kadar sıkı sarılmıştı ki kıpırdayamıyordum.

"Rahat dur Arya. İstesen de bırakmam seni "dedi başını boynuma gömdüğü için boğuk çıkan sesiyle.

Debelenmeyi bırakıp karşılık vermeden öylece bekledim ama içime dolan kokusu başımı döndürmüştü. Yiğit 'e fark ettirmeden kokusunu bol bol içime çekip ona olan özlemimi azda olsa gidermeye çalıştım. O ise saklamadan derin derin nefesler alıyor, sanki elinden kayıp gidecekmişim gibi beni sıkıca kendine bastırıyordu. Bir süre sonra kollarının gevşemesiyle fırsat bulup uzaklaştım ondan.

"Arya'm.. " dedi ama konuşmasına izin vermeden ellerimi harekete geçirip, "Git burdan " dedim ve arkamı dönüp içeri girdim ve kapıyı kapattım.

Sırtımı kapıya dayadım ve derin derin nefesler aldım. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki elimi bastırınca sanki avucumun içine doluyordu. Onu görmek, sesini kokusunu duymak kalbimin ritmini bozsa da bir yandan da acı vermişti. Çünkü onu görmek, o geceyi ve bana yaptıklarını gözümde tekrar canlandırmıştı.

Kapının çalmasıyla irkilip refleks olarak uzaklaştım ama daha sonra duyduğum ses ile hem rahatlamış hemde sinirlenmiştim.

"Arya benden kaçma aç kapıyı konuşalım "

Bir şey diyemediğim için sessizce bekledim.

"Arya!! " diye bağırdı bu sefer.

Sinirlenmişti. Aslında bu eskiden olsa korkmama neden olurdu ama şu an umrumda değildi. Çünkü bende en az onun kadar sinirliydim.

İçeri geçip televizyonu açtım ve onun seslenip kapıya vurmasını umursamadan oturdum ama baktım olmuyor ve

vazgeçmiyor hırsla kalkıp çekmecelerden deli gibi kalem ve kağıt bulmak için karıştırdım. Sonunda not defterine benzeyen siyah deri kaplı bir defter ve içinden bir de kalem bulunca hemen elime alıp yazmaya başladım daha sonra kağıdı koparıp buruşturdum ve kapının hemen yanında olan pencereye doğru gidip kağıdı pencereden attım.

Ona burdan gitmesini bu sefer yazarak söyledim. Gerçi gideceğini pek sanmıyorum ya neyse.

Bir süre sonra sesler kesilince kapıya doğru gittim ve pencereden büyük bahçeye bakıp etrafı kolaçan ettim. Görünürde kimse yoktu. Gitmişti. Gitmesini ben istemiş olsam da yinede içim burkulmuştu. Küçük bir sızı hafiften kalbimden ruhuma doğru akıp giderken aynı zamanda gözlerimden dolup taşan yaşlardan biri de yanağımdan boynuma doğru akıp gitmişti.

Tekrar gidip koltuğa otururken siyah ince örtüyü üzerime çekip kollarımı bacaklarıma sardım. Artık ekim ayına girdiğimiz için havalar hafiften soğumaya başlamıştı.

Ben Yiğit ' i düşünürken birden kopan gök gürültüsüyle yerimden sıçrayıp korkuyla atan kalbimi sakinleştirmek için elimle bastırdım. Hafif perdesi aralık olan boydan cama bakınca şiddetli bir şekilde yağmurun yağdığını gördüm. Bakışlarım bir süre yağmurun hızla yere çarpmasına takılırken duyduğum gürültü ve sesle korkuyla dikleşip koltuktan indim. Kalbim korkuyla ağzımda ata ata camın önüne gittim ve camdan az uzak durarak dışarıyı görmeye çalıştım ama hiçbir şey görünmüyordu. Biraz daha yaklaşıp perdeyi iyice araladım. Bakışlarımı dışarda gezdirdim ve kimse var mı diye etrafa baktım. Bir şey bulamayınca geri çekilip tam perdeyi kapatacağım sırada dışarda ki sandalyede oturan Yiğit ' i görünce önce rahatlasam da daha sonra gitmemiş olması ve orda öylece yağmurun altında durup ıslanması öfkelendirmişti beni. Bu adam bu yağmurda neden dışarda oturuyordu? Üstelik üstünde sadece gömleği vardı. Sinirle soluyup cama iyice yaklaştım. Böyle kalırsa hasta olacaktı ama onu içeri almam için yapıyorsa bunu asla yapmayacaktım. Kafasını kaldırıp benim olduğu tarafa bakınca kendimi geri çekip duvara yaslandım. Dışarda olup yağmurda ıslanması ve sonra hasta

olursa diye içimden geçen tedirginliği umursamadan yukarı kata kaldığım odaya çıktım. Ona burdan gitmesini ve daha fazla yağmurda kalmamasını söylemek istesem de bunun yapmam için yanına gidip işaret diliyle konuşmam lazım tabi birde onu düşündüğümü bilmesini istemiyor bu yüzden umursamaz olmaya çalışıyordum. Tabi başarabildiğim kadar.

Yatağa oturup sırtımı başlığa dayadım. Aklım hala ondayken rahat olamıyor, âdeta diken üstündeydim. İçim içimi yerken yatağın yanındaki çekmecenin üstünde telefonuma takıldı bakışlarım. Elime alıp Yiğit ' e mesaj yazdım.

'***Neden halâ burdasın?'*** yazıp gönderdim.

Bir süre bekledikten sonra mesaj sesi ile bakışlarım telefonu buldu.

'Seni almadan gitmem Arya bunu aklına sok! '

'Seninle hiçbir yere gelmeyeceğim Yiğit, git burdan ' yazdım ve gitmesini umarak bekledim.

Kaç gündür doğru dürüst uyuyamadığım

için göz kapaklarım iyice ağırlaşmaya başlıyordu. Birkaç dakika sonra bildirim sesiyle kendime gelip hemen açtım.

'Hayır '

Sinirle telefonu fırlatıp yatağın içine girdim ve içimden Yiğit ' e sövmeye başladım. Aptal adam ona üzülüp içeri alacağımı sanıyorsa yanılıyordu.
Ne hali varsa görsün.

Çakan şimşekle ve yağmurun şiddetlenmesiyle daha fazla dayanamayıp odanın Yiğit ' in olduğu taraftaki pencereye doğru gittim. Biraz önce oturduğu yer boştu ve etrafta da gözükmüyordu. Herhalde arabaya binmiştir diye düşünüp tekrar geri yatağa girip yorganı boğazıma kadar çektim. Pek uyuyabileceğimi sanmasam da gözlerimi yumdum.

****

Sabah gözümü açtığımda güneşin odayı aydınlattığını gördüm. Gün aydınlanmıştı ama benim içim hala gece gibi karanlık ve ıssızdı.

Gece ara ara uyanıp tekrar huzursuz

uykuya bırakmıştım kendimi ve böylece bir sabahı daha etmiş oldum. Yataktan kalkıp pencerenin karşısına geçtim ve çatıdan damlayan yağmur birikintisine takılınca gözüm dün gece olanlar aklıma bir bir üşüşmeye başladı. Yiğit ' in hala burda olduğunu düşününce kalbimin hızı artmış heyecanlanmıştım. Acele ile üstümü değiştirip aşağı indim ve dış kapıya koştum. Dışarı çıkıp etrafa baktım ama görünürde ne Yiğit ne de arabası vardı. Ne yani gitmiş miydi? Asılan yüzümle birlikte tekrar içeri girdim. Kahretsin yine gözlerim dolmuştu. Bir yandan gitsin istiyor bir yandan da gitmesin hep yanımda kalsın istiyordum. Karmakarışık olan duygularım artık yormaya başlamıştı beni.

İştahım olmadığı için mutfağı es geçip salona doğru yürüdüm. Sehpanın üstünde duran defteri alıp yarım bıraktığım resmi çizmeye devam ettim. Yiğit ' in yakışıklı yüzünü çizerken yine farkında olmadan ağlamış gözümden düşen yaş kara kalem resmin üstüne düşmüştü. Parmağımı biten resmin üstünde gezdirip içimdeki sevdayı biraz daha harladım. Ne yaparsa yapsın bu adamı sevmekten kalbim vazgeçmiyordu. Belki aptallık belki saflıktı ama ne

kalbime ne de aklıma söz geçiremiyordum çünkü mantıklı olan akıl bile konu aşk oldu mu işlevsiz kalıp çalışmıyordu.

Birden dışardan gelen şiddetli bir ses ile ne olduğunu anlamak için koşar adımlarla dışarı çıktım ve o an gördüğüm görüntü ile sanki ruhum bedenimden çekildi. Yiğit arabayla ağaca çarpmış ve başı direksiyonun üstüne düşmüş bir şekilde kaportasından duman çıkan arabanın içinde hareketsizce duruyordu. Görevini unutan bacaklarım sonunda kendine gelince Yiğit ' e doğru koşmaya başladım. Arabanın yanına vardığımda kapıyı açmaya çalıştım ama sıkışmıştı. Penceresi açık olan arabadan Yiğit ' i sarsıp uyandırmaya çalıştım ama bir türlü uyanmıyor hareket dahi etmiyordu. Böyle bir dikkatsizliği nasıl yapabildi bilmiyorum çünkü Yiğit çok iyi araba kullanırdı.

Halâ kendine gelmeyen Yiğit beni iyice korkuturken ne yapacağımı bilmez bir şekilde panik halinde tekrar arabanın kapısını zorlayıp açmaya çalıştım. Göz yaşlarım yüzümü ıslatıp görüşümü bulanıklaştırıyordu. Tüm gücüm ile kapıyı açmaya çalışıyordum. En sonunda

açılan kapı ile Yiğit ' e dahada yaklaşıp onu arabadan çıkarmaya çalıştım ama benden ağır ve iri olduğu için bunu yapamadan geri çekilmek zorunda kaldım. Yavaş yavaş kendine gelmeye başlayan Yiğit kıpırdanmaya başladı. Daha sonra kafasını kaldırıp yüzünü buruşturdu ve elini kanayan alnına götürdü. Henüz beni fark etmemişti. Elimi omuzuna koyup beni fark etmesini sağladım. Yorgun ve baygın gözlerle bakıp burda olduğumdan emin olmak ister gibi yüzüme baktı bir süre.

Koluna girip arabadan çıkmasına yardımcı oldum. Omzuma koyduğum koluyla tüm ağırlığını bana vermeden sarsak adımlarla yürüyüp eve girdik. Onu salona götürüp koltuğa oturttum ve yukarıdaki banyoya gidip dolaptan pansuman malzemelerini çıkarıp tekrar Yiğit ' in yanına döndüm. Yanına oturup önce alnına baktım. Çok derin olmasa da baya kanamıştı. Kucağıma bıraktığım malzemelerle önce temizleyip daha sonra da yarayı sardım. Yaptığım süre boyunca bir kere bile bakışlarını yüzümden ayırmayan Yiğit ' in gözlerine bakmamaya özen gösterdim.

Çünkü,

Bakarsam kanarım, bakarsam yanarım, bakarsam kül olurum...

Son bir kez etrafındaki kanları temizleyip, elimi indireceğim sırada Yiğit elimi avucunun içine alıp sıkıca tuttu. O an fark ettiğim şey ile panikledim çünkü eli cayır cayır yanıyordu. Tuttuğu elimi ondan kurtaramadığım için öbür elimi alnına koyup ateşine baktım ama koyar koymaz geri çektim çünkü çok ateşi vardı. Alnını sararken canı yanar diye dikkatli olmaya çalıştığım için fark etmedim. Yanakları hafif kızarmış, gözleri baygınlaşmıştı.

Uzun zamandır gözlerine bakmamaya direndim fakat ben istemeden bakışlarım gözlerine kaymıştı. Gözlerinin içine o kadar sıcak ve yoğun bir şekilde bakıyordu ki bakışları karşısında titremiştim. Gözlerine takılıp kalırken elini kaldırıp yanağıma koydu ve güçsüzce okşamaya başladı. Gözlerim kapanmış onun varlığıyla kendimden geçtim ama daha sonra elinin sıcaklığı aklımı başıma getirmiş onu yukarı kaldığım odaya götürmek için ayaklanıp koluna girdim. Odaya vardığımızda onu direk yatağa yatırıp tekrar aşağı indim.

Bakarsam kanarım, bakarsam yanarım, bakarsam kül olurum...

Son bir kez etrafındaki kanları temizleyip, elimi indireceğim sırada Yiğit elimi avucunun içine alıp sıkıca tuttu. O an fark ettiğim şey ile panikledim çünkü eli cayır cayır yanıyordu. Tuttuğu elimi ondan kurtaramadığım için öbür elimi alnına koyup ateşine baktım ama koyar koymaz geri çektim çünkü çok ateşi vardı. Alnını sararken canı yanar diye dikkatli olmaya çalıştığım için fark etmedim. Yanakları hafif kızarmış, gözleri baygınlaşmıştı.

Uzun zamandır gözlerine bakmamaya direndim fakat ben istemeden bakışlarım gözlerine kaymıştı. Gözlerinin içine o kadar sıcak ve yoğun bir şekilde bakıyordu ki bakışları karşısında titremiştim. Gözlerine takılıp kalırken elini kaldırıp yanağıma koydu ve güçsüzce okşamaya başladı. Gözlerim kapanmış onun varlığıyla kendimden geçtim ama daha sonra elinin sıcaklığı aklımı başıma getirmiş onu yukarı kaldığım odaya götürmek için ayaklanıp koluna girdim. Odaya vardığımızda onu direk yatağa yatırıp tekrar aşağı indim.

Küçük bir kaba sirkeli su hazırlayıp yanına da bez aldım ve vakit kaybetmeden tekrar Yiğit ' in yanına gittim. Yorganı üstüne çekmiş uyuyordu. Hemen yorganı üstünden çektim ve yanındaki boşluğa oturdum. Ateşi vardı ve yorganı boğazına kadar çekmişti. Gözlerini aralayıp bana baktı. Onun bakışlarını es geçip yaptığım sirkeli suda bezi sıktım ve yaraya dikkat ederek alnına bıraktım. Bir kaç defa daha tekrar ettim ama ateşi bir türlü düşmüyordu. Dün gece o yağmurda tek bir gömlekle kalırsa olacağı buydu.

"Arya ' m " diyen fısıltılı sesini duydum.

Sayıklıyor gibiydi çünkü bu kadar ateşle bilincinin tam olarak yerinde olması zordu. Büyük ihtimale bu yüzden kaza yaptı. Ne yapabileceğimi düşünürken aklıma ona duş aldırma fikri geldi ama nasıl yapacağımı bilemiyordum. Bugün sürekli yaptığım gibi tekrar koluna girip onu yataktan çıkardım ve banyoya götürdüm. Şu an dahada kötüleştiği için ağırlığını bana daha çok veriyor ve ben her an düşmek üzereydim. Zar zor banyoda kabine koydum ve üstündeki gömleği çıkarmaya başladım. Ellerim titriyor kalbim hızla atıyordu. Gömleği

çıkarıp kenara attım şimdi sıra en zor kısım olan pantolondaydı. Kafamı kaldırıp Yiğit ' e baktım. Oda bana bakıyor ne yapacağımı merak ediyor gibiydi. Son bir cesaret deyip pantolonu da çıkardım ve suyu soğuğa ayarlayıp açtım. Açar açmaz Yiğit inlemiş ve titremeye başlamıştı.

"Üş-üş -ü-yor-um " dedi dişleri dahi titrerken.

Çıkmaya yeltenmişti ki beline sarılıp onunla birlikte soğuk suyun altına girdim.

"Ar-ya su çok soğuk sen çık " dedi ama umursamadım.

Çıkmayacağımı anlayınca sıkıca belime sarılıp beni dahada kendine çekti. Gözlerim kapalı sevdiğim adamın soğuk suyun bile etki etmediği sıcaklığına bıraktım bedenimi. Kendimi kaptırdığımın farkına varınca geri çekildim. Yiğit bana ne oldu dercesine baktı.

"Ben çıkayım artık sende duş al " dedim ellerimle.

Birazda olsa kendine gelmiş ve ayılmış görünüyordu. Bir şey demesine izin vermeyip banyodan çıktım. Önce acele ile üstümü değiştirdim ve saçlarımı kuruttum. daha sonra ise Yiğit ' in her zaman kaldığı odaya gidip onun için giyecek bir şeyler getirdim.

Evet ben Yiğit ' in ailesine ait olan bu çiftlik evinde kalıyordum bir haftadır. Buraya geleceğim gün tekrar zihnimde canlanırken, aynı şeyleri tekrar yaşıyormuş gibi hissettim.

****

Bir hafta önce

Tüm acılarımı , umutlarımı ve hayallerimi alıp konağın kapısından çıkacağım esnada arkamdan duyduğum ses ile donup kaldım.

"Arya "

Öyle durmayı bırakıp Esma teyzeye döndüm. Bana şaşkın ve korkuyla bakıyordu çünkü çok kötü göründüğümü bilmiyordum. Ağlamaktan şişmiş gözlerim birde elimdeki valiz ile şu an ne olduğunu anlamaya çalışan Esma

teyzenin karşısında bu perişan halimle duruyordum.

"Arya kızım ne oldu, ne bu halin? Hem o elindeki valiz de ne? " diye soruları üst üste sıralayan Esma teyzeyle bir hıçkırık koptu dudaklarımdan.

Hemen bana doğru gelip sarıldı.

"Hadi kızım gel önce konuşalım da ne olduğunu anlat " dedi ve kolumdan tutup beni sedirlerin olduğu tarafa çekti.

Beni oturtup karşıma geçti ve hala şaşkın olduğu her halinden belli olan yüzüyle bana baktı.

"Ne oldu, Arya hadi anlat kızım? " dedi.

Tükenmiş bir şekilde gücümün son kırıntısıyla bütün olanları anlattım. Esma teyze şaşkın ve oldukça öfkeli bir şekilde sonuna kadar beni dinledi.

"Kızım yanlış anlama beni ama Yiğit böyle bir şey yapacak biri değil. Evet serttir ama böyle adilik yapmaz benim oğlum " dedi.

Benim bu halime dayanamayan Esma

teyze elini yüzüm koyup göz yaşlarımı sildi ve,
"Ağlama kuzum dur hele ben Yiğit ' le konuşayım bu işin aslını " deyip tam kalkacağı sırada kolundan tutup durdurdum.

"Hayır Esma teyze böyle bir şey yapma lütfen. Ben.. ben buradan uzaklaşmak, gitmek istiyorum " dedim güçlükle ellerimi oynatarak.

"Olmaz kızım gitmene izin veremem" dedi.

"Lütfen" dedim tekrar ellerimle.

Ne yapacağını bilmeyen Esma teyze bir süre durup düşündü. Gitmeme izin vermese dahi gidecektim ama bu iyi kalpli kadını kırıp üzmek istemiyordum.

"Tamam git ama benim bildiğim bir yere yoksa bırakmam seni kızım. Senin bir başına bilmediğin yerlere gitmene izin vermem."dedi kesin bir dille.

Kafamı olumlu anlamda salladım ve ellerimi kaldırıp,
"Tamam ama Yiğit bilmeyecek "diye şart koştum.

"Tamam merak etme. Benim oğlanın bir ders alma vakti geldi" dedi.

Yanımdan kalkıp gitti ve bir süre sonra konağın çalışanı olan Ahmet abi ile geldi. "Hadi kalk kızım Ahmet seni bizim çiftliğe bıraksın, bir süre orda kalıp kafanı toparlarsın " dedi.

Valizi alıp Ahmet abinin peşine takıldım. Konağın kapısından çıkıp arabanın yanına geldik. Esma teyze yanıma gelip bana sıkıca sarıldı.

"Sakın üzme kendini tamam mı güzel kızım? Ben her şeyi halledeceğim merak etme " dedi bana tekrar sarılırken.

Neyi halledecekti bilmiyordum ki zaten o an unursayacak halde değildim.

Esma teyzeden ayrılıp arabaya bindim. Son kez konağa ve gözü yaşlı Esma teyzeye baktım. Araba hareket ederken acımı ve kalp kırıklıklarımı alıp ne olacağını bilmediğim bir yola adım attım...

****

O gün gözümün önünde böyle canlanırken suyun kesilme sesini duyunca Yiğit için getirdiğim kıyafetleri yatağın üstüne koyup hemen çıktım odadan. Ben çıkar çıkmazda banyo kapısının açılma sesini duydum. Onunla karşılaşmak istemesem de aynı evin içinde olduğumuz için mecbur olacaktı bu ki zaten hastaydı onu o haliyle yalnız bırakamazdım. Ben ondan kaçarken o yine beni buluyordu. Derin bir nefes alıp aşağı indim. Mutfağa girip çorba yapmaya başladım. Duşun üstüne içmesi ve uyuması iyi olurdu onun için, gerçi şu an bunu yapmamam gerekirdi ama kıyamıyordum. Bu aşk bu sevda nasıl bir şey ki böyle o sana ne yaparsa yapsın sen ne sevmekten vazgeçiyorsun ne de onu düşünmekten.

Çorba hazır olunca tepsiye koydum ve yanına da bir dilim ekmek ile su bırakıp yukarı çıktım. Aralık olan kapıyı dirseğimle itip içeri girdim. Yiğit giyinmiş ve yatağa uzanmıştı. Yine yorganı boğazına kadar çekmiş uyuyordu. Tepsiyi komodine koyup ona biraz daha yaklaştım ve yatağın ucunda duran çekmeceye yaslanıp Yiğit 'i izledim. Sanki bir yandan çok huzurlu bir yandan da huzursuz görünüyordu. Yanakları

ateşinin olması nedeniyle hala hafif kızarıktı. Bir an yine ateşi çıkmıştır diye korkup elimi alnına koydum ve ateşine baktım. Neyse ki ateşi biraz düşmüştü. Elimi geri çekeceğim esnada Yiğit birden gözlerini açıp bileğimden tuttu ve beni yanına çekti. Yan bir şekilde kollarının arasına yatağa düşmüştüm. Oda yan dönüp yüzümüzü aynı hizaya getirdi ve belime sardığı kollarıyla beni sıkıca sardı. Ben anın şokuyla öylece kalmış bir şey yapamazken bir elini belimden çekip yüzüme gelen saçlarımı geriye itti. O bunu yaparken gözlerimi bir an olsun yüzünden ayırmayıp onu izledim. Saçlarıma giden eli beni mayıştırırken, biraz daha yaklaşıp alnımdan öptü ve daha sonra yüzünü saçlarıma gömüp derin bir nefes aldı.

"Sessizliğine öldüğüm kadın " dedi hala derin nefesler alıp kokumu içine çekerken.

"Bundan sonra tek bir gün bile yanımdan uzaklaşmana asla izin vermeyeceğim" dedi devam ederek.

Sağ gözümden düşen yaş yanağımdan kayıp Yiğit ' in boynuna düştü.

Bunu hissetmiş olacak ki,
"Ağlama! " dedi fısıldayarak.

Artık dayanamıyordum. Bana yaptıklarına rağmen sanki hiçbir şey olmamış, her şey düzelmiş gibi beni kollarına alıp yakın davranması canımı sıkıyordu. Aklıma bunlar bir bir düşerken kollarından çıkıp ayağa kalktım.

Ben yataktan çıkar çıkmaz Yiğit de ayaklanıp kolumdan tuttu ve beni kendine çevirdi. Ondan uzaklaşıp kolumu elinden kurtardım ve sinirle ellerimi kaldırıp tüm öfkemi kustum.

"Yeter artık!! Hiç bir şey yokmuş gibi davranmandan bıktım. Ben neyim senin için bir oyuncak mı?
Bana bunu yapmaya ne hakkın var!
Ben sana ne yaptım da canımı bu kadar yakıp beni paramparça ediyorsun" dedim sinirden hem ağlayıp hem de titrerken.

Bana yaklaşmaya çalışan Yiğit,
"Sakin ol güzelim " dedi.

"Bana güzelim deme ben senin hiçbir şeyin değilim! " dedim ellerimle.

"Sen benim karımsın! Artık hiçbir şeyin değilim veya değilsin demeyi bırak Arya " dedi dişlerini sıkarak.

"Karınım öyle mi? " dedim ellerimle alaylı bir şekilde.

Hastalığın vermiş olduğu halsizlikle zar zor ayakta duran Yiğit hala inatla bana yaklaşmaya çalışıyordu.

"Arya... "dedi ama konuşmasına izin vermeyerek elimi kaldırıp durmasını işaret ettim.

Ellerimi hareket ettirip,
"Unutmadım Yiğit ağa! Ne bana söylediklerini ne de yaptıklarını unutmadım asla da unutmayacağım " dedim sinir krizi geçiriyormuş gibi titrerken.

"Biliyorum lan! Sana yaptıklarım için pişman değil miyim sanıyorsun? İçim yanmıyor mu sanki. Canını yaktığım her an için kendimden nefret ediyorum" diye bağırdı.

Sinirlenmiş gözü dönmüş gibiydi. Gözleri kızarmış, sinirle saçlarını yolar gibi çekip odanın içinde dolanıyordu.

Hışımla bana dönüp üstüme doğru yürümeye başladı. Korkuyla iki adım geriye atıp sırtımı dolaba yasladım. Gözleri kızardığı için kızgın bir boğaya benziyordu. Bana yaklaştı ve yüzü yüzüme yakın bir şekilde karşımda durdu.

"Pişmanım görmüyor musun?Ölüyorum be kadın! Şurası var ya " dedi kalbini göstererek,
"Şurası öyle çok acıyor ki sana acı veren her bir sözüm kalbimi yakıyor içimi paramparça ediyor, tıpkı sende olduğu gibi" dedi pişman ve perişan bir halde.

"Neden? Neden canımın yanması canını yakıyor , neden ağlamam sana acı veriyor? " dedim arada kalan az bir mesafede ellerimi oynatarak.

Gözlerinin içine bakıp cevap vermesini bekledim. Orda gördüğüm derin ve yoğun duygular beni heyecanlandırıyordu. Elini yanağıma koyup yavaşça okşamaya başladı.

"Çünkü artık ruhum ve kalbim seninle dolu. Canın yandığında yanıyor, acı çektiğinde yaralanıyor " dedi gözlerime sevgiyle bakarak.

Kalbim şiddetle çarpıyor, göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Yiğit biraz daha yaklaşıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpmedi sadece hissetmek ister gibi bekledi. Gözlerim kapanmış, kaskatı kesilmiştim. Bir süre sonra beni öpmeye başlayan Yiğit ' e karşılık verirken buldum kendimi.

Hala yüzü yüzüme yakın olan Yiğit alnını alnıma yasladı ve gözlerimin içine bakarak fısıldadı.

"Seni seviyorum Arya ' m "

Duyduğum o iki kelime nefesimi keserken bayılmamak için kendimi zor tutum. Bunu fark eden Yiğit belimden tuttu ve beni kendine yasladı.

Sanki şu an her zaman hayal ettiğim ve gördüğüm o rüyalardan birindeydim. Bunun gerçekliğini hala rüya sansam da Yiğit ' in gözlerimin içine aşkla bakması beni gerçek olduğuna inandırıyordu.

"Arya iyi misin?" dedi Yiğit telaşla.

Kafamı olumlu anlamda salladım ve Yiğit'

in kollarından çıkıp güç kalmamış bacaklarımı harekete geçirip yatağa oturdum. Hala o iki kelimenin şokundayken, Yiğit aynı telaşla yanıma gelip çenemden tuttu ve kafamı kaldırdı.

Biraz olsun kendime geldiğimde gözlerinin içine bakıp,

"Sen ne dedin az önce? " dedim ellerimle.

Hala inanamıyordum.

Yanıma oturup elimi avucunun arasına aldı ve dudaklarına götürüp küçük bir öpücük bıraktı. Hafif bir tebessüm ve yorgun bakışlarıyla gözlerimin içine baktı ve,
"İnanmak zor biliyorum ama bu soğuk ve huysuz adam daha önce karım değilsin dediği karısına aşık oldu" dedi.

Sanki ruhumdan kalbime bir şeyler akıyor gibi hissettim. Tüm uzuvlarım uyuşmuş ve tutulmuştu. Yıllardır hayal ettiğim bu an hiç beklemediğim bir anda ve bir şekilde gelmiş, beni şoka uğratmıştı.

"Arya " diyen Yiğit ' i umursamadan odadan çıkıp karşı odaya girip kapıyı

kapattım ve kilitledim.

Yere çöküp sırtımı kapıya yasladım.

"Arya! Arya aç şu kapıyı "dedi kapıya vurarak.

Şu an Yiğit ' i duyacak gibi değildim çünkü az önce duyduklarım beni uyuşturmuştu sanki. Bir türlü inanamıyor bir rüya olduğunu sanıyordum. Kendimi yorgun ve halsiz hissediyordum o yüzden durmadan kapıya vuran Yiğit ' i umursamadan yatağa girip elimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım ve gözlerimi sıkıca kapatıp kendime gelmeyi bekledim. Şu an üşüyordum ama kıpırdayacak halim yoktu ve bu yüzden kalkıp örtüyü bile üstüme atamıyordum.

Beni sevdiğini söylemişti! Beni seviyordu! Aman Allah'ım! Bur gerçek miydi, yoksa rüya mı görüyordum?

****

Hissettiğim sıcaklık ile bunalıp uykumdan uyandım. Gözlerimi araladığımda belimde hissettiğim ağırlık ve kollarla önce kaskatı kesilmiştim. Bu

adamın burda ne işi vardı? Ben en son kapıyı kilitlemiştim. Yiğit ' in kollarından çıkıp oturur pozisyonuna geçip kendime gelmeye çalıştım bir süre. En son olanlar aklıma gelmeye başlarken birden ayağa kalkıp dolanmaya başladım.

Yiğit beni sevdiğini söylemişti. Bunu o an rüya sansam da gerçekti. Bu düşünce yüzümde önce bir tebessüm daha sonra ise mutlu bir gülümsemeye neden olmuştu. Deli gibi kendi kendime gülerken bana olan ihaneti aklıma gelince gülümsemem yüzümde donmuş yerini dolu gözler ve ağlamaklı bir ifade aldı. Arkamı dönüp Yiğit ' in huzurlu yüz ifadesine baktım. Kapıyı kilitlemiştim ama belli ki yine beni rahat bırakmamış kapıyı açmanın yolunu bulup yanıma yatmıştı. Duyduklarımın etkisiyle uyuşan her yanımla uykuya dalmış olmalıydım. O da bunu fırsat bilmişti.

Bir gülüp bir ağladığım için sinirlerim alt üst olmuş bir şekilde hırsla Yiğit ' in üstündeki örtüyü alıp çektim. Bunu yapmamla gözlerini aralayıp bana baktı.

"Ne oluyor?"dedi huysuz bir sesle.

"Ne işin var senin burda? " dedim

ellerimle.

"Bu soruyu sormaktan bıkmadın mı? " dedi uykulu bir halde.

Onun bu rahat haline daha da sinir olup, elimle önce kapıyı gösterdim daha sonra,

"Çık dışarı Yiğit! " dedim.

Kaşlarını çatarak yataktan kalktı ve bana doğru yürümeye başladı. Dünden daha iyi görünüyordu. Gittikçe bana yaklaşmaya başladı ve tam önümde durdu.

"Çıkmıyorum " dedi benle inatlaşarak.

"İyi çıkma ben giderim o zaman " dedim ellerimle.

Onunla inatlaşacak halde değildim.
Arkamı dönüp odadan çıktım ve kaldığım odaya girdim. Oda oldukça dağınıktı.
Önce yatağın örtüsünü düzeltip Yiğit ' in etraftaki kıyafetlerini toplayarak banyoya götürdüm. Komodinin üstünde dün ona hazırladığım çorba tepsisi boş bir şekilde duruyordu. Demek ki içmişti.
Elime alıp mutfağa gitmek için kapıdan çıkacağım esnada önüme çıkan Yiğit ile

durmak zorunda kaldım. Gözlerinin içine dik dik bakıp önümden çekilmesini bekledim. O ise kollarını birbirine bağlayıp geç geçebiliyorsan der gibi bakıyordu. Kafamı çekilmesi için salladım ama gıcık bir şekilde sırıtıp hiç istifini bile bozmadı. Derin bir nefes alıp sakin kalmaya çalıştım. Elimdeki tepsiyi tekrar yerine bırakıp,
"Çekil kapının önünden " dedim ellerimle.

"Hayır " dedi çocuk gibi omuzunu silkerek.

"Oyun mu oynuyorsun Yiğit?" dedim ellerimle.

"Sadece cevap bekliyorum " dedi.

"Ne cevabı? " dedim ellerimi oynatarak.

"Dün gece sana söylediklerimin cevabı " dedi.

Kapıda durmayı kesip yanıma geldi ve aramızdaki mesafeyi çok az bırakıp karşımda durdu.

Kaşlarımı çatıp ellerimi harekete geçirdim.

"Benim bir cevabım yok, boşuna bekleme " dedim.

"Emin misin? " dedi kulağıma doğru fısıldayarak.

Bana yaklaşması kalbimi hızlandırmış, nefesimi kesmişti. Etkisinden kurtulmak için bir adım geri gittim.

Hala yüzüme sırıtarak bakıyordu ve ben o sırıtan ifadesine bir tane çakmamak için kedimi zor tutuyordum. Gıcık herif sırf beni köşeye sıkıştırmak için yapıyordu.

"Evet " dedim ellerimle kesin bir şekilde.

Geri attığım adımı kapatıp tekrar bana yakın bir şekilde durdu ve elini kalbimin üstüne koyup bastırdı.

"Peki o zaman neden burası bu kadar hızlı atıyor ?" dedi gözlerimin içine yoğun bir sevgiyle bakarken.

Ne diyeceğimi bilemediğim için gözlerimi kaçırdım. Anlamıştı, onu sevdiğimi biliyordu.

"Arya " diyen Yiğit elini çeneme koyup

gözlerimizi birleştirdi.
"Hadi bana her şeyi anlat, duymak istiyorum " diye devam etti.

Kafamı olumsuzca sallayıp ellerimi harekete geçirdim.
"Benim söyleyecek bir şeyim yok " dedim inkar ederek.

Yiğit bunu söylememle sinirlenerek benden uzaklaşmıştı.
"Öyle mi? Bunu söyleyemeyecek kadar korkak mısın?" dedi sinirle.

"Hayır! Sadece güvenemeyecek kadar yaralıyım"dedim ellerimle.
O günü ve ona güvenmediğimi vurgulayarak söylediğimde yüzünün ifadesi değişti ve acı ile gözlerimin içine baktı.

"Bana güvenmiyorsun " dedi sanki kendi kendine söyler gibi.

"O gün gördüklerinin bir açıklaması var, hiçbir şey sandığın gibi değil Arya. Bu zamana kadar beni hiç mi tanımadın, böyle bir şey yapacağıma nasıl inanabilirsin? " dedi hafif sesini yükselterek.

Ellerimi harekete geçirip,
"Gözlerimle gördüm her şeyi. Sen... sen
" dedim ama devamını gelen ağlama
dürtüsüyle getiremedim.

"Gördüklerin anladığın gibi değil " dedi
yine aynı şeyi tekrarlayarak.

"Sürekli aynı şeyi söyleyip duruyorsun.
Gördüklerim doğru değilse ne? Söyle o
zaman, açıkla ama yok geldiğinden beri
hep aynı şey. Ben sana söyliyim. Sen Yiğit
ağa sen beni aldattın! Senin gözünde
karın olmasam bile hem Allah katında
hemde resmi kayıtlarda senin karındım
ama sen bunu bile görmezden geldin,
kabul etmedin" dedim ellerimle. Tüm
öfkemi ve acımı haykırırcasına hırsla bir
bir yüzüne vurdum.

Bana yaklaşıp kolumu tutan Yiğit ' in elini
fırlatırcasına kolumdan atıp,
"Bırak! Dokunma bana! " dedim ellerimle.

"Sakin ol Arya dinle her şeyi anlatacağım
" dedi.

"İstemiyorum! Bu saatten sonra bana
hiçbir şey anlatmanı istemiyorum. Ya ben
sizi aynı yatakta gördüm bunun daha

başka ne açıklaması olabilir ki?"dedim ellerimi oynatarak ve daha sonra,
"Her şeyi kabul ederim, beni sevmemeni hatta nefret etmeni bile kaldırabilirim ama ihaneti asla! O yüzden daha fazla canımı yakma ve git" diye devam ettim.

Yorulan kollarımı iki yanıma serbest bıraktım.

"Hayır seni asla bırakmam Arya bunu aklından çıkar"dedi sert bir şekilde.

"Bırakacaksın! Zaten istediğin bu değil miydi? "

"Seni seviyorum diyorum be kadın neden anlamıyorsun!!"diye bağırdı.

Gözlerinin içine baktığımda bana tüm açıklığı ve çıplaklığıyla gösteriyordu. Eskisi gibi soğuk ve ifadesiz değildi, duvarları da yoktu.

"Bitti artık, ben buna göz yumamam" dedim ellerimle.

"Ne demek bitti, ne diyorsun sen?" dedi dişlerinin arasından tıslar gibi.

"Boşanacağız" der demez Yiğit ' in yüz

ifadesi değişmiş korkunç bir hâl almıştı.

"Ne dediğin farkında mısın sen? " diye bağırdı.

Bağırmasıyla korkarak bir adım geriye gittim. Yiğit yanım gelip kolumdan tuttu ve sıkmaya başladı.

"Böyle bir şey asla olmayacak anladın mı beni? Bunu sakın denemeye kalkma" dedi korkutucu bir şekilde.

Sıktığı kolum ağrıdan uyuşmuştu. Şu an ondan çok korkuyor bu yüzden kolumu bile çekemiyordum ki gerçi çeksem de pek fayda olmayacak çünkü çok sert tutuyordu. Hiç durmayan yaşlarımın üstüne yenileri ekleniyordu. Yiğit öfkeden kudurmuş bir şekilde yüzüme bakıyordu ve kolumu sıktığının farkında değildi.

Yüzümün halini sonunda fark eden Yiğit önce tuttuğu koluma baktı daha sonra acı çeken surat ifademi görünce kolumu serbest bıraktı. Tuttuğu yer kızarmış ve büyük ihtimalle moraracaktı. Kolumu ovup yüzümü acıyla buruşturdum. Yiğit koluma bakmak için elini uzatacağı sırada vazgeçip arkasını döndü ve

odadan çıktı. Ne olduğunu anlamadığım için ilk başta öylece kalakaldım daha sonra ise Yiğit' in peşinden aşağı indim. İndiğim an Yiğit dış kapıdan çıkmıştı. Yetişemeden yeni getirttiği arabaya binip hızla uzaklaştı.

Kötü bir halde kapıyı kapatıp salona geçtim ve kendimi çuval gibi koltuğa attım. Artık çok yorulmuştum. Ruhum çöküşün eşiğinde, kalbim ise binbir parçaydı.

Dünden beri bir şey yemediğim için açlıktan başım dönüyor gözüm kararıyordu. Canım hiçbir şey istemiyor midem bulanıyordu ama bir şeyler yemezsem de düşüp bayılacaktım. Oturduğum yerden kalkıp mutfağa doğru yürüdüm. Ayak üstü bir şeyler atıştırıp yukarı kata çıktım ve biraz uzanmak için yatağa girdim. Yiğit' in dün gece üstünde uyuduğu yastığını alıp sarıldım ve kokusunu içime çektim.

Sevda öyle bir şey ki ne vazgeçiyor nede arkasını dönüp bırakabiliyordu insan.

Bu zamana kadar tüm bu yaşadıklarımı düşündüm. Ailemi kaybedişim, yengem, kuzenimin yaptıkları ve Yiğit ile olan

evliliğim. Zor ve kötü zamanlar geçirmiştim. Gerek çocukluğum da olsun gerek genç kızken yaşadıklarıma her daim dayandım, katlandım fakat Yiğit ile evlendiğimden beri ondan gelen en ufak darbeyle yıkılıyor, enkaz altında kalıyordum. Çünkü o bedenime yönelik değil kalbim ve ruhuma yönelik acılar yaşatıyordu. Bu da haliyle benim bitiş noktam oluyordu.

Ben bunları düşünüp dururken dış kapını gürültüyle açılmış sesi yukarı kata kadar çıkmıştı. Kapının ardından Yiğit ' in adımı bağırarak çağırmasıyla korkuyla yataktan çıkıp aşağı indim.

"Arya!! " diye hala bağıran Yiğit beni görünce sustu.

Kolunu tuttuğu kişiyi görünce donup kaldım. Ne yapmaya çalışıyordu bu adam, bu kadının ne işi vardı burda? Sinirli bakışlarımı Hale ' nin üstünden çekip Yiğit ' e çevirdim. Oda benim gibi oldukça sinirli ve gergindi.

Kolundan tuttuğu Hale ' yi itti ve bununla birlikte Hale yere tam önüme düşmüştü. Acıyla inleyen Hale hem ağlıyor hemde dizlerini tutuyordu.

"Anlat her şeyi "dedi Yiğit sert bir şekilde.

Hala ağlayan Hale korkuyla Yiğit ' e baktı ve daha sonra kafasını önüne eğdi. Yiğit onun hala konuşmamasına dahada sinirlenmiş bir şekilde tam eğilip kolundan tutacakken Hale korkuyla kendini yana çekmişti. Yiğit ona ulaşmadan elimle durmasını işaret ederek onu engelledim.

Yiğit durdu ve sinirle,
"Kes ağlamayı da yediğin haltı anlat, gerçekten sabrım tükenmek üzere "dedi dişlerinin arasından.

Hale korkuyla kafasını salladı ve ağzını açacağı sırada hıçkırarak eliyle kapattı.

"Ben.. " dedi ağlamaktan çatallaşmış sesiyle.

"Yiğit ' in suçu yok her şeyi ben yaptım" dedi.

"Düzgün ve her şeyi tek tek anlat! " dedi tekrar Yiğit.

"Buraya gelmeden önce Yiğit beni arayıp

çağırdığında her şeyi planladım. Aranızın kötü olduğunun farkındaydım. O gece kavga ettiğinizi duydum ve planımı devreye sokma zamanı olduğuna karar verip uyguladım. Düğüne gelmediğim için evde tektim ve fırsatı değerlendirip odanıza girdim. Dolaptan senin geceliklerinden birini aldım ardından da kullandığın şampuanı da alıp senin gibi kokmak için kullandım. Tartışmanızdan sonra dışarı çıkan Yiğit ' i gördüğümde önceden hazırladığım ilaçlı suyu ona içirdim. Bir süre sonra kötüleşince odama götürdüm. Zaten sonrasını gördün. Senin gibi koktuğum için bana sarılmıştı Yiğit çünkü o gece sürekli senin adını sayıklayıp çok ' güzel kokuyorsun demişti ' " dedi ağladığı için kesik kesik çıkan sesiyle.

Şu an o kadar şaşkındım ki hiçbir şey yapamıyordum. Onca şeyi planlayıp yapması beni şaşkına uğratmış ve öfkelendirmişti.

"Neden? Neden yaptın bunu? " diye sordum öfkeyle.

"Ben... ben Yiğit ' i seviyorum " dedi fısıltıyla.

Gözlerini kaçırıp başını eğdi ve ağlamaya devam etti. Bir insan nasıl bu kadar kötü ve bencil olabilir? Bunu ondan beklememiştim ve bu beni oldukça sarsmıştı.

Öfkeyle Hale ' ye doğru yürüdüm ve tam önünde durup yanağına sert bir tokat attım. Asla birine şiddet uygulamayı düşünen biri olmadım ama canım o kadar yanmıştı ki kendime engel olamadım. Attığım tokat ile başı yana düşen Hale de böyle bir şey beklemiyor olacak ki donup kalmıştı. Daha sonra ağlamaktan şişmiş gözlerle kafasını kaldırıp bana baktı. Gözlerimin içine yerleşen öfke ve nefret açıkça kendini belli ediyordu.

Ellerimi harekette geçirip,
"Defol!! Defol git burdan yoksa elimde kalacaksın " dedim.

Gözlerimde yanan ateşi görünce korkuyla ayağa kalmış fakat tökezleyip tekrar düşecekken toparlanmıştı.

"Bekir!! " diye bağıran Yiğit ile Bekir abi kapıdan aceleyle içeri girmiş yanımıza gelmişti.

"Buyur ağam "

"Al götür şunu gözümün önünden. Havaalanına bırak ve gittiğinden emin ol "dedi Yiğit.

Bekir abi kafasını salladı ve Hale ' nin kolundan tutup götürdü. Hale kapıdan çıkmadan önce,

"Özür dilerim isteyerek yapmadım "diyen sessini duydum ama umursamadım.

Yüzsüz gibi birde özür dileyip isteyerek yapmadım diyordu.

Kafam, duygularım her şey o kadar karışıktı ki yorulmuştum artık. Ne diyeceğimi ne yapacağımı bilemiyordum. Evet Yiğit suçsuzdu bunu kanıtladı peki bundan sonra ne olacaktı? Bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum ama kafamı kaldırıp yüzüne bakamıyordum. Bana doğru geldiğini hissettim ama bir tepki vermeyip öylece bekledim.

"Yüzüme bak Arya " dedi ifadesiz bir sesle.

Sanki bunu demesini bekliyormuş gibi kafamı kaldırıp o çok sevdiğim gece

karası gözlerinin içine baktım. Sabah bana aşkla bakan adam şimdi ifadesiz ve duygusuz bir şekilde bakıyordu. Yine eskisi gibi olmasından korksam da geri adım atmadım. Evet suçsuzdu ama o an kim olsa benim gibi düşünürdü. Bu yüzden beni suçlayamazdı. Bu iki günde içimde olan cesur kız gitmiş yerine ürkek bir kız bırakmıştı.

Halâ Yiğit 'in bir tepki vermesini bekliyor aynı zamanda da korkuyordum. Beni sevdiğin söylemiş ben ise ona güvenmediğimi ve ondan boşanacağımı söylemiştim. Hala öylece durup birbirimizin gözlerinin içine bakıyor bir hamlede bulunmuyorduk. Göz yaşlarımı yanağımda bıraktığı o kuru ve rahatsız edici durumdan kurtulmak için elimle sileceğim sırada Yiğit benden önce davranmıştı. Tenime değen sıcak elleriyle gözlerim kapanmış bir süre bu hissin verdiği huzura bıraktım kendimi. Yanağımdaki sıcaklık kaybolunca gözlerimi açıp hala değişmeyen duygusuz ifadesiyle bana bakan Yiğit ' e baktım ürkekçe.

Yavaş yavaş ifadesi değişmeye başlayan Yiğit hiç beklemediğim bir şey yapıp kollarını iki yana açtı ve hafifçe

gülümsedi. Beklemeden sevdiğim ve yıllar boyu beklediğim adamın kollarının arasına girip özgürce içimden geldiği gibi sarıldım. Duygularımı gizlemeden, kendimi kasmadan istediğim gibi sarıldım.

"Kokusuna öldüğüm " dedi boğuk çıkan sesiyle.

İlk defa göz yaşlarım acıdan değil mutluluktan akıyordu. Hem gülüp hem de ağlıyordum deliler gibi. Şu an o kadar mutluydum ki çektiğim acılar ve yaşadığım o kötü günlerin bir sonu ve ödülü olan sevdiğim adam ve artık beni seven adama kavuşmuştum.

Evet sonunda olmuştu, sevdiğim adama kavuşmuş vuslata ermiştim....

.....

Oyla 2,6 Bin Paylaş

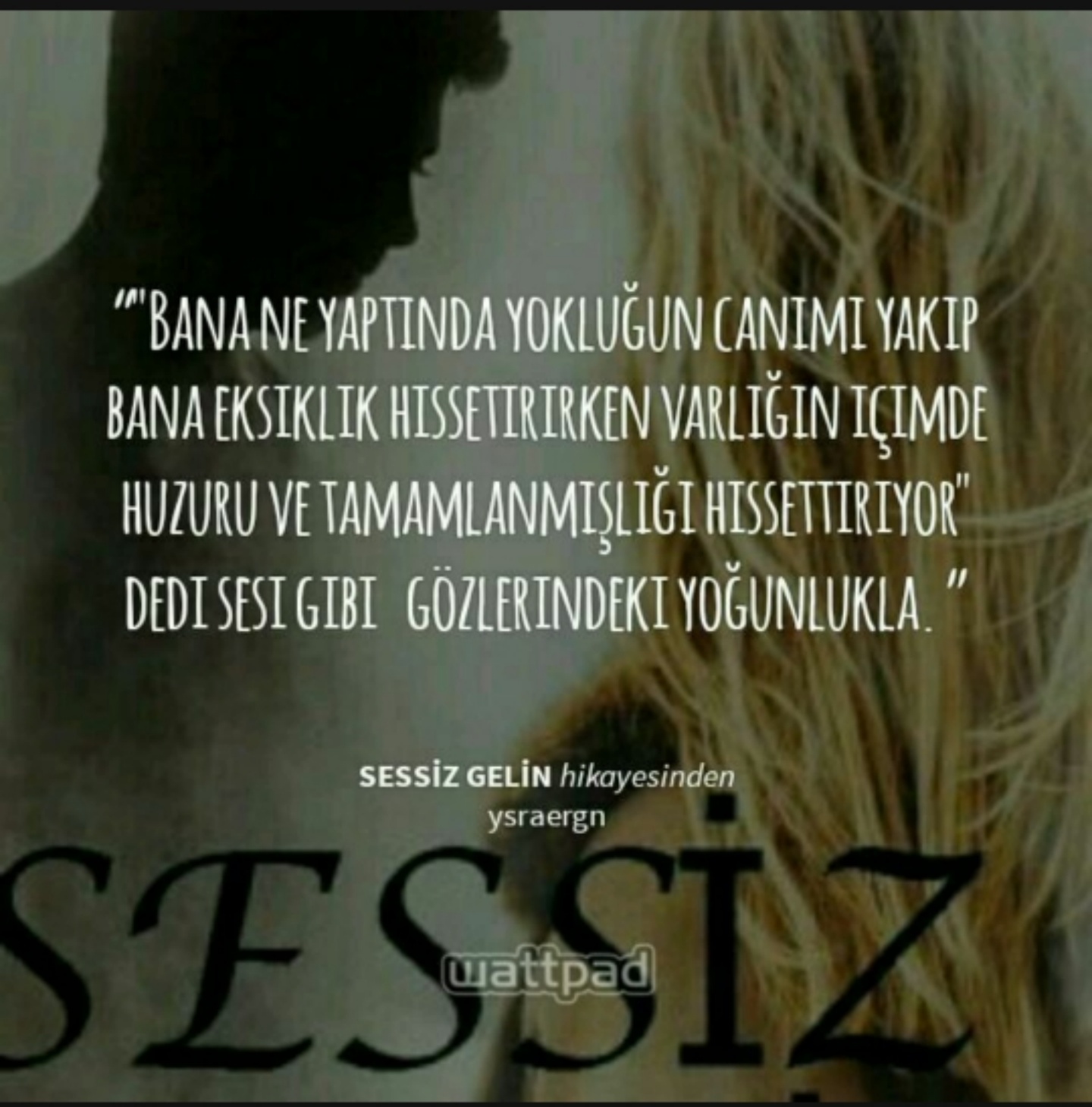
"BANA NE YAPTINDA YOKLUĞUN CANIMI YAKIP
BANA EKSIKLIK HISSETIRIRKEN VARLIĞIN IÇIMDE
HUZURU VE TAMAMLANMIŞLIĞI HISSETTIRIYOR"
DEDI SESI GIBI GÖZLERINDEKI YOĞUNLUKLA."
SESSİZ GELİN hikayesinden
ysraergn
SESSİZ
wattpad

23. BÖLÜM

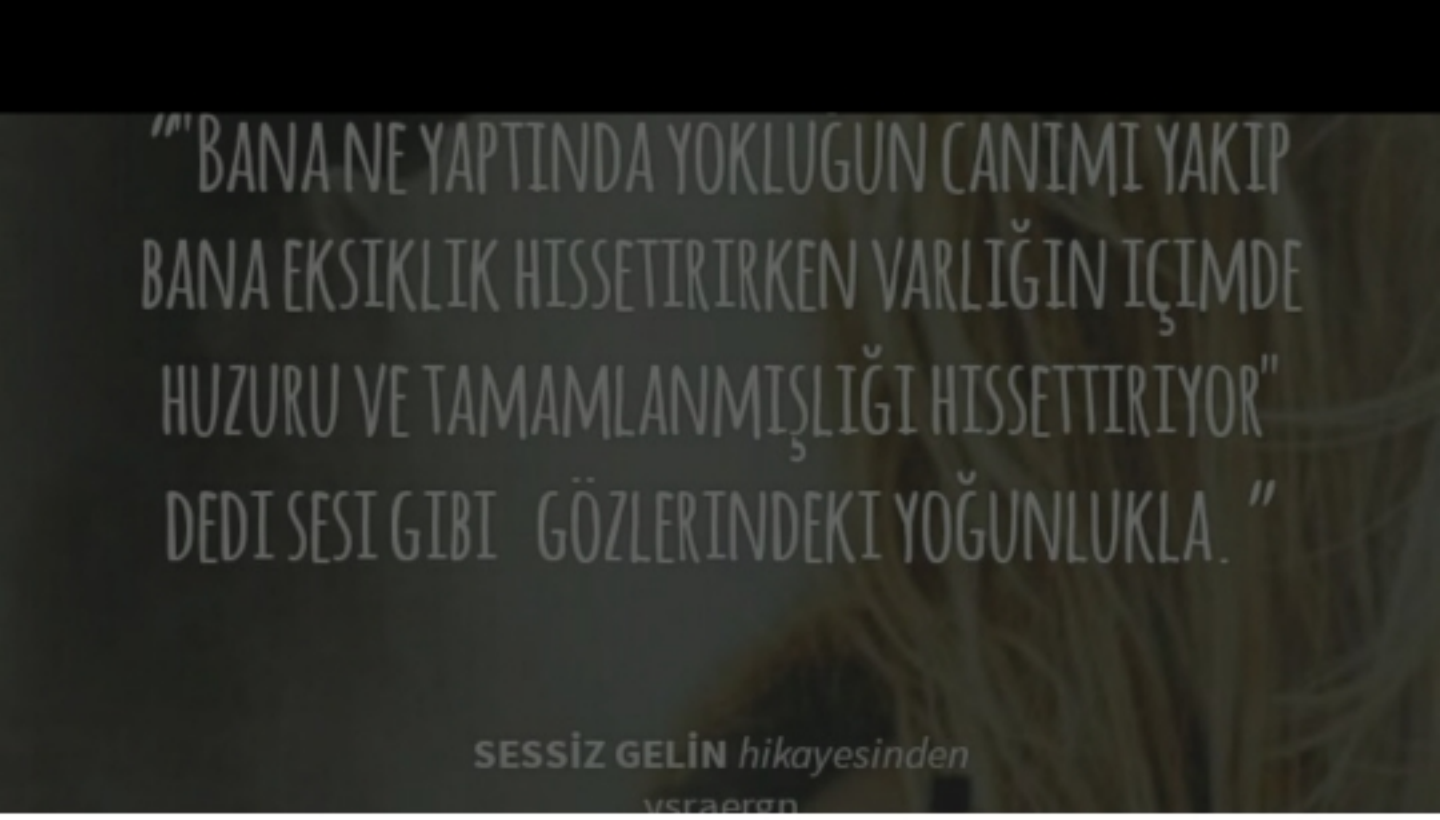

23. BÖLÜM

284 Bin ★ 9,42 Bin 1,94 Bin

Sizi çok seviyor ve keyifli okumalar diliyorum💕 15

.....

Şu an hala rüyada olduğumu sandığım anlardan birindeydim. Kanepede oturmuş sırtım Yiğit ' in göğsünü dayalı bir şekilde dışarda yağan yağmuru dinliyorduk sessizce. İkimizde konuşmuyor bu duruma alışmaya çalışıyorduk. En çok da ben. Çünkü inanması zor ve güç geliyordu. Yiğit ' in beni seveceğine hiç ihtimal bile vermezken şu an onun kolları arasında bana sımsıkı sarılmış bir şekilde 30

duruyordum. Bu çok tuhaf fakat çok da güzeldi. Ayrıca ona nasıl yaklaşıp davranacağımı bilmiyor biraz da utanıyordum.

Bana sarılıp beni sımsıkı sardığı o güzel andan sonra birbirimizden ayrılmış fakat ben utandığım için kızarmış bir şekilde ne yapacağımı bilemediğim için elim ayağım birbirine dolanmıştı. Bunu Yiğit de fark ederek üstüme gelmemişti. Sonrasında zaten mutfağa kaçmış iki gündür doğru dürüst bir şey yemediğimiz için yemek yapmaya koyuldum. Belki biraz olsun kafamda dağılır diye ama aklım ve kalbim havalarda uçtuğu için azıcık elimi yakmış ve bardak kırmış olabilirim.

Daha sonra beraber güzel bir yemek yedik ve şimdi de birbirimize sarılmış bir şekilde oturuyorduk. Yiğit ' in bir eli karnımın üzerinden belimdeydi diğeri ise saçlarımı okşuyordu. Ben ise halimden hoşnut bir şekilde mayışmıştım. İkimizde ne konuşuyor ne de hareket ediyorduk. Sanki her şeyin büyüsü bozulacakmış gibi hiç konuşmadan sıkıca kenetlenmiş bir şekilde birbirmizin varlığında hasret gideriyorduk.

Ne kadar bu güzel anı bozmak istemesem de kafamda beni rahat bırakmayan sorular vardı ve onları Yiğit ' e sormak istiyordum. Bu yüzden yerimde huzursuzca kıpırdanıp durdum. Tabi bunu fark eden Yiğit kollarını gevşetip yüzümü kendisine çevirdi.

"Ne oldu? " diye sordu.

Kaşları çatık yüzünde ise meraklı bir ifade vardı. Kollarının arasından çıkıp karşısına geçtim ellerimle konuşmak için ama Yiğit uzaklaşmamdan hoşlanmamış gibi kaşlarını dahada çattı.

"Sana sormak istediklerim var " dedim ellerimle ve çekingen bir ifadeyle.

Konuyu açıp ikimizinde huzurunu bozmak istemiyordum ama bunları öğrenmeden de rahat edemeyecektim.

"Sor bakalım " dedi Yiğit.

Ellerimi hareket ettirip,
"Hale ' nin yaptıklarını nasıl öğrendin? " dedim direk konuya geçiş yaparak.

İfadesi değişip gözlerinde öfke beliren

Yiğit ile bu soruyu sormakla hata mı yaptım diye düşündüm.

"Bunları konuşup tadımızı bozmayalım güzelim. Yanıma gel" dedi kollarını uzatıp. 4

"Hayır Yiğit söyle lütfen bilmek istiyorum. Her şeyi konuşup bir daha açmamak üzere kapatalım " dedim ellerimle. 9

"Arya... "diyen Yiğit ' in sözünü keserek, "Hadi ama Yiğit " dedim.

Derin bir nefes alıp kafasını pencereden yağan yağmura çevirdi.

"O gün... " dedi ve durdu bir süre. Sanki duyacaklarım hoşuma gitmeyecekmiş gibi hissediyordum ama aynı zamanda da merak ediyordum.

Hala kafasını çevirip yüzüme bakmayan Yiğit tekrar konuşmaya başladı.

"O gün olanlardan sonra uyandığımda ve olduğum durumu fark ettiğimde çok şaşırmıştım. Çünkü hiçbir şey hatırlamıyordum ve böyle bir şeyin olmasına inanamıyor, ihtimal

vermiyordum. Fakat aynı zamanda da olma ihtimali beni öfkelendiriyordu. Hale ' ye bunun nasıl olduğunu defalarca sormama rağmen hiçbir şey söylemiyor sadece ağlayıp duruyordu. Daha sonra aklıma senin gelmenle odadan nasıl çıktığımı bilemeden bizim odamıza gittim ve her yerde seni aradım. Gece geleceğimi söyleyip gelmedim ve kavgadan sonra seni öylece bırakıp bir daha dönmemiştim. Bu yüzden odada her yerde seni ararken giyinme odasında dolabın senin olan kısmının boş olduğunu görünce... " dedi ve kafasını çevirip gözlerimin içine baktı.

Orda gördüğüm şeyler gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Yiğit duygularını benden gizlemiyor her şeyi görmem için tüm çıplaklığıyla gösteriyordu.

"O gün hayatımda ilk defa korktum. Seni kaybettiğimi düşündüm ve seni bulamadığım her gün kendimi çaresiz hissettim" dedi gözlerindeki duyguları dile getirirken.

Gözümden düşen bir damla yaş yanağımdan dudağıma yol çizip boynuma doğru akıp gitti. Yiğit ' in ise

gözleri o damlayı izledi taki kucağıma düşene kadar. Daha sonra anında eli yanağımı bulup göz yaşımın bıraktığı izi silip,
"Ağlama" diye fısıldadı.

Halâ eli yanağımdayken tüm avucunu yanağıma yasladı ve anında gözlerimin kapanmasına neden oldu.

"Bana ne yaptın da yokluğun canımı yakıp bana eksiklik hissettirirken varlığın içimde huzuru ve tamamlanmışlığı hissettiriyor" dedi sesi gibi gözlerindeki yoğunlukla.

Yiğit ' in söyledikleriyle anında gözlerim açılmış kendime hakim olamayıp kollarımı boynuna sardım ve sıkıca sarıldım sevdiğim adama. Onun acı çekmesi canımı yakıyor kalbime ağrıların saplanmasına neden oluyordu. O olanlarda ikimizinde suçu yoktu ama en çok acıyı ikimiz çekmiş ve üzülmüştük. Bu bir haftada yaşadıklarım ve göz yaşlarımın üstüne birde sevdiğim adamın daha önce hiç görmediğim bu hali, Hale ' ye daha çok nefret beslememe neden oluyordu.

Bana sarılan Yiğit sanki o an hissettiği

gibi elinden kayıp gidecekmişim gibi sıkıca sarılmıştı. Kafasını saçlarıma gömüp derin derin nefesler alıyor kokumu içine çekiyordu. Tabi aynısını bende yapıyor hiç saklamadan sevdiğim adamın o güzel kokusunu içime çekiyor dilediğim gibi sarılabiliyordum.

Bir süre sonra Yiğit 'ten ayrılıp eski yerime geçmek için hamlede bulunmuştum ki Yiğit fazla uzaklaşmama izin vermeden tekrar beni kollarının arasına alıp sırtımı göğsüne yasladı.

Yiğit ' in bana baktığını bildiğimden kollarımı harekete geçirip,
"Daha sorularım bitmedi " dedim.

"Sorularını böyle sor. Benden uzaklaşmanı istemiyorum " dedi.

"Tamam. Hadi devam et "dedim ellerimle pek bu pozisyonda rahat olmasam da Yiğit hareketlerimi gördüğü için çokta önemli değildi.

"Daha sonra aşağı inip bizimkilerin öfkesiyle karşılaştım. Olanlar kafamı o kadar doldurmuştu ki kimseyi görecek ve duyacak halde değildim. Hiçbir şey hatırlamıyordum ve sen yoktun. Ne

yapacağımı bilmez bir şekilde önce dolanıp durdum daha sonra ise neler olduğunu öğrenmek için Hale ' nin odasına gittim ve aralık olan kapıdan sana anlatıklarını telefonda konuşurken duydum" dedi ve derin bir nefes alıp tekrar anlatmaya başladı.

"Öfkeden gözüm dönmüş bir şekilde üstüne yürüdüm zaten oda korkusundan beni çok uğraştırmadan her şeyi anlattı. Bekir ' den onu bir otele götürmesini ve başına da adam dikmesini söyledim çünkü seni bulduğum da bana inanmadığın zaman onu getirip her şeyi anlattırmayı düşündüm ki öyle de oldu " dedi ona inanmadığımı ima ederek.

"Sana inanmadığım için beni suçlayamazsın çünkü o an kim olsa böyle düşünürdü ve inan sizi o şekilde görmek benim için hiç kolay bir şey değildi. Canımın ne kadar yandığını bilemezsin " dedim ellerimle.

Yine gözlerim dolmuştu. Yaşadığım şeyler ve o görüntünün gözümün önünde canlanmasına engel olamadım. Bedenim kasılmıştı ve bunu Yiğit de fark etmişti.

"Emin ol çok iyi biliyorum güneş gözlüm.

Sen olmadan geçirdiğim o bir hafta da her şeyin farkına vardım. Seni bulamadığım ve kaybettiğimi düşündüğüm her an canım yandı. "dedi dahada sıkı sarılarak.

Bu adamın sert ve soğuk duruşunun altında aşık ve sevgi dolu bir adam çıkmıştı. Bazen bunları söyleyenin ve bana sarılanın Yiğit olduğuna inanamıyordum. Yıllarca onun aşkına sahip olmayı hayal etmiştim ama hiçbiri bu kadar güzel hissettirmemişti.

Bir süre daha sessizlik olurken, hala kafamda dönüp duran soruları Yiğit ' e sormak için ondan uzaklaşıp tekrar karşısına geçtim.

"Peki neden.. neden onunla yemeğe gittin? " diye sordum ellerimle.

Yiğit sıkıntılı bir nefes verip gözlerini kaçırdı. Kavgaya sebep olan ve gerisinde oluşan bu olayların asıl sebebi bu yemek konusunun cevabını istiyordum. Zaten asıl canımı yakan da o olaydı.

"Çünkü oraya seni götürmek istemedim " dedi.

"Ama neden? O günle şimdiki arasında çok zaman yok Yiğit. Şimdi hissettiklerini o günde hissetmiyor muydun? " diye sordum ellerimle cevabını en çok merak ettiğim soruyu.

Gözlerimin içine bakıp,
"Sana karşı her zaman bir şeyler vardı içimde ama bunun adını koyamıyor farkına varamıyordum ya da varmak istemiyordum bilmiyorum. Daha önce kadınlardan hep uzak durdum ama sana çekilmekten kendime engel olamıyordum ve bu yüzden de sinirlenip her defasında seni kırıyordum " dedi pişmanlıkla.

"Hislerimin farkına varmamda ki en büyük etken seni kıskanmamdı. O yemekte birçok iş adamı olacaktı ve ben sana kimsenin gözlerinin değmesini istemiyordum çünkü her gittiğimiz yerde güzelliğin ile çok dikkat çekiyorsun. Tıpkı o düğün gecesi gibi. Zaten o gece kavgamızın sebebi kıskançlığım ile birleşen öfkemdi. Bu yüzden seninle değil Hale ile gittim o lanet yemeğe. Senden utandığım için değil. Hata yaptığımı biliyorum ama kesinlikle Hale orada benim eşim sıfatıyla değil çalışan sıfatıyla oradaydı. Senin yerini kimse alamaz buna asla izin vermem" dedi.

Sırf beni kıskandığı için onunla gitmişti. Bu bir yandan beni mutlu etse de bir yandan da üzmüştü çünkü o gün en az onun kadar kıskanmış ve acı çekmiştim. Zaten benimle zorla evlendiğini ve üstüne konuşamayan bir kızla ömür geçirmek istemediğini düşünüyordum bu yüzden beni değil bir başkasını tercih etmesi beni çok üzmüştü. Yani şimdi nedenini öğrenince üzüntümün yerine sevinç almıştı orası kesin. Çünkü sevdiğim adam da onu kıskandığım gibi kıskanıyordu beni. Ve bana karşı hep hislerinin olduğunu söylemesi ile içim mutluluktan kıpır kıpır olmuştu. Hele son cümlesi beni mutluluktan öldürecek dereceye getirmişti. Onda olan yerimin sağlamlığına artık emindim. Ayrıca o dengesiz hallerini şimdi anlayabiliyordum. Hepsi kaçmak içindi. Benden, kendinden ve hislerinden....

"Peki burda olduğumu nasıl öğrendin?"

"Avşin söyledi "dedi kaşlarını çatarak.

Sanırım Avşin ' e kızgındı ama onunda suçu yoktu.

"Avşin ' in suçu yok oda yeni öğrendi,

zaten öğrenir öğrenmez de sana söylemiş " dedim ellerimle.

"Madem Avşin ' de yeni öğrendi peki o zaman kim seni buraya getirdi? " dedi.

Gözlerimi kaçırıp bir şey diyemedim. Ona beni buraya annesinin gönderdiğini söylersem araları bozulurdu ama Yiğit ' in de öğrenmeden bırakmayacağını biliyordum.

"Arya.. bana cevap ver "dedi sert bir sesle.

Yutkunup gözlerimi Yiğit ' e çevirdim. Söylemek zorundaydım zaten söylemesem bile Yiğit eninde sonunda öğrenecekti.

Ellerimi kaldırıp,
"Esma teyze gönderdi beni buraya " diye cevap verdim korkarak.

Yiğit şaşırmış bir şekilde yüzüme baktı. Çok şaşırmıştı ve diyeceğini bilmezmiş gibi bir hali vardı.

"Annem mi? " dedi.

Kafamı olumlu anlamda salladım.

"Yani başından beri senin nerde olduğunu biliyordu? " dedi.

Tekrar kafamı sallayıp,
"Evet " dedim ellerimle.

Yiğit oldukça şaşkın ve aynı zamanda annesinden böyle bir şey beklemediği için öfkeliydi. Sinirle ayağa kalkıp dolanmaya başladı. Şu an bir şey yapmasından korkuyordum. Sakinleşmesi lazımdı yoksa bu sinirle annesini kırıp araları bozulabilirdi. Ayağa kalktım ve tereddüt etsem dahi Yiğit ' in kolundan tutup durdurdum.
Bana dönen Yiğit hala sinirli gözüküyordu.

Kolunu bırakıp ellerimi harekete geçirdim ve,
"Sakin ol Yiğit " dedim.

"Nasıl sakin olabilirim? Seni saklayan ve kaç gündür neler çektiğimi gördüğü halde hiçbir şey söylemeyen annem bunu nasıl yapar? "dedi bağırarak.

"Sakın anneni suçlayıp onu üzecek kıracak bir şey yapma. Bunu ondan ben istedim"dedim ellerimle.

"Sen.. " dedi ama sözünü bölerek, "Evet ben istedim. Çünkü o an gördüklerim çok ağır gelmişti ve oradan, senden uzaklaşmak istedim " dedim, gözlerim dolmaya başlamıştı.

Ağladığımı gören Yiğit biraz yumuşasa da hala gözlerinden öfke kıvılcımlarını görebiliyorum.

"Arya " deyip kolumu tutacağı zaman ondan bir adım uzaklaştım.

"Annene kızmayacaksın Yiğit" dedim ellerimi oynatarak ve yüzümdeki kararlı ifadeyle.

Ellerini saçlarının arasından geçirip derin hir nefes alıp verdi. Daha sonra bana döndü ve kolumdan tutup beni kendine çekti.

"Tamam. Ağlama artık seni ağlatmaktan nefret ediyorum " dedi beni göğsüne bastırırken.

Yiğit ' in bana sarılmasıyla kendimi kastığımı fark edip gevşedim ve huzurum olan bu adama beklemeden karşılık verdim.

Benden ayrılan Yiğit gözyaşlarımı silip alnımdan öptü. Tekrar geçip koltuğa otururken Yiğit,

"Madem annem senin nerde olduğunu biliyordu gerçekleri öğrendiği zaman sana neden anlatmadı veya neden bana söylemedi yerini? " diye sordu.

Kafamı önüme eğip sıkıntıyla dudağımı dişledim. Yiğit elini çeneme koyup kafamı kaldırdı ve göz göze gelmemizi sağladı.

"Arya ' m" dedi cevap bekler bir halde.

Yiğit 'in siyah harelerine bakıp ordan bana aşkla bakan gözlerden cesaret aldım ve,
"Aslında annen bana bir şeyler anlatmaya çalıştı ama ben dinlemedim hep engel oldum ve sana söylerse burdan gider bir dahada gelmeyeceğimi söyledim. Zaten buraya geldiğimden beri bir kere gelebildi yanıma onda da fazla kalamadı acil gitmesi gerektiği için" yorulan kollarımı serbest bırakıp, Yiğit ' in vereceği tepkiyi bekledim. Bana kızmasını beklerken o kafasını iki yana sallayıp gözlerini kısarak bana baktı.

"Benim laf anlamaz inatçı karım " dedi gülerek.

Şaşırmış bir şekilde Yiğit ' in yüzüne bakakalırken Yiğit bu halime içten bir şekilde güldü.

Şaşkınlığımın etkisi hala sürerken ellerimi harekete geçirip,
"Kızmadın mı bana? " dedim.

Gülüşü solan Yiğit hafifçe kaşlarını çattı.
"Kızdım. Kızdım elbet ama daha fazla aramızın bozulmasını ve ağlamanı istemiyorum" dedi beni ayağa kaldırırken.

Ne olduğunu anlamadan Yiğit ' in beni çekiştirmesine ayak uydurdum. Dış kapıya varınca duran Yiğit ' in arkasından durdum ve ne yaptığını anlamaya çalıştım. Askıdan kalın hırkamı alıp bana döndü ve üstüme giydirdi. Ardından kendi de üzerine bir şeyler aldı. Daha fazla dayanamayıp kolundan tutum ve bana bakmasını sağladım.

"Nereye gidiyoruz? " diye sordum ellerimle.

"Biraz dışarı çıkıp etrafı gezeriz hem

istersen ata da bineriz" dedi.

At kelimesini duyunca hevesle kafamı salladım. Küçüklüğümden beri ata binmeye bayılırdım. Amcamın da bir atı vardı ve bana binmesini öğretmişti. O yüzden çok heyecanlanmış ve Yiğit ' in boynuna atlamıştım.
Kulağıma gelen gülüşüyle benimde yüzümdeki gülümseme büyürken Yiğit ' en ayrılıp dış kapıya çıktım. Ardımdan gelen Yiğit ile kapıda Bekir abinin elinde bizi bekleyen biri siyah biri beyaz atlara heyecanla baktım. Sanırım daha önce planlamıştı o yüzden atlar hazır bir şekilde bizi bekliyordu. Yiğit ile beraber atlara doğru gittik ben direk beyaz attın yanına geçip elimle onu sevdim.

"Binmeyi biliyor musun? " diye soran Yiğit ' e kaydı bakışlarım.

Başımı olumlu anlamda salladım ve, "Küçükken amcam öğretmişti. Atları çok severim"dedim ellerimi atın üzerinden çekip konuşmak için hareket ettirerek.

"Başka kimi seviyorsun? " dedi gözlerimin içine bakarken.

Neyi kastettiğini anladığımda yanaklarım

kızarmış gözlerimi kaçırmıştım. Evet onu sevdiğimi biliyor olabilirdi ama bunu henüz söyleyememiştim. Onun bana böyle güzel bakması kalbimin hızını artırıyor beni heyecanlandırıyordu. Hala benden bir cevap bekleyen Yiğit ' e tam elimi kaldırıp cevap vereceğim sırada Bekir abinin sesiyle anın büyüsü bozuldu ve söyleyemeden kollarımı geri indirdim.

"Başka bir isteğiniz var mı ağam? "

Yiğit gözlerini yumup sinirle Bekir abiye döndü. Yiğit ' in sinirli olmasına anlam veremeyen Bekir abi korkuyla bakıyordu.

"Hayır Bekir gidebilirsin " dedi dişlerinin arasından Yiğit.

Bekir abi kafasını sallayıp yanımızdan giderken tekrar bana dönen Yiğit yanıma doğru geldi ve ata binmeme yardımcı oldu. Daha sonra kendi de bindiğinde yavaşça atı hareket ettirip yola koyulduk. Çiftliğin bağında biraz dolanıp etrafı gezdikten sonra atların biraz soluklanması için durduk.
Yiğit kendi atından indi ve benimde inmeme yardımcı olduktan sonra atları

ağaca bağlayıp yanıma geldi.

"Biraz yürüyelim mi? " diyen Yiğit ' e kafamı olumlu anlamda salladım.

Yiğit tutmam için elini uzatırken bakışlarım elinde takılı kaldı. Bunca sene bu eli tutmayı çok istemiş çok hayal etmiştim. Şimdi ise tüm hayallerim gerçekleşiyordu. Uzun zaman Yiğit ' in eline bakıp kaldığım için Yiğit bunu yanlış anlamış olacak ki elini geri çekeceği sırada elinden tutup gözlerinin içine tüm duygularımı göstererek baktım. Gözlerimin içine bakan Yiğit anlamıştı ona anlatmak istediklerimi. Yakışıklı yüzüne yakışan bir gülümseme sunarken bana, kalbimin bu güzel görüntüyle duracağını bilmiyordu.

Çok güzel gülüyordu sevdiğim.

Yiğit elimi sıkıca tuttu ve beraber yürümeye başladık. Ne kadar yürüdük bilmiyorum ama bağın sonunda çıkan yolun sonundaki uçurumun kenarında durduk.

Beni önüne alan Yiğit sırtımı göğsüne yaslayıp arkadan belime sarıldı. Onun yanımda olduğu her an kalbim normalde

olduğundan daha hızlı ve şiddetli atıyordu. Rüzgarın savurduğu saçlarımın arasına kafasını gömüp derin bir nefes aldı.

"Arya ' m... şimdide benim sana sormak istediklerim var " dedi.

Ne soracağını bilmiyordum ve bu yüzden merak etmiştim. Ondan ayrılıp karşısına geçtim. Yüzüne meraklı bir ifadeyle baktığımı gören Yiğit beni bekletmeden konuşmaya başladı.
"Avşin gözümü açmam için bana bir şeyler söyledi"dedi.

Avşin ' in ne söylediğini anlamıştım ve tabi Yiğit ' in sormak istediklerini de. Elbette Avşin 'e kızmamıştım. Çünkü bunu kötü bir amaçla değil aksine hızı bir araya getirmek için yaptığına eminim.

Artık anlatmanın zamanı gelmişti ve bu yüzden ellerimi harekete geçirip anlatmaya başladım.

"Ben seni ilk gördüğümde 6 yaşındaydım. Ailelerimizin yine toplandığı o gün bahçede oynarken düşüp dizimi kanatmıştım. Yanıma gelip yaramı sarmış, benimle ilgilenmiştin. O gün ilk

kez alnımdan öptün ve o öpücükle beni kendine mühürleyip ait kıldın. Gün boyu beraber oynamış daha sonrada geleceğini söyleyip bir daha hiç gelmedin. Hep bir gün gelmeni bekledim ve umut etmekten vazgeçmedim" dedim ve yorulan kollarımı dinlendirmek için biraz bekledim.

Beni dikkatle dinleyen Yiğit ' i daha fazla bekletmemek için devam ettim.
"Daha sonra ailemi kaybettim. Tek başıma ve savunmasız kalmıştım ama tutunacağım içimde olan sadece sen vardın. Evet küçüktüm belki ama yinede sen vardın içimde bir yerlerde. Her ne kadar o yaşta ne olduğunu anlamasam da vardın işte " dedim ellerimle.

"O günü hatırlıyorum" dedi ve gözlerimin için öyle bir baktı ki ona olan sevdam dört bir yanımı kuşatıp beni esir aldı. Çok... çok güzel bakıyordu. Gözlerinde en belirgin olan duygu ise hayranlıktı. O an içimden ve gözlerimden dolup taşan aşkı belki sesimle değil ama sesim olan ellerimle söyledim.

" Ben sana 6 yaşımdayken aşık oldum. Hep sevdim ve hiç bıkmadan vazgeçmeden bekledim. "

Bana yaklaştı ve elini yanağıma koyup usulca okşadı.

"Sen.. " dedi ve sustu.

Hiçbir şey demeden bir süre gözlerimin içine baktı ve birden beni kedine çekip sarıldı. Bende vakit kaybetmeden kollarımı sevdiğim adamın beline sarıp tüm aşkımla ve sevgimle kokusunu içime çeke çeke sarıldım.

O an gökyüzünde uçan bir güvercin gördüm ve gözlerimden akan yaşlara rağmen gülümseyip içimden 'şükürler olsun Rabbim beni sevdiğime kavuşturdun ' diye geçirdim.

Şu an hayatımda hiç mutlu olmadığım kadar mutluydum.

Benden ayrılan Yiğit alnını alnıma yasladı.

"Sen nasıl bir şeysin ki böyle sana olan hayranlığım her geçen gün dahada artıyor" dedi ve ardından,
"Alnından ilk öptüğüm kadın sendin ve son öptüğüm kadın da sen olacaksın delalamın. Bundan sonra seni asla

üzmeyecek, sana hak ettiğin mutluluğu vereceğim. Artık her şey çok farklı olacak. Canının yanmasına ve ağlamana asla izin vermeyeceğim " dedi yemin eder gibi.

Ellerimi harekete geçirip,
"Sen yanımda ol yeter ben başka bir şey istemiyorum " dedim.

"Seni seviyorum " dedi ve alnımdan öptü sevdiğim.

Onun bana bu iki kelimeyi söylemesi yakıp kül olan her şeyi yeniden canlandırıyordu. Geçmişte bana çok acı çektirip canımı yakmıştı evet ama bu iki kelime ve gözlerinde gördüklerim unutamasam bile her şeyi geride bırakmamı sağlıyordu.

Halâ eli belimde ve alnı alnımdayken yağmaya başlayan yağmura rağmen bir süre öylece gözlerimiz kapalı durduk. Ben onun kokusu ve varlığıyla kendimden geçmişken, daha sonra yağmurda ıslanmanın etkisiyle üşümeye başlamıştım. Bunu fark eden Yiğit benden uzaklaşıp elimden tutu.

"Hadi gidelim yoksa hasta olacaksın "

dedi.

Hızla yürüyüp atları bağladığımız yere geldik.
"Eve hızlı varmamız için beraber binelim " dedi ve kendi bindiği atı çözdü.

"Peki ya diğeri ne olacak? " diye sordum ellerimle.

"Bekir ' e söylerim o gelip alır şimdi " dedi.

Kafamı sallayıp ata binen Yiğit ' in elinden tutup beni yukarı çekmesine izin verdim. Önüne binerken bir eliyle beni sıkıca sardı ve diğeriyle de atın boynundaki ipi tuttu. Komut verdiği an hızlanan atla birlikte saçlarım savrulmaya, yağan yağmur taneleri ise yüzüme vurmaya başlamıştı. Yiğit ' in atı hızlı sürmesiyle kısa bir süre de eve varmış kendimizi hemen içeri atmıştık. Yağmur çok şiddetli olmasa da gelene kadar ıslanmıştık.

"Sen git sıcak bir duş al bende şömineyi yakayım "diyen Yiğit ' e kafamı sallayıp yukarı çıktım.

Odaya girer girmez kendimi banyoya

attım ve sıcak suyla ısınmaya çalıştım. Üşümüştüm ve sıcak su çok iyi gelmişti. Duşumu alıp bornozu üstüme geçirdim ve banyodan çıktım. Ben çıkar çıkmaz odanın kapısı açılmış içeri Yiğit girmişti.

"Arya ben.. " demişti ki beni görünce sustu.

Beni baştan aşağı süzüp beğeni ile bir süre öylece baktı. Üstümde kısacık bornoz ile Yiğit ' in karşısında duruyordum. Onun bana böyle arzu ile bakması beni utandırmıştı. Şu an yanaklarım alev alev yanıyordu. Bana doğru gelmeye başlayan Yiğit ile ne yapacağımı bilmez bir şekilde sanki donmuş gibi öylece yerimde çakılı kaldım. Elimi kolumu nereye koyacağımı şaşırmıştım.

Yiğit elini ıslak saçlarımda gezdirdi ve, "Çok güzelsin " diye fısıldadı.

Yutkunup sadece gözlerinden geçen duygulara baktım. Yüzünü yüzüme yavaşça yaklaştırdı ve beni öpmeye başladı. Hala şaşkın olduğum için bir şey yapamazken sonunda kendimi sevdiğim adama bırakıp ona acemice karşılık vermeye başladım. Yiğit ' in bir eli belime

giderken diğeri de saçlarımın arasındaydı. Bacaklarımda güç kalmamış gibi ayakta zor duruyordum. Düşmemek için Yiğit ' in kollarına tutundum. Beni dahada tutkuyla öpmeye başlayan Yiğit ' in eli bornozun kuşağına giderken bir anlık refleks ile geri çekildim. Yiğit ' in koyulaşmış gözlerinden geçen hayalkırıklığıyla beni yanlış anladığını fark ettim. Benden uzaklaşıp geri adım atan Yiğit,
"Üzgünüm ben bir an kendimi kaybettim " dedi ve gideceği sırada kolundan tutup durdurdum.

"Beni yanlış anladın ben sadece bir an korktum "dedim ellerimle.
Yiğit hafifçe gülüp elini yanağıma koydu ve,
"Önemli değil güzelim istemediğin hiçbir şey olmayacak " dedi.

Ne kadar beni üzmemek için böyle söylese de gözleri aynı şeyi söylemiyordu.

Tüm cesaretimi toplayıp sevdiğim adamın gözlerinin içine kararlılıkla bakıp,
"İstiyorum " dedim ellerimle.

Her ne kadar şu an utancımdan ölmek üzere olsam da tamamen sevdiğim adama ait olmayı istiyordum.

"Emin misin?"diye sordu tereddütle.

Kafamı olumlu anlamda sallayıp gözlerimle ona cevabımı belirterek kendimi bir ömür sevdiğim adama teslim ettim.

Bugünden sonra artık her şeyin bambaşka olacağını ve Yiğit ' in aşkıyla tekrar küllerimden doğduğumu biliyordum...

.....

14
230
Oyla
1,94 Bin
Paylaş

24. BÖLÜM

240 Bin ★ 8,65 Bin 1,2 Bin

Bölüm yine geciktiği için üzgünüm. Daha yeni fırsat bulabildim bölümü tamamlamak için. Haftaya finaller başlıyor. Başlamadan bölümü bitirip yayınlamak istedim.

Biraz acele yazılan bir bölüm oldu ama umarım beğenirsiniz.

Keyifli okumalar canlarım❤️

.....

Hayat ilk defa bana gülmüş en güzel yanını göstermişti. Ya da en istediğim anını mı demeliydim!

Sevdiğim adama kavuşmuş onun sevgisine ve aşkına sahip olmuştum. Hiç olmadığım kadar mutlu ve tamamlanmış hissediyordum. Beni öyle güzel seviyordu ki bazen onun Yiğit olduğuna inanamıyordum. Bu çok... çok güzeldi. Aşkının karşılığını bulmak ve onunla aynı duyguları hissetmek benim gibi

yıllar boyu umutsuzca beklemiş biri için anlatılmaz bir şeydi. içim içime sığmıyordu. O yüzden sabah erkenden kalkmış Yiğit için çok güzel bir kahvaltı hazırlamıştım. Tabi birde utandığım için ilk uyanmış önce sevdiğim adamı bir süre izleyip yanımda oluşuna ve yaşadıklarımızın gerçek olduğuna emin olduktan sonra o uyanmadan yataktan çıkıp duşumu almış mutfağa inmiştim.

Yiğit ' in sevdiği gibi murtuhayı da yapıp masaya koydum ve tezgaha geçip tek eksik olan domatesleri doğramaya koyuldum. Ben yaptığım işe odaklanmışken arkamdan belime sarılan kollar ile önce irkilmiş daha sonra sevdiğim adamın kokusuyla rahatlayıp kendimi ona bıraktım. Yiğit ' in yakınlığıyla kalbimin hızı her zamanki gibi artmıştı.
Domatesi doğrayan elim anında durmuştu yoksa bu heyecanla bir yerlerimi kesebilirdim.

"Bir daha ben uyanmadan yataktan çıkma " dedi hafif kızar bir ses tonuyla.

Beni kendine çeviren Yiğit gözlerimin içine sevgiyle bakıp elini utançtan kızarmış yanaklarıma götürdü ve usulca

okşamaya başladı.

"Tamam mı? " diye sordu kaşları çatık bir şekilde.

Kızmıştı ondan önce uyanıp yataktan çıkmama ama ne yapabilirim? Utanıyordum işte! Benden hala cevap bekleyen Yiğit ' e kafamı olumlu anlamda salladım. Ben gözlerimi ondan kaçırırken ona bakmam için başımı ellerinin arasına alıp alnını alnıma yasladı ve iki yanağımı kavrayan ellerinin baş parmaklarıyla tenimi okşamaya başladı.

"O güzel gözlerini benden kaçırma, bırak da doya doya bakayım " dedi. 40

Gözlerinin içine bakarken onun sıcak ve sevgi dolu bakışlarıyla kalbimin ritmi olduğundan daha şiddetle çarpmaya başladı.
Ondan biraz uzaklaşıp ellerimi harekete geçirdim ve,
"Elimde değil ben.. ben utanıyorum "dedim kafamı aşağı eğip.
Yanaklarım alev topu gibi yanmaya başlamıştı ve şu an kızardığıma eminim. 18

Yiğit beni kendine çekip sarıldı ve çenesini kafama dayayıp, 11

"Biliyorum güzelim ama her sabah uyanınca önce o güzel yüzünü görmek istiyorum. Ayrıca benden utanmanı da istemiyorum "dedi.

Onun bu söylediği yüzümde mutlu bir gülümsemeye neden oldu. Kollarımı sevdiğim adamın beline dolayıp sıkıca sarıldım. Oda aynı şekilde bana karşılık verirken yüzümü dahada kızartacak bir şey sordu.

"Ağrın var mı? " dedi şefkatli bir sesle.

Yüzümü göğsüne gömüp kırmızının her tonunu alan yanaklarımı gizledim ve kafamı olumsuz anlamda salladım. Bu hareketime gülen Yiğit utandığımı anladığı için sadece sıkıca sarıldı ve saçlarımın arasına öpücükler bıraktı.

Yiğit 'ten ayrılıp masayı gösterdim ve, "Kahvaltı hazır sen otur ben hemen geliyorum " dedim ellerimle.

Doğradığım domatesleri de masaya bıraktıktan sonra mutfaktan kaçarcasına çıkıp banyoya attım kendimi. Aynadaki yansımamda hala yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu görünce soğuk suyu açıp birkaç defa yüzüme çarptım

kendime gelmek için. Kafamı kaldırıp aynadan kendime baktım ve bakışlarımı gözlerime çevirdim. Bugüne kadar hiç olmadığı kadar parlak ve canlı görünüyordu harelerim. Aynı zamanda mutlu ve huzurluydu. Yüzümde beliren mutlu bir gülümseme ile gözlerimi kapattım ve bu mutluluğumun hiçbir zaman bozulmaması için içimden dualar ettim. Yiğit ' in beni çağırmasıyla gözlerimi açıp askıdaki havluyla yüzümü hızlıca kuruttum ve banyodan çıkıp mutfağa girdim. Kahvaltı masasına oturan Yiğit beni bekliyordu. Beni gördüğünde gözlerinde oluşan parıltı ve aşkla derin bir iç çekip içimden dolup taşan sevgimle karşılık verdim sevdiğime.
Bende kendi yerime geçip oturdum ve beraber kahvaltı yapmaya başladık.

"Ellerine sağlık güzelim çok güzel olmuş " dedi Yiğit murtuhayı büyük bir iştahla yerken.

"Afiyet olsun " dedim ellerimle ve karşılığında Yiğit 'ten pek alışık olmadığım sıcak bir gülümseme aldım.

Kahvaltımız bitmiş çaylarımızı içerken Yiğit ' in yüzü sıkıntılı bir hal aldı.

"Ne oldu? " diye sordum ellerimle.

Derin bir nefes alan Yiğit konuşmaya başladı.

" Bu aralar işleri çok boşladım. Biriken toplantı ve dosyalar beni bekliyor. O yüzden artık dönmemiz gerek " dedi.

Bir an yüzüm düşmüş olsa da kendimi hemen toparlayıp anlayışla karşıladım. Her ne kadar burdan gitmek istemesem de onun da yapması gereken işleri vardı.

Burası sanki ikimize ait bir dünya gibiydi. Hayatımın en mutlu ve en huzurlu zamanlarını geçirdiğim yerdi bu çiftlik. İlk burda sevildiğimi öğrendim ve ilk burda sevdiğim adama ait oldum. Bu yüzden burası benim için her zaman özel bir yer olacaktı.

Bir anlığına düşen yüzümü gören Yiğit masanın üzerindeki elimi tutup küçük bir öpücük bıraktı.
"İstediğin zaman tekrar geliriz Arya ' m bu yüzden asma o güzel yüzünü " dedi.

Kafamı olumlu anlamda sallayıp gülümsedim.

Yiğit birkaç telefon görüşmesi için içeri giderken bende mutfağı toparladım. Mutfakta işim bitince yatak odasına çıkıp eşyalarımı toplayıp çantaya yerleştirdim. Üst katın her tarafını kontrol edip düzeltim. En son Yiğit ' in burda sürekli kaldığı odasına geçip etrafı toparladım. Giyinme dolabını açtım ve Yiğit 'in etrafa yayılan kokusuyla gözlerimi kapatıp derin bir nefes doldurdum içime. Elimde olsa bu kokuyu ömür boyu ciğerlerimde saklardım. Yiğit ' in kokusunun etkisiyle kapattığım gözlerimi açtım ve bakışlarımı kıyafetlerin arasında gezdirdim. Takım elbiseden tut spor ve günlük kıyafetlere kadar çeşit çeşit kıyafet vardı. Yiğit ' i iki üç kere dışında pek günlük ve spor elbiselerle görmemiştim. Zaten her gün işe gittiği için genelde takım elbise giyerdi ve bana göre takım elbise ona daha çok yakışıyordu. İçinde çok yakışıklı ve karizmatik duruyordu. Yüzümde farkında olmadan oluşan gülümseme ile hala Yiğit ' in kıyafetlerine bakıyordum.

"Güzelim " diyen Yiğit ' in sesini duyunca irkildim.

Yanıma yaklaşıp belime sarılan Yiğit

enseme küçük bir öpücük bıraktı.

"Ne yapıyorsun burda? "

Yiğit ' ten ayrılıp biraz geri çekildim konuşabilmek için. Bu durum canımı sıkıyordu ama yapacak bir şey yoktu, benim sesim ellerimdi.
"Burdan alacağın bir şey var mı diye bakıyordum"

Yiğit bakışlarını dolaba çevirdi ve bir süre sonra uzanıp içinden siyah bir takım aldı.

"Seni bıraktıktan sonra direk şirkete geçmem gerekiyor o yüzden zaman kaybı olmasın" dedi ve alnımdan öpüp giyinmek için gitti.

Demek ki gerçekten işler birikmişti. Biliyordum ki Yiğit birkaç gün boyunca işler ile yoğun olacaktı. Kafamdaki düşünceleri dağıtıp son kez etrafı kontrol ettim ve giyinmiş aşağı inen Yiğit ' in yanına gittim. Beni görünce bana doğru geldi ve elimdeki çantayı aldı.

"Hadi gidelim " dedi ve elimi tutup kapıya doğru yürüdü.

Yiğit kapıyı kilitlerken bende arabaya binmiş bekliyordum. Son kez çiftlik evine baktım. Acılar içinde boğulduğum fakat daha sonra Yiğit ' in varlığı ve aşkıyla mutluluktan havalara uçtuğum bu evi özleyecektim. Her daim benim için özel bir yer olacaktı burası. Öte yandan konağı da özlemiştim. Asıl evim orasıydı. Benim gelin gittiğim ama gelinden çok evin kızı gibi görüldüğüm yerdi o konak. Umarım halâ öyledir. Çünkü büyük ihtimalle herkes bana çok kızgındır. Özellikle de Seniha teyze. Biliyorum ki çok ağlamış çok telaşlanmıştır. İlk işim ona kendimi affettirmek olacaktı. Zaten dayanamazdı. Önce sarılır sonra kızıp azarlar ama tekrar sarıp sarmalardı beni bir anne gibi.

Tüm bunları düşünürken arabaya binen Yiğit ' i fark etmem onun konuşmasıyla oldu.

"Ne düşünüyorsun böyle, gideceğimiz için üzgün müsün halâ? "

Sevdiğim adama dönüp içinde kaybolduğum gecenin siyahıyla yarışacak gözlerinin içine baktım.
Hafif bir şekilde tebessüm edip kafamı olumsuz anlamda salladım.

Ellerimi harekete geçirip,
"Hayır sadece beni nasıl karşılayacaklarının endişesindeyim " dedim.

Elini yanağıma koyup usulca okşadı. Hafif bir tebessüm ederek,

"Merak etme kimse sana bir şey demeyecek. Ayrıca herkes seni çok özledi o yüzden özlem gidermekten fırsat olmayacaktır " dedi.

"Bende onları çok özledim " dedim ellerimle.

Yiğit alnımdan öpüp önüne döndü ve arabayı çalıştırdı. Yavaş yavaş yola koyulup eve giderken bir kere daha anladım herkesi ne kadar çok özlediğimi çünkü bir an önce yol bitsin istiyordum. Her ne kadar hala korkuyor olsam da daha fazla onlardan ayrı kalmak istemiyorum. O konak benim evim, o insanlar benim ailemdi. Bugüne kadar hiç sahip olmadığım sıcak ve şefkat dolu bir aile.

Sonunda konağa vardığımızda içimdeki korku biraz daha büyümüştü ama onun

yanında ailemi göreceğim için sevinçte vardı. Yiğit arabayı durdurup bana döndü ve gözlerimin içine 'hazır mısın' der gibi baktı. Derin bir nefes alıp gözlerimi kırptım evet dercesine. Beraber arabadan inip konağın kapısının önüne doğru geldik. Kapıdaki adamlar kafalarını eğip,

"Hoş geldiniz ağam" dediler.

Yiğit onlara sadece başını eğip cevap verirken daha sonra bana döndü ve elimi elinin arasına aldı. Onun bu hareketiyle kapıyla olan bakışmamı kesip bakışlarımı sevdiğim adama çevirdim. Gözlerimin içine aşk ve sevgiyle bakıyordu. Cesaret vermek ister gibi elimi avucunun içine alıp sıkıca tutmuştu.

"Merak etme güzelim ben yanındayım " dedi.

Onun yanımda olmasına ve bana böyle destek olup sahip çıkması kalbimin kanatlandırıp havalara uçuruyordu. Gözlerimle sevdiğim adama teşekkür ettim.

Yiğit hafifçe tebessüm edip,
"Teşekkür etmene gerek yok

evinamın(aşkım). Rahat ol. Artık ne olursa olsun üzülmemen için elimden gelen her şeyi yapacağım. Gözünden düşen tek bir damlaya tahammülüm yok " dedi saçlarımın arasına bir öpücük bırakıp.

Elimden tutup kapıdaki adamlardan birinin kapıyı açmasıyla konağa giriş yaptık. Etraf sessizdi ve kimse görünmüyordu. Yiğit de benim gibi bu duruma şaşırsa da bir şey demeden büyük avlunun içine yürümeye başladı. Tabi elimi tuttuğu için beni de kendiyle beraber çekiştirdi. Merdivenlerin yanına vardığımızda arkamdan Seniha teyzenin adımı seslendiğini duyduğumuzda durduk.

"Arya!! "

Yerimde öylece durmuş Seniha teyzenin yüzüne nasıl bakacağım diye düşünüyor ve korkuyordum. Elimin sıkılmasıyla bakışlarımı Yiğit 'e çevirdim. Bana cesaret veren bakışlarla bakıyor yanımda olduğunu hatırlatıyordu. Gözlerimi hafifçe kapatıp derin bir nefes aldım ve sevdiğim adamdan güç alarak arkamı döndüm. Gözü yaşlı ve özlemle bana bakan Seniha teyzeme daha fazla

dayanamayıp Yiğit ' in elini bırakarak ona doğru gittim ve sıkıca sarıldım. Onun ağlayışları kulaklarıma gelince sanki canımdan can alıyorlar gibi içim yanmıştı. Annem gibi olan bu güzel yürekli kadını çok üzmüştüm ve bunun için kendime çok kızıyordum. Birbirimize sıkıca sarılmış avlunun ortasında öylece dururken ilk ayrılan Seniha teyze olmuştu. Yüzümü elinin arasına alıp göz yaşlarımı sildi usulca.

"Yavrum benim. Güzel kızım nasılsın iyi misin? " dedi.

Kafamı olumlu anlamda salladım ve özür dileyen bakışlarla baktım.

Seniha teyzenin kaşları çatılmış yüzü sert bir hal almıştı. İşte şimdi geliyordu azarın büyüğü.

"Sakın!! Sakın bir daha böyle bir şey yapma Arya!! " dedi.

Ondan biraz uzaklaşıp ellerimi harekete geçirdim.

"Özür dilerim Seniha teyze. Biliyorum öyle habersiz gitmemeliydim ama o an çok kötüydüm düşünemedim. Seni bu

kadar üzdüğüm için affet beni "dedim, gözlerim tekrar dolarak.

"Sen benim hiç olmayan evladımsın Arya. Bugüne kadar hep gözümün önündeydin birden ortalıktan kaybolunca ne kadar çok merak ettim seni bilmiyorsun. Sana bir şey oldu diye çok korktum kızım. Bir daha böyle bir şey yapma ne olursa olsun, tamam mı? " dedi.

"Özür dilerim Seniha Sultan. Söz veriyorum bir daha böyle bir şey yapmayacağım"dedim ellerimle.

Seniha teyze küçük bir tebessüm edip beni kendine çekti ve tekrar sarıldı.

Bakışlarım arkada bize bakan Yiğit ' e takıldı. Kaşlarını çatmış bir şekilde bakıyordu ve dudaklarını oynatarak 'ağlama ' dediğini gördüm. Ona hafif bir şekilde tebessüm ettim. Kaşları düzelmiş oda aynı şekilde baktı ve güldü o kalbimi yerinden çıkaran gülüşüyle.

"Seniha abla bizimkiler nerde?"diye sordu.

Gerçekten herkes nerdeydi?
Seniha teyzeden ayrıldım ve vereceği

cevabı bekledim.

"Annen dayının evine gitti, Avşin de arkadaşının yanına"dedi soğuk bir şekilde.

Sanırım Seniha teyze Yiğit ' e hala çok kızgındı ve olanlar yüzünden onu suçluyordu. Şu an durum hassas olduğu için bir şey de diyemiyordum ama en kısa zamanda Seniha teyze ile konuşmam gerekiyordu.

Bunu Yiğit de fark etmişti ama sesini çıkarmadan sadece kafasını salladı.

Konağın açılan kapısıyla içeri Kadir amca girdi. Bizi görünce önce bakışları Yiğit ' e takılıp kaşlarını çattı ve daha sonra beni gördüğünde yumuşayan bakışlarıyla bana doğru yürümeye başladı. O kadar çok utanıyordum ki kafamı önüme eğip bakışlarımı Kadir amcadan kaçırdım.

Kadir amca gelip tam önümde durdu ve, "Kafanı kaldır kızım " dedi otoriter bir sesle.

Kafamı çekingen bir şekilde kaldırıp Kadir amcaya baktım ama hala tam anlamıyla gözlerinin içine

bakamıyordum.

"Kafanı eğme kızım. Senin bir suçun yok, tüm suç benim akıllanmaz oğlumda ama şimdi görüyorum ki gitmen işe yaramış. Yiğit ' in aklı başına gelmiş gibi görünüyor" dedi hafif gülerek.

Onun bu şefkat dolu ve anlayışlı halinden güç alarak bende gülmeye başladım.

"Unutma sende benim bir kızımsın. Bundan sonra ne olursa baban olarak bana gelmeni istiyorum " dedi.

Kafamı olumlu anlamda salladım ve Kadir amcaya gülümsedim. Önce bana sarılan ve daha sonra alnımdan öpen Kadir amca ile baba sevgisi görmemiş yanımdaki boşluk doluyordu.

Bugün durmayan konağın kapısı tekrar açılmış ve bu sefer içeri hiç beklemediğim biri girmişti. Bana gelen amcam ile önce şaşırmış daha sonra özlemle koşup boynuna atlamıştım. Bana sıkıca sarılan amcam saçlarıma öpücükler bırakmaya başladı.

"Arya kızım iyi misin, bir şeyin var mı? " diye telaşla soran amcam ile kendimi

daha çok kötü hissettim.

Bu insanları ne kadar çok üzdüğümü şimdi daha iyi anlıyordum. Kimseyi üzmeye hakkım yoktu ve ben sadece kendimi düşünüp herkesi arkamda bırakarak gitmiştim.

Amcamdan uzaklaşıp ellerimi harekete geçirdim.

"İyiyim amca bir şeyim yok " dedim.

"Hadi gidiyoruz " diyen ve elimden tutup kapıya doğru götüren amcam ile donup kaldım.

"Dur orda Kerim! Gelinimi hiçbir yere götüremezsin!" dedi Kadir amca.

"Oğlunun bir daha kızıma eziyet etmesine izin vermem Kadir ağa. Sana güvendim ama sen oğlunun yaptıklarına göz yumdun! " dedi amcam sert bir şekilde.

Amcam tekrar kolumdan tutup beni götürürken ben hala şokta olduğumdan hiçbir şey yapamıyordum. Sonunda kendime geldiğimde amcamı durdurdum ve önüne geçip gözlerimle bunu

yapmaması için yalvardım ama amcam o kadar sinirliydi ki beni görmüyordu. Bakışlarım bu sefer Yiğit ' e kaydığında merdivenlerin önünde durmuş buz gibi soğuk bir şekilde amcama bakıyordu. Ben ona buna izin vermemesi için gözlerinin içine bakarken o sadece soğuk bir ifadeyle gözlerini amcamın üstünde çekmiyordu.

Bu adama ne olmuştu böyle? Daha sabah bana aşkla bakan, yanındayım seni bırakmayacağım diyen adam, şimdi amcamın beni götürmesine sadece bakmakla kalıyordu. Ne yani buna izin mi verecekti? Bakışları bana kayınca gözlerinin içine kırgınlıkla baktım.

23

Oyla 1,2 Bin Paylaş

25. BÖLÜM

282 Bin ★ 9,29 Bin 2,28 Bin

Merhaba arkadaşlar. Beğeneceğinizi düşündüğüm güzel bir bölümle geldim. Ayrıca 4500 den fazla kelimelik çok ama çok uzun bir bölüm oldu. Umarım beklediğinize değer bir bölüm olmuştur.

Birde arkadaşlar size söylemek istediğim bir şey var. Okunma sayısına göre oylamalar çok az. Neredeyse 5 6 ay oldu Sessiz Gelin ' i yazalı fakat henüz oylamalar 300 ' e zor geliyor. Okunma sayısı çok fakat oylamalar çok az. Sizden ricam emek verdiğim ve yazmak için çok uğraştığım kitabımı oylamanız. Çok zor değil şu küçük yıldıza basmak be canlarım. Hadi beni bu bölümde mutlu edin ve hayalet okuyucu olmayı bırakıp oylarınızla kendinizi gösterin.

Keyifli okumalar canlarım💕 4

.....

Amcam tekrar kolumdan tutup beni kapıya doğru yöneltirken arkamı Yiğit ' e 3

döndüm ve yürümeye başladım. Kalbim sıkışıyor, canım acıyordu. Gözlerimden akan yaşlarla kapıya yaklaştığımızda tam çıkmak üzereyken bileğimi tutan el ile durmak zorunda kaldım. Bu sıcaklığı bu dokunuşu biliyordum. Yiğit ' ti bileğimi tutan. Bunu tanıdık dokunuşu ve kokusunu gözüm kapalı dahi olsa bilirdim. Ben durunca amcam da durmuş ne olduğuna bakmak için arkasını dönmüştü. Yiğit ' i gören amcam kaşlarını çattı.

"Karımı hiçbir yere götürmene izin vermem Kerim amca! " dedi gür ve sert sesiyle.

"Bunun için senden izin almıyorum zaten Yiğit ağa " dedi amcam ağa kısmını sertçe söyleyerek.
"Arya bundan sonra burda bir dakika bile kalmayacak. Onu götüreceğim ve sende karışmayacaksın! " diye devam etti.

"Kendi başınıza hareket etmeyi bırakın artık. Arya ' yı bana verirken bana sormadınız diye her istediğiniz zaman da alabileceğinizi mi sanıyorsunuz? " dedi Yiğit dişlerini sıkarak.
" Arya benim karım ve onu götürmene asla izin vermem! Sende benim babam

gibisin Kerim amca o yüzden beni zorlama! "

Yiğit şu an çok ters konuşuyordu ve ben amcamın inadını bildiğimden gözlerimle bunu yapmamasını söylemeye çalışıyordum ama oda en az amcam kadar sinirli olduğu için beni görmüyor direk gözlerini amcamın üstüne dikmişti.

Biri kolumdan biri de bileğimden tutmuş benim için çok değerli olan bu iki adamın ortasında kalmış bir şekilde ne yapacağımı bilmez bir halde öylece duruyordum.

"Ne yaparsın, ağalığını mı kullanırsın? Hadi durma yap istediğini ama bu beni durdurmayacak. Ben bugün bu evden yeğenimi alıp senin zulmünden azad edeceğim " dedi amcam.

Yiğit yumruğunu sıktı ve bununla birlikte bileğimi tutan eli de sıklaştı. Canım yansa da bir şey diyemedim çünkü ikisi de çok sinirli ve gözü dönmüş gözüküyordu. Amcamın bana zulüm ettiğini söylediği an Yiğit ' in bakışlarındaki acıyı gözlerini yummadan önce yakalayabilmiştim. Sanırım bu durum onun canını

sıkıyordu. Yardım dileyen bakışlarla önce Seniha teyzeye bakıp daha sonra Kadir amcaya çevirdim gözlerimi ama onlarda ikisi arasına girmek istemiyordu. Kadir amca özelikle amcam ile arası bozulmasın diye ve ona hak verdiğinden bir şey demiyordu. Ya da Yiğit ' e güveniyor beni bırakmayacağını düşünüyordu bilmiyorum ama onun ortamı yumuşatıp bir şeyler yapması lazımdı yoksa her şey daha da kötüye gidecekti.

Bakışlarımdan zor durumda olduğumu anlayan Kadir amca,
"İkinizde önce bir sakin olun. Gel oturup konuşalım Kerim. Böyle olmuyor" dedi uzlaşmaya çalışarak.

"Konuşacak bir şey kalmadı Kadir. Oğluna söyle çekilsin yoksa olacakları seninle olan dostluğumuz bile engelleyemez "dedi amcam tehdit eder bir tonda.

Kadir amca Yiğit ' e dönüp tam ağzını açacağı an Yiğit buna izin vermemiş kendi konuşmuştu.

"Hayır baba bu sefer olmaz! " dedi.

Kadir amca susmuş kenara çekilmişti. Sanırım son şansım olan Kadir amca da ikisi arasına girmeyip sessizce bekleyecekti.

Artık bir şeyler yapmam gerekiyordu. Yiğit ' in bileğimi tutan elini boş bir anında elinden kurtarıp elimi onun elinin üstüne koydum ve bakışlarının bana dönmesini sağladım. Gözlerimin içine bakan Yiğit bakışlarımda gördüğü çaresizlikle önce ifadesi yumuşamış daha sonra gözlerini sıkıca yumup dişlerini sıkmıştı. Gözlerini açıp tekrar bakışlarını gözlerime sabitledi. Ona sakin olmasını ve bunu yapmamasını söylemeye çalıştım. Anlasın ve görsün istedim zor durumda kaldığımı.

Gördü.

Anladı.

Fakat gözlerimin içine kararlılıkla bakıp kafasını olumsuz bir şekilde salladı.

"Olmaz, seni bırakmam. Bu sefer izin vermem elimden kayıp gitmene, bunu benden isteme " dedi sadece benim duyacağım bir sesle.

Kalbimin acısı ikiye katlanırken ne yapacağımı bilmiyordum. Bir yandan amcam bir yandan sevdiğim adam vardı. Her iki seçimde benim için çok zordu. Amcam beni korumak istiyordu daha fazla canım yanmasın istiyordu fakat bilmiyordu eğer burdan gidersem canımın her zamankinden daha fazla yanacağını.

Arkada kalan amcam kolumu bırakmıştı ve,
"Arya " diye seslenip ne istediğini ifade etmişti.

Bu gidiyoruz kararım kesin demekti. Yiğit gözlerimin içine bakıp kafasını olumsuz bir şekilde salladı. Gözlerimle ona gitmek istemediğimi anlattım. Zor durumda kaldığımın farkındaydı ama yine de izin vermiyordu. Bende gitmek istemiyordum çünkü sevdiğim adama daha yeni kavuşmuştum fakat öte yandan gitmesem de amcamın bana hayalkırıklığı ile bakmasını ve arkasını dönmesini istemiyordum. Resmen sevdiğim bu iki adamın arasında kalmıştım.

Amcam tekrar kolundan tutarken bu sefer beni peşinden sürüklemesine izin

vermeyip karşısına geçtim. Ne yapacağımı anlamayan amcam bana anlamsızca bakıyordu.

"Amca lütfen dur " dedim ellerimle.

Kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakan amcama ellerimle tekrar konuşmaya başladım.

"Amca yapma bunu, beni götürme "

İfadesi değişen amcam şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Sen gelmek istemiyor musun, burda kalıp bu adamın sana acı çektirmesini. mi istiyorsun? " dedi.

Kafamı önüme eğip olumsuz anlamda salladım ve gitmek istemediğimi belirttim. Ne ona Yiğit ' i sevdiğimi söyleyecek ne de kafamı kaldırıp amcamın yüzündeki hayalkırıklığına bakacak cesaretim yoktu.

Herkes susmuş bize bakıyordu. O sırada gelen Esma teyze ve Avşin ne olduğunu anlamadıkları için sessizce Seniha teyzenin yanına geçmişlerdi.

"Ne yani burda mı kalmak istiyorsun? " dedi sesindeki hala inanmak istemeyen bir tonla ve hayalkırıklığıyla.

Hala kafamı kaldırıp bakmamıştım yüzüne. Zaten sorusunun cevabını böyle almış oldu. Kolumdan tutup beni yanına çeken Yiğit elimi tuttu. Amcama böylelikle bir şeyler anlatmak istiyordu çünkü benim söyleyemeyeceğimi biliyordu.

Kafamı kaldırıp amcama baktım o ise birleşen elimize bakıyordu. Daha sonra bakışlarını bana çevirdiğinde ifadesizce baktı ve hiçbir şey demedi. Gözlerindeki duygusuz ifadeyle ilk defa karşılaşıyordum çünkü amcam her zaman bana şefkat ve sevgiyle bakmıştı. Şimdi bana böyle bakması canımı yakıyordu.

Hiçbir şey demeden arkasını dönüp kapıdan çıkıp gitti yüreğimin bir parçasını yakarak. Omuzlarım çökmüş hıçkırıklarla ağlıyordum. Dayanacak gücüm kalmamıştı ve gücü çekilen bacaklarıma daha fazla direnmeyip tam yere çökeceğim zaman belimden tutan Yiğit beni göğsüne bastırmıştı.

"Sakin ol güzelim. Merak etme her şey düzelecek, bunun için elimden geleni yapacağım" dedi güven veren sesiyle.

Hala göğsüne tutunmuş bir şekilde ağlarken ondan ayrılıp tükenmiş bir şekilde yüzüne baktım.

"Amcam beni bir daha asla affetmeyecek" dedim ellerimle ve hiç kimseyi umursamadan son gücümle merdivenlerden yukarı çıktım.

Arkamdaki bakışları ve seslenmeleri duyuyordum ama şu an kimseyle ne konuşacak ne de ayakta kalacak halim vardı. Amcamın kendinden emin bir şekilde beni götüreceğine inanması fakat benim onunla gitmek istemediğimi öğrenmesi onun için hem gurur kırıcı hemde yıkılmışlık olmuştu.

Her şey yolunda giderken sürekli bir şeyler oluyor ben yine mutsuzluğun ve acının kollarına düşüyordum. Bu durumdan yorulmuştum artık. Her defasında mutluluktan uçup ardından bir o kadar acı ile yere çakılmak tüketmişti beni. Mutluluğumun uzun süreceğine dair umudum tükeniyor beni büyük bir umutsuzluğun pençesine atıyordu.

****

Hala uykunun o karanlık ve sıcak kollarındayken saçımın arasında hissettiğim el beni daha da mayıştırmıştı. Daha sonra anlımdan şakağıma doğru giden dudaklarla gözlerimi yavaşça araladım ve sevdiğim adamla göz göze geldim. Uyandığımı gören Yiğit dudaklarını ve eş zamanlı saçımdaki elini çekip hafif bir tebessüm etti.

"Günaydın delalamın "

Aynı tebessümle karşılık vererek doğruldum ve yataktan çıkıp banyoya doğru yürüdüm. Arkamdan Yiğit ' in sesli bir şekilde nefes verişini duydum fakat yönünü bozmadan direk banyoya girdim. Lavabonun önüne geçip yüzüme su çarptım. Aynadan yüzüme baktığımda oldukça bitkin ve yorgun görünüyordum. Amcamın beni almak istemesi ve benim gitmememem sonucunda kırılıp gitmesinin üzerinden iki gün geçmişti. O günden bu yana ne doğru dürüst bir şey yiyebiliyordum ne de odamdan dışarı çıkıyordum. Seniha teyze, Avşin ve Esma teyze her ne kadar sürekli yanıma gelip bana destek olsalar da yinede bir şey

değişmemişti ama onların yanında birazda olsa kendime gelmeye çalışıyordum. Yani em azından iyi olmayı deniyordum. Onları daha fazla üzmeye hakkım yoktu. Ayrıca sürekli yanımda olan ve beni yalnız bırakmayan Yiğit ' e karşı o günden sonra biraz mesafeliydim. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama kendime engel olamıyordum. Oda bunun farkındaydı ve bu durumun düzelmesi için elinden geleni yapıyordu. Ona haksızlık ediyordum belki ama elimde değildi, istemsiz ondan uzak duruyordum. Sanki onunla yakın olursam amcama ihanet etmiş gibi olacaktım. İçimde bu hissin oluşmasına engel olamıyordum.

Daha fazla aynadan solgun halime bakmayı kesip havluyla yüzümü kuruladım ve banyodan çıktım. Yiğit yoktu, sanırım aşağı inmişti. Üstümü değiştirip aşağı indim ve kurulmuş herkesin oturduğu sofradaki yerimi aldım.

Yiğit kahvaltısını bitirip işe gitmek için ayağa kalkarken bende ardından kalkıp onu geçirmek için arkasından aşağıya indim. Kapıya vardığımızda Yiğit arkasını dönüp gözlerimin içine baktı ve daha

sonra alnımdan uzunca öpüp hiçbir şey demeden arkasını döndüğü gibi kapıdan çıktı. Gözlerinde gördüğüm özlem ve acı ile vicdanım beni rahatsız etmeye başlamıştı. Ona haksızlık ediyordum bunun artık farkındaydım ve canının yandığını şu an daha net görebilmiştim. Bencilce davranıp sevdiğim adamın üzülmesine neden oluyordum bunun farkındaydım ama elimden bir şey gelmiyordu.

Gözlerimi sıkıca yumdum ve içimden kendime iyi olmak için telkinler etmeye başladım. Kendimi toparlamalı ve bu ruh halinden kurtulmalıydım. Yumduğum gözlerimi açıp tekrar yukarı çıktım. Odama girdiğimde hemen ardımdan Avşin içeri girmiş ve yatağa zıplayıp oturmuştu. Onun bu çocuksu haline tebessüm edip yanına oturdum. Hemen hemen her gün yanıma gelip benimle sohbet ediyordu, daha doğrusu şebeklik yapıyordu.

"Ne yapıyorsun bakalım yengecik? " dedi.

Ona bana her ne kadar yengecik demesini söylesem de dinlemiyor bildiğini okuyordu. Kaşlarımı çatıp ona

baktım ve ellerimi harekete geçirip, "Bana yengecik deme diye kaç defa söyleyeceğim sana " dedim.

Omuzunu silkip umursamadığını belirtti. Onun bu uslanmaz haline kafamı sallayıp boş verdim.

Avşin ' in yüzü ciddi bir hal alırken, kucağımdaki elimi tutup konuşmaya başladı.

"Daha ne kadar kendini kapatacaksın Arya? Hadi bizi geçtim abimin de ne kadar kötü olduğunu görmüyor musun? " dedi üzgünce.

Gözlerimi kaçırıp söylediklerini düşündüm. Haklıydı. Ben kendimle iç savaşa girerken tekrar konuşmaya başlamış düşüncelerimi dağıtmıştı.

"Senin bu halin hepimizi çok üzüyor ama en çok da abimi. O artık eskisi gibi ifadesiz haline geri döndü. Sana her bakışında öyle özlem dolu bakıyor ki " dedi.

Gözlerim dolmuştu. Kendi derdime düşüp Yiğit ' in ne halde olduğunu görmedim. Bu kadar bencil olduğuma ve sevdiğim

adamdan uzak durup hem ona hem kendime daha yeni kavuşmuşken tekrar hasret çektirdiğim için kendimden nefret ettim.

"Bunları ağla diye demiyorum, ayrıca sadece abim için de demiyorum. Ben ikinizi de çok seviyorum Arya. Seni hiçbir zaman yengem olarak görmedim, hep dosttan ziyade kardeş gibi gördüm, öyle sevdim. Senin bu halin beni çok üzüyor, aslında bir tek beni değil tüm konak sen böyleyken sanki yasta. Sen bizim eve çok farklı bir neşe ve güzellik getirdin. Sen mutluyken herkes mutlu üzgünken herkes üzgün gibi konak çekilmiyor. Sen bu aile ve bu konak için çok değerlisin ama şüphesiz en çok da abim için"

Onun bu söyledikleriyle o kadar mutlu olmuştum ki, yıllardır kaybettiğim ailemdi onlar. Ben sadece sevdiğime kavuştum sanarken aslında çok yanılmışım. Yiğit ile beraber ben aileme de kavuşmuşum. Gözümden düşen bir damla yaşı Avşin eliyle silip bana sarılmıştı.

Ondan ayrıldığımda ellerimi kaldırıp, "Bende sizi çok seviyorum. Benim için o

kadar değerlisiniz ki yıllar sonra kavuştuğum ailemsiniz " dedim hissettiklerimi dile getirip.

"O zaman artık toparlan. Biliyorum kolay bir durum değil. Amcan ve sevdiğin adam arasında kaldın ama eminim ki Kerim amca seni affedecek " dedi.

"Umarım " dedim ellerimle, içimden bunun için dua ederken.

"Hadi sil o gözlerini yoksa abim görürse karımı ağlattın diye bana kızar " dedi gülerek.

Gözlerimi silip bana iyi gelen bu güzel yürekli kıza iki günden sonra sıcacık gülümsedim.

"Ha şöyle gül be güzelim" dedi rahatlamış bir şekilde.

"Teşekkür ederim yanımda olduğun için " dedim ellerimle, içten bir şekilde.

"Önemli değil. Ayrıca kalk ve güzel bir duş al, daha sonra güzelce giyin ve abimin karşısına canlı bir Arya olarak çık " dedi.

Kafamı olumlu anlamda salladım ve tam bir şey söyleyecekken Avşin ' in telefonu çalmıştı.

"Alo! Efendim Sinem"

Avşin arkadaşı ile konuşurken bende akşam Yiğit ' in gönlünü nasıl alabileceğimi düşünüyordum.

Avşin telefonu kapatırken yanıma geldi ve mutlu bir yüz ifadesiyle konuşmaya başladı.

" Sinem benim çok yakın arkadaşım ve akşam bize geleceğini haber verdi. Benden daha deli bir kızdır tanıyınca hem çok seveceksin hem de bana şükür edeceksin " dedi sırıtırken.
Avşin ' den daha deli biri mi? Sanırım çok eğlenceli biri bu Sinem. Merak etmiştim şimdiden.

"Ben annemlere haber vereyim " dedi ve yanağımdan öpüp odadan çıktı.
Onun arkasından bakıp kafamı iki yana salladım.

Avşin haklıydı artık kendimi toparlamalıydım. Ayağa kalkıp banyoya girdim ve rahatlatıcı ama kısa bir duş alıp

çıktım. Üstümü giydim ve biraz oyalanmak için odayı toparladım. Odada işim bitince aşağı indim. Gelen seslere bakılırsa Avşin ' in arkadaşı gelmişti. Merdivenlerden büyük balkona doğru inince bakışların bana dönmesi bir oldu. Seniha teyze ve Esma teyze benim böyle toparlanmış ve odadan çıktığımı görünce gözlerinde beliren ışıltı, ardından da yüzlerindeki mutlu gülümseme ile bana baktılar. Seniha teyze yanıma gelip sarıldı.

"İyi misin güzel kızım? " diye sordu bakışlarını yüzümde gezdirirken.

"Merak etme Seniha Sultan iyiyim ben " dedim ellerimle.

Rahatlamış bir şekilde bana baktı ve beni de kendiyle beraber götürdü. Esma teyzede aynı Seniha teyze gibi beni karşılamıştı. Bu kadar sevilmeyi bu evde bu insanlarla tatmıştım. Sevgiye aç olan benliğim bu insanlar sayesinde doyuma ulaşıyor ve beni mutlu ediyordu.

"Vay canına! Avşin bu güzel kadın senin yengen, abinin karısı ve annenin gelini mi? " dedi Sinem hayranlıkla.

Onun söylediklerine ben dahil herkes gülerken bu kızın gerçekten de Avşin ' in söylediğini kanıtlıyordu.

"Evet Sinem bu güzel kadın yengem Arya " dedi.

Sinem ' e sıcak bir gülümseme yolladım ve ona doğru yürüyüp sarıldım. Ondan ayrıldıktan sonra sedirlere geçip oturduk.

"Geçekten Avşin az bile söylemiş. Hayran kalınası bir güzelliğin var. E Yiğit abiye de anca böylesi yakışırdı" dedi.

Gülümseyip gözlerimi yumarak ona teşekkür ettim ve oda karşılığında bana samimi bir gülüş yolladı. Biraz daha bu iki deli kızın komik anılarına gülüp eğlendik. Daha sonra yemekler ve sofrayla da ilgilendikten sonra akşam olmuştu. Ben mutfaktan çıkarken Kadir amca ve Yiğit de merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Sevdiğim adamın takım elbise içindeki heybetli duruşuna iç çekmeden edemedim. Onlar büyük balkona geçerken bende arkalarından çıktım. Kadir amca ve Yiğit ile selamlaşan Sinem yüzündeki gülümseme ile Yiğit ' e sarılmıştı. Yiğit ' e Sinem ' e sarılmış ve

ona samimi bir şekilde kimseye pek göstermediği sıcak bir gülümseme yollamıştı. Kaşlarım çatık bir şekilde onlara bakıyordum. Sinem iyi ve tatlı bir kıza benziyordu ama bu Yiğit ' i kıskanmama engel değildi. Ayrıca en son olanlardan sonra Hale ' yi de göz önünde bulundurursam dikkatli olmakta yarar var. Kadir amca üstünü değiştirmeye giderken diğerleri de oturmuştu. Bende geçip oturduğumda Yiğit bir kere bile olsun bana bakmamıştı. Ben onun yüzüne gözlerinin içine bakmaya çalışırken o sanki beni görmezden geliyormuş gibi Sinem ve Avşin ile sohbet ediyordu. Bu durum kaşlarımı daha çok çatmama ve sinirlenmeme neden olmuştu. Bu haline anlam veremediğim için bir şey demeden önüme döndüm. Nasıl olsa onu tek yakalayacak o zaman soracaktım. Yemek saati gelene kadar kızlar ve Yiğit sohbet etmiş ve Yiğit beni görmezden gelmeye devam etmişti. Ara sıra Avşin beni de konuşmalara dahil etse de benim aklım Yiğit 'te olduğu için kısa cevaplar vermiş pek konuşmamıştım.

Esma teyzenin yemeğin hazır olduğunu söylemesiyle ayağa kalkıp masaya doğru yürüdük. Ben önden giderken direk geçip

yerime oturdum ve yanıma oturan Yiğit ' e hiç bakmadım. Madem o beni görmezden geliyordu bende onu görmezden gelir ondan tarafa bakmazdım. Oturduğu andan beri etrafımı saran kokusuyla gözlerimi kapatıp içime derin bir nefes çektim. Gözlerimi açtığımda az önce kendime söylediklerimi unutup yüzüne baktım ve onu ne kadar özlediğimi bir kere daha anladım. Kadir amcanın gelmesiyle Yiğit ' e bakmayı kesip önüme döndüm ve önümdeki yemeği yemeye başladım.

Yemekler bitmiş herkes sofradan kalkmıştı. Çalışan kızlar sofrayı toplarken bizde geçip sedirlere oturmuştuk.

Herkes kendi aralarında konuşurken bende kahve yapmak için kalkıp mutfağa indim. Kızlar beni gördüklerine sevinmiş kahve yapana kadar durmadan konuşup sohbet etmiştik. Kahveler hazır olduğunda yukarı çıkıp herkese verdim ve en son Yiğit ' in önünde durdum. Ona da kahvesini uzattım ve belki bir umut yüzüme bakar diye gözlerimi yüzüne diktim ama adam inat çıktı. Bakmadı ve benim sinirlerimin daha da bozdu. Tepsiyi tek elime alıp gideceğim sırada bileğimden tutan Yiğit beni kendine

doğru eğmişti.

Bana doğru yaklaşıp,
"Şu önünü kapat " dedi sinirle ve bileğimi bıraktı.

Elbisemin yakasına baktığımda oldukça açılmış olduğunu gördüm. Haliyle eğilince daha da açılıyordu. Yanaklarıma hücum eden sıcaklıkla kızardığımı anlamam uzun sürmedi. Çok utanmıştım. Elimle hemen yakamı düzeltip geçip oturdum. En azından buna tepki vermişti.

Bir süre daha hep beraber otururken büyükler kalkmış uyumaya gitmişti.

"Yiğit abi çok şanslısın " dedi Sinem Yiğit ' e bakıp sırıtırken.

"O niyeymiş ikinci cadı? " dedi Yiğit anlamayarak.

Yiğit Sinem ' e ikinci cadı diyordu. Birincisi ise Avşin ' di.

"Çünkü çok ama çok güzel bir karın var " dedi bakışları bana dönerken.

Sinem geldiğinden beri sürekli benim çok

güzel olduğumu söylüyordu. Beni beğenmişti ve bunu dile getirip duruyordu ama farkında değildi kendisinin de ne kadar güzel olduğunun. Sinem koyu kumral saçları ve yeşil gözleriyle çok güzel bir kızdı ve ayrıca tatlılığı onu daha hoş gösteriyordu.

Bakışlarımı Sinem ' den çekip Yiğit ' e çevirdim ve ne diyeceğini beklemeye başladım. Hale ' de bir keresinde bunu söylemişti ve Yiğit onu susturup cevap vermemişti. Düşündüklerimle kaşlarım çatılmıştı çünkü bugün Hale ' yi çok anmıştım ve ne onu ne de adını bir ömür duymak ve görmek istemiyordum. O yüzden Yiğit ' in vereceği cevaba odaklandım.

"Biliyorum. Güzel olmasaydı onunla evlenir miydim? " dedi yüzündeki sırıtma ile.

Onun dediğiyle gözlerimi kısıp sinirle ona baktım. Sanki kendi isteğiyle benimle evlendi de birde güzelliğim için diyordu. Ona baktığımı bilse de bana bakmayıp rahat bir şekilde oturduğu sedire yayıldı.

Kızların bakışları bana dönerken bende sinirle Yiğit ' e bakıp ellerimi harekete

geçirdim.

"Durumlar eşit o zaman çünkü ben de onunla yakışıklı olduğu için evlendim. Hem zengin de..." dedim.

Ilk defa bana bakmıştı bugün oda ne dediğime bakmak için. Yiğit ' in kaşları havaya kalkarken bende ona gözlerim kısık ve hala sinirli bir şekilde bakıyordum. Bugün bana olan mesafesinden dolayı zaten sinirliydim daha da sinirlenmem için en ufak hareketi yetiyordu.

Avşin Sinem 'e dediklerimi çevirmişti.

"Dedi güzeller güzeli yenge. Evet Yiğit abi sendeyiz" dedi Sinem.

"Evet abi " dedi ardından Avşin.

Bu iki kaçığa da eğlence çıkmıştı.

"Yengeniz haklı kim olsa cazibeme dayanamaz " dedi kendinden emin bir şekilde.

Kahretsin ki haklıydı. Tam bir şey diyeceğim sırada ortalığın kızışacağını anlayan Avşin benden önce konuşup

konuyu dağıtmıştı. Onlar konuşup gülerken ben de somurtmuştum tüm gece. Sanki inadıma yapıyormuş gibi Sinem ile yakın olup sohbet etmesi sabrımın son damlasını da alıp götürmüştü.

Sinirle ayağa kalkıp sadece Avşin ' e baktım ve,

"Ben yatmaya gidiyorum size iyi geceler " dedim ellerimi oynatarak.

Arkamı dönüp merdivenlere doğru yürüdüm.Odama vardığımda kapıyı kapatıp banyoya girdim ve elimi yüzümü yıkayıp biraz sakinleşmeyi umdum. Tabi içimden Yiğit ' e sövmek buna pek yardımcı olmuyordu. Aptal adam hem bütün gün beni görmezden gel hem de git Sinem ile gülüş dur. Sinem ' in Yiğit ' i abi gibi gördüğünü ve Yiğit ' in de onu kardeşi gibi gördüğünü biliyordum ama yinede Yiğit ' i kıskanıyor o güzel gülümsemesini sadece benim yanımda göstermesini istiyordum. Bu kıskanç tarafımla daha yeni tanışıyor ve insanı nasıl çileden çıkardığına şahit oluyordum. Eskiden de onu kıskanırdım ama benim olmadığını hatırlayıp bu hissi bastırıp yok ederdim ama şimdi her şey

çok farklıydı. Yaklaşık beş ayı aşkın evliydik ama Yiğit şu bir haftadır gerçek anlamda bana aitti.

Banyodan çıktığımda eş zamanlı Yiğit de içeri girmişti. Bana doğru gelen Yiğit ' i umursamayıp giyinme odasına gitmek için adım atmıştım ki kolumu tutmasıyla durmak zorunda kaldım. Beni kendine çevirip elini çeneme koydu ve ona bakmamı sağladı.

"Bugün fazla sinirli gibisin " dedi yüzündeki eğlenir bir ifadeyle.

Kolumu elinden kurtarıp ondan uzaklaştım ve ona sert bir şekilde bakmaya çalıştım ama sadece çalıştım. Onun sert bakışları kadar etki yarattığını sanmıyorum ama yinede denedim.

"Neden acaba? " dedim ellerimle ona hala sinirli bir şekilde bakarken.
"Ayrıca bugün beni görmemezlikten gelmeyi bırakıp ne ara baktın da sinirli olduğumu gördün " diye devam ettim.

"Bugün sürekli gözünün bende olmasını ve gözlerindeki sinirli bakışları çok net gördüm" dedi sırıtarak.

Gözlerimi kısıp ona baktım. Şu sırıtması bile güzel yüzüne o kadar yakışıyordu ki yumuşamama az kalmıştı.

"Demek her şeyin farkındaydın " dedim ellerimle.

"Evet " dedi direk.

"O zaman neden bana bunu yaptın. Bir kere bile olsun benden tarafa bakmadın ve üstelik mesafeli davrandın. İçten içe kendimi yedim be adam! " dedim ellerimi hiddetle hareket ettirirken.

"Şu iki gündür çektiğimi biraz anla istedim ve görüyorum ki işe yaramış " dedi.

Onun gözlerindeki özlemi görünce kendimi daha da kötü hissetmiştim. İki gün boyunca ondan uzak durup onu çok üzmüştüm bunun farkına şu an sevdiğim adamın gözlerinde gördüklerimle daha iyi anlıyordum. Benim birkaç saattir yaşadığımı o iki gündür katlanıyordu.

Gözlerimi kaçırıp ellerimi harekete geçirdim ona bakmadan.

"Özür dilerim. Seni ne kadar çok

üzdüğümün farkına daha yeni varıyorum ama Yiğit ben.. ben.. yani amcamla aram bozuk olunca sanki sana yakın olursam ona ihanet ediyormuşum gibi hissettim " dedim ve yorulan kollarımı iki yana serbest bıraktım.

Hala Yiğit ' in yüzüne bakamıyordum. Yiğit elini yanağıma koyup usulca okşadı ve ardından beni kendine çekip sıkıca sarıldı.

"Biliyorum delalamın ama senden uzak kalmaya dayanamıyorum o yüzden ne olursa olsun bir daha benden uzaklaşma. Acını da, sevincini de benimle yaşa. Bırak yükünü biraz hafifleteyim" dedi saçlarıma öpücükler bırakarak.

Bir eli belimde bir eli de saçlarımın arasında geziniyor beni rahatlatmaya çalışıyordu. Onun tarafından bu kadar sevildiğimi bilmek beni çok mutlu ediyordu. Yiğit benden ayrıldı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Anlımdan öpüp gözlerini gözlerime sabitledi.

"Bana güveniyor musun Arya ' m? " diye sordu.

Bunu neden sorduğunu bilmiyordum

ama kendimi sorguladığımda evet ona güveniyordum. Ne olursa olsun bana ne yaparsa yapsın içimde ona ne zaman oluştuğunu bilmediğim bir güven vardı.

Sorusunun cevabını hem gözlerimle hemde ellerimle verdim. Ona güvendiğimi bakışlarıma yansıtıp, "Evet, güveniyorum " dedim.

Gözlerinde oluşan parıltı ve yüzündeki mutlu olmuş ifadeye gülümsedim.

"O zaman bana inan güzelim, her şeyi halledeceğim. Sana söz veriyorum amcanla aran düzelecek " dedi emin bir şekilde.

Bunu nasıl yapacak bilmiyordum ama ona inanmamı istiyorsa bunu yapacaktım. Kafamı olumlu anlamda salladım ve elimi yanağımdaki elinin üstüne koyup gülümsedim. Fakat az önce Sinem ile gülüşüp durduğu aklıma gelince sinirlerim tekrar tepeme çıkmış yüzümdeki elini itip ondan uzaklaştım. Yaptığıma anlam veremeyerek kaşları çatılmış bir şekilde bana baktı.

"Ne oldu? " dedi.

"Az önce aşağıda Sinem ile gülüşüp duruyordun bunu da senden uzaklaştığım için mi yaptın? " dedim ellerimle sinirli bir halde.

"Sinem Avşin ' in arkadaşı Arya. Ayrıca gözümde Avşin ' den farkı yok " dedi.

"Ha bir de olsaydı " dedim hala gram eksilmeyen sinirimle.

Onu kıskanıyordum ve bununla birleşen sinirim beni başka birine dönüştürüyordu. Birden gülmeye başlayan Yiğit ile kaşlarım birleşecek derecede çatıldı.

"Sen.. sen kıskandın mı?"dedi hala yüzünde eksilmeyen gülümsemeyle.

Onu kıskandığımı fark etmesi ve direk söylemesiyle kalakalmıştım. Evet Arya ne diyeceksin şimdi, ona açık açık evet seni çok kıskanıyorum diye nasıl söyleyecektim?

Ellerimi harekete geçirip,
"Hayır canım ne kıskanması, ben çocuk muyum?" dedim inkar ederek.

"Demek öyle " dedi kaşları havaya

kalkarken.

Kafamı olumlu anlamda sallayıp, "Evet" dedim ellerimle.

"Peki. O zaman yarın Sinem ve Avşin ' le gezmeme de bir şey demezsin" dedi yüzündeki eğlenir ifadeyle.

Bunu duyar duymaz gözlerim kocaman açılmış ona bakakalmıştım.

"Sen... sen birde onunla gezmeye mi gideceksin? " dedim daha da sinirlenerek.

Yiğit hoş bir kahkaha atıp,
"Yok canım ne kıskanması sen çocuk musun? " dedi beni taklit ederek.

Beni kandırmıştı bir zamanlar ki buz kütlesi. Ona yaklaşıp göğsünü yumruklamaya başladım. Tabi benim küçük yumruklarımın ona pek etki ettiğini sanmıyordum.
Yiğit iki elimin bileğinden tutup durmamı sağladı. Beni kendine çekip aramızda az bir mesafe bıraktı ve nefesinin yüzüme çarpmasına neden oldu.

"Sakin ol sadece şakaydı. Hem beni

kıskandığını kabul etmek bu kadar mı zor? " dedi yüzü düşerken.

Onunla bu kadar yakınken doğru düşünemiyor, etkisinde kalıyordum. Bileklerimi ondan kurtarıp bir adım geriye attım. Bu kadar yakınlık kalbime zarardı. Çünkü kalbim şu an göğsümü yırtarcasına atıyordu.

O hala bana bakarken sonunda pes edip, "Evet seni kıskanıyorum. Sadece beni sev, bana yakın ol ve bana gülümse istiyorum " dedim ellerimle.

Bu ona yaptığım ikinci büyük itiraftı. Yüzünde oluşan sıcak gülümseme ile kalbim az öncekinden daha da hızlı atmaya başlamıştı. Yiğit bana yaklaşıp alnını alnıma yasladı ve gözlerindeki aşkla birlikte fısıldadı.

"Ez jı te hezdıkım evinamın (Seni seviyorum aşkım) "

Gözlerim dolmuş, yüzümde büyük bir gülümseme peydah olmuştu. Elini belime koyup aramızda zaten çok az olan mesafeyi de kapatıp beni öpmeye başladı. Elimi Yiğit ' in ensesine koyup ona karşılık verdim büyük bir heyecanla. Bir

kez daha anladım bu adamın benim her şeyim olduğunu ve iki gündür ondan uzak durarak büyük bir hata yaptığımı.

****

Sabah gözlerimi alnımda hissettiğim dudaklar ve bana seslenen Yiğit ile açtım.
İlk olarak görüş açıma giren sevdiğim adamın siyah bir kuyuyu andıran gözleri oldu.
Uyandığımı gören Yiğit,
"Günaydın" dedi yüzündeki güzel gülümseme ile.

Yataktan doğrulup,
"Günaydın "diye karşılık verdim ellerimle.

"Hadi kalk önce güzel bir duş alıp hemen hazırlan, daha sonra seninle bir yere gideceğiz " dedi.

Ayağa kalkan Yiğit uzaklaşmadan elinden tutup bana bakmasını sağladım.
"Nereye gideceğiz? " diye sordum ellerimle.

"Sürpriz " dedi kısa ve kapalı bir cevap vererek.

Elimi kaldırıp tekrar soracağım sırada Yiğit iki elimi de tutup buna engel oldu.

"Daha fazla bir şey sorma ve kalkıp hazırlan güzelim " dedi ve alnımdan öpüp giyinme odasına gitti.

Beni merakta bırakmıştı ve bunu hemen öğrenmek için bir an önce yataktan kalkıp banyoya koştum ve hızlı bir duş alıp çıktım. Giyinme odasına gidip üstümü giyindim ve aynanın önüne geçip önce saçımı kuruttum sonra da taramaya başladım. Çok karışmıştı ve acele ettiğimden hızlı taradığım için canım acıyordu. Bunu umursamayıp yüzümü acıdan buruştura buruştura taramaya devam ettim. Yiğit ise ortalıkta görünmüyordu. Acaba nasıl bir sürpriz yapacaktı çok merak ediyordum. Gerçi Yiğit pek sürpriz yapacak biri değildi ama sürprizim var deyip beni şaşırtmıştı.

Ben hala saçlarıma işkence etmeye devam ederken elimin üstüne konan elle irkildim. Düşüncelere daldığım için Yiğit ' in geldiğini fark etmedim. Tarağı elimden alan Yiğit ' in ne yapacağını merakla bekledim.

"Tek bir teline bile kıyamadığım

saçlarına işkence yapmayı bırak güzelim " dedi ve saçlarımı taramaya başladı.

Oldukça nazik ve yavaş yapıyordu. Canımı yakmaktan uzak ve beni mayıştıracak bir şekilde tarıyordu saçlarımı. Bir an olsun gözlerimi ondan ayırmayıp, yüzümdeki mutlu gülümseme ile aynadan sevdiğim adama baktım.

Sonunda saçımı taramayı bitirip tarağı masaya bırakan Yiğit saçlarımın arasına öpücük bıraktı ve kalkmamı sağladı.

"Hadi gidelim " dedi ve elimden tutup beraber odadan çıktık.

Aşağı indiğimizde hazır olan kahvaltı masasına oturup herkesin de gelmesiyle kahvaltı yapmaya başladık.

Kahvaltı yaptıktan sonra ayağa kalkan Yiğit ile bende kalktım.

"Bugün şirkete gelmeyeceğim baba. Arya ile dışarı çıkacağız " dedi Yiğit babasına haber vererek.

Masadaki bütün bakışlar bize dönmüş ve meraklı bir ifadeyle bakıyorlardı.

"Tamam oğlum siz gidin "diyen Kadir amca ile birlikte vakit kaybetmeden konaktan çıkıp arabaya bindik.

Yola koyulduğumuzda heyecanla gideceğimiz yere varmayı bekledim. Yiğit bu heyecanımı anlamış olacak ki kucağımdaki elimi alıp kalbimi hızlı çarpmasına neden olacak bir gülümseme sundu bana. Aynı şekilde karşılık verip dikkatini yola veren Yiğit ' i izlemeye başladım. Böylesi yolun daha hızlı bitmesine ve heyecanımı unutmama neden olurdu belki. Bir süre böyle Yiğit ' i izlemeye dalmışken onun sesiyle kendime geldim.

"Manzara güzel ha" dedi. 37

Yanaklarım kızarmış bakışlarımı ondan çekmiştim. Kahkahayı basan Yiğit ' e sinirli bir şekilde baktım. O hala gülmeye devam ederken omuzuna bir tane yumruk atıp ellerimi harekete geçirdim.

"Utandırmasan olmaz değil mi? " dedim ardından elimi kızaran yanağıma koyarak. 9

Zaten önceden avucunun içinde olan elimi alıp dudaklarına götürdü ve bir

öpücük bıraktı.

"Utanmana gerek yok güzelim istediğin kadar bakabilirsin bana" dedi ve karizmatik bir şekilde göz kırpmayı da ihmal etmedi.

Onun bu alaycı haline bir şey demeyip önüme döndüm. Zaten kısa bir süre sonra geleceğimiz yere varmış olmalıydık ki durduk. Nereye geldiğimize baktığımda şok olmuş bir şekilde önümdeki eve bakıyordum.
Anında Yiğit ' e dönüp şaşkınlığımı gizlemeden sorarcasına baktım.

"Yiğit bu.. " dedim ama şaşkınlıktan konuşamadım.

"Hadi güzelim inelim " dedi ve kapıyı açıp indi.

Bende hızla indim ve Yiğit ' in yanıma gelmesiyle ellerimi harekete geçirip konuşmaya başladım.

"Yiğit neden buraya geldik? "

"Seni amcana getirdim güzelim" dedi bana yaklaşarak.

"Niye getirdin ki? Amcam bana kırgın istemez beni " dedim gözümden düşen bir yaşla beraber.

Yiğit elini yanağıma koyup düşen yaşın izini sildi ve yüzüme gelen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Dün gece ne dedim ben. Bana güven, her şeyi halledeceğim dedim değil mi? Hadi ağlayıp yakma içimi?"dedi.

"Ama nasıl? " dedim hala anlamaya çalışarak.

"Nasılını bırak güzelim çünkü amcan bizi bekliyor. Sabah amcan aradı ve ' yeğenimi bana getir ' dedi "

"Gerçekten mi? " dedim hala inanamayarak.

"Evet. Hadi bekletmeyelim" dedi.

İçeri girmeden önce Yiğit ' in boynuna sarıldım sıkıca. Anında eli belime buldu ve yüzünü saçlarıma gömüp derin bir nefes aldı. Benden ayrılıp elimi tuttu ve beraber konağa girdik. Ortalıkta kimse görünmüyordu henüz. Yiğit ile beraber yukarı çıktık ve tek başına oturan

amcama doğru yürüdük. Yiğit ' in elini bırakıp heyecandan terleyen avuç içlerimi elbiseme sürdüm.

Bizi gören amcam ayağa kalkıp bize doğru geldi ve önümüzde durdu. . "Güzel gözlüm" dedi ve kollarını açıp ona gitmemi bekledi.

Hiç beklemeden amcamın kollarının arasına girip sıkıca sarıldım. Bir hıçkırık koptu dudaklarımdan ve bununla beraber amcam daha da sıkı sarılıp kafamın üstüne şefkatli bir öpücük bıraktı.

Eğer ben şu an amcama sarılıyorsam ve o beni affetmişse biliyorum ki sevdiğim adamın sayesinde olmuştu. Ne yaptı nasıl yaptı bilmiyorum ama amcamı yumuşatıp beni affetmesini sağlamıştı. İlk başta bana acı veren ve beni üzen bu adam şimdi ise mutlu olmam için elinden geleni yapıyordu. Kendini böyle affettiriyor böyle sarıyordu içimde açtığı yaraları. Beni böyle sevdiği ve mutlu ettiği için ona ne kadar teşekkür etsem azdı. Amcamdan ayrılıp sevdiğim adama döndüm ve gözlerimle ona hem teşekkür ettim hem de ona olan aşkımın tümünü gözlerime yansıtarak baktım. O ise

sadece hafif bir tebessüm eşliğinde aşkla harmanlanmış siyah hareleriyle bakmıştı. Onun aşkı kalbime düştüğü zaman çok küçüktüm. Yeri geldi çok acı çektim yeri geldi çok ağladım fakat yine de onu sevdiğim için hiç de pişman değilim.

3

İyi ki sevmişim seni en güzel sevdam.....

14

.....

Oyla

2,29 Bin

Paylaş

26. BÖLÜM

249 Bin ★ 8,16 Bin 1,34 Bin

Selamlar!
Ben geldim canlar hemde çok güzel bir bölümle. Bu bölüm üç kişinin ağzından oldu. Biri Yiğit biri ise Arya ' nın ağzından diğeri ise okuyunca göreceksiniz. Beklediğiniz biri değil bu sefer böyle olsun dedim.

Arkadaşlar tekrar oylar konusuna gelecek olursak geçen bölümde söylediklerimi -her daim oylayıp o güzel yorumlarla beni mutlu eden okuyucularım hariç - pek dikkate alan olmamış galiba. Inanin oydan çok yorumlar beni daha fazla mutlu ediyor. Bildirim geldiği zaman oylara değilde gözüm yorumları arıyor. Sadece istediğim hikayemin daha geniş bir kitleye sahip olması. Bunun içinde oylamanızı rica ediyorum. Çok zor değil okuduğunuz esnada küçük yıldıza basmak canlar. Beklentim büyük sizden ve beni hayalkırıklığına uğratmayın.

Umarım beğenirsiniz.

Keyifli okumalar💕

.....

Yiğit

Derinden gelen telefonun sesiyle gözlerimi araladım. Kendime gelmeyi bekleyemeden kollarımda uyuyan Arya ' yı uyandırmamaya çalışarak baş ucumdaki çekmecenin üstünde duran telefonuma uzandım. Ben bakmadan kapanan telefonu tekrar yerine bıraktım ve arayanı umursamayıp kollarımda uyuyan güzelimi izledim. O kadar masum ve savunmasızdı ki onu her şeyden herkesten korumak ve üzülmesini engellemek için elimden ne geliyorsa yapmaya çalışıyordum. Tıpkı iki gündür amcasıyla konuşmaya çalışıp onu affetmesi için Kerim amcanın kapısında olmam gibi. İki gündür ne odadan çıkıyor ne de doğru dürüst bir şeyler yiyordu. Onun mutsuz ve solgun haline dayanamıyordum. O eski neşeli ve konağa ışık saçan hallerini özlemiştim. En çok canımı sıkan ise o günden beri bana da çok uzak ve mesafeli davranmasıydı. Bu durum en çok da onu özlememe neden oluyordu. Ona sarıldığımda karşılık vermiyor, ona her

yaklaştığımda benden kaçıyordu ve sevdiğim o güzel gözlerini benden esirgiyordu. Bu durum çoğu zaman sinirlenmeme neden olsa da onu üzmemek için kendimi tutuyor öfkemi ondan uzak tutuyordum. Biliyordum ki öfkelenince ağzımdan çıkanı kulağım duymaz. O yüzden onu üzer ve kırardım ki bunu istemiyordum çünkü henüz onda açtığım yaraları sarmamışken bir yenilerini daha ekleyemezdim. O üzülünce sanki içimde bir sızı kalbime doğru akıp gidiyordu. Ne zaman ona bu kadar bağlandım ne zaman onu bu kadar sevdim bilmiyorum ama Arya sevilmeyi hak ediyordu. Kadınlar her zaman benim için güvenilmez varlıklar olmuştu ama Arya benim tüm bu önyargılarımı yıkmıştı. Çünkü benim Arya ' m farklıydı, kimse gibi değildi.

Elim o çok sevdiğim yumuşak saçlarına giderken usulca okşadım ve eğilip kokusunu içime çektim. Kokusu huzur veriyor içimi ısıtıyordu. Elim hala saçlarının arasında gezinirken dudaklarımı şakağından alnına doğru hareket ettirip her bir kısmını teker teker öptüm. O uyurken anca ona böyle yakın olabiliyor istediğim gibi kokusunu içime çekip onu öpebiliyordum. Uyanıkken de

bunları yapabilirim biliyorum ki bana karşı koyamazdı ama içinde yaşadığı karmaşık bir durum vardı. Benim ve amcasının arasında kalmıştı bunu anlayabiliyordum ama bana uzak olması yine de canımı yakıyordu.

Az sonra Arya kıpırdanmaya başladı ve gözlerini açtı. Sanki daha yeni güneş doğmuş gibi ışık saçmıştı günüme.

Hafif bir tebessüm ile,
"Günaydın " dedim.

Yatakta doğrulup zoraki bu tebessüm edip,
"Günaydın"dedi o küçük elleriyle ve kalkıp banyoya doğru yürüdü.
Arkasından sesli bir nefes verip elimle yüzümü ovaladım. Artık gerçekten bu duruma dayanamaz hale gelmiştim. Öfkem giderek artıyordu. Hışımla ayağa kalkıp odadan çıktım ve biraz sakinleşmeyi denedim. Aşağı indiğimde direk beklemeden geçip sofraya oturdum. Bir süre sonra da Arya gelmiş kahvaltıya başlamıştık. O yakınımda olunca ve kokusu etrafımı sarınca ondan uzak durmak her an daha da zorlaşıyordu benim için. Daha fazla bir şeyler yiyemiceğimden işe gitmek için ayağa

kalkarken Arya da kalkmış arkamdan gelmişti. Kapıya vardığımda ona dönüp o çok sevdiğim gözlerine özlemle baktım. Bu sefer gözlerini kaçırmadı fakat her zamanki gibi sıcak da bakmıyordu. Bu içimi acıtsa da bir şey demeden alnından uzunca öpüp kokusunu içime çektim. Arkamı dönüp kapıdan çıktım ve arabaya binip şirkete doğru yol aldım.

Şirketteki işlerimi çabucak halledip iki gündür yaptığım gibi tekrar Kerim amcanın konağına gittim. Kapıdan beni çevirmeyip içeri alsa da konuşmuyor ve dinlemiyordu ama bugün onunla konuşup her şeyi halledecek Arya ile arasının düzelmesi için elimden geleni yapacaktım. Konaktan içeri girip yukarı çıktım. Yine iki gündür olduğu gibi karşıma Rojin çıkmıştı. Bu kızın yüzünü bile görmek midemi bulandırıyordu ama Arya için katlanacaktım. Zaten bugün her şeyi halletmeye kararlıydım.

"Bende nerde kaldığını merak etmiştim Yiğit ağa " dedi yüzündeki iğrenç gülümsemesiyle.

"Beni merak edecek en son kişi bile değilsin" dedim buz gibi bir sesle.

Yanından geçip gideceğim sırada kolumdan tuttu. Kolumu tutan elini sertçe itip benden uzaklaşmasını sağladım.

"Sakın bir daha bana dokunma cürretinde bulunma! " dedim sıktığım dişlerimin arasından.

"Neden karın mı kızar? " dedi ve, "Merak ediyorum da gerçekten onu seviyor musun? " diye devam etti.

Yüzümü mekanik bir şekilde ona döndürüp bakışlarımı öfkeyle karşımdaki bu iğrenç varlığa diktim. Yüzümdeki sert ifadeyi görüp bir adım geriye attı ve sertçe yutkundu. Gözlerindeki korkuyu net bir şekilde görebiliyordum fakat hala geri adım atmıyordu.

Dudağımın bir kenarı kıvrıldı ve ona aşağılayıcı bir şekilde bakıp,
"Evet Arya ' yı gerçekten seviyorum. Hiçbir zaman hiç kimsenin senin gibi birini sevmeyeceği kadar çok " dedim ve sinirden kudurmasını umursamadan yanından geçip gittim.

Yukarı çıktığımda Kerim amca sedirde oturmuş kahvesini içiyordu. Beni

görünce önce kaşlarını çatsa bir şey demeden oturduğu yerden dikleşti. Geçip tam karşısına oturdum ve bakışlarımı ona diktim.

"Kerim amca.... " deyip konuya girecekken lafımı böldü.

"Arya nasıl? "

Arya ' yı sorması beni mutlu etmiş az da olsa yumuşadığını göstermişti. İki gündür gelip konuşmam işe yaramış olmalı.

"İyi değil. İki gündür doğru dürüst bir şey yemiyor. Çok üzgün ve eski haline nazaran ortalıkta ruh gibi dolanıyor" dedim doğruyu söyleyerek.

Kerim amcanın bakışları yumuşadı ve hüzünle doldu.

"Biliyorum ona kızgınsın belkide kırgın ama ona bunu yapma Kerim amca. Sen Arya için çok değerlisin. Senin ona sırtını dönmen onu çok üzüyor "

Arya ' nın iki gündür yaşadıkları ve solgun hali aklıma gelince içimdeki acı kendini göstermeye başlamıştı.

"Gözlerinde beliren acıya bakılacak olursa yeğenimi gerçekten seviyor olmalısın "dedi ve,
"Bak evlat sevdayı bilen bir adamım fakat senin bu yaptıkların sevdaya sığmaz. İhanet ve hakaret olur anca sevdaya"diye devam etti.

"Biliyorum Kerim amca ama şu an ilk başta ki ben değilim. Artık sevdayı ve birini sevmeyi bilen biriyim. O zamanlar gözlerim bir şey görmüyordu fakat şu an her şeyin farkındayım. Daha açık olmam gerekirse ben Arya ' yı seviyorum ve onun için her şeyi yaparım. Onun daha fazla üzülmesine izin vermem! " dedim son cümle ile yemin eder gibi.

"O yüzdendir iki gündür evimden çıkmıyorsun " dedi alayla.

"Evet. Ben her şeyi yoluna koyacağıma dair karıma söz verdim. Onun artık üzülmesini değil mutlu olmasını istiyorum. Bu yüzdendir iki gündür evinizden çıkmıyorum " dedim onun gibi.

Hafif bir tebessüm edip kafasını salladı.

"Bak oğlum seni çocukluğundan beri

tanıyorum. İyi ve dürüst bir adam olduğunu da biliyorum fakat beni de anla. Arya bana abimden kalan emanetim ama bundan önce o benim kızım. O zaten küçüklüğünden beri yaralı ve yarım.
O çok ağır şeyler yaşadı. Bu yüzdendir benim kızım çok güçlü olmasına rağmen kırılgandır. Belki yuva kurar mutlu olur sandım ama beni yanıltın şimdi sana tekrar nasıl güvenebilirim? " dedi.

"Bunları biliyorum Kerim amca ama artık eskisi gibi değilim. Ben Arya ' yı gerçekten seviyorum ve onu üzecek herkes her şey karşısında beni bulur bu kendim dahi olsa. Kendin dedin sevdayı bilen adamım diye o halde beni anla ve Arya ' yı affet. Affet ki hem onun yüzü gülsün hemde onun yüzü güldüğü için içimdeki sızı dinsin" dedim tüm samimiyetimle.

"O da sana sevdalı sanırım yoksa o gün benimle gelir sözümü dinlerdi" dedi.

Kafamla onaylayıp tebessüm ettim.

"Ah bu sevda"dedi iç çekerek.

Babamdan bir defasında duymuştum

Kerim amcanın bir kızı sevdiğini
ve onunla nişanladığını fakat kızın
hastalanıp öldüğü için kavuşamadıklarını.
Sonra da yıllarca onun yasını tuttuktan
sonra annesinin onu zorla evlendirdiğini
duymuştum. Bu çok acı olmalı. Daha
önce aşkı tatmadığım için babam bana
anlattığında çok da etki etmemişti ancak
şu an canımdan çok sevdiğim aşık
olduğum karım vardı ve ona bir şey olma
düşüncesini bırak tek bir damla göz yaşı
bile içimi yakıp kül etmeye yetiyordu.

"Yarın bana yeğenimi getir Yiğit ağa!
" diyen Kerim amcanın sesiyle
düşüncelerimden sıyrıldım.

Dediğini idrak edince rahatlayarak
derin bir nefes verdim ve Kerim amcaya
minnetle gülümseyip kafamı olumlu
anlamda salladım.

Kerim amcanın daha fazla
dayanamayacağını biliyordum. Arya ona
nasıl düşkünse o da aynı şekilde Arya '
ya çok düşkündü. İçim rahat bir şekilde
ayağa kalkıp Kerim amca ile vedalaştım
ve konaktan çıktım. Eve doğru yol alırken
aklımda Arya vardı. Aramıza koyduğu
mesafeyi nasıl yok edecektim

bilmiyordum ama belki bende
onun gibi davranıp beni anlamasını
sağlayabilirdim. Konağa vardığımda
arabadan inip kapıda karşılaştığım
babamla içeri girdik ve direk
merdivenlerden çıkıp büyük balkona
doğru yol aldık. Bizimkiler oturmuş
sohbet ediyordu ve aramıza bir tane cadı
daha katılmıştı. Avşin 'in arkadaşı Sinem
gelmişti. Bizi görmeleriyle Sinem ayağa
kalkmış önce babamla tokalaştı daha
sonra bana doğru gelip sarıldı. Bende
kardeşim gibi gördüğüm bu kıza karşılık
verip sarıldım ve gülümsedim.

"Yiğit aşkım nasılsın? " diye sordu her
zamanki gibi.

Ona kaşlarımı çatıp,
"Sana bana böyle söyleme dememiş
miydim ikinci cadı "dedim sahte bir
kızgınlıkla.

Sinem bu kelimeden nefret ettiğim için
her defasında bana böyle seslenirdi ve
sinirlerimi tepeme çıkarıp kızdırırdı, bu
da onun hoşuna giderdi. Fakat artık bu
kelimenin içinde bulunduğu aşk sözcüğü
bana Arya ' yı hatırlattığı için eskisi gibi
çok da kötü gelmiyordu.

"Hem ben artık evliyim karım duyarsa hiç hoşuna gitmeyebilir " dedim uyararak.

Omuzunu silkip,
"Duymadığı sürece bir problem olmaz bence ha! " dedi tatlı olduğunu düşündüğü bir gülümseme takınarak.

Bu kız uslanmazdı. Kafamı olumsuz anlamda sallayıp oturdum ve az sonra çatık kaşları ile gelen güzel karımı fark etsem de onu görmemezlikten geldim. Bu tüm gece böyle sürerken artık onun sabrının taştığını sinirle kalkıp odamıza gidince anladım. Bu kadar oyun yeterliydi. Onu daha fazla kızdırmayarak gönlünü almalıydım.

Arya ' nın arkasından kalkıp odaya giderken yüzümde ki sırıtmaya engel olamıyordum. Ah bu kadın ne yapıyordu bana daha önceleri pek gülmeyen biri olarak sürekli yüzümü güldürüyor içimi ısıtıyordu. Odaya girdiğimde o da banyodan çıkıyordu. Yüzüme bakmadan giyinme odasına gideceği sırada kolundan tutup kendime çevirdim ve elimi çenesine koyup bana bakmasını sağladım.

Onu biraz daha kızdırdıktan sonra yaptığı itirafla hayatımda sadece bu kadının yanında bu kadar hızlı atan kalbimin atışı iki kat daha fazla hızlı artmıştı.

Alnımı alnına yaslayıp kalbimden taşan aşkla,
"Ez jı te hezdıkım evinamın " diye fısıldadım ve dudaklarına kapanıp usulca öptüm sevdiğim ve daima seveceğim kadınımı.

****

Arya

Şu an amcamın kanatları altında otururken karşımda oturan kocam olan bu adama minnetle baktım tekrar. Yiğit ona teşekkür etmeme kızsa da yine de ona olan minnetimi gözlerimde gizleyemiyordum. Sonunda amcam beni affetmişti. Bugün çok mutluydum ama bu mutluluğumun yine kısa sürmesinden korkuyordum. Bir süre amcamla konuşup dertleşmiştik. Aramızdaki tüm sıkıntı ve sorunlar hal olmuş ikimizde hiç olmamış gibi unutup eskisi gibi olmuştuk.

Amcamın telefonu çalınca ayağa kalkmış ve bize bakıp,

"Siz oturun ben bu telefona cevap verip geliyorum hemen " dedi fakat Yiğit ' in "Biz artık gidelim " demesi üzerine amcam, "Bu akşam yemeğe kalın " dedi.

Yiğit bana bakınca gözümle onaylayıp kalmak istediğimi belirttim. O da anlayışla karşılayıp amcama kalacağımızı söylemişti. Amcam telefonla konuşmak için giderken bende oturduğum yerden kalkıp Yiğit ' in yanına gittim ve elinden tutup oturduğu yerden kalkmasını sağladım. Hiç sorgulamadan onu çekiştirdiğim yere yani bu konakta tek huzur bulduğum yer olan terasa geldik. Ben yüzümü Mardin ' in terastan görünen güzel manzarasına çevirip hafif esintinin saçlarımı havalandırmasına izin verdim. Yiğit de vakit kaybetmeden arkadan kollarını belime dolayıp yüzünü saçlarıma gömdü. Birkaç dakika huzuruma huzur katan sevdiğim adamla öylece birbirimizin varlığında sessizce durup huzuru tattık.

"Sessizliğine öldüğüm kadın, kadınım" dedi boğuk çıkan sesiyle.

Bana kadınım demesiyle içimde ona olan sevdam gün yüzüne çıkmıştı. Yüzümde mutlu bir gülümseme ile kolları arasında

ona döndüm ve parmak uçlarıma yükselip önce yanağından daha sonra ise çenesinden öptüm. Onu ilk defa o beni öpmeden kendi isteğimle öpüyordum. Biraz sonra yanağımın kızaracağını bilsem de geri adım atmayıp her zaman yapmak istediğimi yaptım.

Yiğit gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve ben ondan uzaklaşınca yumduğu gözlerini açıp ışıl ışıl olan hareleriyle baktı.

Tahmin ettiğim gibi yanaklarım kızarmıştı. Yüzümü göğsüne gömüp sakladım ama Yiğit çoktan bunu fark etmişti bile. Kafamın üstüne öpücük bırakan Yiğit beni kendinden ayırdı ve bir elini belimden ayırmadan diğerini yanağıma koyup okşadı. Yavaşça yaklaşıp alnımdan öptü ve yüzündeki sıcak gülümseme ile bana baktı. 8

"Utandın ve yine kızardın" dedi. 4

Kafamı eğip hafifçe gülümsedim. "Utanma ve ayrıca bundan sürekli isterim haberin olsun " dedi muzip bir ifadeyle. 5

Alışıp utanmamam için işi şakaya 1

vuruyordu. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım ve bir kez daha Rabbime şükürler ettim onu bana nasip ettiği için. Konuşmak için Yiğit ' ten biraz uzaklaştım ve ellerimi kaldırıp hareket ettirdim.

"Yiğit amcamla konuşup beni affe... "dememe izin vermeden iki elimden tutup beni durdurdu.

"Sana teşekkür etme demedim mi? " dedi, kaşları çatık kızar bir ses tonuyla.
"Ayrıca bunu sadece senin için değil kendim için de yaptım" diye devam etti.

Ona anlamayarak baktım ve,
"Nasıl yani? " diye sordum ellerimle.

"Şöyle ki; sen mutlu olunca bende mutlu oluyorum ama aynı zamanda sen mutsuzken canım yanıyor" dedi beni mutluluktan havalara uçurarak.

Ona kocaman ve sıcak bir gülümseme ile baktım.
"O gün yani amcamın beni almak istediği gün tepkisiz kaldığın zaman amcamın beni götürmesine izin vereceğini sandım ve beni bırakacaksın diye çok korktum " dedim hüzünle.

"Birincisi seni bırakacağımı bir
daha asla düşünme çünkü seni asla
bırakmayacağım, ikincisi ise artık o günü
unutalım " dedi.

Kafamı olumlu anlamda salladım ve
korkumu dile getirdim.

"Bırakırsan ölürüm " dedim ellerimle ve
oda karşılığında,
"Bırakırsam ölürüm "deyip beni kendine
çekip sarıldı.

Bir süre sonra geri çekilen Yiğit,
"Hadi gidelim amcan gelmiştir" dedi.

Kafamı olumlu anlamda salladım ve
amcamın yanına geçip oturduk. Amcam
ve Yiğit bir süre işlerden konuşurken o
sırada yengem gelmiş bize mesafeli bir
şekilde hoş geldin deyip oturmuştu. Biz
geldiğimizden beri yoktu abisinin evine
gitmişti. Ayrıca Rojin ' i de bir ara yukarı
merdivenlerden her zamanki o nefret
dolu bakışlarıyla baktığını görmüştüm
fakat daha sonra ne yanımıza gelmiş ne
de gözükmüştü.

"Nasılsın Aryacım "dedi yengem her
zamanki yapmacıklığıyla.

"Iyiyim "dedim kısaca.

Aynı şekilde benimde onu sormama bozulmuş bir ifadeyle burun kıvırmıştı.

Çalışan kızlardan birinin sofranın hazır olduğunu söylemesiyle hepimiz ayaklanmış masaya geçmiştik. Karşımıza geçip oturan Rojin bakışlarını Yiğit ' in üstüne dikmişti. Yiğit ' e döndüğümde önündeki yemeği yiyordu fakat gerilmişti bunu her zamankinden daha da sert olan yüz ifadesinden anlamıştım. Yine yine soğuk ve sert haline bürünmüştü. Benim ve ailesinin yanında gülen adam ortamlarda ve başkalarıyla olunca soğuk haline bürünüyordu. Bu hali bana o ilk zamanlarda ki Yiğit ' i hatırlatıyordu. Yiğit ona baktığımı hissetmiş olacak ki bana döndü ve anında yumuşayan o sert bakışları giderken yerine aşkla parlayan gözleriyle tebessüm edip göz kırptı. Bende ona hafif bir tebessümle karşılık verip önüme döndüm fakat hala Yiğit ' e bakan Rojin ' e sinirli bir bakış attım. Bana döndü ve sinsi bir şekilde gülümsedi. Onunla bu bakışmamızı yengemin sesi böldü.

"Ee Arya yok mu müjdeli bir haber?" dedi

en az kızı kadar sinsi bir şekilde.

Ona anlamayan bakışlar atıp müjdeli haber diye neyi kastettiğini düşündüm. Anlamadığımı gören yengem söylediği şeyle gözlerim kocaman açılmış utancımdan yerin dibine girmek üzereydim. Hemde amcamın yanında söylemişti bunu.

"Yani diyorum ki bebek yok mu, hala hamile kalamadın mı? "

"Sultan! " dedi amcam sertçe.

"Ne var canım yanlış bir şey mi söyledim? " dedi anlamamazlıktan gelerek.

Yanlış bir şey söylememişti ama yanlış bir üslupla bunu dile getirmesi amcam başta olmak üzere Yiğit ' i germişti. Bense kızarmış bir şekilde amcamdan tarafa bakamazken Yiğit elini elimin üstüne koyup bana her zamanki gibi iyi geldiğini bir kez daha kanıtladı.

"Kısmetse bir gün olur inşallah " dedi sevdiğim adam.

Yiğit ile bir çocuğumuzun olmasını hiç

düşünmemiştim bunu hayal bile etmemiştim çünkü bu önceden imkansız geliyordu fakat şimdi düşününce ikimizin bir bebeğinin olması çok... çok güzel olurdu. Bunun düşüncesi bile içimi ısıtmaya yetmişti ama yengemin bunu herkesin içinde dile getirip utanmamı sağlaması ve söylediği üslup hoş olmamıştı. Gerçi onun amacı da buydu ya zaten, beni kötü duruma sokmak onun için en mutlu verici şeydir.

Yiğit ' in içten bir şekilde verdiği cevapla yengem susmuş, Rojin ise kıskançlıkla bize bakmıştı, özellikle Yiğit ' in verdiği cevap ve elimin üstüne koyduğu eliyle sinirden kudurdu kuduracak şekilde oturup durdu tüm gece.

Yemekten sonra ayaklanıp mutfağa indim. Canım çay istemişti ve kızların çoktan demlendiğinden emin olarak hem kendime hem de yukarıdakilere götürmek için mutfaktan içeri girdim.
Mutfaktaki kızlarla hasret gidermiş sohbet eşliğinde çayları bardaklara doldurup tepsiye dizdim. Bir köşede sessizce bizi dinleyip yüzüme bakamayan kadına kaydı bakışlarım. Bu kadın geçmişte bana az şey yaşatmamıştı. Bu konakta bir çalışan olan Reyhan

yengemden yüz bulduğu için Rojin ' den aşağı kalır yanı olmayarak bana pek çok kötülük yapmıştı. Şimdi ise yüzüme bakacak yüzü yoktu. Bir keresinde yengemin pahalı tabaklarından kırmış suçu ise bana atmıştı. Yengem o gün beni dövüp odama kapatmıştı. O günü asla unutamazdım. Henüz küçük olmama rağmen iftiraya uğramış ve boş yere dayak yemiştim. Benden birkaç yaş büyük olan bu kadın şimdi utanıyor muydu yoksa ağa karısı olduğumdan saygı mı duyuyordu? Ona doğru gittiğimi anladığında gerildi ve bakışlarını kaçırdı.

"Nasılsın Reyhan? " dedim ellerimle.

Ona abla demeyi yıllar önce bırakmıştım. Çünkü bu kadın saygı görmeye değmiyordu.

"İy-iyim gelinağam" dedi kekeleyerek.

Korkuyordu. Bir zamanlar tehditleriyle korkutuğu dilsiz dediği kızdan şu an korkuyordu. Bunun nedeni şimdi bir ağa karısı olmam mıydı? Güldüm! Gerçekten güldüm.

Harekete geçirdiğim ellerimle,
"Benden bu kadar korkmana gerek yok,

merak etme sana zarar vermeyeceğim. Hem bu dilsiz sana ne yapabilir ki? " dedim.

Kafasını kaldırıp dolu gözleriyle ve pişmanlık dolu bakışlarıyla bana baktı.

"Ben.. ben öz.... "diyeceği sırada elimi kaldırıp onu susturdum. Fakat o ona vuracağımı sanıp elini refleks olarak yüzüne kapattı.

Ona acıyarak baktım ve ellerimi harekete geçirip,
"Özür dileme, hiçbir özür unutturmuyor olanları. Ayrıca küçükken bana attığın tokatlar unutmadım ama merak etme senin bana yaptığını yapmayacağım çünkü nasıl bir insanın kendinden küçük birine vurmaması gerekiyorsa kendinden büyük birine de vurmamalı öyle değil mi? " dedim ve ona biraz daha yaklaşıp,
"Bunu sana saygı duyduğumdan yapmıyorum çünkü saygı duyulacak son insan bile değilsin. Bunu kendime olan saygımdan yapmıyorum "diye devam edip ondan uzaklaştım.

Bu utanç ve ders ona yeterdi.
Hazırladığım tepsiyi alıp yukarı çıktım ve

önce amcamdan başlayıp herkese dağıttım. Yiğit ' e verdiğimde sıcacık bir bakış atarak hafifçe gülümsedi. Sanırım bunu Rojin görmüş olacak ki izin isteyip odasına gitti. Gitmeden önce gözlerinde ki siniri görmüştüm. Onu umursamayıp elime aldığım çayımı yudumladım. Amcamın beni affetmesinin verdiği mutlulukla hiçbir şeyi takmayıp güzel bir akşam geçirmiştim Yiğit sayesinde. Onun varlığı bile mutlu olmama nedendi.

"Biz artık kalkalım " diyen Yiğit ile ayaklandık.

"Kendine iyi baka kızım " diyen amcama sarıldım.

Yiğit ile de vedalaşan amcam,
"Arya sana emanet artık " dedi.

Yiğit amcama kafasını sallayıp,
"Merak etmeyin "dedi.

Yengemle de mesafeli bir şekilde vedalaşıp konaktan ayrıldık. Kapıda duran arabaya binip konağa gitmek için yola koyulduk.

"Mutlu musun? " diye soran Yiğit ' e döndüm.

Ellerimi kaldırıp,
"Evet. Hemde çok " dedim.

Yiğit bir an bakışlarını yoldan ayırıp ellerime baktı ve tekrar bakışlarını yola sabitlerken direksiyondaki bir elini indirip kucağımdaki elimi alıp avucuna hapsetti.

"Hep mutlu ol " dedi ve elimin üstüne küçük bir öpücük bıraktı.
Elimi elinden kurtarıp hareket ettirdim ve,
"Sen yanımdaysan ben hep mutlu olurum zaten " dedim ve bu sefer elini tutan ben oldum.

Elim onun eline göre çok küçük kalırken yinede ters duran eline parmaklarımı parmaklarına geçirdim. Bana sıcak bir şekilde gülümseyip önüne döndü ve,
"Hep yanında olacağım "dedi içten ve sıcak bir şekilde.

Konağa vardığımızda ben arabadan ineceğim sırada Yiğit elimden tutup beni kendine çekti ve dudaklarıma küçük bir öpücük bırakıp geri çekildi.
Sarhoş olmuş bir şekilde arabadan indim ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye

çalıştım. Yiğit bana her yakınlaştığında onun etkisi altına giriyordum. Arabadan inen Yiğit elimden tutarak beraber içeri girdik. Ortalıkta kimse görünmüyordu. Sanırım herkes yatmıştı. Yiğit ' i durdurup elimi elinden çektim ve,
"Ben su içip geliyorum " dedim.

Yiğit kafasını sallayıp yukarı çıkarken bende mutfağa gidip su içtim ve Yiğit ' e yetişmek için acele ile merdivenlerden çıktım. Yiğit yönünü büyük balkona çevirirken bende arkasından az geride peşinden gittim.

"Yiğit aşkım geldin mi? " deyip Yiğit ' in yanına gelen Sinem ile olduğum yerde donup kaldım.

Aşkım mı demişti? Gerçekten demişti öyle değil mi?.Henüz bir kere bile kocama aşkım demeyen ben başkasının ona aşkım dediğini duyuyordum. Öfke ve kıskançlık yavaş yavaş beni esir alırken yumruklarımı sıktım.

Beni fark eden Avşin,
"Arya! " dedi ve tüm bakışlar bana döndü.

Duyduğumu anlayan Sinem suçlu

çocuklar gibi dudağını ısırıp kafasını eğdi. Yiğit ise bana bir adım atacakken arkamı dönüp merdivenlerden çıktım ve odaya girdim. Hemen ardımdan gelen Yiğit kolumdan tutup beni durdurdu.

"Arya.. "

Hışımla ona dönüp ellerimi hiddetle hareket ettirdim.

"O kız sana aşkım dedi. Bu.. bu ne demek oluyor, niye o kız sana AŞKIM diyor Yiğit? " dedim sinirle.

"Sakin ol önce güzelim"

"Sakin falan olamam " dedim ellerimle.

"Bak Sinem onu beni kızdırmak için hep söyler, öyle sandığın gibi değil " dedi fakat benim aklım tek bir cümlede kalmıştı.

"Bunu sana hep mi söylüyor?" dedim ellerimi oynatarak.

Sinirden çıldırmak üzereydim ve her an gidip Sinem ' i parçalayabilirdim.

"Söylediğim cümleden sadece bunu mu

çıkardın? " dedi oda sinirle.

Kolumdan tuttum beni kanepeye oturttu ve,
"Bak güzelim ben bu kelimeden eskiden nefret ederdim. Sinem de bunu bildiğinden beni sinir etmek için söyler olay bu. Başka bir şey yok "dedi.

Doğru söylüyordu bunu gözlerinde görebiliyorum ama yine de bir başkasının bu kelimeyi sevdiğim adama kullanması kıskançlık krizine sokmuştu beni. Ayağa kalkıp giyinme odasına gidecekken Yiğit beni tekrar durdurmuştu.

"Bana inanmıyor musun? " dedi ifadesiz bir sesle.

Hala arkam dönük bir şekilde dururken Yiğit' e döndüm ve ellerimi kaldırıp,
"İnanıyorum ama birinin sana böyle seslenmesi canımı sıktı. Şu an çok sinirliyim ve bir an önce uyumak istiyorum Yiğit! " dedim ve kolumu kurtarıp giyinme odasına gittim.

Üstümü değiştirip odaya döndüm.
Ben çıkınca içeri giren Yiğit de üstünü değiştirip gelmişti. Onu umursamadan

yatağa girip uzandım. Ardımdan gelen Yiğit örtüyü kaldırıp yatağa gireceği sırada elimle örtüyü bastırıp buna engel oldum.

"Ne oldu? " diyen Yiğit ' e başımla kanepeye gösterdim ve doğrulup ellerimi harekete geçirdim.
"Sen orda yatıyorsun " dedim.

Yiğit şaşırmış bir şekilde,
"Yok artık! Yataktan mı kovuyorsun? " dedi.

Bu hali o kadar tatlıydı ki gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Ciddi ifademi koruyup,
"Evet " dedim ellerimle.

Ciddi olduğumu anlayan Yiğit pes edip örtüyü bıraktı.

"Sen baya ciddisin"dedi kendi kendine söyler gibi.

Kaşları çatık bir şekilde bana döndü ve,
"Saçmalama güzelim olmaz öyle şey " dedi ve yatağa girmeye çalıştı fakat yine benim engelime takıldı.

Bu sefer kaşlarını çatan ben olmuştum.

"Tamam eğer sen orda yatmayacaksan ben yatarım " dedim ve yataktan çıkacağım sırada Yiğit beni durdurdu.

"Tamam lan tamam ben yatarım gir şu yatağa! " dedi sinirle.
"Hayır anlamıyorum benim suçum ne, her şeyi anlatmadım mı? Daha neyin siniri bu? Tamam anladık kıskanıyorsun ama bu kadarı da olmaz ki. Kadın resmen yataktan kovdu lan beni " dedi hala söylenirken.

Onun bu haline çaktırmadan gülerken, gidip ona sarılmamak için kendimi zor tuttum. Bunu neden istedim bende anlamadım. Sadece sinirle aldığım bir karardı ama onu o kadar kovmaya uğraşmışken tekrar çağıramazdım.

"Bari kendi yastığını ver de senden uzakta olsam da kokunla uyuyabileyim" dedi.

Bu söyledikleri normalde olsa mutlu ederdi beni ama evlendiğimiz gece bana söylediklerini hatırlatmıştı. Gülüşüm solarken gözlerim dolmuş o gün olduğu gibi içimde bir acı baş göstermişti.

Durgunluğumu fark eden Yiğit,

"Ne oldu? " dedi.

Ben bir şey demeyince Yiğit oturduğu kanepeden kalkıp yanıma geldi ve yatağa oturdu. Elini çeneme koyup kafamı kaldıran Yiğit dolu dolu olan gözlerimi görünce iki elini yanaklarıma koyup,
"Ne oldu Arya ' m niye doldu güzel gözlerin? " dedi.

Kafamı elinden kurtarıp,
"Yok bir şey dedim " ellerimle.

"Arya anlat bana, ne oldu dedim? " diyen Yiğit sinirlenmeye başlamıştı ağladığım için.

"Evlendiğimiz geceyi hatırlıyor musun? O gece bana senin iğrenç kokunla uyumak istemiyorum demiştin ben bunu hatırlayınca...." dedim ellerimle fakat gelen ağlama dürtüsüyle lafımı tamamlayamadım .

Yanağımdan düşen bir damla yaş yanağımda yol çizerek Yiğit ' in çenemdeki eline doğru aktı. Yiğit ' in eli anında çenemden kopup yatağa düştü. Gözlerini yumup yumruklarını sıktı. Gözlerini açtığında gözlerime

pişmanlıkla baktı.

"Özür dilerim"dedi fısıltıyla.
"Biliyorum ne kadar özür dilesem de sana yaşattıklarımı unuturamam. Sen affetsen de ben kendimi hiçbir zaman affedemiyorum" diye devam etti.

"Niyetim geçmişi yüzüne vurmak değildi sadece sen öyle deyince.. " dedim ellerimle fakat Yiğit konuşmamı iki elimden tutarak engelledi.

"Sen söylemesen de hiçbir zaman aklımdan çıkmıyor ki"

Elini yüzüme koyup gözlerimin içine baktı.
"O gece aslında sana değildi sinirim, kendimeydi. Kendime sinirlenip seni kırdım. Ağzımdan çıkanı kulağım duymadı, duymaz da zaten sinirliyken. Düğün günümüzde fotoğraf çekiminde ilk defa sana yakınlaştım ve o gün kokun aklımı bulandırmış her içime çekişimde daha fazlasını ister olmuştum. Çok.. çok güzel kokuyordun. O gece de sen banyodan çıkar çıkmaz etrafa yayılan kokun ile içimde bir şeyler kıpırdamıştı sanki. Bunun farkına vardığımda ise kendime yediremeyip o sözleri söyledim.

Aslında sana söylediklerim kendime inkar nedeniydi. Öfkem o kadar ağır basıyordu ki kabul edemedim senden etkilendiğimi " dedi pişman ve içten bir sesle.

Ona inanıyordum ve bunu hatırlatıp ikimizide üzdüğüm için kendime kızdım. Beline sarılıp başımı göğsüne gömdüm. Anında güçlü ve sıcak kolları bedenimi sarmış beni kendine daha çok çekmişti.

"Hiçbir zaman konuşamamandan ya da başka hiçbir şeyden rahatsız olmadım Arya. En başından beri sana karşı oluşan hislerimi kabul etmeyişimdendi tüm yaptıklarım"dedi.

Ondan ayrılıp buruk bir tebessümle baktım.

"Sana inanıyorum " dedim ellerimle.

Oda bu hüzünlü havayı dağıtmak için, "Az önce olanlar için de bana inansan keşke " dedi onu kovduğumu ve Sinem ' in ona söylediğini hatırlatarak.

O anı hatırlayınca yine sinirlenmiş Yiğit ' ten uzaklaşmıştım.

"Sana inanıyorum dedim ama bu yine de o kanepede yatacağını değiştirmez " dedim ellerimle ve kendi yastığımı alıp eline vererek kanepeyi işaret ettim.

Yiğit ayağa kalkıp giderken,
"Hem inatçı, hem kıskanç " dedi söylenmeye devam ederek.

Onun bu haliyle az önceki hüzünlü halimden eser kalmamış yine gülümsetmişti beni. Bende onun yastığını alıp kafamın altına koydum ve kokusunu derin bir nefesle içime çektim.

Yiğit yastığı kanepeye koyup içerden ince bir örtü alıp tekrar kanepeye geçmeden önce yanıma gelip saçlarımdan öptü ve gidip uzandı. Yüzümde mutlu bir tebessüm ile gözlerimi yumup ben uyuduktan sonra Yiğit ' in yanıma geleceğinden emin bir şekilde uykuya dalmayı bekledim.

****

Rojin

Odamda sinirle bir o yana bir bu yana dolanıp duruyordum. Artık dayanamıyordum. Sürekli o dilsizin kazanması canımı sıkıyordu. Bütün gece

onun mutlu evliliğine seyirci oldum. Yiğit ' in ona hayatı zindan edeceğini zannetmiştim fakat öyle olmamıştı. Yemeğe gittiğimiz o gece Yiğit 'i tek yakalamış ve ona Arya 'nın onu hak etmediğini, onun aslında göründüğü gibi masum biri olmadığını anlatmaya çalışsam da bana inanmamış ve sert bir şekilde beni ikaz etmişti. Sert ve ürkütücü halinden korktuğum için daha fazla yanında kalamayıp aşağı inmiştim. Arya beni ve ardımdan gelen Yiğit 'ı görünce gözlerindeki acıyla mutlu olmuştum. Fakat bu uzun sürmedi elbet. Çünkü Yiğit o dilsize aşık olmuş onun mutlu olması için her şeyi yapmaya başlamıştı. Arya bunları hak etmiyordu. O dilsiz ve işe yaramayan kız Yiğit gibi birinin karısı olmamalıydı. Onun mutlu olmasına izin vermeyeceğim. Ne olursa olsun o kız böyle rahat ve güzel bir hayata sahip olmayacaktı.

Sinirle oturduğum yatağımın üzerine tırnaklarımı kemirerek düşünmeye başladım. Ne yapıp edip o dilsize hayatı zindan etmeli ona gününü göstermeliydim. Mutlu olma sırası bendeydi ve mutluluk bana gelmiyorsa onu ben elde edecektim. Zorla veya güzellikle. Artık bir şey yapma zamanı

gelmişti.....

Oyla

1,34 Bin

Paylaş

27. BÖLÜM

230 Bin ★ 8,02 Bin 1,01 Bin

Aslında bölüm dün gelecekti ama bir kaç sorun çıktı o yüzden kusura bakmayın canlar.

Bu arada kitabımız romantizm içinde #35. olmuş. Teşekkür ederim yanımda olan ve daima destek veren canım okuyucularıma💕

Keyifli okumalar ❤️

.....

Sabah gözlerimi sevdiğim adamın bana sıkıca sarılmış bir şekilde açtım. Tahmin ettiğim gibi Yiğit gece ben uykuya daldıktan sonra yanıma gelmişti. Belimden sıkıca tutmuş olan kocam sanki kaçıp gidecekmişim gibi sarıp sarmalamıştı. Kafamı Yiğit ' in göğsünden kaldırıp yüzüne baktım. Hala uyuyordu ve onu hemen uyandırmaya niyetim yoktu. Biraz sevdiğim adamı izlemekten zarar gelmezdi. Normalde bakışlarım onda sabit kalıp dalınca bunu fark eden

Yiğit benimle dalga geçip utandırıyordu. Ama şimdi rahat rahat izleyebilirdim.

Kirli sakallarının kapattığı yüzü ve hafif esmer teniyle çok yakışıklıydı. Bundan birkaç ay önce Yiğit ile evleneceğim ve onunda beni seveceğini söyleselerdi inanmazdım ama şu an hayal edemeyeceğim kadar gerçekti. Her zaman kurduğum hayallerden daha güzel ve daha mutluluk vericiydi. Onunla evlenmeyi kabul etmekte ilk başta çok tereddüt etmiştim ki ilk zamanlar yaşadıklarım daha doğrusu Yiğit ' in bana yaşattıkları ile tereddüt etmekte haklıydım. Fakat Yiğit zamanla değişmiş oda bana aşık olmuştu ve yaptığı hataları düzeltmek için aynı zamanda mutlu olmam için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Bu yüzden de şimdi iyi ki onunla evlenmeyi kabul etmişim diyordum.

Onu çok ama çok seviyordum. Bazen ona bu halimle layık olmadığımı düşünsem de yine de ne onun bir başkası ile olmasına dayanabilirdim ne de onsuz olmaya. Yiğit benim kaderimdi. Kaderden kaçış yoktu, o yüzden biz de kaçamamıştık ya. Gerçi ben zaten hiçbir zaman kaçmak isteyen taraf değildim.

Yiğit ' in çenesine küçük bir öpücük bırakıp geri çekildim. Bunu yapmayı çok seviyordum. Hafif kıpırdanmaya başlayan Yiğit yavaşça gözlerini araladı.

Hafif bir tebessüm ile,
"Günaydın" dedi.

Ellerim hala Yiğit ' in belinde olduğu için ona gözlerimi kapatarak bir nevi cevap verdim. Beni kendine daha da çekip başımın göğsüne tekrar düşmesini sağlayan Yiğit tekrar uyku moduna geçmişti.

"Çok uykum var hala " dedi mırıldanarak. 5

Yiğit hiçbir zaman bu saatte kadar uyumazdı. Genelde erkenden kalkıp işe gitmek için çoktan hazır olurdu. Hasta mıydı acaba? Kafamı tekrar göğsünden kaldırıp elimi alnına koydum endişeyle. Yiğit ne yaptığımı anlamak için gözlerini aralamıştı. Elimi alnından alıp öptü. 1

"Hasta değilim güzelim sadece uykum var " dedi. 3

Doğrulup oturur pozisyonuna geçtim. 1

"O zaman neden uykun var? Sen hiç bu saatte kadar kalmazdın Yiğit " dedim telaşımı belli ederek.

"Gece uyumadım "dedi.

Kaşlarımı çatıp,
"Neden uyuyamadın? Belli ki seni kovmama rağmen kanepede kalmayıp buraya gelmişsin. Bu yüzden kanepede yattığından olamaz, o zaman niye uyumadın? " dedim harekete geçirdiğim ellerimle.

Oda doğrularak bana baktı ve sonra da bakışlarını kaçırıp omuzunu silikti.
"Uyku tutmadı" dedi kısaca ama bu bana inandırıcı gelmemişti.

Yiğit uykuyu seven bir adamdı ve uykusuz kalmak onun istemediği şeyler arasındaydı. Artık onu tanıyordum. Ona inanmadığımı gören Yiğit sesli bir nefes verip pes etmiş bir şekilde gözlerime baktı.

Yüzüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp,
"Gece sen uyuduktan sonra daha fazla ayrı kalamayıp yanına yattım. Çok güzel uyuyordun ve seni izlemeye dalmışım

farkında olmadan. Bugüne kadar iyi kötü acı ve mutlu olan günlerimizi düşündüm bir süre. Sonra da uyuya kalmışım. Uyuduğumda çok geçti zaten " dedi.

Yiğit bunları söylerken zorlanmıştı. Onun için böyle şeyleri açıklamak hala zordu. Yüzümde kocaman bir gülümseme ile ben ona bir kere daha aşık olmuş bir şekilde bakarken,
"Seni seviyorum " dedim ellerimle ve gözlerinde gördüğüm ışıltıdan sonra kollarımı boynuna doladım. Anında karşılık verip ellerini belime koydu ve kafasını boynuma gömüp derin nefesler aldı.

"Bende seni seviyorum her şeyim "dedi boğuk çıkan sesiyle.

Her şeyim demişti. Ben onun her şeyi olmuştum. Bunu duymak kalbime tarifi imkansız bir mutluluğa sebep olmuştu.

Yiğit ' ten ayrılıp yanağına küçük bir öpücük kondurdum ve kaçarcasına yataktan çıkıp banyoya gittim. Yüzümü yıkayıp havlu ile kuruttum. Yüzüme yerleşen gülümseme ile banyodan çıktığımda Yiğit 'in odada olmadığını gördüm. Giyinme odasına girdiğimde

Yiğit üstüne ceketini giyerek tamamen hazır olmuştu Beni gören Yiğit bakışlarını üstümden ayırmadan sabit tuttu. Ben ise onun bakışları altında dolabın önüne geçip giyinmek için mor elbisemi aldım.

Elime aldığım elbiseyi giymek için arkamı döndüğümde hala bana bakan Yiğit ile göz göze geldim.

Elbiseyi koluma asıp,
"Neyi bekliyorsun Yiğit çıkar mısın? " dedim ellerimle.

"Neden? " dedi rahat bir şekilde elini ceplerine yerleştirirken.

Ellerimi hareket ettirip,
"Çünkü giyineceğim" dedim.

"Giyin o zaman sana engel olmuyorum ki " dedi hala rahatını bozmayarak.

Kaşlarımı çatıp ellerimle,
"Giyinmem için senin çıkman gerek" dedim.

"Çıkmayacağım Arya. Burda benim yanımda giyin " dedi muzip bir ifadeyle.

Gözlerimi kaçırıp bir şey yapmadan öylece bekledim. Evet kocamdı ama utanıyordum hala ve henüz alışabilmiş değildim. Yiğit ise bu durumdan gayet eğleniyordu. Hala bir şey yapmadığımı görünce bana doğru geldi ve önümde durdu.

"Hala benden utanıyor musun? " diye sordu.

Evet anlamında kafamı salladım.
Yiğit kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakıyordu.

"Benden utanma diye kaç defa söyleyeceğim " dedi sertçe.

"Bu elimde olan bir şey değil " dedim ellerimle.

Yiğit kolumdaki elbiseyi alıp makyaj masasının sandalyesine koydu. Bana dönüp elini geceliğimin eteklerine koydu. Ben onun yapmak istediğini anlayınca bir adım geri çekilip kafamı olumsuz anlamda salladım.

"Gel buraya Arya. Seni ben giydireceğim " dedi kararlı bir sesle.

Ona karşı koyamayacağımın farkındaydım. Yiğit ne yapıp eder yapardı dediğini. Tüm cesaretimi toplayıp Yiğit ' e bir adım yaklaştım. Bundan kaçışım yoktu.

Yiğit geceliğimin üstünü çıkarıp elbisenin yanına koydu. Yanaklarım kızarmıştı ve şu an yanıyordu. Yiğit pijamamı da çıkarmak için eğilmişti. Pijamayı üstümden sıyırırken ayaklarımı kaldırmak için elimi omuzuna yerleştirdim. Daha sonra ayağa kalkıp eline aldığı elbiseyi kafamdan geçirdi ve bana giydirmeye başladı. Tüm bu olanlar boyunca Yiğit gözlerini gözlerimden ayırmamıştı daha fazla utanmamam için. Ona hafif bir tebessüm yolladım. Yiğit elini kızarmış yanağıma koydu ve hafifçe okşadı. Sonrada eğilip dudaklarını yanağıma bastırdı. Gözlerim kapanmış onun bu yakınlığıyla ve kokusuyla mest olmuştum. Yiğit bir süre dudaklarını yanağımdan ayırmayıp uzunca öptü.

Geri çekilip,
"Hadi aşağı inelim " dedi.

Kafamı olumlu anlamda salladım ve arkamı dönüp yürümeye başladım. Yiğit ' in de geleceğini sanmıştım fakat onun

sert sesiyle durmak zorunda kaldım.

"Dur orda Arya! "

Olduğum yerde durup bekledim bir süre.
Daha sonra arkamı dönüp,
"Ne oldu? " dedim ellerimle.

Yiğit çok sinirli bakıyordu ve birkaç saniye içinde bu adama ne olduğunu merak etmiştim. Yiğit yanıma gelerek sert bakışlarını gözlerime dikti.

"Bu elbisenin hali ne böyle? Ulan neredeyse bir tarafların gözükecek. Birde kendim giydirdim" dedi sinirle. 54

Bakışlarımı üstümde gezdirip elbiseye baktım ve o an Yiğit ' in bu halini anlamış oldum. Yiğit bana giydirirken heyecandan ve utançtan fark etmedim fakat bu elbise dizimin çok üstündeydi. Kısaydı ve oturup kalkınca eminim ki Yiğit ' in dediği gibi bir taraflarım gözükürdü. 4

Kafamı kaldırıp Yiğit ' e baktım, hala sinirliydi.

Ellerimi kaldırıp,
"Yiğit valla bilmiyordum bu elbisenin bu 3

kadar kısa olduğunu. Aldığımda hiç denemeden rengini beğenip de direk almıştım " dedim açıklama yaparak. 3

"Konakta bir sürü adam var lan ya biri seni böyle görseydi. Arya daha fazla sinirimi bozmadan çıkar şu elbiseyi ve çöpe at!!" dedi ve hızla odadan çıktı. 54

Of ya! Bir elbisenin bizi getirdiği hale bak. Oysa az önce ne de güzeldi o bana sevgiyle bakıp üstümü değiştirince. 6

Acele ile elbiseyi çıkarıp dolabın bir köşesine fırlattım ve üstüme siyah daha uzun bir elbise giyip çıktım. Yiğit yatak odasında telefonuyla ilgileniyordu. Yüzü hala asık ve gergindi. Beni görünce telefonu cebine koyup ayaklandı. Hemen yanına gidip karşısında durdum.

"Asma böyle yüzünü. Ben gerçekten bilmiyordum " dedim ellerimle ve üzgün bir halde.

"Ya ben fark etmeseydim ve o halde aşağıya inseydin Arya"dedi ve muhtemelen söylediğini gözünde canlandırdığı için daha da sinirlenmişti. "Bir daha bir şeyi denemeden alma bundan sonra ve ayrıca boylarına bizzat 12

dikkat et" diye devam etti üstüme doğru gelerek.

Yutkunup geri geri gitmeye çalıştım ama sadece çalıştım. Yiğit elini belime koyup beni olduğum yerde sabitledi. Beni kendine daha da çekip yüzünü yüzüme yaklaştırdı .

"Tamam mı? " dedi.

Ben ise hipnoz olmuş gibi gözlerinin içine takılıp olan bu yakınlıkla düşünme yetimi kaybetmiş bir haldeydim. Kafamı olumlu anlamda salladım ve bir anda Yiğit ' in dudaklarını dudaklarımda hissedip olduğum transtan çıktım. Sevdiğim adama karşılık vererek gücü kalmamış bacaklarım düşmeden Yiğit ' in boynuna sarıldım.

Yiğit geri çekilip dudaklarını bu sefer alnıma değdirdi.

"Bir daha böyle bir şey olmasın güzelim. Çok fazla geriliyorum ve bu yüzden kalbini kırmak isteyeceğim son şey bile değil " dedi küçük bir uyarıda bulunarak.

Gözlerimi yumup tamam anlamında

cevap verdim. Yiğit saçlarımın arasına küçük bir öpücük bırakıp elimden tuttu ve beni de beraberinde odadan çıkardı.

Aşağı inip kahvaltıya geçtik. Herkes sessizce kahvaltısını ederken Kadir amcanın sesi bu sessizliği bozmuştu. "Amcanla aranı düzeltmene sevindim kızım" dedi.

Bütün herkes bu habere şaşırmıştı ve hepsinin bakışları bana döndü.

"Arya amcanla aran düzeldi mi gerçekten? " dedi Seniha teyze.

Seniha teyzeme gülümseyip kafamı olumlu anlamda salladım.
"Buna çok sevindim kızım " dedi Esma teyze.

Ona da gülümsedim ve mutluluğumu paylaşan aileme baktım içimden şükürler ederek.

"Hadi oğlum biz artık gidelim. Bugün önemli bir gün " dedi Kadir amca ayaklanarak.

O önden giderken Yiğit de ayaklanmıştı. Tabi bende peşinden. Kapıya

geldiğimizde Kadir amca çıkmış Yiğit ise bana dönmüştü.

"Yiğit baban bugün önemli bir gün diyerek neyi kastetti? " dedim merakımı gidererek.

"Bugün çok önemli bir projeye imza atacağız ve bir firmayla ortak olacağız " diye açıklamada bulundu.

Anladım dercesine kafamı salladım.Yiğit yaklaşıp alnımdan öptü ve,
"Görüşürüz " dedi.

"Dikkat et kendine " dedim ellerimle.

"Tamam " deyip bu sefer yanağıma küçük bir öpücük bırakıp çıktı.

Bende yukarı hanımların yanına döndüm.
"Kızım bu nasıl oldu? Amcan yeri geldi mi çok inatçı bir adam olur " dedi Seniha teyze.

"Yiğit dün beni amcama götürdü. Senin gibi bende aynı şeyi ona söyledim, amcam beni affetmez dedim ama Yiğit amcamla konuşmuş ve onun yumuşayıp ikna olmasını sağlamış " dedim ellerimle.

"Yiğit mi yaptı bunu? " diye sordu şaşkınlıkla.

Ellerimi harekete geçirip,
"Evet Seniha sultan. Yiğit artık çok değişti o benim mutlu olmam için her şeyi yapıyor" dedim.

"Sonunda bizim oğlanın aklı başına gelmiş " dedi Esma teyze.

Hepimiz onun bu dediğine gülmüştük. Seniha ve Esma teyze kahvelerini içmek için gidip otururken ben Avşin ve Sinem de yukarı terasa çıktık. Bir süre sessizce otururken Sinem ' in huzursuzca kıpırdandığını gördüm.

"Şey... Arya ben dün gece için çok özür dilerim. Gerçekten kötü bir niyetim yoktu. Ben onu Yiğit abiyi sinirlendirmek için söyledim "dedi mahçubça.

Gerçekten üzgün ve mahçub görünüyordu. Onun öyle biri olmadığını biliyordum ama kıskançlık işte. Beni esir almış öfkelendirmişti.

"Tamam Sinem biliyorum. Yiğit bana anlattı, sana kızgın değilim " dedim

ellerimle.

Tabi Sinem işaret dilini bilmediği için Avşin ona tercüme etmişti. Sevinçle bana dönüp,
"Buna çok sevindim "dedi.

Ona gülümseyip,
"Arya "diyen Avşin' e döndüm bu sefer.

"Efendim canım "dedim ellerimle.

"Mutlusun değil mi? " diye sordu.

Derin bir iç çekip,
"Evet. Hem de çok " dedim ellerimle ama aynı zamanda da gözlerimden okunduğunun farkında olarak.

"Bunu biliyordum Arya. Abimin bir gün seni seveceğine hep inandım ve sonunda abim aşkına karşılık verdi " dedi mutlulukla.

"Evet Avşin, o kadar çok mutluyum ki, bunun olacağına hiçbir zaman ihtimal vermezdim ama hiç beklemediğim bir anda her şey tamda hayal ettiğim gibi oldu. Bunun için daima şükür ediyorum Rabbime. Umarım bu mutluluğum bozulmaz Avşin. Bazen bunun için çok

korkuyorum " dedim ve yorulan kollarımı kucağıma bıraktım.

Avşin elimden tutup hafifçe sıktı.
"Merak etme canım abim buna izin vermez. O seni gerçekten çok seviyor. Bu gözlerinden apaçık bir şekilde belli oluyor. Ne seni bırakır ne de mutsuz olmana izin verir. O yüzden böyle şeyler düşünüp kendini üzme. Artık mutlu ol. Bunu çoktan hak ettin" dedi.

"Arya ' yı anlamadığım için ne konuştuğunuzu çok net anlamasam da şu konuda Avşin' e hak veriyorum. Yiğit abinin seni sevdiği gözlerinden okunuyor. Onu ilk defa bir kadına bakarken böyle görüyorum. Umarım bizi de böyle seven biri çıkar"dedi Sinem son söylediğiyle iç çekerek.

Onun bu haline gülmeden edemedim. Öte yandan ise kızların söyledikleri beni mutlu etmişti. O sert ve soğuk adam artık duygularını gizlemiyor herkesin yanında beni sevdiğini gösteriyordu. Bu düşünce içimin aşkla dolmasına neden olmuştu. Ne demişler sevmek güzeldir ama sevildiğini bilmek çok daha güzel....

****

Sabah uyandığımda yatakta tek başıma olduğumu gördüm. Saat henüz yediydi fakat Yiğit yoktu. Şirkete gitmiş olmalıydı ama daha çok erkendi. Acaba acil bir şey mi olmuştu? Yataktan doğrulup komodinin üstünde ki telefonu elime aldım ve Yiğit ' e mesaj yazmaya başladım.

'Ne zaman çıktın? Hiç duymadım' yazıp gönderdim.

Bir iki dakika sonra mesaj sesiyle telefonu alıp açtım.

'Bugün önemli iki toplantım vardı o yüzden çok erken çıktım. Şu an biri bitti diğerine giriyorum güzelim. Sonra konuşuruz. Seni seviyorum '

Son cümle ile kalbim hızlanmış, dudaklarımda mutlu bir gülümseme belirmişti.

'Tamam. Ben de ' yazıp yolladım. Toplantıya girmiştir sonra görür diye düşünürken anında cevap gelmişti.

'Bende ne Arya? Cümleyi tamamla! ' yazıyordu.

Yüzümdeki gülümseme daha da genişlemişti. Şu an resmen kocamla flörtleşiyordum.

'Ben de seni seviyorum ' yazıp gönderdim ve tabi Yiğit ' in cevabı gecikmedi.

'İşte şimdi hem günüm, hem toplantı güzel geçecek '

Derin bir iç çektim. Keşke şu an burda olsaydı da sarılsaydım sevdiğim adama.

Daha fazla oyalanmayıp hazırlandım ve aşağı indim. Konakta olan hareketlilik dikkatimi çekmişti. Herkes bir taraflara koşuşturuyor, bir şeylerle uğraşıyordu.

Büyük balkona doğru giderken masayı düzenleyen Esma teyzeyi gördüm. Oda beni görünce gülümseyip yanıma doğru geldi.

"Günaydın kızım " dedi tüm sıcaklığıyla.

"Günaydın Esma teyze. Burda ne oluyor, bu hazırlık niye? " diye sordum ellerimle.

"Bu hazırlığın nedeni birkaç aile

dostlarımız ve akrabaların gelecek olması kızım. Aslında bu çok daha önce olacaktı ama sürekli bir şeylerin olması buna fırsat vermedi" dedi açıklama yaparak.

Kafamı olumlu anlamda salladım ve herkesin gelmesiyle kahvaltı yapıp hazırlıklara yardım ettim. Bir süre sonra hazırlıklar bitmiş misafirlerin gelmesi yaklaşmıştı.

Esma teyze ve Seniha teyze yanıma gelip, "Arya hadi kızım sen git hazırlan " dedi Esma teyze.

O an anladım ki bu misafirler beni görmeye gelecekti. Bunun için geç olmuştu ama demek millet yine de merakından geri kalmıyordu.

"Avşin nerde? " diye sordum Esma teyzeye ellerimle.

"Avşin Sinem ' in yanına gitti. O böyle şeyleri pek sevmez o yüzden çareyi kaçmakta buldu " dedi.

Kafamı sallayıp içimden Avşin ' e kızmaya başladım. Beni nasıl bırakırdı

tek başıma? Eve gelince güzel bir azar çekecektim ona.

Esma teyze son hazırlıkları kontrol etmeye giderken bende uzun zamandır ihmal ettiğim Seniha teyzeme yaklaşıp sıkıca sarıldım. Sıcak ve şefkatli bir şekilde oda bana karşılık vermişti anında.

"Güzel kızım benim " dedi içtenlikle.

Ondan ayrılıp yanağına küçük bir öpücük kondurdum.
Seniha teyze bana şefkatle bakıp, "Her şey yolunda değil mi? " dedi.

Ellerimi harekete geçirip,
"Evet Seniha Sultan merak etme. Bir sorun yok"dedim mutluluğumu gözlerime de yansıtarak.

Seniha teyze bu durumdan memnun bir şekilde gülümseyip saçlarımı okşadı ve, "Hadi git hazırlan " dedi.

Yukarı çıkıp önce sıcak ve rahatlatıcı bir duş aldım. Daha sonra saçlarımı kurutup, üzerime bordo bir elbise geçirdim. Tabi boyuna dikkat etmiştim ve bundan sonra denemeden elbise almayacağımı aklıma

kazımıştım. Yine Yiğit ' in öfkesiyle karşılaşmak istemiyordum. Onun gözleri bana bakarken öfkeyle değil aşkla parlamalıydı.

Saçlarımı salık bıraktım ve gözlerime sürme çekip aşağı indim. Gelen sesler misafirlerin geldiğini gösteriyordu. Misafirler konağın büyük salonunda oturuyorlardı. İçeri girince tüm bakışlar bana dönmüştü. Oldukça kalabalıktı.

"Arya gel kızım " dedi beni fark eden Esma teyze.

Tamamen içeri girip önce büyüklerin elini öptüm daha sonra da diğerlerini öpüp Esma teyzenin bana ayırdığı yere oturdum. Bazı kadınların bakışlarında hayranlık bazılarınınkinde ise küçümseyici ifadeler vardı.

"Maşallah Esma gelinin çok güzelmiş " dedi orta yaşlı kadın.

Diğerleri de onu onaylar nitelikte sesler çıkarmıştı. Bakışlarını beğenmediğim iki kız ve bir kadın ise kendi aralarında bana bakıp konuşuyordu. Bunu umursamayıp cevap veren Esma teyzeye gülümsedim.

"Öyledir benim gelinim. Hem içi hem de dışı güzeldir "

Bir süre bir şeyler yenilip içildi ve sohbetler edildi. Bir süre daha böyle oturup insanların bana bakışlarına katlandım.

"Ne yalan söyleyelim Esma abla ilk başta konuşamayan bir kızı Yiğit ağa gibi birine yakıştıramamıştık ama görüyoruz ki gelinin güzelliğine diyecek laf yok " dedi içlerinden otuzlarında bir kadın.

"Evet Esma teyze Gülbin 'e katılıyorum. Zor olmuyor mu böyle? " dedi daha genç olan kız.

Ben bu muhabbeti kaşlarım çatık bir şekilde izliyor ve dinliyordum. Bu kadınlar buraya dedikodu yapmak ve meraklarını gidermek için gelmişlerdi belli ki.
"Siz ne dediğinizi sanıyorsunuz? " dedi Seniha teyze sinirlenerek.

Yanımda duran Seniha teyzenin elini sıktım boş ver dercesine.

"Biz yanlış bir şey mi söyledik?" dedi

adının Gülbin olduğunu öğrendiğim kadın.

"Gülbin, Nurcan ne dersiniz siz. Susun ve edebinizle oturun. Buraya dedikodu yapmak için mi geldiniz?" dedi Esma teyze onları azarlayarak.

Esma teyze diğer herkese dönerek, "Arya benim gelinim. Onunla ilgili her söylediğinizi bana söylemiş sayarım. Onun konuşamaması eksikliğini değil aksine güzel yüreği ile buradaki bir çok kişiden üstün olduğunu gösterir " dedi ve bu konuşulanlara son noktayı koydu.

Gülbin denen kadın ve diğerleri bozulmuş bir şekilde sus pus olurken herkes az önceki konuşmaları unutmuş sohbette kaldığı yerden devam ediyorlardı. Fakat Nurcan hala bana küçümser ve kötü bakışlar atıyordu. Bu kızın benimle derdi ne anlamamıştım.

Esma teyze bana yaklaşıp sadece benim duyabileceğim bir sesle,
"Sen bunlara aldırma kızım. Çekemediklerinden ne diyeceklerini şaşırmışlar " dedi üzülmemi engellemek için.

Esma teyzenin bilmediği bir şey vardi ki ben bu sözlere alışıktım. O yüzden pek etkilemiyordu. Fakat Yiğit ile ilgili olan sözler canımı sıkıyordu. İnsan en çok sevdiğine kırılırmış derler ya benimki de öyleydi işte.

Ayağa kalkıp çalışan kızlarla birlikte misafirlere servis edip boşalan çayları yeniliyorduk.
"Maşallah güzel olduğu kadar hamarat da " dedi yaşlı ve tatlı bir kadın.

Ona dönüp hafifçe gülümsedim. Oda bana sıcak ve sevecen bir bakış attı. Kötü insanların olduğu kadar iyi insanlarda vardı bu hayatta.

"Esma, Sevda ' nın da hastalandığını duyduk. Hazır Mardin ' e gelmişken ona da mı uğrasak? " dedi az önce tanıdığım Nefise teyze.

"Olur Nefise gider bir uğrarız "demişti Esma teyze ve,
"Kızlar kalsın biz gidelim " diyince de büyükler ayaklandı.

Onlar giderken bizde kalkıp avluya geçip orda oturduk. Güle ve Nergis ' iyi insanlara benziyorlardı. Onları

sevmiştim. Yine eski zamanlarda ki gibi yazarak dahi olsa onlarla sohbet ettim bir süre. Fakat Gülbin ve Nurcan denen kızı hiç sevmemiştim. Hem sözleriyle hem de bakışlarıyla bana karşı bir nefretlerinin olduğunu gösteriyordu. Ama neden? Bu yeni tanıdığım insanların ne derdi vardı benimle? Onların bakışları altında bir süre diğerleriyle sohbet ettim.

Az sonra Avşin' de gelmiş herkesi öpmüş yanıma oturmuştu.

"Ee nasılsınız hanımlar? " dedi.

Herkesle hal hatır sorup konuştuktan sonra bakışlarını Nurcan ' a çevirdi.

"Aaa Nurcan sende mi buradaydın? " dedi gıcık bir sesle.

Avşin ' in Nurcan ' a takındığı bu tavırdan sonra onun da bu kadından hoşlanmadığını anladım.

"Az önce tokalaştık ya Avşin " dedi uysal bir şekilde.

Bu kadının tüm dişliliği banaydı galiba.

"Hiç farkında değilim " dedi umursamaz

bir şekilde ve bana döndü.

Nurcan mosmor olmuştu sinirden. Bende bu haline gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Yengecim sen ne yapıyorsun? " dedi tüm tatlılığını takınarak.

Nasıl olsa kimse işaret dilini bilmediği için Avşin ' i paylamaya şimdiden başlayabilirim.

"İyiyim sevgili görümceciğim" dedim ellerimle.

Avşin tehlike sinyallerini almış dudaklarını ısırıp yüzüne korku dolu bir ifade yerleştirmişti.

"Yengecim ben.. şey" dedi ama konuşmasına izin vermeyip ellerimi harekete geçirdim.

"Nerdesin sen sabahtan beri? Ha! Beni yalnız bırakıp nasıl gidersin Avşin? " dedim küskün bir tavırla.

Diğerleri kendi aralarında konuşurken Nurcan bizi izliyordu.

Avşin bana sırnaşıp kendini affettirme çabalarına girdi.

"Ya ama Arya ben sevmiyorum bu tip ziyaretleri. Hem bak dayanamayıp geldim. Aklım sende kalmıştı " dedi.

Onun bu tatlı haline gülüp,
"Tamam tamam affettim. Sinem nasıldı? " dedim ellerimle.

"İyiydi. Selamı vardı" dedi.

Sinem o günden sonra gitmişti. Biz daha fazla kalması için ısrar ettik fakat işleri olduğundan kalamamıştı.

Ben kalkıp mutfağa akşam yemeğini kontrol ederken Nurcan da arkamdan gelmişti. Kızlardan bir bardak su isteyip bakışlarını üstüme dikti. Onu umursamadan işimi bitirip mutfaktan çıktım. Kızların yanına gideceğim sırada adımı duymamla arkamı döndüm.

"Arya" diyen Nurcan ' a ne oldu der gibi baktım.

"Biliyor musun? Çok şanslısın fakat şöyle bir gerçek var ki Yiğit ağa gibi birine yakışmıyorsun"dedi direk saldırır gibi.

Ah tabi ya Yiğit! Bu kadının derdini şimdi anlıyorum. Belli ki Yiğit 'te gözü vardı ve bu yüzden tüm gün laf sokup bakışlarıyla bile beni öldürmek istiyordu.

Sessizliğimden faydalanarak devam etti.

"Ona benim gibi akıllı ve alımlı bir kadın yakışırdı. Sen ona layık değilsin. Çünkü sen eksiksin, yarımsın "dedi ve bana biraz daha yaklaşıp fısıldayarak devam etti.
"O yüzden onun yanına ve yatağına yakışmıyorsun ama ben olsaydım Yiğit ağanın çok daha memnun olacağından eminim "dedi.

Son cümlesi ile o ne olduğunu anlamadan saçına yapışıp var gücümle çektim. Konağı inleten çığlığını umursamadan bu ahlaksız kadını hırpalamaya devam ettim. Sesi duyan herkes yanımıza koşmuş şaşkınca bize bakıyordu. Ben ise sinirden ve kıskançlıktan gözü dönmüş bir şekilde bu iğrenç kadını paylamakla meşguldüm.

Ne Avşin ne de diğerleri bizi ayıramamıştı. Bir anda deli gücü gelmiş gibi kimse bana engel olamıyordu.

Ben hala Nurcan ' nın çığlıklarını umursamadan saçlarından çekerken duyduğum sert sesle olduğum yerde kalakaldım.

"Arya!! "

Yiğit ' in sesiyle Nurcan ' ın saçlarını bırakıp ittim. Elimde kalmış saçlarına iğrenerek bakıp elimden silkeledim. Arkamı dönüp Yiğit ' e bakmaya çekiniyordum çünkü sesi çok sert ve kızgın geliyordu. Ama kaçış yoktu, o yüzden yavaş yavaş korkarak arkamı döndüm. Yiğit ' in yüzünde oldukça şaşkın bir ifade hakimdi. Gözlerimin içine kaşlarını çatarak sert bir şekilde baktı. Yutkunup bakışlarımı kaçırdım. Herkes suspus olmuş olanlara bakıyordu. Nurcan ise ağlayıp masummuş gibi kafasını önüne eğerek mağduru oynuyordu. Yiğit bize doğru gelip yanımızda durdu.

"Ne oluyor burda? " dedi ifadesiz bir sesle.

Nurcan hemen atılıp kendini haklı çıkarmak için konuşmaya başladı.

"Ağ - am bu kadın birden bire bana saldırmaya başladı. Yi - ğit ağam ben.." dedi fakat lafını tamamlamasına izin vermeden tekrar saçına asıldım.

Bu kadının ağzından Yiğit ' in adını duymak tekrar o söylediklerini hatırlatıp sinirlerimi zıplatmıştı.
Nurcan tekrar çığlık atmış kendini benim elimden kurtarmak için elini yüzüme doğru savuruyordu. Bu kıskançlık denen şey çok tehlikeli bir şeymiş gerçekten. Şu an bu halimle gözü dönmüş, çok farklı biri gibi gözüktüğümü biliyordum.

"Arya bırak kızın saçını " diyen Yiğit ile daha da şiddetlenmişti öfkem.

Bir anda belimden tutan Yiğit beni ondan uzaklaştırdı. Yiğit ' in kucağında hala Nurcan ' a uzanmaya çalışıyordum. Yiğit beni belimden tek eliyle tutup Avşin ' e döndü.

"Bu kadını gönder burdan Avşin " dedi.

"Ama ağam.... " diyen kadını umursamadan Yiğit konuşmaya başladı.

" Burda olanlarla ilgili kimseden tek kelime duymayacağım. Şimdi herkes

işinin başına dönsün!! " dedi kesin ve sert sesiyle.

Herkes teker teker dağılırken, Avşin ' de Nurcan ' ı kolundan tutup götürdü. Yiğit ise hala tek kolu belimde beni hiç indirmeyerek yukarı çıkmaya başladı. Bu adamın kolu yorulmuyor muydu yahu? Tek koluyla beni tutmuş yukarı çıkarıyordu.

Odaya geldiğimizde Yiğit beni indirmiş hala sert ifadesiyle bana bakıyor üstüme doğru geliyordu. Ben Yiğit ' in kızıp bağırmasını beklediğim için gözlerimi sıkıca yumdum. Fakat duyduğum kahkaha sesiyle gözlerim anında kocaman açılmıştı. Hemde öyle bir açılmıştı ki yuvalarından fırlamak üzereydi. Şu anda karşımda kahkaha atan Yiğit miydi? Hani benim kocam olan sert ve soğuk eski adıyla buz kütlesi adam. Şok olmuş bir şekilde hala gülen Yiğit ' e bakıyordum. Aynı zamanda onu ilk defa böyle içinden gelerek gür bir kahkaha atarken gördüğüm için mest olmuş bir şekilde gözlerimi kırpmadan onu izliyordum.

Bu adam neye gülüyordu böyle?

Kaşlarım yavaş yavaş çatılırken ellerimi kaldırıp,
"Sen neye gülüyorsun böyle? Ayrıca bana kızmayacak mısın? " dedim.

"Sen... sen az önce ne yaptın? " dedi hala gülerken.

Ne yapmıştım? Kendini bilmez birini pataklamıştım. Bu yaptığımı daha yeni yeni idrak ettiğim için Yiğit gibi bende gülmeye başladım. Ben az önce hayatımda hiç yapmadığım bir şey yapmış, birini dövmüştüm. Bugüne kadar bana her söylenilene kulak asmadım fakat konu Yiğit olunca her şey bambaşka oluyor, ben de bambaşka birine dönüşüyordum.

Ben gülünce Yiğit durmuş gözlerine yerleşen derin bir ifadeyle bana bakmaya başladı. Üstüme doğru gelmeye başlayınca gülmeyi kesip ona baktım. Ben ne olduğunu anlamadan Yiğit beni kendine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Anın şokuyla ilk başta karşılık vermesem de kendime geldiğim an sevdiğim adamın beni tutkuyla öpmesine karşılık verdim.

Yiğit bir süre sonra nefes nefese benden

ayrıldığında benimde ondan bir farkım yoktu. En az onun kadar dağılmış ve aşkla dolmuştum. Yiğit elini yanağıma koydu ve gözlerimin içine içimi görmek ister gibi baktı.

"Çok güzel gülüyorsun"dedi fısıldayarak. 39

Sanki bunu söylediğinin bilincinde olmadan kalbinden kopup dudaklarından firar etmiş gibiydi.

Uzun bir aradan sonra Yiğit bir şeylerin farkına varmış gibi uzaklaştı.

"O kadını neden dövüyordun Arya? " diye sordu.

Nurcan ve söylediklerinin aklıma gelmesiyle kaşlarım çatılmış tekrar öfkelenmiştim.
Ellerimi kaldırıp,
"O kadın benim değil kendisinin senin karın olması gerektiğini ve onun sana daha çok yakıştığını söyledi ben de dayanamadım dövdüm. O hala aşağıda mı? " dedim tekrar gün yüzüne çıkan öfkemle.

Kapıya doğru yönelmiştim ki Yiğit ' in tekrar belimdem tutup durdurmasıyla bu

girişimimde başarılı olamadım. Yiğit sırtımı duvara yaslayıp beni kendi ve duvar arasında sıkıştırdı.

"Benim hırçın kadınım " dedi.

Onun söylediğiyle öfkem anında sönmüş, sakinleşmiştim. Şüphesiz ki bu adamın üstümdeki etkisi büyüktü. Bir kelimesiyle beni ne hale getirmişti. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu şu an.

Elini boynuma koydu ve o an fark ettiğim sızıyla kaşlarım çatıldı.

"Bu kavgada mı oldu? " dedi.

Kaşlarını çatmış boynuma bakıyordu. Aramıza biraz mesafe koyup cevap vermemi bekledi.

"Galiba "dedim ellerimle.

Bana yaklaşıp kafasını boynuma gömdü ve iyileştirmek ister gibi küçük yaraya şefkatle dudaklarını bastırdı.

"Bir daha kendine zarar gelecek şeyler yapma Arya " dedi kesin bir dille ve, "Ayrıca kimsenin ne dediğini umursama. Emin ol bana senden başkası yakışmazdı

güzelim " diye devam etti.

Yiğit ' e kafamı sallayıp hafifçe gülümsedim. Söylediği kalbimin hızını iki katına çıkarmıştı. Bu adam kalbimi her defasında feth etmeyi çok iyi başarıyordu.

"Seni ilk defa o halde gördüm. Benim her zamanki sakin ve uysal karım gitmiş yerine çıldırmış ve sinirden gözü dönmüş biri gelmişti. İtiraf etmem gerekirse kıskançlık sana çok yakışmıştı aşırı derecede çekici görünüyordun"dedi gülmemek için kendini sıkarken.

Koluna vurup,
"Ya Yiğit dalga geçmesene! " dedim ellerimle.

Yine beni utandıracak bir şeyler bulmuştu. Ellerimi kızaran yanağıma koydum ve bakışlarımı kaçırdım.

"Dalga geçmiyorum" dedi ve dudağıma küçük bir öpücük kondurup gülerek banyoya doğru gitti.

Arkasından ise aşkla bakan beni bırakarak....

28.BÖLÜM

196 Bin ★ 7,33 Bin 412

Duygular insanların davranışları üzerindeki etkisi gerçekten büyük olduğuna bugün şahit oldum. Duygularımı kontrol edememiş, içimden taşmasına engel olamamıştım. Şüphesiz kıskançlık en tehlikeli olanıydı bana göre. Beni yoldan çıkarmış birini dövmeye kadar sürüklemişti. Şimdi oturmuş daha sakin düşününce yaptığımın iyi bir şey olmadığının farkına vardım. Fakat o kadının dedikleri çok iğrenç şeylerdi. Beni öfkelendirmiş ve çileden çıkarmıştı. Sesli bir nefes verip üstümü değiştirdim ve yatak odasına geçtim. Yiğit benimle bir güzel dalga geçip banyoya gittikten sonra hala yoğun olan işleri yüzünden çalışma odasına kapanmıştı. Ben etrafı toparlamaya dalmışken kapı açılmış Avşin içeri girmişti.

"Annemler geldi. Yemeğe bekliyorlar " dedi.

Kafamı olumlu anlamda salladım ve gülmemek için kendini zor tutan Avşin ' e

baktım. Kaşlarım çatılmış bir şekilde kafamı ne oldu dercesine salladım.

Kahkahasını serbest bıraktı ve yatağa oturup gülmeye devam etti.

"Arya sen... sen " dedi ama gülmekten konuşamadı.

Ben ise gözlerimi baymış Avşin ' in gülmeyi bitirmesini bekledim. Sonunda biraz sakinleşince nefes nefese kalmış bir şekilde,
"Bu hareketi kendimden beklerdim ama senden beklemezdim Arya "dedi.

Ellerimi kaldırıp,
"Yeter artık ya bir sen bir abin benimle dalga geçip duruyorsunuz! " dedim kızgın bir şekilde.

"Tamam tamam kızma. Ama merak ediyorum neden dövdün Nurcan ' ı? " diye sordu.

Derin bir nefes alıp Yiğit ' e anlattığımı ona da anlattım. Tabi Avşin ' e daha detaylı anlattım çünkü hepsini Yiğit 'e söyleyemezdim. Çok utanç verici ve mide bulandırıcıydı.

"Yuh artık!! " dedi şaşkınlıkla.
"Bence az bile yaptın. Keşke bana söyleseydin de bende bir güzel dövseydim o utanmazı. Hiçbir zaman haz etmezdim zaten ondan" diye devam etti.

"Boş ver ben yeterince dövüp paraladım onu zaten"dedim ellerimle.

"Oh iyi yaptın. Ama o halin çok komikti Arya. Kadının saçlarını eline dolayıp nasıl çekiyordun öyle"dedi yine gülmeye devam ederek.
"Şanslısın ki annemler yoktu "

"Evet. Eğer onlarda burda olsaydı rezil olurdum. Umarım çalışanlardan kimse söylemez " dedim telaşla.

Avşin gelmeden öncede aklıma gelmişti. Esma teyze ve misafirler de olsaydı kesinlikle rezil olurdum. Dilsizliğin yanında bu sefer deli diye de adım çıkardı.

"Merak etme abim herkesi uyardı. Kimse söyleyemez, o yüzden rahat ol" dedi.

Kafamı salladım ve sırıtan Avşin ' e ters ters baktım. Bu muhabbet bitmeyecekti. Abi kardeş söyleyip durur artık. Avşin ' in

kolundan tutup odadan çıkardım daha fazla konuşmaması için. Merdivenlere yöneleceğim zaman beni durdurdu.

"Git kocanı da çağır"dedi ve yanağımdan makas alıp gitti.

Deli kız.

Avşin ' in ardından gülümseyip yönümü Yiğit ' in çalışma odasına çevirdim. Kapıyı açıp girdim. Yiğit kafasını önündeki dosyadan kaldırıp bana baktı. Yüzünde oluşan gülümseme ile elini kaldırıp ona gitmem için işaret verdi. Yiğit ' e yaklaşıp önünde durdum. Koltuğunu biraz geri çekip beni kendine çekti ve kucağına oturmamı sağladı. Yorgun yüzüne bakıp elimi yanağına koydum. Gözlerini kapatıp belimdeki elini sıklaştırdı ve beni kendine daha da yaklaştırdı. Elimi Yiğit ' in yüzünden çekip hareket ettirdim.
"Yemek hazır bizi bekliyorlar "

Kafasını boynuma gömüp boğuk çıkan sesiyle mırıldandı.
"Biraz böyle duralım. Yorgunum ve kokunla dinlenmeye ihtiyacım var "

İsteğini yaptım ve biraz da olsa dinlenmesine ses çıkarmadan bekledim.

Elimi saçlarına götürüp usulca okşadım. Hoşnut olmuş bir şekilde sesler çıkarıp daha rahat bir pozisyon aldı. Bir süre böyle kaldıktan sonra Yiğit kafasını kaldırıp bakışlarını yüzümde sabitledi. Yorgun bakışlarının arasında o kadar güzel bakıyordu ki içim aşkla doluyordu. Uzanıp alnından öptüm. Bunu her zaman o yapıyordu ama bu sefer ben yapmak istemiştim.

Yüzünde oluşan gülümseme ile " Bu benim sahnemdi" dedi muzip bir ifadeyle alnından öpmemi kastederek.

Gülümseyip omzumu silktim.
"Hadi gidelim artık " dedim ellerimle.

Kucağından kalkacağım sırada engel oldu ve ben daha ne olduğunu anlamadan dudaklarını dudaklarımın üstünde hissettim. Bana karşılık vermeye fırsat vermeden geri çekildi.

"Şimdi gidebiliriz " dedi.

Gülümsedim.
Ayağa kalkıp beraber aşağı indik. Kurulan yemek masasına oturup servis edilmiş yemekleri yemeye başladık. Gece her zamanki gibi rutin bir şekilde

geçerken herkes yavaş yavaş odasına dağılmaya başladı. Kimsenin olmamasını fırsat bilip Yiğit kolunu omzuma atmış bir şekilde odamıza doğru yol aldık. Ben kafamı onun omuzuna yaslayıp yürürken kapıya vardık.

Yiğit durup bana baktı ve,
"Ben biraz daha çalışacağım. Sen git uyu " dedi.

Yine çalışacaktı kesin geç saate kadar. Düşen yüzümü fark ettirmeden kafamı olumlu anlamda salladım. Yiğit alnımdan öpüp çalışma odasına gitti. Bende odamıza girip üstümü değiştirdim. Uykum gelmediği için bir süre ne yapsam diye düşündüm. Aklıma gelen şey ile kalkıp giyinme odasına girdim ve dolaptaki sandıktan siyah kaplı defteri çıkardım. Ardından gerekli kalemleri alıp odaya geçtim ve yatağın içine girip sırtımı başlığa dayadım. Defteri açıp her zaman yaptığım gibi yine Yiğit ' i çizmeye başladım. Bu sefer çizdiğim resmi diğerlerinden çok farklıydı. Yiğit ' in bana en güzel şekilde gülümseyip, baktığı bir resim olacaktı. Bir saatte yakın resmi çizip son rötuşları yaptım.

Durup bitirdiğim resmi incelemeye

başladım. Her zamanki gibi yine Yiğit 'i tek başına çizdim. Her ne kadar kendimi de onunla çizmek istesem de hala onun yanına layık olmadığımı düşünüyordum. Bu düşünce her zaman vardı fakat uzun zamandır derinlerde gömmüş olduğum bu düşünceler, bugün o kadının söyledikleriyle gün yüzüne çıkmıştı. Yiğit defalarca başkasının ne dediğini umursamamı söylemiş olsa da öyle olduğunu bilmem buna engel oluyordu. Evet bu yaşıma kadar kimsenin hakkımda ne dediği umrumda olmamıştı, olmaz da fakat konu yine Yiğit olunca her şey değişiyordu işte. Bu düşünceleri kafamdan atıp Yiğit ' in tamamladığım resmine baktım tekrar. O çok sevdiğim siyah gözleri, kirli sakalları ve öpmekten hoşlandığım çenesinde gezdirdim parmağımı. Derin bir iç çekip her ne kadar düşüncelerime zıt dahi olsa da bu adamın benim olmasına şükür ettim.

Ben dalmış resime bakarken kapı açılmış Yiğit girmişti içeri. Beni hala uyanık görünce kaşlarını çatıp,
"Sen niye hala uyumadın?"dedi.

Omzumu silkip ellerimi hareket ettirdim.
"Uyku tutmadı " dedim.

Yiğit bana doğru yaklaşıp bakışlarını elimdeki deftere çevirdi. Defteri elimden alıp çizdiğim resmine baktı bir süre.

"Yine beni çizmişsin " dedi yüzündeki hafif tebessüm ile.

Yatağın kenarına oturup bakışlarını gözlerime çıkardı bu sefer.

"Her şeyi Avşin bu defteri elime verdiği zaman öğrenmiştim. Beni sevdiğini, hiç vazgeçmediğini ve hep beklediğini... "dedi.
"O gün çok umutsuzdum. Seni bir daha bulamayacağımı, kokunu bir daha içime çekmeyeceğimi ve o aşık olduğum gözlerine bir daha hiç bakamayacağımı düşünüyordum. Hayatımda bir daha hiç gelmesini istemediğim günlerden biriydi" diye devam etti.

O günden bahsedince sanki yine aynı acıları çekiyormuş gibi çıkmıştı sesi. Gözleri ise bunu destekliyordu. Benimde gözlerim dolmuştu ve sevdiğim adamın bir kere daha beni ne kadar çok sevdiğine şahit oldum.

Yiğit gözlerini dolu gözlerimden çekti ve tekrar resme baktı.

"Dolu dolu olmuş gözlerinden yaş akmasın " dedi ve ardından,
"Neden sadece beni çizdin, kendini de yanıma çizseydin. Böyle eksik olmuş. Benim olup senin olmadığın her yer eksik ve yarım" dedi.

"Sen tek başına daha güzelsin."dedim ellerimle.

Yiğit ' in bakışları öfkeli bir hal alırken elindeki defteri sıkmaya başladı. Bu dediğimin ne demek olduğunu anlamıştı sanırım. Ben bakışlarından çekinirken o ayağa kalkmıştı.

"Böyle şeyleri düşünüp saçmalamayı kes Arya! Sana bir daha bunu söyleme demedim mi? Neden sürekli böyle düşünüyorsun? Kaç defa daha diyeceğim bana senden başkası yakışmaz diye " dedi öfkeyle.

"Yiğit ben... " dedim fakat konuşmama izin vermedi.

"O kadın yüzünden mi böyle düşünüyorsun? Kendini bilmez biri yüzünden neden kendini üzüyor, benim de canımı sıkıyorsun? " dedi.

Kafamı önüme eğip ne diyeceğimi bilemedim. Haklıydı fakat yine de bu düşünceler aklımdan çıkmıyordu. Yiğit başka bir şey demeden giyinme odasına gidip üstünü değiştirdi ve tekrar odaya geldiği sırada telefonu çaldı. Saat gecenin on ikisiydi ve bu saatte onu kim arıyor olabilirdi? Oda benim gibi düşünüyor olacak ki kaşlarını çatıp kanepenin üstündeki telefonu alıp açtı.

"Ne var Cihan gecenin bu saatinde ne diye arıyorsun? " dedi hala yerinde duran az önceki öfkesinden nasibini alan Cihan ' a.

"Ne? Tamam " dedi sesli bir nefes verip. " Sen yarın için iki bilet ayırt o zaman" dedi ve bir süre Cihan ' ı dinledikten sonra telefonu kapattı.

Yiğit banyoya gideceği sırada hızla yataktan kalkıp önüne geçtim.

"Yiğit ne bileti, kim gidiyor? " dedim ellerimle.

Hala kaşları çatık bir şekilde bana bakıp, "Benim için " dedi.

Ellerimi hızla hareket ettirip,
"Senin için mi? Nereye gidiyorsun? "
dedim içimdeki korkuyla beraber.

"İstanbul ' a "

"Ne kadar kalacaksın? " diye sordum bu sefer.

"Bilmiyorum. Biraz uzun sürebilir. İki hafta ya da bir ay kadar " dedi ifadesizce.

Yüzüm düşmüş ve ağlamaklı bir ifadeyle kasılmıştı. Yiğit hem bana kızgındı hem de yarın gidiyordu ve uzun bir süre de gelmeyecekti. Eğer bana kızgın bir şekilde giderse aramıza mesafe girecekti ama bunun yanında ben onsuz ne yapacaktım o kadar zaman?

Gözümden düşen bir damla yaş yanağımda yol çizerek akıp gitti. Yiğit hemen elini yanağıma koyup yaşın bıraktığı izi sildi.

"Neden ağlıyorsun? " dedi sesi yumuşamıştı.

"Sen gidersen ben burda ne yapacağım Yiğit? Sen olmadan yapamam ki " dedim ellerimle.

Yiğit bana yaklaştı ve düşen göz yaşlarımı bıkmadan sildi.

"Seni burda ardımda bırakacağımı nasıl düşünürsün güzelim " dedi.

Ben ona anlamayan bakışlar atıp, "Nasıl yani? " dedim ellerimle.

"Önce ağlayıp da yüreğimi yakmayı kes " dedi.

Göz yaşlarımı silip ağlamamak için kendimi sıktım. Yiğit durup ağlamayacağımdan emin olduktan sonra devam etti.

"İstanbul ' a yarın beraber gidiyoruz. Orda ne kadar kalırım bilmiyorum ve bu süre boyunca yanımda kalacaksın. Sen bensiz yapamazsın da ben sensiz yapabilir miyim sanıyorsun? " dedi ve beni kendine çekip sıkıca sarıldı.

Rahatlayarak kollarımı sevdiğim adamın beline doladım ve kokusunu içime çektim. Geri çekilip ayrıldıktan sonra, "Bir daha böyle saçma şeyler düşünmeyecek, kendini üzmeyeceksin Arya. Yine söylüyorum ve bu son

söyleyişim. Bir daha kimsenin ne dediğini umursama tamam mı? " dedi.

Kafamı sallayıp,
"Tamam söz veriyorum bir daha olmayacak böyle bir şey " dedim ellerimle.

"Güzel. Anlaştığımıza göre hadi yatalım o zaman. Yarın erken gideceğiz " dedi.

Beni de kendiyle birlikte yatağa doğru götürdü. Yatağa girip kendi tarafıma kaydım ve Yiğit ' in de gelmesiyle beklemeden sevdiğim adama sığınıp başımı göğsüne koydum ve sıkıca sarıldım. Oda aynı şekilde beni sıkıca sarıp kendine daha çok çekti.

"İyi geceler sevdiğim " dedi ve saçıma öpücük bıraktı.

Yüzümde oluşan küçük tebessüm ile gözlerimi huzurla yumdum.

****

Elime aldığım kıyafetleri teker teker katlayıp valize yerleştirdim. Bugün İstanbul ' a gideceğimiz için giyecek bir şeyler hazırlıyordum. İşimi bitirip banyo

yapan Yiğit için giyeceği kıyafetlerini hazırlayıp bir kenara koydum. Ardından bende hemen giyinip beklemeye başladım. Yiğit banyodan çıkıp giyinme odasına girdi ve bir süre sonra üstünü giyinmiş bir halde çıktı.

Bana doğru gelen Yiğit ' e dün gece sormaya fırsat bulamadığım ve aklımı kurcalayan şeyi sordum.

"Şirkette bir sorun mu var, normalde de bu kadar uzun kalır mıydın İstanbul' da ki şirkette? " diye sordum.

"Hayır. En fazla bir hafta kalır dönerdim. Çünkü şirketlerin ana kolu buradaki fakat birkaç gündür bazı sıkıntılar çıktı İstanbul 'da ki şirkette" diye açıkladı.

"Geçen defa buradaki şirkette olduğu gibi mi, yani yine sizinle uğraşan biri mi var? " dedim ellerimle.

"Bilmiyorum ama büyük ihtimalle öyle. Oraya gidip bakmam lazım, o zaman sorunun kaynağını bulabilirim " dedi. "Ben babamla konuşmaya gidiyorum sende aşağı in "diye devam etti ve alnımdan öpüp odadan çıktı.

Derin bir nefes alıp son kontrolleri yaptım ve aşağı indim.

"Günaydın kızım " dedi Seniha teyze.

Ona gülümseyip,
"Günaydın " dedim ellerimle.

Henüz kimse gelmemişti. Biz Seniha teyzeyle oturup beklerken yavaş yavaş ev halkı gelmeye başlamıştı. En son Yiğit ve Kadir amca da gelmiş kahvaltı masasına oturduk her birlikte.

"Biz Arya ile bugün İstanbul ' a gidiyoruz " dedi Yiğit bir anda.

Seniha ve Esma teyze şaşırmış bir şekilde bize bakıyorlardı.

"Hayırdır abi bir şey mi oldu?"dedi Avşin.

"Tam bilmiyorum ama şirkette birkaç sorun var. Gidince göreceğiz. Büyük ihtimalle uzun bir süre kalacağız o yüzden Arya ' yı da kendimle götüreceğim " dedi.

Esma teyze yüzünde hoşnut olmuş bir gülümseme ile,

"Tabi oğlum karını da götür. Hem vaktin olursa biraz da tatil yapmış olursunuz " dedi.

Bakışlarımı Seniha teyzeye çevirdim. Yüzünde hafif bir tebessüm ile bize bakıyordu. Sanırım Yiğit ' in beni de kendiyle götürmesine mutlu olmuştu. Hep beraber kahvaltı yapıp uçağı kaçırmamak için Yiğit ile ayaklandık.

Ben herkesle vedalaşırken Yiğit de yukarı çıkıp hazırladığım çantayı alıp geldi. Oda teker teker herkesle vedalaştı.

En son Seniha teyzeye gelince,
"Kızım sana emanet, ona iyi bak "dedi Seniha teyze.

Yiğit ' in bakışları kısa bir an bana dönüp, hafif bir tebessüm ile "Merak etme, ona gözüm gibi bakacağım " dedi.

"Bundan artık şüphem yok " diyen Seniha teyze Yiğit ' e sarıldı.

Aynı karşılığı Yiğit de verince karşımdaki bu sahneydi mutlulukla izledim. Benim için değerli bu iki insanın arasındaki buzların erimesi beni çok mutlu etmişti.

Avşin yanıma gelip omzuma sarıldı.

"Seni özleyeceğim "dedi.

Ona dönüp,
"Bende "dedim ellerimle ve ona sıkıca sarıldım.

"Bir baktınız baskına geldim ha" dedi kulağıma.

"Gel tabi özletme kendine " dedim gülerek.

Yiğit eline aldığı valizle birlikte arabaya doğru gitti. Bende arkasından gidip arabanın kapısını açtım ve bizimkilere dönüp son kez el sallayıp bindim. Yiğit de binip arabayı çalıştırdı ve havaalanına doğru yola koyulduk. Arabada sessizlik hakimdi. Evdekilerden ayrıldığım için durgunlaşmıştım. Yiğit bu halimi fark etmiş arabadaki sıkıcı havayı dağıtmıştı.

"Ne oldu neden durgunlaştın? "

"Onları çok özleyeceğim " dedim ellerimle.

Yiğit bakışlarını elime çevirip, tekrar yola bakmıştı.

"Temelli gitmiyoruz güzelim. Döneceğiz tekrar " dedi.

"Olsun yine de özleyeceğim " dedim ellerimle.

Yiğit direksiyonu tek eliyle tutup, diğer eliyle kucağımdaki elimi alıp kendi dizinin üstüne koydu.

"Bakalım işleri yola koyabilirsek erken döneriz " dedi beni rahatlatmak için.

Yiğit ' e gülümseyip ona doğru döndüm. Yol boyunca sevdiğim adamı izledim. Yiğit bunun farkında olsa da bir şey demeyip beni utandırmadı bu sefer.

Havaalanına vardığımızda arabadan inip içeri girdik. Bekleme salonuna geçip uçağın kalkacağı saati beklemeye başladık.

"Yiğit araba ne olacak?"dedim ellerimle.

"Bekir birazdan gelip alır" dedi.

Kafamı olumlu anlamda salladım ve Yiğit ile beraber geçip oturduk. Elimi avucuna hapseden Yiğit parmağımdaki alyansımla

oynuyor bakışlarını etrafta gezdiriyordu. Kaşları çatık yüzü ifadesizdi. Bir süre sonra anonsla birlikte kalkıp işlemleri halledip uçağa bindik. Zaten çok geçmeden uçak havalanmıştı. Yiğit kolunu omzuma sarıp beni kendine çekti ve başımı göğsüne yasladı. Sevdiğim adamın bana verdiği huzurla birlikte gözlerimi yumdum.

Başka bir şehirde ve sadece ikimizin geçireceği günlerin güzel olması ümidiyle yüzümdeki huzurlu gülümseme eşliğinde uykuya daldım. En son hatırladığım ise sevdiğim adamın saçımda gezinen dudaklarıydı...

9
10
Oyla
414
Paylaş

29. BÖLÜM

205 Bin ★ 7,35 Bin 892

Yazım yanlışları varsa kusura bakmayın canlar. Detaylıca kontrol etmeye vaktim olmadı.

Güzel bir bölüm oldu sanki. Fikirlerinizi ve yorumlarınızı bekliyor olacağım.

Keyifli okumalar ❤️

.....

Heyecanlıydım.
Bir zamanlar okumak için yalnız geldiğim bu şehirde bugün sevdiğim adamlaydım. Şu an mutluluktan havalara uçabilirdim. Yiğit ile beraber uçaktan inmiştik ve Yiğit ' in adamları tarafından getirilen arabada kalacağımız eve doğru gidiyorduk. Bu şehri özlemiştim. Koskoca dört yılım geçmişti burda. En çok da yengem ve Rojin ' den uzak bu şehir, okul dönemindeki dört yıl boyunca bana iyi gelmişti. Bu kalabalık ve büyük şehirde yalnızdım ama bir yandan da mutluydum. Fakat şimdi Yiğit ' in olması

mutluluğuma mutluluk katıyordu.

İki katlı çok büyük olmayan fakat çok küçükte olmayan bir evin önünde durduk. Büyük güzel bir bahçesi olan bu ev çok şirindi. Arabadan indim ve inip valizi almaya giden Yiğit ' i bekledim. Ben eve hayranlıkla bakarken Yiğit gelmiş elimi avucunun içine hapsetmişti.

"Beğendin mi? " dedi.

Kafamı olumlu anlamda salladım ve evi süzmeye devam ettim.

"Gel bakalım içerisini ve arka taraftaki bahçesini daha çok beğeneceksin" dedi ve bir eli elimde diğeri ise valizi almış beni içeri doğru çekti.

Elimi bırakmadan valizi yere bırakıp cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. Beraber eve girdik ve valizi yere bırakan Yiğit ' in elini bırakıp içeri gittim. Bu ev çok... çok güzeldi. Kocaman bir salonu vardı. Çok güzel ve modern bir şekilde dizayn edilmişti. Salona inen iki basamaktan inip etrafı incelemeye devam ettim. Gördüğüm manzara beni büyülemişti resmen. Salonun bir kısmı duvar yerine boydan boya camdı ve o

camın ardından ise kocaman yemyeşil bir bahçe vardı. Oldukça bakımlı görünüyordu. Sürgülü kapıyı açıp dışarı çıktım ve çimlerin topraktaki o mest edici kokusunu içime çektim. Bahçenin bir kenarında duran kocaman ağaç ve rengarenk çiçekler ise harika görünüyordu.

Gelişini kokusundan hissettiğim sevdiğim, yanıma yaklaşıp arkadan belime sarıldı ve yüzünü saçlarıma gömdü. Derin bir nefes alan Yiğit ile gözlerimi yumup gülümsedim. Elimi Yiğit ' in karnımın üstündeki elinin üstüne koydum ve parmaklarımı parmaklarına doladım. Bir süre sessizce birbirimizin varlığında huzuru tattık.

Yiğit saçlarımdaki dudaklarını yavaşça aşağı kaydırıp kulağıma doğru geldi. Bu süre boyunca gözlerimi açmamıştım. Sıcak nefesi huylanmama neden olsa da bir yandan da hoşuma gidiyordu.

"Bu evi aslında uzun zamandır almıştım. Sen.. sen gittiğin zaman buraya seni aramaya gelmiştim ve bu eve rastladım. Seni bulacağımdan emin olmasam da yinede bu evi görür görmez sen geldin aklıma ve hemen aldım" dedi.

Yiğit ' in söylediklerini duyduğum an kapalı dahi olsa gözlerim dolmuştu. Eğilip yanağıma bir öpücük bıraktı ve yanağını yanağıma yaslayıp beni kendine daha çok çekti.

"O an gözümün önüne gelen hayalle günler sonra ilk defa mutlu olmuştum. Bu evde, bu bahçede seni ve çocuklarımızı hayal ettim" diyen Yiğit ile gözlerim hızla açıldı.

Bugüne kadar hiç bu konu hakkında konuşmamıştık. Fakat Yiğit bunun hayalini bile kurmuştu. Gözümden düşen bir yaş yanağıma yaslı olan Yiğit ' in yanağının arasına akıp gitti. Yiğit bunu hissetse de bir şey demeden devam etti.

"Kız ya da erkek fark etmez ama üç tane çocuğumuz olsun Arya'm. Bu bahçede cıvıl cıvıl koşup oynayacaklar. Sende burda durup onları seyredeceksin ve bende şu an olduğu gibi sana sarılmış bir şekilde çocuklarımızın mutluluğunu izlemeye sana eşlik edeceğim " dedi ve, "Tabi buraya temelli gelemeyiz ama tatillerde gelebiliriz "diye devam etti.

Yiğit ' in kurduğu hayaller gözümde

canlanmıştı. Hayali bile çok güzelken gerçeği kim bilir ne kadar muhteşem olurdu. Yiğit benden ayrılıp önüme geldi ve elini yanağıma koyup okşadı. Gözlerimin içine daha önce hiç görmediğim bir parıltıyla bakıyordu.

"Daha önce hiç evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı düşünmedim. Elbet bir gün annemin beni bir şekilde evlendireceğini biliyordum ama hiçbir zaman evlendiğim kadına aşık olacağımı ve bir çocuğumun olması için hayal kuracağımı aklımın ucundan bile geçirmezdim. Ama şu an bunu o kadar çok istiyorum ki. Tüm bunlar senin varlığın sayesine oldu güzelim" dedi.

Dolu dolu olmuş gözlerimle sevdiğim adama bakıyordum. Söylediklerini heyecanla ve mutlulukla dinliyordum. O böyle güzel hayaller kurarken ben nasıl mutlu olmam ki?

"Bunu ben de çok isterim Yiğit. Daha önce hep seninle dolu hayaller kurdum fakat bunların hiçbiri sadece yanımda olup bana aşkla bakmandan ileri gitmedi. Çünkü hayallere bağlanmaktan ve bunun olmayacağını düşündüğüm için kendime acı çektirmekten başka bir

işe yaramayacağını düşünüyordum. Fakat şimdi... şimdi bunun hayalini kurmama engel olacak hiçbir şey yok " dedim ellerimi oynatarak.

İki elimi indirmeden Yiğit avucuna alıp birer öpücük bırakmıştı.

"Artık o hayalleri gerçekleştirme zamanı güzelim" dedi ve beni bir anda kucağına aldı.

Anın şaşkınlığıyla bir şey diyemezken kendime geldiğim zaman biraz zor da olsa ellerimi harekette geçirdim.

"Ne yapıyorsun Yiğit? "

"Önce bebek hayalimizi gerçekleştirmek için çalışıyoruz sonra da iyicene dinleneceğiz çünkü yarından sonra çok yoğun olacağım " dedi fakat benim aklım ilk cümlesinde kaldığı için kulaklarıma kadar kızardım ve başımı Yiğit ' in göğsüne gömdüm.

Utandığımı anlayan Yiğit hafifçe kıkırdayıp başımın üstüne bıraktığı öpücükle birlikte yukarı çıkmaya başladı.

****

Gözlerimi açtığımda arkamdaki sevdiğim adamın varlığı ile huzurla gülümsedim. Daha sonra beni sıkıca saran Yiğit 'e doğru döndüm ve elimi yanağına koyup sakallarında gezdirdim. Yüzündeki huzurlu ve rahat ifadeye bakıp iç çektim. Çok... çok yakışıklıydı. Yiğit hafif kıpırdansa da uyanmamış aksine daha rahat bir pozisyon alarak uyumaya devam etmişti. Elimi yanağından çekip çenesine küçük bir öpücük bırakıp zorda olsa kollarının arasından çıkarak yataktan kalktım. Yiğit ondan önce uyanınca yanından ayrıldığım için kızıyordu ama acıkmıştım ve bu yüzden kalkıp yemek yapmalıydım. Odadan çıkıp daha önce detaylıca gezemediğim üst kata bakmaya başladım. Yukarda dört oda ve bir banyo vardı uzun bir koridoru ve koridorun sonunda boydan cam vardı. Camdan kaldığımız sitenin manzarası görünüyordu. İlerde de yürüyüş için yapılan bol ağaçlarla kaplı bir alan vardı. Gayet güzel ve iç açıcı gözüküyordu. Daha fazla oyalanmayı bırakıp aşağı indim. Salonun en köşesinde gözüme takılan kapıya doğru gittim ve açıp içeri baktım. Burda da küçük bir oda vardı. Kapıyı kapatıp mutfağı bulmak için

bakındım. Dış kapının olduğu koridorda mutfak olduğunu düşündüğüm kapıyı açtım. Karşıma oldukça büyük ve çok güzel bir mutfak çıktı. Beyaz dolaplar mutfağa ferahlatıcı bir hava katmıştı. Ayrıca mutfakta da arka bahçeye bakan boydan bir cam ve bir kapı vardı. Bu ev bir harikaydı!

Mutlulukla yerimden zıplayıp dolabın karşısına geçtim. Yiğit her şeyin önceden hazır olduğunu söylemişti. Görüyorum ki alışverişte buna dahildi çünkü buzdolabı ağzına kadar doluydu. Gerekli malzemeleri çıkarıp yemek yapmaya koyuldum.

İki saatte yakın yemekleri hazırlayıp mutfak masasına kurdum. Yiğit hala uyuyor olmalıydı. Birkaç gündür zaten çok yorgun oluyordu. Bu kadar çok ve derin uyuması normaldi. Her şey hazır olduğunda yukarı çıkıp odamıza girdim. Hala uyuyan Yiğit ' e yaklaşıp bir dizimi yatağın üstüne koyarak yavaşça eğildim ve Yiğit ' in yanağını sesli bir şekilde öptüm. Gözlerini açan Yiğit kaşları çatık bir halde anlamsızca etrafa baktı. Daha sonra gözleri beni bulunca yüzünde güzel bir gülümseme eşliğinde yataktan doğruldu. Elini belime atıp beni kendine

çekti ve kafasını boynuma gömdü.

"Kokun... bana huzur veriyor " dedi derin bir nefes alarak.

Gülümseyip elimi saçlarına götürdüm ve parmaklarımı gür saçlarında dolaştırdım. Bir süre sonra Yiğit geri çekilince bunu fırsat bilip biraz daha uzaklaştım ve ellerimi harekete geçirdim.

"Yemek yaptım soğumadan inelim artık"

Yiğit kafasını sallayıp yataktan çıktı banyoya doğru gitti. Tabi gitmeden önce bana küçük bir öpücük vermeyi ihmal etmeyerek. İç çekip daha fazla arkasından bakmayarak aşağı indim ve Yiğit ' i beklemeye başladım. Kısa bir süre sonra Yiğit gelince yemeğimizi yemeye başlamıştık. Keyifle yemeğimizi yedikten sonra ikimizde karnımız doymuş bir şekilde masayı toplamaya koyulduk. Yiğit ' in sofrayı toparlamada bana yardım etmesi beni şaşırtmıştı. Daha önce hiç onu böyle görmediğim için tuhaf gelmişti.

"Tamam bu kadar yeter sen içeri geç bende bulaşıkları makinaya atayım " dedim ellerimle.

"Tamam ama çabuk ol dışarı çıkacağız" dedi.

Ellerimi hızla hareket ettirip,
"Dışarı mı çıkacağız?" dedim hevesli bir şekilde.

Yiğit bu halime gülümseyip,
"Evet güzelim. İşlere yoğunlaşmadan önce gezelim biraz. Yeterince dinlendik zaten " dedi.

Kafamı olumlu anlamda sallayıp, bir an önce bitmesi için bulaşıkları sudan geçirip makinaya dizmeye başladım. Yiğit ise içeri geçmişti.

Mutfaktaki işim bitmiş salonda beni bekleyen Yiğit ' e göz atıp yukarı çıktım. Üstüme kot ve bir kazak geçirdim. Havalar çok soğumuştu artık. Bu yüzden sıkı giyinmeliydim. Çantamı da alıp aşağı indim ve beni bekleyen Yiğit ' e hazır olduğumu söyleyip kapıya doğru gittim. Arkamdan gelen Yiğit ile montlarımızı giyip dışarı çıktık. Nereye gideceğimizi bilmiyordum ama oldukça heyecanlıydım. Arabaya bindiğimizde Yiğit hemen arabayı çalıştırmış gideceğimiz yere doğru sürmeye başlamıştı.

Büyük bir alışveriş merkezinin önünde durup arabadan indik. Yiğit elimi tuttu ve beraber içeriye girdik. Bir süre mağazaları gezip biraz alışveriş yaptık. Gerçi biraz değil baya yaptık ama sadece kIyafetle kalmamış eksik olan bir kaç ev malzemesi ve süsü almıştım. Yiğit aldıklarımızı gezerken yük olmaması için arabaya koymaya gitti. Bende vitrindeki kıyafetlere bakıyordum. Bakışlarım biraz ilerde olan bebek mağazasına kayınca bir anda kendimi hayal aleminde buldum. Yiğit 'in kurduğu hayallere birde bebeğimiz için alışveriş yaparken ki görüntüleri eklemiştim. Ben hayal alemine dalmışken belimde hissettiğim elle irkilip elimi kalbime koydum.

"Sakin ol güzelim, benim " dedi Yiğit korkmuş surat ifademe bakarken.

Tuttuğum nefesi rahatlayarak verdim. Bir an boş bulunup korkmuştum. O kadar dalmışım ki Yiğit ' in geldiğini bile fark etmemişim.

"Çok dalgın ve düşünceli görünüyordun. Bir sorun mu var?"diye sordu.

Kafamı olumsuz anlamda salladım ve,

"Hayır yok. Sadece dalmışım " dedim ellerimle.

Yiğit kaşlarını kaldırmış ve inanmayan bakışlarla gözlerime bakıyordu. Gözlerimi kaçırıp etrafta gezdirdim. Daha sonra ise ellerimle,
"Gidelim mi artık? " dedim.

Yiğit elimden tutup beni bir mağazaya soktu.
"Son bir işimiz kaldı " dedi hala beni çekiştirerek.

Yiğit bir görevliye seslenip bize doğru gelmesini sağladı. Yanımıza gelen kadın, "Buyrun efendim nasıl yardımcı olabilirim? " dedi.

"Şu vitrindeki bordo elbiseden istiyoruz " dedi eliyle o tarafa doğru işaret ederek.

Bense şaşırmış bir şekilde olanları izliyordum. Ne elbisesinden bahsediyordu bu adam?

Görevli kadın elindeki iki elbiseyle bize doğru gelip bedenimin kaç olduğunu sordu. Benim bedenim olan elbiseden bir tane verip kabini gösterdi. Ben hala şaşkın bir şekilde kadının beni kabine

doğru götürmesine izin verdim. Kendime gelip kabine girdim ve elimdeki Yiğit ' in beğendiği elbiseyi giydim. Gayet geniş olan kabinden aynaya bakıp her tarafımı inceledim. Elbise çok güzeldi ve üstüme tam oturmuştu. Bordo elbisenin üstü tül altı ise kumaştan ibaret olan bu elbise çok güzeldi. Belimde elbisenin kumaşından olan kuşak kemerini sıkıp bağladım. Kendime son kez bakıp kabinden çıktım. Ellerini cebine koymuş ve etrafta gezdirdiği bakışlarıyla henüz beni fark etmeyen Yiğit ona doğru gittiğimde bakışları bana dönmüştü. Yiğit ' in beni delip geçen bakışlarını gördüğüm an yerimde durup yutkundum. Beni aşağıdan yukarı doğru put gibi donmuş bir şekilde süzüp daha sonra gözlerime çıkardı koyulaşmış bakışlarını. Bana öyle güzel bakıyordu ki. Aşk, hayranlık ve beğeni dolu bakışları eşliğinde bana doğru geldi. Tam önümde durup bir elini belime koyup diğerini de yanağıma yaslayıp usulca okşadı.

"Çok... çok güzelsin " dedi hayranlıkla.

Alnıma bir öpücük bırakıp benden uzaklaştı ve beni tekrar süzmeye başladı.

"Gerçekten beğendin mi? " dedim ellerimle.

Her ne kadar gözleriyle belli etse de duymak istemiştim.

"Hemde çok " dedi ve,
"Sende beğendiysen eğer alalım o zaman " diye devam etti.

Hareket ettirdiğim ellerimle,
"Çok beğendim, çok güzel " dedim mutlulukla.

"Senin kadar değil " dedi ve dudağıma küçük bir öpücük bırakıp geri çekildi.

"Hadi sen üstünü değiştir bende elbisenin ücretini vereyim " dedi.

Kafamı sallayıp kabine girdim tekrar. Üstümü giyinip elbiseyi elime aldım. Bu elbise benim için çok özeldi. Çünkü bunu sevdiğim adam beğenmiş ve o almıştı. Mutlu bir şekilde kabinden çıkıp kasanın yanında duran Yiğit ' in yanına gittim. Beni görüp gülümsedi ve elini uzattı tutmam için. Elbiseyi kadına verip poşete koymasını bekledik. Kadın bize uzattığı elbiseyi alıp beraber mağazadan çıktık.

Alışveriş merkezinden de çıkıp arabaya bindik. Yiğit ile birazda sahilde dolaşıp benim isteğim üzerine yakın olan bir kafede oturduk.

Ben bu soğuk havada güzel gider diye bir sıcak çikolata istemiştim, Yiğit ise sade bir kahve. Keyifli bir şekilde sıcak çikolatamı yudumlarken üstümdeki yoğun bakışların sahibine döndüm.

Yiğit 'e gülümseyip,
"Neden bana öyle bakıyorsun?"dedim ellerimle.

Elimi indirmeden bir tanesini avucuna alıp öptü.

"Seni seviyorum " dedi bir anda.

Söylediğiyle afallamıştım. Yiğit bu iki kelimeyi pek söylemezdi ama çok güzel hissettirirdi. Fakat şimdi birden söyleyince şaşırmış ve hazırlıksız yakalanmıştım. İdrak eden beynimden sonra kalbim ağzımda atmaya ve derimi acıtmaya başlamıştı. Tam elimi kaldırıp Yiğit ' e cevap vereceğim sırada yanımıza gelen kişiye şaşkınlıkla bakakaldım.

"Arya? " dedi oda benim gibi şaşkın bir

şekilde.

Masaya daha çok yaklaşıp üstüme diktiği bakışları her zamanki gibi alay doluydu. Hayatımda hiç görmek istemediğim insanlardan biriydi Ceren. Üniversite hayatımda bana sürekli bulaşan bu kızı görmek beni huzursuz etmişti.

Yiğit ise neler olduğunu anlamadığı için bir bana bir Ceren' e bakıyordu.

"Seni burda görmek ne güzel " dedi yapmacık sesiyle.

Cevap vermediğimi gören Ceren,
"Ah pardon tatlım senin konuşamadığını unutmuşum" dedi yeni farkına varıyormuş gibi yaparak.

Bu kız sinirlerimi bozuyordu her zaman olduğu gibi. Ona sinirli bir şekilde bakarken gözleri karşımda oturan Yiğit ' e kaymıştı. Yiğit ' i beğeni ve hayranlıkla süzüp bakışlarını ona dikti. Bu durum sinirlerimin tavan yapmasına ve dişlerimi sıkmama neden oldu.

"Bu beyefendi abin mi? " dedi heyecanla.

Tam sinirle kalkıp ona saldıracağım an

Yiğit elimden tutup sakin olmam için gözlerini hafifçe kapatıp açmıştı. Fakat kendisi de en az benim kadar sinirliydi.

"Hayır kocasıyım ve izin verirsen karımla başbaşa kalmak istiyorum " dedi Yiğit buz gibi bir sesle, kaba davranarak.

Ceren biraz ürkmüş bir şekilde Yiğit ' ten bakışlarını kaçırdı. Çünkü Yiğit ona çok kötü bakıyordu. Biraz da olsa rahatlamıştım fakat Ceren' in kolayca pes etmeyeceğini unutmuşum.

"Evlendin ha! Buna şaşırdım. Arya hatırlıyor musun senden hoşlanan bir çocuk vardı. Adı neydi.. ımm hatırladım Can. O çocuk sana açılmıştı ve senden bir cevap bekliyordu ama senin konuşamadığını bilmiyordu tabi. Bunu öğrendikten sonra da sana yaptığı itirafı unutmanı söyleyip senden uzaklaşmıştı. O günü hatırlıyorum da çok ağlamıştın bunun için. Demek seni böyle kabul eden birini bulmuşsun sonunda ama bu adam sana biraz fazla sanki "dedi alayla ve gözlerindeki aşağılayıcı bakışlarla.

Yiğit hızla ayağı kalkışmıştı ve bununla birlikte sandalyesi arkaya doğru düşmüştü. Yiğit Ceren ' e yaklaşıp sıkıca

kolundan tuttu.

"Bir daha karım hakkında böyle şeyler saçmalarsan seni mahvederim. Şimdi defol burdan!! " diye bağırdı.

Ceren korkmuş bir şekilde Yiğit ' e bakarken kolunu ondan kurtarıp arkasına bakmadan kaçar gibi gitti. Kafedeki insanlar bize bakıyordu meraklı gözlerle. Yiğit yanıma gelip elimden tuttu ve hızla hesabı ödeyip çıkışa doğru çekiştirdi kendiyle beraber.

Yiğit şu an çok sinirliydi ve ben onun sinirli halinden korkuyordum. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum ama sinirli olduğu zaman söyledikleri çok ağır oluyor ve ağzından çıkanı kulağı duymuyordu. Arabaya bindiğimizde Yiğit sessiz bir şekilde arabayı çalıştırdı. Direksiyonu sertçe tutmuş ifadesizce yola odaklanmıştı.

Kahretsin!! böyle güzel bir günün ardından o kızın karşıma çıkması çok kötü olmuştu. Sanırım Yiğit Ceren ' in dediklerini yanlış anlamıştı. O yüzden bu kadar öfkeliydi. Araba durduğunda eve geldiğimizi anladım. Ne Yiğit iniyor ne de ben. Sadece sessizce durup bekliyorduk.

Ben tam elimi kaldırıp konuşacağım sırada Yiğit konuşmuştu.

"O herif.. seni istemediği için üzüldün mü? Çok mu ağladın bunun için? " dedi soğuk ve ürkütücü bir sesle.

Kafamı olumsuz anlamda salladım. Nasıl böyle bir şey düşünürdü? Cevap vereceğim sırada tekrar Yiğit buna engel olmuştu.

"İn arabadan Arya "dedi katı bir sesle.

"Yiğit bak dinle önce... " dedim ellerimle fakat Yiğit elime bakmıyordu.

O an sesimin olmadığı için bir kere daha kahroldum.

"Sakinleşmeme izin ver. Şimdi in ve eve git " dedi.

Dolan gözlerimle birlikte arabadan indim. Ben indiğim an araba hızla uzaklaşmıştı. Gözlerimden boşalan yaşlarla birlikte evin bahçesine girdim. Gördüğüm iki adamla korkuyla irkilip bir adım geri gittim.

"Korkmayın hanımım. Bizi Yiğit ağam

gönderdi buraya " dedi orta yaşlı bir adam.
Daha sonra,
"Kapıyı aç Furkan " dedi daha genç olana. 17

Rahatlamış bir şekilde kafamı salladım ve adamın açtığı kapıdan eve girdim. Salona geçip kendimi koltuğa bıraktım. Gözümden akan yaşlar Yiğit ' in yokluğuyla daha da şiddetlenmişti. O gün gözlerimin önüne gelince içim alev alev yanmıştı tekrar.

****

2 yıl önce

Tek başıma her zamanki gibi okulun kantininde oturuyordum. Gireceğim bir sonraki dersin notlarına göz gezdirip çalışıyordum. Önümdeki çayımdan bir yudum aldığım esnada duyduğum sesle kafamı kaldırdım.

"Şey.. oturabilir miyim? " diye soran çocuğa anlamsızca baktım.

Gözleri o kadar istekli bakıyordu ki kafamı sallayıp izin verdim. Neden yanıma geldi bilmiyordum ama oldukça heyecanlı gözüküyordu.

"Ben Can " dedi elini uzatarak.

Ben eline bakakalmışken tutmayacağımı anlayınca elini geri çekti. Bozulsa da belli etmemeye çalışıyordu.

"Arya neden yanına geldiğimi merak ettiğinin farkındayım " diye söze başladı fakat adımı nerden biliyordu? Bu kaşlarımı çatmama neden olmuştu.

Oda bunu anlamış olacak ki devam etti.

"Adını Samet hoca seslendiği zaman öğrenmiştim. Ne zamandır seninle konuşmak istiyordum ama cesaretimi yeni topladım. Arya ben... ben senden çok hoşlanıyorum " diye bir anda söyledi.

Gözlerim şaşkınlıktan açılmış ne yapacağımı bilmez bir şekilde karşımdaki çocuğa bakıyordum. Benden hoşlandığını söylemişti! Hala durup ona baktığımı görünce benden bir cevap bekleyen bakışlarıyla merakla yüzüme bakıyordu. Ben şimdi bu çocuğa nasıl cevap verecektim? Belli ki konuşamadığımı bilmiyordu. O hala yüzüme cevap bekler gibi bakarken o esnada yanımıza okulun gıcık kızı Ceren

gelmişti.

"Cancığım "dedi en itici sesiyle.

Ben ona tiksintiyle bakarken konuşmaya devam etti.

"Konuşmalarına kulak misafiri oldum da seni bir konu hakkında aydınlatmak istedim. Sanırım Arya ' nın konuşamadığını bilmiyorsun " dedi.

Can buna oldukça şaşırmış bir halde bana bakıyordu.

"Bu doğru mu? " dedi bana bakıp *sorunca kafamı olumlu anlamda salladım.*

"Bu yüzden sana cevap veremez yani hoşlandığın kız konuşamıyor " dedi yüzündeki iğrenç gülümsemeyle.

Can hışımla ayağa kalkıp,
"Kusura bakma ben bilmiyordum. Sana söylediklerimi unut " dedi ve arkasını dönüp gitti.

Ben hala olanların şaşkınlığıyla yerimde öylece dururken aklıma gelen şey ile kalbime bir acı oturmuş ve göz yaşlarım akmaya başlamıştı. O da istemeyecekti.

Sırf konuşamıyorum diye sevdiğim adam da beni istemezdi. Ben göz yaşları içinde ayağa kalkıp dışarı doğru koşmaya başladım ve anladığım bir gerçekle daha umutlarımı en derine gömüp hayallerimi yok ettim.

****

O günden sonra Yiğit ile ilgili her kurduğum hayalin sonunda bu olanlar gözümün önüne gelmiş ve o çocuğun yerine Yiğit ' in beni öyle bırakıp gideceğini düşünüp acı çekmiştim. Koltuğa attığım bedenimi zorla da olsa taşıyıp ayağa kalktım ve yukarı yatak odasına çıktım. Göz yaşlarımı sildim ve yüzümü yıkamak için banyoya girdim. Daha sonra üstümü değiştirip kendimi soğuk yatağa attım. Bu durumu bu kadar sakin karşılamamın nedeni Yiğit ' in bana olan aşkıydı. Beni sevdiğini ve ne olursa olsun beni bırakmayacağına eminim. Yanlış anlamıştı ve bu yüzden bana kızgındı. Gitmişti evet ama dediği gibi sakinleşmesi lazımdı yoksa kavga çıkacak her şey daha da kötü olacaktı. Yanan gözlerimi kapatıp dinlendirmeye çalıştım. Bir süre sonra bastıran uykuyla ne zaman daldığımı bilmiyorum.

Sabah gözlerimi açtığımda odada tektim. Saat yediye geliyordu ve sanırım Yiğit gece gelmemişti. Bu canımı yaksa da gözlerimi yumup dolan gözlerimden yaşların akmasına engel oldum. Üstümü değiştirip aşağı indim ve canım istemese de belki Yiğit gelir diye mutfağa geçip kahvaltı hazırlayacağım esnada koltukta sarkan bir çift ayakla yönümü salona doğru çevirdim.

Kanepede boylu boyunca yatan Yiğit ' i gördüğümde kalbim özlemle atmaya başladı. Birkaç saat dahi olsa benden ayrı kalması onu özlememe neden olmuştu. Varlığına o kadar alıştım ki şimdi uzak olması canımı sıkıyordu. Eğilip elimi saçlarının arasında gezdirdim. Bunu yapmamla yayılan kokusunu derin bir nefesle içime çektim. Anında gözlerim dolmuştu.

Kaşları çatık yüzü uykuda olmasına rağmen sert ve ifadesizdi. Alnına düşen saçlarını geri itip başından öpüp kokusunu içime çektim tekrar. Ne zaman yumduğumu bilmediğim gözlerimi açıp geri çekileceğim esnada kolumdan çekilmemle kendimi Yiğit ' in kollarında buldum. Yan bir şekilde yüzüm göğsüne düşmüş halde koltukta Yiğit ile

uzanıyordum şu an.

Yiğit beni sıkıca sarmış yüzünü de saçlarıma gömüştü.

"Sana kızgınken bile seni yanımda istiyorum, bu nasıl bir şey böyle? " dedi boğuk çıkan sesiyle.

Dünden beri kaybettiğim huzurumu bulmuştum şimdi. Fakat Yiğit ' in bana boş yere kızgın olması canımı sıkıyordu. Hızla kollarından çıkıp ayağa kalktım. Yiğit de doğrulmuş gözlerini bana dikmişti.

"Beni dinlemesen tabi kızgın olursun Yiğit. Dün gece dinlemeden çekip gittin! Sana anlatmama izin vermedin bile " dedim ellerimle.

Artık sinirlerim tepeme çıkmıştı. Yiğit de sinirli bir şekilde ayağa kalkmış önümde dikilmişti.

"Neyi anlatacaksın Arya? Nasıl üzüldüğünü mü, yoksa ne kadar çok ağladığını mı?"dedi ve biraz daha bana yaklaşıp devam etti.
"Biliyor musun en çok da canımı yakan senin o herif yüzünden ağlaman! " dedi

sıktığı dişlerinin arasından.

"Yeter artık Yiğit!! Ben onun yüzünden değil senin yüzünden ağladım " dedim ellerimle, artık sabrımın sonuna gelmiştim.

"Ne? " dedi Yiğit şaşırmış bir halde. "Benim yüzümden mi? "

"Evet!! Ben... ben o gün o çocuğun beni istemediği gibi senin de istemeyeceğini ve sırf konuşamıyorum diye onun gibi benden uzaklaşırsın diye düşündüm. Zaten imkansız olduğunu biliyordum ama... ama benim tutunduğum hayallerim vardı Yiğit. Ben o hayaller sayesinde ayakta durabiliyordum. Fakat o gün acı gerçek yüzüme böyle vurulmuştu. Artık hayallerimde bile bu sahne vardı" dedim yorulan kollarımı serbest bıraktım.

Yaşlar yanaklarımı ıslatarak isyan ediyordu tıpkı yüreğimdeki acı gibi.

"Ben... Arya ben... " dedi ve sustu. Gözleri her zamanki gibi aşkla değil acı ve pişmanlıkla parlıyordu. Yiğit yanıma yaklaşıp yüzümü avuçlarının arasına aldı ve alnını alnıma yasladı. Bir yandan da

yanaklarımdan akan yaşları siliyordu.

"Keşke, keşke bilseydim. Keşke yanında olabilseydim o zaman ve acı çekmene izi vermeseydim" dedi acıyla.

Kafamı olumsuz anlamda sallayıp Yiğit ' ten uzaklaştım konuşmak için.

"Senin suçun yok Yiğit nerden bilecektin ki. Sadece sen değil hiç kimse bilmiyordu " dedim ellerimle.

"Hiç kimse mi? " dedi.

"Evet ama seninle evlendikten kısa bir süre sonra Avşin anlamıştı seni sevdiğimi" dedim ellerimle.

"Nasıl?"dedi kaşlarını çatarak.

"Sanırım gözlerimle çok belli ediyormuşum. Öyle anlamış"

"Bir ben körmüşüm "dedi ve,
"Bilmeden sana acı çektirdiğim yetmiyormuş gibi birde bilerek de acı çektirdim. Bu yüzden kendimi hiç affetmeyeceğim " diye devam etti öfkeli bir şekilde.
Öfkeliydi ama kendineydi bu öfkesi. Bu

yüzden kendini suçluyordu.

"Hayır kendini suçlama " dedim ellerimle ve,
"Bir daha beni dinlemeden gitme Yiğit" diye devam ettim.

Dün geceden beri özlediğim sıcaklığa kavuşmak için Yiğit ' in beline sarılıp kafamı göğsüne gömdüm. Anında beni sıkıca saran Yiğit ile gözlerimi yumup huzurla gülümsedim.

"Gittim çünkü çok sinirliydim ve o sinirle seni kırmak istemedim " dedi.

Bunu zaten biliyordum ama yinede durup açıklamamı dinleseydi böyle olmayacak bir gece dahi olsa birbirimizden ayrı kalmayacaktık.

"Seninle bir ömür böyle kalmayı isterdim güzelim ama artık şirkete gitmem lazım " dedi Yiğit benden ayrılarak ve böylece konu kapanmış oldu.

Islak olan yanaklarım rahatsız etmiş ve elimle silip burnumu çektim. Yiğit bu halime gülümseyip, hayranlıkla yüzüme baktı.

"Tamam. Ben kahvaltıya hazırlayayım sende önce bir duş al sonra da üstünü giyinip gel " dedim hareket ettirdiğim ellerimle.

Kafasını sallayıp alnımdan öpüp yukarı çıktı. Bende mutfağa gidip kısa bir sürede kahvaltıyı hazırladım. O sırada Yiğit de gelmiş masaya oturmuştu. Hızlıca kahvaltısını yapıp ayağa kalkmıştı gitmek için. Bende ardından kalkıp kapıya gittim. Yiğit montunu giyerken bir şey hatırlamış gibi bana baktı.
"Güzelim bugün dinlen ama yarından sonra haftada iki gün tedavi için doktora gideceksin " dedi.

Kaşlarım çatılmış bir halde,
"Ne tedavisi Yiğit? Ben tedavi falan olmak istemiyorum " dedim ellerimle.

"Olacaksın Arya. Bir daha deneyeceksin. O yüzden ilk adım olarak önce bir psikoloğa gideceksin" dedi katı bir sesle.

"Hayır ben.. " dedim fakat ellerimden tutup konuşmama izin vermedi.

"Şimdi acelem var ve gitmem gerekiyor. Akşam gelince bu konuyu konuşuruz. Ayrıca kapıda iki adam olacak ve bir

ihtiyacın olursa Osman abiye söyle. İşaret dili bilmediği için yazarak istersin" dedi ve yanağımdan hızla öperek çıkıp gitti.

Benim aklım ise şu tedavi meselesindeydi. Kaç defa denediğim ve her seferinde hüsrana uğradığım tedavi hiçbir işe yaramıyordu. Benim de artık tedavi olmaya niyetim yoktu. Yiğit oldukça kararlı duruyordu fakat akşam konuşup onu ikna etmeliydim. Bir kere daha hayalkırıklığını kaldırabileceğimi sanmıyordum.

.....

10

Oyla 892 Paylaş

30. BÖLÜM

199 Bin ★ 7,32 Bin 684

Arkadaşlar çok detaylı kontrol etmeye vaktim olmadığı için yazım yanlışları falan olabilir. Siz yine de gözardı edin. Zaten daha geniş bir zamanımda kitaptaki hataları düzenleyeceğim.

Keyifli okumalar 💕

.....

Umut etmek her ne kadar insanı ayakta tutsa da bir o kadar da sonu hayalkırıklığı ile bitebilecek bir durumdur. Aslında umut etmenin sonunda bir çok olabilecek şey vardır. Umut edersin olmaz, umut edersin olur ya da bir süre beklemek zorunda kalırsın, umutla. Umut etmek bir yandan sabır işidir fakat şöyle ki, biz insanlar sabırsız varlıklarızdır. Bu yüzden istediklerimizi umut ederken hemen olsun isteriz. Bir süre sonra olmayınca da hayalkırıklığına uğrar, umut etmeyi bırakırız. Fakat sabır etmeyi bilirsek eğer kim bilir belki umut ettiğimiz her ne

varsa gerçekleşecektir.Tabi bunun yanında bazı şeyler var ki umut etmekle gerçekleşmeyecek kadar imkansızdır ama kaderin ne getireceği de bilinmez. Tıpkı Yiğit ile olan imkansız hayallerimin kader sayesinde gerçekleşmesi gibi. Bu benim elimde olan bir şey değildi, tamamen kaderdi. Fakat konuşamamam, işte o umudumun en büyük hayalkırıklığı oldu her zaman. Çünkü imkansız olmadığını düşünüp umut ettiğim de, bir çok defa denememe rağmen hiçbir işe yaramaması pes etmeme ve bir daha denemek için gücümün tükenmesine neden olmuştu.

Şimdi ise sevdiğim adam için bir kere daha denemeyi kabul etmiştim. Evet dün akşam onu vazgeçirmek için ikna çabalarım boşa gitti. Çünkü ikna edememiş ikna edilmiştim. Direncimi de kıran Yiğit ' in benim için bir kere daha dene demesiydi. Her ne kadar böyle söylese de bunu kendisi için değil benim için istediğini biliyordum. Zayıf noktamdan vurmuştu!

Şu an ise Yiğit ' in ayarladığı bir psikolog ile görüşmek için hazırlanıyordum. Tamamen hazır olduğumda aşağı indim. Salonda telefonla konuşan Yiğit ' in

yanına gittim. O ayakta konuşurken bende oturup konuşmayı bitirmesini bekledim. Bir yandan da sevdiğim adamı izliyor yakışıklı yüzünde oluşan her mimiği hayranlıkla izliyordum. Genelde kaşları çatık yüzü ise sertti. Konuşmayı bitirip bana doğru gelince bende ayağa kalkıp onu karşıladım. Elini belime koyan Yiğit kafasını boynuma gömdü ve derin bir nefes aldı.

"Kokunla sakinleşmeye ihtiyacım var " dedi boğuk çıkan sesiyle.

Vücudu gergindi ve aynı zamanda biraz da sinirliydi. Kollarımı ona dolayıp rahatlaması için saçlarını okşadım.

Kötü bir şey mi olmuştu acaba?
Bunu merak etsem de Yiğit ' in biraz sakinleşmesini bekledim. Bir süre sonra kafasını kaldıran Yiğit 'ten uzaklaşıp ellerimi harekete geçirdim.

"Kötü bir şey mi var Yiğit? "

Yüzüme gelen saçlarımı geri itip kulağımın arkasına sıkıştırdı.
"Var ama halledeceğim. Merak etme"dedi fakat benim içim rahat etmemişti.

"Hazırsan çıkalım "diyen Yiğit ile bu konuyu sonraya erteledim.

"Hazırım"dedim ellerimle.

Beraber kapıya doğru gidip montlarımızı giydik ve evden çıktık. Havanın keskin soğuğuyla titremiştim ve bir an önce arabaya girmek için aceleyle yürüdüm. Yiğit de kapının uzaktan kumandasına basıp kilidini açtı. Ben arabaya binerken Yiğit kapıdaki adamlarla kısa bir konuşma yapıp gelmişti.

"Üşüyor musun? " diyen Yiğit ' e bakıp kafamı salladım.

Yiğit hemen ısıtıcıyı açmıştı. Evin içi sıcaktı ve buna alışan bedenim dışarının soğuğuna dayanmaz olmuştu. Arabayı çalıştıran Yiğit aldığı telefondan dolayı sinirliydi ben ise şu tedavi meselesi yüzünden gergindim. Yiğit 'e ne olduğunu sormak istesem de anlatmayacağını biliyordum. Gerçi bende pek dinleyecek halde değildim. Bir an önce bitsin istiyorum şu tedavi meselesi. Görüşeceğim doktorun kliniği önünde durduk. Ben isteksizce önümdeki binaya bakarken elimin üstünde hissettiğim Yiğit ' in eliyle bakışlarımı ona çevirdim.

"Biraz rahatla güzelim" dedi.

Elimi elinden çekip hareket ettirdim.

"Elimde değil Yiğit. Ben.. ben yani bilmiyorum buraya boşuna geldik çünkü hiçbir işe yaramayacak " dedim umutsuzca.

Yiğit güven veren şefkatli bakışlarla gözlerimin içine bakıp,
"Böyle düşünürsen başaramazsın Arya. Kendine güven. Hem ben senin yanındayım. Son bir kez bizim için dene güzelim " dedi.

"Tamam " dedim ellerimle, pes ederek.

Yiğit başaracağımdan emindi fakat ben pek ihtimal vermiyordum. Fakat sevdiğim adamın yanımda olmasından güç alarak elimden geleni yapacaktım. Beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Sevdiğim adamın beline kollarımı dolayıp yüzümü boynuna gömdüm ve o güzel kokusunu içime çektim. Çok seviyordum bu adamı. O benim aşkım, umudum, gücüm, güvenli limanımdı. Yiğit benden ayrılıp alnımdan başlayarak yüzümün her karesini koklayarak öptü. Yüzümde

oluşan tebessüm ile gözlerimi kapatmış sevdiğim adamın dokunuşlarına bıraktım kendimi.

Kendi derdini unutup benimle ilgileniyordu. Her ne kadar hoşuma gitse de şirkette durumlar karışıktı, bunun farkındayım. O yüzden daha fazla bende aklı kalmasın diye ona korkumu çok yansıtmamaya çalışacağım.

"Seansın bitince kapıdaki adamlardan biri gelip seni alacak " dedi.

Kafamı olumlu anlamda salladım ve beraber arabadan çıktık. Binanın içine girip asansöre bindik direk ve doktorumun olduğu kata çıktık. Yiğit danışmada ki kızın yanına gidip bir şeyler sordu ve tekrar yanıma geldi. Elimden tutup beraber bir odanın önüne geldik. Bekleme salonunda ki koltuklara oturduk. "İçerde bir hasta var. O çıksın birazdan seni alacaklar " diye açıklama da bulundu.

Kafamı sallayıp merak ettiğim şeyi sordum.
"Yiğit ben doktora nasıl anlatacağım, yazarak mı? "

"Hayır güzelim her zamanki gibi işaret diliyle konuşacaksın. Ben buraya gelmeden önce araştırmaya başlamıştım zaten. O yüzden bu doktor için ilk değilsin daha önce senin gibi travma sonucu sesini kaybeden bir kaç kişiyi tedavi etmiş. İşinde oldukça iyi " dedi.

Anladım dercesine kafamı sallayıp başımı Yiğit ' in omuzuna koydum. Anında dudakları saçlarımın arasında gezinmeye başlamıştı. Beni bu kadar düşünmedi hoşuma gitmişti ve içim kıpır kıpır olarak ona biraz daha sokuldum.

Onun varlığıyla birazda olsa rahatlamış gerginliği üzerimden atmıştım. Fakat az sonra Yiğit gidince tekrar gerginliğim gün yüzüne çıkacaktı biliyorum. Onun varlığı bana iyi geliyordu ama şirkete gitmesi gerekiyordu ve bu yüzden onu yanımda kalmasını isteyemezdim.

Adımın çağrılmasıyla Yiğit ile ayağa kalkıp doktorun odasına doğru yürüdük. İçeri girmeden Yiğit elimden tutmuş ona dönmemi sağlamıştı.

"Seni böyle ardımda bırakıp gitmek hiç hoşuma gitmiyor ama şirkete gitmem

gerekiyor" dedi hoşnutsuzca.

"Önemli değil canım sen git işlerini hallet " dedim ellerimle ve yanağına bir öpücük bırakıp içeri girdim.

Arkama bakmadım çünkü eğer bakarsam vazgeçer geri dönerdim. Beni bekleyen doktor güler bir yüzle karşıladı.

"Hoş geldiniz Arya Hanım " dedi.

Bende ellerimle,
"Hoş buldum" dedim.

"Geçin şöyle oturun hemen başlayalım " dedi.

Geçip karşısına oturdum ve böylece birinci seansım başlamış oldu.

****

Hazırladığım tabakları masaya taşıyıp Yiğit ' in yine gelmeyeceğinden emin olsam da sofrayı kurdum. Yavaş yavaş tüm her şeyi masaya bırakıp beklemeye başladım. Son bir haftadır çok yoğun geçmişti ikimiz içinde. Ben hafta da iki gün tedavi olmak için doktora giderken bir yandan da evi tam olarak kendi

zevkime göre düzenleyip geldiğimiz ilk gün alışverişte aldıklarımızı yerleştiriyordum. Yiğit ise bu geçen bir hafta da sabahları erken gidip gece çok geç geliyordu. Bu durum onu özlememe neden oluyordu çünkü neredeyse bir haftadır kocamın yüzünü doğru dürüst görmüyordum. Gece gelişlerini bana sarılmasıyla anlıyordum. Bende sabahları çok erken kalkıp onu izliyor sonra tekrar uykuya dalıp gidiyordum. Uyandığımda da Yiğit olmuyordu zaten.

Yine her akşam olduğu gibi masayı kurup beklemeye başladım. Belki bugün erken gelir diye ama sanırım yine gelmeyecekti. Yaptığım çorbadan tabağıma iki kaşık koyup içtim. Ben böyle dalmış Yiğit ' i düşünürken kapı çaldı. Büyük ihtimalle kapıda duran adamlardan biridir. Mutfaktan çıkıp dış kapıya geldim ve kapıyı açtım. Karşımda yorgun gözlerle bana bakan sevdiğim adamı görünce kısa bir şaşırmadan sonra hızımı alamayıp boynuna atladım. Kolları belimi bulurken beni kucaklayıp içeri soktu ve ardından kapıyı ayağıyla kapattı.
O kadar çok özlemiştim ki kapıdaki adamları umursamadan Yiğit ' in boynuna atlamıştım. Uzun zamandır bekleyişim son bulmuştu.

"Özlediğim kadar özlenmişim demek " dedi hala birbirimize sıkıca sarılmış bir haldeyken.

Ondan ayrılıp sevdiğim güzel gözlerine baktım.

"Hemde çok özledim " dedim ellerimle.

Gözlerinde oluşan sevgi ve şefkatle içim ısınmıştı.

"Çok az kaldı güzel gözlüm" dedi.
O da bu durumdan hoşnut değildi fakat şirketle uğraşan her kimse onları baya uğraştırıyordu.

Ellerimi harekete geçirip l,
"Yemek hazır daha fazla soğumadan yiyelim " dedim, yüzümde duran kocaman gülümseme, sevincimi ortaya seriyordu.

"Tamam ama önce üstümü değiştireyim " dedi ve yaklaşıp saçlarımın arasına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra yukarı çıktı.

Arkasından iç çekerek mutlu bir şekilde mutfağa gittim. Yiğit için de çorbayı

kaseye koyup beklemeye başladım. Az sonra Yiğit de gelmiş beraber güzel bir yemek yemiştik.

Ben kalkıp bulaşıkları toplarken Yiğit çalan telefonuyla konuşmak için içeri geçmişti. Mutfağı kısa sırada toparlayıp bende içeri geçtim. Yiğit hararetli bir şekilde hala telefonla konuşuyordu. Görüşmesi bitip bana döndü.

"Yiğit ne oldu yine, kötü bir şey yok değil mi?" dedim ellerimle.

"Birileri sürekli işimize taş koyup, anlaştığımız firmaları daha düşük bir maliyetle elimizden alıyor ve ben bu itin kim olduğunu henüz bulamadım" dedi sinirle.

"Durumlar çok mu kötü?" dedim ellerimle.

Sıkıntılı bir nefes verip yumruklarını sıktı. Bende böylece cevabımı almış oldum. Yiğit ' e yaklaşıp sıktığı yumruklarını elimin arasına aldım. Gözlerine baktım tüm sevdamı yansıtarak. Öfkeyle parlayan gözleri yumuşamış sevgiyle bakmaya başlamıştı. Beni kendine çekip sarılırken konuştu.

"Ne yapıyorsun bana böyle? En sinirli olduğum an beni sakinleştiriyor, huzur veriyorsun "
Saçlarıma gömdüğü için boğuk çıkan sesiyle.

Benden ayrılıp, önüme gelen saçlarımı yüzümden çekti.

"Çizmem gereken iki tane proje var. Birkaç güne yetişmesi gerekiyor. Belki bu sayede şirketin durumunu kurtarırız" dedi.

Ondan biraz uzaklaşıp ellerimi harekette geçirdim.

"Yani çalışma odasına kapanacaksın" dedim üzgünce.

"Güzel gözlerine hüzün yerleşmesin güzelim " dedi kaşlarını çatıp.

"Ben çok sıkılıyorum tek başıma " dedim ellerimle.

"Biliyorum ama az kaldı. Bu iki projeden sonra biraz da olsa rahatlayacağız" dedi.

Aklıma gelen şey ile heyecanla ellerimi

harekete geçirdim.

"Yiğit bir tanesini ben çizsem "

"Gerek yok güzelim ben hallederim" dedi.

"Yiğit lütfen. Hem bir kere çizmiştim çok da güzel olmuştu"

Tam ağzını açıp itiraz edeceği sırada tekrar ellerimi harekette geçirdim.

"Lütfen "

Tek kaşını havaya kaldırıp bir süre düşündü. Kafamı omzuma yan bir şekilde yatırıp masumca ve istekle yüzüne baktım.

"Bakma öyle " dedi yüzünü başka yöne çevirip.

Elimi yanağına koyup tekrar bana dönmesini sağladım ve hala aynı şekilde bakmaya devam ettim. Ben ne olduğunu anlamadan Yiğit elini belime koyup beni hızla kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak tutkuyla öpmeye başladı. Anın şaşkınlığıyla kalakalırken sevdiğim adamın sıcaklığıyla sarhoş

olmuş bir şekilde karşılık verdim.

Benden ayrılan Yiğit alnımdan öpüp uzaklaşmadan,
"Bu kadar güzel olma " dedi nefes nefese kalmış bir halde.

Hazır Yiğit yumuşamışken ondan uzaklaşıp kollarımı harekete geçirdim.

"Bir tanesini yapmama izin veriyorsun değil mi? "

"Tamam madem bu kadar çok istiyorsun öyle olsun "dedi.

Çocuklar gibi sevinçle olduğum yerde zıplayıp ellerimi çırptım.

Yiğit bu halime gülüp,
"Bu kadar sevineceğini bilseydim şirketteki tüm projeleri sana devrederdim "dedi.

"Çizim yapmayı seviyorum " dedim ellerimle ve tüm aşkımı gözlerime yansıtarak devam ettim, "Ama en çok seni çizmeyi seviyorum "

"Yüreğimin en güzel yanı, sen böyle sevdikçe senin sevdanın büyüklüğü

altında eziliyorum" dedi içtenlikle. 4

"Böyle söyleme Yiğit. Sen çok daha güzel seviyorsun " dedim ellerimle. 46

Beline sıkıca sarıldım ve bu sefer de bedenimle onu sevdiğimi gösterdim. 1

"Senin kadar değil " dedi oda aynı karışılığı vererek. 4

Biz böyle salonun ortasında birbirimize sarılmış bir halde dururken çalan kapı sesiyle Yiğit 'ten uzaklaşıp kapıyı açmak için bir adım atmıştım ki Yiğit kolumdan tutup beni durdurdu.

"Sen dur ben açarım " dedi.

Yiğit salonun çıkışına giderken bende peşinden gittim. Burda pek tanıdığımız yoktu ve bu yüzden merak etmiştim kimin geldiğini. Yiğit kapıyı açarken kimin geldiğini göremediğim için daha da yakınına gittim. Yiğit ' e her yaklaştığımda dar gömleğinden gerilen bedenini fark etmiştim. Kapıya vardığımda Barnas ' ı gördüm ve tabi onu öldürecekmiş gibi bakan Yiğit 'i de. İkisi de öylece durmuş birbirine bakarken beni fark eden Barnas yüzüne yayılan

gülümsemeyle bana dönüp konuştu.

"Merhaba " dedi.

"Barnas!! Senin burda ne işin var? " diye ellerimle sordum, şaşkınlıkla.

"İstersen gideyim" dedi.

"Saçmalama ben sadece çok şaşırdım. İçeri geçsene " dedim ellerimle.

Fakat kapıda sinirden gerilen Yiğit ' i unutmuştum. Ben tedirgince ona bakarken gözlerini yumup kapıdan çekildi.
"Hoş geldin " dedi soğuk bir sesle.

"Hoş buldum" dedi Barnas karşılık vererek.

Ardından Barnas içeri girip bana sarıldı. Bende biraz korkarak karşılık verdim.

"Seninki yine çok sinirli" dedi kulağıma fısıldayarak.

Kolunu çimdikleyip uyarırcasına baktım. Barnas ' a içeri geçmesi için yolu gösterdim ve bize sinirle bakan kocama döndüm. Yanına yaklaşıp yanağına

dokundum biraz sakinleşmesi için.

Geri çekilip,
"Yiğit Barnas benim kuzenim. Lütfen sakin ol " dedim ellerimle.

Tam ağzını açıp bir şey diyeceği sırada Barnas ' ın sesi engel oldu.

"Arya! "

Sinirli bir nefes veren Yiğit önden salona geçerken bende içimden bir tatsızlık çıkmasın diye dualar ederek arkasından gittim.

"Arya çok fazla kalamayacağım. Dayımdan burda olduğunu öğrenince seni de görüp öyle gideyim dedim "

Ağzının içinde bir şeyler homurdanan Yiğit ' i umursamadan ellerimi harekete geçirdim.

"Nereye gidiyorsun? "

"Yarın sabah Amerika ' ya gideceğim iş için " dedi.

"Ne kadar kalacaksın? " diye sordum bu sefer.

"Bilmiyorum belli değil " dedi.

Yüzüm düşmüş, üzülmüştüm. Nedense o gittiğinde çok uzun kalırdı. Barnas benim olmayan abim gibiydi ve bu yüzden gideceğini duymak beni üzmüştü.

"Merak etme canım uzun kalmayacağım. Sadece iki hafta iş için gidiyorum " dedi içimi rahatlatarak.

Kafamı sallayıp,
"Umarım öyledir. Ben bir kahve yapayım size " dedim ellerimle.

Mutfağa gidip malzemeleri çıkardım ve kahveleri pişirdim. Tepsiye yerleştirip içeri geçeceğim sırada koridorda Yiğit ile Barnas ' ın konuştuklarını duyup durdum.

"Neden bana bu kadar soğuk olduğunu biliyorum enişte ama çok gereksiz bir sinir seninki " dedi Barnas.

"Hadi ya nedenmiş?"dedi Yiğit alayla.

"Kuzenimi kıskanmanı anlıyorum ama ben kıskanacağın son kişi bile değilim. Arya benim kız kardeşim " dedi

samimiyetle.

"Bu yinede karıma yakın olunca sinirlenmeme engel değil " dedi Yiğit dişlerinin arasında.

Daha fazla burda durup kahveleri soğutmadan içeri geçtim. Ben gelince ikisinin de bakışları bana döndü. Kahveleri verip geçip Barnas ' ın yanına oturdum. Yiğit ' in sinirlendiğini ve kızacağını biliyorum ama zaten birazdan gidecekti Barnas. Bu yüzden onunla az da olsa vakit geçirmek istiyorum ama Yiğit ' in kötü bakışlarından doğru mu yaptığımı sorgulamaya başladım.

Biz biraz Barnas ile konuşup sohbet ederken Yiğit sessizce beklemişti.

"İşler nasıl. Kötü olduğunu duydum " dedi Barnas Yiğit ' e.

"Halletmeye çalışıyoruz " dedi Yiğit kısaca.

Ben gözlerimi Yiğit ' e dikmiş bakarken onunda bakışları bana döndü. Gözlerimle ona böyle yapmamasını söylüyordum fakat onun umursamaz bakışları bunu taktığını pek söylenemezdi. Sesli bir

nefes verip Barnas' a döndüm.

"Baban nasıl? " diye sordum ellerimle.

"İyi çok şükür. Mardin ' e gitti geçen gün oda"

Anladım dercesine kafamı salladım.
Boş fincanları alıp mutfağa götürdüm.
Tam tekrar çıkıp içeri geçeceğim sırada koridordan gelen Barnas ' ın sesiyle yanına gittim.

"Neden öyle diyorsun güzelim. Bak kalbimi kırıyorsun ama. Bak dinle.... " dedi fakat telefon çoktan yüzüne kapanmıştı.

Barlas ' a kaşlarım havada bakıp,

"Hayırdır kimmiş senin güzelin? " dedim ellerimle.

"Yeni bebeğim " dedi sırıtarak.

Kaşlarımı çatıp ellerimi harekete geçirdim.

"Ne bebeği Barnas sana kızlarla oynama demedim mi? "

İç çekti ve,
"Bu sefer farklı Arya " dedi.

"Nasıl farklı?"dedim kaşlarım havaya kalkarken.

"Farklı işte. Çok hırçın ve asi ayrıca çok da güzel" dedi yine derin bir iç çekerek.

Bu haliyle tam bir aptal aşığa benziyordu. Bu kız her kimse Barnas ' ın ondan çok etkilendiği belliydi.

Ona gülümseyip,
"Kim bu kız peki?"dedim ellerimle.

"Burda tanıştım. Uzun hikaye ve benim artık gitmem lazım. Döndüğümde sizi tanıştırırım" dedi.

Beraber salona giderken Barnas gideceğini söylemiş Yiğit ile tokalaşmıştı. Bana da sıkıca sarılıp saçlarımdan öptü ve ne olduğunu anlamadan Yiğit onu hızla çekip sinirle baktı.

"Bu kadar yeter şansını fazla zorlama kuzen bozuntusu" dedi tıslayarak.

Barnas sırıtıp göz kırptı ve,
"Öyle olsun enişte bozuntusu" dedi onun

gibi.

Onların bu iki küçük çocuk gibi hallerine gülmemek için kendimi sıkıyordum.

Barnas ' ı kapıya kadar geçirip yolcu ettik. Tabi gitmeden yapacağını yapmıştı yine. Kapıdan çıkarken sırf Yiğit ' i deli etmek için yanağımdan öpüp koşarak uzaklaştı.

"Ulan!! " diye bağıran Yiğit bu sefer çok sinirlenmişti.

Yiğit ' e dönmeye korkarak direk salona kaçacağım esnada Yiğit belimden tutup beni olduğum yere sabitledi.

"Nereye bakalım küçük hanım " dedi kulağıma doğru.

Yutkunup dudaklarımı ısırmaya başladım. Kafamı çevirip Yiğit ' in gözlerinin içine baktım ve oradaki tehlikeli parıltıları gördüğüm an tekrar yutkunup korkarak bakışlarımı kaçırdım. Yiğit ' in elinden zorla da olsa kurtuldum.

"Ya Yiğit niye bu kadar sinirleniyorsun? Kaç defa diyeceğim o benim kuzenim.

Hem biz beraber büyüdük ve... " dedim fakat gerisini getirmedim yoksa kıyamet kopardı.

Çünkü Barnas ile her zaman çok yakındık. Her sıkıntımda yanımda olur bana iyi gelirdi.

"Ve ne Arya?"dedi Yiğit.

"Yok bir şey. Benim uykum geldi yatalım mı? " dedim ellerimle.

"Önce cümleni tamamla!" Dedi hafiften sinirlenerek.

"Tamamlayacak bir şey yok Yiğit. Dediğim gibi sinirlenmen çok saçma "

"Saçma öyle mi? " dedi sesini yükselterek. "Sevdiğim kadına, karıma başka bir adam dokunuyor, öpüyor, canım diyor ve buna rağmen benim kıskanmam çok saçma öyle mi? " dedi bu sefer bağırarak.

"Yiğit ben öyle demek... " diyeceğim esnada izin vermeyip tekrar konuştu.

"Sinem bana aşkım deyince senin sinirlenmen saçma değil, hattâ Hale ile

olanlarda kaçıp gitmen saçma değil fakat benim yaptığım saçma!! " dedi git gide büyüyen öfkesiyle.

"Yeter artık! Hale'nin yaptıklarını basit bir kıskançlıkmış gibi mi görüyorsun? O tamamen çok farklı sen onu bununla nasıl kıyaslarsın Yiğit? Barnas benim kuzenim ondan öte süt kardeşim ve her zaman hayatımda olacak biri" dedim hiddetle oynattığım ellerimle.

Gözlerim dolmuştu ve sinirden titriyordum. Tamam kıskanıyordu anlıyordum ama onun anlamadığı şu ki Barnas benim kuzenimdi onlar gibi bir yabancı değil. Ayrıca durup dururken Hale ' yi neden hatırlatıyordu ki bu adam?

"Hayatında olacaksa mümkünse senden uzak olsun!" dedi kendini tuttuğu belli olan öfkesiyle.

Daha sonra sinirle yumduğu gözlerini açıp başka bir şey demeden ve dememe de izin vermeden önümden geçip yukarı çıktı. Arkasından dolu gözlerle bakmayı kesip bende mutfağa gittim, ikimizinde biraz sakinleşmesi için zaman tanımalıydım.

Konunun buraya kadar gelmesine inanamıyordum. Derin bir nefes alıp sakin bir şekilde düşünmeye başladım. Kendimi onun yerine koyunca aslında böyle bir tepkiyi bende verebilirdim ve düşününce bende onu Sinem 'den çok kıskanmıştım. Şimdi çok mu üstüne gittim acaba demeden kendimi alıkoyamadım. Ayrıca o benim için tüm gece susup sesini çıkarmadığı halde. Barnas ' ı istemeyebilirdi ama kıskanmasına rağmen sabırla beklemişti. Ben olsam beklemezdim belki de. Off!! Ne yapacağım şimdi ben? Yiğit ' in hissettiği duygularına saçma diye konuşup onu üzmüştüm. Ama oda Hale 'den bahsedince benimde sinirlerim tepeme çıkmıştı.

Daha fazla düşünmeyi bırakıp ortalığı toparladım ve zaman geçsin diye biraz oyalandım. Bir şey kalmayınca da daha fazla beklemenin çare olmayacağının bilincinde yukarı çıktım. Belki çalışma odasındadır diye ilk önce oraya baktım fakat yoktu. Daha sonra yatak odasına geçip kapıyı açtım ve içeri girdim. Sırtı kapıya dönük olan Yiğit pijamalarını giymiş uzanıyordu. Suçlu çocuklar gibi içeri girip bir süre sırtıyla bakıştım belki

bir umut döner bakar diye ama olmadı. Dolabın karşısına geçip hızlıca üstümü değişip yatağa yaklaştım. Biraz tedirgince örtüyü kaldırıp içine girdim ve sırtı bana dönük olan Yiğit ' in beline sarıldım. Kavuştuğumuzdan bu yana ne ayrı yatmıştık ne de birbirimize sırtı dönük. O hep beni sıkıca sarar öyle yatardık. Eğer bu sefer o bana sarılmıyorsa ben sarılırdım. Elimi belinden karnına sarıp alnımı sırtına dayadım ve hüzünle gözlerimi yumdum. Uyumuyordu ama bir tepki de vermiyordu. Bende daha fazla üstüne gitmeyip sadece sıkıca sarıldım özür dilercesine.

Bir süre sonra Yiğit bana doğru dönüp beni kollarının arasına aldı. Saçıma birkaç defa bıraktığı öpücüklerle onunda bu şekilde benden özür dilediğini anladım. Daha sonra bir süre sessizce sadece birbirimize sarıldık. Konuşmak istesem de bunun için Yiğit 'ten ayrılıp ellerimi harekete geçirmem gerekiyordu. O yüzden belki de bu meseleyi sabaha bırakmalıydım ya da tamamen konuyu kapatmalı...

****

Sabah uyandığımda Yiğit yoktu.

Erkenden çıkmış olmalıydı. Yataktan doğrulup üstümü değiştirdim ve banyoda işlerimi halledip aşağı indim. Kendime küçük bir kahvaltı hazırlayıp bir şeyler atıştırdım. Canım sıkıldığı için temiz olsa da evi silip tozu aldım. Bir süre sonra yorulmuş bir şekilde koltuğa çöküp uzaktan kumandayı elime alıp televizyonu açtım. Bir süre kanallara bakındıktan sonra kapı sesiyle ayağa kalkıp kapıya doğru gittim. Açtığımda kapıda duran adamlardan biri olduğunu gördüm.

"Hanımım Yiğit ağam sizi şirkete bekliyor. Mesaj atmış fakat cevap vermemişsiniz " dedi.

Kafamı olumlu anlamda salladım ve kapıyı kapatıp içer geçtim. Yatak odasına çıkıp telefonumu aldım ve Yiğit ' in yolladığı mesajı açtım.

'Sabah erken çıktığım için seni götüremedim kendimle. Proje için hala istekliysen adamlardan biriyle şirkete gel '

Heyecanlı bir şekilde dolaba doğru yürüyüp içinden giyeceğim bir şeyler çıkardım. Çıkardığım siyah kumaş

pantolon ve açık mavi gömleğimi üstüme geçirip zaten düz olan saçlarımı taradım. Çok hafif bir makyaj da yapıp elime aldığım çantamla aşağı indim. Yiğit ile birlikte çalışacağım için çok mutlu ve heyecanlıydım. Daha önce bir projemi beğendiği için rahattım. Ayrıca çizim için şirkete gideceğimi düşünmemiştim. Burda evde yaparız sanmıştım.

Dışarı çıkıp beni bekleyen arabaya bindim. Araba hareket edip şirkete doğru yol alırken bende heyecandan yerimde duramıyordum. Akıp giden yolu seyrederken bir an önce varmayı istiyordum. Yaklaşık kırk dakikanın ardından şirkete varmıştık. Arabadan inip önümdeki kocaman binaya baktım. Oldukça büyük ve gösterişliydi.

Beni getiren adamla içeri girdik ve danışma da duran kadının yanına gidip bir şeyler söylerken bende arkada beklemeye başladım.

Daha sonra yanımıza gelen orta yaşlı kadın,
"Buyrun Yiğit Bey sizi bekliyor " dedi ve beni yönlendirerek önden yürüdü.

Kadını takip ederek asansöre bindim ve

yirminci kata basan kadın bir yandan beni süzüyordu. Üstümdeki bakışlarını hissediyordum. Ona dönüp baktığımda yakalanmışlığın mahçupluğuyla utanarak gülümsedi. Aynı karşılığı verip önüme döndüm. Asansör durduğunda geniş bir alandan geçip uzun bir koridorun sonundaki odanın önünde durduk. Kapıda yazan ' Yiğit DEMİR ' yazısı içimi kıpır kıpır etmişti.

Kadın kapıyı çalacağı sırada engel oldum. Yapmak istediğimi anlayıp hafifçe baş selamı verdi ve uzaklaştı. Sanırım benim Yiğit ' in karısı olduğumu biliyordu. O yüzden beni incelemiş ve oldukça saygılı davranmıştı.

Kapı kolunu kavrayıp yavaşça aşağı indirdim ve kapıyı aralayıp içeri girdim. Yiğit ortalıkta görünmüyordu. Odanın ortasına doğru yürüdüm ve etrafı incelemeye başladım. Tipik ofis odasıydı.

Etrafıma iyice bakıp Yiğit ' in burda olmadığını anladım. İşi çıkmış olmalı diye düşünürken daldığım için belimi saran kollar ile irkildim. Yiğit beni kollarıyla sıkıca sarıp başını enseme gömmüştü. Biraz böyle durduktan sonra Yiğit ' ten ayrılıp yüzümü ona döndüm.

Her zamanki sıcak bakışlarıyla bakıyor içimi titretiyordu.

"Hoş geldin " dedi.

Hafif bir tebessümle,
"Hoş bulduk" dedim ellerimle.
"Evde çalışacağız sanmıştım"diye devam ettim.

"Burası daha rahat olur diye düşündüm ama eğer istemiyorsan evde de çalışabiliriz" dedi.

"Yok burası iyi " dedim ellerimle.

"Hadi gel oturalım" dedi koltuğa yönelirken.

Kolundan tutup onu durdurdum ve dün geceden beri içimi yiyen konuyu tekrar açtım.

"Yiğit ben... ben dün gece için özür dilerim "dedim ellerimle.

Derin bir nefes alan Yiğit,
"Önemli değil güzelim, unutalım gitsin" dedi.

"Hayır Yiğit önemli. Ben öyle demek

istemedim. Sadece ikinizde benim için çok değerlisiniz ve aranızda sorun olsun istemiyorum" dedim ellerimle.

Bana yaklaşıp elini belime koydu ve beni kendine çekti.

"Bende fazla çıkıştım sanırım ama bu elimde değil seni herkesten kıskanıyorum. Kim olursa olsun başka bir erkeğin sana yakın olmasını kaldıramıyorum. Evet kuzenin olduğunu biliyorum fakat...."dedi ve birkaç saniye sustuktan sonra devam etti.
"Kıskanç bir adamım ve seni paylaşmak hoşuma gitmiyor " dedi ve yanağıma küçük bir öpücük bırakıp geri çekildi.

Ah şu kıskançlık ne de tehlikeli bir şeydi! 5

"Kapatalım artık bu konuyu ve bir an önce çalışmaya başlayalım. Bakalım hala istekli misin şu projeyi çizmek için? " dedi çizim masasına doğru giderek. 3

İki tane sandalye çekip gerekli malzemeleri hazırladı. Bende üstümdeki montu çıkarıp geçip oturdum ve heyecanla beklemeye başladım. Bu proje için çok heyecanlıydım ve ayrıca bunu bir şirket ortamında sevdiğim adamla

yapmak tarifi imkansız bir mutluluğa sürüklüyordu beni.

Yiğit bana doğru yaklaşıp önce dudağımı sonra da alnımdan öpüp karşıma geçip oturdu. Ben serseme dönmüş bir haldeyken onun sesiyle kendime geldim.

"Şans öpücüğü olsun dedim " dedi göz kırparak.

Derin bir iç çektim ve gülümsedim.
O yanımdayken dikkatimi toplamak zor olacaktı. Çünkü her an gözüm ona takılıyordu ve onu izlemeye dalıyordum. Bunu bazen farkında olmadan yapıyordum.

Yiğit ciddileşip projeyle ilgili birkaç detay anlattıktan sonra başladık. Kafamda şimdiden çok güzel fikirler oluşmaya başlamıştı bile.

Yiğit ile sürekli fikir alışverişinde bulunup projenin başlangıcı olarak kaba taslağının bir kısmını çizdim. O bir yandan bana proje ile ilgili hala bilgiler verirken bir yandan da kendi önündeki projeyi çiziyordu. Bir ara yine gözüm onda takılı kalmış onu izlemeye dalmıştım. Kalemi tutan eli ve çatık

kaşlarıyla odaklanmış hali ile çok yakışıklı duruyordu. Onu izlemeye doyamayacağımı biliyordum ama çizmem gereken bir proje ve aldığım bir sorumluluk vardı. O yüzden önümdeki işe döndüm. Ne kadar böyle geçti bilmiyorum ama kafamı kaldırıp duvardaki saate bakınca öğle olduğunu gördüm. Bu kadar süre çalışmış mıydık? Kafamı Yiğit ' e çevirdiğimde onun da beni izlediğini gördüm. Gözleri o kadar derin bakıyordu ki sanki içindeki duygularını gözlerimden kalbime aktarmak ister gibiydi. Ben ne diyeceğimi ve ne yapacağımı bilemediğim için saçmalamamak için bir keresinde onun bana dediğini söyledim.

"Bakıyorum da gözlerini benden alamıyorsun manzara güzel geldi sanırım" dedim ellerimle sırıtarak.

O da sırıtıp arkasına yaslandı ve kollarını önünde bağladı.

"Hemde çok " dedi.

Yutkunup bakışlarımı kaçırdım. Gafil avlanmıştım. Tabi Yiğit ' in de benim gibi utanacağını düşünmek saçmaydı.

"Şey.. ben acıktım yemek mi yesek?" dedim ellerimle, konuyu kapatmak için.

"Şirketin karşısında güzel bir yer var hadi oraya gidelim " dedi ayaklanarak.

Bende ardından ayağa kalkıp çıkardığım montumu giydim. Yiğit de üstünü giyince beraber odadan çıktık. Elimden tutan Yiğit ile asansöre binip aşağı indik. Bütün şirket çalışanlarının gözü bizim üstümüzdeydi. Ben geldiğim zaman kimse kafasını kaldırıp yüzüme bakmazken şimdi patronun yanına gördükleri için herkese malzeme çıkmıştı. Herkesin gözü bizdeyken gerilmiştim. Bunu fark eden Yiğit elimi güven verircesine sıktı. Sonunda şirketten çıktığımızda derin bir nefes almıştım. Sanırım böyle şeylere alışamayacaktım. Fakat Yiğit 'in yanımda oluşu bana her daim güç veriyor, güvende hissettiriyordu.

.....

Oyla 684 Paylaş

31. BÖLÜM

192 Bin ★ 7,12 Bin 998

Umarım beğenirsiniz.
Keyifli okumalar❤️

4

.....

Geride bıraktığımız günlerin çoğu aynı rutinliği ile geçerken bunun yanında birkaç değişiklik de olmuştu. Yiğit işleri yoluna koyarken bir yandan da projeyi tamamlıyorduk. Aynı zamanda benim tedavim de hafta da iki gün devam ediyordu. Tedavinin derinine hatırlattığı geçmişim yüzünden bazı geceler eskisi gibi kabuslar görüyordum. Geceleri kabusun etkisiyle nefes nefese uyanıyor ve gerisinde çoğu zaman uyuyamıyordum. Bu tedavi geçmişimi hatırlatmakla birlikte kabuslarımı da beraberinde getirmişti. Yiğit de geceleri benimle ilgileniyor her an yanımda oluyordu. Kabusun bıraktığı etkiyi onun varlığıyla atlatıyordum. Beni sarıp sarmalaması ve ben tekrar uyuyana kadar saçlarımı okşayıp kulağıma güzel şeyler fısıldaması ile rahatlıyordum. Yiğit

bu halimi görünce tedavi olmama ısrar ettiği için pişman olmuş gibiydi. Bana olan bakışları benden daha çok acı çeker gibi bakıyordu. Birkaç defa istersem vazgeçmemi söylese de kabul etmedim. Başlamıştım bir kere ve bu sefer her zaman olduğundan daha kararlıydım.

Yataktan durmaktan sıkılıp Yiğit ' in belimdeki kollarını yavaşça çektim ve yataktan çıkıp ayağa kalktım. Yiğit henüz uyuyordu. Geceleri benim yüzümden uykusuz kalıyordu ve bununla birlikte şirkette de yoruluyordu. Biraz daha uyumasına karışmayıp sessiz olarak odadan çıktım. Ondan önce uyanıp yanından gitmeme kızıyordu ama çok sıkılmıştım ve Yiğit ' in beni sıkı saran kollarında hareketsizce durmak vücudumu uyuşturmuştu.

Koridordaki banyoda ihtiyaçlarımı görüp kahvaltı hazırlamak için mutfağa indim. Çay suyunu koyup kahvaltılıkları çıkarmak için dolaba yöneleceğim sırada vazgeçip gözüme takılan mutfağın kapalı perdesini araladım. Gördüğüm görüntü ile heyecanla dışarı koşup mutlulukla gülümsedim. Kar yağmıştı ve bizim arka bahçemiz beyazlarla kaplanmış harika bir manzara sunmuştu. Çok güzel

görünüyordu. Zaten çocukluğumdan beri karı seven biriydim. Eğilip yerden biraz aldım ve karın o serinletici etkisini avucumda hissettim.Hava çok soğuktu ve ben geceliklerle çıkmıştım. Bu yüzden biraz üşümüştüm. İçeri girip üstüme kalın hırkamı giymek için yukarı çıktım. Odamıza geldiğimde Yiğit hala uyuyordu. Onu da uyandırmak için yatağa doğru gittim ve dizlerimin üstüne çöküp Yiğit ' e yaklaştım. Önce yanağını sonra da çenesini öpüp geri çekildim ve Yiğit ' i kolundan sarstım uyanması için. Gözlerini aralayan Yiğit doğruldu ve, "Günaydın güzelim " dedi.

"Yiğit hadi aşağı inelim " dedim ellerimle direk.

"Ne oldu Arya? " diye sordu telaşla.

"Telaşlanma bir şey yok. Bahçede ki manzarayı görmen lazım Yiğit hadi kalk " dedim ellerimle heyecanla.

Yataktan çıkıp dolaptan kendim ve Yiğit için kalın bir hırka çıkardım. Yiğit bana anlamsızca bakarken,
"Hadi Yiğit " dedim ellerimle.

Ben hırkamı giyerken Yiğit de yataktan

çıkıp hırkayı eline alıp giydi.

"Neler oluyor sabah sabah Arya, ne bu heyecan? " dedi Yiğit kaşlarını çatıp.

Cevap vermeden sevdiğim adamın elinden tutup onu aşağı sürükledim ve açık olan bahçe kapısından dışarı çıkardım.

"Yiğit bak kar yağmış. Çok güzel değil mi? " dedim ellerimle.

"Güzelim tüm bu heyecanın kar yağdığı için miydi? " dedi umursamazca.

Yüzüm düşmüştü. Etraftan gözlerimi alıp Yiğit ' in yüzüne döndüm ve ellerimi harekete geçirdim.

"Niye öyle diyorsun Yiğit? Baksana ne kadar güzel " dedim ellerimle.

Hevesim kırılmıştı. İçeri gideceğim sırada Yiğit beni belimden tutup kendine çekti.

"Özür dilerim Arya ' m seni üzmek istemedim. Sadece ben karı pek sevmem " dedi.

Yiğit ' en uzaklaşıp ellerimi harekete

geçirdim.

"Ben çok severim çünkü kar bana babamı hatırlatıyor. Her kar yağdığında beni dışarı çıkarır benimle kartopu oynar ve beni kovalardı. Annemde bize kızardı üşütüp hasta olacağım diye. Bunlar çocukluğumun en güzel günleriydi. Sonrası zaten pek çocukluğumu yaşadığım söylenemez. Bu yüzden kar görünce o günlere dönüyor çocuklar gibi mutlu oluyorum"

Dolan gözlerimi yukarı kaldırıp ağlamamak için direndim. Tekrar bana yaklaşan Yiğit beni kendine çekip sarıldı. Öyle sıkı sarıldı ki sanki tüm acımı alıp götürmek ister gibi.

Ailemle olan güzel günleri hatırlamak onları özlememe neden olmuştu. Yiğit hiçbir şey demiyor sadece sarılıyordu. Zaten ne denirdi ki?

Benden uzaklaşıp elini yanağıma koydu. Usulca okşayıp gözlerini gözlerime sabitledi.

"Belki ailen artık yok ama ben varım. Sana hem anne hem baba olurum. Yeter ki sen üzülüp acı çekme " dedi.

İşte şimdi direndiğim gözyaşlarım firar etmişti. Bu adam benim canımdı. O kadar güzel seviyor ve bunu hissettiriyordu ki geçmişin izlerini silip kendi sevgisiyle sarıp iyileştiriyordu. Kafamı hafif çevirip Yiğit ' in yanağımdaki eline bir öpücük bıraktım ve beline sıkıca sarıldım.
Ona olan aşkım bazen içimden dolup taşıyordu.

İyi ki vardı sevdiğim!!

Geri çekilen Yiğit elimden tuttu ve beni bahçenin ortasına getirdi. Ben ne yapmaya çalıştığına bakarken Yiğit eğilip yerden kar almış ve top haline getirmişti. Aklıma gelen düşünce ile gözlerim kocaman açılmıştı.

"Yiğit düşündüğüm şeyi yapmayacaksın değil mi? "dedim ellerimle.

Sinsice sırıtan Yiğit,
"Tam da düşündüğün şeyi yapacağım güzelim " dedi ve kartopunu bana attı.

Kartopundan kaçıp kendimi kurtarmıştım. Bende Yiğit ' e uyarak elime karı aldım ve ona atmaya başladım. Hem gülüyor hem de birbirimize kar

atıyorduk. Yiğit ' in yüzüme attığı kar ile kaşlarımı çattım. Yüzümdeki karı temizleyip Yiğit ' in sırıtan suratına öfkeyle baktım.

Ellerimi hareket ettirip,
"Ya Yiğit acıdı " dedim yüzümü buruşturarak.

Yiğit ' in sırıtan yüzü anında ciddileşip yanıma geldi.

"Çok mu acıdı güzelim? Canın acımasın diye fazla sert atmamaya çalıştım oysa ki " dedi elini yüzüme koyup şefkatle okşarken.

Bu hali ve sesindeki pişmanlık yapacağım şeyden bir an vazgeçirse de intikamımı almak için hiç düşünmeden elimde duran kartopunu Yiğit ' in suratına geçirdim.

Ne olduğunu anlamayan Yiğit bir an boş bulunarak donup kaldı. Daha sonra ise sinirle gözlerini bana çevirdi. Yutkunup bir adım geri gittim. Fakat Yiğit çok kötü bakıyordu. Yaptığımdan pişman olmuştum ama artık çok geçti. Elini yüzüne atıp karları silen Yiğit üstüme doğru yürüdü. Ben ise korkudan ne yapacağımı bilmez bir halde geri geri

gidiyordum. Fakat Yiğit ' in bir adımı benim iki adımımdı ve bana gittikçe yaklaşıyordu. Bu böyle olmaz diye hızla arkamı dönüp koştum.

"Gel buraya hain kadın "diyen Yiğit 'in sesine aldırmadan bahçede koşmaya devam ettim.

Ama tabi beni kovalayan Yiğit çok uzun sürmeden yakalamıştı. Belimden kendine çektiğinde kolları arasında çırpındığım için ayağı ayağıma dolanmış üst üste düşmüştük. Benim sırtım yumuşak karla buluşmuştu ve Yiğit de üstüme boylu boyunca düşmüş tüm ağırlığı da üstümdeydi. Yiğit üstümdeki ağırlığını çekmiş olsa da kalkmamıştı.

Nefes nefese kalmıştık ikimizde.
"Demek beni kandırırsın ha " dedi.

Elimi biraz zor da olsa kaldırıp boynumun hizasına getirdim ve bana konuşmam için yer açan Yiğit sayesinde biraz zor da olsa ellerimi hareket ettirdim.

"Bana ne yapacaksın? " dedim korkmuş bir ifade takınarak.

Yiğit gözlerini kısıp yüzünü yüzüme yaklaştırıp fısıldadı.

"Çok kötü şeyler"

Yiğit yüzünü boynuma gömüp sakallarını boynuma sürterek beni huylandırmaya başladı. Ben kafasını geri çekmeye çalışırken buna izin vermiyor devam ediyordu. Artık gülmekten gözümden yaş gelmişti. Yiğit gülen suratıyla kafasını kaldırıp yüzümün her yerini öpmeye başladı. Alnıma, yanaklarıma ve gözlerime sevgiyle kondurduğu öpücükleri ile mest olmuş bu halde gözlerim kapalı ve yüzümde eksilmeyen gülümseme ile bu anın tadını çıkarıyordum. Yiğit yine her zamanki gibi sevdiğini söylemek yerine bunu en güzel şekilde hissettiriyordu.

Yüzünü kaldırıp gözlerime bakmasını sağladım. Gözlerimle onu ne kadar çok sevdiğimi söylemeye çalıştım. O bana hareketleriyle hissettiriyorsa bende gözlerimle ona haykırırdım tüm sevdamı. Yiğit ' in gözlerinde oluşan ifadeyle beni anladığını biliyordum. Dudaklarıma küçük bir öpücük bırakan Yiğit,

"Bende güzelim, bende çok seviyorum

"dedi.

"Keşke, keşke seni sevdiğimi sana sesimle bir kere söyleyebilsem" dedim ellerimle biraz zorla.

"Sen bana sesinle sadece beni sevdiğini söylersin Arya ' m ama gözlerinle bana bundan daha fazlasını söylüyorsun ve inan bu benim için çok daha fazla güzel "dedi.

Dolan gözlerimden tekrar öpüp üstümden kalktı ve beni de kaldırdı.

"Bir gün bana sesinle de söyleyeceksin buna eminim ama bunun daha zamanı var güzelim. O yüzden bunu kafana takıp kendini üzme tamam mı? " dedi şefkatle.

Kafamı sallayıp Yiğit ' in yanağına öpücük bıraktım.

"Hadi içeri geçelim. Soğuktan burnun kızarmış " dedi parmağıyla burnuma dokunarak.

Gülümseyip Yiğit ' in beni saran kollarıyla birlikte içeri doğru yürüdük.

****

Güzel bir kahvaltının ardından Yiğit şirkete gitmiş bense evde tek kalmıştım yine. Hem tedavi hem proje biraz yorduğu için Yiğit bugün benim için tatil ilan etmişti. Her ne kadar şirkete gidip projeye devam etmek istemesem de Yiğit karşı çıkmış dinlenmemi söylemişti. Fakat dinlenmek bir yana can sıkıntısından yerimde duramıyordum. Salonda boş boş oturmayı bırakıp yukarı çalışma odasına çıktım. Allah ' tan projeyi kendimle eve getirmiştim. En azından Yiğit yokken tamamlardım. Projeyi bilerek şirkette bırakmadım çünkü tamamen bittiğinde Yiğit ' e gösterecektim. Yiğit görmek için elinden geleni yapsa da hiçbir şekilde ona göstermemiş sır gibi saklamıştım. Bakalım bittiğinde beğenecek miydi çok merak ediyorum. Çalışma odasına girip sadece anahtarı bende olan çekmeceden proje çizimini çıkardım ve oturup kalan son kısımları tamamlamaya başladım. Her ne kadar ufak tefek şeyler kalmış olsa da baya uğraştırıcı ve üzerinde durulması gereken detaylardı. Bir süre projeyle ilgilendikten sonra en son iki gün önce konuştuğum bizimkileri görüntülü aradım. Telefonu kendimden uzağa koyup ellerimle bir süre Avşin

Seniha ve Esma teyze ile konuştum. Anca böyle konuşabiliyorduk zaten. Onlarla konuşmaya son verip acıktığım için mutfağa indim. Bir şeyler atıştırıp kendime meyve tabağı hazırladım ve tekrar çalışma odasına çıktım.

Tüm eksikleri tamamlayıp artık sona gelen projeme baktım. Son kez kalemimi dokundurup bitirdim. Elimdeki kalemi bırakıp tüm malzemeleri kenara ittim ve incelemeye başladım. Sanırım hiçbir eksik kalmamıştı. Çok güzel görünüyordu ama bakalım Yiğit beğenecek mi?

Yüzümdeki gururlu gülümseme ile dalmış bir şekilde projeye bakarken duyduğum sesle irkildim.

"Sonunda bitti şu benden sakladığın proje" dedi Yiğit kapıya yaslanmış bir halde bana bakarak.

"Yiğit? Ne zaman geldin? " dedim ellerimle.

"Çok olmadı" dedi bana doğru yürürken.

"İşlerim erken bitti bende erkenden evime geldim " diye devam etti.

Masaya doğru yaklaşıp,
"Artık görebilir miyim? " dedi.

Kafamı olumlu anlamda salladım ve çekilip Yiğit ' in proje bakmasına izin verdim. O kendisininkini dün bitirmişti ve onunki çok güzel olmuştu. Umarım benim projem de onunkisi gibi güzel olmuştur.

Yiğit ' in yüzüne dikkatlice bakıp yüzünden beğenip beğenmediğini anlamaya çalışıyordum.

"Sanırım tüm projeleri sana devretmeliyim" dedi gözlerini projeden ayırıp bana çevirirken.

"Beğendin mi Yiğit, güzel olmuş mu? " diye sordum ellerimle heyecanla.

"Müthiş olmuş " dedi hayranlıkla projeye bakıp.

Rahatlamıştım. Üstümden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Yiğit yaklaşıp alnıma derin ve uzun bir öpücük bıraktı.

"İşte benim sevdiğim kadın " dedi gururla.

Yüzümdeki gülümseme büyümüş, kalbim sevinçle atmaya başlamıştı.

"Sen beğendin ama bakalım karşı tarafta beğenecek mi? " dedim biraz endişeyle.

"Bunu söylemen hata güzelim. Harika bir iş çıkarmışsın. Eminim benimkinden daha çok beğenilecek " dedi.

"Sen yılların verdiği tecrübeyle daha iyi bir şeyler çıkarttın bence ama benimki de beğenilir umarım" dedim ellerimle ve, "Toplantı yarındı değil mi? " diye sordum.

"Evet. Yarından sonra rahatlayacağız" dedi.

Gözüm duvardaki saatte takılınca akşam olduğunu gördüm. Yiğit işten geldiği için kesin açtı fakat ben yemek yapmamıştım.

"Şey Yiğit ben projeye dalıp yemek yapmayı unuttum " dedim ellerimle.

"Sorun değil güzelim dışarda yeriz. Zaten bu yorgunluğun üzerine yemek yapmış

olsaydın çok kızardım. Hadi hazırlan gidelim" dedi.

Kafamı olumlu anlamda sallayıp yatak odasına geçtim. Üstüme bir şeyler giydim ve aşağı indim. Yiğit ile dış kapıya gidip montlarımızı giydik. Yiğit askıda duran şalı alıp boynuma doladı.

"Hava çok soğuk sıkı giyinmelisin " dedi.

Ona gülümseyip kafamı salladım.
Kapıyı açıp dışarı çıkınca Yiğit ' in haklı olduğunu soğuğun yüzüme keskin bir şekilde vurmasıyla daha iyi anladım. Bir an önce arabaya ulaşmak için hızlı hızlı yürüdüm. Yiğit arabaya ulaşmadan kilidini açmıştı binmem için. Ben arabaya binerken Yiğit de binmiş ve hemen ısıtıcıyı açmıştı.

Yola koyulduktan bir süre sonra küçük ama şirin bir restorantın önünde durduk. Beraber arabadan inip restoranta girdik. Elini belime koyan Yiğit beni yönlendirip köşede bir masaya oturttu. Kendi de karşıma oturdu ve elini kaldırıp garsonu çağırdı. Bende o sırada içeriyi inceliyordum. Masa, sandalye ve duvarların hepsi ahşaptan olan bu küçük mekan oldukça sade ve şirindi. Yanımıza

gelen garsonla siparişlerimizi verdik. Yiğit ile okul anılarımızla geçen bol sohbetli güzel bir yemeğin ardından eve gitmek için tekrar yola koyulduk. Yarım saatin ardından eve geldiğimizde ben çok yorgun olduğumdan dolayı direk yatak odasına çıkıp üstümü değiştirdim ve kendimi yatağa attım. Ardımdan gelen Yiğit de üstünü değiştirip yatağa girdi.

Arkadan belime sarılıp,
"İyi geceler güzelim " dedi.

Kafamı çevirip yanağına küçük bir öpücük bıraktım ve tekrar önüme dönüp gözlerimi huzurlu bir uykuya yumdum.

****

Aynaya bakıp son hazırlıklarımı tamamladım. Bugün büyük gündü! Yiğit ile yaptığımız projeler beğenilmiş, işi almıştık. Şimdi ise bunu kutlamak için akşam anlaşma yapılan tarafın evinde küçük bir kutlama vardı. Yiğit benim çizdiğim projenin çok beğenildiğini söylemişti. Bu beni oldukça mutlu etmiş ve gururlandırmıştı.

Son kez aynaya bakıp kendimi süzdüm. İlk defa Yiğit ile bir davete katılacaktım.

O yüzden Yiğit ' in yanına yakışmalıydım. Buraya geldiğimiz ilk gün çıktığımız alışverişte Yiğit ' in bana aldığı bordo elbisemi giymiştim. Saçlarımı düz bir şekilde salık bırakıp hafif bir makyaj yapmıştım. Oldukça iyi görünüyordum. Son olarak Yiğit ' in dün bana hediye ettiği zarif kolyeyi de boynuma takıp elime aldığım çantamla aşağı indim.

Siyah takım elbisesinin içinde fazlaca yakışıklı olan kocama bakıp iç çektim. Kısalttığı kirli sakalları ve heybetli gibi duruşu ile çok karizmatik görünüyordu. Geldiğimi fark eden Yiğit bakışlarını bana çevirdi. An be an değişen ifadesiyle duygularını yakalamakta zorluk çekiyordum. Ben yavaş yavaş ona doğru giderken onun bakışları bir saniye bile olsun üstümden çekilmemişti. Gözlerinde gördüğüm hayranlıkla karışık aşkla içim ısınırken bir an da değişen ifadesiyle olduğum yerde durdum. Kaşlarını çatmış bana bakan Yiğit kalan mesafeyi iki adımda tamamlayıp önümde durdu.

"Olmaz Arya git çıkar şu elbiseyi. Saçlarını da topla ve o makyajı da hemen siliyorsun" dedi aceleyle.

Ben ise şaşırmış bir şekilde Yiğit ' e

bakıyordum. Bunlar kesinlikle beklediğim sözler değildi.

"Ne? Neden ama? " diye sordum ellerimle.

Yüzüm düşmüştü.

"Çünkü sen çok fazla güzel olmuşsun ve seni bu şekilde oraya götürmem " dedi hala çatık olan kaşlarıyla.

"Ya ama Yiğit ne giyeceğim ben. Hem oradaki kadınlar eminim ki çok daha güzel olacaklar ben onlara göre sönük mü kalayım şimdi? " dedim ellerimle.

"Güzelim sen her halinle hepsinden çok daha güzelsin buna emin ol " dedi beni ikna etmek isteyen sesle. 22

"Yinede böyle geleceğim Yiğit " dedim ellerimle.

Yiğit yüzümdeki kararlı ifadeye sinirle bakıp,
"Bak Arya olmaz diyorum " dedi sertçe dişlerinin arasında. 2

Çatılan kaslarımın ardından öfkeyle yüzüne baktım. O kadar hazırlanmıştım

ve Yiğit ' in böyle yapması tüm hevesimi kırıyordu.

"Tamam o zaman sen git ben gelmiyorum " dedim ellerimle.

Arkamı dönüp sinirle yukarı çıkmak için merdivenlere doğru yürüdüm. Kolumdan tutulmamla dönmem bir olmuştu. Yiğit hala öfkeyle bakıyordu. Kafasında her ne kuruyorsa öfkesi eminim bu yüzdendi.

"Saçmalama. Tamam böyle gel " dedi ve kolumdan tutup kapıya çekiştirdi.

Askıdan aldığı montumu verip oda kendi montunu giydi. Beraber çıkıp arabaya bindik ve Yiğit arabayı çalıştırıp yola koyuldu. Hala kaşları çatıktı ve hiçbir şey demeden arabayı sürüyordu. Bana kızgın olduğunu bilsem de sesimi çıkarmadan bekledim. Kısa bir süre sonra geleceğimiz yere vardığımızda arabadan inip önümdeki kocaman eve baktım. Oldukça büyük ve gösterişliydi. Yiğit elimden tutup beraber içeri girdik. Kapıdaki görevli bizi karşılayıp kalabalık olan salona doğru yönlendirdi.

Bize doğru gelen adam Yiğit ile tokalaşmıştı. Daha sonra bana döndü.

"Hoş geldiniz" dedi.

Hafif kafamı eğip cevap verdim. Adamla birlikte içeri geçip bize gösterdiği masaya geçtik. Birçok iş adamı ve eşleri vardı. Elimi hala bırakmayan Yiğit masadakilerle iş hakkında sohbet ediyor, bir yandan da soranlara beni tanıtıyordu. Hala biraz gergindi fakat bunu göstermemeye çalışıyordu.

Bir süre böyle giderken bizden biraz geride duran masadaki kadınların konuşmaları geldi kulağıma.

"Bu kadın mıymış Yiğit Demir ' in karısı? " dedi içlerinden biri.

"Evet. Görmüyor musun adam bir an yanından ayırmıyor" dedi bir başkası.

"Duyduğuma göre konuşamıyormuş"

"Konuşmasa ne olur sanki? Baksanıza kadın ne kadar güzel. Bence bu güzelliği ile başka bir şeyin önemi yok. Ayrıca çok da yakışıyorlar bence" dedi olaya dahil olan üçüncü kadın.

"Bence de "

Yüzlerini görmüyor sadece seslerini duyuyordum. Ben bizim hakkımızda dönen dedikoduyu dinlerken kadınların söylediğiyle gururum okşanmıştı. Çünkü ilk defa hakkımda konuşan insanlar beni aşağılamamış ve Yiğit ile yakıştığımızı söylemişti. Bakışlarım Yiğit ' e kaydığında yüzündeki hafif tebessüm ile bana göz kırptı. Sanırım konuşulanları oda duymuştu.

"Yiğit sizi burda görmek ne güzel. Nasılsın? " diyen adama kaydı bakışlarım.

Bana da baş selamı verip tekrar Yiğit ' e döndü. Bu daha önce konağa gelen Sedat Beydi. Yanında da eşi Tülay Hanım vardı.

"Teşekkürler Sedat Bey siz nasılsınız? " dedi Yiğit karşılık olarak.

Yiğit ile Sedat Bey sohbete dalmışken Tülay Hanım bana yaklaşıp, "Merhaba Arya nasılsın? " dedi tüm zarifliğiyle.

Ona nasıl cevap vereceğimi düşünürken elini masanın üstünde duran bir elimin üstüne koyup,

"Bakışlarınla cevap vermen yeterli tatlım " dedi anlayışla.

O an bu kadına daha çok sempati beslemeye başladım. Hafifçe kafamı eğip gülümsedim bu tatlı kadına.

Tülay Hanım kolumdan tutup bir grup kadının yanına götürdü. Onlar gündemdeki olaylar hakkında konuşurken bende onları dinliyordum. Üstümde hissettiğim bakışlarla yan tarafa döndüm. Bana kıskançlık ve kinle bakan Buse ile göz göze geldim. Bu kadın bir zamanlar kocama asılmıştı. Gözlerindeki küçümser ve öfkeli bakışlarına aynı karşılığı verip önüme döndüm. Masada dönen sohbete katılamadığım için gözlerimi erkeklerle muhabbet eden sevdiğim adama çevirdim. Bir süre sevdiğim adamı izleyip içimi aşkla doldurdum sanki daha fazla yer varmış gibi. Yiğit ' in etrafı tarayan bakışlarını görünce beni aradığını anladım. Göz göze geldiğimizde bakışlarındaki soğuk ifade anında yok olmuştu. Onun etrafa soğuk bakışlar atan gözleri bana dönünce yumuşayıp sevgiyle parlaması çok hoşuma gidiyordu. Bana doğru yürüyüp yanıma geldi. Bir elimi avucunun içine aldı ve saçlarımın arasına küçük bir

öpücük bıraktı.

"Sıkıldın mı? "

"Biraz " dedim ellerimle.

"Tamam. Birazdan gideriz yoksa katil olacağım"dedi.

Ben ona anlamadığımı gösteren bakışlar atarken,
"Boş ver "dedi ve,
"Ayrıca yanımdan ayrılma "diye devam etti.

Onun neden böyle davrandığını anladığımda yüzümde oluşan tebessümle kafamı olumlu anlamda salladım.

Kıskanç sevdiğim.

"Tamam ama lavaboya gitmem gerek. Sonra yanından hiç ayrılmam " dedim ellerimle.

"Tamam"dedi ve servis yapan garsonlardan birini yanımıza çağırıp bana lavabonun yerini göstermesini söyledi.

"Çabuk ol " diyen Yiğit ' e kafamı sallayıp

garsonun peşinden gittim.

Üst kata çıkıp lavaboya girdim ve suyu açıp elime ve birazda boynuma sürdüm. İçerde çok bunalmış ve sıkılmıştım. Ayrıca üstümde ki delici bakışlar da beni rahatsız etmeye başlamıştı. Biraz toparlandıktan sonra lavabodan çıktım. Merdivenlerin başına geldiğimde yukarı çıkan Buse ile karşılaştım. Ben onu görmezden gelip ineceğim sırada önüme geçip engel oldu. Bir adım geri gidip bakışlarımı yüzüne diktim. Gözlerindeki tehlikeli parıltılarla karşımda öylece durmuş bana bakıyordu. Bu saçma ve gergin bakışmayı kesmek istesem de meydan okuyan bakışlarımı çekmedim.

"Senin bu masum hallerinin altında çok şeytan bir kadın var " dedi sessizliği bozarak.

Kaşlarımı çatıp saçmalayan bu kadına baktım.

"Nasıl yaptın? Bu halinle onu nasıl kendine bağladın? Söylesene! Gösterdiğin masum hallerinle mi? " dedi.

Ben öylece susup onu dinliyordum. Çünkü ne o işaret dili biliyordu ne de

yanımda yazacak bir şeyler vardı. İşte böyle zamanlarda konuşamamak canımı sıkıyordu.

"O.. o sana çok güzel bakıyordu. Daha önce hiç kimseye bakmadığı gibi " dedi gözleri dolarak.

Karşımdaki bu kadın iyi değildi. Çok tuhaftı. Sanki hasta gibiydi. Çünkü bu halleri hiç de normal görünmüyordu.

"Biliyor musun? Ben onu çok önceden tanıyorum. Üniversiteden beri ve hep bir gün onunla olabileceğimi hayal ettim. Ama sonra duydum ki evlenmiş. Bu da bana engel değildi elbet. Evli olması umrumda olmazdı. Çok denedim. Onu kendime çekmeyi çok denedim ama o hiçbir zaman bana karşılık vermedi. Hep uzak durdu. Fakat şimdi her zaman olmasını istediğim gibi bana değil sana aşkla bakıyor ve bu durum beni öfkelendiriyor " dedi nefretle.

Buse ' nin anlattıklarını önce şaşkınlıkla daha sonra ise sinirle dinledim. Yumruklarımı sıkmış karşımda bana kocamı sevdiğini anlatan kadını dinliyordum.Buna daha fazla dayanamayacaktım. Yoksa kendimi

tutamaz her an üzerine atlayıp saçlarına asılırdım. Gitmek için hamlede bulunduğum anda kolumdan tutup beni geriye doğru itti. Yüzüme gelen saçlarımı itip ateş saçan gözlerle ona baktım.

"O benim olmalıydı anladın mı? Yiğit benim olmalıydı! "diye sesini yükselti.

Bununla birlikte ona hırsla bir adım attığımda o da refleks olarak bir adım geri gitmişti fakat arkasında duran merdivenleri fark etmeyip takılan ayağıyla birlikte merdivenlerden yuvarlanmaya başladı. Çıkan ses ve çığlıkla birlikte içerdeki müzik kesilmiş herkes buraya doğru gelmeye başlamıştı. Bense şoktan donmuş bir şekilde merdivenden düşen Buse ' ye bakıyordum. Hala şokun etkisindeyken bedenimi saran kollar ve duyduğum ses ile birazda olsa kendime gelmiştim. Fakat hala her şey bir uğultu gibi geliyordu kulağıma.

"Arya!! Arya iyi misin? Ne oldu?"diye soran Yiğit ' e cevap verecek durumda değildim.

"Bilinci kapalı çabuk ambulansı arayın" diye bir ses duydum.

Transa girmiş gibi hala yerde baygın yatan Buse ' ye bakıyordum. Yiğit beni sarssa da fayda etmiyordu.

"O yaptı. Bunu o yaptı!! " diyen kadın ile bakışlarım ona döndü.

Kadın yukarı çıkıp yanıma ulaştı ve bana saldıracakken,
"Sakın!! Sakın deneme " diye öfkeli sesiyle konuştu Yiğit.

Kadın olduğu yerde durup öfkeyle bana bakıyordu. Yiğit bana sarılıp titreyen bedenimi kollarının arasına aldı.

"Buse ' yi o itti " dedi hem öfkeyle hem de ağlayarak.

"Saçmalamayı kes!!" Dedi Yiğit dişlerinin arasında.

Kadın tam bir şey diyeceği sırada dışardan ambulans sesi duyulmuş sağlık görevlileri içeri girmişti. Kadın koşarak Buse ' nin yanına gitti. Herkes durmuş bu olanlara ve bize bakıyordu. Sağlık görevlileri Buse ' yi alıp götürürken Yiğit ' e güçsüz bedenimi kucağına alıp üstümüzdeki bakışları umursamadan

dışarı çıkardı. Beni arabaya yerleştiren Yiğit yüzümü ellerinin arasına aldı ve, "Şimdi Sami seni eve götürecek. Ben hemen geleceğim tamam mı güzelim? " dedi.

Belli belirsiz kafamı sallayıp onayladım. O an Sami kim diye sormadım bile. Yiğit alnımdan öpüp gitti. Birkaç dakika sonra arabaya binen adam direk arabayı çalıştırıp yola koyulmuştu. Yarım saatin ardından eve varmış kendimi içeri atmıştım. Salonda öylece oturup tepkisiz bir halde bekledim. Bu yaşadıklarım çok ağır şeylerdi ve ben kaldıramıyordum. Tüm olanların şokunu atlatıp boşalan sinirimle birlikte ağlamaya başladım. Ne kadar, kaç saat böyle sürdü bilmiyorum ama kapının açılmasıyla uzun zamandır hareket etmeyen bedenimi çevirip gelen kişiye baktım. Yiğit üstü başı dağılmış yorgun bir halde içeri girdi. Ayağa kalkıp koşarak Yiğit ' in yanına gittim ve sıkıca sarıldım. Aynı karşılığı alınca gergin olan bedenim gevşeyip rahatlamıştı.

Geri çekilip kollarımı harekete geçirdim ve sanki Yiğit bana inanmayacakmış gibi telaşla ve acele ile anlatamaya başladım.

"Yiğit.... ben, ben gerçekten bir şey

yapmadım. Ben lavabodan çıkınca karşıma çıktı sonra saçma sapan konuşmaya başladı. Ben bir şey diyemedim Yiğit. Biliyorsun konuşamıyorum. Sonra... sonra söyledikleriyle çok sinirlendim ona bir adım atmıştım ki geriye doğru gidip merdivenlerden yuvarlandı. Ben onu itmedim Yiğit yemin ederim ben bir şey yapmadım" dedim şiddetle ağlamaya başlayarak.

Bir şeyler daha söyleyecekken Yiğit iki elimden tutup beni durdurdu.

"Sakin ol Arya! Kendine gel"dedi beni sarsarak.

"Sana inanıyorum güzelim.Senin onu itmiş olduğuna bir an olsun bile düşünmedim. Ağlama artık" diye devam etti.

Yiğit ' in elimi bırakmasını fırsat bilip tekrar konuştum.

"Bana inanıyorsun değil mi? Ben onu itmedim " diye sürekli aynı şeyi tekrar edip duruyordum.

"İnanıyorum güzelim inanıyorum. Hadi

gel oturalım da sakinleş" dedi ve beni koltuğa oturttu kendiyle.

Yiğit kolunu omzuma atıp beni kedine çekti ve bir elini saçlarımın arasına koyup okşamaya başladı. Hem saçlarımın arasındaki eli hem de öpücükler bırakan dudakları sayesinde biraz da olsa sakinleşmiştim.

Geri çekilip Yiğit karşısına geçtim.
"O nasıl?"diye sordum.

Derin bir nefes alan Yiğit, elini uzatıp yüzüme koydu ve yaşlarla ıslanan yüzümü sildi.

"Merak etme bir şeyi yok. Gayet iyi. Sadece bu gece tedbir amaçlı hastanede kalacak " dedi umursamazca.

"Doğruyu söylüyorsun değil mi Yiğit?"diye sordum ellerimle.

Yiğit kaşlarını çatıp,
"Ben sana ne zaman yalan söyledim güzelim? " dedi.

Biliyordum Yiğit bana yalan söylemezdi ama beni üzmek istemediği için benden gizleyeceğini düşündüm.

"O seni önceden tanıyormuş bana öyle söyledi. Sende onu tanıyor muydun? " dedim ellerimle.

"Evet. Üniversite zamanlarından tanıyorum " dedi Yiğit bıkkınca.
"Başka ne dedi sana? "

"Seni çok önceden tanıdığını ve senin onu sevmesi gerektiğini söyledi. Delirmiş gibiydi Yiğit. Normal değildi sanki" dedim ellerimle.

"O zamandan beri bana takmıştı zaten. Psikolojik tedavi görüyormuş. Sedat Bey söylemişti. Normal olmaması doğal. Her neyse kapatalım bu konuyu artık. Hem geç oldu hadi yatalım "dedi ve elimden tutup beni ayağa kaldırdı.

Yukarı çıkacağımız esnada çalan kapıyla ikimizde olduğumuz yerde durduk. Yiğit çatık kaşlarıyla,
"Kim bu saatte? " dedi mırıldanarak.

Bana dönüp,
"Sen bekle burda ben bakıp geliyorum. Büyük ihtimalle kapıdaki adamlardır"dedi.

Kapıyı açmaya giden Yiğit ' in ardından beklemeye başladım. İçimde kötü bir his vardı ve Yiğit olmadan yukarı çıkmak istemiyordum. Açılan kapı sesi ve eş zamanlı gelen telsiz sesiyle merak edip o tarafa doğru yürüdüm. Konuşan yabancı bir adamın söylediklerini net bir şekilde anlamak için biraz daha yaklaştım.

"Arya Demir burada mı kalıyor?" Diyen sese,
"Evet " diye karşılık verdi Yiğit.

"Hakkında şikayet var. Bizimle karakola gelmesi gerekiyor "

O an ben yerimde donup kalırken Yiğit ' in gerilen bedeniyle yumruklarını sıktığını gördüm. Yiğit arkasını döndüğü zaman bakışlarımız kesişti. Ben korku dolu bakışlarla bakarken o ise öfke ve endişeyle bakıyordu.....

.....

Oyla 998 Paylaş

32. BÖLÜM

161 Bin ★ 6,97 Bin 679

Arkadaşlar sınavlarım başladığı için bir süre bölüm gelmeyecek maalesef. Haberiniz olsun istedim. Lütfen mâruz görün😶
Ayrıca hatalarım olabilir şimdiden kusura bakmayın.

Keyifli okumalar ❤️

.....

Hayatta insanın başına her türlü şey geliyormuş, bunu çok iyi anlamış oldum. Daha önce hiç olur mu diye aklımdan bile geçirmediğim şeyi yaşıyordum şu an. Karakolda komiserin odasında oturmuş hala şokun etkisini atlatmaya çalışıyordum. Bu gece daha kaç defa şok geçirecektim bilmiyorum. Ayakta olan Yiğit sinirle bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Resmen burnundan soluyor, sınırda olan öfkesiyle her an patlayacak gibi duruyordu. Sanki biri bir şey dese üstüne atlayacak ve bütün sinirini öyle çıkaracakmış gibi bir hali vardı. Bu

yüzden komiser ve içerdeki memurda dahil kimse bir şey diyemiyordu.

İfademi almaları için işaret dilini bilen birini bekliyorlardı. Bunu Yiğit de yapabilirdi fakat polis tarafsız birilerini istemişti. En sonunda kapı açılmış içeri otuzlu yaşlarında bir kadın girmişti.

"Merhaba ben Ceyda. İşaret dili tercümanı için gelmiştim " diyen kadınla birlikte komiser onu oturmasını söyledi ve direk ifademe başlanıldı.

Ben olan her şeyi olduğu gibi anlatırken Ceyda Hanım söylediklerimi çeviriyor polis memuru ise yazıyordu. Sonunda bitince kadın giderken biz hala bekliyorduk.

"İfadeyi verdik artık gidebilir miyiz? " diyen Yiğit 'e komiser sıkıntıyla baktı.

"Maalesef Yiğit Bey sizi henüz bırakamam "

"Ne demek bırakamam? " dedi sinirle.

"Ortada bir şikayet var ve karınızın masumluğu kanıtlanmadan bırakamam "dedi. "Buse Hanım karınızın onun

önüne çıktığına, tehdit ettiğine ve onu merdivenlerden ittiğine yönelik ifade vermiş"diye devam etti.

Yiğit öfkeyle yumruklarını sıkıp ayakta masanın önüne dikildi ve aynı öfkeyle konuştu.
"Siz bu ifadede tutarsızlık olduğunu görmüyor musunuz? Kadın basbaya yalan söylüyor "

Komiser ona anlamsızca bakınca Yiğit devam etti.

"Bak komiser, karımın konuşamadığını az önce gördün. Karım işaret dili ya da bir kağıda yazarak iletişimi sağlayabiliyor. Buse ' nin işaret dilini bilmediğine eminim. Ortada yazılı bir kağıt da yok. Peki nasıl oluyor da Arya onu tehdit etmiş oluyor? Resmen iftira atıp yalan ifade vermiş "

"Bunu bende biliyorum fakat dediğim gibi ortada bir şikayet var. Bizim elimizi kolumuzu bağlayan da bu "dedi komiser.

Yiğit 'in bakışları bana dönerken çok fazla sinirli olduğunu görebiliyordum. Bunun yanında bana güven veren bakışları içimi rahatlatıyordu. Bu yüzden

korkmuyordum. Çünkü sevdiğim adam yanımda ve bana bir şey olmasına izin vermeyeceğine olan güvenim tamdı. Sadece korktuğum tek nokta Yiğit ' in bu sinirle gidip Buse ' ye bir şey yapmasıydı. Eğer ben onu tutmasaydım hastaneye gidip onu öldürmeyi düşünüyordu zaten.

Yiğit tekrar komisere dönüp,
"Bana sadece iki saat ver komiser. Kanıtlamam için sadece iki saat " dedi.

"Memurlarımız zaten gereken araştırmayı yaptı bir şey bulabileceğinizi sanmıyorum "

"Bulacağım " dedi Yiğit kararlılıkla.

"Peki siz bilirsiniz. Fakat Arya Hanım ' ı burda tutamam " dedi biraz çekinerek.

"Ne demek bu? " diye sordu Yiğit.

"Şikayet olduğu için karınızı neza..... " diyecekken Yiğit sözünü böldü ve bir elini masaya vurup sinirle bağırdı.

"Sakın. Sakın böyle bir şey yapma komiser. Yoksa burayı yakarım "dedi.

Komiserin baş ucundaki polis memuru hareket edip Yiğit ' e doğru gidecekken komiser eliyle durdurup engellemişti.

"Sakin olun Yiğit Bey. Sizi anlıyorum ama bu bizim elimizde olan bir şey değil"

"Karımı o deliğe tıkmayacaksınız. Iki saat içinde size karımın masum olduğunu kanıtlayacağım. Biraz daha burada kalması sorun olmaz herhalde " dedi tehdit eder bir tonda.

Komiser ne yapacağını bilmez bir halde bakışlarını bir süre sıkıntıyla etrafta dolaştırdı. Ben ise tüm bu olanları sessizce izliyordum. Şu an biraz endişeliydim. Çünkü nezarete girmek beni biraz ürkütmüştü.

Bakışları Yiğit ' e dönen komiser, "Peki Yiğit Bey. Sadece iki saat. Eğer bu iki saatte bir şey yapamazsanız üzgünüm ki Arya Hanımı nezarete almak zorundayım " dedi.

Yiğit bir şey demeden bana doğru döndü ve yanıma geldi. Önümde diz çöküp kucağımdaki ellerimi avucunun içine aldı.

"Korkma güzelim tamam mı? Ben iki saat içinde döneceğim ve evimize gideceğiz "dedi kendinden emin bir şekilde.

Burda tek kalma düşüncesi canımı sıkmıştı. Yiğit ' in varlığı bana güç veriyordu. Benim endişeli bakışlarımı gören Yiğit, avucundaki elime küçük bir öpücük bırakıp,
"Ben hep yanındayım birtanem endişelenme bir şey olmayacak. Kısa sürede geleceğim söz veriyorum " dedi.

Kafamı olumlu anlamda salladım ve Yiğit ' in avucundaki ellerimi kurtarıp boynuna sardım. Yiğit ' in belime giden eli beni içine katarcasına sıkıca sarmıştı. Geri çekilip saçlarımın arasına uzun bir öpücük bıraktı ve derin bir nefes alıp benden ayrıldı. Son kez bana bakıp odadan çıktı. Bense ardından gözlerim dolmuş yalnızlık girdabına kapılmış gibi boşlukta hissediyordum. Kafamı çevirip bizi izlemiş olan komiser ve polis memurunu fark edince utançla kafamı eğdim. Tekrar kucağımda birleştirdiğim ve sıkıntıdan oynadığım ellerime odaklanıp beklemeye başladım.

****

Yiğit

Karakoldan çıktığım gibi gecenin serin ve ferahlatıcı kokusunu içime çektim. Çektiğim nefesi sıkıntıyla geri verip arabama doğru yürüdüm. Bindiğim gibi çalıştırıp bu gece olayların merkezi olan eve doğu sürdüm. Cebimden çıkardığım telefonla adamımı aradım ve gerekeni yapmasını söyledim. Telefonu tekrar cebime atıp, yaklaşık yarım saat içinde geldiğim eve doğru acele ile kapıya ulaştım. Sinirli ve gergin olsam da bunu saklamak için elimden geleni yapıyordum. Fakat konu Arya olunca bu çok zor oluyordu. Saat gecenin kaçı olduğunu umursamadan kapıyı çalıp beklemeye başladım. Az sonra kapı açılmış evin hizmetlisi görünmüştü.

"Buyrun " dedi kadın uykulu bir halde.

"Fatih Beyi çağırır mısın?"dedim.

"Fatih Bey şu an uyuyor onu çağ... " diyen kadının sözünü bölerek sinirle bağırdım.

"Uyandır o zaman "

Kadın hafif irkilerek bir adım geri gitti. Çok geçmeden seslere uyanan Fatih Bey

göründü.

"Ne oluyor, bu seste ne? "

Beni görünce önce şaşırsa da, kısa sürede kendini toparladı.

"Yiğit Bey, hayırdır bu saatte? "

"Bu gece olanları biliyorsunuz.
Olay burda gerçekleşti ve karımın masumluğunu kanıtlamam için delile ihtiyacım var. Olayın geçtiği merdivenleri gören bir kamera var mı? " diye direk konuya girdim.

"Öncelikle buyrun içeri geçin " dedi kapıdan çekilerek.

İçeri girip sağ taraftaki merdivenlere doğru yöneldim. Ben bakışlarımı kamera bulma niyetiyle etrafta gezdirirken Fatih Beyin sesini duydum.

"Maalesef Yiğit Bey bu noktaya bakan kamera yok "dedi.

"Ne demek yok? " dedim sinirle.

Adam da bunu fark etmiş olacak ki sıkıntıyla bana bakmaya başladı.

"Evin birçok yerinde kamera var o yüzden buraya pek gerek duymadık" dedi çekingen bir sesle.

"İyi halt ettiniz "dedim sessizce.

"Efendim. Bir şey mi dediniz? "

"Bakın Fatih Bey başka bir şey yok mu? Aklınıza getirmeye çalışın. Benim bir delil bulmam gerekiyor ve çok az bir zamanım kaldı "

Bir yandan konuşuyor bir yandan da etrafı tarayıp bir şeyler bulma ümidiyle hala bakınıyordum.

"Maalesef " diyen adama hışımla döndüm.

Şu an bu sinirimle hastaneye gidip Buse ' yi öldürebilirdim. Zaten bir an olsun Arya aklımdan çıkmıyordu. Onun o ürkek ve korkmuş hali canımı sıkıyordu. Şimdi ise karakolda tek başındaydı. Bu durumun beni çileden çıkarmasına az kalmıştı.

Sinirle elimi saçlarımın arasından geçirip bağırarak önümdeki sehpaya tekme

attım. Ne parçalanan sehpa ne de beni izleyen insanlar umrumdaydı. Yukardan merdivenlerden inen Fatih Beyin karısı korkarak bana bakıyordu. Bu bile umrumda değildi. Hışımla arkamı dönüp gideceğim sırada duyduğum sesle olduğum yerde kaldım.

"Ben her şeyi gördüm " diyen az önce kapıyı açan hizmetliden daha küçük olan kıza baktım.

Bana ürkekçe bakan kıza doğru yürüyüp tam önünde durdum. Az önceki sinirim anında sönmüş yerini umuda bırakmıştı.

"Anlat" dedim kabaca.

"Şey siz benden eşinizi lavaboya götürmemi söylemiştiniz. O esna da Funda Hanım yukarda odasından telefonunu istemişti. Eşinize lavaboyu gösterdikten sonra bende telefonu almaya gittim. Daha sonra döndüğümde merdivenin başında eşinizle konuşan bir kadın gördüm. Kadın konuşuyordu ve eşinizde sadece durmuş dinliyordu. Eşiniz gitmeye yeltenmişti ki kadın kolundan tutup geriye doğru savurdu. Kadın bir şeyler söyledi ve eşiniz sinirle ona doğru bir adım atmıştı ki oda bir

adım geriye doğru atınca ayağı boşluğa denk gelip yuvarlanmaya başladı" dedi her şeyi anlatarak.

Arya da aynı şeyleri söylemişti zaten. Birebir tutuyordu.

"Benimle karakola gelip ifade vermen lazım " dedim.

Kız kapıyı açan kadına onay bekler gibi baktı. Kafasıyla izin veren kadınla bana dönüp,
"Tamam "dedi.

Kız üstünü değiştirip gelince hiç kimseyi umursamadan evden çıktım. Şu an kimseyle uğraşacak vaktim yoktu. Bir an önce Arya ' yı oradan alıp eve gitmek istiyordum. Arabaya binip karakola doğru hızla sürdüm. İki saatin dolmasına yarım saat kalmıştı ve benim bir an önce orda olmam lazımdı. Yanımdaki kız korksa da bunu umursamadım. Önceliğim karımdı.

"Adın ne? " diye sordum sertçe.

"Fi-Filiz "dedi kekeleyerek.

Başka bir şey demeden yola odaklandım.

Bir süre sonra karakolun önünde durup beklemeden içeri girdik. Komiserin odasına kapıyı çalmadan girdim ve ilk önce güzelime baktım. Onunla göz göze gelince bakışlarındaki rahatlama içimi acıtmıştı. Kim bilir ben gelene kadar nasıl korkmuştu. Bu düşünce dişlerimi sıkmama neden oldu. Benim Arya ' m masumdu. Onu korumak ve ona zarar gelmesin istiyordum. Geçmişte canını çok yaktığım bu kadın şimdi benim tüm hayatım olmuştu ve ona gelecek en ufak hasarda dünyayı yakardım.

Komiser kaşları çatık bir halde bana bakıyordu. Bu gece sabrını zorladığımı biliyordum fakat buda umrumda değildi. Ben içeri girip ardımdan Filiz ' in de girmesi için kapıdan çekildim. Arya' ya baktığımda kaşlarını çatmış ve Filiz ' e bakıyordu. Gözlerindeki ifade içimi ısıtmıştı.

Kıskanç kadınım.

"İşte kanıt komiser" dedim bakışlarımı hala çatık kaşlarıyla bana bakan adama çevirdim.

"Bu kız olay geçen evde çalışıyor ve tüm olanları görmüş. Her şeyi anlatacak

"dedim.

Kız her şeyi tekrar anlatıp ifadeyi vermişti. Bir kaç dakika sonra ifadesi bitmiş imzası alınıyordu. Telefonuma gelen mesaj ile çıkarıp baktım.

'*İşlem tamam ağam* '

Rahatlamış bir şekilde hafifçe gülümsedim. Eş zamanlı komisere gelen arama ile bu işin bittiğine emin oldum. Arya ' ya baktığımda kaşlarını daha da çatmış olduğunu ve sinirle bana baktığını gördüm. Hemen ardından dolu dolu olan gözlerini görünce telaşla yanına gittim.

"Ne oldu güzelim? " dedim kucağındaki elini tutarak.

Elini elimden kurtarıp sinirle itti. Bu haline anlam veremeyerek baktım. Tam bir şey diyeceğim sırada komiserin sesiyle ona döndüm.

"Şikayet geri çekilmiş. Zaten ifade de verildi. Sizi burda tutmama gerek yok. Gidebilirsiniz" diyen komisere başımı salladım.

"Son bir işimiz kaldı komiser "dedim

anlamayan bakışlar altında.

"Yalan ifade verip karıma iftira attığı için şimdi de biz şikayetçiyiz. Şöyle bir gece nezarette kalsa hiç fena olmaz "dedim alayla bana bıkkınca bakan komisere..... 92

****

Burdan tamamen kurtulmak için birkaç işlemin bitmesini bekliyorduk. Her şey bitene kadar Arya ' nın elinden tutup onu koridora çıkardım. O an koridordan gelen bağırış sesleri ile bakışlarımız oraya döndü. Buse ve kolunu tutmuş olan iki polis memuru ile bu tarafa doğru geliyordu. Ardından ise Sedat Bey ve eşi Tülay Hanım vardı. Buse polisin elinde tepinip gelmemek için direniyordu. Bakışları bize dönünce gözlerindeki kinle Arya ' ya bakmaya başladı. Arya ' yı kolumun altına çektim koruma üç güdüsüyle. Buse polisin elinden kurtulup bize doğru koştu. Arya ' ya saldıracağı an onu arkama alıp Buse ' nin ona yaklaşmasını engelledim. Zaten o esnada polis memurları tekrar kolundan tutmuştu. 2

"Her şey senin yüzünden. Bunların hesabını vereceksin!!"diye bağırdı çığlık 12

çığlığa.

Kollarını kurtarmaya çalışsa da boşunaydı. Delirmiş gibi bağırıp çağırıyordu. Bir adım öne atıp ona yaklaştım. Beni görünce hareket etmeyi bırakıp yüzüme bakmaya başladı.

"Yiğit "diye fısıldayışını duysam da umursamadım.

"Eğer bir daha karıma yaklaşırsan bu kadarla kalmaz seni öldürürüm " dedim tehdit ederek.

"Neden, neden ben değil de o? " dedi cılız bir sesle.
"O kadın eksik. Konuşamıyor, dilsiz o!!" dedi yine bağırarak.

Ona doğru öfkeyle bir adım atmıştım ki kolumu tutan küçük eller buna engel olmuştu. Arya ' ya döndüğümde kafasını olumsuz anlamda sağa sola salladı.

Sinirle nefes verip tekrar bu insanlıktan nasibini almamış kadına baktım.

"Eksik olan sensin. Sakın bir daha kendi eksikliklerini göz ardı edip başkalarına dil uzatma" dedim ve yüzüne

iğrenircesine bakıp devam ettim.
"Neden o biliyor musun? Çünkü onun masum bir kalbi var. Sende olmayan ve hiçbir zaman olmayacak temiz ve güzel bir kalp"dedim sesimden ve gönlümden dolup taşan aşkla.

Buse daha da çıldırmış, bu sefer bana saldırmaya kalkışmıştı.

"Eğer senin adamın olmasaydı o çok sevdiğin karını hapislerde çürütecektim" dedi hırsla.

Ben ona acıyarak bakarken komiser, "Götürün şu kadını artık " dedi.

Polisler onu götürürken amcası Sedat Bey üzgün bir şekilde bize doğru geldi.

"Kusura bakma Yiğit. Tüm bu olanlar için üzgünüm. Onu vazgeçirmeyi çok denedim ama fazla inatçı ve gözü kararmış. Sana daha önce anlattım onun psikolojisi iyi değil. Lütfen sen yapma şikayetini geri çek. Söz veriyorum onu sizden uzak tutacağım" dedi.

Karşımdaki bu yaşlı adama üzülsem de benim her zaman önceliğim Arya ' ydı. O yüzden bu sefer dinlemeyecektim.

Arya kolumdan beni kendine çevirip ellerini hareket ettirmeye başladı.

"Yiğit yapma. Biz onun gibi kötü değiliz. Baksana Sedat Bey ne kadar üzgün " dedi benim merhametli güzel yürekli karım.

"Hayır Arya yaptığının cezasını ödeyecek "dedim kabul etmeyerek.

"O zaten bu takıntılı haliyle ve sensiz yeterince cezasını çekiyor emin ol. Sadece tek istediğim bizden uzak durması " dedi.

Madem Arya öyle istiyordu dediği gibi olsun. Fakat yine de hemen onu burdan göndermeye niyetim yoktu. Sedat Beye dönüp,
"Merak etmeyin yarın şikayetimi çekeceğim ama bu gece nezarette kalacak. Ayrıca onu bir daha etrafımızda görürsem bu defa çok kötü şeyler yaparım" dedim.

"Söz veriyorum onu sizden uzak tutacağım. Yarın ilk uçakla yurt dışına göndereceğim temelli " dedi.

Kafamı olumlu anlamda sallayıp

komisere döndüm.

"Her şey için teşekkür ederim ve kusura bakmayın"dedim.

"Önemli değil Yiğit Bey. Sizi anlıyorum. Ben de karısına aşık biri olarak sizin yerinizde olsaydım daha fazlasını yapardım "dedi anlayışla.

Tekrar teşekkür edip, sevdiğim kadının elinden tutup karakoldan dışarı çıktık. Arabaya doğru gideceğimiz sırada bize doğru gelen adamım,
"Ağam kızı sağ salim evine bıraktım" dedi.

"Tamam sen diğer arabayla dön "deyip gönderdim.

Arya elini elimin arasından kurtarıp sinirle yürümeye başladı. Bu haline şaşırsam da kısa sürede kendimi toparlayıp peşinden koşup kolundan yakaladım ve arabanın yanına çekiştirdim. Onu arabaya yaslayıp üstüne doğru eğildim.

"Ne oluyor Arya, ne bu halin? " dedim çattığım kaşlarımla.

"Ne varmış halimde? " dedi ona açtığım mesafede ellerini kullanarak.

"Soruma soruyla cevap verme güzelim. Sinirlenmeye başlıyorum artık" dedim.

Günün gerginliği üstüne birde onun böyle yapması sinirlenmeme neden oluyordu. Aslında derdini az çok tahmin etsem de bunu ondan duymak istiyordum.

"Sen o kıza bakıp neden gülümsüyordun Yiğit? " dedi sinirle karışık kıskançlıkla. 60

"Gülümseyemez miyim? " dedim hala tavrımı bozmayarak.

Ellerini kaldırıp hırsla konuştu.
"Gülümseyemezsin! " dedi ve,
"Benden başka hiçbir kadına gülümseyemezsin Yiğit" diye devam ettim. 10

Sırıtıp yüzüne doğru eğildim ve dudağına küçük bir öpücük bıraktım.

"Kıskanç kadınım. Ben ona bakıp gülümsemedim bunun farkında bile değildim. Hem o bize yardım etti. Seni kurtardı"dedim biraz vicdanına 6

oynayarak. Yoksa Arya ' nın kıskançlığıyla baş edemezdim.

Bakışları anında yumuşamış olsa da bu çok kısa sürmüştü. Ellerini konuşmak için her zamanki gibi hareket ettirmeye başladı.
"Kıza bir lafım yok zaten. Beni böyle kandırmaya kalkma! İçerde ona dalmış bir şekilde gülümsüyordun. Ondan.. etkilendin mi yoksa?"dedi tekrar ve bu sefer o aşık olduğum gözleri dolmuştu.

"Saçmalama Arya. Böyle bir şeyi nasıl düşünürsün? " dedim bu sefer gerçekten sinirlenerek.

Omuzunu silkip cevap vermeden benden uzaklaşıp arabanın kapısına gidip beklemeye başladı. Sesli bir şekilde nefesimi verip arabanın kilidini açtım. Bu akşam ikimizinde sinirleri bozulmuş ve oldukça gergindik. O yüzden uzatmayıp Arya ' nın ardından bende arabaya bindim ve bir an önce eve gitmek için beklemeden çalıştırdım. Eve gidip uyumak ve bu gecenin bitmesini istiyordum. Kısa bir süre sonra eve ulaşmış arabayı durdurmuştum. Yan tarafa baktığımda Arya ' nın uyumuş olduğunu gördüm. Çok yorulmuştu

bugün. Yüzüne gelen saçlarını geri itip güzel yüzünü ortaya çıkardım. Benim bu hayattaki şansım, gönlümünse en güzel sevdasıydı. Ona yaşattıklarım hala aklıma gelirken kendime lanetler ediyordum. O hiçbir kötülüğü hak etmiyordu.

Saat çok geç olmuştu ve daha fazla burda kalıp boynunun tutulmaması için arabadan inip Arya ' nın tarafına geçtim. Kapıyı açıp dikkatlice kucağıma aldım. Yüzümü saçlarına gömüp güzel kokusunu içime çektim. Biraz kıpırdansa da uyanmamış aksine bana daha da sokulmuştu. Az önceki hali gözümün önüne gelince gülümsedim. Beni Filiz ' den kıskanmış, gereksiz yere trip atmıştı.

Kapıya vardığımda adamlardan birine, "Furkan arabayı hallet "dedim sessizce.

Kafasını sallayıp giderken diğer adam da kapıyı açmıştı. İçeri girip ardımdan kapıyı kapatıp direk yukarı yatak odasına çıktım. Arya ' yı yatağa yatırıp üstündeki elbiseyi çıkardım ve dikkatlice koltuğa bıraktım. Bu elbiseye bir şey olursa Arya ' dan kurtulamazdım. Bu elbiseyi ona ben aldığımı ve kendisi için çok değerli olduğunu söylüyordu. Küçük şeyler ile mutlu olan bir karım vardı ve

ben onun bu gözü tok ve mütevazi hallerini çok seviyordum.

Her bir zerresini ayrı ayrı sevdiğim gibi!

Dolaptan aldığım pijamaları üstüne giydirdim. Bende üstümde ki kırışmış takımı çıkarıp eşofman ve bir tişört giyip yatağa girdim. Bana dönük olan ve cenin pozisyonu almış Arya ' yı kendime çekip başını göğsüme koydum. Saçlarının göğsümde dağılması hoşuma gidiyordu. Arya biraz kıpırdanmış ve gözlerini aralamıştı. Önce bakışlarını etrafta gezdirip nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Daha sonra ise bakışları bana döndü. Gözleri kısık ve uykuluydu.

"Uyu güzelim " dedim ve Arya ' nın karnımın üstünden belime sardığı koluyla gözlerini kapatmasını sevgiyle izledim.

Aşk kokan kadınımın yumuşak saçlarından öpüp ardından gözlerimi yumdum.....

.....

Bu kadar romantiklik ve aşık haller Yiğit 'e fazla mı geldi bilmiyorum ama içimden

öyle yazmak geldi. Umarım beğenirsiniz...

18

Oyla 679 Paylaş

Karakterler

130 Bin ★ 3,29 Bin 612

Yoğun istek üzerine günlerdir karakter arayışına girdim ve sonunda bulabildim.

Bu yakışıklı ağamız Yiğit 25

Adam Cowie 7

222

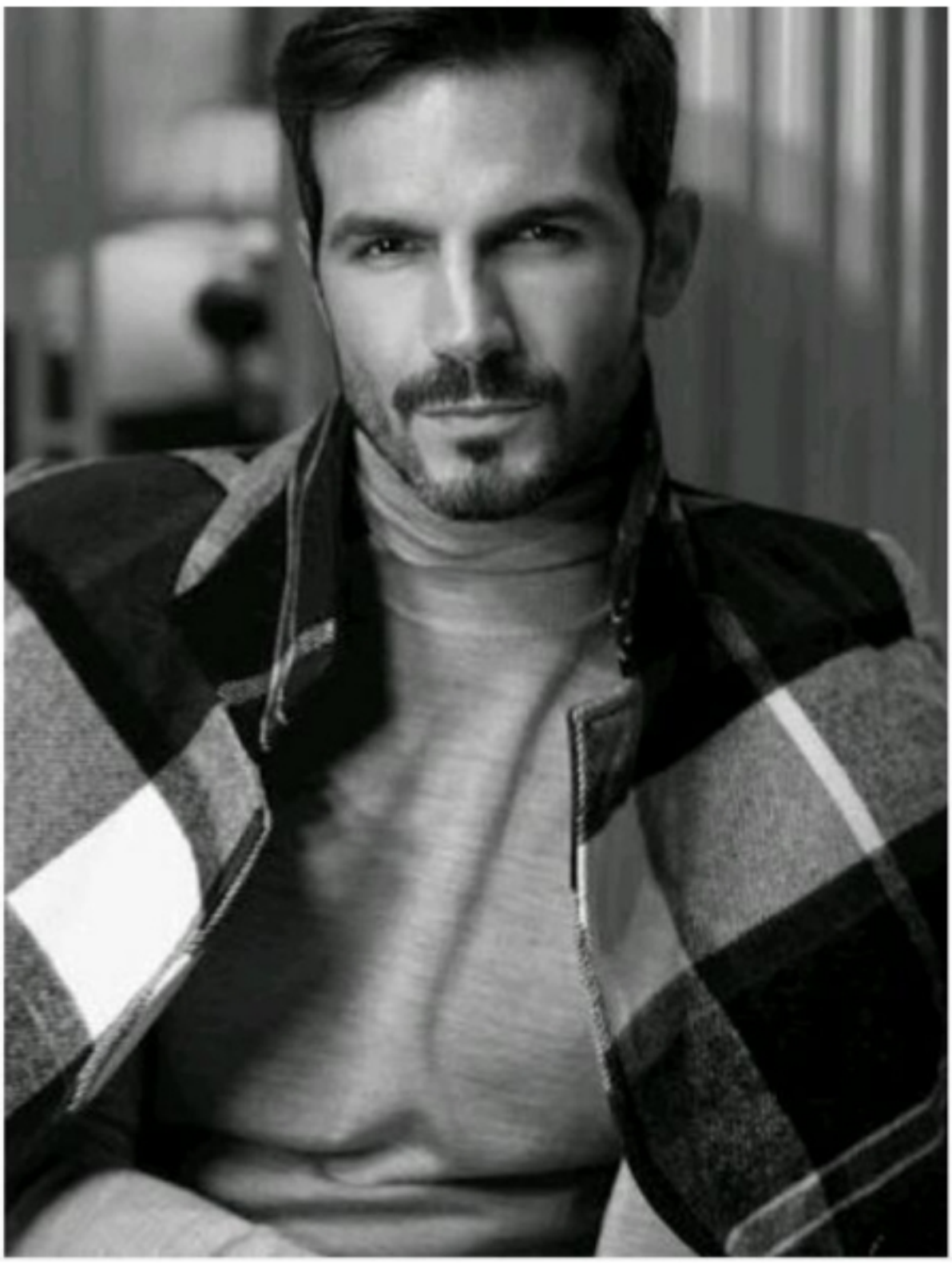

64

Bu da masum ve güzel Aryamız.
Tabi siz gözlerini bal sarısı renginde hayal edin. Başka bulamadım.

Ekaterina Medynskaya

14

41

37

Umarım kafanızda bir profil oluşmuştur artık.

19

Oyla 612 Paylaş

33. BÖLÜM

194 Bin ★ 6,99 Bin 945

Selam arkadaşlar.

Yine güzel olduğunu umduğum bir bölümle geldim. Henüz başlamayan ve tarihleri geçe alınan sınavlarım sayesinde size hemen bir bölüm yazdım. Fakat iki haftalık bir süreçte başlayacak olan sınavlar yüzünden yine birazcık gecikme olabilir.

Ayrıca kitabın adıyla bir instagram hesabı açtım. Oradan ekleyip, yapacağım duyurular veya alıntıları görebilirsiniz. Aslında hesabı açmamın nedeni bazen gerektiğinde burdan duyuru yapamıyorum veya bir şeyler paylaşamıyorum. Çünkü bildirim geldiğinde sizler bölüm sanıp seviniyor sonra da bölüm olmadığını görünce hayalkırıklığına uğruyorsunuz.
Bunu birçok kere yaşamış biri olarak biliyorum. Oldukça kötü bir his. Bu yüzden ordan eklerseniz kitap ile ilgili alıntı, duyuru, belki arada fotoğraflar veya gidisatla ilgili birtakım şeyler

paylaşırım sizlerle.

Hesabın adı SESSİZ GELİN ve profilde kitabın kapak fotoğrafı var.

Keyifli okumalar❤️

.....

Bugün oldukça geç uyanmış, aldığım rahatlatıcı duştan sonra kahvaltı hazırlamak için aşağı indim. Yiğit de dünün yorgunluğunu atamamış olacak ki bugün işe gitmeyip hala uyuyordu. Dolaptan çıkardığım kahvaltılıkları masaya dizdim ve el çabukluğuyla yaptığım omleti de masaya bıraktım. Hemen hemen her şey hazırdı. Son olarak tezgaha bıraktığım domates ve salatalıkları yıkayıp doğramaya başladım. Yanağımda hissettiğim dudaklar ile eş zamanlı gelen sevdiğim adamın sesi günümü daha da aydınlatmıştı.

"Günaydın güzelim "

Doğradıklarımı masaya bırakıp ellerimi harekete geçirdim.

"Günaydın canım "

Yiğit hala çok yorgun görünüyordu. Masadan aldığı salatalığı ağzına atıp bakışlarını bana dikti.

"Yorgun görünüyorsun "dedim ellerimle.

"Evet. Hala biraz yorgunum "dedi sesinden de belli olacak şekilde.

"Hadi gel kahvaltımızı yapalım "dedi.

Kafamı sallayıp, doldurduğum çayları da masaya bırakıp bende oturdum. Sessiz geçen kahvaltıdan sonra Yiğit duş almaya giderken bende mutfağı toparlayıp içeri geçtim. Can sıkıntısından ne yapsam diye düşünürken sonunda temizlik yapmaya karar verdim. Zaten geç dahi olsa büyük ihtimalle Yiğit işe gidecekti. Yani en azından ben öyle düşünüyordum. Yukarı çıkıp malzeme odasına girdim ve temizlik için gerekli şeyleri çıkardım.

"Arya "deyip bana doğru gelen Yiğit ' e döndüm.

"Ne yapıyorsun? "dedi elimdekilere bakarken.

Ellerimi hareket ettirip,

"Temizlik yapacağım"diye cevap verdim.

"Ne gerek var güzelim ev zaten temiz "dedi.

"Olsun. Hem canım sıkılıyor " dedim ellerimle.

"Farkındaysan bugün evdeyim ve beraber bir şeyler yaparız diye düşünmüştüm ama sen temizlik derdindesin Arya. Hadi bunları bırak da ne istiyorsan onu yapalım" dedi elimdekileri alıp yerine koyarken.

"Ben işe gidersin sanmıştım " dedim ellerimle.

"İşler beklesin bugün "dedi ve bir adım yaklaşıp belimden tuttuğu gibi beni kendine çekti.
"Bugünü karıma ayırdım ve o temizlik düşüncesinden vazgeçerse istediğini yapabiliriz"

Gülümseyip kafamı salladım ve Yiğit' in çenesine küçük bir öpücük bıraktım. Alnımın kenarından öpen Yiğit derin bir nefes alarak,
"Sanırım bu kokuya hiç doyamayacağım " dedi.

Yüzümdeki gülümseme büyürken Yiğit ' in beline sarıldım. Saçlarıma bıraktığı öpücükler ve beni saran kollarıyla bir ömür böyle kalmak isterdim. Yiğit ' in çalan telefonuyla ondan istemeyerek de olsa ayrıldım. Cebinden çıkarıp ekrana baktı ve bununla birlikte kaşları çatıldı.

Ona merakla baktığımı fark edip, "İşle ilgili. Ben bu görüşmeyi yaparken sende gidip hazırlan. Dışarı çıkacağız "dedi.

"Tamam "deyip yatak odasına doğru yürüdüm.

Üstüme hızla bir şeyler giyinip aşağı indim. Yiğit zaten dışarı çıkmış beni bekliyordu. Dışarı çıktığımda kapıdaki adamların olmamasından fırsat bilip arkası bana dönük olan Yiğit ' in beline sarıldım. Biraz gergin gibiydi. Kulağındaki telefonu indirmeden kollarımın arasından bana döndü ve bir elini belime sardı. Bir yandan telefonla konuşuyor bir yandan da saçıma öpücükler bırakıyordu. Benden uzun olduğu için kafamı kaldırıp çenemi dik bir şekilde göğsüne dayadım ve onu izlemeye başladım. Ara ara çattığı kaşları

ve kalın gür sesiyle ona hayran olmamı sağlıyordu. Benim bu hülyalı halimi gören Yiğit ' in kaşları anında düzelirken, sırıtıp göz kırpmıştı. Yine o muzip bakışlarıyla gözünü üstüme dikmişti. Artık onu izlediğimde beni yakaladığı zaman benimle dalga geçmesine alışmıştım. Bu yüzden umursamıyordum. Hafif eğilip burnumun üstüne bir öpücük bıraktı ve telefondakiyle vedalaşıp tamamen bana odaklandı.

"Hayırdır güzelim. Çok mu özledin beni? " dedi hala sırıtarak.

Gözlerimi yumarak cevap verdim. Şu an yerim o kadar güzeldi ki konuşmak için ondan ayrılmak istemiyordum. Sırıtması yavaşça gülümsemeye dönerken gözlerinde beliren duygular anında kalbimi harekete geçirmişti.

"Biraz daha böyle durursak ve sen bana böyle bakmaya devam edersen dışarı çıkma fikrimden vazgeçeceğim"dedi.

Yüzüme doğru eğilmeye başlayınca ondan ayrılıp kızaran yüzümle birlikte arabaya doğru yürüdüm. Fakat yüzümdeki gülümseme silinmemiş aksine daha da büyümüştü. Karlar erimiş

bugün hava güzel görünüyordu. Bu yüzden bu güzel havada sevdiğim adamla gezmek istiyordum ve Yiğit ' in vazgeçmemesi için arabaya doğru hızla yürüdüm. Ardımdan gelen Yiğit ile arabaya binip yola koyulduk.

"Nereye gideceğiz? " dedim ellerimi oynatarak.

Yiğit kısa bir an ellerime bakıp tekrar yola döndü. Bir yandan da bana cevap veriyordu.

"Üniversite arkadaşım ve karısının işlettiği güzel ve şirin bir restorant var. Oraya gideceğiz. Hem çok güzel bir manzarası var oranın. Eminim görünce çok beğeneceksin" dedi.

Bir şey demeden arkamı yasladım ve akıp giden yolu izlemeye başladım. İstanbul ' un tanıdık sokaklarında gezerken bir yandan da düşünüyordum. Daha iki sene öncesine kadar bu koca şehirde tek başımayken, şimdi sevdiğim adamla birlikteydim ve onunla burda bize ait bir evimiz, yuvamız vardı. Bazen hala bana inanılmaz ve rüyaymış gibi geliyor. Fakat kafamı çevirdiğim an sevdiğim adamı görünce gerçek olduğuna inanarak bin

şükür ediyordum. Aslında şu an onunla evliysem ve onun aşkına sahipsem bu biraz da babamın sayesindeydi. Yıllar önce gönlümü çalan bu adam eğer babamın vasiyeti olmasaydı belki şu an evli değil yine eski hayatlarımız yaşıyor olurduk. Bu düşünceyle birden irkildim. Bir an bu düşünce içimde bir sızıya ve kalbimin acıyla atmasına neden olmuştu. İyi ki şimdi bu adama ve aşkına sahiptim. Kafamı sallayıp beni esir alan düşüncelerimden kurtuldum ve şükür sebebim olan kocama döndüm. Bana dönen Yiğit, yüzümdeki allak bullak ifadeyi görmüş olacak ki kafasını ne oldu der gibi hafifçe sallayıp göz kırptı.

Ellerimi kaldırıp hareket ettirdim.
"Yiğit Mardin ' e gidince bir gün ailemi ziyarete gidelim mi? Uzun zamandır gitmiyorum ve tek başıma gideceğimi sanmıyorum"

"Gideriz tabi güzelim"dedi.

Tekrar ellerimi kaldırıp hareket ettirmeye başladım ve,
"Bazen düşünüyorum da eğer babamın vasiyeti olmasaydı belkide şimdi ikimizde ayrı hayatlar yaşıyor olacaktık "dedim az önceki düşüncelerimi daha fazla içimde

tutamayarak.

"Bu da nerden çıktı? " dedi Yiğit kaşlarını çatarak.

Sanırım bu düşünce onunda hoşuna gitmemiş olacak ki biraz sinirlenmişti. Omzumu hafifçe silkip ellerimi kaldırdım ve,
"Bilmem aklıma geldi işte" dedim.

"Gelmesin aklına öyle şeyler" dedi kızarak.

"Tamam kızma hemen "dedim ellerimle.

Bu konuyu açtığıma pişman olmuştum zaten.

Yiğit kucağımdaki elimi alıp kendi dizine koydu ve eliyle sardı ona göre küçük kalan elimi.

"Sensiz olma düşüncesi canımı sıktı güzelim. Bir daha böyle şeyler ne düşün ne de dile getir. Sonuç olarak biz evliyiz ve bundan sonraki hayatımızda hep beraber olacağız "dedi.

Gülümseyip kafamı hafifçe salladım ve pencereden dışarıya çevirdim

bakışlarımı. Geçmişi hatırlatıp ne onun ne de kendimi üzüp de, canımızı sıkmamalıyım. Bugün ikimizin birlikte geçireceği güzel bir gün olmalıydı.

Bir süre sonra şehirden uzak sahil kenarında bir yerde durduk. Önümdeki restoranta hayranlıkla baktım. Tamamen ahşap olan bu restorant her bir tahtası farklı bir renkteydi. Tıpkı bir Gökkuşağı gibi rengarenkti. Kışın verdiği kuruluk ve soğukluğun içinde güneş gibi parlayan sıcacık bir yere benziyordu. Arabadan inip daha detaylı incelemeye başladım. Ilk bahar ve yaz mevsiminde büyük ihtimalle etrafı yemyeşildi. O zaman daha da muhteşem göründüğüne eminim. Küçük sayılmayacak kadar büyüktü. Sanırım içerde sobası vardı çünkü bunu bacadan tüten dumandan anlamıştım. Yanıma gelen Yiğit elimi tuttu.

"Nasıl, beğendin mi? " dedi.

Elimi elinin arasından çekip hareket ettirmeye başladım.
"Yiğit burası muhteşem. Saklı bir cennet gibi "dedim hayranlığımı gizlemeyerek.

Gülümseyerek,
"Hadi içeri geçelim"dedi ve kolunu

omzuma atıp beni de beraberinde yürüttü.

İçeri gittiğimizde açılan kapıyla birlikte çalan çanlar birilerin geldiğinin habercisi gibiydi. Genç bir çift gülümseyerek bize doğru geldi.

"Yiğit, hoş geldiniz " diyen adam Yiğit ' e sıkıca sarılıp hasret gidermişti.

"Hoş bulduk Selim. Nasılsın? " diyen Yiğit de karşılık vermişti.

"İyiyim kardeşim. Sizi görünce daha da iyi olduk "dedi samimi bir şekilde.

"Merhaba Yiğit " dedi sarışın ve oldukça güzel olan kadın. 3

"Merhaba Eylül "dedi ve bana döndü Yiğit. 5

"Güzelim bu üniversiteden arkadaşım Selim ve bu da eşi Eylül"dedi ve onlara dönüp,
"Karım Arya"diye beni tanıttı. 25

İkisinin sıcak tavırlarıyla tokalaşıp içeri davet edilmemizle pek kimsenin olmadığı restorantın içine doğru yürüdük. Sobaya

yakın bir masaya geçip oturmuştuk. Bir süre hal hatır sohbeti dönerken, Selim konuyu başka yöne çekmişti.

"Hala inanamıyorum senin evlendiğine "dedi Selim gerçekten de inanamıyormuş gibi.

"Neden öyle diyorsun Selim. Baksana Yiğit de her insan gibi evlenip yuvasını kurmuş "dedi eşi Eylül onu azarlayarak.

"Sen Yiğit ' i bilmezsin hayatım. Üniversite zamanında az kişinin canını yakmadı. Bugüne kadar ona yaklaşmaya çalışan tüm kızları tersleyip onları bin pişman etmişliği çoktur"dedi sırıtarak.

"Eski konuları açmayalım bence Selim "dedi Yiğit.

Sanki sen zararlı çıkarsın der gibiydi sesi. Aslında bu konuşmadan en çok mutlu olan bendim sanırım. Çünkü geçmişte Yiğit ' in hayatında kimsenin olmaması sevindirmişti beni. Ben nasıl sadece ona ait olmuşsam, oda aynı şekilde sadece bana aiti. Ona baktığımı hissetmiş olacak ki başını çevirip gözlerimin içine sevgiyle baktı ve kucağımda duran elimi büyük elinin arasına alıp sıkıca sararak kendi

dizine koydu.

"Açalım bence Yiğit bir sakıncası yok "
diyen Eylül ile bakışlarımız ona döndü.

"Aman kardeşim yakma başımı "dedi
Selim hemen araya girerek.
Eylül ona ters bir bakış atıp kafasını çevirmişti. Sanırım Selim ' in geçmişi kabarıktı. Selim ise konuyu kapatmak için yine Yiğit ' e sarmıştı.

"Geçmişte evde kalacaksın, kimse senin soğuk ve huysuz suratını çekmez diye seninle çok dalga geçtim ama görüyorum ki sana katlanacak birini bulmuşsun ağam "dedi Selim eğlenir bir halde.

"Sadece geçmişte değil şimdi de dalga geçiyorsun Selim "dedi Yiğit huysuz ve sinirli bir şekilde.

Onların bu tatlı atışmasına Eylül ile gülerek izliyorduk. Selim çok eğlenceli biriydi. Her laf arasında Yiğit ' e takılmaktan geri kalmıyordu.

"Eee Arya Yiğit ' e katlanmak nasıl, baş edebiliyor musun bu huysuzla?"dedi bana dönerek.

Yiğit kısaca durumumu anlatmıştı. O yüzden bildiklerinden bir kağıt ve kalem istemişti Selim yazmam için.

"Sana ne lan!"dedi Yiğit tıslayarak.

Selim Yiğit ' e hiç aldırış etmeden sırıtarak bana bakıyordu.

Elime aldığım kalem ve kağıda,
"Hiçbir şikayetim yok "yazıp onlara gösterdim.

Bu durum biraz tuhaf ve can sıkıcı olsa da benim için, yapacak bir şey yoktu. Başka türlü onlarla iletişim kuramazdım.

"Ooo yenge ne yaptın ya? Sen tam kocacı çıktın" dedi üzülmüş gibi yaparak. 6

"Ne sandın Selim? Tabi ki kocasının yanında olacak " dedi Eylül.

"O kocasının yanında ama sen değilsin sarışınım "dedi Selim karısına baktı alınmış bir ifadeyle. 20

"Ben hep senin yanındayım sevgilim "dedi Eylül kocasının yanağına bir öpücük bırakıp onun gönlünü alarak.

Karşımdaki bu tatlı çifte hayranlıkla bakıyordum. Acaba bizde dışardan böyle miydik? Hafifçe gülüp kafamı salladım. Hiç sanmıyordum. Çünkü Yiğit bir ortamdayken buz gibi soğuk ve demir gibi sert oluyordu. O dışardan duygularını belli etmeyen bir adamdı.

Bir süre daha bol atışmalı ve güzel geçen sohbetin ardından, Selim ' in yanımıza çağırdığı garson çocuğa, bahsettiği ve önerdiği yemekleri sipariş vermişti.

Erkekler kendi arasında muhabbet ederken bizde Eylül ile koyu bir sohbette girmiştik. Iyi ve sıcakkanlı bir kadındı Eylül. Zaten görür görmez kanım hemen ısınmıştı ona. Ayrıca iki aylık hamileydi. Hamileliği ve bebeğinden bahsedince gözünün içi parlıyor, çok mutlu ve heyecanlı görünüyordu. Bu durum karşısında iç çekmeden edemedim.
Bir gün bende Yiğit ile bir bebeğimizin olmasını çok istiyordum. Biliyordum ki Yiğit de çok istiyordu. Bunu birkaç kez dile getirmiş ve hayal kurmuştu. Umarım bir gün bizde bu mutluluğu yaşarız diye içimden dualar ettim.

Gelen yemekleri yemiş şimdi de soğuğa aldırmadan dışarda oturup kahvelerimizi

yudumluyorduk. Artık hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı. Kışın etkisiyle kurumuş ağaçlara asılmış renkli camdan fanusların ışığı karanlığın çökmesiyle aydınlanmıştı. Böylelikle güzel ve huzurlu bir manzara sunuyordu insana.

Biz ne olduğunu anlamadan bir anda Eylül ' ün yükselen sesi ve eş zamanlı dolan gözleriyle Yiğit ile şaşkınlıkla izliyorduk.

"O kadının sana karşı hislerinin olduğunu bildiğin halde hâla etrafında olmasına izin veriyorsun "

"Sarışınım bak sakin ol önce tamam mı? "

"Sakin falan olmayacağım Selim! " dedi sesi yükselirken.

"Eylül ben o kadınla sadece iş yapıyorum. Ne o ne de pek sanmasam da senin dediğin gibi onun bana olan hisleri umrumda değil "dedi Selim yumuşak bir sesle.

Her Eylül ' e yaklaştığında Eylül buna izin vermiyordu. Dolan gözlerinden akan yaşlarla ayağa kalktı.

"Ama benim umrumda " dedi ve hızla içeri doğru gitti.

Arkasından ayağa kalkan Selim bize dönüp,
"Kusura bakmayın. Hamile ve çok hassas" dedi mahçubiyetle.

"Önemli değil Selim. Sen git Eylül ' le ilgilen"diyen kocam ile Selim hiç beklemeden içeri gitti.

"Ne oldu şimdi birden anlamadım. Eylül gereksiz yere çok fazla tepki verdi "dedi Yiğit.

Ona dönüp çatık kaşlarla baktım ve ellerimi kaldırıp harekete geçirdim.

"Bence hiç de fazla değil. Hiç bir kadın kocasına hisleri olan birinin onun etrafında olmasını istemez. Ayrıca Selim ' in dediği gibi o hamile. Hamile kadınların hormonları ve duyguları çok çabuk değişiyor. Bu gayet normal" dedim.

Yiğit ellerini kaldırıp kabullenmiş bir şekilde kafasını salladı.

"Yani benimde etrafımda bana aşık bir kadın olsaydı sende aynı tepkiyi verir

miydin? " diye sordu.

Ve tabi bununla birlikte benim kaşlarım az öncekinden daha da fazla çatılmıştı.

"Emin ol daha fazlasını yapardım" dedim ellerimi hırsla hareket ettirerek.

Bunun düşüncesi bile beni çileden çıkartırken kesinlikle dediğim gibi daha fazlasını yapardım. Değil Yiğit ' e aşık bir kadın ona gözü değen her kadın dahi olsa parçalardım. Zaten bu son zamanlar da çok sık olmaya başlamıştı. Bu yüzden başım dertten kurtulmuyordu bir türlü. Benim de bir dayanma gücüm vardı canım! Kıskançlık yine her zaman olduğu gibi beni esir alıp gözümü karartmıştı. Gözlerimdeki kıvılcımları gören Yiğit beni kendine çekip alnımdan ve dudağımdan hızlıca öpüp geri çekilmişti fakat yüzü yüzüme hala çok yakındı.

"Ona hiç şüphem yok işte. Daha önce yapmışlığın var nede olsa " dedi gülerek.

Konakta dövdüğüm kadından bahsediyordu. O günü hatırlayınca daha da sinirlendim. Bunu fark eden Yiğit, "Kıskanç kadınım... kıskanman çok

hoşuma gitse de sen üzülme diye öyle bir olasılığın bile olmasına asla izin vermem"dedi ve içimi eriten bir bakış attı.

Anında kaybolan sinirim ile yüzümde oluşan gülümsemeyle kafamı Yiğit ' in boynuna gömdüm ve esiri olduğum kokusunu hiç doymayacak bir şekilde derin derin içime çektim. Dudakları her zamanki gibi saçlarımın arasında gezinirken bir eli de belimi sarmıştı. Şu an o kadar çok mutluydum ki tarif etmesi bile çok... çok zordu. Bu adam sevgisiyle, aşkıyla ve şefkatiyle tüm hücrelerimin yeniden can bulmasına neden oluyordu. Çok seviyordum. Ölürcesine hemde. Ve biliyordum ki aynı şekilde seviliyordum da. İşte beni en çok mutlu eden nokta da burasıydı zaten. Sevdiğim kadar sevilmem...

Yiğit o kadar güzel hissettiriyordu ki sevdiğini bu yoğun ve derin duygular karşısında gözlerimin dolmasına mani olamadım. Dudağımdaki gülümsemeye tezat gözlerimde biriken yaşlar dolup taşmak üzereydi. Bunu henüz fark etmeyen Yiğit burnumu çekmemle gerilmiş ve hızla boynundaki kafamı kaldırmıştı. Gözlerini gözlerimin içine

kenetleyen sevdiğim, dolan gözlerime çatık kaşlarla bakıyordu.

"Arya ne oldu, neden ağlıyorsun güzelim? " dedi hızla.

"Beni böyle sevmen.... bu kadar güzel sevmen beni duygulandırdı " dedim ellerimle.

Aslında neden bu kadar duygusala bağlayıp ağladığımı bende bilmiyordum. Tek bildiğim yaşama sebebim olan bu adamın birkaç ay öncesine göre beni böylesine incitmeden korkarcasına sevmesi, kalbimden dolup taşan aşkın yoğunluğuyla ağlayacak derecede beni etkilemişti.

Verdiğim cevapla birlikte Yiğit ' in gözlerinde beliren rahatlamayı çok net görmüştüm. Yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerini gözlerimden ayırmadan konuştu.

"Geç kaldığım yılların acısını çıkarıyorum Arya ' m. Sende açtığım yaraları sevgimle sana olan sevdamla sarıp iyileştirmeye çalışıyorum" dedi.

Beni göğsüne çekip sarılırken,

konuşmaya devam etti.
"Biri bana bir gün böyle bir adam olacağımı söyleseydi herhalde o kişiyi yumruklayarak bir güzel döverdim" dedi gülerek.

Bu söylediği beni de gülümsetmiş az önce duygusal ve yoğun olan havayı dağıtmıştı. Bu kadar romantiklik Yiğit gibi sert ve içine kapanık biri için fazlaydı. Zaten bunu sürekli yapan biri değildi. Arada da olsa içindeki aşık adamı serbest bırakıyordu. Tabi benimde en çok sevdiğim zamanlardı aşık ve romantik bir Yiğit.

Az sonra Selim ve Eylül el ele gelmiş tekrar yerlerine geçip oturmuşlardı. Yiğit ' ten ayrılıp oturuşumu düzelttim. Eylül ' ün yüzündeki gülümsemeye bakılırsa sorunlarını halletmiş gözüküyorlardı.

"Şey kusura bakmayın. Ben bu aralar fazla duygusalım " dedi mahçup bir yüzle.

Ben ona rahat olmasını gösteren bir gülümseme yollarken Yiğit de sorun olmadığını söyleyip başka bir konu açmıştı. Tüm gün Yiğit ' in sürekli çalan ve onun meşgule attığı telefonuyla

gerildiğini fark etsemde bunu sormayı sonraya bıraktım.

Gece güzel ve hoş sohbetli geçerken artık bizim gitme vaktimiz gelmiş ayaklanmıştık. Bu güzel çift ile vedalaşmış iki gün sonra bizde yemek sözü almıştık.

Arabada geçen sessiz yolculuğun ardından sonunda evimize gelmiştik. Eve girip direk yatak odasına çıktım ve bugün bir şey yapmamama rağmen yorulan bedenimi bir an önce dinlendirmek için hızla üstümü değiştirip yatağa girdim. Odanın dışında Yiğit ' in telefonla konuştuğunu duysam da kalkıp soracak halim yoktu. Bu yüzden bunu yarına bırakıp bir an önce uyumak için direndiğim gözlerimi yumdum.
Bir süre sonra Yiğit ' in geldiğini bana sarılan kollarından anladım. Henüz tam dalmadığım için Yiğit ' in oldukça gerilmiş bedenini hissedebiliyordum. Kolları arasında ona dönüp kısık gözlerle baktım.

Biraz uzaklaşıp ellerimi harekete geçirdim.
"Yiğit bir sorun mu var? "

Sıkıntıyla sesli bir nefes veren Yiğit, "Önemli bir şey yok güzelim. Hadi daha fazla uykun açılmadan uyu " dedi beni göğsüne çekerek.

Yüzümü boyun girintisine gömdüm ve sorgulama işini yarına bırakıp tekrar kendimi uykuya bıraktım.

****

Son hazırlığımı yapıp aşağı indim. Hiç gitmek istemesem de az sonra devam eden tedavim için doktora gitmek zorundaydım. Artık kâbuslarım giderek çoğalmaya ve beni etkisi altına almaya başlamıştı. Yiğit yine istersem devam etmemi söylemişti fakat ben biraz daha mücadele etmek istemiştim. Bu yüzden hala devam ediyordum. Aşağı indiğimde çalan telefonumun sesini duyunca salona doğru yürüdüm ve koltuğun üstündeki telefonu elime aldım. Beni görüntülü arayan Avşin ' i daha fazla bekletmemek için açıp hemen koltuğun üstün dik bir şekilde koyup biraz uzaklaştım ellerimi görebilmesi için. Ekranda beliren Avşin ve Seniha teyze gülerek bana bakıyorlardı.

"Arya kuzum seni çok özledim "dedi

Seniha teyzem hemen özlem dolu bir sesle.

"Bende sizi çok özledim "dedim ellerimle.

"Nasılsın yavrum iyi misin? "

"İyiyim Seniha Sultan siz nasılsınız? Esma teyze yok mu? "

"Çok şükür kızım iyiyiz bizde. Esma abisinin evine gitti " dedi.

Hiç konuşmadan duran Avşin ' e yönelttim bakışlarımı bu sefer.

Ellerimi kaldırıp harekete geçirdim.

"Avşin nasılsın canım? "

"Bir an sıra bana gelmeyecek sandım "dedi sırıtarak ve karşılığında Seniha teyzeden koluna güzel bir tokat yedi.

İkisi beni unutmuş kendi aralarında birbirine sataşıyordu.
"Seniha teyze anlaşılan Avşin ben yokken sana sarmış"dedim ellerimle.

"Hiç sorma kuzum. Rahat durduğu mu

var? " dedi kaşlarını çatarak

"Aşk olsun ya! Siz konuşun ben gideyim en iyisi. Benden bu kadar rahatsız olduğunuzu bilmiyordum " dedi Avşin yüzünü asarak.

Kolundan tutan Seniha teyzeyle bir yere kımıldayamamıştı.

"Gel buraya deli kız "diyen Seniha teyze Avşin' e sarılıp yanağından öpmüştü.

Bir süre daha onlarla konuşmuş, randevu saati yaklaştığı için telefonu kapatmıştım. Onları çok özlemiştim ve bir yanım artık Mardin ' e dönmek istiyordu. Iç çekip koluma attığım çantamla dışarı çıktım ve beni bekleyen arabaya bindim. Yarım saatin ardından tedavi gördüğüm yere gelmiş hiç beklemeden yukarı çıkmıştım. Zaten beş dakika geç kalmıştım ve direk doktorum olan Başak Hanımın odasına kapıyı çalıp girdim.

"Hoş geldin Arya "dedi her zamanki samimiyetiyle.

"Hoş buldum Başak Hanım " dedim ellerimle.

"Gel otur başlayalım hemen. Biraz geciktiğin için saatin dolmadan ikinci aşamayı bitirmemiz lazım "dedi.

Geçip oturdum ve hala pek ilerleme göremediğim tedavinin seansına hemen başlamış olduk.

İki saatin ardından vaktin dolmasıyla birlikte klinikten ayrılmış arabaya doğru gitmiştim. Canım eve gitmek istemiyordu. Hem bu sabah geç uyandığımdan dolayı Yiğit 'i de görememiştim. Genelde erkenden uyanır Yiğit uyanmadan kahvaltıyı hazırlardım. Fakat bugün kendimi oldukça yorgun ve bitkin hissediyordum. Bu yüzden de sabah uyanamamıştım. Bugün Yiğit ' i hiç görmediğim için özlemiştim. Onu ziyaret edebilirdim aslında. Yüzümde oluşan gülümseme ile arabaya bindim. Yanımda yazmak için bir şey olmadığı için telefonumun mesaj kısmına girip şirkete gitmek istediğimi yazdım ve arabayı kullanan adama gösterdim. Kafasını sallayıp arabayı sürmeye başladı. İstanbul trafiğini de hesaba katarsak oldukça uzun bir aradan sonra şirkete varmıştık. Arabadan inip şirkete doğru yürüdüm. İçeri girip asansörlerin olduğu kısma giderken kalbim sıkışmaya

başlamış içimde anlamlandıramadığım bir sıkıntı baş göstermişti. Beni görüp selam verenlere karşılık verdim ve asansöre binip elimi sıkışan kalbimin üstüne koyup bastırdım. Neler oluyordu böyle?
Yiğit ' in odasının olduğu kata geldiğimde inip hızla odasına doğru yürüdüm. Bir an önce Yiğit 'i görmeli bu saçmalığa bir son vermeliydim. Odanın önüne geldiğimde sekreter eline aldığı dosyalarla hızla uzaklaşmıştı. Acelesi vardı sanırım. Odanın kapısına geldiğimde aralık kapıyı biraz daha araladım. Tam heyecanla içeri gireceğim sırada duyduğum kadın sesiyle yüzümdeki gülümseme donmuş olduğum yerde taş kesilmiştim. Bu ses bana tanıdık geliyordu fakat tam olarak çıkaramamıştım. Çünkü kadının sesi ağlamaktan değişik bir hal almıştı. Yiğit ' in öfkeli sesi kulaklarıma gelince konuşmalarına kulak verdim.

"Sana bir daha karşıma çıkma demedim mi? "

"Yiğit lütfen yapma böyle. Bak sana her şeyi anlattım. Neden böyle yaptığımı biliyorsun. Lütfen yardım et " dedi kadın yalvarırcasına.

"Bunu neden yapayım? Bir daha hayatımı mahvet diye mi?"

"Yiğit yalva-" diyen Hale' nin sesini Yiğit 'in sert sesi böldü

"Yeter artık Hale!! Burdan defolup git ve beni bir daha sakın arayıp durma" dedi Yiğit soğukça.

Hale mi? Onun burda ne işi vardı. Üstelik Yiğit 'ten hala ne istiyordu bu kadın? Sinirlerimin vücudumdaki tüm kanın deli gibi akmasına neden olmuştu. Şu an o kadar öfkeliydim ki içeri girip bu sefer o yüzsüzü öldürmek için her şeyi yapardım. Tam hırsla içeriye girmek için hareket ettiğim sırada Hale ' nin kurduğu cümleler beni olduğum yere çivilemişti. 3

"Yiğit başka çarem yok. Senden başka kime gidebilirim karnımdaki bebekle. Lütfen bizi kimsesiz bırakma " 80

Bebek!

Bizi bırakma!! 9

Tüm bunlar ne demek oluyordu? Hale hamile miydi, en önemlisi neden Yiğit 'ten yardım istiyordu? Yoksa.. yoksa bu 27

bebek....

Hayır hayır! Böyle bir şey olamaz. Olamazdı değil mi? O bebek Yiğit ' en olamazdı. Bu düşünceler beynimin içinde adeta beni tüketircesine dönüp duruyordu. Başım dönüyor görünüşüm giderek bulanıklaşıyordu. Elim kapı kolunu daha sıkı kavrarken artık kendimi ayakta tutamıyordum. Önce kapı kolundan elim kaymış daha sonra ise bedenim yerle buluşmuştu. Çıkan gürültü ve düşmemle birlikte tamamen açılan kapının ardından kısılan ve kararan gözlerim ile en son gördüğüm şey Yiğit ' in telaşlı bir şekilde bana doğru koşmasıydı.

.....

Oyla 945 Paylaş

34. BÖLÜM

157 Bin ★ 7,08 Bin 691

Merhaba canlar. Yeni bölümle geldim. Bu bölümde Arya bol bol ağladı. Bakalım nasıl bulacaksınız.

18

Lütfen oy ve yorumlarınızı esirgemeyin. Bazı yazarlar gibi sınır koymak istemiyorum ama böyle giderse yapmak zorunda kalacağım. Hayalet değil gerçek okuyucular olun lütfen. Her neyse umarım bu bölümü beğenirsiniz.

4

Keyifli okumalar❤️

.....

Gözlerimin üstünde tonlarca ağırlık varmış gibi hissediyordum. Aralamak istesem de yapamıyordum. Beni içine çekmiş karanlıktan kurtulamıyor, aydınlığa kavuşamıyordum.

1

Bir sokağın ortasındaydım. Etraf çok ıssız ve korkutucuydu. Şu an sanki bir korku filminin sahnesini yaşıyor gibiydim.

Burası neresiydi, ne işim vardı benim burada?

Yürüdüğüm sokakta az ilerde duran Hale ' yi gördüm. Kaşlarım çatılırken neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Daha dikkatli baktığımda Hale 'nin kucağında bir bebek olduğunu fark ettim. Gülerek kucağındaki bebeği sallıyor ve ona bir şeyler söylüyordu. Oraya doğru gitmek için bir adım atmıştım ki bakışlarım Hale 'ye doğru gülümseyerek giden Yiğit ' e kaydı. Hale elini Yiğit'e uzatıp ona gülümseyerek bakıyordu. Yiğit Hale ' nin elindeki bebeği kucağına alıp onun elini tuttu. Onlara doğru gitmek istiyordum fakat ben gitmek istedikçe hareket edemiyor, onlar ise uzaklaşıyordu. Neler oluyordu böyle, Yiğit nereye gidiyordu? Bağırmak istiyordum. Koşup Yiğit ' i Hale ' den uzak tutmak istiyordum ama olmuyordu. Ne yerimden kımıldayabiliyordum ne de Yiğit ' i çağırmak için sesim çıkıyordu. Göz yaşlarına boğulmuştum ve kalbimin üstünde bir ağırlık vardı.

Bir süre sonra Yiğit sanki hissetmiş gibi arkasını dönüp bana baktı. Fakat gözleri her zamanki gibi bana bakarken sevgiyle

değil soğuk ve nefret doluydu. Onun bu haline anlam veremesem de sonunda hareket ettirebildiğim bacaklarımla ona doğru bir adım atmıştım ki arkasını dönüp elinden tuttuğu Hale ile yürümeye başladı. Ben onlara doğru koştukça onlar daha çok uzaklaşıyordu. Nasıl olduğunu anlamasam da tüm gücümle bağırdım.

'Yiğit!! Gitme!!!'

Sesimin çıkmış olmasına saşırsam da umursamadan koştum ama onlar çoktan gözden kaybolmuştu. Dizlerimin üstüne çöküp çığlık atarak ağlamaya başladım.

****

O esnada gözlerimi açmış yerimden hızla doğrulmuştum. Gördüğüm kabusun etkisiyle kan ter içinde kalmıştım. Yüzümdeki ıslaklıktan ağladığımı anlamam uzun sürmedi. Çok kötü bir rüyaydı ve hala korkuyla atan kalbimin şiddetini hissedebiliyordum. Gördüğüm kabus öyle sarsıcı öyle korkunçtu ki bir türlü etkisinden kurtulamıyordum.

Nerede olduğumu anlamak için bakışlarımı etrafta gezdirdim. Gördüğüm odayla hastanede olduğumu anladım. En

son olanlar aklıma gelince ağlayışlarım daha da şiddetlendi.
Yiğit nerdeydi?

Hale ' nin dedikleri ne demek oluyordu?

Beynim o kadar uyuşmuştu ki şu an doğru düzgün düşünemiyordum. Kapı açılmış içeri gergin olduğu her halinden belli olan Yiğit girmişti. Uyandığımı görünce hızla yanıma gelip beni kolları arasına aldı.

"Arya güzelim iyi misin? " diyen sesini duysam da hala duyduklarımın ve o kabusun etkisinde olduğum için tepki veremiyordum.

Ne yaptığımı bilmez bir şekilde Yiğit ' i kendimden uzaklaştırdım. Aklım yerinde değildi sanki. Gördüğüm kabus beynimin içinde dönüp duruyordu. Kafamı kaldırıp Yiğit ' in gözlerine baktım. Gözlerimdeki donuklaşmış ifadeyi görünce kaşları çatıldı ve telaşla elini bana doğru uzatmıştı ki ondan uzaklaşıp elini ittim.

"Sakın... sakın bana dokunma. Git burdan" dedim ellerimi oynatarak.

Arya-" dedi fakat konuşmasına izin

vermeden hala gözlerimdeki durmayan yaşlarla yüzüne bakıp ellerimi harekete geçirdim.

"Sen.... sen beni kandırdın. Bana yalan söyledin. Ona dokunmadığı söylemiştin"

Sanki transa geçmiş gibi Yiğit ' in konuşma çabalarını engelleyip tekrar konuştum.

"Duydum her şeyi. O kadının hamile olduğunu biliyorum "dedim ellerimi güçlükle kullanarak.

Yiğit sinirle ayağa kalkıp bana bakmaya başladı.

"Ve sende duyduklarını kafanda kendin yorumlayıp ona inandın öyle mi Arya? " dedi.

"O.... o çocuk senden mi Yiğit? " dedim içime çöken acıyla birlikte.

Şu an o kadar kendimde değildim ki sevdiğim adamın gözlerin çöken hayalkırıklığını ve acıyı görmüyordum. Sadece kendimi duyduklarıma ve üstüne gördüğüm o kabusa kapatmış başka hiçbir şeyi ne görüyor ne duyuyordum.

Yiğit sinirle yanıma gelip kolumdan tuttu ve beni sarsmaya başladı.

"Ne saçmaladığının farkında mısın? Duyduklarını açıklamama bile izin vermeden hemen yargılıyorsun hata infaz ediyorsun Arya!!! Bunca zaman hiç mi tanımadın beni, bu kadar mı bana olan güvenin ha söylesene!!! " diye bağırdı ve kolumu bırakıp benden uzaklaştı.

"Yalan mı duyduklarım ha yalan mı? O kadın neden hala senin yanında, neden sana bizi bırakma diyordu? " dedim ellerimle delirmiş gibi.

"Ne desem bana inanmayacaksın Arya " dedi.

"Evet inanmayacağım" dedim.

Kafasını iki yana sallayan Yiğit tekrar bana döndü ve,
"Bu sefer değil Arya, bu sefer sana kendimi inandırmaya çalışmayacağım. Neye inanmak istiyorsan ona inan " dedi.

Yiğit ' in gözlerinde fark ettiğim

hayalkırıklığı ile ne yaptığımın farkına vardım. Gözlerimin içine son kez bakıp arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Ben ne yapıyordum böyle? Neden onu dinlemeden ona güvenmediğimi söyleyip onu yargılıyordum. Üstelik sevdiğim adamı kırmıştım. Yataktan hızla kalktım peşinden gitmek için. Dönen başımı umursamadan kapıya doğru gittiğim anda kapı açılmış içeri orta yaşlarda bir doktor girmişti.

"Arya Hanım ayakalandığınıza göre iyisiniz " dedi gülümseyerek.

Hayır doktor iyi değilim. Hem de hiç değilim. Az önce sevdiğim adamı kırmış onu üzmüştüm. Olanlar tekrar aklıma gelince gözlerim dolmuştu. Ben neler yapmıştım öyle? Gözlerimi sertçe yumup içimden kendime kızmaya başladım.

Benim bu dağılmış halime anlam veremeyen doktor konuşmaya başladı.

"Arya Hanım sonuçlarınız çıktı ve sonuçlarınıza göre kendinize daha çok dikkat etmeniz gerekiyor "

Ben doktora anlamayan soru dolu

bakışlar atarken yüzündeki gülümseme ile tekrar konuşmaya başladı.

"Tebrik ederim hamilesiniz " dedi.

Doktorun söylediği ile donup kalmıştım. Kulağımda oluşan uğultular ve doktorun "hamilesiniz ' kelimesini beynim sürekli tekrar edip duruyordu. Elim otomatikmen karnıma gitmişti. Hala şoktayken birkaç adım geri gidip kalktığım yatağa oturdum.

Ben hamileydim.

Sevdiğim adamla bir bebeğimiz olacaktı.

Önce deli gibi gülmeye başladım fakat az önce olanlar aklıma gelince ve Yiğit ' in yanımda olmayışından dolayı bu sefer sarsılarak ağlamaya başladım. Doktor bana tuhaf bir şekilde bakarken ben hala olduğum yerde Yiğit ' i ve bebeğimizi düşünüyordum.

"Arya Hanım iyi misiniz? " diye soran doktora bakıp kafamı salladım.

Iyi değildim.

Benim hemen Yiğit ' i bulmam lazımdı.

Onu bulup bu haberi ona vermeliydim. Ben ayağa kalkıp gidecekken kapı tekrar açılmıştı. Yiğit ' in geldiğini sanarken hiç beklemediğim biri girmişti içeri. Ben ona büyük bir öfkeyle bakarken o mahçup bakışlarla bana doğru geldi. Doktor birkaç şey söyleyip çıkmış, ikimiz yalnız kalmıştık. Bu kadının üstüne atlamamak için kendimi zor tutuyordum ama karnındaki bebeğe dua etsin.

"Ne işin var senin burda? " dedim öfkeyle ellerimi oynatarak.

"Arya biliyorum ben birçok hata yaptım ama lütfen önce dinle beni. Doktor söylerken duydum hamileymişsin bu yüzden beni anlayacağını düşünüyorum lütfen sadece dinle" dedi yalvarırcasına.

"Neyi dinleyeceğim Hale, yetmedi mi yaptıkların, neden hayatımızdan çıkmıyorsun? Senin yüzünden yine sevdiğim adamla aram bozuldu" dedim ağlayarak.

Artık gücüm kalmamıştı. Bu kadının karşısında bu halde olmak istemezdim ama Yiğit ' in olmayışı beni güçsüz kılmıştı. Ona ihtiyacım vardı. O kelimeleri düşünmeden hissetmeden

söylediğimi anlatmam lazımdı.

"Biliyorum bunun için ne kadar özür dilesem az gelir ama ben her şeyi bebeğim için yaptım Arya "dedi elini büyümüş karnına götürürken.

Geçip oturdum ve bir an önce anlatıp gitmesini istiyordum.

"Neyi anlatacaksan anlat ve git. Artık sonsuza dek çık git hayatımızdan" dedim ellerimle.

Aslında burda kalıp onu dinlemek yerine gidip Yiğit ' i bulmak istiyordum ama her şeyi bu kadından son kez dinleyip gitsin istiyordum.

Karşıma geçip anlatmaya başladı.

"Ben Mardin ' e gelmeden birkaç ay önce bir ilişki yaşadım. Hayatımda hiç kimseyi sevmediğim kadar sevdim ve inandım ona. Ama o.. o beni kandırdı. Ben evlenecek sanarken o çekip gitmiş beni terk etmişti. Hem de hiç haber bile vermeden. Karnımdaki bebekle ortada kaldım"dedi hıçkırarak.

Iç çekişlerinin arasından devam etti.

" Benim annem yıllar önce öldü. Hayatımda bir tek babam vardı. Sonra o geldi ve ben ona inandım güvendim ama o beni ortada bir başıma karnımdaki bebekle bırakıp gitti. Ne yapacağımı bilmiyordum. Çünkü babam öğrenirse bebeğimi hiç acımadan öldürürdü. Babam çok katı bir adam. Böyle şeylere asla tahammülü olmayan eski kafalı biri ve bu yüzden eğer hamile olduğumu bilirse bebeği aldırtıp beni evlatlıktan red ederdi. Korktum. Çok korktum Arya. Günlerce ne yapacağımı düşündüm. Sonra Yiğit ' ten gelen iş teklifi ile arkadaşım böyle bir şey yapmamı söyledi. O zaman doğru düşünemiyordum ve arkadaşımın kurduğu planla Yiğit ' e tuzak kurdum. Bebeğin ondan olduğunu söyleyip babamdan kurtulacaktım olan buydu" dedi ve yanıma gelip önümde diz çöktü ve kafasını dizlerime dayayıp ağlamaya başladı.

"Yemin ederim ben kötü bir insan değilim. Onca şeyi nasıl yaptım bilmiyorum ve düşününce çok ama çok utanıyorum. Ben her şeyi bebeğim içim yaptım. Onu kaybedemem"dedi.

Karşımda böyle aciz bir halde ağlayan kadına acıyarak baktım. Onu elbette asla affetmezdim. Çünkü yaptıkları çok ama çok iğrenç şeylerdi.

Kafasını dizlerimden ayırıp ayağa kalktım ve karşısına geçip ellerimi harekete geçirdim.

"Yaptıklarının ne kadar iğrenç şeyler olduğunun farkında mısın? "

Kafasını sallayıp utançla eğdi ve mırıldanarak konuştu.
"Biliyorum "

"Neden o gün çiftlikte yalan söyledin. Yiğit ' i sevdiğini söylemek yerine bunları söyleseydin belki her şeye rağmen yardım edebilirdik sana ama sen o gün yalan söyleyip yine kandırdın bizi " dedim ellerimle.

Ona olan öfkem dinmiş olsa da hala kızgın ve nefret doluydum. Evet her şeyi bebeği için yapmıştı ama başkalarının mutluluğunu hiç düşünmeden oyunlarıyla mahvetmesi, işte bunun mazereti olamazdı.

"Korktum. Yakalanmanın verdiği utançla

ne yapacağımı bilemedim ve o gün Yiğit ' i sevdiğim yalanını söyledim. Yiğit benim sadece arkadaşım ve dostumdu ama ben onu kaybettim. Bugün onun yanına yurt dışına çıkmam için bana yardım etmesini istemek için gelmiştim. Biliyorum fazla oluyorum ama Yiğit 'ten başka bana yardım edecek kimsem yok ve zamanım kısıtlı. Çünkü babam her şeyi öğrendi ve peşimde. Belki tüm bunları yapmadan ona direk her şeyi anlatsaydım bana yardım edecekti ama ben o zamanki ruh halimle doğru düzgün mantıklı düşünememiş arkadaşımın aklına uymuştum" dedi hala gözlerinden akan yaşlarla.

"Git Hale" dedim ellerimle artık onu istemediğimi göstererek.

"Gideceğim. Söz veriyorum artık karşınıza çıkmayacağım ama lütfen beni affe-"

"Asla!! Seni asla affetmeyeceğim "dedim sözünü bölerek.
"Eğer bu kadar sakinsem karnındaki bebek sayesinde yoksa yemin olsun seni elimden kimse alamazdı" dedim ellerimle.

Yaşadıkları çok kötü şeylerdi fakat bana yaşattıklarını asla gözardı edip onu affetmeyecektim.

"Haklısın ne desen ne yapsan haklısın Arya" dedi ve devam etti.
"Çok şanslısın. Seni her şeyden çok seven bir kocan var. Doğacak çocuğunun babası olacak adı gibi bir adama sahipsin. Umarım çok ama çok mutlu olursunuz. Ben her şeye rağmen seni gerçekten çok sevdim. Umarım bir gün beni affedersin. Hoş çakal " dedi ve arkasını dönüp gitti.

Duyduklarım beni derinden sarsmış ve üzmüştü. Yaşadıkları çok zordu. Sevdiği adam onu bırakmıştı. Bebeği ile bir başına kalmış ve bu yüzden belki hayatı boyunca zor zamanlar yaşayacaktı. Ona acımadan edemedim. Bir insan neden bunu yapardı? Neden bir kadını kullanıp onu ortada bırakırdı? Bu muydu adamlık, bu muydu insanlık? Adam olmak sevdiği sahip çıkmak demektir, onu koruyup kollamak demektir, onu ortada bırakmak değil. Erkek olmak sadece adam olmak için yetmiyordu. Çünkü adamlık bedende değil yürekte olurdu. Ya çoğu kadın dayaktan ya kullanıp atılmaktan ya da tecavüzden geriye kalan hayatlarını acı içinde yaşıyordu. Peki ya çocuklar. Bu

durumun içinde olan çocuklar ne yapsın? Hale ' nin doğacak çocuğu hiç mi sormayacaktı babasını? Peki ya babasız büyümek. İşte bu en zor olanıydı. Çünkü bir baba güvendir, sığınılacak limandır, kızların ilk aşkı erkeklerin örnek aldığıdır baba. Hale haklıydı. Ben şanslı olanlardandım. Çünkü beni seven harika bir adama sahiptim. Bunun için Rabbime ettiğim şükürler hiç bitmiyordu, bitmeyecekti de. Şimdi ise karnımda bize ait bir can taşıyordum. Biliyordum ki bu sefer Yiğit ' i çok kırmıştım. Belki beni hemen affedecek belki de uzun bir süre effetmeyecekti bilmiyorum ama ne olursa olsun beni bırakmayacağını biliyordum.

Ayağa kalkıp bu kasvetli odadan çıktım. Yiğit ' e bu haberi hemen vermek istesem de henüz söylemeyecektim. Çünkü aramız kötüyken bunun sevincini doyasıya yaşayamayacaktık. Önce kendimi ona affetTirmeli, öyle söylemeliydim.

Hastaneden dışarı çıktım ve bakışlarımı etrafta gezdirip Yiğit' i aramaya başladım.

"Hanımım" diye seslenen adama

döndüm.

Bu evin kapısında bekleyen adamlardan biriydi.

"Yiğit ağam gitti sizi de eve bırakmamı söyledi. Buyrun araba şurada "dedi arabanın olduğu tarafı işaret ederek.

Yiğit gitmiş miydi? Beni burda bırakıp gitmişti yani öyle mi? Dolu dolu olmuş gözlerimde yaşlar birikmişti yine. Sandığımdan daha fazla kızgındı bana yoksa Yiğit beni burda bırakıp gitmezdi. Hala bana bakıp bir cevap bekleyen adama kafamı sallayıp arabaya doğru yürüdüm. Adamın açtığı kapıdan binip kafamı koltuğa yasladım.

Elim karnıma giderken usulca okşadım. Bugün bizim en mutlu günümüz olması gerekirken hayat yine en kötü haliyle bu günün güzelliğini bozmuştu bir kere daha. İçime çöken acıyla ve usul usul akan yaşlarımla beraber hareket eden arabayla birlikte akıp giden yolu izlemeye başladım.

****

Sabah uyandığımda Yiğit yoktu. Yine

erkenden çıkmış işe gitmişti. O günün üstünden geçeli iki gün olmuştu. Eve geldiğimde Yiğit yoktu ve tüm gece boyunca beklememe rağmen gelmemişti. Sabahında gelip üstünü değiştirmiş yüzüme bakmadan şirkete gitmek için çıkmıştı. Zaten iki gündür ne benimle konuşuyor ne de yüzüme bakıyordu. Konuştuğu tek tük kelimelerde ise oldukça soğuk davranıyordu ve bu durum benim canımı yakıyordu. Yiğit ' in bana soğuk davranması içimi acıtıyordu. İster istemez ilk zamanlarda ki Yiğit ' i hatırlatıyordu bana. Dolan gözlerimi kırpıştırıp gelen yaşların akmasını engelledim. Yaptığımın cezasını çekiyordum. Ona öyle söylememeli, onu dinlemeliydim. Sesli bir nefes verip yaptığım işe odaklandım. Bu akşam Yiğit ' in arkadaşı Selim ve eşi Eylül gelecekti. Bu yüzden bende sabah erkenden kalkıp önce evi temizlemiş daha sonra da kendimi mutfağa atmıştım. Yaptığım birkaç çeşit yemek ve tatlının kokusu mutfağa dağılınca artık kendini belli etmeye başlayan bebeğim yüzünden mide bulantılarım kendini göstermeye başlamıştı. Çok olmasa da ara ara yoklayan bulantılarımı Yiğit'ten saklamak pek kolay olmamıştı. Gerçi kaç gündür yüzüme bakmıyordu ama gece

yatarken bunun sıkıntısını yaşıyordum. Henüz Yiğit ' e hamile olduğumu söylememiştim çünkü daha aramız düzelmemiş aksine daha kötü olmuştu. Onunla konuşmaya çalışmıştım birkaç defa ama her seferinde bu girişimimi engellemişti.

Yemekler hazır olmuş salondaki masaya sofrayı kurmuştum. Her şeyi son kez kontrol edip hazır olduğuna emin olduktan sonra yukarı çıkıp hızlı bir duş almış üstüme sinen yemek kokusundan kurtulmuştum. Banyodan çıkıp dolaptan çıkardığım kıyafetlerimi giyindim ve saçlarımı kurutmak için tekrar banyoya gittim. Saçlarımı da kurutup yukardan at kuyruğu yaptım. Buradaki işim de bitince aşağı indiğim sırada Yiğit girmişti içeri. Ben ona özlemle bakarken o yüzüme bakmadan yanımdan geçip yukarı çıkmıştı. Hamilelik yüzünden hassaslaşan hormonlarımdan dolayı titrek bir nefes verip gelen ağlama dürtüsünü zorda olsa geri gönderdim. Zaten duygusal bir kişiliğim olduğundan kolay ağlayabilen biriydim, şimdi hormonlar da devreye girince iyice beter olmuştum.

Çalan kapının sesini duyunca adımlarımı

o tarafa doğru yönelttim. Merdivenlerden inen Yiğit ' i fark edince açmak için onu bekledim. Yanıma vardığında iki gündür hasret kaldığım kokusu dolmuştu ciğerlerime. Kapıyı açıp misafirlerimizi karşıladık.

"Hoş geldiniz " diyen Yiğit Selim ve Eylül ile tokalaşıp içeri davet etti.

Bana dönen Eylül ' e sarıldıktan sonra bir anda ne olduğunu anlamadan kendimi Selim ' in kolları arasında buldum.

"Naber Arya? " diyen Selim bana hala sarılmış bir şekilde dururken gelen homurdanma sesi ve Selim ' in ensesinden çekilmesi bir olmuştu.

Yiğit ona sinirle bakarken Selim gayet rahat tavrıyla sırıtıyordu.

"Oğlum yeminle bir gün elimde kalacaksın ama doğmamış çocuğuna dua et sen" dedi ona ters bakışlar atan Yiğit.

Bana dönüp konuşan Selim,
"Bu hep böyleydi işte, beni hep kıskanır benim kıskanç ağam" dedi.
Bu sefer Yiğit ' e doğru bir adım atıp,
"Kıskanma bebeğim gel sana da

sarılayım" dedi ve karşılığında ensesine Yiğit ' ten acılı bir tokat yedi.

Biz bu duruma Eylül ile gülerken Yiğit sinirle Selim ' e söyleniyordu.
"Zevzekliği kes Selim. Karın burda demem alırım ayağımın altına "

"Aman tamam be sende şakadan hiç anlamıyorsun" dedi Selim ensesini ovarak.

"Şaka da şaka olsa " diyerek homurdanan Yiğit ' in arkasından salona geçtik hep beraber.

Selim yine yapmıştı Selimliğini.

Bir süre hoş sohbetle geçen zamandan sonra masaya geçmiştik. Ben yine elime aldığım kalem ve küçük defter sayesinde Eylül ile sohbet ediyordum. Uzun zamandan sonra biraz zor olsa da yinede engel değildi sohbet etmemize. Herkes yemeğiyle ilgilenirken midemin bulanması ve gelen kusma isteğiyle ayağa kalkıp odamızdaki banyoya doğru koştum. Ardımdan seslenen Eylül ' ün sesini duydum fakat bastıran midemle kendimi odadaki lavaboya zor attım. Bir süre kustuktan sonra elimi yüzümü

yıkayıp bitik bir halde banyodan çıktım. Çıktığım an Eylül ile burun buruna geldim.

"Arya canım iyi misin? " diye soran Eylül ' e kafamı salladım.

Ayakta duracak halim kalmadığı için geçip yatağa oturdum. Yanıma gelen Eylül bana endişeyle bakıyordu. Çekmeceden aldığım kalem ve kağıda iyi olduğumu yazıp gösterdim.

"Hayır Arya iyi değilsin. Kandırma beni. Hem bugün sizin neyiniz var, Yiğit ile aranız mı bozuk? Bugün çok mesafelisiniz. Neler oluyor? " dedi art arda.

İki günün verdiği stresten dolayı gözümden boşalan yaşlar ile kafamı eğip ağlamaya başladım. Elimi tutan Eylül, "Bana anlatabilirsin Arya biliyorsun"

Artık dayanamıyordum ve biriyle konuşmaya gerçekten ihtiyacım vardı. Eylül ' e olup biten her şeyi yazarak anlattım. Okuduğunda üzgün gözlerle bana bakıp,
"Gerçekten çok kötü olmuş canım ama merak etme Yiğit affeder seni" dedi beni

rahatlatmak için.

Kafamı olumsuz anlamda sallayıp,
"*Hiç sanmıyorum Eylül. Bu sefer onu çok kırdım. Ona inanmadığımı ve güvenmediğimi söyledim"* dedim ve yazdığımı ona gösterdim.

"Olur her ilişkide öyle sarsıntılar Arya. Bunlar çok normal şeyler. Elbet kavga da edeceksiniz tartışıp küseceksiniz de ama sonunda yine birbirinize koşacaksınız canım. Kendini üzüp de harap etme. Hem Yiğit seni çok seviyor bu gözlerinden çok belli. Dayanmaz affeder yakında seni " dedi gözlerindeki şefkatle beraber yüzüne yakışan gülümsemesiyle.

Yüzünde tecrübeli bir bakış vardı. Bana abla şefkati verip destek olan bu tatlı ve iyi kalpli kadına teşekkür edip sarıldım.
Benden ayrılan Eylül,
"Arya sana bir şey soracağım " dedi.

Kafamı olumlu anlamda salladım sorması için.

"Sen hamile misin? Çünkü bu kusma normal değil sanki, kendimden biliyorum "dedi meraklı bakışlarla.

Hafif bir tebessümle elim karnıma giderken kafamı salladım. Yüzündeki gülümseme büyümüş anında bana sarılmıştı.

"Tebrik ederim canım çok sevindim. Allah hayırlısıyla kucağınıza almayı nasip etsin " dedi.

Bende ona gülümseyip gözlerimi yumdum teşekkür amaçlı.

"*Yalnız Yiğit henüz bilmiyor bunu şimdilik kimseye söyleme Eylül "* yazıp gösterdim.

Kaşlarını çatan Eylül,
"Neden söylemedin hala? " dedi.

"Çünkü bu haberi aramız düzelince vermeyi düşünüyorum. Bu sevinci ikimiz birlikte yaşayalım istiyorum "

"Tamam canım şimdilik aramızda" dedi.

Beraber ayağa kalkıp aşağı indik. Yiğit ' in bakışları anında beni bulurken gözlerinde gördüğüm endişe ile tebessüm ettim.

"Arya iyi misin? " diyen Selim ' den sonra

Yiğit günler sonra ilk defa gözlerimin içine bakarak konuştu.

"Iyi misin? Hastaneye gidelim istiyorsan" dedi.

Ellerimi kaldırıp hareket ettirdim.
"Gerek yok iyiyim " dedim.

Pek tatmin olmayan Yiğit tüm gece gözlerini üstümden ayırmadı. Ara ara sohbette katılmış Selim ' in ona takılmasına karşılık vermiş olsa da yinede bir gözü üzerimdeydi.

Saat geç olunca Selim ve Eylül gitmek için ayaklanmıştı. Onları uğurladıktan sonra ben mutfağa giderken Yiğit de içeri gitmişti. Bulaşıkları makinaya atıp mutfağı toparladım. Son olarak da etrafı düzenleyip içeri geçtim. Yiğit ' i arayan gözlerim onun bahçede sigara içerken buldu. Onun çok nadiren olsa da sigara içtiğini biliyordum fakat ilk defa içerken görüyordum. Bitirdiği sigarasını yere atıp ayağıyla ezdi. Salon kapısından bahçeye çıktım ve usulca sevdiğim adama doğru yürüdüm. Artık bu uzaklık ve soğukluk bitmeliydi. Hem çok geç olmadan Yiğit ' in bebeğimizden haberi olmasını istiyordum.

Yiğit ' e yaklaşıp arkadan beline sarıldım. Anında gerilen bedeniyle birlikte tepki vermeden öylece durdu. Gerilen sırtına bir öpücük bırakıp yanağımı yasladım ve hafif sigarayla karışık kendi kokusunu içime çektim derin bir nefesle.

Yiğit kollarımı çözüp bana döndü ve dolmuş olan gözlerimden akan bir yaşı eliyle sildi. Bakışları biraz da olsa yumuşamış gibiydi.

Ellerimi harekete geçirip,
"Beni affetmeyecek misin Yiğit? Dayanamıyorum artık bana uzak olmana " dedim.

"Peki bu hep böyle mi olacak Arya? Her duyduğunu yanlış anlayıp bana inanmayacak mısın, hiçbir zaman güvenmeyecek misin bana? " dedi sitemle.

Ellerimi hızla kaldırıp,
"Ben sana güveniyorum " dedim.

"Güvenseydin o gün beni dinler aramıza bu soğukluğun girmesine izin vermezdin Arya " dedi hafif bir sinirle.

"Haklısın. Özür dilerim ama ben ne yaptığımın ne söylediğimin farkında değildim Yiğit. Yemin ediyorum ben sana güveniyorum herkesten her şeyden çok hemde" dedim ve devam ettim.
"Lütfen affet artık beni. Söz veriyorum bir daha böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğim"

Yiğit sıkıntıyla bir nefes verip gözlerimin içine baktı. Öyle derin öyle güzel bakıyordu ki kalbimin hızı artıyordu göğsümü delmek istercesine.

"Bir daha beni dinlemeden ve benden duymadan hiçbir şeye inanıp ne kendini ne de beni üzmeyeceksin " dedi.

Kafamı hızla evet anlamında salladım ve umutla ona baktım. Gözlerimin içinin parladığına eminim.

"Söz verdin bak " dedi tek kaşını kaldırarak.

"Söz" dedim ellerimle.

Beklemeden boynuna sarılıp kollarının arasına girdim. Hemen saçlarımı bulan dudakları koklayarak öpücükler bırakıyordu.

"Ah be Arya ' m! Şu iki gündür kendimi ne kadar zor tuttum bir bilsen. Aslında beni senden uzak kalmaya mecbur bıraktığın için sana kızmak istiyorum ama şu an içim o kadar çok özlem dolu ki bunu şimdilik erteliyorum" dedi.

Gülümseyerek ona daha da sıkı sarıldım ve tam kalbinin üstüne bir öpücük bıraktım. Ne kadar güzel seviyorsun sen be adam. Aklıma gelenle ondan ayrıldım.

"Yiğit benim sana söylemek istediğim bir şey var " dedim ellerimle.

Şu an o kadar heyecanlıydım ki içim içime sığmıyor, duyacağı andaki halini merak ediyordum.

"Seni dinliyorum güzelim" dedi.

Ellerimi kaldırıp heyecanımı bastırarak hareket ettirmeye başladım.

"Yiğit hani buraya geldiğimiz ilk gün bu bahçede tam burda bana söylediklerini hatırlıyor musun?"

"Evet hatırlıyorum" dedi bana anlamadığını belirten bir bakış atarak.

Ben gözlerinin içine gülümseyerek bakarken onun gözlerinde beliren duygularla anladığını gördüm.

"Yoksa sen... " dedi ve sustu.

Sanki söylemek istiyor ama yanlış olmasından korkuyor gibiydi.

Kafamı sallayıp ellerimle tamamladım söylemek istediğini.
"Evet sevdiğim hamileyim " dedim.

Gözlerini yumup kafasını gökyüzüne doğru kaldırdı ve bir süre öylece bekledi. İçinden dualar ettiğini biliyordum. Ben onu gözlerim dolu bir şekilde izlerken gözlerini açıp beni kollarıyla sardı. Öyle sıkı sarılmıştı ki sanki duygularını bana böyle anlatıyor gibiydi.

"Teşekkür ederim güzelim, teşekkür ederim " dedi benden ayrılıp yüzümün her yerini teker teker öptü. Her bir öpücüğün ardından gelen teşekkür ve güzel sözlerden sonra alnını alnıma yasladı.

Gözlerimin içine minnet, aşk ve şefkatle bakıyordu. Bir elini henüz düz olan

karnımın üstüne koyup sevgiyle okşadı.

"Sizi bana verene şükürler olsun " dedi alnıma bastırdığı dudaklarıyla.

Elimden tutup beni bahçenin köşesinde duran çardağa doğru götürdü. Oturdum ve kafamı Yiğit ' in omzuna yasladım. Yüzümü ona doğru hafifçe kaldırıp Yiğit ' in gecenin siyahlığıyla aynı olan gözlerine baktım. Bana doğru eğilen Yiğit dudaklarıma küçük bir öpücük bırakıp geri çekildi.

"Ne zaman öğrendin? " diye sordu.

Dikleşip ellerimi harekete geçirdim.

"O gün öğrendim. Sen gittikten sonra doktor geldi söyledi "

"O gün gitmedim, gidemedim. Dışarda sen gidene kadar bekledim " dedi.

Bu adama daha ne kadar aşık olabilirdim bilmiyorum.

"Neden daha önce söylemedin "diye sordu bu sefer.

"Önce beni affet istedim. Çünkü

bebeğimizin sevincini sen bana kırgın değilken beraber yaşayalım istedim" dedim ellerimle.

Yüzünde açan güzel bir gülümseme ile, "Şu an o kadar mutluyum ki belli edemiyorum belki ama içim içime sığmıyor be güzelim " dedi.
Yiğit gibi fazla konuşmayan, duygularını içinde yaşayan bir adam için normaldi. O yüzden onu anlıyordum. Elini yanağıma koyup okşadı usulca. Gözleri mutlulukla parlıyordu. Kafamı eğip yanağımdaki eline bir öpücük bıraktım. Yiğit elini kaldırıp ilk defa işaret dili konuşarak beni hem şaşırtmış hemde çok mutlu etmişti. 43

"Seni seviyorum " 3

Gözlerimden akan mutluluk yaşlarıyla birlikte gözlerine baktım yüreğimden taşan sevdamla. Kollarımı boynuna dolayıp yüzümü omuzuna bastırdım ve ağladım, içimdeki mutluluğu böyle yansıtarak.. Tüm acı dolu yılların inadına bu sefer mutluluktan döktüm gözyaşlarımı..... 12

.....

35. BÖLÜM

197 Bin ★ 6,58 Bin 685

Çok içime sinmese de daha fazla sizi bekletmek istemedim canlarım. Hatalar olabilir kontrol etmeye vaktim olmadı artık kusura bakmayın 😉

Keyifli okumalar....

.....

Son eşyaları da valize koyup etrafı bir kere daha kontrol ettim. Bu akşam Mardin ' e gidiyorduk. Yiğit aramız bozukken daha da artan kabuslar yüzünden tedaviyi bırakmamı sağlamıştı. Ne kadar karşı çıkıp devam etmek istediğimi söylediysem de dinlememişti. Çünkü son zamanlarda çok dalıyor, sürekli bir düşünme halinde bulunuyordum. Bu istemsiz oluyordu. Kabuslar geçmişi sürekli hatırlamama ve beynimde dönüp durmasına neden oluyordu. Yiğit bu halimi fark etmiş ve bir daha doktora gitmeme izin vermemişti. Hâl böyle olunca bizde Mardin ' e dönmeye karar vermiştik.

Zaten Yiğit buradaki işlerini yoluna koymuş bir iş anlaşmasında ortaklık bile kurmuştu. Hem bizimkileri de çok özlemiştim. Ayrıca onlara henüz haberi vermemiştik çünkü bunu telefonda değil de bizzat yanlarında söylemek istedik. Eminim duyunca çok sevineceklerdi. Hele Avşin havalara uçacaktı. Bu düşünce farkında olmadan gülümsetmişti beni.

"Neye gülüyorsun böyle? " diye soran Yiğit ' e döndüm.

Bana doğru geldi ve elini yanağıma koyup okşadı.
"Çok mutluyum Yiğit" dedim ellerimle.

Yiğit ' in yüzünde sıcak bir gülümseme peydah oldu.
"Bende canımın içi bende " dedi.

Ellerimi kaldırıp hareket ettirdim.
"Avşin bu haberi duyunca sevinçten uçacak " dedim.

"Evet, bir tek o değil annemle babam da çok sevinecek. Uzun zamandır bunu bekliyorlardı" dedi ve elini karnıma koyup sevgiyle okşadı.

"Yiğit bak be-" dediğim esnada Yiğit ne

diyeceğimi anlamış olacak ki ellerimden tutup engel oldu.

"Hayır Arya bir daha bu konuyu açma. Tedavi meselesi açılmamak üzere kapandı" dedi ve yüzümü avucunun arasına alıp tekrar konuştu.
"Senin o haline dayanamam güzelim. Varsın hiç konuşma, bu benim için hiç sorun değil. Bu yüzden senin içinde olmasın. Bana sadece senin varlığın yeter"dedi ve alnımdan öptü.

Derin bir nefes alıp kafamı salladım. Aslında pek bir ilerleme kat edememiştik. Belli etmesem de üzülmüştüm. Büyük bir umutla başlamıştım ama olmamıştı. Belki Yiğit yanımda olursa başarırım sandım fakat olmadı maalesef. Gözlerime ve kalbime çöken hüzün ile gideceğim sırada Yiğit kolumdan tutup beni kendine çekti.

"Yapma! Yapma Arya ' m. Gözlerine çöken o hüznü yok et. Çünkü içinden güzel gözlerine taşan hüzün, birer cam parçaları gibi kalbime batıp canımı yakıyor "dedi saçlarıma öpücükler bırakarak.

Beni tanıyordu. Ne hissettiğimi, nasıl

olduğumu görüyor beni benden iyi tanıyordu. Kafamı kaldırıp sevdiğim gözlerine çevirdim bakışlarımı. İçimdeki hüznü silip yerine aşkı getiren bu adama baktım, baktım ve yine anlasın, görsün istedim. Gördü ve yine anladı, onu nasıl sevdiğimi, ona böyle anlattığımı...

"İşte gözlerinde görmek istediğim bu güzelim" dedi ve alnımdan öpüp devam etti.
"Her şey hazırsa artık çıkalım geç kalacağız "

Kafamı sallayıp ona kocaman bir gülümseme ve parlayan gözlerimle baktım. Sıcak ve şefkatli bakışları üzerimde geziniyordu.

Elimi tutup,
"Hadi çıkalım " dedi.

Beraber odadan çıkıp aşağı indik. Yiğit adamlara valizleri almaları için çağırmaya giderken bende son kez uzun zamandır yaşadığım eve baktım. Her bir köşesinde gezdirdim gözlerimi. Özleyecektim burayı. İyi kötü günlerimizi geçirmiştik burada. Bir zaman sonra çocuklarımızla gelecektik belki de kim bilir. Derin bir nefes alıp arkamı döndüm

ve kapıda beni bekleyen Yiğit ile beraber arabaya bindik. Yola koyulduğumuzda hafiften bulanan midem yüzünden pencereyi açıp soğuk havanın yüzüme vurmasını sağladım.

"Arya iyi misin? " diye sordu Yiğit telaşla.

Ona dönüp hafifçe gülümsedim,
"İyiyim merak etme. Sadece biraz midem bulandı " dedim ellerimi oynatarak.

"Kendini çok kötü hissediyorsan doktora gidelim "dedi.

"Hayır Yiğit iyiyim ben"dedim ellerimle.

Zaten bulantım geçmişti. Bunu yüzümden anlayan Yiğit ikna olmuş bir şekilde önüne döndü.

"Yarın ilk işimiz bir doktora gitmek olacak. Hem böylece bebeğimizi de görmüş oluruz" dedi sesinden de belli olan heyecanıyla.

Sahi biz daha bebeğimizi görmemiştik. Daha doğrusu fırsat olmamıştı. İlk defa onu görecektik ve ben şimdiden heyecanlanmaya başlamıştım. Elimi

karnıma götürüp okşadım. Bu hareketi şu aralar çok yapar olmuştum. Çoğu zaman farkında olmadan içgüdüsel olarak elim karnıma gidiyordu. Sanırım onun varlığına çoktan alışmıştım.

Kısa bir süre sonra hava alanına vardığımızda çok geçmeden uçağa binmiştik.

Artık bu şehirden gitme vaktiydi.....

****

"Arya! Güzelim hadi uyan " diyen Yiğit ' in sesiyle gözlerimi aralayıp sersemce etrafıma baktım. Uçak durmuş yolcular yavaş yavaş iniyordu. Kendimi toparlayıp ayaklanan Yiğit ' in ardından kalkıp uçaktan indim. Şu an ayak bastığımız bu şehri çok özlemiştim. Bu şehrin havasını kokusunu güzelliği bir başkaydı. En azından benim için öyleydi. Çünkü her nereye gidersen git kendi memleketin gibi olmuyordu hiçbir zaman.

Havaalanından çıkıp bizi almaya gelen Bekir abinin arkasından arabaya binip konağa doğru yol aldık. Yiğit ile göz göze geldiğimde göstermemeye çalışsa da onunda heyecanlı olduğunu

görebiliyordum. Elimi avucunun içine aldı ve bakışlarını benden çekip Bekir abiyle konuşmaya başladı. Yaklaşık yarım saatin sonunda konağın önünde durduk.

Arabadan inip açılan kapıdan içeri girdik. Arkadan valizleri getiren Bekir abi önümüzden geçip giderken bizde yukarı çıktık. Büyük balkona geldiğimizde bizi gören ev halkı ayağa kalkıp bize doğru geldi. Seniha teyze anında beni kolları arasına alıp öpücüklere boğdu.

"Güzel kızım benim hoş geldin " dedi.

"Hoş bulduk Seniha Sultan " dedim ellerimle.

Seniha teyze beni ele geçirirken Esma teyzede Yiğit ' i ele geçirmişti.

"Oğlum, ne kadar çok özlemişim, yavrum " diyordu.

"Aa yeter ama ya biriniz Arya ' yı birinizse abimi almış bırakmıyorsunuz "diye isyan eden Avşin ' e döndük hepimiz.

Herkesin şaşkınlığından yararlanıp

abisinin üstüne atladı. Evet resmen atladı.
"Hoş geldin abicim "

"Hoş bulduk da kızım sen ne ara kilo aldın, belim kırıldı resmen " dedi Yiğit sırf onu sinirlendirmek için.

Başarılı da olmuştu. Avşin çatık kaşlarıyla Yiğit 'ten ayrılıp kendini süzdü.

"Gerçekten mi abi, kilo mu almışım? " diye mırıldandı.

Kafasını kaldırıp Yiğit ' in gülmemek için birbirine bastırdığı dudaklarını görünce oyuna geldiğini anlamıştı sonunda bizimki.

"Ya abi ya çok kötüsün"dedi surat asarak.

Herkes onun bu çocuksu haline gülerken Yiğit onu kolunun altına çekip kafasına bir öpücük bırakmıştı. Avşin abisinden ayrılıp bana doğru geldiği esnada ağzıma gelen midemle elimi dudaklarıma bastırıp odalardan birinin banyosuna daldım ve içimden ne var ne yok hepsini çıkardım. Arkamdan telaşla gelen Yiğit,
"Arya!! " diye sesleniyordu.

Yanıma gelip belimden tutup güç kalmamış bedenimle yere yığılmama engel oldu. Sonunda içimdeki her şeyi çıkardıktan sonra Yiğit beni kendine yaslayıp lavaboya doğru götürdü ve suyu açıp yüzüme çarptı. Daha sonra havlu ile yüzümü kurulamama yardımcı oldu.

"Arya iyi misin? " dedi endişeyle.

Kafamı salladım sadece, çünkü elimi kaldırıp cevap verecek halim yoktu. Bunu fark eden Yiğit beni kucağına alıp banyodan çıktı. Bizimkiler telaşla etrafımıza doluşup bir şeyler soruyorlardı. Fakat Yiğit hiç birine cevap vermeyip beni odamıza çıkardı. Tabi bizim kadroda arkamızdan geldi. Yiğit beni yatağa yatırıp saçlarımın arasına kondurduğu öpücüklerin ardından benimle göz göze gelip,
"Biraz dinlen sonra hastaneye gideriz "dedi.

"Gerek yok Yiğit bu tür şeyler normal. Hem bugün çok yorgunum kararlaştırdığımız gibi yarın gideriz " dedim güçsüzce ellerimi kullanarak.

Yiğit ağzını açıp bir şey diyeceği sırada

Seniha teyze engel olmuştu.
"Neler oluyor, artık biriniz bize de söyleyecek mi? " dedi ve Yiğit ' e dönüp, "Arya ' nın nesi var Yiğit, neden böyle oldu? " dedi dolu dolu olan gözleriyle.

Korkmuş olan Seniha teyzeme cevap veren Yiğit,
"Merak etmeyin Arya iyi, sadece... " dedi ve durup bana baktı.

Gözlerimi yumup ona söylemesi için onay verdim. Yiğit tekrar bizimkilere dönüp tek bir seferde söyledi.

"Arya hamile, yakında bu konak bebek sesiyle inleyecek" dedi yüzündeki gülümseme ve sesindeki heyecanı ile.

Herkes donup kalmışken ilk tepki Esma teyzeden geldi. Öyle güçlü bir zılgıt çekmişti ki tüm konakta yankılanmıştı.

Ardından Avşin ' in çığlığı ve,
"Ben hala mı olacağım şimdi!!"diyerek sevinç nidaları geldi.

Kahkahalar, sevinçler birbirine karışmış herkes ayrı bir sevinç içindeydi, fakat sevinçlerinin nedeni aynıydı. Yiğit ile göz göze geldiğimde onunda parlayan

gözlerinden ne kadar mutlu olduğunu görebiliyordum. Etrafımızdaki herkes uğultulu bir şekilde silikleşirken gözlerini benden ayırmayarak bana doğru geldi. Alnıma kondurduğu öpücükle yanıma oturdu ve bir elini karnıma koyup ardından kolunu da omzuma atarak beni kendine çekti.

****

Sabah gözlerimi mutlu bir şekilde açtım. Belimdeki kolların arasında yan bir şekilde dönüp, hala uyuyan Yiğit ' e baktım. Yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Nasıl olmasındı. Her şey yolundaydı ve bir süre sonra aramıza küçük bebeğimiz katılacaktı. Benden, bizden mutlusu olabilir miydi artık bu hayatta? Hala uyuyan Yiğit ' in yanağına küçük bir öpücük bırakıp kısalttığı sakallarını okşadım. Gözlerini yavaşça araladığında koyu gözleriyle o kadar güzel ve sıcak bakıyordu ki içim aşkla doluyor, bu adamı daha çok sevmeme neden oluyordu. Her seferinde daha ne kadar çok sevebilirsin diye soruyorum kendime ama bunun cevabını bende bulamıyorum. Tek bildiğim eğer gerçekten seviyorsa insan, aşk sonsuzdur.

Çoğalır, büyür ve devam eder sonsuza kadar.

Bir süre bakışlarımız birbirinde takılıp kaldı. Konuşmuyor gibi gözüksek de aslında çok şey söylüyorduk. Mesela ona olan sevdamı, bana olan sevdasını ve iyi ki varsınları haykırıyorduk gözlerimizle. Yiğit bir elini yanağıma koydu. Dokunuşuyla gözlerim kapanırken kendimi onun varlığının verdiği huzura bıraktım. Bana yaklaştığını hissediyordum fakat gözlerimi hala açmamıştım. Yiğit' in sıcak nefesi yüzüme çarparken ben gözlerimi açmadan ne yapacak diye bekliyordum. İlk önce kapalı olan iki gözüme birer öpücük bırakıp ordan alnıma, yanaklarıma, çeneme ve en son dudağımda son buldu. Yiğit hafif yüzünü uzaklaştırınca gözlerimi açtım. O an gözlerinde gördüğüm şefkat ve aşk gözlerimin dolmasına neden olmuştu.

Sevmek güzel şey lakin sevilmek çok daha güzel şeydir.

İşte bu cümle çok doğruydu. Ben yıllarca sevmiştim onu evet ama o öyle bir bakıyordu ki, öyle bir seviyordu ki sanki birkaç ay önce değilde asırlardır

seviyordu beni. Tüm yaralarımı sevgisiyle sarıp iyileştirmiş iz bile bırakmamıştı. Fakat şöyle bir şey var ki bu adam sevdiğini söylemiyor, hissettiriyordu. Hemde en güzel şekilde.

Sonunda aramızdaki bu büyük çekimi Yiğit ' in sesi bozdu.
"Arya ' m " dedi gönlünden koparcasına. Yüzünü boynuma gömüp derin bir nefes aldı. Bu yaptığı huylanmama neden olmuştu. Gülümseyerek elimi kaldırıp siyah ve gür saçlarına daldırdım. Boynuma bir öpücük bırakıp kafasını kaldırdı.

"İyi misin güzelim, miden bulanıyor mu? " dedi o güzel sesiyle.

Tüm gece ara ara bulantılarım olmuş ve ben her seferinde banyoya koşarken Yiğit de arkamdan gelmişti. Şimdi ise sevdiğim gözleriyle bana ilgili ve endişeli bir şekilde bakıyordu. Yataktan doğrulup ellerimi harekete geçirdim.
"Hayır canım midem bulanmıyor, gayet iyiyim " dedim.

Gerçekten de iyi hissediyordum bugün. Buraya geleli bir hafta olmuştu ve ben her sabah bulantı ve halsizlikle kalkıyor

bazen gündüzlerin çoğunu uyuyarak geçiriyordum. Yiğit bu halime dayanamadığı için beni doktora götürmüştü. Buraya geldiğimizde yarın gideriz demiştik fakat şirkette acil işleri çıktığı için gidemedik. Onun üç gün sonrası bu hallerime alışık olmayan Yiğit beni doktora götürmüştü. Doktorun bütün bunların normal olduğunu her hamilelikte olabileceğini söylediğinde ancak Yiğit biraz rahatlamıştı. Sonra ise ultrason aletinden bebeğimizi gördük. O anları anlatmaya kelimeler yetmiyordu. Tarifsizdi ve harikaydı. O gün ikimizde mutluluktan ve heyecandan ölmek üzereydik. Yiğit gibi sert ve heybetli bir adamın heyecandan ellerinin titrediğini görmüş, onun bu isteği ve heyecanı karşısında göz yaşlarımın akmasına mani olamamıştım.

Yiğit hala bakışlarını yüzümde durumumu tarttar gibi bakıyordu.

Arya-" demişti ki engel oldum.

"Gerçekten iyiyim Yiğit merak etme " dedim ellerimle.

"Iyi ol canımın içi, sende bebeğimizde hep iyi olun " dedi bir elini karnıma

koyup okşayarak.

Bir elimi onun yüzüne koyup, avucuma batan sakallarını okşadım. Elimi çekip harekete geçirdim.
"Sen yanımızdaysan biz hep iyi oluruz sevdiğim" dedim.

"Ömrüm yettiğince sizi asla bırakmayacağım! " dedi yemin eder gibi.

Gülümsedim.

Yiğit ' in telefonu çalmaya başlayınca, alnıma hızlıca bir öpücük bıraktı ve eğilip telefonunu eline aldı.

"Efendim Cihan "

Cihan sabah sabah aradıysa işle ilgilidir büyük ihtimalle. Onlar konuşurken bende yataktan çıkıp banyoya gittim. Banyodaki işlerimi halledip giyinme odasına gidip üstümü değiştirdim. Odaya girdiğimde Yiğit de banyodan çıkıyordu.

"Biraz bekle üstümü değiştirip aşağı ineriz " dedi.

Kafamı salladım ve oturup Yiğit' i beklemeye başladım. Kısa bir süre sonra

Yiğit koyu gri bir takımla girmişti içeri. Onu görünce iç çekmeden edemedim. Bu adam niye bu kadar yakışıklıydı yahu? Acaba şirkette kızlar ona bakıyor muydu, ya da onu etkilemek için uğraşıyorlar mıydı? Bu düşünce kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Sebepsiz yere kendimi sinirlendirmiştim. Yiğit ' i iyi tanıyordum. O kimseyi yanına yaklaştırmazdı ama... işte aması vardı.

"Arya neden yüzün asıldı, yoksa miden mi bulanıyor yine? " diye sordu yanıma gelerek.

Bir anda kendimden beklemediğim bir şey yaptım.

"Yiğit şirkete çok güzel kızlar var mı, sana yaklaşmaya çalışıyorlar mı? Ha! Söylesene Yiğit"

Yiğit benim bu halime şaşkınlıkla bakıyordu. Onun bu halini fark edince ne yaptığımın farkına vardım ve yanaklarım kızarmış utanarak bakışlarımı kaçırdım. Ben ne yapıyordum böyle gerçekten? Bu hormonlar benim dengemi bozmuştu.

"Anlamadım? " dedi Yiğit tek kaşını kaldırmış anlamaya çalışırken.

"Şey... yok bir şey hadi inelim " dedim ellerimle.

Tam gidecekken Yiğit kolumdan tutup beni durdurdu. Ona baktığımda gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmış, gözleri muziplikle parlıyordu. Anlamıştı işte.

Aferin Arya! Rezil oldun!

"Şirkette bir sürü kız var güzelim ve evet güzeller " dedi keyifli bir sesle.

Anında çatılan kaşlarım ile sinirli bir şekilde gözlerimi kıstım ve bu koca adama baktım. Ne demek güzellerdi?

Elimi kaldırıp konuşacakken Yiğit söze girmişti.

"Ama hiçbiri umrumda değil. Çünkü benim gözümün gördüğü tek bir kadın var ve o da benim için dünyanın en güzel kadını. Başka hiç kimse umrumda değil" dedi bir elini belime koyup beni kendine çekerek.

Yüzüm aydınlanırken gülümsedim.

Fakat az önce dediği aklıma gelince ellerimi kaldırıp,
"Yine de onlara güzel dedin " dedim kızdığımı belli ederek.

Yiğit belimdeki elini çekip bana hayretle baktı.
"O kadar güzel şey söyledim ama sen buna mı takıldın? " dedi.

Omzumu silkip, ellerimi harekete geçirdim.
"Hiçbir kıza güzel diyemezsin Yiğit ağa " dedim sinirle.

Yiğit kafasını iki yana sallayıp,
"Ah Arya! Çok işimiz var senle anlaşılan " dedi kapıya doğru ilerlerken.

Onun bu haline gülmeden edemedim. İki dakikada adamı deliye çevirmiştim.

Beraber aşağı inip hazır olan kahvaltı masasına geçip oturduk. Herkesin bakışları ilgiyle bana dönerken, Esma teyze önüme bir şeyler bıraktı. Bir yandan Esma teyze bir yandan da Seniha teyze önüme bir şeyler bırakıp yemem için sürekli konuşuyorlardı. İkiside hamile olduğumu öğrendikleri andan beri üstüme ayrı bir titrer olmuşlardı.

Sürekli elime ya da ağzıma bir şeyler tıkıştırıp duruyorlardı. Bunalsam da onları üzmemek için bir şey diyemiyordum.

Yiğit kahvaltısını bitirip ayaklanınca bende arkasından kalktım. Esma teyzenin itirazlarını duysam da duymamazlıktan gelip merdivenlerden indim. Derin bir nefes verip bana dönen Yiğit ' e baktım.

"Kendine dikkat et güzelim " dedi elini yanağıma koyup okşarken.

Kafamı salladım ona gülümseyerek. Alnıma değdirdiği dudakları ile uzunca bekledi. Gözlerimi kapatmış bu anın tadını çıkardım. Onun dokunuşları başımı döndürüyordu. Benden ayrılıp son kez gözlerimin içine bakıp gitti. Arkasından derin bir iç çekip bir an önce akşam olmasını istedim. Yukarıya çıkıp masadan kalkan bizimkilere baktım. Herkes kendi aralarında konuşuyordu. Masayı toplayan kızlara yardım edeceğim sırada Esma teyzenin sesini duydum.

"Arya!! Gel otur kızım sen dokunma kızlar yapar " dedi.

Esma teyzeye dönüp kafamı salladım ve geçip yanlarına oturdum.

"Arya bundan sonra elini hiçbir şeye sürmeni istemiyorum kızım. Sen iki canlısın" dedi karnıma şefkatle bakarak. 6

"Ama Esma teyze zaten çok ağır işler yapıyorum ki. Hem ben hamileyim hasta değil "dedim yüzümü asarak. 7

"Biliyorum kızım ama bu aylar tehlikeli. Senin dikkat etmen lazım. Ayrıca merdivenden inip çıkarken de dikkat et kızım " dedi.

"Esma haklı kızım. Dikkatli olmalısın" dedi Seniha teyzede onu destekleyerek. 14

Sanki dünyada bir hamile olan benmişim gibi davranıyorlardı. Sanırım dokuz ay boyunca çekecektim bu hatunlardan. Elimi karnıma koyup kafamı eğdim. Bebeğim çok şanslı olacaktı. Onu şimdiden seven bir sürü insan vardı. O benim gibi sevgisiz büyümeyecekti. Etrafında onun için her şeyi yapacak insanlar vardı. Umarım babanla hep yanında oluruz bebeğim. Annenin yaşadıklarını Rabbim yaşatmasın sana. 29

Orda oturmaktan sıkılıp odama çıkıp etrafı biraz düzenledim. Yapacak bir şeyim olmadığı için uzun zamandır okumaya fırsatım olmayan kitaplardan birini alıp okumaya başladım. Sanırım bu kitaplar yerine çocuk gelişimiyle ilgili kitaplar okumalıydım artık. En kısa zamanda Avşin ' le çıkıp almalıydım.

Kapı açılıp içeri giren Avşin,
"Arya abim bu dosyayı unutmuş, benden ona götürmemi istedi fakat benim biraz işim var sen götürebilir misin? Bekir abi de yok " dedi.

"Tamam canım ben götürürüm" dedim ellerimle.

"Çok teşekkür ederim canım" dedi ve yanıma gelip yanağıma bir öpücük bıraktı.

"Ne işin var senin, hayırdır? " dedim.

Biraz heyecanlı görünüyordu.
"Biliyorsun uzun zamandır kendi işimi kurmak istiyordum. Ben anasınıfı öğretmenliği okudum. Evet çalışmaya ihtiyacım yok belki ama bunu çok istiyorum. Bu yüzden arkadaşımla bir okul yapmak istiyoruz. Tabi bunun

mimarisi ve yapımıyla abim ilgilenecek. Onunla çok önceden konuşmuştum ve oda kabul etmişti. Şimdi de arkadaşımla kafamızdakilerin taslağı için konuşmamız lazım "dedi.

Onun adına çok sevinmiştim. Kendini bir şeylere vermesi iyi olurdu belki onun için. Geldiğimizden beri sürekli durgundu. Onun bu haline çok üzülüyordum ve onu anlıyordum. Aşk açısı çok zordu.

"Buna çok sevindim canım. Eğer yardıma ihtiyacın varsa bende buradayım biliyorsun. Seve seve yaparım " dedim ellerimi oynatarak.

Güzel yüzüne yakışan bir gülümseme sunarken,
"Biliyorum canım. Ve evet daha sonra sana da danışacağım şeyler olacak. Aslında projeyi abimle birlikte de yapabilirsiniz " dedi sevinçle.

Ellerimi oynatarak,
"Çok isterim " dedim.

Avşin ile beraber odadan çıktık. O gidip hazırlanırken bende aşağı indim. Konaktan çıktım ve kapıda duran

adamlardan birine beni şirkete götürmesini istedim. Aslında dosyayı onlara verebilirdim Yiğit' e götürmesi için ama içim Yiğit ' i görme isteğiyle dolup taşmıştı. Daha akşama da çok vardı zaten. Arabaya binip şirkete doğru yola koyulduk. Bir saat sonra şirkete vardığımızda arabadan inip içeri girdim. Elimdeki dosyayla birlikte asansörün olduğu tarafa gidip yukarı çıkmaya başladım. Yiğit' in katına gelince bir an duraksadım. Bütün anılar beynime hücum ederken, boğazıma dizilen yumru yüzünden zorla yutkundum. Kapının önüne geldiğim de içeri girip girmemekte kararsız bir şekilde bekledim. Ben açmadan kapı içerden açılmış Yiğit ' in sekreteri çıkmıştı. Bana selam verip önümden geçti. Açık kalan kapıdan içeri bir adım attım. Yiğit boydan pencerenin önünde durmuş telefonla konuşuyordu. Tıpkı o günkü gibi orada dikiliyordu. Bunları hatırlamak istemesem de bu elimde değildi. Gözlerim dolmuş ellerim titriyordu. Arkasını dönen Yiğit beni görünce yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Arya! Gelsene güzelim " dedi.

Bir adım daha atıp içeri tamamen girdim. Bakışlarım ilk defa buraya geldiğim o gün

Yiğit ' in bana söyledikleri ve savurduğu o koltuğa takıldı. İçim acıyla kıvranırken takılı kalan bakışlarım ile hala oraya bakıyordum. Yiğit ilk defa o gün bana 'dilsiz' demişti.

"Arya" dedi sesindeki acıyla.

Bu halimin nedenini anladığını biliyordum. Elimdeki dosyayı sıkı sıkı kavrarken, bakışlarımı Yiğit' e çevirdim. Gözlerinde gördüğüm acı ve pişmanlık onunda en az benim kadar canının yandığını hissedebiliyordum. Dosya elimden kayıp düşerken nefesimin daraldığı bu odadan çıkmak için arkamı dönüp gidecekken Yiğit belimden tutup beni kendine çekti ve sıkıca sardı. 2

Sıcak nefesi tenimi delip geçerken kulağıma doğru yaklaştı.
"*Bazı adamlar incitmeden sevemezdi.*
Kırardı, dökerdi, yangınlar bırakırdı arkalarında.
Bazı adamlarsa, tüm geçmişi unutturur, parmak uçlarından öperdi" 55

Kulağıma fısıltıyla okuduğu Cemal Süreya ' nın şiirini duyduğum anda gözlerimden yaşlar boşalmaya başladı.
Karşıma geçen Yiğit, elimden tutup 11

dudaklarına doğru götürdü ve her bir parmak ucuma öpücükler bıraktı. Ben onu göz yaşları içinde izlerken kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı.

"Ben kıran yaralayan, inciten bir adam oldum önce, şimdide tüm geçmişi unutturmaya çalışan bir adam olmaya çalışıyorum ama ne yaparsam yapayım olmuyor değil mi? Her seferinde yeniden o günleri hatırlıyor benim yüzümden acı çekiyorsun" dedi pişman ve acı dolu bir sesle.

Hayır tam olarak öyle değildi. Yiğit açtığı yaraları sarmıştı, izi bile kalmamıştı o yaraların. Fakat o anları hatırlayınca içimi yakan acıya karşı koyamamış, üzülmüştüm. Bu elimde değildi. Ona bir adım yaklaşıp kollarımı beline doladım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Yaralayan da oydu, iyileştiren de. Ben yine en iyi onun yanında iyileşirdim, yine onun varlığı ve sevgisiyle iyi hissederdim. Beni sıkıca sarmış olan Yiğit 'ten ayrıldım.

"Sana o kelimeyi söylediğim için o kadar pişmanım ki. O gün sana söylediğim o an hemen pişman olmuştum zaten. Sinirlenince ne yaptığımı bilmiyorum. O zamanlar o kadar çok öfkeliydim ki

patlamaya hazır bir bomba gibiydim. Öfkem aklıma ve dilime hakim oluyor bana pişman olacağım şeyler yaptırıyordu"dedi.

Biraz uzaklaşıp ellerimi harekete geçirdim.
"Yalan söylemeyeceğim Yiğit. O gün bana öyle dediğinde canım çok yanmıştı. Belki... belki ilk defa o gün isyan etmiş, konuşamadığım için kendime lanetler etmiştim. Ama sen açtığın gibi sardın tüm yaralarımı. Hemde öyle güzel sardın ki, bana kendimi öyle değerli hissettirdin ki artık geçmişin hiçbir önemi yok. Ben seni çok seviyorum Yiğit o kadar çok seviyorum ki, sen bana ne yaparsan yap yinede kalbim seni sevmekten vazgeçmiyor " dedim ve yorulan kollarımı iki yana bıraktım.

Yiğit büyük ve sıcak elleriyle iki yanağımı kavrayıp, göz yaşlarımı sildi. Yetmedi teker teker öpüp dudaklarıyla kuruladı. Yanağımdaki elini elime indirip beni odanın içine çekti ve koltuğa oturup beni de kucağına çekti.

"Burada kötü değil güzel anılar biriktireceğiz artık " dedi ve enseme attığı eliyle kafamı hafifçe eğip

dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Yumuşak ve naif olan öpüşü incitmekten uzaktı. Bir eli karnımın üstünde bebeğimizdeyken öbür eli ise saçlarımın arasında geziniyordu. Kalbim göğsümü delmek istercesine atıyordu. Kendimden geçmiş, dünyadan soyutlanmış gibiydim. İşte böyleydi bu adam. Tek hareketi, tek dokunuşuyla beni bambaşka diyarlara götürüyor ve tüm her şeyi unutturup aklımı başımdan alıyordu.

Geri çekilen Yiğit alnını alnıma yasladı fakat hala dudakları dudaklarıma değiyordu.

"Seni seviyorum güzel gözlü kadın, çok seviyorum seni " dedi nefes nefese.

Ondan farksız bir şekilde gözlerimi Yiğit ' in siyah harelerine diktim. O bana her bu iki kelimeyi söylediği zaman içim içime sığmıyor sanki bir volkan varmışcasına ona olan sevdam patlama noktasına geliyordu. Beni bu kadar sarsan sadece bu iki kelime değildi elbet. Yiğit ' in söylerken yüklediği ve hissettirdiği anlamlardı. Kuruyan göz yaşlarımın yanağımda bıraktığı o rahatsız edici hissi umursamadan güldüm. Kafamı Yiğit 'in omuzuna koyup onun kokusunu içime

çekerek, gözlerimi huzur ve mutlulukla yumdum...

.....

Oyla
685
Paylaş